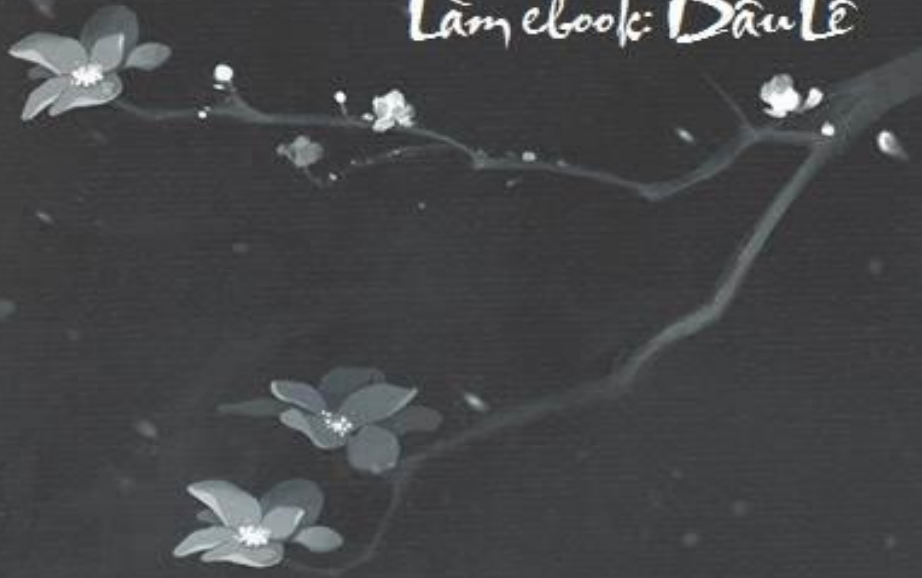

Dịch giả: Bảo Ngọc

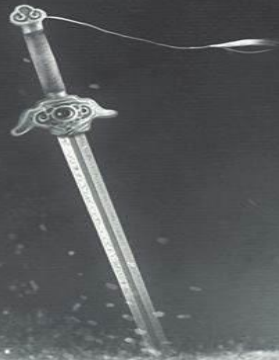
Làm ebook: Dâu Lê

Trong Tủ Thư Khách

Diễn giả: Bảo Ngọc

Làm ebook: Dâu Lê

Trong tủ Thư khách

AMUN® vh NOB VĂN HỌC

Trọng tử

Tập 1

AMUN[®] văn học

Trọng tử (Tập 1)

Tác giả: Thục Khách

Dịch giả: Bảo Ngọc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 480

Ngày xuất bản: 30-09-2013

Giá bìa: 138.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: ha vong

Type

linh.max: 1-5

steelrose92: 6-9

galacticos30612: 10-13

Leptolida: 14-18

Con Ong: 19-hết

Beta: Jaejoong

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

“Tiêu Trùng Nhi, con sẽ không thích cuộc sống này đâu, nhất định đừng thành ma.”

Nhưng đại thúc không hiểu, ngoại trừ mình nàng, mọi người đều muốn nàng hóa ma.

“Người trước nay chưa từng tin con.”

Không phải không tin, người khác không thể phụ, chỉ có thể phụ mình nàng.

“Muốn ta tha thứ cho ngươi, trừ khi núi Nam Hoa băng kết, sông Tứ Hải cạn dòng.”

Lúc chàng vươn tay về phía nàng. Nàng chỉ cười, không mừng vui, không đợi mong, chỉ đứng đó cười.

Hai kiếp sư đồ, ba lần thành ma, bãi bể hóa nương dâu, hỏi tình sâu tình cạn, hỏi yêu nhiều hận sâu? Chi bằng để băng kết núi Nam Hoa, để cạn dòng Tứ Hải, để kiếp sau tiên - ma được bên nhau, chẳng còn cách xa.

Quay đầu, trời quang mây tạnh, trở về khoảnh khắc siết chặt vòng tay, lòng này hướng sông dài.

Như Tinh Xán, hận Trục Ba.

Mục lục

[Chương 1: Cây cầi mây trắng](#)

[Chương 2: Sát khí trời sinh](#)

[Chương 3: Trọng Tử](#)

[Chương 4: Sư phụ bất đắc dĩ](#)

[Chương 5: Sớm tối bên nhau](#)

[Chương 6: Thiên cơ](#)

[Chương 7: Xuống nhân gian](#)

[Chương 8: Tiêu nương tử](#)

[Chương 9: Trác Vân Cơ](#)

[Chương 10: Nụ hôn h ỡ sinh](#)

[Chương 11: Tinh Xán](#)

[Chương 12: Đại hội thử kiếm](#)

[Chương 13: Lại nổi phong ba](#)

[Chương 14: Linh đài ấn](#)

[Chương 15: Âm Thủy Tiên](#)

[Chương 16: Giống như đã từng quen](#)

[Chương 17: Dục độc](#)

[Chương 18: Sở Bất Phục](#)

[Chương 19: Mộng Yêm](#)

[Chương 20: Bất cóc](#)

[Chương 21: Vạn Kiếp cung](#)

[Chương 22: Ma xà](#)

Chương 1: Cây cầu mây trắng

Vậy là đại nạn kéo dài suốt hai chục năm ở chốn nhân gian đã chấm dứt, Thiên ma rút cuộc cũng vĩnh viễn biến mất khỏi lục giới, mây đen giăng khắp núi sông tan biến, vạn vật hồi sinh, mặt đất điêu tàn cuối cùng cũng lấy lại chút sức sống. Từ khi Ma tôn Nghịch Luân bị tiêu diệt, Ma tộc tan tác, nhốn nháo chạy xuống trần gian hòng trốn tránh sự truy sát của Tiên môn. Khắp nơi, thành quách tiêu điều, làng mạc hoang phế, thân người chất đống, nhà cửa đổ nát. Vô số bách tính chết vì chiến tranh, kẻ mất con, người mất vợ, có kẻ chết trong tay Ma tộc, cũng có người chết dưới tay Tiên môn. Đâu đâu cũng thấy mồ mả san sát, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Bất luận thế nào, tất cả chỉ còn là quá khứ, dấu vết của thời loạn đã bị bánh xe thời gian xóa nhòa, cơn ác mộng lùi dần vào dĩ vãng.

Đầu đường, vài tên ăn mày uể oải tựa vào chân tường, trước mặt là những chiếc bát sứ trống trơn.

Trong số đó có một đứa bé.

Đứa bé đó khoảng năm, sáu tuổi, tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng bủng, nhìn không ra là nam hay nữ. Mặt nó xương xẩu nên đôi mắt như lồi ra, cả khuôn mặt chỉ thấy mỗi cặp mắt đục ngầu, thiếu sức sống. Bộ quần áo rách rưới, bản thiu không che nổi thân thể, lộ ra đôi chân nhỏ gầy trơ xương, trên mặt đầy vết bầm tím. Trông nó như cành cây khô héo rũ, tưởng chừng một cơn gió thổi qua cũng đủ làm nó gục ngã, không khỏi khiến người ta cảm thấy xót xa, một đứa trẻ như vậy thì sống sao được đây!

Có người đi qua, ném lại nửa chiếc bánh bao.

Hàng loạt ánh mắt lập tức sáng lên.

Cả đám ăn mày như chó đói thấy xương, lao vào gần như cùng lúc, giành giật chiếc bánh, tạo thành một trận hỗn chiến.

Hồi lâu, chúng mới tản ra.

Một cái đầu nhỏ bé giãy giụa chui ra từ giữa đám ăn mày, đôi tay khăng khiu ra sức nhét nửa cái bánh bao vào miệng như sợ bị cướp mất, hai má phồng lên, quả nhiên là đứa bé đó!

Tên ăn mày lớn tuổi nhất cất tiếng chửi rủa: “Lại con nha đầu này!” rồi cho nó một bạt tai.

Con bé ngã dúm dúm, cuộn tròn người, vẫn cố sống cố chết nuốt miếng bánh bao trong miệng, nghẹn ứ cổ.

Tên ăn mày kia vẫn chưa hết giận, đá con bé một cái.

Cú đá trúng chân, con bé lăn lộn trên mặt đất, kêu thảm thiết hai tiếng rồi ngẩng phắt lên, trừng trừng nhìn gã ăn mày, đôi mắt to tròn, sâu không thấy đáy, đờ đờ sát khí khiến người ta sợ hãi.

Không ngờ, một tiểu nha đầu mà lại có ánh mắt đó, ánh mắt này, đến những tên gian ác nhìn thấy cũng phải khiếp đảm.

Đám ăn mày xung quanh bất giác lùi về phía sau.

Tên ăn mày lớn tuổi nhất cũng chột dạ. “Mày trừng mắt nhìn ai? Đã thế tao chọc mù mắt mày, xem mày còn nhìn được nữa không!” Nói xong, hắn nhào tới, đè nghiền con bé xuống.

Bị đánh đập cũng chẳng sao nhưng không thể bị mù được, con bé hét lên, liều mình úp mặt xuống đất tránh né.

Bỗng nhiên, một luồng sức mạnh vô hình ập đến, tên ăn mày to lớn bị bắn ra xa, những tên khác chỉ biết đứng giương mắt nhìn, mồm miệng há hốc.

Tên ăn mày lớn tuổi nhất tức giận quát: “Ai?”

“Đứa trẻ nhỏ bé và đáng thương nhường này, sao nỡ lòng bắt nạt nó chứ?”

Đó là thanh âm du dương nhất mà con bé được nghe kể từ khi lọt lòng, tựa như từ trên trời truyền xuống. Giọng điệu ôn hòa mang theo chút trách cứ nhưng cũng đầy sự xót thương, ấm áp, dễ chịu như bàn tay mẹ hiền ru vỗ trên lưng.

Trong giây lát, quả thật có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng con bé.

“Đứng lên đi, đừng sợ!”

Cảm nhận được sự an toàn, con bé chậm rãi ngẩng lên, đôi mắt to tròn đầy ngỡ vực, mọi người chẳng ai thích lo chuyện bao đồng, sao hấn lại ra tay giúp mình?

Một giây sau, con bé đã có câu trả lời.

Từ trước đến giờ, nó chưa từng thấy khuôn mặt nào đẹp đến vậy, đường nét tinh tế, hoàn hảo khác hẳn người trần tục. Hàng lông mày khẽ chau lại, đôi mắt phượng dịu dàng nhìn con bé, như xót thương cho số phận của nó. Sau đó, hấn ngồi xổm xuống, vẻ muốn đỡ nó dậy, chiếc áo bào trắng tựa tuyết, dài quét đất, mái tóc đen nhánh rủ xuống sát hông, chẳng khác nào thần tiên từ trên chín tầng mây hạ phàm, cứu nhân độ thế.

Vẻ mặt không đành lòng kia như muốn nói cho con bé biết, hấn không chỉ tới để giúp nó, mà là được trời phái xuống cứu vớt những người khổ khổ.

Con bé nhìn hấn đến ngây dại.

Thấy con bé không sao, hấn cong môi, nở nụ cười dịu dàng rồi dìu nó đứng lên.

Nhìn thế nào hấn cũng không giống người bình thường, những tên ăn mày dần biến khỏi nơi đó.

Bàn tay sạch sẽ, trắng ngần dìu con bé, không hề sợ bị dây bẩn. Hấn nhẹ giọng nói: “Khi bị ức hiếp thì có thể tức giận nhưng không nên có ý nghĩ muốn lấy mạng người khác, rõ chưa?”

Người ở trước mặt cúi đầu nhìn, một tay đặt trên vai nó, âu sầu mà thương xót, vừa giống một thánh nhân cứu khổ cứu nạn lại vừa giống một người thân đang ân cần chỉ bảo.

Không ngờ hấn lại nhìn thấu tâm tư con bé, vừa rồi, đúng là con bé chỉ hận một nỗi không thể giết chết tên ăn mày kia.

Lần đầu tiên trong đời, con bé có cảm giác xấu hổ, bất giác cụp mi mắt, bẽn lẽn gật đầu.

Hấn nhẹ nhàng mở lòng bàn tay con bé, vẽ hai đường hợp nhất. “Như vậy, sau này sẽ không có ai dám bắt nạt ngươi nữa.”

Ánh sáng rực rỡ lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, lòng bàn tay lại trở nên trống không.

Đúng là thuật pháp thần tiên! Con bé kinh ngạc chớp chớp mắt, then thừng nhìn hấn, có chút nghi hoặc.

Bỗng nhiên, một giọng nói từ xa truyền đến: “Sở sư huynh, tiểu sư tỷ đang tìm huynh.”

Thân mang trọng trách, cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt, hấn cứ ngỡ Ma tộc đang tháo chạy khắp nơi định nhằm vào Ma kiếm, nào ngờ sát khí đó lại phát ra từ một tiểu nha đầu, thật sự không biết phải làm sao, có nên nói lại với sư phụ không?

Hấn đứng dậy, đáp: “Ta tới đây!”

Mỉm cười với con bé, hấn quay người rời đi.

“Người của Tiên môn.”

“Không biết thuộc môn phái nào.”

“...”

Tiên môn? Đúng là thần tiên thật rồi! Con bé ngỡ ngác dõi theo hấn, đến tận lúc chiếc bóng trắng đó chỉ còn là cái chấm nhỏ nơi góc đường.

Thời gian thấm thoát trôi đi, chớp mắt đã mấy năm. Ngàn dặm bao la, mây đen bao quanh chốn thần tiên đã tan hết, núi Nam Hoa nổi giữa tầng mây, nhìn từ xa, đỉnh núi như được bao phủ bởi lớp ánh sáng nhàn nhạt. Con đường lên tiên sơn chỉ có một, chính là con đường trước mặt, chưa tới lúc thì chưa mở cửa, vô số người phải chờ ở bên ngoài.

Cứ năm năm một lần, phái Nam Hoa lại thu nạp đệ tử ở khắp nơi. Từ trước đến nay, Tiên môn xét nạp đệ tử vô cùng nghiêm ngặt, tuổi càng nhỏ càng tốt, vì càng nhỏ tuổi, tâm hồn càng ngây thơ như tờ giấy trắng, trải qua

năm tháng tu luyện, sẽ vẫn là tờ giấy trắng tinh khôi. Bởi vậy, Nam Hoa phái có quy định, những đứa trẻ từ bảy đến mười bốn tuổi mới đủ tư cách đến bái sư.

Nam Hoa vốn là phái đứng đầu bốn phương, cũng là phái đứng đầu Kiếm tiên, trấn thủ thông thiên môn. Năm năm trước, Nam Hoa Thiên tôn đại chiến với Ma tôn Nghịch Luân, kết quả đã giết chết Ma tôn, phá hủy ma cung, Ma tộc từ đó không còn chốn dung thân, hết đường ngang ngược lộng hành, phá hoại tam giới. Sau trận đại chiến, Thiên tôn cũng trọng thương rồi qua đời, danh tiếng lẫy lừng bốn phương, đồng đạo khắp nơi ai nấy đều kính nể. Từ đó, phái Nam Hoa Kiếm tiên trở thành thánh địa trong mắt người đời. Chương giáo Nam Hoa hiện giờ chính là đại đệ tử Ngũ Độ của Thiên tôn, Ngũ chương giáo hiện chỉ có tám vị đệ tử thân truyền, còn lại đều là hàng đồ tôn^[1]. Trước đây, người nói chỉ thu nhận chín đệ tử, bởi vậy mọi người đều suy đoán, năm nay người sẽ thu nạp đệ tử cuối cùng, mà đệ tử này nhất định phải có tư chất hơn người, gan dạ và tâm sáng như ngọc.

[1] Đồ tôn: đệ tử của đệ tử.

Phụ mẫu lũ trẻ có vẻ còn căng thẳng hơn chúng nhiều, họ luôn miệng căn dặn hài tử của mình, ai cũng mong đứa con nhỏ biểu hiện tốt một chút, bái được sư phụ giỏi, nếu được chương giáo và các vị tôn giả để mắt đến thì đó đúng là thiên đại vận khí^[2].

[2] Thiên đại vận khí: vận may lớn trong đời.

Trong số những đứa trẻ đến bái sư, có vài đứa trẻ nhìn khác xa đám còn lại, buộc người khác phải chú ý.

Chúng ăn mặc rách rưới và không có thân nhân đi cùng. Dẫn đầu là một tiểu cô nương chừng mười tuổi, hai búi tóc nhỏ được cột bằng sợi dây màu đỏ, do thiếu ăn nên trông người nó khô đét, thiếu sức sống. Khuôn mặt nhỏ nhắn vàng bủng, duy chỉ có cặp mắt to tròn là sáng lấp lánh, ngây thơ và vô cùng lạnh lợi, bướng bỉnh.

“Trùng Tử, ngươi thực sự muốn đi sao?”

“Đương nhiên.”

“Tiên trưởng sẽ thu nhận kẻ ăn mày làm đồ đệ sao?”

“Ta đâu giống kẻ ăn mày.” Tiểu cô nương không phục, cúi đầu chỉnh lại bộ quần áo nhàu nhĩ, rách nát. Nó đã tắm rất nhiều lần, sợi dây cột tóc này cũng mới nhất được. “Thuật pháp mà thần tiên đại ca cho ta không còn linh nghiệm nữa, ta phải đi học thuật pháp để không ai dám bắt nạt ta!”

“Trùng Tử, nếu các tiên trưởng không thu nhận ngươi, ngươi hãy quay về nhé!”

“Họ nhất định sẽ thu nhận ta.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Gan ta lớn!” Tiểu nha đầu ưỡn ngực. “Họ thích những người gan dạ, thông minh hơn người, ta có lá gan rất lớn đó!”

“Đúng thế!” Lũ trẻ ăn mày gật gù tán đồng.

Bỗng từ xa vọng lại tiếng vó ngựa, mọi người lăm lét hé mắt nhìn.

Trên đường, một cỗ xe ngựa lộng lẫy xuất hiện. Cỗ xe từ từ đi chậm lại, cuối cùng dừng hẳn dưới chân núi. Gã phu xe ăn vận chỉnh tề bước xuống trước, lát sau, từ trong xe, một vị tiểu công tử ló ra, vận áo lụa tím, đội chiếc mũ kim sa nho nhỏ, quanh người quần đai nạm vàng khắc hoa văn tinh xảo, vừa nhìn là biết con nhà quyền quý.

Tiểu công tử chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, tướng mạo hơn người, tuy còn nhỏ nhưng đã có khí chất của một mỹ nam. Lông mày lười mác, ánh mắt tựa mặt nước hồ thu, chỉ có điều, vẻ mặt cậu vô cùng cau có, như có điều gì khó chịu, bực mình. Cậu đứng đó một lúc lâu, quét mắt nhìn bốn phía, sau đó mới xuống xe, cử chỉ vô cùng tao nhã, dáng dấp hết một ông cụ non, có thể thấy cậu đã được giáo dưỡng rất cẩn thận.

Bước xuống ngay sau cậu là một vị phu nhân tuyệt sắc mặc chiếc áo choàng đen, tay cầm khăn lụa. Giống như những người đưa con đi thi khác, bà cũng kéo tay tiểu công tử, nhỏ nhẹ dặn dò hồi lâu. Sau cùng, bà lấy ra một phong thư, bỏ vào ngực áo cậu bé. “Đây là thư của cha con, con nhớ đưa cho Ngu chương giáo nhé!”

Giọng nói tuy nhẹ như gió thoảng nhưng do nơi này khá nhỏ nên ai cũng nghe thấy, không ít người bàn ra tán vào.

Sắc mặt tiểu công tử càng sa sầm, cậu miễn cưỡng gật đầu. “Hài nhi biết rồi. Mẫu thân mau về đi!”

Phu nhân lo lắng nói: “Chờ sơn môn mở, ta mới về.”

Tiểu công tử xì mặt, không nói gì nữa.

“Trùng Tử, cha hẳn biết Ngu chương giáo.”

“Bọn họ có thư, Ngu chương giáo nhất định sẽ nhận hẳn làm đệ tử quan môn^[3].”

[3] Đệ tử quan môn: đệ tử cuối cùng.

Các vị tiên trưởng cũng thích những kẻ có tiền sao? Tiểu cô nương hơi nhụt chí, đôi phương có thư, chắc hẳn là có mối giao tình với chương giáo. Tiểu cô nương bĩu môi, “hừ” một tiếng, nói: “Dựa vào cha mẹ mà được làm

đệ tử của Ngũ chương giáo thì có gì ghê gớm chứ, ta muốn làm đệ tử của đốc giáo Mẫn tiên tôn kia!”

Trong Nam Hoa phái, ngoài chương giáo còn một vị đốc giáo và một vị hộ giáo. Vị đốc giáo tiên tôn đại danh Mẫn Vân Trung là sư đệ của Nam Hoa Thiên tôn, so với chương giáo còn cao hơn một bậc, hiện nay trong Nam Hoa phái, đó là pháp danh cao nhất, việc chọn lựa đệ tử cũng vô cùng nghiêm ngặt, môn hạ đệ tử của ông đều là người danh tiếng lẫy lừng, ông cũng là người duy nhất dám giành giật đệ tử với chương giáo, phàm là người có tư chất tốt, ông đều thu về làm môn hạ.

Giọng nói của tiểu nha đầu hơi to, tiểu công tử hiển nhiên nghe thấy, tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn thoắt đỏ thoắt trắng. Cậu ta liền quay lại nhìn, ánh mắt từ phần nộ chuyển sang khinh thường.

Thấy cậu ta xem thường mình, tiểu cô nương định tiếp tục chọc giận cậu ta thì chợt nghe “âm” một tiếng.

Mọi người đồng loạt ngược lên.

Sơn môn trước mặt đã biến mất, không phải, cả ngọn núi biến mất thì đúng hơn, ngọn núi với cỏ cây tươi tốt vừa mới thấy đây, giờ đã không cánh mà bay.

Vách núi sâu không thấy đáy, mịt mờ một khoảng, vắng vắng tiếng gió rít, nguy hiểm tột cùng.

Bên trên có một cây cầu.

Đó là một chiếc cầu mây trắng dài hun hút, mặt cầu chỉ rộng vài thước, tuy đủ để bước đi nhưng vách núi cao như vậy, lại không có thành cầu bảo vệ, nhỡ trượt chân rơi xuống, nhất định là tan xương nát thịt.

Các tiên trưởng đương nhiên sẽ không để lũ trẻ bị thương, đây chẳng qua là thử thách đầu tiên dành cho chúng, người lớn hiểu ra, vội giục con mình đi qua cầu. Bọn trẻ chỉ tin tưởng vào những gì chúng tận mắt nhìn thấy, nào biết đây là thuật pháp, mặt đũa nào đũa nẩy trắng bệch, có đũa nhát gan khóc thét lên, dù thế nào cũng không chịu bước qua.

“Trùng Tử, làm sao để qua đây? Ngã chết đây!” Lũ trẻ ăn mày la lên.

Tiểu cô nương nghiêm mặt, chần chừ một lúc, bỗng từ bên cạnh truyền đến một tiếng cười nhạt, nhìn lại thì hóa ra tên tiểu công tử kia đã đi qua cầu đầu tiên.

Các tiên trưởng muốn thu nhận kẻ gan dạ, thông minh hơn người làm đồ đệ! Tiểu cô nương sực nhớ ra, vội nói với huynh đệ mình: “Nếu trời tối mà ta không trở về, nhất định là các tiên trưởng trên núi Nam Hoa đã thu nhận ta làm đệ tử, cũng có thể ta đã... ngã chết. Các người mau về đi! Cảm ơn các người đã đi theo ta xa như vậy.” Chúng đã vội vội vàng vàng đi cả ngàn dặm tới đây, vừa đi vừa xin ăn, mất tròn ba tháng.

Lũ trẻ ăn mày gật đầu.

Tiểu nha đầu có chút buồn bã, không nhìn các huynh đệ nữa, cắn răng bước lên cây cầu mây, vẻ mặt vô cùng tự tin, quyết không lùi bước.

Thấy có người đi trước dẫn đường, một số đũa trẻ gan dạ cũng lục tục đi theo, đương nhiên, đa số bọn trẻ vẫn không chịu bước lên cầu, cha mẹ chúng đành bất lực, tức giận đến nỗi không ngớt miệng thóa mạ: “Đồ vô dụng!” Cuối cùng, họ đành đưa chúng quay về.

Không ngoài dự đoán, cửa ải thứ nhất đã loại được hơn một nửa số thí sinh.

Tại Nam Hoa tiên sơn, mấy nghìn đệ tử đang chờ ngoài cửa, trong Lục Hợp điện, mấy chục đại đệ tử dàn hàng đứng hai bên, trên đại điện là ba vị tiên trưởng đang ngồi song song.

Vị ngồi giữa chừng ba mươi tuổi, mặc trường bào màu thiên thanh, da mặt trắng nõn, trước mặt là thanh trường kiếm màu xanh sừng sững, mũi kiếm chúc xuống, lơ lửng giữa không trung, tiên khí bao bọc – đó là chủ nhân của Lục Hợp kiếm, hiện tại ngoài Ngũ Độ chuông giáo ra thì còn có thể là ai nữa chứ!

Ngồi bên trái là một vị chừng năm mươi tuổi, khoác trường bào đen tuyền, cầm lún phún râu, ánh mắt lạnh lùng, vô cùng oai nghiêm, trong tay là một thanh trường kiếm màu xám tro, hình thù kỳ quái, thân kiếm tròn lẳn, lại không có lưỡi, xếp tầng như tòa bảo tháp.

Ngồi bên phải là một vị chừng bảy mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt phúc hậu, trên tay chỉ cầm một cuốn sách cũ đã ngả vàng.

Còn một vị trí bị bỏ trống.

Trước điện đặt một chiếc gương đồng, trên đó hiện rõ cảnh tượng chân chừ của lũ trẻ lúc ở cây cầu mây trắng, nét mặt ba vị tiên trưởng vô cùng bình lặng, thảnh thơi họ nhấp vài ngụm trà nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi chiếc gương đồng đó.

Vị tiên trưởng nhiều tuổi nhất ngồi bên phải lên tiếng trước: “Bọn trẻ đều còn nhỏ, sư thúc nghĩ thử thách này có quá khó với chúng không?”

Vị tiên trưởng mặc áo bào đen bên trái vẫn giữ nguyên vẻ mặt uy nghiêm, nói: “Thà ít mà tốt, đồ đệ chưa gì đã sợ chết thì còn làm được gì?”

Chuông giáo Ngũ Độ chỉ cười mà không nói.

Hắc bào lão nhân liền hỏi: “Âm Phàm không đến sao?”

Ngu chương giáo đáp: “Chưa chắc đã đến.”

Hắc bào lão nhân thắc mắc: “Hắn vẫn chưa chịu thu nhận đệ tử sao?”

Ngu chương giáo nói: “Hai năm nay, Cửu U ma cung nổi dậy, khí thế vô cùng lớn mạnh, hắn thân là hộ giáo, trách nhiệm nặng nề, toàn tâm toàn ý rèn luyện kiếm pháp, chẳng mấy khi rảnh rỗi. Bớt một người tranh giành đồ đệ với sư thúc, chẳng phải tốt hơn sao?” Ngay cả Ngu chương giáo cũng gọi hắc bào lão nhân là sư thúc, đủ thấy, vị tiền bối này chính là đốc giáo tiên tôn Mẫn Vân Trung.

Mẫn Vân Trung nói: “Tuy nói như vậy nhưng cũng phải có người kế thừa mới được.”

Hai người đang nói chuyện, ông lão đầu tóc bạc phơ bỗng nhiên “ồ” một tiếng rồi kêu lớn: “Hai đứa trẻ này được lắm!”

Trên gương đồng hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ, một trước, một sau đang bước trên cây cầu mây. Đi trước là một tiểu công tử, trang phục sang trọng khác hẳn người thường, khí chất cao quý, thần thái hiên ngang; đứa trẻ đi sau có vẻ nhỏ tuổi hơn, nhìn cách ăn mặc thì hình như là một tiểu nha đầu.

Trên mặt tiểu nha đầu hiện rõ vẻ khiếp đảm, người nào tinh mắt đều có thể nhận ra con bé đang vô cùng sợ hãi, hai bàn chân nhỏ bé bước từng bước chậm chạp.

Từ trước đến nay, rất ít nữ đệ tử qua được cửa ải này, không ngờ lần này lại có một tiểu nha đầu gan dạ đến thế. Hai mắt Ngu Độ bừng sáng, khoe miệng từ từ cong lên, ngay cả Mẫn Vân Trung, người hiếm khi nở nụ cười, cũng lộ vẻ tán thưởng, tự đắc. Những người tinh mắt đều đã nhận ra, hai đứa trẻ này có khí phách đáng kinh ngạc, nếu thật sự phải so sánh thì tiểu nha đầu kia có vẻ nổi trội hơn. Trong Tiên môn, có được một đồ đệ giỏi còn

quan trọng hơn có được một bảo bối tốt, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều tỏ ra vui mừng khi hai đứa trẻ này không đi đâu khác mà lại đến núi Nam Hoa này.

Mẫn Vân Trung thông thả nhấp trà. “Lần này có hai đứa, chương giáo còn muốn tranh giành không?”

Ngu Độ cười nói: “Su thúc nhắm trúng đứa nào?”

Mẫn Vân Trung tỏ vẻ bàng quan, hồi lâu sau mới phóng khoáng vung tay: “Tiểu nha đầu tuy rất phiền phức nhưng trước nay ta chưa có đệ tử nào là nữ, hôm nay phá lệ một lần, cậu công tử kia nhường cho người đi!” Rồi lại bổ sung thêm một câu: “Nhìn kĩ hẵng nói!”

Ông lão già nhất than khổ: “Hai vị quên ta rồi sao? Thật đáng thương cho Thiên Cơ ta, lại không chọn được đệ tử rồi.”

Mẫn Vân Trung nói: “Hai đứa trẻ này tư chất phi phàm, để chúng đi học bói toán, xem quẻ thì thật đáng tiếc.”

Ngu Độ cũng gật đầu tán đồng.

Có hai vị này ở đây, đồ đệ giỏi luôn không đến lượt lão, ông lão râu tóc bạc phơ sớm đã biết kết quả này, buông tiếng thở dài. “Hai vị khinh thường Thiên Cơ ta sao?”

Ngu Độ cười nói: “Su đệ đừng nghĩ nhiều, lần tới sẽ cho đệ chọn.”

Tuy chương giáo đã nói là làm nhưng riêng những lời này thì lần nào cũng quên, vừa gặp đệ tử tốt là kiếm có đoạt ngay, ông lão chỉ biết cười trừ.

Trên cây cầu mây, tiểu công tử áo tím đi trước, có lẽ cảm thấy có gì đó bất ổn, liền đứng lại, quay đầu nhìn, quả nhiên có người đang theo sát phía

sau, chính là đứa bé gái ăn mặc rách rưới ban nãy.

Mặt tiểu nha đầu trắng bệch, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào cậu bé, hai chân run lẩy bẩy nhưng vẫn kiên định bước về phía trước như đang cố gắng đuổi kịp đối thủ.

Chưa từng thấy đứa con gái nào to gan đến vậy, tiểu công tử cảm thấy hơi kỳ lạ, cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt miệt thị, chăm chú nhìn con bé từ đầu đến cuối.

Tiểu nha đầu không hiểu ý tứ của cậu bé, lập tức héch cằm khiêu khích, bước vượt qua.

Tiểu công tử hơi sững sốt, “hừ” một tiếng, nói: “Đồ nha đầu xấu xí!”

Tiểu nha đầu cũng “hừ” một tiếng. “Đồ dựa vào cha mẹ mới được làm đệ tử phái Nam Hoa, còn không biết xấu hổ!”

Tiểu công tử tức giận nói: “Người nói cái gì?”

Tiểu nha đầu chỉ tay vào ngực cậu ta. “Người vốn dĩ có thư còn gì.”

“Ta không cần thư vẫn có thể làm đệ tử phái Nam Hoa.” Tiểu công tử đỏ bừng mặt, phát óng tay áo, bước nhanh về phía trước. “Đồ nha đầu xấu xí, có giỏi thì đi theo ta nữa xem!”

“Ai sợ chứ!” Tiểu nha đầu bước nhanh theo sau.

Dưới chân là những đám mây mềm mại nhưng khi giẫm lên lại có cảm giác vô cùng rắn chắc, không khác đi trên mặt đất là bao. Hai đứa trẻ, một trước một sau đã đi được mấy chục thước, vực sâu và cây cầu mây bỗng nhiên biến mất, chỉ thấy trước mắt hiện lên một đại dương mênh mông xanh

ngắt, sóng gợn nhấp nhô, bên tai là tiếng sóng vỗ rì rào và tiếng kêu của những chú hải âu đang chao liệng.

Hai người liền dừng bước.

Chương 2: Sát khí trời sinh

Tiểu nha đầu ngạc nhiên tốt độ. “Oa, cái hồ này rộng quá!”

Tiểu công tử liếc nhìn con bé một cái. “Đây không phải hồ, mà là biển.”

Từ bé đến giờ, tiểu nha đầu chưa từng thấy biển, nó vui vẻ, phấn chấn nhìn ngó khắp nơi.

Tiểu công tử hơi nhíu mày, nghĩ tới vấn đề trước mắt, không có cây cầu mây thì làm sao vượt biển để đến Nam Hoa tiên sơn đây?

Tiểu công tử vẫn còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe tiếng tiểu nha đầu hét lên bên tai: “Ồ, cái gì kia?”

Tiểu công tử định thần nhìn, quả nhiên thấy giữa những con sóng trùng điệp, hình như có thứ gì đó đang bơi lội, đợi nó đến gần, chúng mới phát hiện, thì ra đó là một con cá đen khổng lồ, sống lưng màu xám tro, vừa bẹt vừa rộng, hàm răng sắc nhọn chìa ra trông vô cùng hung dữ.

Con cá hung dữ tròn mắt nhìn hai đứa trẻ khiến chúng bất giác lùi về phía sau vài bước.

Tiểu nha đầu có chút sợ hãi. “Nó muốn làm gì vậy?”

Tiểu công tử bình tĩnh quan sát con cá, thấy nó hình như không có ác ý, liền nói: “Nhất định là tiên trưởng đã phái nó xuống đây để đưa ta qua biển.” Nói xong, cậu ta định nhảy tót lên lưng cá.

Tiểu nha đầu kéo cậu ta lại. “Nhỡ nó muốn ăn thịt chúng ta thì sao?”

Tiểu công tử bực mình, hất tay con bé ra. “Sợ thì ngươi quay về đi, kéo ta làm gì?”

Tiểu nha đầu lại kéo cậu bé. “Chờ chút đi! Chỉ có một con cá, nếu chúng ta đi trước, những người khác làm sao qua được đây? Đợi họ đến rồi cùng đi, nếu giữa đường xảy ra chuyện, mọi người cùng ở bên nhau thì sẽ không sợ gì cả.”

“Đồ nhát gan!” Tiểu công tử cười nhạo nhưng cũng không nhất quyết đòi đi nữa.

Trong Lục Hợp điện, nhìn sự việc qua chiếc gương đồng, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều tỏ ra vô cùng hài lòng, duy chỉ có ông lão râu tóc bạc phơ là liên tục thở dài, sốt ruột vì lại không thu nhận được đồ đệ tốt.

Những đứa trẻ đi sau đã lục tục kéo đến, nhìn thấy con cá hung dữ thì đều có vẻ run sợ. Tiểu công tử không thèm để ý tới chúng, nhảy lên lưng cá đầu tiên, tiểu nha đầu khuyên giải hồi lâu, một số đứa trẻ mới dám đi theo, số còn lại khiếp hãi mà theo đường cũ trở về, tiểu nha đầu chỉ còn biết leo lên mình cá, thở dài ngao ngán.

Con cá không lồ đưa lũ trẻ sang bờ bên kia.

Lúc đầu, nó bơi khá êm, nhưng đến giữa biển, gió càng lớn, sóng càng cao, con cá bắt đầu lắc lư, đến lúc những con sóng cuộn dâng như những bức tường cao vút, con cá vượt sóng bơi lên, lũ trẻ không còn cảm giác hiếu kỳ nữa, bắt đầu sợ hãi, không biết phải làm thế nào.

Tiểu nha đầu cao giọng nói: “Mọi người đừng sợ, bám chắc vào, không là ngã xuống biển đấy!”

Lũ trẻ nào có nghe lời con bé, não loạn hết cả, mấy đứa sợ đến khóc thét, luôn miệng mắng nó: “Tại ngươi nên chúng ta mới không sang được!”

Tiểu nha đầu vội la lên: “Ta... ta muốn giúp các ngươi đến tiên sơn mà.”

Lũ trẻ bắt đầu nhao nhao, đẩy con bé một cái. “Ai cần ngươi giúp!”

Tiểu nha đầu hét một tiếng thất thanh, suýt nữa rơi tõm xuống biển.

“Kẻ nào dám bắt nạt người khác!” Một bóng hình xen vào đứng chắn ở giữa, đẩy con bé ra sau lưng, chính là tên tiểu công tử lúc trước đã cười nhạo con bé.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trong số lũ trẻ này, cậu ta tuy không phải người lớn tuổi nhất nhưng lại cao nhất, thêm vào đó, thần thái vô cùng lạnh lùng, một số đứa khiếp sợ, không dám động thủ nữa.

Tiểu công tử lớn tiếng quát: “Năm tay nhau đứng cho vững, ai không nghe, ta sẽ vứt xuống biển cho cá ăn ngay lập tức!”

Giọng nói có vẻ hơi non nớt, trẻ con nhưng lời nói và hành động của cậu ta lúc đó đã thể hiện khí chất của một thủ lĩnh, lũ trẻ không não loạn nữa, nắm chặt tay nhau.

Tiểu nha đầu vô cùng cảm kích, đưa tay định nắm tay cậu bé.

Tiểu công tử né tránh. “Nha đầu xấu xí, đừng đụng vào ta!”

Tiểu nha đầu bĩu môi, không nói gì.

Tình cảnh hỗn loạn đã được chế ngự, lũ trẻ nắm chặt tay nhau, quả nhiên cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều, mọi người cùng đồng tâm, không còn sợ hãi nữa.

Con cá bơi rất nhanh, chưa đầy nửa canh giờ, tiên sơn đã hiện ra trước mặt.

Mười hai ngọn núi lớn nhỏ đứng sừng sững giữa đất trời, trên núi, những cây đại thụ cao vút tầng mây, thụy khí vờn quanh, tường vân lơ lững^[1], hạc tiên bay lượn trên không, cung điện nguy nga, tinh xảo với những mái đình cong cong, dưới ánh mặt trời, những đám mây đủ màu sắc tỏa sáng óng ánh, vô cùng tráng lệ.

[1] Thụy khí là những điều may mắn, tường vân là những điều tốt lành. Ý chỉ bao quanh tiên sơn là những điều tốt đẹp, không khác gì chốn bồng lai.

Sau khi đưa lũ trẻ đến chân núi yên ổn, con cá khổng lồ từ từ thu nhỏ, cuối cùng biến thành một con cá giấy bé bằng lòng bàn tay.

Lũ trẻ kinh ngạc tán thán.

Dưới bóng râm của những cây cổ thụ ở chân núi, có một hàng bậc thang bằng đá sạch sẽ kéo dài, dẫn lên núi.

Cuối cùng cũng đã đến Nam Hoa tiên sơn trong truyền thuyết, lũ trẻ nhảy lên reo hò, tranh nhau chạy lên các bậc thang đá để lên núi. Tiểu công tử thong thả đi phía sau, mấy đứa trẻ nhút nhát bị khuất phục khi còn ở trên biển đều đi sau lưng cậu ta, chụm lại thành một đám, ríu rít nói cười. Tiểu công tử bình thường đã quen với việc được hoan nghênh, chỉ thỉnh thoảng đáp lại đôi câu, trước sau giữ nguyên dáng vẻ của bề trên.

Lúc đầu, tiểu nha đầu chạy theo vài đứa lên trước, thấy cậu ta vẫn ung dung, thong thả, nó hơi ngần ngừ rồi quay trở xuống, đứng trước mặt cậu bé, hỏi: “Ngươi còn không đi mau lên? Các tiên trưởng nhất định sẽ chọn người đến trước.”

Tiểu công tử liếc nhìn con bé một cái. “Ai nói họ sẽ chọn người tới trước?”

Lũ trẻ cũng hòa theo: “Đúng thế, các tiên trưởng thích người lợi hại nhất.”

Kỳ thực, tiểu công tử lớn tuổi hơn, kiến thức phong phú hơn, nói những lời này ắt là có đạo lý. Người tiên trưởng thích nhất định phải là đứa trẻ thành thật, chững chạc chứ không phải những kẻ vội vã khoe thành tích.

Mặc dù tiểu nha đầu không rõ nguyên do nhưng thấy lời nói và cử chỉ của cậu ta không giống những người khác, nhất định sẽ chiếm được cảm tình của các bậc tiên trưởng, cứ học theo cậu ta không phải một ý kiến tồi, nghĩ vậy, con bé chớp chớp mắt vài cái rồi vội vã chạy theo.

Tiểu công tử quay đầu nhìn, thấy thế liền không vui. “Theo ta làm gì?”

Lũ trẻ cũng cười nhạo con bé.

“Nha đầu xấu xí, ai muốn ngươi theo chúng ta chứ!”

“Mau đi ra chỗ khác đi!”

“Các ngươi là nha đầu xấu xí thì có!” Tiểu nha đầu hất cằm, không thừa nhận. “Đây đâu phải đường nhà các ngươi, ta thích thì ta đi, ai đi theo ngươi chứ!”

Tiểu công tử không phản bác, lạnh lùng đi tiếp, được một lúc, khoe miệng khẽ cong lên.

Đúng lúc này, phía trước bỗng vang lên tiếng kêu thất thanh, lũ trẻ đi trước chạy ngược trở lại, không hẹn mà cùng núp sau lưng tiểu công tử, nói với cậu ta: “Không xong rồi, phía trước có yêu quái!”

Tiểu nha đầu cũng hoảng sợ. “Yêu quái thật ư?”

“Trên tiên sơn lấy đâu ra yêu quái, nói bậy!” Tiểu công tử không tin, bước nhanh về phía trước.

Quả nhiên, phía trước có một con hồ ly lông đỏ như lửa ngồi chồm hổm giữa đường, ước chừng cao bằng một người, đang lè lưỡi liếm lông, nhe nanh trợn mắt hù dọa lũ trẻ.

Nhìn thấy tiểu công tử, nó liền đứng lên, lạch bạch đi tới.

Lần đầu nhìn thấy một con hồ ly to lớn, tinh khôn đến vậy, tiểu công tử cũng giật mình, lùi lại một bước, dang rộng tay chắn trước mặt lũ trẻ, can đảm trấn an: “Đừng sợ, đây nhất định là vật nuôi của các tiên trưởng, nơi này là tiên sơn, các tiên trưởng nhất định sẽ không làm hại chúng ta.”

Trên điện, ba vị tiên trưởng đều tỏ vẻ tán dương.

Đối mặt với linh hồ, lũ trẻ không biết nên làm gì, có đứa len lén chạy xuống núi, tiểu nha đầu định giữ chúng lại, tiểu công tử liền ngăn: “Người quen chuyện vừa nãy rồi sao?”

Tiểu nha đầu nghĩ thấy cũng đúng, không để ý đến nữa.

Linh hồ càng lúc càng đến gần, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt tiểu công tử.

Cách linh hồ chưa đầy một thước, tiểu công tử rút cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ, tim đập thình thịch, nhắm tịt hai mắt. Cậu làm vậy để trấn tĩnh, ai ngờ lại đánh thức bản tính nghịch ngợm của linh hồ, nó vươn hai chân trước ra, tựa hồ muốn chụp lên vai cậu.

Đúng lúc này, dường như có luồng khí lạnh thấu xương đột ngột ập tới.

“Không được ăn thịt hần!” Một tiếng quát non nớt vang lên.

Cảm nhận được luồng sát khí dày đặc, linh hồ sợ hãi đến độ lăn tròn người về phía sau.

Thì ra tiểu nha đầu không biết linh hồ chỉ muốn đùa giỡn, tưởng nó muốn ăn thịt tiểu công tử nên nóng lòng đứng bật dậy, che chắn cho tiểu công tử, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ nghiêm nghị sắc lạnh và sâu thẳm.

Không chỉ linh hồ bị hoảng hốt, lũ trẻ cũng ngây người, không hiểu sao đứa nào đứa nấy lạnh toát sống lưng.

Hình ảnh trên gương đồng bỗng biến mất, trên điện, mặt ba vị tiên trưởng cùng biến sắc, những đệ tử còn lại không ai dám lên tiếng.

“Sát khí trời sinh!” Ông lão tóc bạc lẩm bẩm. “Không thể tưởng tượng nổi...”

Ngu Độ trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Từ trước tới giờ ta mới chỉ gặp một người có sát khí như vậy...”

Người đó tiếng tăm lẫy lừng, trải qua ba kiếp, cuối cùng trở thành Thiên ma, không những mang đến cho nhân gian một trận cuồng phong mà còn khiến cho Tiên môn ngập chìm trong tai ương, khiến sinh linh lục giới lâm than. Ngay cả khi đã chết năm năm, y vẫn là cơn ác mộng của rất nhiều

người. Nam Hoa Thiên tôn vì muốn bảo vệ cột mốc thông thiên môn của lục giới mà đã bị y hại chết, các đệ tử phái Nam Hoa vô cùng căm giận, Mẫn Vân Trung hận y đến tận xương tủy. Vô số sư huynh, sư đệ cùng thế hệ đã bỏ mạng tại trận chiến tiên – ma này, chỉ còn lại một mình Mẫn Vân Trung sống sót. Từ đó, không người nào ở Nam Hoa phái dám tự tiện nhắc tới cái tên đó.

Bây giờ, không ngờ lại xuất hiện một tiểu nha đầu mang trong mình luồng sát khí ấy, điều này có ý nghĩa gì?

Bao trùm đại điện là bầu không khí vô cùng tĩnh mịch.

Bỗng “rắc” một tiếng, chén trà vỡ vụn.

Mẫn Vân Trung thả những mảnh vỡ nhỏ trong lòng bàn tay xuống, lạnh lùng nói: “Hành Huyền, mau tra lai lịch của con bé!”

Thì ra ông lão tóc bạc kia chính là Hành Huyền, nhị đệ tử của Nam Hoa Thiên tôn, rất giỏi bói toán và tướng số, nắm giữ thiên cơ, hiệu là Thiên Cơ tôn giả. Lão nhắm mắt một lát, chậm rãi lật giở cuốn sổ *Thiên cơ*, hồi sau mới nói: “Con bé là người huyện Vị Dương thuộc Thương Châu, họ Trùng, vợ chồng Trùng thị chết trong cơn đại loạn năm năm trước, con bé may mắn thoát được, lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, lần này không quản đường xá xa xôi mà tới đây dự tuyển.”

Ngu Độ thở phào nhẹ nhõm. “Thân thể vẫn còn minh bạch.”

Mẫn Vân Trung vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng. “Ngay cả như vậy cũng tuyệt đối không nên mạo hiểm, Nam Hoa lo gì không có đệ tử giỏi.”

Ngu Độ gật đầu. “Quả là đáng tiếc.”

Tiểu nha đầu nào biết mình chưa đầu đã bị loại, còn đang đắc ý vì dọa được linh hồn. “Chúng đều sợ ta, có lần ta còn dọa một con cọp chạy trốn chết.”

Lũ trẻ kinh ngạc tán thán.

Tiểu công tử không nói gì, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn con bé.

Vượt qua bao nhiêu thử thách, giờ chỉ còn mười sáu, mười bảy đứa trẻ trụ lại. Tới sườn núi, đã có mấy vị đệ tử phái Nam Hoa khoác áo bào hai màu trắng xanh đợi sẵn. Trước mặt lũ trẻ là một thanh niên khoảng ngoài hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhìn vừa ôn hòa vừa gần gũi nhưng từng động tác, cử chỉ lại toát lên khí phách khiến người ta kính sợ.

Người đó giơ tay lên, ý bảo lũ trẻ im lặng. “Chương giáo ở Lục Hợp điện, các đệ chớ nên nóng vội, trước tiên hãy nghe ta nói nội quy đã.”

Lũ trẻ không hện mà cùng im lặng, chăm chú lắng nghe người đó nói.

Y nói: “Ta tên Mộ Ngọc, là thủ tọa đệ tử^[2] của phái Nam Hoa.”

[2] Người đứng đầu trong số các đệ tử.

Bọn trẻ lập tức xôn xao. Thanh danh của Mộ Ngọc vốn vang xa, đường đường là đệ tử đứng đầu phái Nam Hoa Kiếm tiên, đồ đệ tâm đắc nhất của đốc giáo Mẫn tiên tôn những năm gần đây, ai ngờ người đó lại ôn hòa và thân thiện như vậy!

“Là Mộ tiên trưởng.”

“Mộ tiên trưởng trẻ quá!”

...

Mộ Ngọc mỉm cười, lại giơ tay, ra hiệu im lặng. “Ai trong số các đệ cũng có cơ hội trở thành tân đệ tử của phái Nam Hoa, là sư đệ hoặc sư điệt^[3] của ta, bây giờ, ta sẽ dẫn các đệ vào đại điện yết kiến các vị chương giáo và tôn giả, đến đó, không được tự ý gây ồn, chỉ khi chương giáo và các tôn giả cho phép thì mới được nói, các đệ nhớ kỹ chưa?”

[3] Đệ tử của các sư huynh, sư đệ.

Mỉm cười với trẻ nhỏ luôn là phương pháp giáo dục tốt nhất, lũ trẻ đồng thanh nói: “Nhớ kỹ rồi ạ!”

Tiểu công tử tỏ vẻ lễ phép, nói: “Làm phiền Mộ tiên trưởng dẫn đường.”

Mộ Ngọc gật đầu. “Đi theo ta!”

Lũ trẻ theo Mộ Ngọc lên đỉnh núi, thấy Mộ Ngọc ôn hòa, dễ gần, vài đứa to gan bắt đầu dò hỏi, có đứa nói: “Mộ tiên trưởng, huynh có thu nhận đồ đệ không?”

Mộ Ngọc nói: “Đương nhiên, các vị chương giáo và tôn giả chọn xong, ta cũng sẽ chọn một trong số các đệ làm đồ đệ.”

Lũ trẻ vui sướng, có thể làm đồ đệ của đệ tử giỏi nhất phái Nam Hoa cũng mãi nguyện lắm rồi!

“Ta muốn làm đồ đệ của Mộ tiên trưởng!”

“Ta cũng muốn!”

“...”

Đỉnh núi có địa thế bằng phẳng, toàn bộ bề mặt là đá cẩm thạch, chính giữa là con đường rộng chừng ba trượng, nối thẳng tới Lục Hợp điện uy nghi. Máy nghìn đệ tử đứng trang nghiêm hai bên đại điện, có người mặc áo bào xanh, có người lại mặc áo bào trắng, trên thắt lưng đeo cây trường kiếm hoặc một pháp khí tương tự, khí thế bừng bừng.

Bọn trẻ bị bầu không khí trang nghiêm làm cho run sợ, trước mắt bao người, cả lũ nối đuôi nhau bước từng bước về phía trước, không dám tỏ mạnh.

Đi hết con đường lớn đó, lại có một cầu thang bằng đá cao trăm bậc, đi hết cầu thang bằng đá đó là tới Lục Hợp điện uy nghi sừng sững, mái hiên cong cong như chiếc sừng, phản chiếu ánh mặt trời huy hoàng, rực rỡ.

Mộ Ngọc dẫn lũ trẻ đến trước cửa điện thì dừng lại, cao giọng nói: “Hồi bẩm chuông giáo, bọn trẻ đến rồi ạ!”

“Để chúng vào đi!” Một giọng nói ôn hòa mà không kém phần uy nghiêm vang lên.

Mộ Ngọc nghiêng người, ý bảo lũ trẻ đi vào.

Lũ trẻ đa phần đều cảm thấy e dè, duy chỉ có tiểu công tử là sắc mặt không đổi, sải bước đi vào trước, tiểu nha đầu thấy thế cũng lấy lại tinh thần, vội cúi đầu chỉnh sửa y phục, thấp thỏm, bất an bước theo cậu ta vào đại điện.

Trong đại điện rộng lớn và trang nghiêm, mười mấy đại đệ tử đứng xếp hàng hai bên, trang phục không khác gì các đệ tử ở bên ngoài, thần thái vô cùng nghiêm túc. Trên bậc cao cao trước mặt, có ba vị tiên trưởng đang ngồi.

Lũ trẻ đứng ngay ngắn, thầm suy đoán ai là ai.

Ngu Độ cất tiếng, giọng nói vang vọng khắp điện, vô cùng trang nghiêm: “Tất cả biểu hiện của các người lúc nãy, ta và các tôn giả đều đã thấy, tốt lắm!”

Được khích lệ, lũ trẻ tỏ ra vui mừng, đồng thời cũng đoán ra thân phận của người đang nói, chúng càng thấy căng thẳng, ánh mắt tràn ngập cảm giác mong chờ, không biết ai sẽ may mắn được chương giáo chọn làm đồ đệ đây!

Ngu Độ lần lượt quét ánh mắt qua từng đứa trẻ, cuối cùng dừng lại trên người tiểu công tử. “Người qua đây!”

Tiểu công tử chỉnh lại y phục, cung kính tiến lên, quỳ xuống vái lạy. “Tần Kha ở Trần Châu bái kiến chương giáo, tiên tôn.”

Hóa ra hẳn tên là Tần Kha, tiểu nha đầu thâm nghĩ.

Ngu Độ nhắm lại tên cậu bé một lần, hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tần Kha trả lời: “Tháng trước con vừa tròn mười ba tuổi ạ!”

Ngu Độ mỉm cười. “Người có vật gì cho ta xem không?”

Tần Kha chần chừ một lúc rồi lắc đầu. “Không có ạ!” Dù biết nếu đưa lá thư ra, cơ hội giành phần thắng sẽ cao hơn nhưng cuối cùng cậu bé lại chọn cách im lặng, không đề cập tới nó.

Ngu Độ mỉm cười. “Đứa trẻ ngoan, người có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?”

Chương giáo hỏi vậy tất nhiên là đã ưng ý cậu bé, lũ trẻ vô cùng khâm phục, tiểu nha đầu cũng mừng thay cho cậu ta. Trên đường tới đây, cậu ta

quả thực mạnh mẽ hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, được chương giáo chọn cũng là lẽ đương nhiên.

Tần Kha vui mừng khôn xiết, đập đầu ba cái, bái chương giáo làm sư phụ.

Ngu Độ đi tới trước mặt cậu bé, nói với vẻ nghiêm túc: “Vi sư họ Ngu tên Độ, hiệu là Ngọc Thần, hiện giữ chức chương giáo phái Nam Hoa Kiếm tiên, ngụ tại Lục Hợp điện của núi Nam Hoa. Người bái ta làm sư phụ, có nghĩa là người sẽ trở thành đệ tử đời thứ ba trăm sáu mươi lăm của phái Nam Hoa Kiếm tiên, từ nay về sau phải tuân thủ nghiêm ngặt môn quy, tôn sư kính trưởng^[4], hành sự quang minh lỗi lạc, lấy Nam Hoa làm trọng, sau này nếu có bất cứ việc gì làm nhục Tiên môn, vi sư nhất định không tha, người hiểu rõ chưa?”

[4] Tôn sư kính trưởng: tôn trọng sư phụ, kính trọng huynh trưởng.

Tần Kha cao giọng nói: “Đệ tử xin ghi nhớ những lời sư phụ giáo huấn.”

Ngu Độ hài lòng gật đầu, dìu cậu bé đứng lên. “Phụ thân người vẫn khỏe chứ?”

Tần Kha thoát đầu hơi kinh ngạc, rồi lập tức hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, lời từ trong ngực ra một phong thư, đưa lên bằng hai tay. “Phụ thân con vẫn khỏe, trước khi con tới đây, người có viết một lá thư, dặn con đích thân trao lại cho sư phụ.”

Ngu Độ không đọc thư ngay mà nhét vào tay áo, trở lại chỗ ngồi, ra hiệu cho Tần Kha tới bái lạy Mẫn Vân Trung và Hành Huyền, sau đó bảo cậu bé lên đứng cạnh mình.

Tiếp theo, Hành Huyền cũng chọn một cậu bé làm đệ tử, duy chỉ có Mẫn Vân Trung còn chần chừ chưa mở lời. Chương giáo và Thiên Cơ tôn giả đều đã có đồ đệ, lũ trẻ nhìn sắc mặt âm trầm của Mẫn Vân Trung, tỏ ra hơi

sợ sệt nhưng lòng vẫn rất chờ mong. Trở thành môn hạ đệ tử của Mẫn tiên tôn là một vinh dự vô cùng lớn lao, thậm chí còn oai phong hơn cả đệ tử của chương giáo.

Tiểu nha đầu ưỡn ngực, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Ánh mắt Mẫn tiên tôn dừng lại trên người con bé trong chốc lát rồi trở nên lạnh băng.

Tiểu nha đầu còn đang bối rối, chợt nghe Mẫn Vân Trung nói: “Người, qua đây!”

Ánh mắt lướt về phía sau lưng con bé, dừng lại trên người một tiểu cô nương tầm mười hai, mười ba tuổi, mặt mũi sắc sảo, vận bộ xiêm y màu hồng trang nhã.

Tiểu nha đầu vô cùng thất vọng. Con bé nhớ rõ tiểu cô nương đó chính là kẻ gây náo loạn trên lưng cá ban nãy, còn suýt đẩy con bé rơi xuống biển, may mà lúc đó có Tần Kha cứu, kỳ thực, nếu không có con bé ra sức khuyên giải, tiểu cô nương đó hoàn toàn không có dũng khí mà leo lên lưng cá.

Ý tứ của Mẫn Vân Trung ai cũng đoán được, tiểu cô nương áo hồng mừng rỡ bước lên. “Đệ tử Văn Linh Chi bái kiến sư phụ.”

Mẫn Vân Trung nói: “Ta nói thu nhận người làm đệ tử hồi nào?”

Lúc đầu Văn Linh Chi không khỏi hoảng sợ, may mà từ nhỏ được dạy dỗ chu đáo nên ứng biến cực nhanh, biết xử sự thế nào trước mặt người lớn, cô bé ngoan ngoãn cụp mi mắt, phục xuống tạ lỗi: “Là Linh Chi lỡ lời. Linh Chi nghe danh Mẫn tiên tôn đã lâu, lần này tới Nam Hoa, chỉ một lòng mong bái tiên tôn làm sư phụ, vậy nên mới không cẩn thận, thất lễ với người.”

Lời nói ra vô cùng khiêm tốn, lễ độ, Mẫn Vân Trung đã có ấn tượng tốt hơn với cô bé, đứa trẻ này mặc dù tư chất không bằng hai đứa kia nhưng cũng được coi là tốt, nữ nhi nhát gan một chút cũng không phải vấn đề lớn, sau này hiểu biết hơn, sẽ không sợ nữa. Vì vậy, Mẫn Vân Trung chỉ muốn giáo huấn một chút, sau đó nói: “Nhiệm vụ lớn nhất của Nam Hoa phái là trấn thủ thông thiên môn, đệ tử phái Nam Hoa có trách nhiệm bảo vệ lục giới, chống lại Ma tộc, người cần nhớ kỹ điểm này. Người vừa bái ta làm sư phụ, nếu sau này dám vi phạm những gì ta vừa nói, ta nhất định sẽ nghiêm trị không tha.”

Văn Linh Chi lập tức đáp lời: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Lúc này, Mẫn Vân Trung mới bảo cô bé bái lạy.

Văn Linh Chi cung kính dập đầu, rồi bái Ngu Độ và Hành Huyền, sau cùng đứng dậy, đến đứng đằng sau Mẫn Vân Trung, vẻ mặt vô cùng đặc ý.

Ba vị tiên tôn đều đã thu nhận đệ tử, tiểu nha đầu có chút rầu rĩ, không vui nhưng chẳng mấy chốc đã bình thường trở lại, dù sao cũng là học tiên thuật, bái Mộ tiên trưởng làm sư phụ cũng được cơ mà, sau này cũng giống thần tiên đại ca, đi khắp nơi cứu nhân độ thế.

Ngẩng đầu chợt thấy Tần Kha đang nhìn mình, hình như có ý an ủi, con bé liền nở một nụ cười thật tươi đáp lại.

Tần Kha liền nhìn đi chỗ khác, không để ý đến con bé nữa.

Ngu Độ nhìn những đứa trẻ còn lại, ôn tồn khuyến khích: “Trong số các người, có vài người mặc dù tư chất bình thường nhưng chỉ cần nhớ kỹ bốn chữ: “Cần năng bỏ chuyết^[5]”, tu hành khắc khổ, tương lai sẽ không thua kém người khác. Bây giờ, các người hãy ra ngoài cửa điện đứng đợi, có rất nhiều đệ tử phái Nam Hoa cũng muốn thu nhận đồ đệ, các người có thể bái họ làm sư phụ.”

[5] Cẩn năng bỏ chuyết: có nghĩa là cẩn cù bù thông minh.

Thật ra, đa số lũ trẻ cũng không có hoài bão được làm đệ tử của chương giáo và các tiên tôn, chỉ cần đến được đỉnh Nam Hoa là tốt lắm rồi, vì vậy chúng đồng thanh vâng dạ, xoay người theo Mộ Ngọc đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Ngu Độ bỗng gọi giật chúng lại. “Tiểu nha đầu kia, Nam Hoa phải chúng ta không thể nhận người, Mộ Ngọc, mau đưa con bé xuống núi!”

Thuận theo ánh mắt của Ngu Độ, lũ trẻ đều quay mặt nhìn về phía con bé.

Ngây người hồi lâu, tiểu nha đầu mới hiểu vị chương giáo đang có ý nói mình, vội vàng hỏi: “Tại sao lại không thu nhận con? Lá gan của con so với bọn chúng còn lớn hơn nhiều.”

Ngu Độ đang chân chừ, không biết có nên nói thật không thì Mẫn Vân Trung ở bên cạnh đã tiếp lời: “Người có sát khí trời sinh, nếu tu luyện thuật pháp, sau này sẽ có hại cho bách tính.”

Tiểu nha đầu cự cãi: “Con chưa từng hại ai...”

“Không cần nhiều lời.” Mẫn Vân Trung phát tay, ngắt lời con bé. “Nam Hoa không thể giữ người, đi khỏi đây mau!”

Khi mới đến đây, lòng tràn đầy hy vọng, vậy mà cuối cùng lại bị cự tuyệt thẳng thừng, tiểu nha đầu nào biết cái sát khí gì gì đó, vành mắt đỏ hoe, oan ức khóc nức lên. “Con đã làm gì sai? Các người không công bằng.”

Mẫn Vân Trung quát lớn: “Láo xược! Công bằng hay không, đến lượt người nói sao?”

Tiểu nha đầu không dám trả lời, chỉ khóc nức nở.

Con bé còn nhỏ, nhìn nó khóc vô cùng đáng thương, các đệ tử đứng dàn hàng hai bên điện nghe mà không đành lòng. Tần Kha chần chừ một lúc, thấp giọng cầu xin: “Mẫn tiên tôn, quả thực cô bé đó cũng khá giỏi...”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Thân là đệ tử của chương giáo, trưởng bối nói, ngươi dám xen vào ư?”

Tần Kha đành ngậm miệng.

Mẫn Vân Trung nhìn Ngu Độ. “Chương giáo?”

Ngu Độ gật đầu. “Mộ Ngọc, đưa con bé xuống núi.”

Tiểu nha đầu biết đã hết hy vọng, tức giận xoay người, ánh mắt tràn ngập sát khí, bước ra ngoài điện, nghẹn ngào nói: “Thần tiên cũng bắt nạt người! Các người không thu nhận ta, ta sẽ đi nơi khác, không thềm ở Nam Hoa này nữa!”

Câu nói vô tình nhưng lại khiến mặt ba vị tiên tôn biến sắc.

Đúng lúc này, một giọng nói chột vang lên bên ngoài điện: “Ta thu nhận người.”

Chương 3: Trọng Tử

Chưa từng nghe qua âm thanh nào thư thái đến vậy, không sai, đích thị là thư thái, tựa những áng mây trắng tận phía chân trời đang lững lờ trôi, hờ

hững, mơ hồ, nương theo gió mà tản mạn, ngân nga, ý nhị như âm nhạc chốn thần tiên. Trong ký ức cũng từng có thanh âm như thế tồn tại nhưng so với giọng nói của người này, vẫn kém hơn một chút.

Tiểu nha đầu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn.

Chẳng biết tự lúc nào, một người đã đứng trước cửa điện.

Chiếc áo bào rộng trắng tựa tuyết, vạt chùng quét đất, trên đầu cài một chiếc trâm ngọc nhưng những lọn tóc dài vẫn rủ xuống như khoác trên lưng một chiếc trường bào màu đen.

Tay trái chàng cầm một thanh bảo kiếm, vỏ kiếm màu trắng, thôn dài, sáng bóng.

Cửa điện rộng mở, làm nổi bật trời cao. Thi thoảng, những đám mây ngũ sắc lại bay lướt qua. Trời xanh mây trắng, chàng lẳng lẳng đứng một mình giữa cửa điện, tựa như trong tranh vẽ, ánh sáng rọi vào từ phía sau lưng, cả người như toát ra một vàng sáng diu diu.

Trên đại điện lặng ngắt như tờ, hầu hết các đệ tử đều nín thở, cung kính hướng về phía chàng, cúi rạp người hành lễ, thần sắc trên mặt cũng khác nhau: ngạc nhiên, sùng bái, ngưỡng mộ... nhưng đa phần là không thể tin nổi.

Cánh cửa như cánh cổng nối liền trời và đất, đất trời sao nhỏ bé đến vậy, chỉ có chàng đứng giữa mà thôi.

Bỗng chốc quên hết tất cả, không biết mình đang ở nơi đâu, bây giờ là ngày tháng năm nào, những gì thấy được, nghe được, tất cả đều như gió thoảng mây trôi, lặng lẽ tiêu tán, tịnh không một dấu vết.

Chỉ có mình chàng chân thực nhưng lại có cảm giác xa vời vợi.

Trái tim vừa như ngừng đập vừa như mãnh liệt điên cuồng.

Không nỡ chớp mắt, không dám chớp mắt, chỉ sợ trong phút giây chớp mắt ấy, chàng sẽ biến mất.

Tiểu nha đầu hít một hơi thật sâu, gắng sức mở to hai mắt, cuối cùng cũng thấy rõ mặt chàng.

Một gương mặt còn rất trẻ, có thể những đường nét trên khuôn mặt không phải hoàn mỹ nhất nhưng trên cõi đời này, gương mặt đó tuyệt đối là gương mặt đẹp nhất. Đẹp đến dịu dàng, dịu dàng đến vô cùng, dịu dàng đến độ có thể bao dung tất cả.

Muốn đến gần nhưng lại không dám.

Cảm giác đó khiến trái tim của tiểu nha đầu như nhảy ra khỏi lồng ngực, máu nóng bất chợt dồn hết lên đỉnh đầu, ký ức của vài năm trước bỗng ùa về như vũ bão. Đã từng cho rằng khuôn mặt của thần tiên đại ca năm nào là khuôn mặt đẹp nhất trên đời, gương mặt của thần tiên thì phải thon dài như vậy, nhưng bây giờ con bé mới phát hiện, người trước mặt này mới được gọi là thần tiên.

Không thuộc về trần thế, thậm chí cũng không thuộc về tiên giới, lãnh đạm mà không lạnh lùng, cao xa với vợ, khiến người ta phải ngược nhìn, kính trọng, tôn sùng nhưng mãi mãi không thể đến gần, không thể chạm tới.

Thần tiên cứu vớt thế nhân, chẳng phải vốn không giống người thường đó sao?

Tiểu cô nương ngây ngốc ngẫm nghĩ.

Trên điện xôn xao vài tiếng bàn luận nho nhỏ, sau lớn dần lên, cuối cùng trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Mộ Ngọc mỉm cười nhắc nhở: “Tiểu cô nương, Trọng Hoa tôn giả đã ưng thuận thu nhận muội làm đệ tử, còn không mau bái sư!”

Trọng Hoa tôn giả! Trên điện càng ồn ào hơn, lũ trẻ sau khi biết rõ thân phận của người vừa đến, lập tức bị kích động.

Đó chính là hộ giáo của Nam Hoa phái – Lạc Âm Phàm, hiện sống ở Trọng Hoa cung trên Tử Trúc phong^[1], vốn là tam đệ tử của Nam Hoa Thiên tôn. Luận về thứ hạng thì đứng đầu là chương giáo, luận về vai vế thì cao nhất là Mẫn Vân Trung, nhưng luận về thanh danh và địa vị, trong Nam Hoa phái, thậm chí là toàn bộ Tiên môn, không ai có thể sánh được với chàng. Không những làm hộ giáo phái Nam Hoa, chàng còn thụ mệnh^[2] Thiên tôn, kế nhiệm vai trò tiên minh thủ tọa^[3], có toàn quyền quyết định đại sự trên tiên giới, nắm giữ tiên thuật cao nhất không chỉ ở phái Nam Hoa mà còn trên cả tiên giới. Trong đại nạn tiên – ma, chàng dẫn các đệ tử Tiên môn trấn thủ cột mốc ranh giới thông thiên môn của lục giới, khiến Ma tộc mấy lần tấn công nhưng đều chịu thất bại. Một năm trước, sau khi làm cho ma tôn Vạn Kiếp bị trọng thương, tiếng tăm Lạc Âm Phàm lừng lẫy bốn phương, chỉ đứng sau Nam Hoa Thiên tôn một bậc.

[1] “Phong” ở đây có nghĩa là đỉnh, chóp núi.

[2] Thụ mệnh: nhận mệnh lệnh của người đã chết để lại.

[3] Tiên minh thủ tọa: người đứng đầu thế giới.

Ai cũng biết, Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm trước nay không thu nạp đệ tử.

Chúng đệ tử nhìn nhau, dường như không tin vào tai mình, nhưng vị thần tiên trước mắt, ngoài chàng ra, còn là ai được nữa, câu nói kia cũng do

chính miệng chàng nói ra.

Tiểu nha đầu vẫn ngẩn ngơ, hồi ức năm xưa cho nó biết, những vị thần tiên mặc áo bào trắng là những vị thần tiên tốt nhất trên đời, bây giờ, vị thần tiên mặc đồ trắng này còn khẳng định sẽ thu nhận nó làm đệ tử.

Vị thần tiên trẻ tuổi từ từ tiến vào đại điện, vạt áo dài quét trên mặt đất, tựa như sóng gợn, lại tựa như dòng thác tuyết đang cuộn cuộn chảy trôi.

Chàng dừng lại trước mặt tiểu nha đầu, hỏi nó bằng giọng nói lãnh đạm hết sức dễ nghe: “Ta nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi có bằng lòng không?”

Vẻ thất vọng tột cùng hóa thành niềm hạnh phúc cực độ, con bé vui như đang chiêm bao, hoàn toàn không biết làm thế nào, thậm chí không nói được một tiếng, chỉ ra sức gật đầu.

“Âm Phàm.” Một giọng nói nghiêm nghị pha chút trách cứ vang lên.

Tiểu nha đầu bị giọng nói này làm cho hoảng hốt, bất an nhìn về phía Mẫn Vân Trung, liệu vị sư phụ thần tiên này có thể thay đổi chủ ý của ông lão đó không?

Lạc Âm Phàm nhìn Ngu Độ. “Ta thu nhận cô bé này làm đồ đệ.”

Giữa huynh đệ họ như có sự giao hẹn ngầm, chỉ một ánh mắt, Ngu Độ đã lĩnh hội được ý tứ của Lạc Âm Phàm, kín đáo nói: “Sư thúc, ma cung gần đây càng lúc càng lộng hành, tiểu nha đầu này không có chốn dung thân, chi bằng ở lại Nam Hoa để khỏi ra ngoài làm loạn, bằng không, ngộ nhỡ có điều gì sơ sẩy, chỉ e chúng ta không gánh vác nổi. Và lại, sư đệ cũng nên thu nhận đệ tử rồi.”

Sát khí trời sinh nguy hiểm biết bao, chí ít cũng không thể để cho Ma tộc nắm giữ.

Mẫn Vân Trung nghe vậy, quả nhiên không lên tiếng phản đối nữa, lát sau nói: “Âm Phàm vô cùng bận rộn, chi bằng để nha đầu này ở lại làm môn hạ đệ tử của chương giáo đi!”

Tiểu nha đầu lập tức không vui, nhỏ giọng nói: “Trọng Hoa tôn giả đã nói là muốn thu nhận con mà.”

Sắc mặt Mẫn Vân Trung sa sầm, đang muốn nổi giận, Ngu Độ đã tươi cười đáp lời: “Ta từng thề, cả đời này chỉ thu nhận chín đệ tử, hôm nay đã nạp được Kha Nhi rồi, nhiều hơn nữa sẽ phá lời thề mất, vừa hay Âm Phàm thu nhận con bé, mau đưa con bé về Tử Trúc phong đi!” Những ngọn núi khác đều có rất nhiều người, không tránh khỏi xảy ra chuyện trở tay không kịp, chỉ có Tử Trúc phong là vắng vẻ, nếu có chuyện gì xảy ra, Âm Phàm sẽ là người phát hiện đầu tiên.

Mẫn Vân Trung hiểu được ý tứ trong câu nói của Ngu Độ, tuy cảm thấy có lý nhưng sắc mặt vẫn tối sầm, “hừ” một tiếng rồi đi nhanh ra khỏi điện, không quên ném lại một câu: “Tùy chương giáo sắp xếp.”

Mẫn Vân Trung rời đi, Văn Linh Chi tất nhiên phải đi theo, tiểu cô nương cố ý thả bộ từng bước, nhìn ngắm vị tiên trưởng Lạc Âm Phàm có vẻ đẹp rung động đất trời, rồi lại nhìn Tần Kha, sau cùng, ánh mắt dừng trên người tiểu nha đầu, đáy mắt ánh lên vẻ đố kỵ, không cam tâm mà bước ra khỏi điện.

Lạc Âm Phàm ngoảnh mặt làm ngơ. “Còn không mau bái sư đi!”

Nhìn thấy ánh mắt chỉ bảo đầy sôt ruột của Tần Kha, tiểu nha đầu hiểu ra, vội vã quỳ xuống, dập đầu vái lạy ba cái, dứt khoát nói: “Đệ tử bái kiến sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Ngươi tên gì?”

Tiểu nha đầu đỏ mặt, ấp úng nói: “Đệ tử... đệ tử không có tên.” Thấy chàng nhú mày vẻ không hài lòng, tiểu nha đầu bèn nói nhỏ hơn: “Cha mẹ đệ tử mất từ khi đệ tử còn nhỏ, chưa kịp đặt tên cho đệ tử, đệ tử chỉ nhớ mình họ Trùng, hồi đó, ai cũng thích gọi đệ tử là Trùng Tử.”

Sâu^[4] ư? Lũ trẻ bật cười, Tần Kha cũng không nhịn được, quay mặt đi chỗ khác.

[4] Trong tiếng Trung, từ 重 có thể đọc là “Trọng” hoặc “Trùng” (đồng âm với từ 虫, có nghĩa là “con sâu”).

Vừa gầy lại vừa nhỏ, quả là giống một con sâu.

Tiểu nha đầu lúng túng, mặt đỏ bừng, bất an liếc nhìn sư phụ.

“Trùng Tử, Trọng Tử.” Lạc Âm Phàm lại không cảm thấy có gì buồn cười, nhỏ nhẹ đọc lại cái tên này hai lượt rồi nói: “Trọng Hoa cung, Tử Trúc phong, đủ thấy ta và ngươi hữu duyên, từ nay về sau, ngươi lấy từ Trọng trong Trọng Hoa cung làm họ, từ Tử trong Tử Trúc phong làm tên, gọi là Trọng Tử, có được không?”

Sư phụ không chê tên con bé khó nghe! Tiểu nha đầu vui mừng khôn xiết. “Được ạ, vậy từ nay gọi đệ tử là Trọng Tử đi!”

Được sư phụ ban tên mà lại không biết bái tạ, lũ trẻ cười thầm, chỉ riêng Tần Kha khẽ chép miệng, liếc nhìn con bé, ý trách tiểu nha đầu không biết ý tứ, phép tắc.

Trọng Tử nào hiểu được những điều này, đôi mắt to tròn chớp chớp vẻ nghi hoặc.

May là Lạc Âm Phàm chưa từng thu nhận đệ tử nên cũng không quá để ý, chàng nhìn con bé gầy gò trước mặt, nói một câu đơn giản: “Vi sư họ Lạc, tên Âm Phàm, hiệu Trọng Hoa, người đã bái ta làm sư phụ, phải nghiêm chỉnh tuân thủ môn quy, lấy Nam Hoa làm trọng, lấy bách tính làm tâm, không được làm bất cứ việc gì sai trái.”

Trọng Tử đang hào hứng vì vừa được đặt tên, nghe vậy, không chút nghĩ ngợi, liền lên tiếng bảo đảm: “Trọng Tử nhất định sẽ nghe lời sư phụ, không để sư phụ phải thất vọng, nếu sau này đệ tử làm điều sai trái, sư phụ cứ thẳng tay đánh đệ tử.”

Mọi người lại cười rộ lên, lời nói ra tuy rất trẻ con nhưng lại vô cùng chân thành, tha thiết và đáng yêu.

Lạc Âm Phàm không cười, cũng không tỏ vẻ hài lòng, chỉ khẽ gật đầu. “Đứng lên đi! Theo ta về Tử Trúc phong.”

Trọng Tử liền đứng dậy.

Ngu Độ nói, ý tứ sâu xa: “Chúc mừng sư đệ, từ nay về sau cần lưu ý nhiều hơn.”

Lạc Âm Phàm nói: “Ta đưa con bé về đây.”

Từ lúc vào đến lúc ra khỏi Lục Hợp điện chỉ vón vẹn một canh giờ, bên ngoài, đất trời như rộng thêm, mấy nghìn đệ tử vẫn canh giữ nghiêm ngặt càng làm bầu không khí thêm trang nghiêm. Mọi người biết tin Trọng Hoa tôn giả thu nhận đệ tử, nóng lòng muốn xem đứa trẻ nào lại có điểm phúc như vậy. Vì thế, khi Trọng Tử theo chân sư phụ bước ra ngoài, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó, ngưỡng mộ có, đố kỵ cũng có.

Trọng Tử hơi sợ, nép sát vào người sư phụ, bước từng bước.

Lạc Âm Phàm đi vài bước, phát hiện ống tay áo hình như đang bị níu lấy, liền cúi đầu nhìn, hóa ra là đồ đệ mà chàng vừa thu nạp, trong đôi mắt con bé tràn đầy vẻ căng thẳng và bất an, đôi tay gầy nhỏ giữ chặt ống tay áo của chàng.

Thấy sư phụ nhíu mày, Trọng Tử vội rút tay về.

Kỳ thực, Lạc Âm Phàm vốn là người coi nhẹ tiểu tiết, cái nhíu mày vừa rồi không phải là vì cảm thấy không hài lòng mà chỉ là thói quen của chàng, nhận ra con bé đang sợ hãi, chàng chủ động giơ tay ra.

Trọng Tử ngậy người một lát mới hiểu được ý tứ của sư phụ, vừa mừng vừa sợ, đỏ bừng mặt, ra sức lau tay vào áo nhiều lần rồi mới dám nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay kia.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay cũng ôn hòa, không lạnh, không nóng, cũng giống như tính cách của sư phụ vậy, vô cùng dịu dàng, ôn nhu.

Chiếc áo bào trắng dài quét đất, giữa bao ánh mắt tò mò của mọi người, chàng kéo đôi tay bé nhỏ của Trọng Tử, chậm rãi bước xuống thêm đá, tiến thẳng về Tử Trúc phong...

Nhiều năm sau, Trọng Tử vẫn thường nhớ tới khung cảnh ấy, cứ ngỡ mới ngày hôm qua, dường như nó đã được khắc sâu vào linh hồn, luân hồi chuyển thế, mãi mãi không thể nào quên. Đáng tiếc, nàng từ lâu đã không còn là Trọng Tử bé nhỏ được chàng dắt đi nữa rồi.

Nam Hoa tiên sơn có mười hai ngọn núi, ngọn lớn nhất chính là Nam Hoa phong, nơi Nam Hoa Thiên tôn từng ngụ khi còn sống, hiện là nơi ở của Ngu Độ chương giáo; bốn ngọn núi lớn khác là: Ma Vân phong – nơi ở của đốc giáo Mãn Vân Trung, Thiên Cơ phong – nơi ở của Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền, Tử Trúc phong – nơi ở của hộ giáo Lạc Âm Phàm, còn Ngọc Thần phong là nơi trước đây chương giáo Ngu Độ tu hành, giờ đã hoang vu,

không có ai ở. Bảy ngọn núi nhỏ còn lại là nơi các đệ tử phái Nam Hoa cư ngụ.

So với sự đồ sộ và hùng vĩ của Nam Hoa phong, cảnh sắc ở Tử Trúc phong rất khác. Không đủ hoàn mỹ, thiếu khéo léo, tinh xảo nhưng lại có cảm giác thoát tục, khắp nơi là rừng trúc tía, từng nhánh, từng nhánh mọc tự do, giữa rừng là một đám mây trắng bồng bênh, giống như một tấm thảm, che phủ mặt đất.

Phía trên những ngọn trúc chọc trời, một tòa điện hình dáng tao nhã nửa ẩn nửa hiện trên đỉnh núi.

Trước điện có một dòng suối trong mát chảy qua, rộng chừng ba trượng, mặt suối bằng láng khói sương, sâu không thấy đáy, nhìn xuống, thấp thoáng thấy mấy chú cá đang bơi lội. Bên trên con suối là một cây cầu đá, mặt nước cũng như mặt cầu, đều phẳng lặng, bình yên.

Trải dài trên mặt đất là một tấm thảm mây, phía trước có những bậc thềm đá sạch sẽ, dẫn vào chính điện.

Hành lang cột trụ cũ kĩ, trên điện tịnh không một bóng người.

Cửa điện cao rộng vô cùng! Ngoại trừ thân tiên sư phụ, không ai có thể ở được một nơi như thế này. Trọng Tử đang vô cùng thích thú, bỗng nghe thấy giọng nói lãnh đạm của Lạc Âm Phạm: “Đây là Trọng Hoa cung, chỗ ở của ta, thường ngày ta đều ở trong điện làm việc, người tạm thời ở gian phòng thứ ba, phía bên tay trái.”

Trong lúc nói chuyện, chàng chợt buông tay Trọng Tử.

Trọng Tử rút tay về mà lưu luyến không rời, nhưng trong lòng vẫn thấy rất vui. Một đứa trẻ thường phải nay đây mai đó, lấy mái hiên nhà người khác làm chỗ ngủ như nó rốt cuộc cũng đã có được gian phòng của riêng mình, còn có một sư phụ là thần tiên.

“Sur phụ, ở đây chỉ có hai người chúng ta sao?”

“Ừ!”

Nhìn bóng dáng trắng như tuyết đang đi nhanh trên những bậc thềm đá, Trọng Tử vội vã chạy theo sau. “Sur phụ, sur phụ!”

Lạc Âm Phàm xoay người, nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử dè dặt nói: “Sur phụ không đói bụng sao? Trời tối rồi, ta đi ăn cái gì đi!”

Lạc Âm Phàm thích thanh tịnh, sống một mình trên Tử Trúc phong mấy trăm năm, chưa từng có người ngoài đến quấy rầy, hôm nay, đột nhiên có thêm một đồ đệ, mới nhớ đến việc người phàm bắt buộc phải ăn cơm, vì vậy chàng liền lấy ra một cuốn sách, đưa cho Trọng Tử. “Đệ tử của Tiên môn không cần ăn cơm, trong này ghi lại phương pháp thổ nạp^[5], người ra kia luyện tập đi!”

[5] Có nghĩa là hít thở.

Trọng Tử nói: “Nhưng mà đệ tử đói lắm!”

Lạc Âm Phàm kiên trì nói: “Cứ làm theo những gì trong sách nói, sẽ không cảm thấy đói nữa.”

Thần tiên thực sự không cần ăn cơm sao? Trọng Tử vội nhận lấy quyển sách, lật đi lật lại, vẻ mặt vô cùng bất lực. “Đệ tử... đệ tử không biết chữ.”

Lạc Âm Phàm hiểu, ra chiều suy tư, lấy lại cuốn sách từ tay con bé, lật qua lật lại hai cái rồi đưa lại cho nó. “Những thứ này người có thể hiểu được, chăm chỉ luyện đi, không được lười biếng.”

Giống như có thuật pháp, cuốn sách mỏng đã biến thành cuốn sách dày cộp, nặng trình trịch. Trọng Tử vô cùng kinh ngạc. Đến khi con bé lấy lại được tinh thần thì lại phát hiện một chuyện không thể tưởng tượng nổi: chẳng biết từ lúc nào, bộ quần áo rách rưới trên người nó đã được thay bằng một chiếc áo choàng mềm mại, vừa vặn, như được cắt may vậy.

Con bé chưa từng mặc bộ đồ nào đẹp đến thế, là của sư phụ tặng sao? Trọng Tử mừng rỡ vô cùng.

Trước mặt trông chơn, thần tiên sư phụ đã biến mất vào trong điện tự lúc nào.

Trọng Tử vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi, liền chạy theo, ai ngờ cánh cửa đại điện ở ngay trước mắt nhưng bất luận thế nào cũng không thể đến gần. Thì ra Lạc Âm Phàm thường làm việc tít sâu bên trong đại điện nên đã tạo kết giới bao quanh, tránh bị quấy rầy, đây là thói quen nhiều năm qua của chàng, những người không thông tiên thuật thì không thể nào hiểu được.

Trọng Tử nhụt chí, cầm quyển sách dày cộp về gian phòng của mình.

Các tiên trưởng đều không muốn thu nhận nó, có phải sư phụ cũng nghi ngại nó quá ngốc không? Muốn lấy lòng sư phụ, nó nhất định phải học thật giỏi tiên pháp, nhưng không biết đọc thì phải làm thế nào bây giờ?

Gian phòng không lớn lắm, có giường, có bàn, đối với Trọng Tử, thế này là quá đủ rồi. Con bé hưng phấn đến nỗi chạy khắp phòng, sờ mỗi thứ một tí, từ lúc chào đời đến giờ, hôm nay là ngày nó cảm thấy hạnh phúc nhất.

Trên cuốn sách không có chữ mà chỉ toàn hình vẽ, trên mỗi bức vẽ đều có những đường nét được đánh dấu đậm hơn, mỗi đường kẻ đều có một hướng cố định. Trọng Tử chăm chú nhìn nửa ngày, tự nhiên hiểu ra, trong

lòng hết sức vui mừng, là sự phụ cố ý biến ra đây mà, hóa ra trên đời này lại có cuốn sách hay đến vậy!

Học được rồi thì không cần phải đi ăn xin, nó sẽ giống thần tiên đại ca, dùng thuật pháp cứu người, không để ai bị bắt nạt nữa.

Trọng Tử tràn đầy tự tin, luyện tập theo.

Nhưng trước giờ Lạc Âm Phàm chưa từng thu nhận đệ tử, hiển nhiên đã đánh giá quá cao khả năng của một đứa trẻ mới mười một tuổi, chàng nghĩ chỉ cần mình xem hiểu thì người khác cũng xem hiểu, ai ngờ, đôi khi có nhiều thứ nhìn thì đơn giản nhưng lại khó vô cùng, dù biết rõ phải làm như vậy nhưng mỗi lần làm theo, chân tay lại không chịu nghe lời, trên dưới loạn hết cả. Trọng Tử luyện tập nửa ngày, mệt đến toát mồ hôi, vẫn chưa với được tới thuật pháp, tiêu hao khí lực không nói làm gì nhưng bụng càng lúc càng đói, đến mức không chịu nổi.

CSTE.NT

Khi người ta thường xuyên bị cơn đói hành hạ thì lại càng sợ hãi cảm giác đó hơn, Trọng Tử bắt đầu hoảng hốt, sau cùng, không chịu nổi, liền chạy ra khỏi phòng.

Đêm đã khuya, trong điện, đèn vẫn sáng trưng, Lạc Âm Phàm vẫn chưa trở ra.

Trọn một ngày một đêm không được ăn gì, đói quá!

Trọng Tử ngồi trên bậc thềm, cuộn tròn người, ra sức làm mọi cách để giảm bớt cơn đói, nhưng rốt cuộc nó vẫn chỉ là một đứa bé, ý chí và sức lực có hạn, lập tức cảm thấy khó chịu, tay chân lạnh ngắt, sau cùng đứng bật dậy.

Con bé đã tìm khắp các gian phòng trong cung nhưng chẳng thấy gì, cuối cùng nó mò vào một gian kế bên, căn phòng được bố trí khá đơn giản, ngăn nắp, có bàn trà, gương đồng, trên chiếc giá cao cao bày vài cuốn sách, nghiên, bút, mực và các đồ vật linh tinh khác, sau tấm bình phong còn có giường và chăn đệm, xem ra đây là ngoại thất^[6] của Lạc Âm Phàm

[6] Ngoại thất: buồng ngủ.

Trọng Hoa cung lớn như vậy mà chẳng tìm được thứ gì để ăn.

Trọng Tử liền chạy nhanh ra ngoài cửa.

Con bé đưa mắt nhìn khắp nơi rồi bước xuống bậc thềm.

Không khí lạnh buốt phả lên từ mặt hồ trước điện, một thân hình nhỏ bé nằm trên cây cầu đá, hai mắt mở to, chăm chú nhìn mặt nước, ánh mắt nhẫn nại chịu đựng cơn đói khát, như con thú nhỏ đang tập trung vào mồi.

Lạc Âm Phàm đứng trên thềm đá, khẽ nhíu mày, vừa cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt, chàng liền vội chạy ra khỏi điện, quả nhiên đập ngay vào mắt là cảnh tượng này.

Một đứa trẻ mang trong mình luồng sát khí này thì thật sự chẳng phải việc tốt lành gì, lẽ nào lại có một Nghịch Luân nữa sao?

Suy nghĩ một lát, chàng liền tàng hình, chậm rãi đi xuống bậc thềm đá.

Chàng vừa bước xuống, bỗng thấy con bé nuốt nước miếng, thân thủ mau lẹ, thọc tay xuống mặt nước.

Bọt nước bắn tung tóe.

Đôi tay nhỏ bé khua khoắng dưới nước một hồi, sau đó nhấc lên, trong tay đã có một con cá to.

Kỳ thực, người bình thường không thể bắt cá bằng tay không mau lẹ như vậy, con cá đó chắc chắn đã bị sát khí của con bé uy hiếp, trở nên cứng đờ, không cách nào bơi đi được, cam tâm tình nguyện để con bé tóm gọn.

Đôi tay nhỏ run rẩy, Trọng Tử nhìn con cá, liếm môi.

Con cá giãy giụa.

Dường như nghĩ tới điều gì đó, trong đôi mắt to tròn của con bé hiện lên vẻ chần chừ.

Bàn tay nhỏ chột buông ra, con cá trở lại với làn nước, bọt nước bắn lên cao, con cá lanh lẹ bơi mất hút giữa dòng nước lạnh băng.

Sát khí bao quanh người tan biến, con bé bắt lực ghé sát mặt xuống dòng suối, cắn chặt môi, vẻ mặt thất thần.

Đứa trẻ này không có dáng vẻ tròn trịa, mập mạp như những đứa trẻ khác mà rất gầy, gầy đến mức đáng thương, chiếc áo choàng trắng ôm sát người, càng khiến cơ thể nhỏ bé trở nên mỏng manh, yếu ớt vô cùng, nhưng nhờ thế mà cũng rất mềm mại, tựa chiếc lông vũ, chỉ cần cơn gió thổi qua cũng có thể bị cuốn đi.

Lạc Âm Phàm lẳng lẳng đứng bên cạnh, nhìn thấy tất thảy, lông mày bỗng giãn ra.

Sau khi thả con cá, Trọng Tử thấy rất nhụt chí.

Mỗi lần con bé tức giận, những con vật nhỏ đều bị dọa cho chạy hết, trốn đi thật xa, đến con bé cũng chẳng hiểu tại sao, lẽ nào đây chính là sát

khí mà các vị tiên trưởng nói tới? Về việc làm tổn hại các sinh linh khác, quả thực nó đã từng cùng lũ trẻ ăn mày bắt trộm gà nướng ăn, nhiều khi còn ăn sống, nhờ vậy mới thoát được cảnh chết đói.

Các vị tiên trưởng đều nhận định sát khí của con bé quá nặng, sẽ làm hại tới những sinh linh khác, nó không tin, bây giờ còn muốn bắt cá ăn, sư phụ mà biết thì có đuổi nó đi khỏi đây không? Trải qua ngàn dặm xa xôi mới đến được núi Nam Hoa, nỗ lực trở thành đệ tử Tiên môn chính là vì muốn trở thành người như thần tiên đại ca, cứu nhân độ thế, làm sao có thể chỉ vì một con đói mà khiến sư phụ tức giận được?

Trọng Tử cố gắng không luyến tiếc nữa, con cá đã được thả xuống nước, bơi xa rồi, muốn bắt lại cũng không thể.

Nhưng đúng là nó đang rất đói, làm đệ tử của thần tiên hay là chịu đói đây?

Đã từng làm ăn mày, Trọng Tử đương nhiên biết rất nhiều biện pháp chống đói, chỉ là nước trong hồ này lạnh hơn ở những chỗ khác rất nhiều, uống vào chỉ sợ không những không hết đói mà còn bị đau bụng.

Chần chừ hồi lâu, con bé không chịu nổi nữa, vốc một vốc nước, cúi đầu xuống.

“Nước này không thể uống được.” Giọng nói này đã nghe qua một lần thì mãi mãi không thể nào quên.

Trọng Tử sợ hãi bò dậy. “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm nhìn con bé, không nói gì.

Sư phụ thấy hết rồi ư? Trọng Tử càng hoảng hốt, lập tức quỳ xuống. “Đệ tử không làm hại chúng, chỉ là đệ tử đói quá!”

Nhìn con bé bất an, sợ sệt, Lạc Âm Phàm thở dài, một đứa trẻ mới mười tuổi, trong giây phút đó là vẫn có thể khắc chế sát khí, không làm hại tới sinh linh, sao có thể trách mắng được đây?

Chàng cúi người, đỡ con bé dậy. “Người làm rất tốt.”

Trọng Tử vốn cho rằng nó sẽ bị trách mắng, nào ngờ sư phụ lại mở lời khen, nó ngạc nhiên vô cùng.

Người trước mặt đang cầm tay nó, mái tóc dài cùng chiếc áo bào trắng như tuyết, trong đôi mắt ánh lên nét an ủi, giống hệt một người trong trí nhớ của con bé, họ đều là những vị thần tiên tốt nhất trên đời.

“Sư phụ nói đệ tử... làm tốt lắm ư?”

“Phải.”

Trẻ con thích nhất là được khen ngợi, Trọng Tử cũng không phải ngoại lệ, đôi mắt to tròn lập tức sáng bừng, không giấu nổi cảm giác vui sướng trong lòng, nhận được lời khen của sư phụ, có đôi thêm một ngày một đêm nữa cũng chẳng sao.

Trong chớp mắt, trước mặt hiện lên hai chiếc ghế đá.

Lạc Âm Phàm kéo con bé ngồi xuống. “Sau này cũng phải như vừa rồi, có đôi cũng không được làm tổn hại đến các sinh linh khác, nhớ chưa?”

Trọng Tử ra sức gật đầu. “Đệ tử nhớ rõ rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm vốn là người rộng lượng, đối với sát khí trời sinh của con bé cũng không còn thành kiến lắm, giờ thấy tiểu đồ đệ rất biết nghe lời thì vô cùng thích thú. “Phương pháp thổ nạp là hấp thụ linh khí trời đất, kếp

dài tuổi thọ, người cảm thấy đói là do vận dụng chưa đúng, sư phụ đưa sách cho người, sao người không xem?”

Trọng Tử xấu hổ nói. “Đệ tử ngu dốt, không học được.”

Lạc Âm Phàm bưng tỉnh.

Không có người dạy dỗ, một tiểu đệ tử mới nhập môn sao có thể nắm được yếu lĩnh của phương pháp thổ nạp chứ! Có thể thấy, vì bản thân chàng chưa từng dạy dỗ đồ đệ nào nên không tránh khỏi khiếm khuyết.

Lạc Âm Phàm tự nhận trách nhiệm: “Là do ta sơ suất. Người mới nhập môn, không hiểu là đúng, vì sư sẽ dạy người một lần.” Chàng bảo Trọng Tử ngồi xuống. “Làm theo trong sách, cảm nhận thật kĩ.”

Trọng Tử ngoan ngoãn nhắm mắt.

Chàng nắm hai tay con bé, chậm rãi truyền tiên khí.

Trọng Tử quả nhiên cảm nhận được một luồng tiên khí như dòng suối truyền qua cánh tay đi khắp cơ thể, cực kỳ khoan khoái, đôi tay vì đói mà trở nên lạnh lẽo giờ đã ấm áp trở lại.

Nhớ lại năm đó, Lạc Âm Phàm phải mất hai ngày mới có thể hấp thụ tiên khí, so với các sư huynh đệ đã là cao cường lắm rồi, hôm nay, chàng cũng không trông mong con bé sẽ học ngay được, chỉ thầm nghĩ truyền tiên khí cho nó để nó không có cảm giác đói nữa, đồng thời hướng dẫn con bé dần cảm nhận được hướng lưu chuyển của dòng khí. Nhưng chẳng mấy chốc, chàng phát hiện ra, trong cơ thể nhỏ bé này còn có một luồng khí khác đang chạy tán loạn, mỏng manh, yếu ớt, lúc liền mạch, lúc đứt quãng,

Lạc Âm Phàm tập trung tâm trí.

Không sai, đúng là một luồng khí, linh khí của đất trời.

Liên đó, chàng nghe thấy Trọng Tử nói: “Sự phụ, trong người đệ tử cũng có một luồng khí, nhưng nó chạy lung tung, không chịu nghe theo sự điều khiển của đệ tử.”

Mới học đã có thể hấp thụ được linh khí của đất trời, đứa trẻ này quả là thiên tư^[7] hơn người, nếu được dạy dỗ cẩn thận, sau này tất sẽ làm nên việc lớn. Lạc Âm Phàm kinh ngạc, lần đầu tiên cảm thấy tiếc nuối.

[7] Thiên tư: tư chất tự nhiên, vốn có.

Sát khí trời sinh, không ai dám mạo hiểm.

Chàng vừa giúp Trọng Tử thu phục luồng khí đó vừa hướng dẫn: “Khí như nước, càng trấn áp nó càng chạy lung tung, cứ thuận theo tự nhiên mà khai thông, nó tự khắc sẽ nghe lời, đây cũng là đạo lý lấy nhu thắng cương.”

Dòng khí mạnh mẽ nhanh chóng hòa vào luồng khí mỏng manh, cuối cùng hội tụ ở đan điền.

Lạc Âm Phàm buông Trọng Tử ra. “Hiểu chưa?”

Trọng Tử mở to mắt, cảm nhận trong giây lát. “Đúng là đệ tử không cảm thấy đói nữa.”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Sau này cứ luyện như vậy là được. Không còn sớm nữa, về phòng nghỉ ngơi đi! Tối mai vì sư sẽ tới kiểm tra xem ngươi tu luyện đến đâu rồi.”

Nói vậy có nghĩa là, đến tận tối mai mới được gặp lại sư phụ, Trọng Tử lưu luyến không rời, miễn cưỡng đứng dậy, đi về phòng mình.

Sát khí trời sinh nhưng không mất đi bản tính thiện lương, tâm hồn vẫn như tờ giấy trắng, lại được nghe những lời giáo huấn, chỉ bảo, chỉ cần lưu tâm, dẫn dắt khuyên nhủ một chút, đâu nhất định sẽ trở thành ma, quả thực phải nghe theo lời các sư huynh nói, không được dạy thuật pháp cho con bé sao?

Lạc Âm Phàm bất giác nhói lòng, gọi với theo: “Trọng Nhi!”

Trọng Tử giật mình rồi nhanh chóng chạy lại bên cạnh chàng. “Sư phụ gọi đệ tử ạ?”

Kỳ thực, Lạc Âm Phàm chưa từng làm sư phụ của ai bao giờ, chỉ là nghe lén các sư huynh, sư thúc gọi đồ đệ như vậy, con bé lại là đệ tử duy nhất của chàng, đương nhiên cũng nên gọi một cách thân mật. Lạc Âm Phàm còn chưa quen với cách gọi đó, không ngờ con bé lại vui vẻ đến thế, tâm trạng Lạc Âm Phàm bỗng bình ổn trở lại.

“Sư phụ còn muốn dạy đệ tử điều gì?”

“Người có sát khí trời sinh, tạm thời không nên tu luyện thuật pháp.”

Trọng Tử vẫn còn là một đứa trẻ, chỉ cảm thấy sư phụ đối với mình rất tốt, quả thực hôm nay là ngày vui nhất từ trước đến giờ, còn tâm trí đâu mà để ý đến những điều này, nghe thấy sư phụ nói vậy thì ngoan ngoãn gật đầu ngay. “Được ạ, sư phụ nói không tu luyện thì đệ tử sẽ không tu luyện.”

Cảm giác áy náy tan biến, dù sao cũng nên lấy đại cục làm trọng, Lạc Âm Phàm gật đầu, đứng dậy, quay người trở về phòng.

Chương 4: Sự phụ bất đắc dĩ

Tử Trúc phong hiểm khi có người ngoài lai vãng, Trọng Hoa cung to lớn như vậy nhưng tịnh không một bóng người, qua mấy ngày, Trọng tử không còn tò mò, hứng thú như lúc đầu, hơn nữa lại không được học bài mới, con bé cảm thấy vô cùng buồn chán. Thật ra, ngoài việc bị cấm không được tự ý xuống núi một mình, các đệ tử phái Nam Hoa đều được tự do đi lại, trong lúc đang ngao ngán, Trọng Tử đột nhiên nhớ tới một người, vì thế mới sáng sớm, con bé đã rời khỏi Tử Trúc phong, hào hứng chạy tới Lục Hợp điện.

Xem ra, Lục Hợp điện vẫn là nơi trang nghiêm không đâu sánh bằng, các đệ tử đi qua đi lại nườm nượp, bên trong loáng thoáng vọng ra giọng nói của Mẫn Vân Trung, người mà Trọng Tử luôn có cảm giác kính sợ. Con bé không dám bước vào đại điện mà vội vã lần tránh, vô tình men theo lối hành lang đi tới trước cửa điện khác, ngược mắt nhìn, trên chiếc bảng treo trước cửa điện có viết ba chữ rất to.

Trọng Tử không biết đọc, chỉ nghi hoặc đứng nhìn.

“Trọng Tử, ngươi muốn làm gì?” Có người đi tới, đẩy con bé một cái.

Trọng Tử quay lại nhìn, ban đầu cảm thấy người này rất quen, suy nghĩ một lát, liền nhớ ra đó là ai.

Từ khi làm đệ tử của Mẫn Vân Trung, địa vị của Văn Linh Chi trong Nam Hoa phái đã thay đổi rất nhiều, lúc này nàng ta đang cùng vài nữ đệ tử chuẩn bị đến Lục Hợp điện, không ngờ lại gặp Trọng Tử ở đây. Lúc ở trên điện, Tần Kha đã đứng ra che chở cho Trọng Tử, Văn Linh Chi vẫn luôn canh cánh trong lòng, sau đó chứng kiến Trọng Tử được Lạc Âm Phàm thu nhận làm đệ tử, nàng ta càng thêm tức tối, bất bình, giờ không hẹn mà bỗng gặp cái gai trong mắt, nàng ta khó tránh khỏi ý muốn bốn cọt Trọng Tử nhục nhã một phen.

Trọng Tử là một đứa trẻ mới mười tuổi, chỉ mơ hồ cảm nhận được nàng ta đối với mình không chút khách khí, đương nhiên trong lòng cũng chẳng thích thú gì, liền cúi đầu định bước đi.

Văn Linh Chi bước tới trước mặt, cản Trọng Tử lại. “Trọng Tử, ngươi dám phớt lờ tôn trưởng ư?”

Trọng Tử lúc này mới nhớ ra, luận về vai vế thì nàng ta ngang hàng với Lạc Âm Phàm, mình phải gọi nàng ta là sư cô, bèn bất đắc dĩ cúi đầu, cung kính nói: “Sư cô gọi ta có việc gì?”

Văn Linh Chi đảo mắt dò xét, hỏi: “Ngươi tới Nam Hoa lâu như vậy, đã đến Tổ sư điện chưa?”

Trọng Tử không hiểu ẩn ý trong câu hỏi này, lập tức trả lời: “Chưa ạ!”

Mấy nữ đệ tử kia cười rộ lên.

Văn Linh Chi khinh miệt nói: “Đến chữ cũng không biết đọc, trước mặt chẳng phải Tô sư điện sao? Như vậy mà cũng đòi làm đệ tử của Trọng Hoa tôn giả, không biết xấu hổ.”

Trọng Tử đỏ bừng mặt, thâm nghĩ chuyện này chắc chắn sẽ bị đồn khắp Nam Hoa, kỳ thực, nó từng là một đứa trẻ ăn mày, chuyện bị cười nhạo, chế giễu chẳng có gì lạ, nhưng không thể chê cười cả sư phụ của nó được.

Văn Linh Chi đã đạt được mục đích, đang muốn tiếp tục hạ nhục Trọng Tử, chợt nghe một giọng nói ôn hòa vang lên từ phía sau: “Trọng Hoa tôn giả vốn có con mắt tinh tường, thu nhận ai làm đệ tử, chắc chắn phải có lý do riêng, đâu đến lượt chúng ta đứng đây bình luận!”

Các nữ đệ tử lập tức im bật.

Tướng mạo người đó tuy bình thường nhưng mỗi hành động, cử chỉ lại có mị lực, phong thái hơn người mà không kiêu ngạo, lời lẽ thân mật, dịu dàng, vậy nên các huynh đệ trên dưới Nam Hoa không ai là không kính phục. Thoạt nhìn người đó còn rất trẻ, chắc chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng lại khiến người ta có cảm giác vô cùng tin tưởng, trong mắt Trọng Tử, người này có nét giống với Lạc Âm Phàm.

Người trước mặt là thủ tọa đệ tử của phái Nam Hoa, đồ đệ đáng tự hào nhất của Mẫn Vân Trung, đồng thời cũng là người được chương giáo tín nhiệm nhất, Văn Linh Chi biết nên xử trí thế nào, vội cúi đầu hành lễ, hồ thẹn nói: “Linh Chi nói năng không cẩn thận, đa tạ Mộ sư huynh chỉ bảo.”

Mộ Ngọc không trách cứ nữa, gật đầu nói: “Sư phụ ở Lục Hợp điện, mau đi đi!”

Văn Linh Chi và các nữ đệ tử như được đại xá, lập tức rời đi.

Trọng Tử cúi đầu. “Mộ sư thúc.”

Mộ Ngọc ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn Trọng Tử. “Trọng Tử, đừng để ý tới bọn họ, Trọng Hoa tôn giả chưa bao giờ thu nhận đệ tử, nay lại để người bá huynh ấy làm sư phụ, có nghĩa người chính là đệ tử giỏi nhất, nhớ chưa?”

Trong số các đệ tử phái Nam Hoa, thanh danh của Mộ Ngọc là vang xa nhất, giờ lại thấy y thân thiết với mình như vậy, trong lòng Trọng Tử vô cùng cảm kích, nghiêm túc chớp mắt một cái, nói: “Trọng Tử nhớ rõ rồi ạ!”

Mộ Ngọc vỗ vỗ đôi vai bé nhỏ của Trọng Tử, đứng lên. “Không ở Tử Trúc phong, đến đây làm gì?”

Trọng Tử nói: “Đệ tử đến tìm Tần Kha... sư huynh, huynh ấy không ở đây sao?”

Mộ Ngọc nói: “Chương giáo lệnh cho y đến Ngọc Thần phong tu luyện kiếm thuật rồi, người ngoài không ai được quấy rầy, e là trong mấy năm tới, người sẽ không gặp được y đâu.”

Trọng Tử “a” lên một tiếng, trên mặt hiện rõ vẻ thất vọng.

Mộ Ngọc hỏi: “Trọng Hoa tôn giả chưa dạy người tiên thuật sao?”

Trọng Tử thành thật trả lời: “Sư phụ bảo đệ tử không thể tu luyện được.”

Mộ Ngọc nhíu mày rồi hàng lông mày lại lập tức giãn ra. “Không luyện cũng được, Trọng Tử như thế này đã đủ tốt rồi.” Đoạn y giơ tay, chỉ lên chiếc bảng trên đỉnh đầu. “Ba chữ kia đọc là Tổ sư điện, ta dẫn người đi xem một vòng.”

Không khí ở Tổ sư điện không giống với Lục Hợp điện, có vẻ hơi quạnh quẽ, lại có vài phần lạnh lẽo, trang nghiêm. Bàn thờ trước mặt không có lấy một hạt bụi, trên mặt bàn bày một chiếc lư hương lớn, trên tường treo rất

nhiều bức họa, còn có vô số tranh cuộn được xếp gọn gàng trên dưới. Trên đại điện chỉ có hai, ba đệ tử đang quây tròn một chỗ để trò chuyện, nhìn thấy Mộ Ngọc, bọn họ nhất loạt đứng dậy hành lễ, Mộ Ngọc căn dặn vài câu, bọn họ liền lui ra ngoài làm công việc vừa được giao.

Đầu tiên, Mộ Ngọc kéo Trọng Tử đến trước bàn thờ, nói: “Đây là nơi thờ cúng các vị sư tổ qua các triều đại của Nam Hoa phái, bởi thế mà gọi là Tổ sư điện, ngày mừng Chín tháng Chín hằng năm là ngày thành lập phái Nam Hoa Kiếm tiên, các đệ tử phái Nam Hoa đều đến đây để tế bái các vị sư tổ.”

“Mộ sư thúc, kia là cái gì vậy?” Trọng Tử bỗng nhiên lay lay tay áo Mộ Ngọc, dường như nó vừa nhìn thấy một thứ gì đó rất đáng sợ.

Đó là một lệnh bài to bằng lòng bàn tay, treo lơ lửng trước điện thờ, hình thù vô cùng kỳ quái, không biết được làm bằng chất liệu gì, trên bề mặt còn có một vết sáng đỏ thẫm không ngừng lưu chuyển, nhìn ma quái vô cùng.

Mộ Ngọc “à” một tiếng, giải thích: “Đó là Thiên ma lệnh, là... lệnh bài của Ma tôn. Năm năm trước, tiên – ma đại chiến, Thiên tôn thi triển thuật pháp Thiên thần thượng cổ, là tiên thuật sở truyền cao cường nhất của Tiên môn, rốt cuộc Ma tôn đã chết thảm dưới mũi kiếm của Thiên tôn, ma hồn tan biến, Thiên tôn cũng mắc trọng thương mà qua đời, từ đó đến giờ, tám Thiên ma lệnh này do phái Nam Hoa nắm giữ.”

[©STE.NT](http://www.ste.nt)

Từ lúc bước chân vào cửa điện, Trọng Tử đã mơ hồ cảm thấy có điều gì đó bất an, lúc phát hiện chính tám lệnh bài kia là thứ khiến mình lo lắng, con bé đã vội hỏi Mộ Ngọc. Sau khi nghe Mộ Ngọc giải thích, nó sợ hãi lắp bắp: “Ma... Ma tôn?”

Mộ Ngọc gật đầu. “Trên lệnh bài đó có lời nguyện Vạn ma, dùng để triệu hồi tất cả ma quỷ trong hư thiên.”

Trọng Tử liền trốn ra sau lưng Mộ Ngọc, run rẩy nói: “Sao không cất kỹ vật này đi, nhỡ bị người khác trộm mất rồi làm điều ác thì sao?”

Mộ Ngọc cười, kéo Trọng Tử ra. “Người đừng sợ, nó dùng để triệu hồi ma quỷ, một vật quan trọng như vậy, bản thân Ma tôn cũng lo sợ người khác đánh cắp nên đã dùng Ma cung cấm thuật phong ấn rồi, trừ Ma tôn ra, không ai có thể thức tỉnh nó. Giờ Ma tôn đã bị tiêu diệt, không cần phải lo lắng, vì thế chương giáo mới để nó lại nơi này, thứ nhất là để tưởng nhớ Thiên tôn, thứ hai là để nhắc nhở các đệ tử nên ghi nhớ công lao của những người đã hy sinh.”

Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm. “Ngoại trừ Ma tôn, không ai có thể sử dụng nó sao?”

Mộ Ngọc nói: “Trừ người mang trong mình dòng máu Ma tôn tương đồng với Ma tôn, nhưng Ma tôn lại không có người nối dõi.”

Trọng Tử hơi sửng sốt, ngẩng mặt nhìn lại tám lệnh bài lần nữa.

Thiên ma lệnh treo lơ lửng giữa không trung giống hệt một ánh mắt dài ngoẵng nhìn nó chăm chú, không những như đang kêu gọi mà còn khẽ động đây.

Trọng Tử càng run sợ. “Mộ sư thúc, chúng ta ra ngoài đi!”

Mọi cảm xúc của tiểu nha đầu đều được thể hiện trên khuôn mặt, Mộ Ngọc thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Người sao thế?”

“Đệ tử sợ.” Trọng Tử không dám nói ra những điều vừa thấy, liền quanh co úp mở. “Sư thúc, đệ tử về trước đây.”

Nói xong, con bé liền chạy một mạch ra cửa, để lại Mộ Ngọc đứng nhìn theo với ánh mắt khó hiểu.

Ma tôn gì đó thật sự rất đáng sợ, Thiên ma lệnh hình như còn muốn nói chuyện với nó! Trọng Tử vô cùng hoảng sợ, kiên quyết không bao giờ mò đến Tổ sư điện nữa. Con bé chạy như bay về phía Tử Trúc phong, dọc đường về còn bắt gặp Mẫn Vân Trung, vẻ mặt âm trầm đó suýt chút nữa dọa nó toát mồ hôi lạnh.

Liên tiếp trong mấy ngày, tám lệnh bài màu đỏ sẫm kia luôn xuất hiện trong giấc mơ của Trọng Tử. Trong giấc mơ, nó thực sự mọc ra một con mắt rất dài, nhìn con bé cười ma quái. Trọng Tử thường giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm. Cũng may, nó vốn là một đứa trẻ ăn mày, đã quen nằm ngủ dưới mái hiên nhà người ta, ác mộng đối với con bé cũng không phải điều gì quá đáng sợ, nửa tháng trôi qua, ấn tượng trong đầu dần nhạt đi, nó gần như quên hẳn chuyện này.

Mấy ngày kế tiếp, Trọng Tử lại rơi vào trạng thái buồn chán.

Các sư huynh, sư tỷ đều bận rộn tu luyện thuật pháp, duy chỉ có Trọng Tử là không có việc gì làm, trong lòng rầu rĩ khôn nguôi. Con bé cố gắng không đến ngọn núi chính nữa, ngoài lý do ghét Văn Linh Chi ra, quan trọng hơn là nó phát hiện các sư huynh, sư thúc dường như đều có vẻ đề phòng nó. Chắc tại chưởng giáo nói nó có sát khí trời sinh gì gì đó. Duy chỉ có Mộ Ngọc vẫn ân cần với nó. Đáng tiếc, Mộ Ngọc lại là thủ tọa đệ tử, thường xuyên phải xử lý rất nhiều công việc, lại còn phải tu luyện thuật pháp, Trọng Tử không thể quấy rầy y mãi được.

Khắp nơi ở Tử Trúc phong là biển mây mờ mịt, nhìn mãi cũng thấy nhàm chán.

Sau khi dạy con bé thổ nạp, thấy nó đã có thể tự thu nạp linh khí đất trời, Lạc Âm Phạm không hỏi han gì đến con bé nữa, cũng không dạy nó luyện công, ngày nào cũng đi sớm về muộn hoặc ở lì trong điện xử lý công việc.

Trong thời gian đó, Trọng Tử không thể vào trong điện, nó thử gọi chàng vài tiếng, sau khi nghe thấy, chàng liền trở ra, hóa giải thuật pháp, cho Trọng Tử vào, thấy không có việc gì, lại đuổi nó ra.

Trọng Tử vô cùng thất vọng.

Các sư huynh đệ khác bất cứ lúc nào cũng có thể gặp sư phụ của mình, ngay cả người nghiêm khắc như Mẫn tiên tôn cũng đề cho Văn Linh Chi theo hầu bên cạnh.

Trọng Tử nỗ lực muốn học tốt để sư phụ hài lòng nhưng học càng tốt thì sư phụ càng bỏ mặc nó.

Cửa đại điện mở ra, một thân hình trắng như tuyết xuất hiện trên bậc thềm đá.

Trọng Tử đã đứng chờ ở cửa điện từ rất lâu, thấy sư phụ ra liền cười hi hi, chạy đến ôm lấy chàng. “Sư phụ!”

Trên vạt áo bào trắng như tuyết lập tức in mấy dấu tay đen đen..

Bị đồ đệ ôm chặt, Lạc Âm Phàm không quen, chẳng cần biết tâm tư con bé thế nào, cúi nhìn con bé khắp người bẩn thỉu thì không khỏi nhíu mày.

Lạc Âm Phàm không phải người dễ dàng tức giận chỉ vì chuyện con con này.

Chàng chỉ nghĩ rằng trẻ con nghịch ngợm là lẽ đương nhiên, liền nhẹ nhàng vung tay, trong chốc lát, mọi vết bẩn trên người chàng và cả Trọng Tử đều biến mất, không còn chút dấu vết.

Hai sư đồ lại sạch sẽ như cũ.

Trọng Tử há hốc miệng.

Lạc Âm Phàm ôn tồn nói: “Người tự chơi một mình đi, ta ra ngoài một chuyến.”

Chàng chậm rãi bước xuống thêm, như đang bồng bênh lướt nhẹ trên mây trắng, ấn tượng giống hết lần gặp đầu tiên, cũng cách xa Trọng Tử như vậy, tựa hồ vĩnh viễn chẳng thể nào chạm tới.

Trọng Tử nản lòng ngồi xuống bậc thêm đá, tay chống cằm, đôi mắt mở to không ngừng chuyển động.

Lạc Âm Phàm nhanh chóng phát hiện, tiểu đồ đệ bề ngoài xem ra rất vâng lời nhưng kỳ thực lại không phải như vậy. Theo thời gian, bản tính nghịch ngợm, thích gây chuyện của Trọng Tử đã lộ rõ. Thường ngày, Lạc Âm Phàm dậy rất sớm, nhưng lên đại điện đã thấy tiểu đồ đệ chạy vào đó nghịch ngợm, phá phách từ bao giờ, lúc thì không thấy cái chặn giấy đâu, lúc thì bút bị bẻ gãy, giấy trắng nhuộm đầy bùn đất, có lúc toàn bộ đại điện bị nó làm xáo trộn, rối tinh rối mù.

Tất nhiên, đối với Lạc Âm Phàm, đây không phải việc gì quá to tát, chàng chỉ cần vung tay là mọi thứ lại trở về như cũ.

Lúc trước, chàng chỉ cho rằng đó là do trẻ con hiếu động, ham chơi, nhưng số lần con bé phá phách ngày càng nhiều, chàng bắt đầu hoài nghi, có phải tiểu nha đầu này đang cố ý?

Chẳng hạn như, con bé vấy cả lọ mực vào ghế, bắt linh hạc truyền tin, ôm chặt trong ngực, không cho nó đi, hoặc đổ trà vào xấp giấy khiến giấy ướt đẫm, thậm chí còn cầm bút tiên vẽ nhăng vẽ cuội trên mặt đất, không phải rửa thì là thỏ, còn ra vẽ vô cùng đắc ý, hỏi sư phụ có đẹp không.

Những việc này đều là trò nghịch ngợm của trẻ con không phải tội lớn, Lạc Âm Phàm đương nhiên không trách cứ, chỉ là không đành lòng nhìn

linh hạc mỗi ngày đều nhìn mình với ánh mắt cầu cứu đến tội nghiệp, sau vài lần như vậy, chàng quyết định khuyên nhủ con bé. Câu “Không được làm thế” nói đi nói lại mấy chục lần, ai ngờ tiểu đồ đệ lại cố ý mắc bệnh hay quên, càng ngày càng quá đáng, thường coi những lời giáo huấn của chàng như gió thoảng bên tai, một mực làm theo ý mình.

Lạc Âm Phàm tính tình dù tốt đến mấy cũng đành bất lực, không biết làm thế nào, chẳng lẽ đồ nhi này là do ông trời phái tới để thử thách chàng sao?

Rốt cuộc có một ngày, chàng cũng phát hiện ra nguyên do của sự bất thường này.

Trong điện, mọi thứ vẫn ở nguyên vị trí cũ, trên ghế cũng không có mực, văn kiện sạch sẽ, không một hạt bụi, nhưng linh hạc truyền tin ở trên đầu lại có vẻ bồn chồn, tựa hồ đang chần chừ, hồi lâu sau mới mang thư đi.

Đó là thư chàng viết cho cung chủ của Thanh Hoa cung tối hôm qua, đã được bỏ vào phong bì một cách cẩn thận, còn được phong ấn bằng thuật pháp tiên gia.

Có một dự cảm không lành, Lạc Âm Phàm cấp tốc triệu hồi linh hạc.

Quả nhiên, thư vẫn còn, chỉ là trên phong bì đã có thêm một con rùa to, đã thế còn được vẽ bằng mực Băng Thai. Vì đề phòng trên đường có người cướp thư sửa nội dung, Tiên môn đã đặc chế ra loại mực Băng Thai này, dùng nó để viết thì không thuật pháp nào xóa được.

Nhìn con rùa đen in trên bao thư, Lạc Âm Phàm giật run người, may là phong thư này chưa được gửi tới nơi, bằng không Nam Hoa phái sẽ bị mất mặt.

Cũng nên dạy dỗ tiểu đồ đệ này một trận!

Chàng khẽ hít một hơi thật sâu rồi lớn tiếng gọi: “Trọng Nhi! Trọng Nhi!”

Hình như đã đứng chờ sẵn ở ngoài cửa lâu rồi, tiểu đồ đệ lập tức chạy như bay vào trong điện. “Su phụ gọi đệ tử?”

Lạc Âm Phàm chưa từng thu nhận đệ tử nhưng bản thân đã từng làm một đệ tử, cũng nhiều lần nhìn thấy sư thúc, sư huynh dạy dỗ đồ đệ, biết khi đồ đệ không nghe lời thì sư phụ phải biểu lộ vẻ bất mãn, vì vậy chàng sừng sốt, vút phong thư xuống trước mặt con bé, quát: “Quý xuống!”

Trọng Tử không chậm trễ một giây, ngoan ngoãn quý xuống.

Một tiểu đồ đệ cứng đầu sao bỗng chốc lại ngoan ngoãn vâng lời, Lạc Âm Phàm hơi ngẩn người, hòa khí tan đi phân nửa, hồi lâu sau mới nói: “Vi sư đã dạy người thế nào, chính người cũng đã nói như thế nào? Phải nghe lời sư phụ, người đã quên hết rồi sao?”

Trọng Tử nhỏ giọng: “Không ạ!”

Lạc Âm Phàm nói: “Thế tại sao lại bướng bỉnh như vậy?”

Trọng Tử cúi rạp đầu, không nói tiếng nào.

Thấy mặt con bé có vẻ tủi thân, Lạc Âm Phàm mềm lòng, nhẹ giọng khuyên bảo: “Sau này không được như thế nữa, mau lui đi!” Đột nhiên nhớ ra câu này đã nói đến mấy chục lần nhưng chẳng có tác dụng gì, chàng liền nói thêm: “Nếu còn nghịch ngợm nữa, vi sư sẽ phạt người thật nặng.”

Trọng Tử im lặng, đứng dậy, đi ra ngoài.

Vội vàng viết lại phong thư, Lạc Âm Phàm lắc đầu. Ngồi trước án, nhắc bút lên, không hiểu sao đôi mắt đen lúng liếng của con con rùa in hằn trong

đầu chàng không sao xoa đi được, trong lòng tự nhiên dâng lên rất nhiều dự cảm bất thường.

Sự thực đã chứng minh, dự cảm của chàng là chính xác.

Ngày hôm sau, vừa ngủ dậy, Lạc Âm Phàm nhớ ra trên điện còn một thứ chưa cất, liền đến điện một chuyến, lúc trở về thì phát hiện thư phòng vừa có người tới, quả nhiên chiếc trâm cài tóc màu đen tuyền hàng ngày vẫn dùng không thấy đâu nữa.

Thực ra cũng chỉ mất mỗi cây trâm, nhưng những đồ vật sử dụng hằng ngày đột nhiên biến mất, Lạc Âm Phàm có chút không quen.

Một ý niệm không tốt chậm rãi hình thành trong đầu.

Lạc Âm Phàm ngăn người hồi lâu, tóc tai bù xù bước ra cửa, muốn đi chứng thực, quả nhiên thấy Trọng Tử đang cắm cúi bên dòng Tứ Hải, dùng cây trâm nghịch ngợm vấy nước.

Lạc Âm Phàm dờ khóc dờ cười. “Trọng Nhi! Trọng Nhi!”

Trọng Tử thấy chàng, liền phi như bay tới. “Su phụ!”

“Sao lại tự tiện lấy đồ dùng của vi sư?”

“...”

Lạc Âm Phàm đương nhiên không tức giận với trẻ con, nhưng tiêu đồ đệ bất hảo như vậy, su phụ không thể tha thứ mãi được, dung túng thực ra không phải là đạo lý của người làm thầy, phải nghiêm khắc trừng phạt. Vì vậy, Lạc Âm Phàm sầm mặt nói: “Không coi bẽ trên ra gì, phạt ngươi quỳ ở đây hai canh giờ!”

Trọng Tử đành phải quỳ xuống.

Lạc Âm Phàm lấy lại cây trâm, xoay người đi vào trong điện.

Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng khóc.

Phạt một đứa trẻ như vậy có nặng quá không? Lạc Âm Phàm vốn đã thấp thỏm không yên, nghe thấy tiếng khóc liền đứng bật dậy, ra ngoài xem, quả nhiên là tiểu đồ đệ đang khóc. “Sao vậy?”

Trọng Tử ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt ngấn lệ. “Su phụ... Đệ tử đau chân...”

Suy cho cùng, con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, bướng bỉnh là bản tính của trẻ nhỏ, Lạc Âm Phàm không đành lòng trách cứ nữa, chìa tay dìu Trọng Tử đứng lên. “Lần sau không được tái phạm!”

“Su phụ thật tốt, Trọng Tử nhất định sẽ nghe lời.” Trọng Tử ôm lấy chân chàng, đôi mắt to tròn lại ánh lên vẻ láu lỉnh.

Lại hai ngày trôi qua, tâm trạng Lạc Âm Phàm sụp đổ hoàn toàn.

“Trọng Nhi! Trọng Nhi!”

Quen sống một mình ở Tử Trúc phong, chưa từng có ai đến phá rối, vì vậy Lạc Âm Phàm rất ít nói, nhưng hôm nay, chàng chợt phát hiện số lần mình mở miệng rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, trong đó, hai từ này chàng nói nhiều nhất, mà lần nào cũng vậy, cứ nghe thấy hai tiếng này, con bé lại chạy hết tốc lực đến đứng ngay trước mặt chàng. Một người không học tiên thuật mà lại có thể chạy nhanh đến vậy, tựa hồ chỉ chờ chàng gọi là chạy ngay đến, điều này khiến chàng vừa bực mình vừa buồn cười. Chẳng lẽ tiểu đồ đệ thích bị phạt ư?

Chàng nghiêm nghị nhìn Trọng Tử. “Mau ra quỳ trước đại điện, đủ hai canh giờ mới được đứng lên!”

Ngoài điện chẳng mấy chốc lại truyền đến tiếng khóc, càng lúc càng vang dội.

Đúng là một đồ đệ không chịu tiến bộ! Lạc Âm Phàm quyết định không để ý tới con bé nữa.

Quả nhiên, bên ngoài mau chóng yên tĩnh trở lại.

Lạc Âm Phàm lại bắt đầu lo lắng, chần chừ giây lát, cuối cùng thở dài, quyết định ra ngoài xem.

Vừa nhìn, chàng đã ngã ngửa, bậc thềm đá ngoài điện trống không, chẳng có bóng người.

Lạc Âm Phàm đau đầu. Chàng chưa gặp phải tình huống này bao giờ. Bất luận lúc nào, nơi nào, tất cả đệ tử Tiên môn nhìn thấy chàng đều rất cung kính, không ai dám làm điều xằng bậy. Lúc này, chàng thực sự khó lòng lý giải, đồ đệ của các sư huynh, sư thúc đều hết mực vâng lời, vậy mà sao đồ đệ của chàng lại cố chấp, ngang bướng đến thế? Quả nhiên, không phải ai cũng làm sư phụ được, để làm sư phụ đúng cách quả là một việc vô cùng cực khổ.

Người chạy mất chỉ là vấn đề nhỏ, trên Tử Trúc phong này, có việc gì qua được mắt Lạc Âm Phàm! Chẳng bao lâu sau, Trọng Tử đã bị xách trở lại, quỳ gối trong đại điện.

Ở ngay trước mắt ta, xem ngươi còn dám chạy nữa không! Lạc Âm Phàm liền ngồi xuống trước bàn.

Bị phạt trong đại diện, Trọng Tử im lặng, không khóc cũng không làm loạn, chỉ mở to hai mắt nhìn chàng chăm chăm, tựa như đang ngơ ngẩn.

Lạc Âm Phàm ngằm quan sát cẩn thận, trong lòng vô cùng kinh ngạc, tiểu đồ đệ thực sự thích bị phạt sao?

Hai, ba tháng trôi qua, ngày ngày luyện phương pháp thổ nạp, được linh khí đất trời bồi dưỡng, mái tóc tiểu nha đầu đã đen nhánh, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn đã có da có thịt, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều, cả người nhìn như giọt nước trong veo. Nhất là đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh kia, khi không chuyển động thì nhu thuận, động lòng người, khẽ liếc ngang dọc vài cái lại trở nên vô cùng thông minh, lanh lợi và có phần tinh nghịch.

Bị con bé nhìn đến khó hiểu, Lạc Âm Phàm rút cuộc không kìm nổi nữa, lần đầu tiên trong đời chủ động hỏi tâm tư trong lòng người khác: “Người lại muốn làm gì?”

Giống như bị phát hiện làm chuyện sai trái, hai má Trọng Tử đỏ ửng, mi mắt sụp xuống, có vẻ chột dạ.

Lạc Âm Phàm thở dài, đứng dậy, đi tới trước mặt con bé.

Cảm nhận được người đứng trước mặt vô cùng tức giận, Trọng Tử vô cùng bất an, ngẩng đầu. “Su phụ...”

Chàng nhìn con bé, không nói lời nào.

Làm quá rồi chẳng? Trọng Tử càng hoang mang, thử gọi lần nữa: “Su phụ?”

Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng khom lưng, một tay đặt lên vai con bé, nói: “Vì sao ngươi cố ý làm vậy? Vì sư thu nhận ngươi làm đệ tử là trông

mong người sẽ học tập tốt, tại sao người lại không chịu nghe lời, không có chút tiến bộ?”

Sư phụ đã nhìn ra mọi việc nó làm là cố ý ư? Trọng Tử ngây người.

Đôi mắt đẹp đẽ, rạng ngời chăm chú nhìn con bé, thể hiện sự bất lực và thất vọng. Nhìn dáng vẻ này, Trọng Tử nhớ tới vị thần tiên đại ca của vài năm trước đây, nếu biết nó không chịu chăm chỉ học hành, chắc huynh ấy cũng sẽ thất vọng biết bao.

Khóe miệng méo xệch, Trọng Tử khóc nức lên.

Lạc Âm Phàm bỗng cảm thấy hối hận vì đã nặng lời, kéo con bé dậy. “Sau này không được bướng bỉnh nữa, phải nghe lời, nhớ chưa hả?”

Khuôn mặt trước mắt đẹp đến nghẹt thở, lại đầy vẻ chờ mong, Trọng Tử không thể cự tuyệt, ghen ngào gật đầu.

Thấy con bé thật sự có ý hối lỗi, Lạc Âm Phàm vui mừng, nói: “Mau lui đi!”

Trọng Tử muốn nói gì đó nhưng lại thôi, lưu luyến bước ra khỏi điện.

Chương 5: Sớm tối bên nhau

Con người khi nhàn rỗi đều cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm. Trọng Tử cuối cùng cũng biết cảm giác một ngày dài tựa một năm. Khi còn là một đứa trẻ ăn mày, ít ra ngày nào cũng phải khổ sở đi tìm miếng ăn, bây giờ, đến cả việc ăn cũng bị cắt bỏ, phương pháp thổ nạp thì đã tu luyện rất

nhuần nhuyễn, hầu như chẳng còn việc gì khác để làm, ngoài lúc ngủ, nó chỉ biết chờ người ngồi ngây ngốc.

Trải qua mấy phen rắc rối cũng không bị trách phạt nặng nề, sư phụ đối với nó thật tốt, da mặt có dày hơn nữa thì nó cũng không dám nghịch ngợm khiến sư phụ tức giận thêm.

Trọng Tử cả ngày ngơ ngẩn nhìn biển mây trôi lơ lửng, càng lúc càng thấy buồn chán, chợt thấy dòng suối trước điện có làn khói lay động, nhất thời cảm thấy thú vị, sư phụ thường nói nước ở Tứ Hải lạnh không gì sánh được, chính là vì mạch nước ngầm dưới đáy Tứ Hải do các tinh linh hội tụ mà thành. Không biết đầu nguồn của nó ở đâu nhỉ?

Nhìn ngắm dòng nước một hồi, con bé quyết định đi ra phía sau núi.

Tứ Trúc phong quả thật rất lớn, trước núi là rừng trúc tủa, không biết sau núi có cái gì đây?

Đang lúc hoàng hôn, Trọng Tử chạy dọc theo dòng Tứ Hải, muốn khám phá bí mật này. Nhưng chẳng mấy chốc, con bé bị một phen thất vọng, sau núi cũng chỉ là rừng trúc bao la, dày đặc, tươi tốt, che lấp bầu trời, mây trôi dưới chân dày đặc hơn, nhìn xa giống một cột hơi nước hương lên trời, lại giống như có hàng vạn sợi bông đang nhảy múa khắp nơi, mặt đất gập ghềnh, đi lại vô cùng khó khăn.

Đi sâu vào rừng trúc, Trọng Tử chỉ cảm thấy tê nhạt và vô vị, Thấy trời đã tối, nếu đi tiếp sẽ không nhìn thấy đường, Trọng Tử liền xoay người, định quay lại.

Nhưng phía sau hình như có vật gì đó.

Cảm giác đó, tựa như có một đôi mắt đang chăm chú dõi nhìn.

Cảm giác sợ hãi dâng trào, giống như một hạt mầm mới nhú, trĩu nặng trong tâm trí rồi không ngừng lớn lên...

Toàn thân cứng đờ, Trọng Tử đứng im tại chỗ, không dám quay lại nhìn. Kỳ thực, đây cũng là phản ứng bình thường của một đứa trẻ, một khi đã sợ bóng tối, ban đêm có đi đâu cũng không dám quay đầu nhìn lại, vì sợ sẽ nhìn thấy những thứ không nên nhìn. Trong suốt thời gian còn là một đứa trẻ ăn mày, Trọng Tử chưa từng có cảm giác sợ hãi tột cùng như thế này.

Hồi lâu sau, vẫn không có động tĩnh gì.

Hoa mắt chạng? Trọng Tử âm thầm tự trấn an, quyết định không để ý tới điều đó nữa, con bé hít một hơi thật sâu, kiểm chế trái tim đang đập thình thịch, từ từ xoay người, nhìn về phía sau.

Phía sau trống trơn, không một bóng hình.

Trái tim Trọng Tử như rơi bịch xuống đất, nó không dám nán lại nữa, liền rải những bước dài, rời khỏi đó thật nhanh.

Đang cảm mắt mà đi, bỗng Trọng Tử thấp thoáng thấy một bóng đen thoát ần thoát hiện.

Trọng Tử càng hoảng sợ, hét toáng lên: “Ai?”

Vừa dứt lời, trước mặt xuất hiện một chiếc bóng.

Đó là một con quái thú to lớn, có bốn chân, thoạt nhìn thì giống sư tử nhưng nhìn kỹ thì lại không phải, có vẻ rất hung dữ. Con quái thú cao gần gấp đôi Trọng Tử, lúc này nó đang khụy hai chân trước, vẻ đề phòng, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Cảm nhận được sự uy hiếp, Trọng Tử sợ hãi, lùi về phía sau, gọi to: “Su phụ! Su phụ mau tới đây!”

Tử Trúc phong có người ở ư? Con quái thú kia cũng cảm thấy nghi hoặc, nó nhìn kĩ con bé một lát, gầm gừ hai tiếng, chậm rãi đứng lên, đi về phía Trọng Tử.

Lẽ nào nó muốn ăn thịt mình? Trọng Tử siết chặt nắm đấm.

Cùng lúc đó, con quái thú tựa hồ phát hiện điều dị thường, bước chân mạnh mẽ khựng lại, lông dựng đứng, hai mắt đột nhiên phóng ra tia hung quang, gầm lên giận dữ rồi bỏ nhào về phía Trọng Tử.

Bị vấp, Trọng Tử ngã nhào, mắt mở trừng trừng nhìn con quái thú giơ nanh vuốt lao tới, biết rằng không thể tránh được, con bé tuyệt vọng nhắm chặt mắt, miệng la hét: “Su phụ! Su phụ!”

Một bóng trắng nhanh như chớp xuất hiện.

Trọng Tử chỉ cảm thấy người nhẹ bẫng, lơ lửng trên không trung.

Lạc Âm Phàm ôm con bé, đi như lướt trên mặt đất. “Trọng Nhi! Trọng Nhi!”

Giọng nói nhuốm vẻ lo lắng, Trọng Tử lập tức mở to mắt, nhìn thấy gương mặt không thể quen thuộc hơn, hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần, run rẩy nói: “Su phụ!”

Thấy con bé không sao, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt âm trầm trở lại. Tiểu đồ đệ bướng bỉnh khó khăn lắm mới ngoan ngoãn được hai ngày, hôm nay lại đột nhiên gây chuyện, nếu vừa rồi không phải chàng nghe được tiếng gầm của con nghê^[1] trông coi Tử Trúc phong mà vội vàng chạy tới thì hậu quả có lẽ đã không thể tưởng tượng nổi.

[1] Một loài mãnh thú trong truyền thuyết, có hình dáng giống sư tử.

Con nghê đã im lặng, giống hệt một chú chó nhỏ, ngồi chồm hồm bên cạnh Lạc Âm Phàm, nhìn đứa trẻ đang nằm trong lòng chàng, ánh mắt ngờ vực.

Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng vỗ đầu con nghê.

Con nghê nghe lời, đứng lên, đi sâu vào trong rừng trúc.

Thật sự cũng không thể trách được nó, sát khí vừa rồi vô cùng mạnh, đến Lạc Âm Phàm cũng tưởng nhầm là Ma tộc, con bé vì sợ hãi mà có ý nghĩ muốn phản kháng nên mới khiến con nghê hiểu lầm, suýt chút nữa thì mất mạng.

Lạc Âm Phàm nhìn tiểu đồ đệ trong lòng mình, không kìm được sự tức giận. “Lại quên hết những gì vi sư dặn dò rồi! Sao cứ bướng bỉnh như vậy? Khi nào trở về, ta sẽ nhốt ngươi trong phòng, để ngươi tự vấn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử trắng bệch, một lát sau nó mới “oa” một tiếng, khóc rống lên.

Tiếng khóc đó thật sự rất thê thảm, nhưng tiểu đồ đệ nghịch ngợm quá, thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện lớn rồi, không thể không dạy dỗ một chút. Lạc Âm Phàm cứng rắn nói: “Nếu ngươi sợ bị trách phạt thì sẽ không bướng bỉnh làm loạn như thế!”

Trọng Tử kéo vạt áo chàng, nước mắt không ngừng rơi, lát sau chỉ còn lại tiếng thút thít: “Sư phụ không để ý tới đệ tử... Các sư huynh, bọn họ đều có thể... có thể gặp sư phụ của mình, Văn Linh Chi còn được đi theo Mãn tiên tôn, đệ tử cũng muốn... ở gần sư phụ.”

Ra là vậy! Bây giờ Lạc Âm Phàm mới hiểu nguyên nhân thực sự khiến tiểu đồ đệ nghịch ngợm như thế, chàng chột ngây người.

Vì chàng không để ý đến con bé nên nó mới nghĩ ra đủ cách để làm loạn, miễn là không gây tội lớn, nhằm gây chú ý với chàng, cố tình để bị phạt. Quỷ gồi ở đại điện chính là vì muốn ở gần chàng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tủi thân, đôi mắt to sưng húp, Lạc Âm Phàm thậm cảm thấy xấu hổ, thân là sư phụ, không dạy tiên thuật đã đành, còn bỏ mặc tiểu đồ đệ một mình, chẳng thêm quan tâm, quả thực chàng không xứng với danh xưng sư phụ.

“Là tại vì sư lơ là, sau này các sư huynh khác thế nào, người cũng được như thế, được chưa?” Giọng chàng dịu đi.

“Đệ tử cũng muốn giống các sư huynh, ngày ngày được ở bên sư phụ.”

“Được.”

“Đệ tử có thể vào trong điện để giúp sư phụ không?”

“Không làm loạn thì có thể.”

Trường kiếm rời khỏi vỏ, bay lượn giữa không trung, thân kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếu rọi rừng trúc âm u, dập dờn như làn nước mùa thu. Lạc Âm Phàm ôm Trọng Tử, nhẹ nhàng giẫm lên thân kiếm, thanh kiếm chậm rãi bay lên không trung, xuyên qua rừng trúc.

Giữa không trung chỉ có hai sư đồ ngự kiếm^[2] theo hướng gió.

[2] Ngự kiếm: có nghĩa là cưỡi trên thanh kiếm.

Vòng tay ấm áp, thư thái ôm Trọng Tử hồi lâu khiến con bé yên tâm vô cùng, sư phụ có thể vì nó mà chặn gió, ngăn mưa. Trọng Tử lần đầu tiên nằm trong lòng người khác, có cảm giác như chìm trong mộng, đôi tay bé nhỏ nắm chặt vạt áo sư phụ, không dám chớp mắt, chỉ sợ khi tỉnh lại, sư phụ sẽ biến mất, không còn nhìn thấy nữa.

Khuôn mặt vẫn đẹp và xa cách như vậy nhưng bây giờ, chí ít con bé cũng được nằm trong lòng sư phụ.

[©STE.NT](#)

Sáng sớm hôm sau, Lạc Âm Phàm vừa đến đã thấy Trọng Tử đứng chờ ngoài cửa điện từ bao giờ, trông con bé rất ngoan ngoãn và sạch sẽ. Con bé theo chàng lên điện, ân cần giúp chàng mài mực, trải giấy, bung trà dâng nước, có vẻ vô cùng phần chân.

Tiểu đồ đệ bận rộn luôn chân luôn tay, người lớn lại ngồi mát ăn bát vàng, Lạc Âm Phàm cảm thấy không quen liền nói với con bé: “Xuống phía dưới nghỉ ngơi đi!”

Trọng Tử không chịu, hùng hồn nói: “Các sư huynh khác đều...”

Những lời này rất có tác dụng với Lạc Âm Phàm, đồ đệ của người khác thế nào, đồ đệ của mình cũng như thế ấy, chàng không phản đối nữa, để mặc tiểu đồ đệ hầu hạ.

Lại vài tháng trôi qua, Lạc Âm Phàm phát hiện Trọng Hoa cung bỗng trở nên náo nhiệt hơn, không đúng, mà là xung quanh chàng trở nên náo nhiệt hơn nhiều. Mỗi ngày, sáng sớm khi ra khỏi cửa đã có tiểu đồ đệ chạy tới ríu rít gọi: “Sư phụ!” Khi làm việc thì hai bên trái phải có người châm trà, mài mực, tự nhiên không cần đến thuật pháp nữa.

Thanh tĩnh mấy trăm năm, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một tiểu tùy tùng, kỳ thực, đối với Lạc Âm Phàm cũng không có ảnh hưởng gì lớn. Tiểu

đồ đệ rất hiểu chuyện, trong thời gian chàng xử lý công việc, nó tuyệt đối không gây ồn ào.

Đương nhiên, trẻ con vẫn có lúc bướng bỉnh.

Nhân lúc chàng nghỉ ngơi, Trọng Tử leo lên ghế, nghiêm trang cầm bút viết chữ.

Lạc Âm Phàm lập tức xách nó ra khỏi ghế. “Không được phá phách!”

Con bé cười khanh khách, ôm lấy ghế không chịu buông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào ánh lên vẻ ngây thơ, đôi mắt to tròn trong veo như mặt nước hồ, con ngươi tinh nghịch sáng lấp lánh, Lạc Âm Phàm vừa bất lực vừa buồn cười, bắt đầu hoài nghi, đồ đệ của người khác cũng làm nũng như vậy sao?

Đêm hè, bầu trời đầy sao sáng, hai sư đồ ra bờ Tứ Hải trước đại điện, ngắm cảnh đêm. Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn thưởng thức trà, Trọng Tử nằm sấp trên cầu, đếm sao in bóng trên mặt nước.

Con gió mát lành thổi qua rừng trúc, vọng lại những tiếng rì rào, như âm thanh của đất trời.

Cảnh sắc đêm hè ở Trọng Hoa cung là đẹp nhất, mọi khi chỉ có một mình ngồi yên lặng, bây giờ, có thêm một người cùng ngắm nhìn, cảm giác như thú vị hơn hẳn, Lạc Âm Phàm nhìn đứa trẻ đang nằm bò kia, trong ánh mắt tràn ngập sự ấm áp.

Trọng Tử nhìn sao dưới nước một hồi, vẻ mặt chợt thất vọng, nói: “Sư phụ, những con cá này đều sợ đệ tử, không dám bơi lại gần.”

Lạc Âm Phàm nói: “Sát khí của người quá nặng, những con vật nhỏ bình thường dễ dàng cảm nhận được nên chúng sợ là phải.”

Trọng Tử nói: “Thế tại sao con nghê lại không sợ, còn dám cắn đệ tử nữa?” Con bé đã biết được tên của con quái thú.

Lạc Âm Phàm kiên nhẫn giải thích: “Con nghê là thần thú thượng cổ, phụng mệnh trông coi Tử Trúc phong, nó vốn không hại người, chỉ là phát hiện sát khí trên người người quá mạnh, nghĩ người muốn ám hại nó nên nó mới tấn công theo bản năng.”

Trọng Tử tủi thân, nói: “Đệ tử không muốn hại ai hết.”

“Có sát khí trời sinh không phải lỗi tại người.” Lạc Âm Phàm lắc đầu, chần chừ một lúc, tiếp tục an ủi tiểu đồ đệ: “Chỉ cần tâm hồn lương thiện, không làm điều ác, sẽ có khả năng khống chế nó. Một ngày nào đó, tự nó sẽ tiêu tan, con nghê cũng sẽ không cắn người nữa.”

Trọng Tử vẫn là trẻ con, liền tin là thật, cao hứng nói: “Su phụ đừng lo, đệ tử sẽ không bao giờ làm chuyện xấu.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì.

Y phục từ đầu đến chân trắng hơn tuyết, vạt áo buông lơ lửng trên tấm thảm mây, chàng ngồi lặng yên dưới trời sao, khuôn mặt lãnh đạm, toát lên vẻ lạnh lùng, thoát tục.

Trọng Tử ôm má, dờ dẫm nhìn sư phụ, lát sau bỗng lên tiếng: “Sư phụ, đệ tử từng gặp một vị thần tiên cũng mặc áo trắng giống hệt người.” Con bé chớp mắt mấy cái, vừa nhớ lại chuyện năm đó vừa kể: “Huynh ấy đã làm phép thuật trên người đệ tử, người nào muốn đánh đệ tử liền bị văng ra, nhưng mà sau này nó bỗng mất linh nghiệm.”

“Người khác đánh người?”

“Họ không thích những kẻ ăn mày mà.”

Hóa ra tiểu đồ đệ lúc trước từng trải qua những tháng ngày như vậy, Lạc Âm Phàm vỗ tay, ý bảo con bé lại gần.

Trọng Tử nhanh nhẹn đứng bật dậy, chạy đến trước mặt chàng.

Lạc Âm Phàm kéo nó xuống, xắn tay áo lên, quả nhiên thấy trên cánh tay nó có rất nhiều vết thương. Trẻ con lớn nhanh, vết thương đã lành sẹo, chỉ còn những dấu vết mờ mờ.

Chẳng hiểu sao, nhìn những vết sẹo mờ này, Lạc Âm Phàm mơ hồ có cảm giác đau lòng. “Bọn họ đánh người à?”

Vẻ mặt vẫn bình thản nhưng trong giọng nói phảng phất sự quan tâm, lo lắng.

Trọng Tử thấy sống mũi cay cay, liền cúi đầu.

Đến hôm nay, Lạc Âm Phàm mới hiểu rõ tại sao các vị sư thúc, sư huynh lại bảo vệ đồ đệ của mình đến vậy. Tiểu đồ đệ không chỉ đáng yêu, bản tính cũng thuần khiết, lương thiện. Mang trong mình sát khí thì có làm sao, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ cần sự bảo bọc và yêu thương mà thôi. Nếu không phải sư thúc và sư huynh cố ý ngăn cản, chàng đã dồn hết tâm sức truyền tiên thuật cho con bé rồi. Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà thường xuyên bị bắt nạt, đến nay cũng chỉ vì thành kiến mà không thể cùng các sư huynh, sư tỷ tu luyện tiên thuật, thân làm sư phụ, làm sao chàng có thể không áy náy đây?

Lạc Âm Phàm trầm ngâm một hồi lâu: “Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt người nữa đâu.”

Chàng chỉ muốn an ủi, nào ngờ Trọng Tử nghe thế, mắt liền mở to, sáng lấp lánh, nước mắt lăn xuống, rồi nó nhào vào ngực chàng, khóc rống lên. Từ trước tới nay, chưa từng có người nào nói với con bé câu đó, bây giờ nó đã có sư phụ, bất luận xảy ra chuyện gì, sư phụ đều có thể bảo vệ nó, cũng như lần trước, bị con nghê trấn thủ Tử Trúc phong tấn công, sư phụ đã kịp thời đến ứng cứu.

Chỉ cần đồ đệ lúc nào cũng ở bên cạnh mình, không có thuật pháp thì đã sao, ai có thể sát thương đồ đệ của Lạc Âm Phàm chứ?

Nghĩ tới đây, Lạc Âm Phàm yên tâm phần nào, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Trọng Tử.

Sau một hồi khóc lóc, Trọng Tử chùi mắt, hỏi: “Tại sao thuật pháp mà thần tiên đại ca để lại trên người đệ tử đột nhiên mất linh nghiệm nhỉ?”

Lạc Âm Phàm hỏi: “Mất linh nghiệm bao lâu rồi?”

Trọng Tử nghĩ ngợi giây lát, nói: “Hình như... hai năm rồi.”

Hai năm trước? Chẳng lẽ là... Sắc mặt từ từ cứng đờ, Lạc Âm Phàm chần chừ hồi lâu, cuối cùng không giấu con bé: “Nếu người đó không còn tồn tại trên đời, thuật pháp sẽ tự hóa giải.”

Không còn tồn tại nữa? Trọng Tử thất thanh, nói: “Huynh ấy chết rồi ư?”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Trọng Tử ngây ngốc hỏi: “Chết thật sao? Thần tiên cũng chết sao?”

Biến cố chấn động năm ấy được coi là thảm cảnh của Tiên môn, Lạc Âm Phàm khẽ buông tiếng thở dài, nói: “Thần tiên đương nhiên có thể bất tử

nhưng hai năm trước đã xảy ra một biến cố lớn, Nghịch Luân ma kiếm bị đánh cắp, Ma tôn Vạn Kiếp xuất hiện, ba nghìn đệ tử Tiên môn áp tải Nghịch Luân ma kiếm trở về không một ai sống sót.” Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trọng Tử, chàng đổi giọng nói: “Người có nhớ vị thần tiên kia có dáng dấp thế nào không?”

Trọng Tử nói: “Nhìn huynh ấy đẹp như sư phụ vậy, những người mặc áo bào trắng đều là những thần tiên tốt nhất.”

Trẻ con thường không nhớ rõ tướng mạo, Lạc Âm Phàm lắc đầu. “Trên người y có đeo bội kiếm không?”

Trọng Tử lắc đầu.

Lạc Âm Phàm nói: “Vậy thì y không thuộc phái Kiếm tiên, mà thuộc Chú tiên. Đương nhiên, trong số những người áp giải Nghịch Luân ma kiếm, ngoại trừ đệ tử của Thanh Hoa cung và phái Nam Hoa chúng ta, còn có các đệ tử Chú tiên thuộc Trường Sinh cung, dấu vết y để lại trên người người là một câu thần chú.”

Trọng Tử đều hiểu hết những lời này, chỉ biết sư phụ không bao giờ nói dối nó, tiên chú mất linh, có nghĩa là thần tiên đại ca đã chết, nghĩ vậy, trong lòng càng khó chịu, con bé lại khóc nức lên.

Tiểu đồ đệ rất biết trước sau, vẫn nhớ đến ân nhân cứu mạng của mình, nhân lúc này, Lạc Âm Phàm phải tranh thủ thuyết giáo mới được, chàng cầm đôi bàn tay bé nhỏ của Trọng Tử, nói: “Trọng Nhi! Trọng Nhi! Mọi đệ tử Tiên môn đều coi việc bảo vệ chúng sinh là trách nhiệm của mình, chết thì có gì đáng sợ? Hy sinh một người mà cứu được rất nhiều người, có gì là không thể? Một lòng vì bách tính, chết vì chinh chiến với Ma tộc, không có gì hổ thẹn với lương tâm, chết có gì đáng tiếc? Huống hồ, con người ai rồi cũng phải chết, lại luân hồi chuyển thế như một giấc mơ, đệ tử Tiên môn cũng vậy, cái chết như một giấc ngủ dài, có gì mà phải đau lòng?”

Tiếng khóc nhỏ dần, Trọng Tử sụt sịt ngẩng lên.

Bất cứ lúc nào, sư phụ cũng đẹp như vậy. Lúc này có thể coi là khoảnh khắc đẹp nhất của người, thần thái trang nghiêm, ánh mắt dịu dàng, so với ánh sao còn lay động lòng người hơn gấp nhiều lần.

Thần tiên, vốn là vì muốn cứu vớt chúng sinh mà tồn tại, nếu không, tại sao họ có thể ngự trên cao như vậy?

Vạn vật tồn tại đều có nguyên do, trách nhiệm riêng của mình, con người một khi rũ bỏ trách nhiệm thì sẽ không xứng đáng làm người, thần tiên một khi buông thả chức trách thì cũng không thể gọi là thần tiên.

Trọng Tử ngơ ngác nhìn đôi mắt đẹp đẽ đến mê hoặc đó, vội vàng hỏi: “Sư phụ cũng sẽ như vậy sao?”

Lạc Âm Phàm thấu hiểu tâm tư con bé. “Sư phụ đâu dễ dàng chết chứ, nhưng nếu nhất định có một ngày như thế, sư phụ tuyệt đối không tiếc tính mạng. Sư phụ chỉ muốn người giống như vị tiên trưởng kia, sẽ không vì sợ chết mà quên trách nhiệm, bất luận làm gì, đều phải lấy người khác làm trọng, lấy sinh mạng của chúng sinh làm tâm, đây mới là đồ đệ ngoan của sư phụ, hiểu chưa?”

Trọng Tử gật đầu, nói từng từ: “Đệ tử nhất định sẽ học tiên thuật thật giỏi, giúp sư phụ đối phó với Ma tộc, bảo vệ sư phụ!”

Giọng nói vẫn hết sức non nớt nhưng lại toát lên vẻ kiên định đáng kinh ngạc.

Lạc Âm Phàm khẽ nhún mày. “Không phải bảo vệ sư phụ, mà là bảo vệ Nam Hoa, bảo vệ chúng sinh.”

Trọng Tử hùng hồn nói: “Chúng sinh đã có sư phụ bảo vệ, đệ tử bảo vệ sư phụ, cũng có nghĩa là bảo vệ chúng sinh rồi.”

Lạc Âm Phàm ngẩn người, nhất thời á khẩu, không biết phải trả lời thế nào, dở khóc dở cười, nhưng cũng có phần cảm động, khoe môi khẽ cong lên.

Đây là lần đầu tiên Trọng Tử thấy sư phụ cười, nụ cười tuy nhàn nhạt nhưng lại là nụ cười đẹp nhất trên đời, cũng là nụ cười khó hình dung nhất.

Ba phần dịu dàng, ba phần nuông chiều.

Còn những cảm giác kia là gì, Trọng Tử không thể nói rõ.

Như bông hoa nở rộ trong đông bão, đem lại hy vọng cho vạn vật; lại như ánh mặt trời chiếu sáng trong đêm tối, còn đẹp hơn cả bầu trời lấp lánh ánh sao.

Đẹp vô cùng, rung động lòng người vô cùng và cũng mơ hồ vô cùng.

Trọng Tử bất giác muốn chạm tay vào, cảm nhận một cách chân thực.

Đáng tiếc, sư phụ đã thu lại nụ cười, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng vốn có. “Người có sát khí trời sinh, vì sư tạm thời chưa dạy người tiên thuật được.”

Có thể làm cho sư phụ cười, Trọng Tử đã thấy vui lắm rồi. “Vậy sư phụ định lúc nào dạy đệ tử?”

Nhìn đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, Lạc Âm Phàm trầm mặc trong chốc lát, chỉ tay vào dòng nước Tứ Hải. “Đến khi nào cá dưới Tứ Hải không còn sợ người nữa, vì sư sẽ lập tức dạy tiên thuật cho người.”

“Được ạ!”

Nghĩ đến thần tiên đại ca có thể đã chết, Trọng Tử lại bắt đầu buồn phiền, liền chạy lên cầu đá, tiếp tục nằm úp mặt xuống đó.

Hơn nửa năm nay, Trọng Tử hầu như không còn lui tới những ngọn núi khác để làm loạn nữa, ngoài những việc Lạc Âm Phàm giao, con bé rất ít khi rời khỏi Tử Trúc phong. Vì có rất nhiều người đề phòng nó nên nó thà loanh quanh bên sư phụ còn hơn. Đương nhiên, đôi lúc Lạc Âm Phàm tới tìm Mẫn Vân Trung và Ngu Độ để bàn bạc công việc thì cũng mang Trọng Tử theo, nhưng Trọng Tử biết Mẫn Vân Trung không ưa nó, hơn nữa, Văn Linh Chi còn luôn tìm cách châm chọc, gây khó dễ với nó, sau vài lần như vậy, Trọng Tử bắt đầu lẩn tránh bọn họ.

Trái lại, Mộ Ngọc luôn ân cần với con bé, mỗi khi có việc gì, Trọng Tử đều lên đi tìm vị thủ tọa sư thúc ôn hòa này nhờ giúp đỡ.

Nếu phải nói ngoài Tử Trúc phong, Nam Hoa phái có nơi nào khiến Trọng Tử thích nhất thì đó chính là Thiên Cơ phong. Đối với ông lão ngoài bảy mươi tuổi râu tóc bạc phơ, hay cười ha ha ấy, lũ trẻ lúc nào cũng thấy dễ gần, hơn nữa, Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền đối đãi với các đệ tử cũng rất hiền hòa, được mệnh danh là vị tiên tôn được yêu mến nhất núi Nam Hoa.

Thiên Cơ phong, nghe thì rất khí thế nhưng thực tế chỉ là mấy cái hang động mà thôi, nhưng điểm con bé thích nhất là nơi này cách xa sự chú ý của Mẫn Vân Trung thuộc Ma Vân động.

Trọng Tử nằm xoài trên mặt đất, chống hai tay lên má. “Tôn giả vừa là sư đệ của chương giáo vừa là sư diệt của Mẫn tiên tôn, sao lại hơn chương giáo và Mẫn tiên tôn nhiều tuổi vậy?”

Hành Huyền nghiêm mặt thở dài. “Bởi vì lão nhân gia ta tư chất kém cỏi, chương giáo ba mươi lăm tuổi đã tu được tiên cốt, ta tu thành tiên cốt thì đã bảy mươi hai tuổi rồi.”

Trọng Tử cười rộ lên, vội hỏi: “Su phụ của đệ tử thì sao?”

Hành Huyền lấy hồ lô, uống một hợp rượu, dáng vẻ càng thêm ủ rũ. “Su phụ ngươi là người đắc đạo sớm nhất trong số các đệ tử Nam Hoa từ trước tới nay... Mà không, ta e rằng su phụ ngươi là người tu thành tiên cốt sớm nhất Tiên môn mới đúng, hai mươi hai tuổi hẳn đã tu thành tiên cốt rồi.”

Chẳng trách nhìn su phụ lại trẻ như vậy, hóa ra là vẫn duy trì dáng vẻ của năm hai mươi hai tuổi! Trọng Tử chớp mắt, không ngạc nhiên lắm với những thành quả của su phụ, bởi trong mắt con bé, su phụ đương nhiên là người tài giỏi nhất, lợi hại nhất!

“Mộ sư thúc đã có tiên cốt chưa ạ?”

“Mộ Ngọc ư, y cũng được coi là cửa hiếm, mới hai mươi lăm tuổi đã tu thành tiên cốt nên Mẫn sư thúc mới hài lòng đến vậy.”

Lẽ ra Lạc Âm Phàm vẫn duy trì tướng mạo của năm hai mươi hai tuổi thì phải trẻ hơn Mộ Ngọc mới đúng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy Lạc Âm Phàm giống một vị trưởng bối của Mộ Ngọc hơn.

Sau khi so sánh, Trọng Tử giơ hai ngón tay lên lắc lắc. “Su phụ của đệ tử mới có hai mươi hai tuổi.”

Hành Huyền cũng bắt chước con bé, giơ hai ngón tay lên, lắc qua lắc lại.

Su phụ mãi mãi là người trẻ nhất, đẹp nhất trên đời! Trọng Tử ngưỡng mộ vô cùng, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Tôn giả, tu thành tiên cốt sẽ trường sinh bất lão sao?”

Hành Huyền nói: “Đương nhiên.”

Sư phụ có tiên cốt nên mới trẻ đẹp như vậy, mình không có tiên cốt, chẳng phải sẽ già đi ư? Nhìn Hành Huyền râu tóc bạc phơ, trong cái đầu nhỏ bé của Trọng Tử lập tức hiện lên một bức tranh: Lạc Âm Phàm trong hình dáng hai mươi hai tuổi đứng bên cạnh một lão bà bảy mươi hai tuổi đầu tóc bạc phơ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên xám xịt.

Trọng Tử bật dậy. “Đệ tử muốn tu thành tiên cốt trước hai mươi tuổi.”

Hành Huyền nhìn vào đôi mắt long lanh của con bé, nói: “Trước hai mươi tuổi, đừng nói tới Nam Hoa, cả Tiên môn cũng chưa có ai tu thành tiên cốt.”

Không muốn biến thành một lão bà đi theo sư phụ, Trọng Tử nắm chặt tay. “Nhất định trước hai mươi tuổi con sẽ tu thành tiên cốt!” Lời nói buột ra khỏi miệng mới cảm thấy không đủ tin tưởng, vì vậy âm điệu nhỏ đi đôi chút. “Chỉ ít con và sư phụ cũng phải bằng nhau, hai mươi hai tuổi!” Dừng lại một lúc, giọng lại nhỏ hơn nữa. “Đương nhiên... hai mươi lăm tuổi cũng được.”

Nghĩ tới thân phận đặc biệt của con bé, Hành Huyền hơi chột dạ. “Sư phụ dạy người tiên thuật chưa?”

Trọng Tử ủ rũ. “Người chỉ dạy đệ tử mỗi phương pháp thô nạp thôi.”

Thân là Thiên Cơ tôn giả, đứa trẻ trước mặt này nói thật hay nói dối, lão đều biết cả, Hành Huyền cảm thấy yên tâm hơn.

Trọng Tử chợt nhớ tới một việc, mắt lập tức sáng lên. “Không phải tôn giả biết coi bói sao? Có thể giúp đệ tử xem xem, tới năm bao nhiêu tuổi đệ tử mới tu thành tiên cốt không?”

Hành Huyền liền vui vẻ, cười nói: “Được, xem ra ngươi cũng là một đứa trẻ ngoan, để ta xem cho ngươi, nào, đưa tay đây!”

Trọng Tử vui vẻ vâng lời xòe tay ra.

Chương 6: Thiên cơ

Vận mệnh tương lai của mỗi người là do trời định, suy đoán tương lai so với bói toán còn nguy hiểm hơn nhiều, xem không cẩn thận sẽ bị phản phê^[1], đã thế lại còn hao tổn rất nhiều pháp lực, vậy nên việc này đã bị cấm trong Tiên môn, nhưng lúc này, Hành Huyền lại một lòng muốn thử. Lão đặt tay Trọng Tử lên cuốn sách Thiên cơ, suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng không dám mạo hiểm quá mức: “Thiên cơ bất khả lộ, chuyện tương lai chỉ mình ta được xem, người không thể xem được, ta cũng không thể nói.”

[1] Phản phê: bị dội ngược lại, đánh bật lại.

Trọng Tử vốn đang vui vẻ, thích thú, nghe vậy thì lập tức xì mặt: “Vậy đệ tử không có cách nào biết sao?”

Thật ra, Thiên Cơ tôn giả cũng có thể lách được luật trời, Hành Huyền nghĩ ra một cách: “Như thế này đi, trước tiên, ta sẽ xem tương lai của ngươi thế nào, nếu tốt, ta sẽ gặt đầu, nếu không tốt, ta sẽ lác đầu, còn chuyện ngươi có thể tu thành tiên cốt hay không thì ngươi tự suy đoán nhé!”

Ngụ ý trong câu nói này đã rất rõ ràng, Trọng Tử vô cùng hào hứng.

Hành Huyền nhắm mắt làm phép.

Rất lâu sau, từ giữa cuốn sách Thiên cơ dày cộp bắt đầu xuất hiện một tia sáng trắng êm dịu mà cổ quái, dần dần, tia sáng trắng biến thành chùm sáng, xuyên qua kẽ ngón tay nhỏ nhắn thoát ra ngoài.

Một chùm, hai chùm, ba chùm...

Rất nhiều chùm sáng lần lượt xuất hiện, cả cuốn sách trở nên rực rỡ, chói lọi, thêm vào đó, ánh sáng kia ngày càng rõ ràng hơn, chiếu rọi về phía sau, tưởng chừng không mở nổi mắt, thậm chí, cuốn Thiên cơ cũng bắt đầu rung lắc dữ dội khiến Trọng Tử vô cùng hoảng hốt.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Một tuần trà trôi qua, ánh sáng trắng bỗng nhiên biến mất.

Hành Huyền vừa vui mừng vừa bất an, thật sự không ngờ chỉ đoán vận mệnh cho một đứa trẻ mà lại bị phản phệ mạnh đến vậy, may mà còn thành công, nhưng tiêu hao khá nhiều linh lực, mấy tháng tới e rằng không thể tùy tiện sử dụng thuật tiên tri được nữa, không biết vận mệnh tiểu nha đầu này thế nào, có thật sự...

Đầu tiên, lão lau mồ hôi trên trán, vuốt vuốt chòm râu bạc, ra hiệu cho Trọng Tử thu tay về, sau đó mới nâng sách Thiên cơ lên, chậm rãi mở ra.

Vừa nhìn, Thiên Cơ tôn giả đã hoảng sợ đến run rẩy, cuốn sách suýt nữa rơi xuống đất.

Giữa trang sách hiện lên một đám mây trắng đang cuộn cuộn dâng đầy bầu trời mờ mịt, giữa đám mây xuất hiện một thanh kiếm trắng như tuyết, như sao rơi bay về phía chân trời, trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết, khoảng không chỉ còn lại một biển mây trắng xóa.

Hình dáng của cây kiếm đó nhìn thật quen mắt!

Có lẽ nào con bé sẽ đi theo con đường của người đó?

Hành Huyền hoảng sợ, mặt biến sắc, hai tay nắm chặt cuốn sách, nhìn chăm chăm vào biển mây trong trang sách hồi lâu rồi chậm rãi thở dài.

Không thể nào, không thể là thanh kiếm ấy!

Hình ảnh ban nãy tuy ngắn ngủi nhưng đã để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc, thanh kiếm này bóng loáng và đẹp đẽ, như một dải ngân hà sáng lấp lánh, không có tiên khí, cũng không mang ma khí, tuyệt đối không thể là thanh kiếm kia được.

Hóa ra chỉ là lo sợ viễn vông, Hành Huyền lại đưa tay lau mồ hôi trên trán, thảm ngạc nhiên.

Đây là lần tiên tri kỳ lạ nhất từ trước đến nay, không thể nói trước là phúc hay họa, nhưng nếu là kiếm, chắc hẳn phải liên quan đến phái Kiếm tiên, chẳng lẽ lại muốn đối phó với chính Nam Hoa này?

Lại giương mắt nhìn Trọng Tử hồi lâu rồi lại cúi đầu dán mắt vào cuốn sách, lát sau lại ngẩng mặt nhìn con bé, hai mắt nháy lia lịa.

Trọng Tử chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ đến chuyện tiên cốt, thấy thế liền nghi hoặc: “Tôn giả nháy mắt làm gì, không phải người nói sẽ gạt đầu hoặc lắc đầu sao?”

Hành Huyền lắc đầu.

Trọng Tử lập tức xì mặt: “Không phải thế chứ?”

Hành Huyền suy nghĩ một lát, lại lắc đầu.

Hai mắt Trọng Tử lập tức sáng lên. “Tôn giả nói đệ tử có thể tu thành tiên cốt ư?”

Hành Huyền suy nghĩ một lát, lắc đầu, lại suy nghĩ một lát, gật đầu, rồi lại suy nghĩ một lát nữa, lắc đầu...

Trái tim của Trọng Tử nhảy lên nhảy xuống hết lần này tới lần khác, nó vội la lên: “Vây rốt cuộc là như thế nào chứ!”

Như thế nào ư? Lão nhân gia ta đã sống hơn một nghìn năm, chưa từng thấy chuyện kỳ quái đến vậy. Hành Huyền cũng không thể lý giải nổi, gập cuốn sách lại, ho khan hai tiếng, viện cớ: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Trọng Tử dò hỏi hồi lâu mà cũng không thu được kết quả gì, chán nản bĩu môi: “Tôn giả chuyện gì cũng biết, vậy mà lại không thể nói ra, như vậy là có ý gì?”

Hành Huyền than thở: “Không phải như vậy đâu.”

Nói xong, lão mới hoàn hồn, thầm giật mình, lúc nào lão cũng nghe lời nói của lũ trẻ, suýt nữa thì lung lay ý chí. Sát khí trời sinh, vận mệnh kỳ quái, nói chung, một đứa trẻ có xuất thân như vậy tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp, để con bé ở lại Nam Hoa, e rằng không ổn chút nào.

Hai tháng gần đây, Lạc Âm Phạm phát hiện Trọng Hoa cung yên tĩnh hơn rất nhiều, tiểu đồ đệ phá lệ, trở nên ít nói, không còn tới đây ríu ra ríu rít suốt ngày, giờ nó cả ngày ngơ ngẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn y hệt quả mướp đắng, có vẻ không vui, e chừng đang có tâm sự.

Chàng bèn đi tới chỗ con bé: “Trọng Tử, có người bắt nạt ngươi à?”

Trọng Tử lắc đầu, đôi mắt to tròn chỉ nhìn chàng một lát rồi cụp xuống.

Lạc Âm Phàm cảm thấy khó hiểu: “Vì sao lại ủ rũ như vậy?”

Trọng Tử nhỏ giọng nói: “Đệ tử không muốn già đi.”

Lạc Âm Phàm nghe mà như rơi vào đám sương mù. “Cái gì già đi?”

Trọng Tử buồn rười rượi. “Thiên Cơ tôn giả nói đệ tử không có tiên cốt, nhất định sẽ bị già đi rồi chết, sẽ biến thành lão bà bà, tóc trắng xóa, răng lung lay, đệ tử không muốn như vậy!”

Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng hiểu tiểu đồ đệ đang nghĩ gì. “Già thì có sao, cũng chỉ là bề ngoài thôi, có gì quan trọng đâu!”

Trọng Tử bướng bỉnh, quay mặt đi chỗ khác. “Su phụ trẻ như vậy, đệ tử không muốn trở thành lão bà bà, người khác nhìn thấy nhất định sẽ chê cười!”

Đúng là trẻ con, luôn thích những cái hào nhoáng. Lạc Âm Phàm dở khóc dở cười. Nhưng điều này cũng nhắc nhở chàng, từ trước tới nay, chàng luôn nghĩ không dạy Trọng Nhi tiên thuật, giữ con bé bình an ở bên cạnh là tốt rồi, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện con người khi già rồi sẽ phải chết, nếu Trọng Nhi không tu tiên, tương lai khó thoát khỏi cảnh này, thực sự chàng nở lòng để mặc con bé rơi vào vòng luân hồi hay sao?

Trong lòng Lạc Âm Phàm khẽ rung động.

Việc tu hành của Tiên môn từ trước tới nay vẫn vậy, phải cùng lúc tu cả linh và thuật. Tu linh chính là thu nạp linh khí đất trời để thay đổi thể chất con người, đạt đến độ trường sinh bất tử; nhưng cái khó khăn nhất đối với con người chính là tu thuật, chinh chiến với Ma tộc quanh năm, Tiên môn đặc biệt coi trọng thuật pháp, chỉ cần không tu luyện thuật pháp, không có linh lực thì chẳng thể làm được gì, Trọng Tử lại không thể tu thuật.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la ngoài cửa điện, Lạc Âm Phàm chấp tay suy nghĩ giây lát, rồi bỗng quay người lại, nói: “Vi sư có thể dạy người tu tiên.”

Trọng Tử tưởng mình nghe lầm. “Đệ tử có thể tu thành tiên cốt, trường sinh bất lão như sư phụ ư?”

Tiểu đồ đệ, tư chất tuyệt hảo, có thể khẳng định, con bé dư sức tu thành tiên cốt, nhưng Lạc Âm Phàm lại không nói rõ ràng: “Vi sư chỉ dạy người tu luyện, còn việc người có tu thành tiên cốt hay không thì còn phải xem cơ duyên thế nào.” Chàng ngắm nhìn đôi mắt trong veo kia, tiếp tục nói: “Trọng Nhi, người có nhớ những gì vi sư từng nói không?”

Trọng Tử vui mừng khôn xiết: “Sư phụ nói, tương lai Trọng Nhi sẽ cùng các huynh đệ bảo vệ Tiên môn, không được làm tổn thương người khác, lấy sinh linh thiên hạ làm trọng.”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Từ nay về sau, người càng phải nhớ kỹ hơn nữa đấy!”

“Trọng Tử nhất định sẽ nhớ kỹ.”

“Ngày mai, vi sư sẽ dạy người tu tiên linh.”

Sau hôm đó, Lạc Âm Phàm quả nhiên bắt đầu dạy tiểu đồ đệ phương pháp tu linh. Trọng Tử một lòng muốn tu thành tiên cốt, vĩnh viễn ở bên sư phụ, bởi vậy, con bé học rất chăm chỉ, ra sức luyện tập bất kể ngày đêm, sau hai năm đúng là tiến bộ không ít, nhưng Lạc Âm Phàm luôn lo lắng con bé đục tốc bất đạt, luyện nhiều không tốt, thường xuyên phái nó xuống Tử Trúc phong tìm Ngu Độ hoặc Hành Huyền để chuyển lời.

Ngày hôm đó, Trọng Tử phụng mệnh đi tìm Ngu Độ, đang định quay về thì bắt gặp Văn Linh Chi.

Văn Linh Chi tư chất vốn không tệ, lại là đệ tử của Mẫn Vân Trung, tu hành khắc khổ, lại chăm chỉ nên rất được lòng sư phụ. Trên dưới Nam Hoa đều biết, Mẫn Vân Trung giáo dục đồ đệ rất nghiêm khắc nhưng trên thực tế lại là người hay che giấu khuyết điểm cho đồ đệ của mình nhất, vả lại, Văn Linh Chi cũng đã mười bốn tuổi, cơ thể dần trưởng thành, trở nên xinh đẹp xuất chúng, nói năng nhanh nhẹn, khiến các sư huynh đệ không khỏi nể phục. Nàng ta hơn Trọng Tử hai tuổi, thường xuyên gây khó dễ cho con bé bằng những lời châm chọc khó nghe, hơn nữa, càng ngày càng nghĩ ra nhiều trò trêu đùa, hành động cũng ngày càng quá đáng nên mỗi khi đến đây, Trọng Tử toàn tìm cách tránh mặt nàng ta.

Văn Linh Chi thấy con bé thì cao giọng gọi: “Trọng Tử!”

Tránh cũng không được, Trọng Tử bất đắc dĩ đứng lại hành lễ: “Bái kiến sư cô!”

Văn Linh Chi không nói thêm lời nào, giơ chân đá.

Trọng Tử không kịp né tránh, đầu gối khụy xuống.

“Ồ, vừa gặp đã quỳ sao? Đâu cần đa lễ như thế!” Văn Linh Chi mỉm cười, giả bộ cúi người đỡ Trọng Tử dậy. “Chẳng qua sư cô chỉ muốn xem xem ngươi tiến bộ đến đâu, không ngờ đã hai năm rồi mà vẫn vậy, nghe nói đến thuật Ngự kiếm ngươi cũng không biết, xem ra là thật, phản ứng chậm chạp thế, thật vô dụng!”

Ở Nam Hoa, không ai là không biết Trọng Tử không tu tiên thuật, nàng ta làm vậy rõ ràng là cố ý hạ nhục con bé, Trọng Tử đương nhiên có thể bóc trần ý đồ của nàng ta, nhưng vì chuyện con con này mà làm kinh động trên dưới thì không nên, hơn nữa, Mẫn Vân Trung vốn không thích con bé, làm lớn chuyện nhất định sẽ khiến sư phụ phiền lòng, Trọng Tử liền nhịn nhục, đứng dậy, cúi đầu định rời đi.

Văn Linh Chi yêu kiều nói: “Ta đã nói cho ngươi đi chưa?”

Không tôn trọng tôn trưởng là điều kiêng kỵ ở Nam Hoa, Trọng Tử lại thầm tự trách mình biết bao lần mà vẫn hay quên, vội xoa người, nói: “Sư cô còn điều gì dạy bảo?”

Văn Linh Chi đang định mở miệng, Mộ Ngọc đã đi tới: “Văn sư muội ở đây à?”

Văn Linh Chi lập tức thay đổi vẻ mặt, tiến lên hành lễ, nở nụ cười ngọt ngào. “Mộ sư huynh đang bận gì vậy? Linh Chi có thể giúp không?”

Mộ Ngọc cười. “Hình như sư phụ vừa gọi muội.”

Nghe nói Mẫn Vân Trung cho gọi, Văn Linh Chi vội đáp. “Chắc sư phụ có việc, muội đi đây!”

Đợi nàng ta đi xa, hai mắt Trọng Tử sáng lên, nó đứng thẳng dậy, cười hi hi, ôm lấy cánh tay Mộ Ngọc. “Mộ sư thúc, vì sao người tốt quá vậy?”

Mộ Ngọc cúi đầu cười nói: “Chớ có bướng bỉnh!”

Mộ Ngọc đương nhiên biết Văn Linh Chi đang làm gì, vị sư muội này cũng thật là, lại đi bắt nạt một đứa trẻ con. Mộ Ngọc liền xoa đầu Trọng Tử, an ủi: “Vừa rồi chương giáo và sư phụ của ta lên Tử Trúc phong tìm Trọng Hoa tôn giả bàn bạc một số chuyện, người có gặp họ không?”

Trọng Tử đáp: “Không ạ!”

Mộ Ngọc nói: “Đã lâu như vậy, chắc là trở về rồi.”

Nghe nói Mẫn Vân Trung đến Tử Trúc phong, Trọng Tử bất luận thế nào cũng không muốn trở về nhà sớm, liền quấn lấy Mộ Ngọc. “Mộ sư thúc muốn làm gì, đệ tử sẽ làm cùng sư thúc.”

Mộ Ngọc thừa hiểu tâm tư con bé, cười nói: “Ngươi không sợ bọn ta, nhưng tại sao trước mặt sư phụ ta lại tỏ ra khiếp sợ như vậy? Người sẽ ăn thịt ngươi sao?”

Nhắc tới việc này, Trọng Tử trở nên ủ rũ. Kỳ thực, con bé biết Mẫn Vân Trung có thành kiến với nó bởi trong người nó có sát khí trời sinh, việc này trên dưới Nam Hoa đều biết, hơn một năm nay, con bé đã rất cẩn thận về lời ăn tiếng nói, đến chương giáo Ngu Độ cũng đã nhìn nó bằng ánh mắt nhu hòa hơn rất nhiều, duy chỉ có Mẫn Vân Trung là vẫn vậy, bất luận nó có vẻ nịnh bợ, nghe lời thế nào, ông vẫn không chịu nhìn nó bằng con mắt khác, dần dần, con bé đành buông xuôi.

Mộ Ngọc không nhiều lời, kéo con bé, vừa đi vừa nói: “Tháng sau là mừng thọ Trác cung chủ của Thanh Hoa cung, Trọng Hoa tôn giả sẽ đến Thanh Hoa cung một chuyến, chắc chương giáo và sư phụ ta tìm gặp Trọng Hoa tôn giả vì việc này.”

Sư phụ sẽ xuống núi ư? Trọng Tử cảm thấy không vui. “Không phải chương giáo sẽ đi sao?”

Mộ Ngọc nói: “Chương giáo rất bận, không thể đi được, tôn giả thân là tiên minh thủ tọa, Trác cung chủ tất có viết thư mời, tôn giả đi chuyến này, thứ nhất là nhận lời, thay mặt Nam Hoa phái chúng ta chúc thọ Trác cung chủ, thứ hai, Thanh Hoa cung là phía Kiếm tiên vang danh lẫy lừng, người đến chúc thọ tất nhiên không ít, tiên phàm hai giới đều có, khó tránh khỏi sự hỗn tạp, Cung tiên tử hiện vẫn đang bị quản thúc ở đó, chỉ sợ Ma tôn Vạn Kiếp trà trộn vào rồi đi cứu nàng ta...”

Hóa ra không biết từ lúc nào, hai người họ đã bước vào khu đại điện quanh quẽ này, bức tường trước mặt vẫn treo vô số các bức họa, trên đó vẽ các vị tiên trưởng, tướng mạo vô cùng sinh động, hoặc điềm tĩnh, hoặc nghiêm nghị, hoặc tươi cười, bên dưới còn xếp rất nhiều bức tranh cuộn, chất thành đống, chính giữa là bàn thờ và lư hương quen thuộc.

Và còn Thiên ma lệnh đang treo thật cao, lơ lửng giữa không trung.

“Đúng là Tổ sư điện, ta đến đây lấy vài thứ.” Mộ Ngọc thuận miệng giải thích. “Mùng chín tháng Chín là ngày thành lập giáo phái, người không theo Trọng Hoa tôn giả đến bái tế sao?”

Lúc đó, đến điện tế bái chỉ có chương giáo và mấy vị tiên tôn cùng các đại đệ tử giống Mộ Ngọc, Trọng Tử chẳng qua chỉ cùng các đệ tử khác của phái Nam Hoa đứng ngoài cửa vái hai vái mà thôi, đâu nhớ nhiều đến vậy, hơn nữa, con bé đã thề không bao giờ đến đây nữa. Hai năm trôi qua, Trọng Tử hầu như quên mất chuyện này, ai ngờ ban nãy chỉ mãi nói chuyện, bất giác lại đi đến đây.

Trong mắt Trọng Tử, Tổ sư điện là nơi vô cùng đáng sợ, bên trong còn có Thiên ma lệnh nữa.

Đáng sợ hơn là, vừa rồi, rõ ràng nó nghe thấy hai tiếng cười.

Trọng Tử kìm nén cảm giác sợ hãi, ước hỏi: “Mộ sư thúc, ở đây không có ai chứ?”

Mộ Ngọc nói: “Chắc người trông coi đã đi ra ngoài rồi.”

Nhớ lại tiếng cười ban nãy, thanh âm ngẩn ngui, còn mang theo vẻ đắc ý, hoàn toàn không phải tiếng người, nghe mà rợn tóc gáy.”

Nếu không có ai, thì tiếng cười ấy ở đâu ra? Trọng Tử thực sự thấy sợ.

Mộ Ngọc thân là thủ tọa đệ tử, phò tá Ngụ Độ xử lý công việc lớn nhỏ, ánh mắt vô cùng tinh tường, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử trở nên nhợt nhạt, lập tức ý thức được có điều gì đó bất ổn, sắc mặt dần nghiêm

ngợi. “Trọng Tử, hình như ngươi rất sợ vào Tổ sư điện, có chuyện gì giấu chúng ta phải không?”

Trọng Tử giương mắt nhìn Mộ Ngọc rồi lại mau chóng sụp mắt xuống.

Tiếng cười kia tuyệt đối không phải là giả, vì sao chỉ có nó nghe thấy, còn Mộ Ngọc thì không? Trực giác cho nó biết, nếu chuyện này mà nói ra thì hậu quả sẽ vô cùng khó lường thậm chí còn liên quan đến việc nó có thể ở lại Nam Hoa, ở lại bên sư phụ nữa hay không, chỉ vì Ma tôn gì gì đó! Vật vả lắm chường giáo mới bỏ qua thành kiến với nó, chỉ ít biểu hiện bên ngoài cũng đã rất hiền hòa, các sư huynh đệ cũng không còn đề phòng nó, Mẫn Vân Trung tuy thái độ vẫn còn xa cách nhưng không nhắc tới “sát khí trời sinh” gì đó nữa, không thể để tất cả những khổ cực ấy đổ xuống sông xuống biển được, nó còn muốn ở lại Nam Hoa, ở lại bên cạnh sư phụ!

Mộ Ngọc đẩy đẩy người nó: “Trọng Tử, rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?”

Mộ sư thúc từ trước đến nay vẫn luôn thân thiết với nó, có nên giấu người không nhỉ? Trọng Tử chần chừ, Mộ Ngọc dù có tốt nhưng vẫn là đệ tử của Mẫn Vân Trung, nếu người biết chuyện này, nhất định sẽ không giấu Mẫn tiên tôn, đến lúc đó, chỉ cần một câu nói của Mẫn tiên tôn thôi cũng đủ để nó phải xa rời sư phụ.

Do dự một lát, Trọng Tử quyết định nói dối: “Đệ tử... đệ tử sợ Thiên ma lệnh”.

Đồ vật của Ma tôn, một đứa trẻ sợ hãi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Mộ Ngọc nhìn còn bé một lát, không hoài nghi nữa, an ủi: “Thiên ma lệnh đã bị phong ấn, không sao đâu, tên Ma tôn kia thật ra cũng giống người, có sát khí trời sinh.”

Trọng Tử bưng tỉnh, đến Nam Hoa lâu như vậy, nó đương nhiên đã nghe qua câu chuyện chinh chiến đầy thê lương năm ấy. Bảo sao Mẫn Vân Trung lại ghét nó thế, mà sư phụ cũng không dạy nó tiên thuật. Nghe nói lúc đó,

Ma tôn dẫn theo đội quân ma giới tấn công lên núi Nam Hoa, muốn chiếm thông thiên môn, Thiên tôn cùng các sư huynh đệ đều đã vì thế mà tử trận, chỉ còn Mẫn Vân Trung may mắn sống sót, giờ gặp phải một người mang trong mình luồng sát khí giống với Ma tôn, khó trách ông lại có thành kiến sâu nặng đến vậy.

Hiểu rõ nguyên nhân, Trọng Tử càng căng thẳng. “Có sát khí trời sinh thì sẽ thành ma hại người sao? Đệ tử sẽ không thành ma đâu!”

Mộ Ngọc cười. “Đương nhiên, không đủ sát khí thì không thành ma được, ngay cả Ma tôn cũng không phải làm ma ngay được.”

Ma tôn là một vấn đề nhạy cảm, mọi người chỉ có thể nói thầm tên hắc, hóa ra hắc cũng giống mình, có sát khí trời sinh, chắc cũng từng bị nhiều người ghét lắm, thực sự cũng rất đáng thương. Trọng Tử lại suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này thêm giây lát rồi thận trọng hỏi: “Ma tôn Nghịch Luân ư?”

Mộ Ngọc ngược nhìn Thiên ma lệnh trên cao, chậm rãi gật đầu. “Hắc là tên Ma tôn mạnh nhất từ trước đến nay, tự là Nghịch Luân, trải qua ba kiếp mới có thể thành Thiên ma, suýt nữa đã phá hỏng lục giới.” Dừng một lúc, Mộ Ngọc nói tiếp: “Cái tên này nói trước mặt người khác thì không sao, nhưng trước mặt sư phụ ta thì chớ có nhắc đến!”

Thiên ma lệnh lóe lên ánh sáng đỏ thẫm, dường như là ánh mắt của nụ cười ma mãnh đó.

Cảm giác sợ hãi quen thuộc lại dâng lên. Trọng Tử không dám nhìn nữa, xoay người đi ra cửa. “Đệ tử đi ra ngoài lâu quá rồi, giờ phải về với sư phụ đây. Ngày mai đệ tử sẽ lại tới tìm sư thúc chơi tiếp nhé!”

Trong đại điện của Trọng Hoa cung trên Tử Trúc phong, Mẫn Vân Trung ngồi trên ghế, sắc mặt âm trầm.

“Người đang dạy con bé tu tiên linh sao?”

“Vâng.”

“Chẳng trách ta thấy gân cốt nó có vẻ khác thường.” Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói. “Đến người cũng hồ đồ rồi ư? Sát khí trời sinh của nó rất nguy hiểm, người lại dạy nó tu linh, nếu nó thật sự tu thành tiên cốt, trường sinh bất lão, giữ nó lại Nam Hoa nhất định sẽ có hậu họa khôn lường, chẳng lẽ người muốn có thêm một Nghịch Luân nữa hay sao?”

Lạc Âm Phàm chỉ khẽ nhíu mày.

Sư thúc tuy nổi tiếng nghiêm khắc nhưng kỳ thực để thuyết phục người không khó, trên thực tế, vị sư đệ nhìn có vẻ ôn hòa này mới là người có chấp nhất Nam Hoa, một khi hắn đã quyết định điều gì thì chẳng ai can gián được. Ngu Độ cười khỏ, đành mở miệng dàn hòa: “Theo ta thì sư đệ có lý lẽ riêng của mình, sư thúc cũng nên nghe đệ ấy nói hết đã!”

Dù sao Ngu Độ cũng là chương giáo, nói khách khí như vậy đã là tôn trọng trọng bối lắm rồi, không thể không nể mặt. Mẫn Vân Trung nén cơn giận, ngồi xuống.

Ngu Độ nói: “Sư đệ, đệ cũng biết lợi hại trong việc này, đệ làm vậy rất cuộc có ý gì?”

Lúc này, Lạc Âm Phàm mới lên tiếng: “Nơi này không hữu dụng, thả đi nơi khác ắt có chỗ trọng dụng, chi bằng mượn vòng luân hồi để diệt trừ sát khí của con bé, ý sư huynh có phải như thế không?”

Ngu Độ nói: “Đúng vậy, sở dĩ ta muốn bảo đệ tiễn con bé qua một kiếp, tương lai chuyển sang kiếp khác, sát khí sẽ tự nhiên biến mất.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu: “Nghịch Luân cũng trải qua ba kiếp, cuối cùng hẳn vẫn tu thành Thiên ma, có thể thấy sát khí trời sinh dù có trải qua luân hồi chuyển kiếp thì vẫn không thể mất đi.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung liếc nhìn nhau, sắc mặt đông cứng.

Ngu Độ nói: “Nghịch Luân dù sao cũng chỉ có một, Thiên ma hiện thế, không phải ai cũng có thể tu thành.”

Lạc Âm Phàm nói: “Cũng chưa chắc không thể.”

Ngu Độ im lặng.

Mẫn Vân Trung vốn cũng biết Lạc Âm Phàm đối xử với Trọng Tử rất tốt, nhưng chỉ coi như chàng đang bao che khuyết điểm cho đồ đệ, không ngờ chàng lại nghĩ rất chu toàn, giọng nói nhất thời dịu đi nhiều: “Theo ý người, nên làm thế nào mới phải, chẳng lẽ đem con bé...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời: “Đánh tan hồn phách tất nhiên là biện pháp ổn thỏa nhất, nhưng con bé còn quá nhỏ, lại chưa từng làm điều ác, nếu việc này lan truyền ra ngoài, người ta nói Nam Hoa phái lạm sát kẻ vô tội, thanh danh của Nam Hoa khó mà giữ được.”

Ngu Độ cũng tán thành: “Đúng vậy!”

Mẫn Vân Trung cau kinh: “Không để nó luân hồi chuyển kiếp, cũng không thể giết, vậy xử trí thế nào đây?”

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: “Dạy con bé tu linh, trường sinh bất tử, đợi ta tu thành Kính tâm thuật, sẽ có thể giúp con bé thanh lọc sát khí, vĩnh viễn vô hại.”

Kính tâm thuật, thiên địa vô ma^[2] là tầng cao nhất trong thuật pháp, cũng là thuật pháp nhân từ nhất. Nó không giống với những thuật pháp lấy “Giết” làm đầu, duy chỉ có một chữ “Độ”, thanh lọc tâm hồn nhuộm đầy ý niệm giết chóc. Diệt trừ ma tính, thậm chí có thể giúp tu thành tiên đạo, đó mới là thuật pháp diệt ma chân chính. Đáng tiếc, ngay cả thiên thần thượng cổ sáng chế nó cũng chưa tu thành, dù là Nam Hoa Thiên tôn cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng thuật Tịch diệt ở cảnh giới cao nhất để giết Ma tôn Nghịch Luân, cuối cùng là chết chung với hắn.

[2] Có nghĩa là: Tu thành Kính tâm thuật thì trên đời này chẳng còn ma quỷ nữa.

Mẫn Vân Trung cười nhạt một tiếng. “Theo ý ngươi, phải chờ tới lúc ngươi tu thành Kính tâm thuật ư? Không biết là tới ngày tháng năm nào đây?”

“Hai trăm năm.” Lạc Âm Phàm nói. “chỉ cần hai trăm năm. Hai trăm năm nữa, nếu ta chưa tu thành, con bé sẽ do các ngài tùy ý xử lý.”

Tên sư đệ tự phụ này! Ngu Độ lại một lần nữa cười khò.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có biện pháp này là ổn nhất, kỳ thực, đây cũng được coi là biện pháp “không có biện pháp”, dẫu sao cũng không thể vô duyên vô cớ ngâm giết con bé đó được, dù gì Lạc Âm Phàm cũng chỉ truyền thụ thuật hóa thân đổi cốt đơn giản nhất, con bé cùng lắm chỉ có thể tu thành tiên cốt, muốn dùng tiên thuật để tấn công người khác e là vẫn chưa đủ, nếu không có gì thay đổi, giữ con bé lại đây mấy trăm năm cũng chẳng thể xảy ra đại họa gì.

Đã nói đến nước này rồi, Mẫn Vân Trung không cố chấp nữa: “Cũng được, làm theo ý ngươi đi!” Dừng lại một lúc, ông ta nghiêm mặt dặn dò: “Tạm thời giữ con bé lại, nhưng ngươi phải để mắt đến nó, nếu có chuyện gì xảy ra, không cần nương tay, để tránh họa về sau.”

Lạc Âm Phàm nói: “Đương nhiên rồi.”

Mẫn Vân Trung gật đầu, sắc mặt dịu đi.

Ngu Độ bỗng nói: “Đứa trẻ này quả thực làm người khác lo lắng, làm ta nhớ đến một chuyện, hôm trước, Hành Huyền sư đệ nói số mệnh con bé rất kỳ quái, tương lai sẽ làm liên lụy đến phái Nam Hoa chúng ta, tốt nhất không nên giữ con bé lại lâu.”

Lạc Âm Phàm hơi sùng sốt, nói: “Ý của sư huynh là?”

Ngu Độ nói: “Con bé có sát khí trời sinh, ta chỉ lo Cửu U ma cung phát hiện ra con bé. Tuy nói người ngoài khó lòng đột nhập vào Nam Hoa, Tử Trúc phong cũng rất an toàn, nhưng dù sao công việc của đệ cũng ngập đầu, lại thường xuyên phải ra ngoài, không thể lưu ý được mọi lúc mọi nơi, ta định đem con bé nhốt dưới động băng tại chân núi Côn Luân, đợi đệ tu thành Kính tâm thuật mới...”

Lời còn chưa dứt, Lạc Âm Phàm đã quả quyết nói: “Không được!”

Mẫn Vân Trung không kiềm chế được, nói: “Chưong giáo cũng chỉ muốn đảm bảo không có chuyện gì xảy ra, ta thấy biện pháp này thỏa đáng nhất, sao ngươi lại cố chấp như vậy?”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm trở nên u ám. “Con bé là đệ tử của ta, nó đi hay ở là do ta quyết định, nó không làm gì sai, sao phải chịu phạt nặng như vậy, đem nó nhốt dưới động băng ư?”

Ngu Độ đã đoán chàng sẽ nói như vậy: “Đó chỉ là ý của ta thôi, đối xử như vậy với một đứa trẻ cũng không đúng lắm, chi bằng ba chúng ta hợp lại, phong ấn sát khí của con bé, sau đó gửi nó đến một nhà dân, truyền cho nó chút thuật trường sinh, dưỡng sinh để con bé tu luyện, như thế con bé sẽ không bị rơi vào vòng luân hồi, đệ cũng yên tâm tu thành Kính tâm thuật, Ma tộc càng không thể phát hiện ra con bé, chẳng phải rất tốt sao?”

Ở Nam Hoa sớm muộn cũng sẽ bị chú ý, gửi xuống nhân gian có thể coi là một biện pháp tốt.

Lạc Âm Phàm chần chừ, đang muốn nói gì đó, chợt quay mặt lại phía cửa đại điện. “Trọng Nhi!”

Lát sau, một thân hình bé nhỏ từ ngoài cửa bước vào, sắc mặt có phần nhợt nhạt.

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đã phát hiện ra con bé từ lâu, họ liếc mắt nhìn nhau, Mẫn Vân Trung vẫn giữ nguyên sắc mặt vô cảm, ngồi im lặng trên ghế, Ngu Độ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nâng chung trà giả bộ uống.

Nhìn thấy Trọng Tử mặt đầy mồ hôi, Lạc Âm Phàm kéo con bé qua. “Có chuyện gì mà vội vàng thế?”

Người duy nhất đáng tin tưởng chính là sư phụ, con bé vốn định kể chuyện Thiên ma lệnh cho sư phụ nghe, ai ngờ vừa trở lại Trọng Hoa cung liền nghe thấy chuông giáo và sư phụ nói chuyện với nhau. Trên Tử Trúc Phong vô cùng yên tĩnh, giọng Ngu Độ không lớn, từ xa con bé đã nghe rõ mồn một những điều chuông giáo nói, giống như sét đánh ngang tai. Hai năm nỗ lực, Trọng Tử cho rằng đã được họ tiếp nhận, hóa ra bọn họ vẫn muốn đuổi nó rời xa sư phụ.

Sự hoảng sợ trong lòng càng lúc càng dâng cao, hai tay Trọng Tử nắm chặt, nhìn sư phụ, rồi lại nhìn Ngu Độ cầu xin.

Lạc Âm Phàm nhìn đôi mắt bất giác mở to của con bé, trầm mặc.

Thân là chuông giáo, lại lén lút xử trí một tiểu đồ đệ vô tội, còn không để ý khiến nó nghe được, Ngu Độ không tránh khỏi có chút xấu hổ, lại nhìn sắc mặt của sư đệ, biết sự việc này có nói thêm nữa cũng chỉ vô vọng, bèn âm thầm thở dài, đổi chủ đề câu chuyện: “Việc này nói sau đi! Thật ra ta và

sư thúc đến đây là để bàn chuyện tháng sau mừng thọ Trác cung chủ của Thanh Hoa cung.”

Thấy sư huynh nhượng bộ, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm: “Đệ sẽ lưu ý.”

Ngu Độ cười: “Lần này, phiên sư đệ thay mặt Nam Hoa đi một chuyến, thứ nhất là mừng thọ Trác cung chủ, thứ hai, họ muốn giao Cung Khả Nhiên cho Thanh Hoa cung, việc này rất khó giải quyết, Trác cung chủ cũng rất khó xử.”

Lạc Âm Phàm nói: “Vạn Kiếp cố nhiên làm nhiều điều ác, nhưng nếu dùng cách đó uy hiếp hắn, e là không thích hợp.”

Ngu độ nói: “Dù sao cũng đã có ba nghìn người bỏ mạng, hồn bay phách tán, nếu nghe ngóng được Vạn Kiếp đang ở đâu, họ đã không phải dùng đến hạ sách này. Lần này, Vạn Kiếp rất có khả năng sẽ trà trộn vào để đi cứu người, đây là cơ hội hiếm có, Trác cung chủ cũng sẽ hỗ trợ đệ hết mình. Nếu sư đệ có thể nhân cơ hội này mà đoạt lại Ma kiếm trong tay hắn thì đó là phúc lớn, và lại, còn có thể bảo vệ Cung Khả Nhiên bình an vô sự. Chỉ sợ họ không khống chế được Vạn Kiếp, trong lúc nóng giận mà nhất thời làm tổn thương nàng ta. Không thể để người khác nói Tiên môn chúng ta làm tổn thương người vô tội được.”

Ngu Độ dừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Chủ ý của Cửu U ma cung là nhằm vào Ma kiếm, Cửu u ma tôn rất có thể cũng nhúng tay vào, Vạn Kiếp mặc dù lợi hại nhưng dù gì hắn cũng có phần kiêng dè, Cửu U ma tôn lại có dã tâm hùng hực, quỷ kế đa đoan, cho dù chúng ta không đoạt được thanh kiếm về, cũng tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay hắn, bằng không hậu quả sẽ vô cùng khó lường.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, im lặng.

Ngu Độ mỉm cười. “Xem ra đệ đã có sự sắp xếp, ta tới chỉ để nói một tiếng, lễ vật đã chuẩn bị xong, ngày mai sẽ phái người đem đi, còn đệ bao giờ đi cũng được.”

Nói lại hai câu, Ngu Độ cùng Mẫn Vân Trung đứng dậy, rời đi.

Lạc Âm Phàm tiến họ xuống dưới bậc thêm, xoay người lại, thấy Trọng Tử đang đứng yên lặng bên khung cửa nhìn mình, nhất thời động lòng trắc ẩn, khẽ gọi con bé: “Trọng Nhi!”

Con bé không chạy tới chỗ chàng như mọi lần mà lùi về phía sau cánh cửa một bước.

Lạc Âm Phàm đi tới.

“Su phụ muốn đuổi đệ tử đi sao?” Đôi tay bé nhỏ ôm chặt khung cửa.

Lạc Âm Phàm khẽ thở dài một cái, cúi người, kéo con bé đến trước mặt an ủi: “Chỉ cần ngươi không làm chuyện gì sai trái, vì sư tất nhiên sẽ không đuổi ngươi đi.”

Đôi mắt to tròn nhìn chàng hồi lâu, đến khi xác nhận là chàng không nói dối, vẻ hoảng sợ trong đôi mắt mới từ từ tan biến, rồi một màn sương mờ nhạt phủ kín khoang mắt nó, tụ thành giọt nước, rơi xuống má.

Chỉ là một đứa bé, vậy mà lại vô duyên vô cớ chịu nhiều uất ức đến vậy, Lạc Âm Phàm mềm lòng, chìa tay ôm con bé.

Trọng Tử quệt nước mắt, nói: “Đệ tử không hại người, cũng không biến thành ma, sư phụ không tin đệ tử sao?”

Lạc Âm Phàm đỡ nó ngồi xuống ghế. “Vi sư đương nhiên tin ngươi.”

Không nỡ rời xa vòng ôm của sư phụ, Trọng Tử không chịu buông chàng ra. “Sư phụ!”

Nhìn vẻ mặt khóc lóc của con bé, lấm lem như một con mèo mướp, chỉ hai con mắt đỏ hoe là sáng lấp lánh, Lạc Âm Phàm cười phá lên.

Trọng Tử ngây người, để mặc bàn tay dịu dàng lau nước mắt cho nó.

Trong phút chốc, khuôn mặt lấm lem biến mất, thay vào đó là khuôn mặt trắng trẻo thường ngày, đôi má phớt hồng nhẵn mịn, giống như một cánh đào mới nở.

Lạc Âm Phàm không biết nghĩ thế nào, tự nhiên rút tay về. “Tháng sau mừng thọ Trác cung chủ của Thanh Hoa cung, người cũng đi cùng sư phụ một chuyến, đến Thanh Hoa cung chúc thọ.”

Trọng Tử rất cuộc vẫn là một đứa trẻ, nghe sư phụ nói vậy thì vui sướng trong lòng. Đã lâu lắm rồi không xuống núi, con bé thật sự rất muốn đi một chuyến, huống hồ chuyện Thiên ma lệnh luôn khiến nó có cảm giác bất an, nó hoàn toàn không dám ở một mình trên núi.

“Khi nào thì chúng ta đi ạ?”

“Hơn hai ngày nữa sẽ lên đường.”

Sư phụ đối với mình tốt như vậy, đương nhiên sẽ không đuổi mình đi, nhưng nếu người biết chuyện Thiên ma lệnh...

Bất luận ra sao, con bé cũng không thành ma, nó phải sống như sư phụ và vị thần tiên đại ca kia, xuống trần cứu vớt thế nhân.

Chương 7: Xuống nhân gian

Tai nạn đã qua tròn bảy năm. Trong vòng bảy năm, vạn vật cải tử hoàn sinh, trời quang mây tạnh, nhật nguyệt xán lạn, núi sông trong lành, không còn nhìn thấy chút dấu tích hoang tàn xưa kia. Trong các con ngõ nhỏ của thành quách đã vang vọng tiếng gà gáy, chó sủa, trên các con phố, người qua lại tấp nập, hai bên đường, những ngôi nhà mọc lên san sát. Xế trưa, khói bếp tỏa bốn bề, trong các lò rèn, tiếng “đinh đinh đang đang” vang dội. Tại các tiệm bánh nướng, những chiếc bánh vàng ruộm được đảo đi đảo lại trong lò, hương thơm lan tỏa, đâu đâu cũng thấy quang cảnh đầy sức sống.

Nhưng những kẻ ăn xin trên đường vẫn không hề giảm đi.

Có một số việc còn đáng sợ hơn sự xâm phạm của Ma tôn nhiều.

Bỗng nhiên, trong tiệm bánh có một bàn tay thò ra, trên tay là nửa cái bánh bao ăn dở, ý chừng muốn thưởng cho con chó vàng nằm trước cửa, không ngờ, một đứa trẻ ăn mày bản thủ ngồi lê cạnh bờ tường đã nhanh nhẹn nhào qua, cướp lấy miếng bánh, liều mạng bỏ vào miệng, có thể thấy nó đã đói đến sắp chết lả rồi.

Một gã béo tròn hùng hổ lao ra khỏi tiệm bánh, nhấc chân định đá đứa trẻ ăn mày một cái, chắc hẳn là chủ tiệm bánh này.

Bỗng nhiên, hắn không thể hạ chân xuống được.

Đứng trước mặt hắn là một tiểu cô nương ăn vận chỉnh tề, ai nữ giơ chân đá, vì thế hắn đã không có cơ hội làm cái việc mà thường ngày hắn vẫn làm.

Đó là một tiểu cô nương khoảng mười hai, mười ba tuổi, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, khoác lên mình bộ xiêm y trắng tinh, đôi tay mảnh

khánh cầm một cành dương liễu xanh non, thoạt nhìn, cả người cô bé như làn nước trong veo, thực khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu.

Không thể đối xử với tiểu cô nương này như với tên ăn mày kia được, ông chủ lập tức thu chân lại, tươi cười, niềm nở: “Tiểu cô nương, muốn mua bánh không?”

Tiểu cô nương không trả lời, chỉ nhìn đứa trẻ ăn mày đang nằm dưới đất, trong đôi mắt to tròn dần hiện lên vẻ mặt buồn thương vô hạn, rồi quay đầu nhìn một người vận đồ trắng muốt đang ở phía sau cách đó không xa.

Một người quen làm ăn buôn bán sao lại không nhìn ra được hành động này mang hàm ý gì, rõ ràng là con bé không thể quyết định việc này, hẳn bèn nhìn theo ánh mắt con bé, trong chốc lát há hốc miệng, không thốt nổi thành lời.

Đây nào phải người, rõ ràng là thần tiên.

Biết rõ thân thế của người đang đi đến, ông chủ vội vàng vào trong, lấy ra hai cái bánh nướng thơm phức, dụ dỗ: “Tiên đồng theo chân tiên trưởng tới à? Ta biết các người không cần ăn nhưng có thể mua hai cái bánh bao ăn thử xem sao không, thơm lắm!”

Đối với một đứa trẻ ăn mày, có một chiếc bánh mà ăn đã sung sướng lắm rồi, tiểu cô nương chần chừ một lúc, quả nhiên chạy về phía vị thần tiên kia, nói một hồi rồi mau chóng cầm hai đồng tiền chạy đến. “Bán cho ta hai chiếc bánh.”

Ông chủ mừng rỡ, nhận tiền, bọc hai cái bánh lại cho con bé.

Không ngờ, tiểu cô nương không lấy bánh ăn mà ngồi xổm xuống, nhét bánh vào tay đứa trẻ ăn mày. “Cho người này!”

Đứa trẻ ăn mày như nhìn thấy thần tiên giáng trần, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc và ngơ ngác, giống hệt ánh mắt của con bé cách đây nhiều năm trước.

Tiểu cô nương đứng lên, chạy tới kéo tay vị thần tiên áo trắng kia, bước đi.

Ông chủ tiệm bánh dõi theo bóng lưng hai người đó, lòng đầy nghi hoặc nhưng hẳn không hề để ý thấy cảnh liêu mà tiểu cô nương cầm trên tay đã thiếu mất hai chiếc lá.

“Sự phụ tùng nói không được lừa gạt người khác, sao lại biến lá cây thành tiền để gạt hẳn vậy?”

“Người này làm ăn thất đức, dạy cho hẳn một bài học cũng không sao.”

Có thể cứu giúp người gặp nạn giống như thần tiên đại ca, Trọng Tử vô cùng hào hứng. “Đúng vậy, hẳn dám bắt nạt người khác, chúng ta dùng tiền giả để dạy hẳn một bài học.”

Trên nhân gian có biết bao kẻ ăn mày, làm sao mà cứu hết được, thân là người của Tiên môn, há lại không biết con người ai cũng có số mệnh riêng, sinh tử luân hồi, giàu sang phú quý là do trời định, tuy biết việc đó không thuộc phận sự của mình nhưng nhìn con bé hào hứng như vậy, Lạc Âm Phàm cũng chiều theo ý nó.

Lạc Âm Phàm xoa đầu tiểu đồ đệ, chỉ cảm thấy vô cùng thương cảm.

Trọng Nhi của chàng trước đây đã từng sống như vậy sao? Còn nhỏ mà đã phải chịu sự bắt nạt, kỳ thị nhưng không đánh mất bản tính lương thiện, một đứa trẻ như vậy sao có thể trở thành ma được?

May là... may là từ nay đã có chàng, không ai dám bắt nạt tiểu đồ đệ nhỏ bé này nữa.

Trường kiếm bay ra khỏi vỏ, một chùm sáng lập tức lóe lên, dập dờn như bọt nước, đương kim Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm, chỉ một thanh Trục Ba linh kiếm đã có thể san bằng lục giới, không ai có thể địch nổi chàng.

Giữa không trung, Trục Ba kiếm xoay tròn một vòng rồi chậm rãi hạ xuống trước mặt.

Bàn tay to lớn nắm chặt đôi bàn tay bé nhỏ, hai sư đồ bước lên trên thân kiếm.

Bảo kiếm nâng hai người bay vút lên cao, phút chốc xẹt ngang bầu trời, giống như sao băng, trong tích tắc đã mất hút vào biển mây.

Ở góc tường cách đó không xa, một cánh tay áo màu đen phất qua, phút chốc đã chẳng thấy bóng người đâu nữa.

Mùi ngòi mộ mới đắp, nghi ngút khói hương, trong một làng nhỏ bé sao có nhiều người chết cùng lúc như vậy chứ? Một con chó mực vừa chạy quanh vừa sủa nhặng xị, bầu trời bên trên bãi tha ma phẳng phất một luồng khí đen.

Đứng trên thanh bảo kiếm, hai sư đồ ung dung, nhàn nhã nhìn từ trên cao xuống, chứng kiến cuộc sống nơi thị trấn, làng mạc mấy năm nay đã trở nên náo nhiệt hơn hẳn, Lạc Âm Phàm để Trọng Tử mở mang kiến thức, đồng thời không quên dạy bảo tiểu đồ đệ.

“Trọng Nhi, nhìn thấy không? Nhân gian bình an, lục giới trật tự, đây là tất cả những gì mà đệ tử Tiên môn chúng ta cần bảo vệ.”

“Lục giới là gì ạ?”

“Lục giới chỉ nhân gian, minh giới, tiên giới, yêu giới, thần giới, và ma giới, ba vạn năm trước, thần giới bị phá hủy, lục giới giờ chỉ còn ngũ giới mà thôi.”

“Đệ tử biết ma giới.”

“Ma giới cũng thuộc lục giới nhưng Ma tộc một lòng muốn phá vỡ lục giới, mưu đồ làm thay đổi trật tự, khiến nhân gian, tiên giới trở thành một thế hỗn loạn cùng ma giới, biến cả thiên hạ này thành ma. Bọn chúng từng nhiều lần đánh chiếm Nam Hoa, muốn xâm nhập vào thông thiên môn, phá hủy cột mốc ranh giới lục giới.”

“Cột mốc ranh giới lục giới là gì ạ?”

“Cột mốc ranh giới của lục giới được bảo vệ thì thiên hạ mới thái bình, lục giới đã định sẵn trật tự. Nếu có ngày cột mốc ranh giới của lục giới bị phá hủy, đất trời sẽ rơi vào cảnh hỗn độn, lầm than, không ngày, không đêm, xuân thu đảo lộn, dung dưỡng ma khí, lục giới sẽ lập tức biến thành thiên hạ của Ma tộc.”

“Có sư phụ ở đây, bọn chúng dám ư?”

“Sư phụ đương nhiên sẽ nỗ lực hết sức, nhưng người cũng phải nhớ kĩ, trước khi thần giới tái sinh, người bảo vệ, canh giữ cột mốc ranh giới của lục giới là đệ tử Tiên môn chúng ta, bảo vệ muôn dân là trách nhiệm của đệ tử Tiên môn, bất cứ lúc nào cũng không được quên.”

“Trọng Nhi nhớ rồi ạ!”

...

Hai sư đồ vừa đi vừa trò chuyện, đang lúc hoàng hôn, Lạc Âm Phàm ngự kiếm đáp xuống một trần nhỏ hẻo lánh, định tìm một khách điếm bình dân nghỉ tạm một đêm, hôm sau đi tiếp.

Trời còn chưa tối nhưng những ngôi nhà hai bên đường đã đóng kín cửa, vô cùng vắng vẻ, âm u.

Trọng Tử ngạc nhiên nói: “Người dân ở đây đi ngủ sớm thật đấy!”

Lạc Âm Phàm biết không phải như vậy, không nói câu nào, kéo con bé đến trước một khách điếm, gõ cửa.

Một lúc lâu sau, cửa quán trọ mới hé hé mở, một đôi mắt nhìn ra: “Ai đó?”

Lạc Âm Phàm nói: “Hai sư đồ ta từ Nam Hoa đến, đi ngang qua đây, muốn ở trọ một đêm.”

Nghe tới hai chữ “Nam Hoa”, cánh cửa lập tức mở rộng, một người nhìn như ông chủ, gầy tong teo đứng trước cửa, mừng rỡ gọi với vào trong: “Đừng sợ, đừng sợ, là tiên trưởng, tiên trưởng của núi Nam Hoa đến.”

Mấy tên tiểu nhị đang trốn ở bên trong nghe vậy đều lao ra tiếp đón.

“Các tiên trưởng của núi Nam Hoa đều có kiếm, không sai!”

“Tiên trưởng đến thì tốt rồi, đêm nay mọi người cứ yên tâm mà ngủ.”

“Nhanh đi sắp xếp phòng cho tiên trưởng và tiên đồng.”

Lạc Âm Phàm hỏi: “Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Ông chủ kẻ khỏ: “Tiên trưởng không biết đó thôi, hôm trước trán chúng tôi có yêu quái đến quấy phá, giết chết mười mấy người. Tiên trưởng đại từ đại bi, hãy cứu chúng tôi thoát khỏi đám yêu quái này.”

Lạc Âm Phàm nhú mày.

Mặc dù ma cung Vạn Kiếp đã tan rã nhưng mấy năm gần đây, Cửu U ma cung lặng lẽ nổi dậy khiến chúng ma có đất dung thân, dần dần ra ngoài công đồng làm loạn, trong thành đều có đệ tử Tiên môn bảo vệ nhưng những nơi hẻo lánh thế này khó tránh bị bọn chúng tác oai tác quái.

Nửa đêm, trên vòm trời bãi tha ma, một vầng trăng cong cong treo chênh vênh ở phía đông như một nụ cười lạnh lẽo. Giữa hai ngôi mộ trên bãi đất hoang, một người có vẻ là nô bộc đang nằm thẳng đờ, chắc đã hôn mê bất tỉnh từ lâu. Một bóng trắng mơ hồ, trong suốt như khói sương nằm đè lên người ấy, tựa những u linh hút máu trong truyền thuyết. Nguyên khí không ngừng cuộn cuộn tuôn ra từ mũi người kia, bị cái bóng trắng hút vào.

Cái bóng càng lúc càng trở nên rõ ràng, còn người kia đã hoàn toàn mất hết sức sống.

“Hóa ra là người đang tác quái hả phong ma?” Một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Cái bóng cả kinh, xoay người lại.

Người đó lẳng lẳng đứng giữa không trung, phía sau là vầng trăng lạnh lẽo, tựa như vừa bước ra từ ánh trăng, vạt áo trắng tinh phát phơ trong gió, phiêu diêu thoát tục, trường kiếm dưới đôi bàn chân le lói lóe sáng, dập dờn như bọt nước, vô cùng tao nhã, bất cứ lời nói tầm thường nào cũng không thể miêu tả được.

Người đó chậm rãi mở miệng, giọng nói mơ hồ, như có như không: “Hút linh khí của con người, giết hại sinh linh, tội đáng phải giết.”

Chữ “giết” vừa buông ra, người đã xoay lưng, thanh kiếm dưới lòng bàn chân bay vút lên, xuyên qua làn mây, trong phút chốc lại từ trong mây lao thẳng xuống, ánh sáng chói lòa, giống như một vì sao từ trên trời rơi xuống, trong phạm vi mười trượng, không gian trở nên sáng bừng.

Trong ánh sáng chói lòa phát ra từ thanh kiếm, chỉ thấy duy nhất một bóng hình.

Phong ma hoảng sợ. “Lạc tinh sát!”

Lạc tinh sát, kiếm tựa sao rơi chỉ là một trong những sát chiêu tầm thường nhất của Nam Hoa phái, nhưng người có thể sử dụng nó cao siêu tới mức này thì chỉ có một. Đây là sát chiêu nổi danh nhất của Lạc Âm Phàm, để đối phó với một yêu ma tầm thường thì chỉ cần chiêu này là đủ, không phải tốn nhiều khí lực.

Tất thấy đều bị bao bọc bởi ánh sáng của thanh kiếm, có trốn cũng không thoát.

Cứ ngỡ kẻ vừa đến là một thân tiên bình thường của Tiên môn, ai ngờ lại chính là Lạc Âm Phàm, phong ma giờ mới biết mình đã rước họa vào thân. Từ lâu đã nghe danh Trọng Hoa Lạc Âm Phàm, đến hôm nay tận mắt nhìn thấy mới được biết thuật pháp của người này cao siêu đến đâu, càng không thể tưởng tượng là Lạc Âm Phàm thanh danh lẫy lừng lục giới lại trẻ đến vậy.

Phong ma hét hoảng muốn trốn chạy nhưng với tình hình trước mắt, ngoại trừ chờ chết, hẳn hoàn toàn không còn đường lui. Trong lúc hẳn đang tuyệt vọng, tình thế bỗng biến chuyển.

“Lạc Âm Phàm, còn không mau dừng tay!” Một tiếng cười lạnh lung vang lên.

“Có hai tên sao?” Lạc Âm Phàm quả nhiên thu kiếm.

Một tên phong ma khác bay tới, ôm một khối tròn màu trắng trong lòng. “Đồ đệ của người đang ở trong tay chúng ta, lẽ nào ngươi không quan tâm tới tính mạng của nó?”

Lạc Âm Phàm bất ngờ, không ngờ bọn chúng đã để mắt đến Trọng Tử, tới quán trọ kia, bắt con bé đi. “Trọng Nhi!”

Thấy có con tin, tên phong ma lúc này cảm thấy vừa may mắn vừa vui sướng, bèn lùi lại, trốn sau lưng tên phong ma mới tới. Chúng liếc nhìn nhau, cùng có một chủ ý, nếu đem đứa trẻ này giao cho Phong Ma Vương, sau này có thể uy hiếp Lạc Âm Phàm, lập được công lớn.

Càng nghĩ càng thấy đắc ý, hai con ma đột nhiên nhảy lên, bay vào giữa đám mây, chạy về phía hang ổ của bọn chúng.

Với tốc độ nhanh như gió, trong phút chốc hai con ma đã chạy xa vài dặm. Phía sau không hề có động tĩnh nhưng trong biển mây phía trước bỗng từ từ xuất hiện một người.

Hai con ma khiếp sợ, vội vàng dừng lại.

Tên phong ma bắt cóc Trọng Tử hoàn hồn đầu tiên. “Trọng Hoa tôn giả quả nhiên danh bất hư truyền!”

Lạc Âm Phàm nói: “Thả con bé ra!”

Tên phong ma lập tức nắm gáy Trọng Tử. “Trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Lạc Âm Phàm, ta không tin ngươi mặc kệ tính mạng của đồ đệ. Nếu ngươi cố tình dồn ép ta, đừng trách ta đánh tan hồn phách con bé.”

Lạc Âm Phàm nhìn hẩn một hồi, bỗng lên tiếng: “Vậy sao?”

Không căng thẳng, cũng không đặc ý, chỉ có sự thương hại và bất đắc dĩ.

Trục Ba đột nhiên bay lên trời, rạch một đường dài như tia sét giữa biển mây, trong nháy mắt hóa thành hàng nghìn, hàng vạn thanh kiếm, không biết đâu là thật, đâu là giả, dưới ánh trăng lạnh lẽo, vô số thanh kiếm giống nhau từ trên trời lao xuống, đan thành một chiếc lưới lớn, kèm theo đó, giọng nói của Lạc Âm Phàm vang lên:

“Đã đến nước này mà còn không biết hỏi cái, chỉ có thể giết không tha.”

Hai con ma trở tay không kịp, kinh hãi ai lo thân kẻ nấy, vội nhảy khỏi đám mây, rơi xuống mặt đất, muốn chạy trốn nhưng không còn đường thoái lui.

Vốn muốn lấy đệ tử của hắn ra uy hiếp, không ngờ hắn chẳng mảy may quan tâm đồ đệ sống chết ra sao, quyết tâm ra tay, tấm lưới kiếm chụp thẳng xuống đầu, biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, ác niệm trong phong ma đột nhiên tăng lên, dồn toàn bộ sức lực vào một chương, giáng xuống sau gáy Trọng Tử, miêng cười nhạt. “Khá lắm, Lạc Âm Phàm! Quả nhiên là vô tình như trong truyền thuyết, người không cho chúng ta một con đường sống, dù có chết, ta cũng phải chôn cùng tiêu đồ đệ bé nhỏ ngoan ngoãn của người...”

Còn chưa kịp nói xong, giọng điệu oán hận đột nhiên thay đổi.

“Người... Chuyện gì thế này! Người...” Trong giọng nói đã không còn chút đặc ý nào nữa, chỉ còn sự hoảng sợ xen lẫn tuyệt vọng.

Cả người Trọng Tử tỏa ra ánh sáng trắng êm dịu, giống như đang khoác bộ xiêm y trong suốt, tất cả ma lực bị dội ngược trở lại, đồng thời cơ thể nhỏ bé từ từ bay lên.

Đệ tử của Lạc Âm Phàm sao có thể dễ dàng rơi vào tay kẻ khác! Để đề phòng sự cố ngoài ý muốn, Lạc Âm Phàm đã sớm để lại tiên ấn trên người con bé, phong ma nổi sát tâm, cuối cùng gieo gió gặt bão.

Hồn ma tiêu tán, cơ thể phong ma dần trong suốt rồi nhạt nhòa như làn khói nhẹ.

Tên phong ma còn lại vẫn không nhúc nhích, mắt mở trừng trừng nhìn lưới kiếm rơi xuống, bao phủ người hần rồi thít chặt lại.

Đưa một đường kiếm, Lạc Âm Phàm đón lấy Trọng Tử đang bay trở về, từ từ đáp xuống đất, kéo con bé đi, thậm chí không hề quay lại nhìn.

“Trọng Nhi, có sợ không?”

“Đệ tử không sợ.”

Vừa rồi bị phong ma bắt đi, Trọng Tử hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi vì con bé biết, sư phụ nhất định sẽ cứu nó.

“Không sợ sư phụ giết người à?”

“Bọn chúng là yêu mà, không phải người, sư phụ sẽ không hại người, chắc chắn chúng đã làm chuyện xấu.”

“Trên đời này có một số chuyện không phải người muốn làm hay không là được, phong ma hút nhân khí để tu luyện, những người ở trần đó đều bị chúng làm hại. Nếu chúng ta không làm vậy, chúng sẽ hại chết nhiều người hơn.”

“Sư phụ không muốn giết bọn chúng, nhưng vì cứu người nên không thể dung tha.”

“Không sai.”

Trọng Tử kéo tay chàng, quay đầu đảo dác nhìn xung quanh.

Lạc Âm Phàm lập tức giơ tay kia lên, nhẹ nhàng che ánh mắt con bé, lắc đầu nói: “Không nên nhìn, Trọng Tử. Tuy bọn chúng thuộc Ma tộc, làm nhiều điều ác, gieo gió ắt gặt bão, hôm nay bất đắc dĩ ta phải giết chúng nhưng bất luận là đúng hay sai, giết chóc chung quy không phải việc tốt lành gì, vì sư lúc ấy cũng đã tự nhắc nhở mình rằng, không phải tình huống bất đắc dĩ thì không cần động thủ, người hiểu rõ chưa?”

Sư phụ không thích sát nhân, kể cả đó là yêu ma. Trọng Tử càng ngưỡng mộ, tôn kính sư phụ, liền quay đầu lại, không nhìn nữa. “Trọng Tử hiểu.”

Ánh sáng trên đỉnh đầu lóe lên, Trục Ba đã quay trở lại. Chỉ cần một nhát chém đó, nhất định hồn ma đã tiêu tan.

Nhưng muốn lục giới yên ổn thì không nên dùng đến cách giết chóc để duy trì. Lạc Âm Phàm nhìn Trục Ba một lát, cuối cùng cho nó trở lại vỏ.

Bình sinh chàng đã diệt ma biết bao lần, nhưng hôm nay chàng cũng có tâm ma. Không thể không thừa nhận, lúc đó chàng đã rất lo lắng, sợ một ngày nào đó xảy ra sự việc ngoài ý muốn, giống như những gì sư thúc, sư huynh đã nói, khi đó chàng biết làm thế nào đây? Con bé là đồ đệ đầu tiên mà có thể cũng là duy nhất của chàng, biết nghe lời và hiểu chuyện như vậy, muốn cứu con bé, chỉ có cách mau chóng tu thành Kính tâm thuật mà thôi.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Về khách điếm nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường sớm.”

“Vâng ạ!” Hai sư đồ đi càng lúc càng xa cuối cùng biến mất dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Yêu ma đã bị diệt trừ, luồng khí đen trong không trung dần tan biến, bãi tha ma lại trở nên vắng vẻ, quanh quẽ, không khí càng lúc càng trầm lắng, đến cả ánh trăng chiếu rọi mặt đất tựa hồ cũng trở nên ảm đạm.

Giữa hai mộ phần, chỗ hôn hai con ma tan biến bỗng xuất hiện một bóng áo đen.

Bóng hình thon dài, không biết xuất hiện từ lúc nào, chiếc áo dài đen thướt tha phủ trên phần mộ, gần như cả người hấn đều giấu biệt bên trong lớp áo, nhìn như quỷ mị chốn u linh, toát lên vẻ gian ác tột cùng.

Nhưng thứ khiến người ta phải chú ý là cái tay kia.

Tay trái nhẹ nhàng kéo vạt áo bên phải của chiếc áo choàng, bốn ngón tay thon dài lộ ra ngoài, trắng nhợt, nhìn thoáng thấy cứng ngắt, không chút sinh khí, hoàn toàn không giống tay người sống, trên ngón áp út còn đeo một chiếc nhẫn gắn một viên thạch anh to đùng màu tím

Sâu trong sắc tím còn thấp thoáng sắc đen, dưới ánh trăng, chiếc nhẫn lóe lên thứ ánh sáng quý dị mà vô cùng rục rờ.

Chiếc áo choàng đen rất hợp với tướng mạo của hấn, vành nón rủ xuống, lại thêm bóng mờ do ánh trăng chiếu, vừa vắn che một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cái cằm ưu mỹ và đôi môi mỏng thanh nhã.

Bất giác, khóe môi hấn khẽ cong lên.

Núi Thanh Hoa cũng không hề thua kém núi Nam Hoa, tầng mây bao bọc, tiên khí vờn quanh, phía xa xa, vàng mặt trời đỏ ối tọa trên những đám mây trên biển, như đang đắm mình giữa muôn trùng khơi, quả là vô cùng hùng vĩ.

Ngày thường người phàm không thể nhìn thấy tiên sơn, gần đây, nhân dịp ngày mừng thọ Trác cung chủ sắp tới, Bản Nguyệt cung mới mở rộng cửa, nghênh đón khách khứa từ khắp nơi đến chúc thọ, Lạc Âm Phàm đưa Trọng Tử tới đây đúng lúc náo nhiệt nhất. Trên đường, tiên khách hoặc ngự kiếm hoặc cưỡi mây bay đến, còn những vị khách quý ở nhân gian thì đáp thuyền tới, từng đoàn người nối đuôi nhau ùn ùn kéo đến.

Đọc đường đi Trọng Tử đã nghe sư phụ nói qua, Tiên môn chia làm hai nhánh: Kiếm tiên và Chú tiên, Trường sinh cung, Mao Sơn và Linh Sơn giáo thuộc nhánh Chú tiên, Thanh Hoa cung, Nam Hoa phái, Côn Luân phái và Thục Sơn phái thuộc nhánh Kiếm tiên, giao tình hết mực sâu sắc. Lần này mừng thọ cung chủ Trác Diệu của Thanh Hoa cung, Ngu Độ đã chuẩn bị lễ mừng thọ là tám viên cừu chuyển kim đan cực kỳ trân quý.

Hai sư đồ hộ ngự kiếm tới bờ biển, Trác Diệu đã biết tin từ lâu, dẫn theo các đệ tử đứng chờ nghênh tiếp.

Một tiếng: “Trọng Hoa tôn giả tới!” vang lên khiến tất cả tiên nhân và phàm nhân cùng nghiêng mặt sang bên dõi nhìn.

Trong làn gió mát, Trục Ba chở hai sư đồ lướt biển bay đến.

Người đang đứng trên kiếm hết sức nho nhã, vẻ mặt lãnh đạm nhưng không hề lạnh lùng, phong thái này thật khó miêu tả bằng lời, đi bên cạnh chàng là một nữ tiên đồng, cả người toát ra linh khí, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt to tròn, còn sáng trong hơn ánh sáng của Trục Ba. Hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau, trên người là bộ áo trắng tinh khiết, không vương chút bụi trần, giống như vừa bước ra từ bức họa.

Mọi người đều biết người đang tới là ai, phút chốc dờ ra, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Trục Ba vũng vàng đưa hai người bay tới trước cổng cung, Lạc Âm Phàm nắm chặt tay Trọng Tử, bước xuống, tra kiếm vào vỏ, cúi đầu, chấp tay, nói: “Trọng Hoa tuân mệnh Ngũ chương giáo, đưa tiểu đồ đệ đến đây, thay mặt Nam Hoa phái chúc thọ Trác cung chủ, chúc cung chủ tiên thọ vô cương.

Trác Diệu vội cười đáp lễ: “Tôn giả không quản đường xá xa xôi đến đây, đó là vinh dự lớn cho kẻ hèn này, ngài không cần khách khí đến vậy.”

Trong khi hai người họ nói chuyện, Trọng Tử đứng bên Lạc Âm Phàm, lặng lẽ quan sát. Vị cung chủ Thanh Hoa cung này ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt trẻ trung, cao quý, hòa nhã mà không mất đi vẻ uy nghiêm, thần thái phải giống Ngũ Độ đến bảy phần.

Thấy ông ta nhìn mình, Trọng Tử nhớ lại lời dặn dò của sư phụ, lập tức tiến lên, quỳ xuống bái lạy, lớn tiếng nói: “Trọng Tử bái kiến Trác cung chủ, chúc cung chủ bá bá phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

Giọng nói trong trẻo vang lên khiến tất cả các tân khách cười to, cảnh tượng trước mắt giống hệt một tiên đồng đang dâng lễ chúc thọ, có chăng chỉ là thiếu một quả đào mừng thọ, ai nấy đều nói như vậy là may mắn.

“Đứa trẻ ngoan, không cần đa lễ, mau đứng lên đi!” Trác Diệu vui vẻ nhìn Trọng Tử, nhẹ nhàng đưa tay đỡ con bé dậy, phát hiện gân cốt con bé cứng cáp, không khỏi tấm tắc khen: “Tôn giả thật có phúc, thu nhận được đồ đệ tốt như vậy!”

Đồ đệ được tán dương, Lạc Âm Phàm lần đầu tiên trong đời cảm nhận được niềm tự hào của một sư phụ, khiêm tốn nói: “Cung chủ quá khen!” Nhìn tiểu đồ đệ vô cùng đáng yêu, khóe miệng chàng khẽ cong lên.

Trác Diệu nói thêm vài câu rồi mời hai sư đồ vào trong.

Chương 8: Tiểu nương tử

Chín điện chính của Thanh Hoa cung được xây tựa vào núi, như chín bậc thang, tầng tầng lớp lớp chạy thẳng lên đỉnh núi. Mặc dù Trọng Tử đã theo Lạc Âm Phàm hai năm, nhận biết được khá nhiều mặt chữ nhưng tên của những điện này có nét chữ quá rườm rà, hơn nữa, con bé lại chẳng hứng thú gì với những cái tên phức tạp này nên nó chỉ nhớ số thứ tự của từng điện, cứ từ thấp đến cao mà đi lên, ba chính điện đầu tiên chính là nơi tiếp đón khách từ xa đến.

Bên trong chính điện thứ ba, rất nhiều vị khách có thân phận đặc biệt đang ngồi thưởng trà, không khí vô cùng nào nhiệt, có người phàm trần, có cả thần tiên, trong đó đa số là chương môn hoặc thủ tọa đệ tử. Thần tiên trong Tiên môn thường dùng pháp khí để thể hiện thân phận, nếu dùng bội kiếm hoặc các loại vũ khí sắc bén khác thì người đó đích thị thuộc nhánh Kiếm tiên, nếu không sử dụng bội kiếm thì hơn phân nửa là thuộc nhánh Chú tiên, đương nhiên không thể loại trừ những trường hợp cá biệt, tỷ như Hành Huyền tuy là người của Kiếm tiên nhưng lại không dùng kiếm, trong Chú tiên cũng có người cầm trên tay cây phát trần hoặc hạt linh châu.

Nghe nói Trọng Hoa tôn giả tới, mọi người nhất loạt đứng dậy chào đón. Lạc Âm Phàm đáp lại vài câu, sau đó Trác Diệu đưa chàng đi ra cửa sau, men theo bậc thềm đá, đi thẳng lên chính điện ở tầng thứ tư.

Vài đệ tử đang canh gác bên ngoài, nhìn thấy Trác Diệu và Lạc Âm Phàm thì cúi đầu hành lễ.

Trong điện thứ tư này chỉ có hai người, một người tầm hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ như một vị tiên trưởng, đang ngồi im lặng trên ghế, vẻ mặt vô cùng lo lắng, không buồn dùng trà, người còn lại có lẽ là đệ tử của ngài, lẳng lặng đứng sau lưng ngài, không nói một tiếng nào.

Trên người họ không có bội kiếm, chắc hẳn là thuộc nhánh Chú tiên, con bé chưa kịp nhìn kĩ, vị tiên trưởng đã đứng dậy, chào đón: “Chờ đợi đã lâu, cuối cùng tôn giả cũng đến rồi.”

Lạc Âm Phàm dặn dò Trọng Tử: “Mau đến bái kiến Minh cung chủ của Trường Sinh cung đi!”

Trọng Tử vâng lời, đang định tiến lên vài bước, Minh cung chủ đã chủ động giơ tay đỡ con bé, hết lời khen ngợi.

Lạc Âm Phàm hiểu rõ mục đích mình tới đây, liền quay sang hỏi Trác Diệu: “Cung tiên tử đâu?”

Trác Diệu mời hai sư đồ họ ngồi xuống rồi mới nói: “Cung tiên tử tạm thời đành lưu lại đây biển Long Chi Uyên, lần này Vạn Kiếp nhất định quay lại cứu nàng ta, Long Chi Uyên phòng thủ thì dễ còn tấn công thì khó, vừa hay có thể dùng để vây bắt hẳn.”

Minh Cung chủ tỏ vẻ bất đắc dĩ, thở dài nói: “Sự việc năm đó kỳ thực không liên quan tới diệt nữ^[1] của ta, con bé cũng không hề hay biết Vạn Kiếp ở đâu, họ vì muốn báo thù mà bắt con bé tra hỏi, Cửu U ma cung cũng muốn dùng con bé để uy hiếp Vạn Kiếp. Mấy năm nay, con bé trốn đông trốn tây, quả thực đã rất khổ sở.”

[1] Diệt nữ: cháu gái

Trác Diệu nói: “Hôm trước ta nghe nói bọn họ giam cầm Cung tiên tử nên vội vàng chạy tới, cuối cùng cũng thuyết phục được bọn họ, tạm thời để Cung tiên tử ở lại Thanh Hoa phong. Nhưng chuyện này can hệ đến nhiều việc, nhiều bang phái, Thanh Hoa không dám tự mình quyết định nên ta mạn phép mời tôn giả đến đây bàn bạc, xem nên xử trí thế nào mới vẹn cả đôi đường.”

Lạc Âm Phàm nói: “May nhờ Trác cung chủ quan tâm chu đáo, nếu không Tiên môn lại tiếp tục thương vong vô ích rồi.”

Mặc dù ma cung đã tan rã, Vạn Kiếp vẫn là một trong những kẻ nắm giữ pháp lực cao nhất trong ma giới, ngay đến Cửu U Ma tôn ít nhiều cũng phải kiêng nể. Tuy bọn họ thật lòng muốn báo thù nhưng không thể hành sự lỗ mãng, mưu đồ hợp lực đấu với hắn chỉ uổng công vô ích, nguy hiểm đến tính mạng mà thôi.

Minh cung chủ vội nói: “Lần này diệt nữ của ta tình nguyện giúp chúng ta dụ hắn tới. Nếu chúng ta hợp lực vây bắt hắn, đoạt lại Ma kiếm, cũng coi như an ủi ba nghìn vong linh Tiên tộc đã hy sinh.”

Lạc Âm Phàm nhíu mày: “Sự việc năm đó có phải do Vạn Kiếp gây ra hay không, còn phải kiểm chứng đã.”

Trác Diệu gật đầu: “Về lý mà nói, Vạn Kiếp một lòng say mê Cung tiên tử, ma cung Vạn Kiếp cũng vì thế mà tan rã, thực không nên lấy Cung tiên tử ra để khống chế hắn nữa, nhưng việc Ma kiếm bị trộm năm đó là sự thực, ba nghìn đệ tử Tiên môn chết thảm, nếu không nhờ ma lực trên Ma kiếm, Vạn Kiếp không thể trở thành Ma tôn, cũng khó trách được sự hoại nghi của họ, huống chi lão cung chủ Trường Sinh cung vì biến cố năm đó mà qua đời, Cung tiên tử giúp chúng ta vây bắt hắn hỏi rõ ràng cũng là điều nên làm.”

[©STENT](#)

Thanh kiếm của Nghịch Luân có sự liên quan vô cùng chặt chẽ, việc này cũng xuất phát từ nguyên nhân bất đắc dĩ, Lạc Âm Phàm không tiện nói thêm nữa, chỉ hỏi: “Tình hình bên trong Long Chi Uyên sao rồi?”

Lần này, việc lập trận đồ mai phục được tiến hành rất bí mật, không để nhiều người biết. Minh cung chủ ho khan hai tiếng, đồ đệ hiểu ý lui ra

ngoài, Trác Diệu thấy Trọng Tử đứng bên cạnh có vẻ buồn chán, liền gọi một đồ đệ đưa con bé ra ngoài chơi.

Biết con bé là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả, đệ tử Thanh Hoa cung không dám sơ suất, tận tình dẫn Trọng Tử đi một vòng.

Trọng Tử ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài một hồi, nhật hai viên đã trong suốt như ngọc lên nghịch, trong lòng chỉ nhớ tới Lạc Âm Phạm, đi xa quá rồi, có khi nào sư phụ không tìm được mình không? Con bé tuy nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu Trác Diệu cố ý bảo đồ đệ đưa mình ra ngoài để sư phụ và bọn họ có thể bàn việc quan trọng kia, giờ mà tự ý quay lại, sợ rằng sẽ quấy rầy họ. Vì vậy, Trọng Tử ngời phịch xuống đất, nói: “Ta mệt quá, Thanh Hoa cung lớn thật!”

Đệ tử kia nghe vậy, cười nói: “Thanh Hoa cung của chúng ta tuy nhỏ hơn Nam Hoa phong nhưng nếu đi chậm rãi thông thả nhìn ngắm, chắc cũng phải mất mấy ngày mới đi hết, chi bằng chúng ta ngự kiếm thưởng thức phong cảnh?”

Ai mà ngờ đường đường là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả lại không biết ngự kiếm, sợ bị phát hiện ra, Trọng Tử vội nói: “Không cần, không cần, chúng ta còn ở đây mấy ngày, mỗi ngày ta sẽ đi thăm thú một chút.”

Đệ tử kia cười, nói phải, sau đó đề nghị: “Trước đây, tôn giả cũng hay đến Thanh Hoa cung của chúng ta, lần nào cũng ở tại Hải Lô. Lần này, cung chủ đã chú ý sắp xếp, dọn dẹp Hải Lô để tiếp đón tôn giả. Nếu tiểu sư muội mệt, ta sẽ dẫn muội tới đó trước, đợi tôn giả về, chẳng phải tốt hơn sao?”

Câu nói này đã giải đúng chỗ ngứa của Trọng Tử, con bé vội gật đầu.

Hải Lô là một lầu gác nhỏ, thấp lè tè, được dựng cheo leo trên đỉnh núi, một bên là biển, một bên là rừng, bốn bề vô cùng tĩnh mịch.

Bố trí nơi ở ổn thỏa cho Trọng Tử, vị sư huynh kia cáo lui, quay về Thanh Hoa cung.

Trọng Tử lại nổi tính trẻ con, ở trong phòng chơi một hồi, mỗi thứ ngắm nhìn, sờ nắn một tí, đến khi chẳng còn gì thú vị, liền chạy ra hành lang ngắm biển, bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Nghe nói họ sẽ phải đối phó với Ma tôn Vạn Kiếp mạnh nhất ma giới, chắc là nguy hiểm lắm nhỉ?

Trọng Tử cảm thấy lo lắng cho sư phụ.

Tuy sư phụ hiện là tôn giả lợi hại nhất lục giới, Ma tôn Vạn Kiếp từng bị sư phụ đánh bại nhưng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì biết làm thế nào? Trọng Tử không thể chịu được việc sư phụ sẽ giống vị thần tiên đại ca kia, một ngày nào đó sẽ rời bỏ con bé đi xa mãi mãi. Không có sư phụ ở Tử Trúc phong, nơi đó cũng không còn là nhà của Trọng Tử nữa. Con bé cảm thấy lo sợ, sư phụ có thể bảo vệ nó, nhưng nó lại chẳng biết gì, không thể bảo vệ sư phụ.

Đang lúc lo âu, sợ sệt, bỗng một cơn gió mạnh thổi qua khiến Trọng Tử chao đảo.

Cảm nhận có vật gì đó vừa từ phía sau lao tới, Trọng Tử giật mình. “Ai?”

Cách chỗ con bé đang đứng tầm hai trượng, một thanh kiếm màu vàng dừng lại giữa không trung, trên thân kiếm có một người, đứng quay lưng về phía nó, xem chừng tiếng động vừa rồi là do kẻ đó gây ra.

Bảo kiếm xoay lại, người kia cũng từ từ quay người theo.

Bây giờ Trọng Tử mới nhìn rõ, đó là một thiếu niên anh dũng, tuấn tú, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, dáng dấp không khác mấy so với người trưởng thành, cao lớn tựa cây tùng, lông mày lười mác, bùng bùng khí khái, rất giống một con tiểu khổng tước kiêu ngạo.

Hành động mau lẹ, vững chãi, vô cùng điêu luyện, thuật Ngự kiếm rõ ràng đã đạt đến trình độ thượng thừa, có thể thấy thân thủ của hắn cực kỳ cao siêu. Nhưng giờ Trọng Tử là khách, cũng là đệ tử Kiếm tiên, hắn biểu diễn thuật pháp như vậy có phần hơi khiêu khích thì phải?

Trọng Tử chưa từng học qua tiên thuật, đâu hiểu được dụng ý trong đó, chỉ cảm thấy chàng thiếu niên này tướng mạo anh tuấn, nhưng ngày nào con bé cũng theo chân Lạc Âm Phạm, người trước mặt có đẹp đến mấy cũng không khiến con bé có chút rung động.

Con bé nhìn chàng thiếu niên kia một lát, bỗng cười rộ.

Gã thiếu niên này thần thái cực giống một người, rõ ràng chỉ hơn con bé có hai tuổi nhưng lại thích ra vẻ người lớn. Chẳng biết hắn ở Ngọc Thần phong đã tu luyện đến đâu rồi, nhất định là xuất sắc lắm rồi nhỉ?

Trọng Tử còn đang mãi suy nghĩ thì con khổng tước kiêu ngạo kia đã lên tiếng: “Xin hỏi, tiểu cô nương đây có phải là sư muội đến từ núi Nam Hoa, cao đồ của Trọng Hoa tôn giả không?”

Thấy hắn nghiêm trang, trong đầu Trọng Tử nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc: “Xin hỏi, huynh là ai?”

Tiểu khổng tước miễn cưỡng khom lưng, hạ tay làm động tác chào: “Tại hạ là Trác Hạo, vì mến mộ thanh danh của tôn giả mà đến đây, thật lòng muốn được lãnh giáo sư muội vài chiêu.”

Lãnh giáo? Cuối cùng Trọng Tử cũng hiểu hắn muốn tìm mình để đánh nhau, liền lắc đầu nguầy nguậy. “Ta không đánh nhau với huynh.”

Trác Hạo trời sinh đã không chịu thua kém bất kỳ ai, nghe nói có đệ tử của Trọng Hoa tôn giả tới, liền bùng bùng khí thế chạy tới tử thí. Lúc này cố tình để lộ thuật Ngự kiếm cao minh, những tưởng sẽ làm đối phương kinh sợ, ai ngờ đối phương lại là một tiểu cô nương xinh đẹp, hắn bất giác cảm thấy khinh thị. Giờ nàng ta còn cự tuyệt lời mời tử thí, hắn liền cho rằng nàng ta ý là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả mà khinh thường mình. Vì vậy, hắn nổi giận đùng đùng, giọng khiêu khích: “Kiếm thuật phái Thanh Hoa chúng ta tuy bình thường nhưng chăm chỉ luyện tập, không hẳn đã kém quý phái là bao đâu.”

“Ta biết.” Trọng Tử không nghe ra ẩn ý trong câu nói của tiểu không tước, còn đưa mắt nhìn thanh kiếm dưới chân hắn. “Kiếm của huynh đẹp thật đấy!”

Con bé vốn khen thật lòng nhưng nhân gian có câu: “Đẹp có nghĩa là không dùng được”, kiếm vốn là pháp khí của Tiên môn, đại diện cho thân phận và vinh quang, kiếm của Trác Hạo chính là thân kiếm thượng cổ, nếu không đủ pháp lực thì không thể khống chế nổi. Hắn từng nghe rất nhiều lời khen ngợi thanh kiếm nhưng lời khen của Trọng Tử ban này nghe như mang hàm ý chế nhạo.

Vì ngại lễ tiết và Trọng Tử đang là khách, Trác Hạo đành nhẫn nhịn: “Thanh kiếm này có tên là An Lăng.”

An Lăng? Trọng Tử chớp chớp mắt, cây Trục Ba của sư phụ mới là đẹp nhất.

Trác Hạo không kiềm chế được nữa, nói: “Sao sư muội còn chưa xông lên?”

Trọng Tử nhún vai, trả lời: “Ta làm gì có kiếm, bay thế nào đây?”

Trác Hạo ngẩn người, đệ tử Kiếm tiên mà lại không có kiếm bên người sao? Đối phương rõ ràng có ý định thoái thác, Trác Hạo vốn có thành ý đến đây so tài, lại trân trọng nàng ta là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả nên mới nói khách khí như vậy, ai ngờ con bé này ỷ vào thân thế của mình, không coi hấn ra gì. Trác Hạo vốn là thiếu niên mới lớn, hãy còn xốc nổi, tức giận muốn dạy cho Trọng Tử một bài học.

“Nếu sư muội không có kiếm, chúng ta sẽ cười mây so tài, đấu tay không, muội thấy sao?”

“Ta không biết.”

Trác Hạo nghe vậy, không kìm nén nổi, ngự kiếm bay tới trước mặt con bé, nói giễu: “Tí tuổi đầu đã biết lừa gạt người khác sao?”

Cứ tưởng Tần Kha là đệ nhất kiêu ngạo, xem ra tên này còn không chút khách khí, Trọng Tử cũng không nhẫn nại nữa, xoay người định bước vào phòng: “Ai thèm lừa huynh!”

“Tiểu nha đầu, xem thường Thanh Hoa cung chúng ta sao!” Trác Hạo cười nhạt, túm chặt gáy con bé, xách lên.

Trọng Tử lơ lửng giữa không trung, càng thêm tức, giãy giụa nói: “Ta nói rồi, ta không biết thuật pháp. Huynh không buông ta ra, ta sẽ mách sư phụ và Trác cung chủ đây.”

“Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả mà không biết thuật pháp, ngươi nói dối như vậy, không sợ làm mất mặt sư phụ của mình sao?” Trác Hạo nào chịu tin, liều mang Trọng Tử bay ra giữa biển. “Ta xem ngươi còn giả vờ giả vịt đến khi nào!”

Trọng Tử hét lên: “Chỉ biết bắt nạt người nhỏ tuổi hơn, không biết xấu hổ! Sư phụ ta mà biết, nhất định sẽ không tha cho huynh!”

Lời còn chưa dứt, Trác Hạo đã buông tay, vớt Trọng Tử xuống dưới.

Đối phương một mực cho rằng con bé biết thuật pháp, thế nhưng nó thật sự không biết gì, rớt xuống biển không chết đuối mới lạ! Trọng Tử cắn chặt răng, để mặc mình rơi xuống.

“Ùm” một tiếng, Trọng Tử rơi tồm xuống biển, bọt nước trắng xóa bắn lên tung tóe.

Trác Hạo khoanh tay đứng lưng lơ giữa không trung, điệu bộ trông chờ một màn kịch hấp dẫn.

Trong Tiên môn, từ trước đến nay, tuổi tác không phải là tiêu chuẩn để đánh giá con người, đối phương là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả, hẳn không dám quá coi thường, này giờ vẫn luôn âm thầm đề phòng, chờ con bé tức giận để so tài một phen.

Nhưng không ngờ, sau khi rơi xuống biển, con bé không bay lên như hẳn nghĩ, chỉ ngoi ngóp, giãy giụa trên mặt nước, chẳng mấy chốc đã bị xoáy nước cuốn chìm.

Cảm thấy có điều bất thường, Trác Hạo giật mình, lẽ nào con bé thật sự không nói dối?

Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả mà không biết tiên thuật, quả thực quá hoang đường! Chắc con bé định dụ mình xuống nước để trả thù đây mà!

Trác Hạo lại quyết tâm, khoanh tay đứng nhìn, chờ con bé tự ngoi lên, ai ngờ trên biển không hề có chút động tĩnh. Xem ra tình hình càng lúc càng bất thường, hẳn chợt dạ, nhảy xuống biển xem xét. Sau khi xác nhận lời của con bé là thật, hẳn càng thêm hoảng hốt, vội niệm chú rẽ nước, vớt con bé lên.

Cả người Trọng Tử ướt đầm, bị sặc nước đến mức gần như hôn mê.

Ép khách tử thí đã là thất lễ, còn ngang nhiên ném khách xuống biển, Trác Hạo biết lần này mình đã gây ra đại họa, sợ bị người khác nhìn thấy, vội mang con bé về phòng, vớt xuống đất. Ngẫm nghĩ một lúc, thấy không ổn, hấn liền lật người con bé lại, giúp nó nôn nước ra.

Trọng Tử nôn ra rất nhiều nước, dần tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nói không ra tiếng, chỉ ngồi dưới đất thở dốc.

Biến một tiểu cô nương ngoan ngoãn, đáng yêu thành bộ dạng thê thảm nhường này, toàn thân Trác Hạo cũng toát mồ hôi lạnh, nhất thời không biết nói gì, suy nghĩ nửa ngày vẫn không tìm được lời nào thích hợp, liền lẩm bẩm: “Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả vô dụng vậy sao?”

Thấy hấn có ý coi thường sư phụ mình, Trọng Tử giận dữ. “Bây giờ ta đánh không lại ngươi vì ta chưa học tiên thuật, đợi khi nào ta học thành rồi, nhất định sẽ hạ gục ngươi.”

Trác Hạo nghe xong, cười ha hả, cúi người, giơ tay trái nâng cằm Trọng Tử lên, nhướn mày, nói: “Bản tiên trưởng chờ muội đến đánh đây!”

Trọng Tử tức tối, đẩy tay hấn ra.

Trác Hạo vốn không biết tình huống này tốt hay xấu, cố ý dụ con bé nói chuyện, nghe được giọng nói vang dội của con bé mới biết mình sẽ không sao, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng được hạ xuống, vì vậy hấn nhin cười, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt con bé. “Muội tên là Trùng Tử sao? Tên khó nghe vậy nhưng vẻ ngoài cũng không tệ lắm. Bản tiên trưởng chấp muội mười chiêu, nếu muội thắng ta, ta coi như là phu quân của muội, nếu đánh không lại, muội coi như là nương tử của ta, thấy sao hả?”

Trọng Tử nói, không chút suy nghĩ: “Ai sợ ngươi chứ!”

Trác Hạo lớn hơn hai tuổi, đã rất hiểu chuyện, chỉ muốn chọc con bé cho vui, nghe con bé nói vậy, cười phá lên. “Tiểu nương tử của ta, nàng dọa ta như thế, ta sẽ sợ chạy mất đấy.”

Trọng Tử lúc này mới nhận ra là mình bị lừa. “Người nói cái gì?”

Trác Hạo thuận miệng nói: “Ta nói đợi nàng lớn hơn một chút, ta sẽ tới xin Trọng Hoa tôn giả gả nàng cho ta, khi đó ta sẽ là phu quân của nàng, xem nàng còn dám đánh ta hay không?”

Trọng Tử ngây người.

Tiên giới không cấm lập gia thất, tuy các vị tiên tôn của Nam Hoa không cưới vợ nhưng các đệ tử thì có. Hơn nữa, Trọng Tử cũng từng đi xem lễ thành thân rồi. Lúc đó, còn ít tuổi, trong mắt con bé, thành thân chẳng qua chỉ là thay đổi cách xưng hô, tỷ như vốn đang gọi là sư tỷ thì giờ sẽ đổi thành tẩu tẩu.

Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đúng vậy, nam nhân phải lấy vợ, nữ nhân phải gả chồng, sau đó hai người sẽ ở chung một nhà, sau này sư phụ cũng sẽ có người khác bên cạnh, còn nó sẽ được gả cho người khác! Nhưng nó tuyệt đối không muốn được gả cho người trước mặt này.

Mặt đỏ bừng, Trọng Tử quát: “Nói bậy! Sư phụ ta không bao giờ đồng ý.”

Trác Hạo cuối cùng cũng không muốn trêu chọc con bé nữa, cười thầm một hồi, định đứng dậy rời đi, nhưng lại sợ con bé mách tội, nếu phụ thân biết nhất định sẽ trách phạt. Dù sao hắn cũng đã lớn, nhanh chóng nghĩ ra một cách, làm mặt dịu dàng, dỗ ngon dỗ ngọt con bé: “Tiểu sư muội đừng buồn, ta chỉ nói đùa thôi, muội ngoan như vậy, tôn giả đương nhiên không nỡ xa muội đâu.”

Câu nói “Tôn giả không nở xa muội” này nghe mới êm tai làm sao, Trọng Tử xoay lưng, không thèm để ý tới hắn nữa.

Trác Hạo lại nịnh nọt: “Chỉ vì xưa nay ta vô cùng mến mộ tôn giả, nghe nói lần này cao đồ của tôn giả cũng tới nên mới chạy đến đây tìm muội tỷ thí, không ngờ muội thật sự không biết thuật pháp, là ta thất lễ, hay là thế này, tiểu sư muội cứ đánh ta hai cái cho nguôi giận, được không?”

Trọng Tử không ngốc: “Người biết thuật pháp, ta có đánh người, người cũng không biết đau.”

Con bé đã nguôi giận là tốt lắm rồi, Trác Hạo nói: “Tiểu sư muội muốn thế nào, ta sẽ chiều theo ý của muội, được không?”

Trọng Tử cúi đầu nhìn xiêm y. “Quần áo của ta ướt hết rồi.”

Đúng là một tiểu nha đầu, chỉ cần dỗ ngọt vài câu là sẽ không sao, Trác Hạo hạ quyết tâm, vội nói: “Đừng lo, ta sẽ làm quần áo muội khô nhanh thôi.”

Hắn nhẹ nhàng niệm hai câu rồi vung tay, hơi nước liền bốc lên quanh người Trọng Tử, khoảng chừng một tuần trà, xiêm y con bé đã khô như cũ.

Trọng Tử nhìn hắn hồi lâu, bò dậy, vênh mặt nói: “Sư phụ ta không cần phải niệm chú.”

Không bằng Lạc Âm Phàm là lẽ đương nhiên, Trác Hạo không cảm thấy xấu hổ, cười xòa, nói: “Tôn giả đương nhiên rất cao minh. Mà thôi, ta cũng đã sấy khô quần áo giúp muội rồi, chuyện ban nãy cũng không phải ta cố ý, sư muội đừng nhắc lại nữa nhé, để tránh làm tổn hại đến mối hòa khí giữa chúng ta, được không?”

Đôi phương đột nhiên thay đổi thái độ, Trọng Tử từ lâu đã đoán ra được hẳn sợ bị trách phạt, trong lòng không khỏi tức giận, bỗng thoáng nhìn thấy nghiêng mực trên cái bàn cạnh cửa sổ, ánh mắt lập tức sáng lên. “Được, ta sẽ không nói.” Nói xong, nó liền chạy đến bên cửa sổ, giả vờ ngắm cảnh.

Trác Hạo thở phào nhẹ nhõm. “Đa tạ sư muội, ta đi đây.”

“Sư huynh!” Trọng Tử cắt ngang lời hẳn, xoay người, ngoắc tay. “Sư huynh, mau đến đây xem này!”

Qua cầu rút ván cũng không thể quá lộ liễu, hướng hồ đôi phương tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân, trước mặt nữ nhi, trước giờ Trác Hạo vẫn luôn tỏ ra phong độ, biết con bé sẽ không mách tội, hẳn cũng không e dè, đi tới bên nó, đảo mắt nhìn quanh. “Có chuyện gì vậy?”

Trọng Tử chỉ vào một điểm ở ngoài khơi xa. “Thanh Hoa cung không có tường, nếu người khác bay vào được thì làm thế nào? Không phải Ma tôn Vạn Kiếp sẽ mò đến sao, bọn huynh không sợ à?”

“Muội...” Trong thời điểm quan trọng này không thể đắc tội với con bé, Trác Hạo nuốt lại từ “ngốc” đã trôi đến miệng, giữ nguyên phong độ ngời ngời. “Muội nghĩ Thanh Hoa cung là nơi ai muốn vào cũng được sao? Cách cung khoảng một dặm đã được bao bọc kết giới, ngoại trừ cổng cung ra, những nơi khác tuyệt nhiên không ai có thể xâm phạm, Nam Hoa phái bọn muội không phải cũng như thế sao?”

Trọng Tử gật đầu, ra vẻ đã hiểu. “À!”

Đúng lúc này, đệ tử Thanh Hoa cung dắt Trọng Tử đi thăm thú cảnh sắc lúc này đã từ Tứ điện trở về, đứng ở cửa gọi con bé: “Tiểu sư muội, cung chủ bày yến tiệc trong vườn, tôn giả bảo ta đưa muội đến.” Lời vừa dứt, bỗng thấy Trác Hạo đang đứng cạnh Trọng Tử, y vội nói: “Thiếu...”

Trác Hạo ho khan hai tiếng, ngắt lời y: “Nếu cung chủ đã bày tiệc, sư huynh mau dẫn sư muội đi đi, ta đi trước đây.” Nói rồi, hấn vội ra khỏi cửa, rời đi.

Nhìn bóng lưng hấn xa dần, mắt gã đệ tử kia phút chốc tròn xoe, miệng há hốc.

Trọng Tử bỏ vật đang cầm trên tay xuống, cười hì hì, nhảy đến bên cạnh y. “Sư huynh, chúng ta mau đi thôi!”

Tiệc rượu được bày trong vườn. Bên trong khu vườn có một hồ sen rất rộng, sóng gợn lăn tăn, những đóa sen hồng xinh đẹp bông bành nổi trên mặt nước.

Ven hồ xếp rất nhiều bàn tiệc, chủ yếu là dành cho các đệ tử và tùy tùng.

Giữa hồ có một cái đình lớn, liểu phủ xanh um, chủ yếu là để tiếp các vị khách quý, trong đó đã đầy ắp người, chẳng kém nơi Phật tổ hằng ngày giảng kinh pháp.

Đệ tử nọ đã dẫn Trọng Tử đến, đang men theo một cây cầu bước tới.

Ngày mai là ngày mừng thọ của Trác Diệu, hầu hết các quan khách đã đến đông đủ. Trên bàn rượu chính có đến ba trăm vị khách, đều là những người danh tiếng lẫy lừng, thuộc cả hai giới tiên – phàm, thậm chí còn có mấy vị vương gia và thừa tướng.

Giữa biển người mênh mông, không khó để tìm ra Lạc Âm Phàm, vì người đi đến giữa cầu đều nhìn về phía chàng đang ngồi.

Chàng thản nhiên ngồi ở đầu một chiếc bàn dài, hai bên là hai khóm liểu yêu kiều rủ bóng xuống mặt nước.

Liều xanh ngắt một màu càng tôn lên sắc trắng của chiếc áo chàng đang mặc.

Cả người tắm trong màn ánh sáng xanh như ngọc, chàng như đang ngồi trên một đài sen.

Trong lòng đột nhiên rung động mạnh mẽ mà không rõ nguyên nhân, câu nói của Trác Hạo lúc trước lại vang lên bên tai, Trọng Tử xoay đầu, ngẩng nhìn bốn phía, lần đầu tiên muốn quan sát xem rốt cuộc phu thê là như thế nào.

Ngồi chính giữa là mấy chục đôi phu thê của Tiên môn, vai kề vai ngồi sát bên nhau, có một đôi thần thái tuy không giống những người khác nhưng giữa bọn họ lại có một sự ăn ý kỳ lạ. Dù tướng mạo có phân chênh lệch, một người đẹp, một người xấu nhưng lại không cảm thấy chướng mắt chút nào, ngược lại còn có cảm giác họ rất hòa hợp và hạnh phúc.

Ánh mắt đảo qua một vòng rồi trở về với bóng dáng quen thuộc, thân thương kia.

Bên cạnh sư phụ vẫn còn chỗ trống.

Thế gian rộng lớn đến vậy, rốt cuộc ai mới xứng đáng ngồi vào chỗ trống đó, ai xứng đáng được ngồi sát bên, vai kề vai với sư phụ? Nếu một ngày người đó thật sự xuất hiện, chắc phải xinh đẹp lắm...

Trọng Tử nhìn đến ngây người, bị một đệ tử đang đi qua cầu đựng phải, lúc ấy mới hoàn hồn, khom lưng, lặng lẽ đi xuyên qua biển người, sau đó nhảy tới trước mặt Lạc Âm Phàm: “Sư phụ!”

Tiểu đồ đệ đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lạc Âm Phàm không hề tỏ ra ngạc nhiên, kéo con bé ngồi xuống bên cạnh. “Sao lại vội vội vàng vàng thế, toát hết mồ hôi rồi này.”

Rõ ràng chỉ là một hành động tự nhiên nhưng Trọng Tử bất giác đờ người.

Không biết có phải do chạy quá nhanh hay không mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử thoáng ửng hồng. Trọng Tử vội tránh né ánh mắt của sư phụ, nhỏ giọng giải thích: “Đệ tử ở Hải Lâu chờ người lâu quá, muốn sớm gặp lại sư phụ nên phải chạy vội tới đây.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chí ít, vị trí này bây giờ thuộc về con bé, nó đang ngồi sát bên sư phụ đây! Trong lòng Trọng Tử vui sướng khôn xiết, nhưng dù sao con bé cũng chưa đủ tuổi và tâm tư để suy nghĩ nhiều về vấn đề rốt cuộc mai sau ai sẽ được ngồi vào vị trí này, bởi thế, chẳng mấy chốc, ánh mắt nó đã chuyển sang những thứ đang bày trên bàn.

Có quá nhiều thức ăn ngon!

Hơn một nghìn loại đồ ăn và trái cây bay qua bay lại khiến người ta hoa cả mắt.

Nó chưa từng nhìn thấy những món ăn này bao giờ! Trọng Tử không kìm được, nuốt nước miếng “ực” một tiếng. Từ ngày học xong phương pháp thổ nạp, cả ngày nó chỉ uống nước, hầu như không ăn gì, mà quan trọng là Trọng Hoa cũng chẳng có gì để ăn, nhưng những năm tháng làm ăn mày trước kia khiến nó vẫn cảm thấy thèm những món ăn ngon.

Con bé lẳng lặng kéo áo Lạc Âm Phàm. “Sư phụ, thì ra làm thân tiên thật sung sướng, trước đây đệ tử có nằm mơ cũng chưa bao giờ thấy nhiều món ăn ngon đến thế.”

Đứa trẻ này đã phải chịu biết bao khổ cực, Lạc Âm Phàm trầm ngâm chốc lát rồi chìa tay lấy một đĩa thức ăn đặt trước mặt con bé.

Sư phụ vẫn luôn là người đối tốt với nó nhất! Trọng Tử vui vẻ, tò mò nhìn đĩa thức ăn, đó là một đĩa rau xanh, xếp thành hình một con phượng hoàng.

Lạc Âm Phàm nhận ra vẻ nghi hoặc của con bé nói: “Đây là hải linh chi.”

Trọng Tử cầm một lá, đưa đến bên miệng Lạc Âm Phàm. “Sư phụ ăn đi!”

Lạc Âm Phàm chưa kịp chuẩn bị tinh thần, bất động mở to mắt nhìn quanh, bỗng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Trước mặt đông đảo quan khách, sư phụ và nữ đồ đệ lại thân mật như vậy, có phần hơi vượt quá phép tắc, lễ nghi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chàng không khỏi cảm thấy buồn cười. Trọng Nhi chỉ là một đứa trẻ, tâm hồn trong sáng, vô tư, không thể nghĩ sâu xa như vậy, là do chàng cả nghĩ mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lạc Âm Phàm bình tĩnh trở lại, cúi đầu ăn miếng rau Trọng Tử đưa.

Khuôn mặt Trọng Tử tràn đầy vẻ chờ mong. “Sư phụ có thích không?”

Lạc Âm Phàm nhỏ nhẹ nói: “Những món này vị sư đã ăn nhiều rồi, người thích ăn cái gì thì cứ lấy mà ăn, không cần hỏi vị sư.”

Trọng Tử hơi thất vọng, “a” một tiếng rồi hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

Lạc Âm Phàm nhìn theo hướng con bé chỉ. “Đấy là một đôi phu phụ phái Côn Luân.”

Mặt Côn Luân quân đen như một hòn than, cao to lực lưỡng, phong thái uy nghiêm, lại cưới một vị tiên tử phái Côn Luân xinh đẹp như ngọc về làm thê tử, mới vừa rồi, vị tiên tử này lấy một đĩa thức ăn đặt trước mặt phu

quân của mình, vị Côn Luân quân kia vẫn ngồi im một chỗ, không nhìn tiên tử, cũng không nói một lời, song trong cặp mắt xéch nghiêm minh kia chợt gợn lên một tia ôn nhu xen lẫn nét cười dịu dàng chưa từng thấy.

Trong chốc lát, Trọng Tử không còn muốn ăn nữa.

Mấy vị chương giáo và cung chủ đang trò chuyện cùng Lạc Âm Phàm, Trác Diệu cũng đang đi tới, nhìn thấy ông ta, các vị khách quý đều đứng dậy, nâng chén chúc mừng. Trác Diệu liên tục nói lời cảm ơn rồi nhũn nhận uống một vài chén rượu mời, lúc đó các vị khách mới trở về chỗ ngồi.

Trác Diệu vừa ngồi xuống liền cười, mời rượu Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm cũng không từ chối, nâng chén uống cạn, thuận miệng nói: “Sao không thấy Vân Cơ đâu nhỉ?”

Trác Diệu than thở: “Vân Cơ đã xuống trần gian mấy năm, đến nay vẫn chưa về, ngay cả ngày mừng thọ ta cũng không nhớ, cũng chẳng có tin tức gì báo về.”

Lạc Âm Phàm nói: “Vân tiên tử một lòng vì bách tính, thông tường tiên dược, cứu giúp nhân gian, có tâm lòng ví như Bồ Tát, cũng vì cung chủ mà tích thêm phúc đức, cũng coi như là lễ mừng thọ tốt nhất dâng lên ngài rồi.”

Trác Diệu cười nói: “Muội muội của ta xưa nay vẫn vậy, con bé luôn hỏi ta vì sao mấy năm nay không thấy tôn giả lui tới, mới hôm trước ta gửi tin cho con bé, nói lần này chắc chắn tôn giả sẽ tới.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nàng ấy có năng lực như vậy, ta thật vô cùng vui mừng, đâu nhất thiết phải gặp mặt. Ba năm trước, Hồ độc của Ma tộc hoành hành khắp nơi, ta tình cờ đi ngang qua Thanh Châu, định tiện đường ghé thăm nàng ấy, chỉ là sau có việc, lại phải trì hoãn.”

“Nếu con bé biết, chắc nó vui lắm.” Trác Diệu nói, bỗng nghĩ tới điều gì, bèn quay sang hỏi đệ tử của mình: “Hạo Nhi đâu? Ta đã bảo nó thay ta đi trò chuyện cảm ơn thượng khách, đến bây giờ vẫn không thấy nó đâu, để khách khứa không có ai tiếp, còn ra thế thống gì nữa!”

“Vừa rồi đệ tử còn nhìn thấy cơ mà...” Đệ tử kia đang nói bỗng tát vào má mình một cái, nói tiếp: “Thiếu cung chủ tới rồi!”

Xa xa, một gã thiếu niên trong bộ trang phục đẹp đẽ đi tới, vừa đi vừa hành lễ, ân cần hỏi han các vị khách quý, nụ cười tươi như gió mùa xuân, toát lên vài phần cởi mở và phóng khoáng.

Những người khác đều tỏ vẻ tôn sùng nhưng khi vừa nhìn thấy hắn, Trọng Tử suất nữa bị mắc nghẹn vì miếng hoa quả đang ngậm trong miệng.

Chương 9: Trác Vân Cơ

Lén lút đi tìm một tiểu nha đầu để tở thí nên muộn giờ đến mừng thọ cha, lần chậm trễ này nhất định sẽ mang lại cho hắn nhiều phiền toái. Trác Hạo hạ quyết tâm, phải biểu hiện thật tốt một chút để phụ thân vui lòng, vì thế hắn chỉ mãi tươi cười, chào hỏi, trò chuyện cùng các vị quan khách mà không hề để ý thấy mỗi khi hắn đi qua là ánh mắt của mọi người lại trở nên vô cùng kỳ quái, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào lưng hắn, cứ như thể đang trông thấy điều gì vô cùng nực cười.

Hắn đi thẳng tới trước mặt Trác Diệu, quỳ rạp xuống đất bái lạy, cất cao giọng: “Hài nhi bái kiến phụ thân!”

Nhìn hành động cúi đầu bái lạy này, tất cả quan khách và đệ tử Thanh Hoa cung có mặt ở đó đều có hết sức kiềm chế để không phá lên cười.

Nhi tử bị người khác trêu chọc, Trác Diệu thấy xấu hổ vô cùng, vừa bực mình vừa buồn cười, quên cả truy cứu lý do hẳn tới trễ, cao giọng mắng mỏ: “Lớn như vậy rồi còn hồ đồ, ăn mặc thế này mà cũng dám ra tiếp khách, còn thể thống gì nữa!”

Mắng hẳn tới trễ còn được, nhưng sao lại mắng hẳn về chuyện trang phục? Trác Hạo tự thấy bộ trang phục này rất chỉnh chu, nghe phụ thân mắng vậy thì không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, vội cúi đầu kiểm tra, xem xét một hồi, vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Mai mới là ngày mừng thọ của cha, con nghĩ vẫn còn sớm nên không thay sang bộ đồ mới, có gì không ổn ạ?”

Trác Diệu vừa cười vừa mắng: “Bị người khác trêu chọc còn không biết, gây ra chuyện mất mặt thế này, còn không mau về phủ thay bộ khác đi!”

Trác Hạo vô cùng nhanh nhạy, lập tức phát hiện vấn đề nằm sau lưng mình. Hắn đã học qua thuật pháp nên nhanh chóng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhất thời vừa thẹn vừa giận, hai má phồng lên, đỏ bừng, nhìn trừng trừng vào chỗ Trọng Tử đang ngồi, ức đến độ suýt phun cả lửa.

Trọng Tử coi như không nhìn thấy, nép sát vào người Lạc Âm Phàm.

Bị một tiểu nha đầu không biết chút thuật pháp trêu đùa là một chuyện không thể nuốt trôi, nhưng đối phương là khách, Trác Hạo không thể tỏ thái độ ở đây được, đành nén cơn giận dữ, đứng dậy, lui ra ngoài. Đường đường là thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung mà lại bị một phen mất mặt trước bao người như vậy, chỉ nghĩ đến đó thôi hẳn đã không muốn ra ngoài thêm một lần nào nữa.

Trác Diệu quay sang Lạc Âm Phàm, nói: “Tiểu tử kém cỏi khiến tôn giả chê cười mất rồi.”

Thấy nét vẽ con rùa kia có vẻ quen quen, Lạc Âm Phàm phát hiện có điều không ổn, mơ hồ đoán ra được phần nào, hơn nữa, người bên cạnh cứ

nem nép vào người mình, bút tích vẽ con rùa đó là của ai, chẳng phải đáp án đã rõ ràng rồi sao!

Nghịch ngợm trêu chọc người khác thì không nói làm gì, đằng này con bé lại còn dùng mực Băng Thai để vẽ, muốn xóa đi cũng không được, đúng là tiểu đồ đệ bướng bỉnh.

Lạc Âm Phàm xấu hổ, cúi đầu liếc nhìn Trọng Tử, tỏ vẻ trách cứ.

Trọng Tử khẽ dẫu môi, nhỏ giọng nói: “Hắn bắt nạt đệ tử trước.”

Lạc Âm Phàm tuy không có khả năng tiên đoán thiên cơ như Hành Huyền nhưng những việc nhỏ vẫn có thể luận ra được, khi đã hiểu rõ mọi chuyện, chàng cũng thấy buồn cười, nhẹ nhàng khiển trách: “Việc này tất nhiên không hoàn toàn là lỗi của người, nhưng người làm mất mặt Trác thiếu cung chủ trước mặt mọi người là thất lễ, còn không mau nhận lỗi với Trác cung chủ!”

Trọng Tử tỏ ra oan ức: “Nhưng lúc đó đệ tử không biết hắn là ai.”

Thấy tiểu đồ đệ lại giờ tính trẻ con, Lạc Âm Phàm đành mở miệng: “Là ta quản giáo đồ đệ không nghiêm, mong cung chủ thứ tội, khi về ta nhất định sẽ trách phạt con bé.”

Trác Diệu cũng đã đoán được, không có ý tức giận, trái lại còn cười to hơn. “Trẻ con bướng bỉnh, hà tất phải trách cứ, tại thằng bé giờ trò quậy phá trước, đáng bị dạy dỗ một chút. Đồ nhi của tôn giả rất nhu thuận, coi như nể mặt ta, hãy miễn tội cho con bé, đừng trách phạt nữa!”

Lạc Âm Phàm chưa kịp mở miệng, Trọng Tử đã cười hì hì, nói xen vào: “Đa tạ cung chủ bá bá.”

Trác Diệu cười nói: “Tiểu nha đầu thật thông minh, chi bằng lưu lại Thanh Hoa cung đây, bá bá sẽ nhận con làm con dâu, được không?”

Vừa mới chinh Trác tiểu công tử một trận, đâu dám nghĩ tới việc được gả cho hắn, hơn nữa, con bé không muốn rời xa sư phụ. Trọng Tử đỏ mặt, lập tức cất cao giọng cự tuyệt: “Con không cần.”

Lời nói chẳng chút khách khí nhưng mọi người không cảm thấy bất nhã mà chỉ cảm thấy thú vị. Trác Diệu nhần nại nói: “Tại sao lại không chịu? Chẳng lẽ Thanh Hoa cung của chúng ta không tốt sao? Hay là chê Hạo Nhi nhà ta kém cỏi?”

Trọng Tử liếc mắt nhìn Lạc Âm Phàm, mặt đỏ bừng. “Con muốn ở bên sư phụ.”

Lời nói này khiến không chỉ Trác Diệu mà tất cả những vị khách có mặt ở đó đều cười rộ. “Tôn giả có tiểu đệ tử hiếu thuận quá!”

Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Biết rõ là lời nói đùa nhưng khi thực sự đối mặt cũng khó xử vô cùng, sát khí trời sinh nguy hiểm biết bao, tất nhiên không thể nhận lời, nhưng khổ nỗi Trác Diệu không hề biết chuyện này, trước mặt mọi người mà thẳng thắn từ chối e là khiến ông ta mất mặt, còn làm tổn hại đến mối giao tình của hai phái bấy lâu nay.

Tiếng cười đùa vừa dứt, bỗng có người chạy tới báo: “Vân sư cô đã trở về để chúc thọ cung chủ rồi ạ!”

Trác Diệu đang kéo Trọng Tử lại, hỏi xem con bé thích ăn gì, nghe thấy thế liền vỗ tay: “Nha đầu này cuối cùng biết đường trở về rồi đấy.”

Xa xa, một áng mây trắng lững lờ bay đến.

Đám mây chậm rãi hạ xuống, đứng trên đó là một vị tiên nữ yếu điệu thực nữ, xinh đẹp đến nao lòng, đôi lông mày xanh đen đầy sức sống, đôi mắt trong như mặt nước hồ, dây lưng màu phi thúy phát phơ trong gió, bên hông là một miếng ngọc bội sáng lấp lánh.

Thần thái nên nã, dịu dàng nhưng không hề yếu ớt.

Khoác trên mình bộ xiêm y của tiên nữ, vắt ngang vai một chiếc khăn lụa, thân hình mềm mại, uyển chuyển, như thể vàng mây trắng kia đang nâng đỡ một phiến lá xanh, đôi tay thon nhỏ trắng ngần xách theo một giỏ thuốc, trong giỏ đựng rất nhiều thảo dược.

Các vị tân khách bất luận là nam hay nữ đều nhìn nàng chăm chăm, không hề chớp mắt, trong đáy mắt tràn ngập vẻ tán thưởng.

Tay phải khẽ nhắc váy, Trác Vân Cơ nhẹ nhàng bước uống, dịu dàng hành lễ trước mặt Trác Diệu, đôi môi khẽ mở, một giọng nói êm ái phát ra khiến tâm hồn người nghe khoan khoái lạ thường: “Vân Cơ vội vàng về đây chúc thọ ca ca, chúc ca ca tiên thọ vô cương.”

Trác Diệu ra hiệu bảo nàng đứng lên. “Tôn giả cũng đang ở đây.”

Bên một nhánh liễu xanh như khói như sương, một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ngay ngắn, người mà nàng bấy lâu vẫn luôn mong chờ giây phút trùng phùng giờ ở ngay trước mắt, sao Vân Cơ có thể không nhìn thấy cơ chứ, vừa nghe ca ca nói vậy, nàng liền nhanh nhẹn tiến lên hành lễ, cố kìm nén sự vui sướng trong lòng, nhìn chàng, nói: “Lâu không gặp, tôn giả vẫn khỏe chứ?”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Ta vẫn khỏe, tiên tử hành tẩu chốn nhân gian, cũng cần phải bảo trọng.”

Đôi hàng mi cong dài rủ xuống, che giấu một tia sáng vừa bừng lên nơi đáy mắt, Trác Vân Cơ mỉm cười, cố gắng hết sức để giữ giọng nói bình tĩnh: “Lần trước, sau khi từ biệt, nhiều lần tiểu nữ cũng muốn lên núi Nam Hoa gặp tôn giả, nhưng lại sợ quấy rầy sự thanh tĩnh của tôn giả.”

Lạc Âm Phàm nói: “Mấy năm nay, nàng xuống nhân gian cứu biết bao người, thực sự như thế là quá tốt rồi.”

Khóe môi Trác Vân Cơ khẽ cong lên, nàng ta không nói thêm lời nào.

©STENT

Mấy chục năm rồi, người trước mặt vẫn không hề thay đổi, phong thái nói chuyện và giọng nói vẫn hết như năm đó, tuy lộ vẻ tán thưởng và thích thú nhưng từ đầu đến cuối đều không giống những gì mà nàng kỳ vọng.

Trác Diệu thăm thở dài, chuyển hướng cuộc nói chuyện, để tiểu muội ngồi bên cạnh mình.

Trọng Tử nhìn Trác Vân Cơ rồi nhìn sang Lạc Âm Phàm, hơi ngần người.

Trên đời sao lại có vị tiên tử xinh đẹp đến vậy kia chứ! Không chỉ diện mạo hoàn mỹ, giọng nói êm tai mà còn có tấm lòng như Bồ Tát, đại từ đại bi cứu giúp chúng sinh, mỗi hành động, cử chỉ đều điềm đạm, hòa nhã, ở một khía cạnh nào đó, tiên tử và sư phụ đều có điểm tương đồng, khiến người ta bất giác có thiện cảm.

Chỉ có điều, lúc tiên tử nhìn sư phụ, trong đôi mắt ngoại trừ vẻ kính trọng còn thấp thoáng cảm xúc khác, không thể nói rõ cảm xúc đó là gì, chỉ biết ánh mắt đó giống hệt ánh mắt thê tử của Côn Luân quân khi nhìn chồng mình.

Trong tương lai, Vân Cơ tiên tử sẽ thế chỗ mình, ngồi bên cạnh sư phụ sao?

Ngoài tiên tử ra, đâu còn ai xứng ngồi ở vị trí này nữa?

Trọng Tử bất giác nắm chặt ghế, không những không buồn ăn uống mà ngay cả cảm giác thích ở lại đây cũng tan biến.

Ban ngày, Hải Lâu là nơi thanh tịnh nhất Thanh Hoa cung, nhưng khi màn đêm buông xuống, mọi thứ đã đổi khác. Tiếng gió rít âm âm, mây đen ùn ùn bao trùm, sóng ào ạt đánh vào mặt đá ngầm, bọt nước tung trắng xóa. Không lâu sau, ngoài khơi vọng lại tiếng sấm rền, gió mưa dữ dội, ở đây chỉ có duy nhất bầu trời Thanh Hoa cung là ngày đêm như một, không hề có dấu tích của một giọt mưa.

Cảnh vật xung quanh càng thêm phần u ám, mờ mịt.

Một bóng dáng màu trắng đứng lẻ loi bên hành lang của Hải Lâu, hướng mặt ra biển lớn.

Ngay cả bóng lưng của người đó cũng toát lên vẻ bình thản khiến Trác Vân Cơ cảm thấy nàng có nhìn ngắm cả đời cũng không đủ, càng nhìn càng muốn lại gần. Chính bóng lưng đó đã khiến nàng mãi miết theo đuổi, trái tim không còn chỗ cho bất cứ thứ gì nữa, chỉ cần nhìn thấy chàng thôi, bầu trời có ảm đạm đến mức nào đối với nàng cũng sẽ trở thành cảnh xuân tươi đẹp.

Đến tận ngày hôm nay, nàng vẫn cách chàng một khoảng rất xa. Nàng biết, người theo đuổi chàng không chỉ có mình nàng. Nhưng nàng thật sự không muốn buông tay, vẫn nuôi hy vọng một ngày nào đó, khi chàng quay đầu lại thì người đầu tiên chàng nhìn thấy sẽ là nàng.

“Vân tiên tử?” Chàng quay người lại, giọng nói bình thản, vừa khách sáo vừa lạnh nhạt.

Trác Vân Cơ quay mặt đi, mái tóc đen lất phất bay trong gió. “Tôn giả hãy gọi tiểu nữ là Vân Cơ như lúc xưa, có được không?”

Lạc Âm Phàm không tỏ rõ thái độ, chỉ quan sát nàng một lúc, trong mắt lóe lên vẻ tiếc hận xen lẫn trách cứ. “Ta nhớ năm đó nàng đã tốn rất nhiều công sức, đã bao nhiêu năm trôi qua nhưng có vẻ không tiến bộ nhiều lắm.”

Trác Vân Cơ trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Trong lòng vẫn còn ám ảnh, tôn giả nói tiểu nữ phải tiến bộ thế nào đây?”

“Đã coi đó là nỗi ám ảnh thì nên sớm buông xuôi.” Lạc Âm Phàm không muốn hỏi kĩ càng, lại xoay người về phía đại dương bao la. “Chỉ có vứt bỏ nỗi ám ảnh mới có được chân trời riêng. Nghe nói mấy năm gần đây, nàng chuyên cần bào chế thuốc, đã có chút thành tựu, cứu sống rất nhiều người, công đức không kể xiết, có thể nói mất cái này được cái kia, không uổng công bao năm tu hành.”

Giọng nói không nhanh, không chậm, êm dịu mà rõ ràng, vẫn giống những lời chỉ bảo năm xưa.

Muôn thay đổi nhưng lại sợ sự thay đổi, cuối cùng chẳng thay đổi được gì cả, có lẽ đó là kết quả tốt nhất rồi.

“Tôn giả nói phải.” Trác Vân Cơ mỉm cười nhưng trong lòng thật sự muốn lắc đầu mà nói: “Không phải thế.”

Luyện thuốc cứu người cố nhiên là điều nàng mong muốn, nhưng nàng làm vì điều gì, chỉ có nàng hiểu rõ nhất. Khước từ mọi lời cầu hôn, không quan tâm ca ca có cho phép nàng một mình hạ phàm hay không, nơi nào có Ma tộc hoành hành, nàng liền tới đó luyện thuốc cứu bách tính, vì chỉ như thế nàng mới có thể nhìn thấy chàng, giúp chàng phổ độ chúng sinh. Ngay

cả kẻ ngốc cũng hiểu rõ tâm ý của nàng nhưng chàng lại hết ức thờ ơ, vô tình, đến giờ mà chàng vẫn có ý lảng tránh nàng sao?

Trác Vân Cơ tiến lên phía trước, nói: “Tôn giả còn nhớ không...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời nàng: “Trọng Nhi!”

Ở phía sau, cách đó không xa, một đôi mắt to tròn đang ngơ ngẩn nhìn hai người.

Vốn định ra ngoài tìm sư phụ, ai ngờ lại bắt gặp sư phụ và Vân tiên tử đang nói chuyện, quan trọng là Vân tiên tử vẫn dùng ánh mắt say đắm đó để nhìn sư phụ. Hình ảnh hai người đứng bên nhau, thân áo màu trắng, tay áo màu xanh, giống hệt một đóa sen trắng trên nền lá xanh biêng biếc, lại tựa như mây trắng bao bọc mặt biển xanh thẳm ở Tử Trúc phong, hòa vào nhau, làm cho nhau cùng nổi bật giữa đất trời, cảnh tượng tuyệt vời như thế sao mà không lay động lòng người cho được? Trọng Tử nhìn mà lòng ngẩn ngơ, cứ thế bước tới gần sư phụ tự lúc nào.

Lạc Âm Phàm giới thiệu: “Đây là đồ đệ mới của ta, Trọng Tử.”

Trác Vân Cơ gượng gạo nở nụ cười, định kéo con bé lại gần thì vô tình trông thấy trong đôi mắt tròn đen láy ấy thấp thoáng nét u sầu, phiền muộn. Nàng cảm thấy vô cùng sững sốt, trái tim bỗng xót xa vô bờ.

Đứa trẻ này đang đau lòng ư? Không, khi nào lớn lên, người mới cảm nhận được cảm giác thực sự đau lòng là như thế nào, những ai đã từng gần gũi chàng, tuyệt đối không có cơ hội thoát ra được, nhưng ít nhất bây giờ người còn được ở bên cạnh chàng, đi theo chàng, có biết bao nhiêu người muốn được như người, cho dù trong tương lai, người phải chịu đau khổ, tuyệt vọng đến cùng cực chính là người.

Trác Vân Cơ chậm rãi rút tay về. “Tiểu nữ xin cáo lui trước, trong hai ngày tới, Vạn Kiếp có thể sẽ tới, tôn giả phải cẩn thận.”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Trác Vân Cơ xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Trọng Tử nhìn theo bóng lưng ấy, hồi lâu vẫn chưa hoàng hôn.

Lạc Âm Phàm gọi con bé: “Trọng Nhi?”

Đôi mắt to tròn không linh hoạt, nhảy bèn như thường ngày mà ngập về đau khổ và hoang mang. Trọng Tử cúi đầu. “Sự phụ...” Vừa nói ra hai từ này, một cơn gió to bỗng thổi tới khiến nó hất xì một cái.

Xem chừng con bé đã đứng hứng gió lâu lắm rồi, Lạc Âm Phàm kéo nó lại gần, phát hiện đôi tay nhỏ bé đã lạnh cóng, không khỏi nhíu mày, nói: “Người chưa tu thành tiên cốt, không thể hứng gió lâu được.”

Chàng kéo con bé vào phòng, đặt nó ngồi trên ghế. “Về phòng mặc thêm áo vào đi!”

Trọng Tử không chịu rời đi. “Trọng Nhi không lạnh.”

Trẻ con bao giờ cũng chủ quan, Lạc Âm Phàm đành chịu, đưa cho con bé một viên kim đan.

Trọng Tử bỗng nói: “Vân tiên tử quen biết sự phụ lâu rồi ư?”

Lạc Âm Phàm thấy con bé tò mò, liền nói: “Vân tiên tử là tiểu muội của Trác cung chủ, thuở nhỏ đã thông minh, hiếu học, năm đó, vi sư đến Thanh Hoa cung, thấy nàng ta rất có năng lực liền chỉ dạy vài chiêu. Đến hôm nay, nàng ta đã xuống nhân gian cứu chữa cho rất nhiều người, Trọng Nhi cũng nên học tập nàng ta.”

Trọng Tử “à” một tiếng rồi vồn vã hỏi: “Su phụ sẽ lấy Vân tiền tử làm thê tử sao?”

Lạc Âm Phàm nhất thời không biết phải nói gì, tỏ ra vô cùng lúng túng.

Rốt cuộc sống đã mấy trăm năm, tâm sự trong lòng Trác Vân Cơ thế nào, sao chàng lại không hiểu chứ? Năm đó, thấy nàng ta rất có thiên bẩm, bản tính lại thiện lương, chàng mới chỉ lối dẫn đường tu hành cho nàng ta, đó chỉ đơn giản là có ý dẫn dắt hậu bối mà thôi, nào nghĩ sẽ có ngày nàng ta nảy sinh tình cảm với chàng, cự tuyệt mọi lời cầu thân, một mình xuống nhân gian. Nàng ta cố chấp đến thế đều là lỗi của chàng, chàng chỉ biết lảng tránh, cố ý xa lánh, nhằm xóa đi ý niệm trong lòng nàng ta, nhưng không ngờ hôm nay lại bị một đứa trẻ nhận ra.

Đôi mắt to tròn nhìn chàng không chớp.

Lần đầu tiên trong đời, Lạc Âm Phàm cảm thấy mắt bình tĩnh, đầu hơi đau, hình như thu nhận nữ nhi làm đồ đệ là một sai lầm, tâm tư con bé giờ đã vô cùng nhạy cảm, lớn lên chắc còn mẫn cảm hơn, sự tò mò cũng càng lúc càng lớn, nhất định nó sẽ có nhiều thắc mắc, thân làm sư phụ tất nhiên phải giải thích cặn kẽ những nghi hoặc trong lòng đệ tử, khi đó chàng biết phải làm sao?

Thực sự không tìm được lời giải thích nào phù hợp, chàng đành sùng sộ: “Không được nói bậy, ai nói cho ngươi biết điều này?”

Trọng Tử nhỏ giọng nói: “Sau này sư phụ lập thê tử, rồi cũng gả đệ tử đi phải không?”

Lạc Âm Phàm nghe thế liền sùng sốt, nhớ tới lời trêu đùa của Trác Diệu lúc chiều, không khỏi cảm thấy áy náy, sát khí chưa trừ được làm sao dám nghĩ tới chuyện cho con bé xuất giá, trước khi chàng tu thành Kính tâm thuật, e là sẽ làm lỡ nhân duyên của con bé.

Chàng lắc đầu: “Vi sư tạm thời không nghĩ tới việc lập gia thất, cũng sẽ không gả người đi đâu cả.”

Trọng Tử vui sướng nói: “Đúng vậy, dù gì đệ tử cũng sẽ luôn ở bên cạnh người.”

Lời nói tuy hoang đường nhưng lại thể hiện rõ sự hồn nhiên, vô tư của một đứa trẻ, Lạc Âm Phàm càng không biết nói gì nhưng cũng cảm thấy yên tâm hơn, chuyển sang chủ đề khác. “Vi sư thường ngày vẫn dạy người thế nào? Thân là khách, sao có thể trêu chọc chủ nhân được?”

Nói tới chuyện lúc sáng, Trọng Tử lập tức quay mặt đi. Rõ ràng Trác Hạo khinh thường con bé không biết tiên thuật, suýt nữa hại chết nó, còn cố ý bỡn cợt nó, cho nên con bé mới chơi hấn một vô như vậy.

Lạc Âm Phàm biết con bé không phục, liền dạy dỗ: “Cậu ấy thách thức người là vì không biết người chưa học tiên thuật, nhưng người trêu chọc cậu ấy thì người cũng không đúng.”

Trọng Tử dẫu môi, bắt nạt nó thì được nhưng hấn lại dám chê cười cả sư phụ!

Lạc Âm Phàm thấu hiểu tâm tư con bé, liền thở dài, giọng nói lại ôn tồn cất lên: “Một người có cao cường hay không, không nằm ở việc tranh cường háo thắng mà nằm ở trái tim và phẩm hạnh, dù người khác có nói gì chẳng nữa cũng đâu can hệ tới mình, người trong Tiên môn không cần để ý những điều nhỏ nhặt. Chỉ vì chút chuyện cùn cùn mà trêu chọc người ta như thế, người đã biết sai chưa?”

Trọng Tử thâm thán phục, cúi đầu không nói lời nào.

Lạc Âm Phàm nói: “Đêm mai sẽ diễn ra tiệc chúc thọ Trác cung chủ, Ma tôn Vạn Kiếp nhất định sẽ tới, lúc đó ở bên ngoài rất nguy hiểm, người ở lại Hải Lô, nơi đây yên tĩnh, Vạn Kiếp sẽ không chú ý tới. Vi sư cùng Trác

cung chủ đã bàn bạc, Trác thiếu cung chủ tuy tuổi còn nhỏ nhưng tiên thuật đã tu luyện khá vững nên sẽ để cậu ấy tới đây săn sóc người, người nhớ phải đối xử tử tế với cậu ấy.”

Nhớ lại dáng vẻ của Trác Hạo khi hắn gọi con bé là “tiểu nương tử”, Trọng Tử lập tức từ chối: “Đệ tử không cần!”

Lạc Âm Phàm sầm mặt, trách cứ: “Trọng Nhi!”

Trọng Tử chạy ra ngoài: “Ai cần hắn săn sóc chứ!”

Phòng bên truyền đến tiếng sập cửa nặng nề, Lạc Âm Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, lại có chút cam chịu, tiểu đồ đệ quen được nuông chiều, bắt đầu không nghe lời rồi.

Sáng sớm hôm sau đã không thấy bóng dáng Lạc Âm Phàm đâu, Trọng Tử buồn chán, muốn chạy ra ngoài tìm, chần chừ mấy lần rồi không đi nữa. Sư phụ chắc đang cùng Trác cung chủ bàn bạc cách đối phó với tên Ma tôn Vạn Kiếp độc ác kia, con bé không biết công phu, tiên thuật, tốt nhất không nên chạy lung tung, mắt công sư phụ lo lắng.

Thế nhưng sư phụ có biết là con bé rất lo lắng cho người hay không?

Người trong Tiên môn không cần ăn uống, Trọng Tử đứng một mình, tựa vào lan can ngắm biển từ sáng đến tận lúc hoàng hôn mới có một đệ tử Thanh Hoa cung đến đón đi dự tiệc chúc thọ Trác cung chủ.

Trong Cửu Trọng điện, ngọc minh châu chiếu rọi nơi nơi, sáng tựa ban ngày, tiệc chúc thọ diễn ra trong khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Hương rượu lan tỏa khắp nơi, trên bàn bày biện toàn hoa quả tươi ngon, đẹp mắt, mấy nghìn quả đào mừng thọ chất cao như núi. Tất cả tân khách đã ngồi chật cứng trong điện, nói cười rôm rả, hân hoan. Nhưng giữa bầu không khí vui vẻ này vẫn mơ hồ tồn tại một sự căng thẳng, lo lắng, mọi người cũng đã

nhận ra nội tình nên ai nấy đều không còn vui vẻ, tựa tựa như ngày hôm qua nữa.

Vì muốn đảm bảo an toàn cho tân khách, các đệ tử đứng đầy hai bên cửa điện để tiếp đón khách nhưng thực chất là đang âm thầm tập trung đề phòng mọi biến cố có thể xảy ra.

Dù khắp điện được bài trí vô cùng lộng lẫy, không khí náo nhiệt nhưng vẫn không thể nào xua tan sự căng thẳng và lo lắng trong lòng Trọng Tử, con bé không hề để tâm đến những thứ xung quanh.

Lạc Âm Phàm vẫn ngồi bên nó như hôm trước, thần sắc ung dung, bình thản, thi thoảng có người tiến lại mời rượu, chàng cũng nâng chén đáp lễ.

Trọng Tử nhẹ nhàng kéo gấu áo chàng dưới gầm bàn. “Su phụ!”

Lạc Âm Phàm đã để ý thấy sự khác lạ của con bé từ lâu, liền hỏi: “Sao vậy?”

Trọng Tử đang định nói, nhưng lại sợ bị người khác nghe thấy, liền nín cổ chàng xuống, định ghé sát tai chàng.

Thực ra, chỉ cần làm phép kết giới thì người khác sẽ không nghe được cuộc trò chuyện của họ, sự đồ mà thân mật thế này, Lạc Âm Phàm cảm thấy không ổn, nhưng lúc này chàng lại không muốn giải thích dài dòng, phiền phức. Nghĩ con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, chàng cũng không băn khoăn gì nữa, liền khuyu gối, cúi đầu.

Trọng Tử ghé sát tai chàng, nói: “Đệ tử nghe nói tên Ma tôn gì đó là kẻ mạnh nhất ma giới. thực sự rất nguy hiểm.”

Giọng nói con bé đầy vẻ lo lắng. Lạc Âm Phàm lúc đó mới hiểu tiêu đề đề đang suy nghĩ điều gì, trong lòng có chút âm áp, liền trấn an con bé: “Ồ

đây có rất nhiều người, vì sư sẽ không sao đâu, người chỉ cần ở lại Hải Lâu với Trác thiếu cung chủ, đừng chạy lung tung, nhớ rõ chưa?”

Trọng Tử gật đầu: “Bắt được Ma tôn rồi, sư phụ cũng nhanh quay về với đệ tử nhé!”

Lạc Âm Phàm gật đầu ưng thuận, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên chiếc bàn dài trước mặt có sự thay đổi.

Ở giữa bàn đột nhiên mọc lên một mầm cây xanh non, rồi lớn dần lên, biến thành một cây đào cao ngút trời, cành lá sum sê, lúc liu mấy trăm quả đào tiên chín mọng, đó chính là đào Ngũ hành đặc trưng của Thanh Hoa cung, trăm năm mới kết quả một lần, người phàm chỉ cần ăn một quả thì sẽ thọ thêm hai mươi năm, tiên nhân ăn vào sẽ tăng thêm tu vi^[1]. Mọi người ai nấy đều tán thưởng, trong chốc lát, đào tiên rụng xuống, lần lượt bay tới từng chiếc đĩa được đặt trước mặt các tân khách, yến hội chính thức bắt đầu rồi trở nên vô cùng náo nhiệt.

[1] Tu vi: thời gian và chu trình tu hành.

Lạc Âm Phàm cùng Trác Diệu liếc nhìn nhau, sau đó, chàng đứng dậy.

Trọng Tử chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra, bất giác kéo chéo áo chàng.

“Ăn đào có lợi cho tu vi, nhớ ăn đầy nhé!” Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng đặt tay lên vai con bé rồi xoay người rời đi.

Lát sau, Trác Diệu cùng mấy vị tiên trưởng khác cũng nhận lúc các quan khách đang vui vẻ trò chuyện mà lục tục ra ngoài.

Đào tiên ở ngay trước mặt nhưng Trọng Tử không thể nuốt trôi, chỉ biết ngồi chờ dẫn một chỗ, chợt có người tới kéo con bé đi, nhìn rõ khuôn mặt

lạnh băng của người đó, Trọng Tử nhất thời run rẩy, thầm than không xong rồi.

Trác Hạo không nói nhiều lời, lẳng lặng kéo nó đi, men theo con đường nhỏ tới trước Hải Lâu thì dừng lại.

Xong rồi, nhất định hẳn muốn tính sổ với nó về chuyện con rùa đen làm hẳn bẽ mặt một phen kia, chắc hẳn đang rất giận nó! Trọng Tử cuống quýt giăng tay ra rồi chạy một mạch về phòng của mình.

Bỗng một cánh tay tóm chặt gáy nó.

Trác Hạo “hừ” một tiếng. “Muốn chạy à?”

Trọng Tử giãy giụa. “Lớn như vậy còn bắt nạt người khác, không biết xấu hổ!”

Trác Hạo nhướn mày, nói: “Tiểu nha đầu, ngươi giỏi lắm, dám làm ta bẽ mặt trước bao người!”

Trọng Tử kêu lên: “Ngươi không buông ta ra, ta mách sư phụ cho coi!”

“Mách với tôn giả ư?” Trác Hạo cười ha hả, trong ánh mắt tịnh không có một tia tốt lành nào: “Chính tôn giả bảo ta phải ở đây với tiểu sư muội, nếu tiểu sư muội không nghe lời mà chạy lung tung thì ta đành phải đắc tội.”

Trọng Tử quay mặt đi, nói: “Ai muốn ngươi trông chừng ta chứ!”

Trác Hạo không khách khí nữa. “Chuyện hôm qua ta còn chưa tính sổ với ngươi, để xem ta chinh đốn ngươi thế nào!”

Trọng Tử chột dạ, hồi lâu mới nói: “Không phải ta cố ý, ai bảo ngươi vô lễ trước.”

Trác Hạo suy cho cùng cũng lớn tuổi hơn Trọng Tử, hẳn nào có ý muốn so đo, tính toán với con bé, chỉ là hôm nay Ma tôn Vạn Kiếp sẽ đến, cứ tưởng được theo chân mọi người chứng kiến Ma tôn mạnh nhất ma giới, ai ngờ đúng lúc đó lại bị phụ thân bắt tới đây trông chừng một tiểu nha đầu, khó tránh khỏi có chút tức giận.

“Gọi ta một tiếng ca ca, ta sẽ thả ngươi ra.”

“Đừng hòng!”

Trác Hạo chẳng buồn đôi co với Trọng Tử nữa, liền thả tay ra. “Ngươi tưởng ta muốn thế thật ư? Biết bao cô nương muốn gọi ta hai tiếng “ca ca” kia, không đến lượt ngươi đâu, đồ nha đầu xấu xí!”

Nha đầu xấu xí ư? Con bé mặc dù không đẹp như Vân tiên tử nhưng nhất định không xấu xí! Chẳng hiểu tại sao Trọng Tử thấy vô cùng tức giận, quắc mắt nhìn Trác Hạo, mắng: “Đồ tiểu tử thôi! Sư phụ ta đẹp hơn ngươi gấp trăm lần, Tần Kha sư huynh cũng đẹp hơn ngươi! Ngươi xấu chết đi được!”

Trác Hạo trợn tròn mắt: “Ngươi dám mắng ta?”

Trọng Tử ưỡn ngực. “Ta mắng ngươi đấy!”

Trác Hạo nhìn con bé một lát, bỗng cúi mặt xuống, cười. “Nha đầu ngoan, mắng thêm câu nữa xem nào!”

Trọng Tử thật sự muốn mắng chửi hẳn thêm nữa, nhưng lúc này dù há to miệng, nó vẫn không thể phát ra tiếng nào.

Trác Hạo cười lớn hơn.

Biết mình đâu không lại hẳn, Trọng Tử tức đến nổi mặt đỏ bừng, không thèm cầu xin hẳn, xoay người trở về phòng, đóng sầm cửa lại.

Chỉ là một cánh cửa, đối với Thanh Hoa Trác thiếu cung chủ, đó chẳng phải vấn đề gì to tát, Trác Hạo cứ thế xuyên tường đi vào, nhìn thấy con bé đang ngồi trên giường, tròn mắt đỏ hoe.

Con bé vốn xinh đẹp, lúc khóc cũng vẫn xinh đẹp, hơn hẳn đám nha đầu ngày ngày vẫn vây quanh Trác Hạo không rời kia! Trác Hạo âm thầm cảm thán, đi tới, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. “Thôi mà, ta nói muội xấu xí chỉ là muốn trêu chọc muội thôi. Khóc cái gì chứ! Con gái đúng là phiền phức!”

Trọng Tử nhìn cái ghế, hàng mi cong dài khẽ chớp.

Quả thực rất xinh xắn! Trác Hạo vẫn đang đặc ý, tựa lưng vào ghế, chăm chú ngắm nhìn Trọng Tử, trong lòng vui vẻ, cuối cùng nhẹ nhàng an ủi con bé: “Ngoan nào, chỉ cần muội chịu nghe lời, ta sẽ giải pháp thuật cho muội ngay lập tức, được không?”

Trọng Tử lại nháy mắt mấy cái, lộ vẻ hả hê.

Nhãn lực của Trác Hạo rất tinh tường, liền phát hiện có điều gì không ổn, lập tức nghiêm mặt, ngậy người một lát, rồi nhảy dựng lên, vừa xoay người nhìn lại vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nha đầu xấu xí, ngươi... ngươi...”

Nghĩ đến cả con rùa to đùng nằm chính ình trên mông quần hẳn, Trọng Tử ôm bụng cười to nhưng không phát ra tiếng nào.

Trác Hạo tức giận, đi tới sát bên cạnh con bé. “Ngươi có tin ta sẽ ném ngươi xuống biển không?”

Tiểu nha đầu biết hẳn chắc chắn sẽ không dám làm vậy! Trác Hào đành cam chịu, mực Băng Thai không thể dùng pháp thuật để tẩy xóa được, nếu để người khác nhìn thấy, chẳng phải sẽ bị mất mặt mà quay về nhà lần nữa sao! Nơi đây hẻo lánh, tạm thời sẽ không có ai lui tới, chi bằng nhanh chóng quay về phòng thay bộ đồ khác. Nghĩ vậy, hắn liền quay người, bước ra khỏi cửa: “Xem ra ngươi thích làm người câm, vậy thì cứ câm thêm một lúc nữa nhé, không được chạy lung tung đâu đấy!”

Nhìn theo bóng lưng hắn, Trọng Tử nhảy xuống giường, đi tới bên cửa sổ.

Màn đêm bao trùm Hải Lâu, cây cối xào xạc lay động theo từng cơn gió, sóng biển vỗ bờ đá âm ào, mọi vật trên mặt đất dường như đều đang rung động.

Trọng Tử không ngốc, vừa rời sự phụ và Trác cung chủ viện có rời đi, nhất định là Ma tôn Vạn Kiếp đã tới Long Chi Uyên gì đó cứu người rồi, không biết sự phụ và bọn họ giờ thế nào. Trọng Tử lo lắng vô cùng, chỉ hận là không thể chạy ra ngoài tìm người hỏi han, đáng tiếc là con bé không hề biết thuật pháp, nếu chạy lung tung, chẳng may bị bắt thì chỉ càng làm sự phụ thêm sốt ruột, phân tâm mà thôi.

Vì vậy, Trọng Tử đành ngoan ngoãn quay về giường.

Gió biển, sóng biển, hết gần lại xa, hết xa lại gần, từng tiếng, từng tiếng cứ liên tục dồn dập trong tâm trí, khiến con bé lo lắng.

Ngoài cửa bỗng có tiếng người tới!

“Ngươi còn muốn bám theo ta bao lâu nữa đây?” Đó là giọng của một vị cô nương trẻ tuổi, rất lạnh lùng, không hề khách khí.

Trong giây lát, giọng nói của một nam nhân vang lên, có vẻ cũng còn khá trẻ.

“Để ta phá vỡ kết giới, đưa nàng ra ngoài.”

Giọng nói có vẻ hơi khàn nhưng rất êm tai, vừa có chút quen thuộc lại có chút xa lạ. Giọng y hơi yếu ớt, có vẻ mệt mỏi nhưng như có ma lực ru vỗ người nghe đi vào giấc ngủ, mọi thứ trên đời đều không còn quan trọng, không cần để ý tới nữa.

Vẫn còn sớm, tiệc chúc thọ chưa kết thúc, những người còn lại biết chuyện đều đã tới Long Chi Uyên đối phó với Ma tôn, ai lại rảnh rang chạy tới nơi này để chuyện trò thế nhỉ?

Trọng Tử cảnh giác, vội kiễng chân, lén nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nó lập tức kinh hãi, suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Chương 10: Nụ hôn hồi sinh

Một cảnh đẹp không tưởng tượng nổi

Một màu đỏ sẫm vô cùng bắt mắt, rung động lòng người, giống như một chiếc áo choàng dày dặn, lại giống như một thác nước đang lay chuyển, phát phơ bông bành trong gió, tựa như một sinh vật sống.

Nhưng đó không phải là áo choàng, cũng không phải là thác nước, mà là một mái tóc.

Một mái tóc màu đỏ sậm!

Mặc dù không nhìn thấy gương mặt của người ấy nhưng Trọng Tử không cảm thấy thất vọng. Con bé quả thật không tin nổi. Đã từng cho rằng, mái tóc của sư phụ là dài nhất, đẹp nhất, đến hôm nay nó mới phát hiện trên đời vẫn còn có người sở hữu mái tóc dài và tuyệt đẹp đến vậy, so với sư phụ tuyệt đối không hề thua kém.

Mái tóc không chỉ dài mà còn rất dài, không buộc lên mà buông xõa, gần chấm đất, suôn mượt, lấp lánh sáng dưới ánh trăng, bên dưới mái tóc là bộ y phục đen tuyền, toát lên vẻ hoa mỹ, mê hoặc.

Trọng Tử chông cằm, nhìn đến ngây người.

Đứng trước mặt người đó là một cô nương áo tím, thân hình rất đẹp, nhưng khi đứng trước người đó thì lại trở nên rất bình thường, nếu hỏi trên người cô gái có điểm gì đáng để Trọng Tử nhớ đến, thì đó chính là đôi mắt.

Một đôi mắt lạnh như băng, ánh lên vẻ chán ghét tột độ.

Cô nương ấy lạnh lùng nói: “Muốn cứu ta thì dễ thôi, đó là tại sao người không chết đi?”

Không có tiếng trả lời.

“Chát!!!” một tiếng, cô nương giơ thẳng tay, tát người đó một cái.

Người đó vẫn không nhúc nhích, giọng nói rất cục cựa cũng lộ rõ vẻ yếu ớt: “Ta vừa nhận Lạc Âm Phạm một kiếm, linh lực khó phục hồi ngay được, đợi ta phá vỡ kết giới rồi lập tức rời khỏi đây, không ở lại lâu thêm nữa.”

Cô nương ‘hừ’ một tiếng, sôt ruột nói: “Nhanh lên.”

Nam nhân này thật là! Rõ ràng vị cô nương này đối xử với y không tốt, vì sao y còn muốn cứu... Trọng Tử bỗng nghĩ ra, sợ hãi cực độ, y tới cứu vị

cô nương này, lại còn nhận của sư phụ một kiếm, lẽ nào y là...

Xa xa vọng đến tiếng ồn ào huyên náo, hình như có rất nhiều người đang tiến về phía này.

Trọng Tử đang khiếp sợ, chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh khổng lồ xông tới trước mặt nó, trong nháy mắt, cả người con bé bị lôi ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó ngực nó bị trúng một đòn mạnh, cả cơ thể tựa hồ bị thứ gì đó điên cuồng xé rách.

Kêu gào thảm thiết nhưng không phát ra tiếng, Trọng Tử bay thẳng ra ngoài lan can rồi rơi tòm xuống biển.

Đau quá! Mình chết rồi phải không?

Cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, cảm giác đau nhức từ từ tan biến, thân thể càng lúc càng nhẹ bẫng, không những không chìm sâu xuống đáy biển mà còn chậm rãi bay lên...

Chết rồi, chẳng phải sẽ được nhìn thấy cha mẹ sao?

Những ký ức ấu thơ đã không còn nhớ tới trong những năm gần đây, bỗng chốc trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết: mẹ nhẹ nhàng hát ru, cha lúc nào cũng ôm nó rồi nói: “Trùng Tử của chúng ta ngoan quá!” Thế nhưng sau đó, cha mẹ đều qua đời, chỉ còn lại một mình nó lưu lạc đầu đường xó chợ, làm một kẻ ăn mày, bị người ta bắt nạt, nó đã không còn nhớ rõ dáng hình của cha mẹ nữa rồi.

Trước mắt Trọng Tử trở nên mờ mịt, ý thức từ từ trôi mất.

Trong cõi u minh, xa xa xuất hiện tia sáng mãnh liệt, thu hút con bé phiêu du tới nơi ấy.

“Trọng nhi!” Có người đang gọi nó.

Là sư phụ! Sư phụ đã tới!

Trọng Tử cố gắng níu giữ một chút ý chí còn sót lại, cố sức há to miệng, muốn kêu lên nhưng không thành tiếng.

Cha mẹ đã chết, mỗi lần nhớ đến họ là con bé lại đau lòng, nếu như bây giờ nó chết, sư phụ cũng sẽ đau lòng lắm! Trên đời này vẫn còn có sư phụ đối xử tốt với nó, nó không thể chết, nó phải ở bên sư phụ!

Trọng Tử giãy dụa, cố kéo ý thức trở về với thể xác, thể nhưng cơ thể không chịu nghe theo sự sai khiến của nó, cứ hướng về tia sáng kia.

Đang lúc cấp bách, cơ thể đang nhẹ bỗng bỗng lại nặng nề vô cùng, không còn phiêu du nữa mà đứng bất động, hình như bị một bàn tay vô hình túm lấy, kéo nó vào vòng ôm ấm áp.

Tia sáng kia biến mất, trước mặt là một một màu tối đen như mực.

Tri giác hồi phục lại, toàn thân đau nhức như bị xéo thịt lột da.

Một hơi thở trong lành, mát rượi xâm nhập vào khoang miệng Trọng Tử, lan truyền khắp cơ thể, như một sức mạnh cuộn cuộn chảy, cảm giác đau đớn thuyên giảm, mọi thứ xung quanh cũng dần trở nên chân thật.

Chân thật nhất là cảm giác ở đôi môi.

Lạc Âm Phàm cũng ngờ sẽ phát sinh biến cố này. Cái bẫy để Ma tôn Vạn Kiếp đến cứu người, chàng vốn không muốn đả thương hắn, nào ngờ hắn bất chấp tính mạng mà đón nhận một nhát kiếm, đưa Cung Khả Nhiên trốn khỏi Long Chi Uyên. Trác Diệu lập tức hạ lệnh cho người lưng sục khắp núi, đồng thời chỉ thị cho các đệ tử Thanh Hoa cung phải hết sức đề phòng, bảo vệ cung môn. Chẳng ai ngờ y lại trốn đến Hải Lâu, càng không ngờ tới y vẫn còn đủ sức phá tan kết giới, và điều không ngờ nhất là Hải Lâu lúc đó chỉ có mình Trọng Tử, nếu Trác Hạo cũng ở đó, báo được tin thì đã không xảy ra cơ sự này.

May mắn là trước đó Lạc Âm Phàm đã làm phép trên người Trọng Tử, phát hiện ra sự việc liền đến ứng cứu, tới nơi đã thấy hồn phách con bé lìa khỏi cơ thể, suýt nữa đến Quỷ môn quan, trong tình thế gấp rút đó, Lạc Âm Phàm không chút nghĩ ngợi, liền cúi đầu, chẳng màng tới việc hao tổn chân thần, truyền cho Trọng Tử một luồng tiên khí, tạm thời kéo được hồn phách con bé về với cơ thể, giành lại mạng sống con bé từ tay Diêm Vương.

Cũng thật trùng hợp là ở tiên giới, cho đến nay chỉ có mình Lạc Âm Phàm tu đến cảnh giới Đại la Kim Tiên, nếu chàng không tới kịp thời thì bây giờ Trọng Tử đã hồn bay phách lạc.

Tình thế cấp bách, vả lại, tiểu đồ đệ vẫn còn là một đứa trẻ, trong thâm tâm Lạc Âm Phàm lại không hề có tạp niệm, đương nhiên không hề nghĩ gì

đến việc vượt quá lễ nghi. Mọi người cũng biết là chàng đang cứu người, hai người lại có quan hệ sư đồ, nên cũng không để ý đến lễ tiết, ai nấy đều rất hồi hộp, căng thẳng, duy chỉ có Trác Vân Cơ ngậy người nhìn họ.

Đứa bé trong lòng Lạc Âm Phàm đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Lạc Âm Phàm trầm nghĩ may quá rồi ngẩng lên.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm theo hần, nửa khâm phục Lạc Âm Phàm nửa lại căm tức Ma tôn.

“May là tôn giả tới kịp.”

“Thật là độc ác, đến một đứa trẻ cũng không tha!”

“Lại để hần chạy thoát rồi!”

Là sư phụ? Trọng Tử gắng mở to mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú trên đỉnh đầu, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như trước, nhưng sáng mắt có chút lo lắng lẫn và áy náy. Sư phụ đang lo lắng cho nó!

“Trọng nhi?” Lạc Âm Phàm khẽ gọi.

Trọng Tử muốn nói nhưng cơn đau xuyên thấu lồng ngực không gì sánh nổi, nó chỉ biết nhăn nhó, cố kìm nén tiếng rên rỉ.

Lạc Âm Phàm lắc đầu, đứa trẻ này bị thương nặng như vậy mà còn sợ chàng lo lắng.

Một đệ tử Thanh Hoa cung vội vã chạy tới, đưa cho Trác Diệu một cái lọ màu vàng, Trác Diệu vội tới bên Lạc Âm Phàm, nói: “Cửu chuyển kim đan của quý phái rất linh nghiệm, mau cho con bé uống đi.”

Lạc Âm Phàm không chối từ, nói một tiếng cảm ơn rồi nhận viên kim đan cho Trọng Tử uống.

Mấy viên Cửu chuyển kim đan quý báu này vốn là quà mừng của Nam Hoa phái, người phàm uống vào sẽ được cải tử hồi sinh. Lần này, người xuống tay là Ma tôn Vạn Kiếp. Vạn Kiếp mặc dù làm nhiều điều ác nhưng vẫn còn nương tình, ít khi đánh tan hồn phách kẻ khác, bằng không, lúc này chỉ sợ Trọng Tử đã chẳng còn tồn tại trên lục giới, cho dù có truyền tiên khí cỡ nào cũng không sống lại được. Vậy cũng coi như hấn vẫn còn chút tính thiện, nhưng trước sau hấn vẫn là Ma tôn, ma khí quá nặng, dù chỉ vô tình cũng đủ để đả thương người khác. Hồn phách Trọng Tử mới trở lại dương gian, không biết Cửu chuyển kim đan có thể kéo dài sinh mệnh con bé đến lúc nào, nhưng dù sao có còn hơn không.

Trác Diệu hỏi: “Thế nào rồi?”

Lạc Âm Phàm đưa trả cái lọ màu vàng đựng kim đan cho Trác Diệu, nói: “Tạm thời không sao nữa rồi, nhưng hồn phách con bé bị tổn thương rất nặng, sợ rằng...”

Trác Vân Cơ bên cạnh bỗng lên tiếng: “Đừng lo, Vạn Kiếp vốn không có ý đả thương hồn phách của con bé, chỉ là ma khí của hấn quá mạnh, khó mà tránh khỏi, quả thật cũng chỉ là vô tình thôi. Ở đây, tiểu nữ có một phương thuốc có thể dùng được ngay.” Nói xong, nàng liền lấy giấy bút từ trong giỏ thuốc ra, nhanh chóng viết vài dòng rồi đưa cho Lạc Âm Phàm. “Trong này có một loại dẫn dược, là cỏ linh chi lá đỏ, vừa hay là tiên thảo đặc hữu của Nam Hoa phong, tôn giả mau đưa con bé về Nam Hoa trị liệu!”

©STENT

Lạc Âm Phàm gật đầu, đón lấy phương thuốc, quay sang Trác Diệu, nói: “Tại hạ xin cáo từ, thật thất lễ.”

Trác Diệu vội nói: “Tôn giả đừng khách khí, quay về Nam Hoa phải mất vài ngày đường, chi bằng cầm theo mấy viên kim đan này nữa.”

Lạc Âm Phàm nhìn Trác Vân Cơ.

Trác Vân Cơ lắc đầu: “Cửu chuyển kim đan không phải phương thuốc kéo dài tính mạng, có dùng thêm cũng chỉ uống phí thôi, chi bằng giữ lại phòng khi cấp bách.”

Trục Ba dường như hiểu được tâm tư của chủ nhân, đã bay ra trước mặt chờ đợi. Lạc Âm Phàm vội cáo từ mọi người, ôm Trọng Tử bước lên thân kiếm, cả người cả kiếm như ánh màu hồng xẹt ngang khung trời, phút chốc đã biến mất.

Trác Diệu vội vàng chạy tới giải thích cho những vị khách mới đến, không biết chuyện, đồng thời lệnh cho các vị tiên tôn cùng đệ tử Thanh Hoa cung hợp lực củng cố kết giới, lúc xoay người lại, thấy Trác Hạo đứng cúi gằm mặt ở một bên. Ông bèn lớn tiếng mắng: “Cút về cho ta, tự sám hối nửa năm!”

Không còn nhàn nhã, thong dong như lúc đi, Trục Ba chở hai sư đồ bay xuyên qua mây, với tốc độ nhanh đến mức ngay cả gió cũng đuổi không kịp, chỉ trong chốc lát đã cách xa Đông Hải đến ngàn dặm.

Trọng Tử ho khan mấy tiếng, toàn thân đau nhức, nhỏ giọng rên rỉ.

Lạc Âm Phàm khẽ gọi: “Trọng nhi?”

Có lẽ Cửu chuyển kim đan đã phát huy tác dụng, Trọng Tử dần khôi phục sức lực, khó nhọc nói: “Sư phụ.”

Sắc mặt xám xịt, đôi môi tái nhợt, giọng nói yếu ớt, không còn hơi sức ngay cả đôi mắt to tròn tinh nghịch kia cũng đã mất đi ánh sáng, chỉ khép

hờ, vẻ thông minh, hoạt bát ngày thường đã hoàn toàn biến mất.

Vốn tự cho là mình có thể bảo vệ đệ tử một cách chu toàn, vậy mà hôm nay lại khiến con bé suýt mất mạng.

Lạc Âm Phàm đau lòng vô cùng: “Đau không?”

Trọng Tử ngáp ngừng một lát rồi lắc đầu.

Đứa trẻ này thật hiểu chuyện, Lạc Âm Phàm bất giác cảm thấy lòng mình tràn ngập yêu thương: “Đừng nói gì cả, trở lại Nam Hoa, vì sư sẽ trị thương cho ngươi.”

Trọng Tử chớp mắt, muốn gật đầu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhả lại, lộ ra vẻ đau đớn tột cùng.

Biết vết thương của con bé lại phát tác, Lạc Âm Phàm không cần nghĩ ngợi, liền cúi đầu, lần thứ hai truyền cho con bé một luồng tiên khí.

Hơi thở trong mát không ngừng cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể, mọi cảm giác đau nhức chợt giảm bớt.

Cả người Trọng Tử như đóng băng.

Lúc Lạc Âm Phàm truyền tiên khí cho cô bé lần đầu tiên, nguyên thần của nó đã rời khỏi cơ thể, chưa hoàn toàn minh mẫn nên chẳng kịp cảm nhận điều gì.

Trái lại, giờ khắc này, con bé đang hoàn toàn tỉnh táo.

Đôi môi mềm mại, ấm nóng, nhẹ nhàng bao phủ đôi môi con bé, ngoài ra không còn động tác nào khác, thế nhưng cảm giác này rất kỳ diệu, giống

như thứ gì đó thất lạc đã lâu bỗng chốc tìm lại được, không thể nói rõ thành lời, vừa chân thực vừa mơ hồ, thật sự khiến người ta không thể nào quên.

Một sợi tóc dài đen nhánh rũ xuống mặt Lạc Âm Phàm, lay động theo cái chớp mi của Trọng Tử.

Không có gì đổi khác, thâm tâm vẫn bình ổn như trước, chỉ là cảm thấy ngà ngà say, muốn ngủ một giấc thật khoan khoái, Trọng Tử không tìm được nữa, nhắm mắt lại, tuy không hiểu cảm giác này là gì nhưng con bé cảm thấy rất dễ chịu, thậm chí nó quên cả cơn đau nhức từ vết thương trên cơ thể.

“Đỡ hơn chưa?”

Đôi môi mềm mại, ấm nóng rời đi, cảm giác đó lập tức tan biến.

Trọng Tử lấy lại tinh thần, tự nhiên lại có cảm giác thất vọng, nhìn sự phụ với ánh mắt khó hiểu.

“Còn đau không?”

Nó lắc đầu.

Lúc này Lạc Âm Phàm mới yên tâm, thúc Trúc Ba bay về Nam Hoa với tốc độ nhanh nhất. Tuy tiên khí có thể giảm bớt cơn đau của con bé, nhưng tiếp tục mãi như vậy cũng không phải là cách, chân thân bị hao tổn cũng không sao nhưng nếu chẳng may giữa đường xảy ra biến cố thì rất phiền toái

Lạc Âm Phàm đẩy nhanh tốc độ mà không biết Trọng Tử đang vô cùng sốt ruột.

Đi chậm một chút, về trễ một chút, con bé sẽ được sự phụ ôm lâu hơn một chút.

Trọng Tử lặng lẽ giấu mặt trong lòng sự phụ, tham lam muốn khắc ghi cảm giác này, thà vĩnh viễn như vậy, vĩnh viễn nằm trong lòng sự phụ, dù cơ thể có đau nhức đến mức nào cũng không sao.

Phía trước, Trục Ba chở hai sư đồ bay xuyên qua mây. Phía sau, một thân hình chậm rãi chồi lên giữa tầng mây, đứng lơ lửng trên không, mái tóc màu đỏ sậm cùng y phục đen tuyền bay phất phơ trong gió, sóng động mà yêu dị.

Y nhìn theo hướng hai sư đồ bay qua một hồi lâu, bỗng mở miệng: “Nghĩ bọn tọa là người mù sao?”

Giọng nói vang lên trong trẻo mà lạnh lùng, đầy ma lực, không còn chút mệt mỏi nào nữa, chỉ có sát khí.

Bên trái quả nhiên hiện lên một người.

Áo choàng màu đen phủ kín người, vành mũ che kín, chỉ chừa lại một nửa khuôn mặt, lộ ra sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đẹp đẽ cùng chiếc cằm với những đường nét thanh nhã.

Có lẽ y không thích tiếp xúc với ánh sáng, cả người gần như đều bao bọc trong chiếc áo choàng, tựa như u linh^[1] hắc ám, chỉ có bàn tay trái là lộ ra ngoài, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn thạch anh kỳ dị.

[1] U linh: linh hồn người chết.

Khóe môi cong lên, tựa như đang mỉm cười, giọng nói cũng kỳ quái giống như con người y, âm trầm và mang theo mùi tử khí: “Vạn Kiếp quân chủ.”

Khi nói chuyện, chiếc nhẫn thạch anh tím trên ngón tay kia lóe lên ánh sáng mờ nhạt, toả ra sức mê hoặc thần bí, dường như muốn hút người ta vào trong đó.

Vạn Kiếp cười nhạt: “Thuật Nhiếp hồn^[2] cũng không tệ, đáng tiếc, muốn khống chế ta còn xa lắm.”

[2] Thuật Nhiếp hồn: giống với thuật thôi miên.

Gã mặc áo choàng đen không để ý tới lời châm chọc: “Ai cũng nói Lạc Âm Phàm vô tình, nhưng hẳn đối với đồ nhi lại không phải như vậy, Vạn Kiếp quân theo dõi hẳn tới đây, chẳng lẽ muốn động thủ?”

Vạn Kiếp nói: “Lạc Âm Phàm và ta thì có can hệ gì, ta theo đến đây, chẳng qua là muốn xác nhận một việc.”

Gã mặc áo choàng đen bỗng hást cằm: “Ồ?”

Vạn Kiếp không muốn nói tiếp chuyện này: “Ta và hẳn động thủ, e là hợp ý người quá rồi. Người đi theo ta là muốn đối phó với Lạc Âm Phàm hay là muốn Nghịch Luân kiếm?”

“Vạn Kiếp quân nghĩ sao?” Chiếc nhẫn của gã mặc áo choàng đen lại lóe lên.

“Một mình ngươi thì làm sao đánh được ta?”

“Vạn Kiếp quân vẫn tự phụ như vậy.”

Vạn Kiếp không nói thêm điều gì, cười gió rời đi.

Gã mặc áo choàng đen không đuổi theo, đứng yên tại chỗ, bàn tay phải xoa xoa chiếc nhẫn.

Những đám mây bao quanh bỗng biến đổi, như bị một đạo lực rất mạnh khuấy động, mây cuộn cuộn dâng cao, tạo thành một bức tường bao, chỉ nửa khắc sau đã biến thành màu tím tuyệt đẹp.

Những đám mây xinh đẹp phủ đầy trời, một nữ tử từ nơi sâu nhất trong đám mây bay đến, dải băng màu hồng phấn, xiêm y màu tím, mái tóc dài màu tím nhạt nhẹ nhàng tung bay, làn da trắng nõn tựa như đoá hoa chàm tím, tư thái phóng khoáng, đẹp như mộng ảo.

Càng không thể tin là thân thể của nữ tử đó mềm như một dải lụa, lại tựa một con rắn, vây quanh cơ thể y, cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống bên cạnh y.

Cảnh tượng trước mắt biến hóa khôn lường, y chỉ khẽ nhếch khóe môi, xoay người biến mất.

Lạc Âm Phàm ôm Trọng Tử bay suốt ngày đêm, trên đường may mắn không xảy ra việc gì bất trắc, thuận lợi trở lại Nam Hoa. Trước đó, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đã nhận được thư, liền mau chóng chuẩn bị các dược liệu, lục đục mang lên Tử Trúc Phong.

Nằm trên chiếc giường quen thuộc, Trọng Tử vừa vui vừa phiền muộn, vui là đã về tới nhà, phiền muộn là từ nay về sau, sư phụ không còn ôm nó mà truyền tiên khí cho nữa.

Lạc Âm Phàm không biết suy nghĩ trong lòng con bé, đứng bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn những dược liệu, khi xoay người, chợt thấy đôi mắt to tròn của tiểu đồ đệ đang nhìn mình chăm chú, liền hỏi: “Còn đau nữa không?”

Trọng Tử lắc đầu.

Lạc Âm Phàm thâm thở dài, bước tới gần.

Bị thương nặng như vậy, cho dù truyền tiên khí có thể giúp giảm bớt đau đớn nhưng ít nhiều cũng có cảm giác khó chịu, đứa trẻ này dọc đường về tuy có khó chịu, hầu như không ngủ được, nhưng vẫn không một lời than vãn, rên rỉ thành tiếng, chỉ vì sợ chàng lo lắng.

Chàng cúi người xuống, nhắc cánh tay nhỏ bé lạnh ngắt của con bé đặt vào trong chăn.

Mái tóc dài lại rũ xuống hai vai, như một thác nước che khuất ánh sáng, lại giống như một tấm rèm cửa thật dày.

Trọng Tử khẽ nắm lấy một lọn tóc.

Lạc Âm Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, hơi trách cứ: “Không được nghịch ngợm!”

Tiểu đồ đệ không cười như mọi ngày, chỉ khẽ gọi: “Su phụ.”

Lạc Âm Phàm hơi sừng sốt, rút tay về, ngồi thẳng dậy.

Ngoài cửa có vài người đang tới, đi trước là Ngu Độ và Mẫn Vân Trung, đi sau là Mộ Ngọc. Còn có một nữ đệ tử khoảng hai mươi tuổi, diện mạo xinh đẹp, xiêm y sặc sỡ, chắc là lần đầu đến Tử Trúc Phong, mặc dù đã rất kiềm chế, nhưng trong đáy mắt không giấu được vẻ vui sướng.

Ngu Độ tới bên giường, đỡ dành Trọng Tử vài câu, sau đó quay sang Lạc Âm Phàm, nói: “Không sao là tốt rồi, thuốc đã chuẩn bị đủ, có điều cỏ linh chi lá đỏ năm đó suýt bị đứt gốc, chưa kịp mọc lại.”

Cỏ linh chi lá đỏ chỉ mọc ở dốc đá thông thiên môn tại Nam Hoa phong, năm đó Ma tôn Nghịch Luân dẫn một đội quân ma tộc lên núi Nam Hoa, giữa hai giới tiên – ma xảy ra một trận ác chiến, u ám đất trời, Nam Hoa phong bị tổn hại rất nặng, nhất là cấm địa thông thiên môn, cỏ Linh Chi lá đỏ hầu như bị tiêu huỷ gần hết.

Lạc Âm Phàm nhìn Trọng Tử đang nằm trên giường.

Ngu Độ trầm thờ dài, nếu không phải Vạn Kiếp không đã thương hồn phách của người khác thì có lẽ lúc này mọi việc đã sớm được giải quyết, tiểu nha đầu này hồn siêu phách tán tuyệt đối là một chuyện tốt lành đối với Tiên giới, ít nhất cũng không cần để tâm, lo lắng đến mức này.

Lạc Âm Phàm suy nghĩ một lát, hỏi: “Năm đó Nam Hoa từng lấy cỏ Linh Chi lá đỏ làm lễ vật đem đi tặng, sư huynh còn nhớ chứ?”

Ngu Độ suy nghĩ giây lát rồi trả lời: “Côn Luân có một gốc, năm đó Phương chân nhân có tới đây xin một cây đem về...”

“Bỏ đi, chạy đi chạy lại cũng chẳng kịp.” Mẫn Vân Trung bỗng ngắt lời Ngu Độ, quay sang nói với Mộ Ngọc. “Trên Thiên thảo đồ trong phòng ta có một cây, người mau về lấy, mang đến đây.”

Mộ Ngọc tuân lệnh, vội vã rời đi.

Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, trong giọng nói cuối cùng cũng có chút cảm kích: “Đa tạ sư thúc.”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Tuy là cứu sống rồi nhưng sau này cũng nên cẩn trọng, càng ít gây phiền phức cho Nam Hoa càng tốt, hãy nhớ kỹ lời cam đoan của người, hai trăm năm.”

Lạc Âm Phàm khẽ nhú mày.

“Không ngờ sư thúc cũng cất giữ được một gốc.” Ngu Độ vội cười, chuyển hướng cuộc trò chuyện, quay sang nữ đệ tử trong trang phục sắc sảo kia, nói “Nếu thuốc đã có đủ rồi thì để Chân Châu mang đi sắc thôi.”

Lạc Âm Phàm không nhớ nổi cái tên ấy, liền quay sang hỏi nữ đệ tử kia: “Người tên là gì?”

Nữ đệ tử kia được sủng ái mà lo sợ: “Đệ tử đời thứ ba trăm sáu mươi sáu của Nam Hoa phái, Yên Chân Châu, ra mắt tôn giả.”

“Ba trăm sáu mươi sáu.” Lạc Âm Phàm khẽ nhẩm lại một lần “Người bằng lòng ở tạm Trọng Hoa cung một thời gian, thay ta trông nom Trọng Tử sư cô của người hay không?”

Lời này vừa dứt, người khác còn chưa kịp phản ứng thì sắc mặt của Trọng Tử đã xám xịt.

Được Tôn giả chính miệng giữ lại! Yên Chân Châu nhìn chàng đăm đăm.

Ngu Độ ho khan hai tiếng, nói: “Chân Châu?”

Yên Chân Châu hoàn hồn, gật đầu như mổ thóc: “Bằng lòng, bằng lòng. Đệ tử bằng lòng ạ.”

Bản thân Lạc Âm Phàm chưa từng chăm sóc trẻ con, vả lại hằng ngày có rất nhiều việc phải xử lý, khó tránh khỏi không được chu toàn, vì vậy chàng vô cùng lo lắng, giờ nghe Chân Châu đồng ý, chàng liền yên tâm trở lại, nói: “Như vậy đi, người vất vả rồi, Trọng hoa cung còn rất nhiều phòng trống, người tự chọn một gian để ở nhé!”

Yên Chân Châu chỉ biết gật đầu liên tục.

Lòng Trọng Tử sụp đổ hoàn toàn, mặt xỉ xuống.

Chẳng mấy chốc, Mộ Ngọc đã đem cỗ linh chi lá đỏ tới, Ngu Độ dặn dò thêm đôi câu rồi cùng Mẫn Vân Trung rời đi.

Chưa tu thành tiên cốt, cơ thể người phàm sao chịu được ma khí của Vạn Kiếp, Trọng Tử bị thương rất nghiêm trọng, chùng nửa năm mới có chuyển biến tốt, rồi lại phải an dưỡng thêm nửa năm nữa, cuối cùng cũng khôi phục được nguyên khí. Trong thời gian đó, Yên Chân Châu hết sức tận tâm chăm sóc con bé, Trọng Tử cũng rất thích nàng, không hề để ý đến vai vế mà gọi nàng ta là tỷ tỷ. Tuy thích thú, cảm kích như vậy nhưng trong lòng Trọng Tử lại cảm thấy phiền muộn, từ khi có Yên Chân Châu ở đây, sự phụ chưa từng ôm con bé một cái, mà nó cũng không còn cơ hội dựa dẫm vào sự phụ như trước nữa.

“Trùng Tử, vết thương của muội thực sự do Vạn Kiếp gây ra sao?”

“Đúng vậy.”

“Muội thực sự không nhìn rõ hấn à?”

Sống chung lâu như vậy, Trọng Tử phát hiện, vị tỷ tỷ này tuy bề ngoài có vẻ rất nghiêm chỉnh, đứng đắn nhưng thật ra lại rất thích buôn chuyện. Nghe tỷ tỷ hỏi vậy, Trọng Tử đảo mắt, nói nhỏ: “Lừa muội nói dối bọn họ đó, thật ra muội đã nhìn thấy hấn rồi.”

“Thật sao? Trông hấn thế nào?”

“Hấn... đẹp vô cùng đẹp hơn sự phụ của muội nhiều.”

Cặp mắt hạnh của Yên Chân Châu lập tức mở to: “Thật á?”

Trọng Tử cười hì hì, nói: “Gạt tở thôi, ai bảo tở suốt ngày hỏi muội.” Trên đời này, đừng nói có kẻ đẹp hơn sư phụ, chỉ cần đẹp bằng sư phụ thôi cũng đã là điều khó tin nổi.

Yên Chân Châu bẹo má con bé: “Dám lừa tở?”

Trọng Tử xin Chân Châu tha tội, nhớ kỹ lại, nói: “Thật ra hấn cũng rất đẹp, tuy muội chưa nhìn thấy mặt hấn, nhưng đã thấy mái tóc của hấn, đỏ rực một màu.”

Yên Chân Châu có vẻ ngạc nhiên: “Thì ra truyền thuyết là thật.” Nàng từ từ hồi tưởng, lắc đầu, lẩm bẫm: “Sao có thể trở thành như vậy chứ...”

Trọng Tử cũng cảm thấy rất tò mò: “Nữ nhân đó rõ ràng đối với hấn không tốt, vì sao hấn còn muốn đi cứu nàng ta?”

Yên Chân Châu than thở: “Đó là Cung Khả Nhiên tiên tử. Vì nàng ta Vạn Kiếp không chỉ nhiều lần liều mình mạo hiểm mà còn khiến các thủ hạ theo hấn làm chuyện điên rồ, ma cung Vạn Kiếp cũng vì thế mà tan rã. Vì cứu một nữ nhân mà ngay cả thủ hạ hấn cũng không thèm đếm xỉa. Có ai muốn theo một vị Ma Tôn si tình như vậy chứ. Vì vậy đến lúc Cửu U Ma tôn hiện thế, lập ra Cửu U ma cung trong hư thiên, quần ma có chỗ dung thân, liền tới tấp ruồng bỏ hấn, trốn tới Cửu U ma cung, Vạn Kiếp cũng chẳng hề bận tâm, một mình dời Vạn Kiếp ma cung đi nơi khác.”

Trọng Tử vẫn thấy khó hiểu: “Cung tiên tử đối xử tệ bạc với hấn như vậy mà hấn không bỏ mặc nàng ta ư.”

Yên Chân Châu nói: “Trên đời này, thứ có khả năng tổn thương người ta nhất không gì khác ngoài hai từ “tình ái” giản đơn, Vạn Kiếp yêu Cung tiên tử, hấn có pháp lực cao cường nhưng mãi không có kết quả tốt đẹp, nguyên nhân cũng bởi hấn không vượt qua được cửa ải tình ái này.”

Trọng Tử hỏi lại: “Cửa ải tình ái ư?”

Yên Chân Châu cười tinh quái: “Muội vẫn còn nhỏ, không biết được đâu.”

Trọng Tử hồi thúc Chân Châu.

Yên Chân Châu đành nói: “Đợi vài năm nữa, lớn lên muội ắt sẽ hiểu. Nếu có tình cảm sâu nặng với ai, muội sẽ không tính toán người ấy tốt hay xấu, y vui vẻ, muội cũng thấy vui vẻ, y không vui, muội cũng thấy đau lòng, y gặp nguy hiểm, muội sẽ cố gắng liều mạng mà tới cứu y, thế nhưng có thể y chưa chắc đã đối xử tốt với muội như muội đối xử tốt với y, nếu thực sự y đối xử tốt với muội thì đó chính là chuyện may mắn nhất trên đời.”

Trọng Tử chống cằm, nói: “Giống như muội và sư phụ vậy.”

Yên Chân Châu phì cười: “Đúng thế, đúng thế. Ha ha! Chỉ là... có điểm không giống lắm. Hai người một khi có tình ý với nhau thì có thể thành thân.”

Mười ba tuổi, Trọng Tử lần đầu hiểu ra vấn đề, liền kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng.

Kỳ thực, vết thương của Trọng Tử từ lâu đã khá hơn, nhưng vì là người đầu tiên được ở lại Trọng Hoa cung hậu hạ nên Yên Chân Châu cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đâu muốn sớm rời đi, Trọng Tử vì cảm kích tấm lòng của nàng, nên cũng không chủ động nhắc tới việc này. Sự dây dưa ấy kéo dài đến cả nửa năm, mãi đến khi Lạc Âm Phạm tự thân xác nhận Trọng Tử đã hoàn toàn bình phục, chàng mới cảm tạ Yên Chân Châu bằng một viên thanh tâm đan. Nàng ấy lưu luyến không rời, không ngớt căn dặn Trọng Tử có việc gì thì nhớ gọi nàng tới.

Tiền Yên Chân Châu xuống núi, Trọng Tử liền chạy thật nhanh về hướng đại điện.

Lạc Âm Phàm đang chấp tay trước án, nhìn linh hạc sắp xếp thư tín.

Trên đời này, dường như không có gì có thể thay đổi được thần sắc trên khuôn mặt tuấn tú kia, chàng luôn khoan thai và điềm đạm như vậy. Y phục tựa tuyết, tóc dài đen bóng như mực, giống như một bức tranh thủy mặc phóng khoáng, tự nhiên, nhu hòa mà xa vời vợi.

Trọng Tử rất muốn chạy tới ôm sư phụ để làm nũng giống như trước kia, thế nhưng chẳng hiểu sao, con bé cứ đứng ở cửa, nhìn hình bóng thân thuộc ấy từ xa, có cố gắng thế nào cũng không thể nhấc chân chạy tới. Nó cảm thấy không tự nhiên, hơn nữa lại rất căng thẳng, hồi hộp.

Lạc Âm Phàm đã phát hiện con bé đứng đó từ lâu, liền lên tiếng: “Trọng nhi?”

Trước đây, linh hạc không ít lần bị con bé đùa nghịch, trêu chọc, giờ vừa liếc mắt thấy cô bé, nó liền thông thả bước qua bên kia án thư.

Trọng Tử lắc lắc đầu, cố gắng khôi phục lại trạng thái bình thường, chạy như bay đến bên Lạc Âm Phàm, cất tiếng gọi: “Sư phụ.”

“Tìm vi sư có việc gì?”

“Đệ tử đến hầu sư phụ.”

Tiểu đồ đệ vừa khỏi bệnh, điều đầu tiên nghĩ đến lại là hầu hạ mình, Lạc Âm Phàm bất giác cảm động, nhấc chén trà đang đặt trên bàn, nhấp một ngụm: “Vết thương của ngươi mới lành, không cần đến đây đâu, về phòng nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng đi.”

Trọng Tử không chịu: “Đệ tử khoẻ hẳn rồi.”

Lạc Âm Phàm đành tùy theo ý con bé.

Từ đó, Trọng Tử càng quyết tâm tu thành tiên cốt để tiếp tục được ở bên sư phụ, ngày đêm tu luyện khổ cực, hai năm sau đã có chút thành quả, tẩy căn dịch cốt^[3], trút bỏ thân xác phàm tục, tu thành bán tiên, cơ thể bắt đầu chậm phát triển dần. Lạc Âm Phàm biết việc này, không hề tỏ ra vui mừng, hằng đêm chỉ ngược mắt nhìn trăng mà thở dài, trong lòng dâng tràn cảm giác rối bời.

[3] Tẩy căn dịch cốt: tẩy trần, cơ thể không còn là người phàm nữa.

Điều bình thường duy nhất giữa họ là hai sư đồ ngày càng trở nên giống sư đồ hơn.

Vết thương đã khỏi hẳn, Trọng Tử không có cơ hội quần quít bên sư phụ nữa. Và lại, bây giờ Trọng tử đã mười lăm tuổi, càng không thể làm như vậy, ký ức về những vòng ôm ngày nào, tựa hồ đã vĩnh viễn nằm trong giấc mộng, chỉ biết giấu vào nơi sâu thẳm nhất, ấm áp nhất nơi đáy lòng.

Mười lăm tuổi, đứa trẻ lanh lợi, đáng yêu ngày nào đã trở thành một thiếu nữ, vóc dáng người thon thả, cao ráo, không đầy đà như Văn Linh Chi, mà nhẹ nhàng, thướt tha, phiêu diêu như chiếc lông vũ. Ánh mắt của các đệ tử khác nhìn nàng bắt đầu chuyển từ thích thú sang yêu mến, không ít người đi theo nịnh nọt, lấy lòng nàng, nhưng đáng tiếc Trọng Tử chỉ một lòng một dạ muốn ở bên sư phụ, không để ý tới những việc này. Điều khiến nàng lo lắng là ba tháng sau, Nam Hoa phái sẽ thu nhận đệ tử mới, những đệ tử cùng nàng báỉ nhập Nam Hoa năm nào đều phải trải qua một cuộc thử thách nghiêm trọng, đệ tử nào cũng phải tham gia.

Mỗi lần thấy nàng Văn Linh Chi lại trưng ra vẻ mặt cười nhạt, chỉ có điều nàng ta không còn buông lời chế giễu nàng nữa mà chỉ nhìn nàng đầy ẩn ý, được Trọng Hoa tôn giả nhận làm đồ đệ đã bao năm, thế mà đến thuật ngự kiếm nàng cũng không biết.

Lạc Âm Phàm chưa từng đề cập tới vấn đề này, tựa hồ không nghĩ tới có ngày đệ tử không biết thuật pháp của mình sẽ phải đối mặt với một tình huống vô cùng rắc rối.

Mãi cho đến khi cách ngày tỷ thí ba ngày, Trọng Tử mới cúi gầm mặt, ủ rũ đến Lục Hợp điện tìm Mộ Ngọc, chợt thấy rất nhiều nữ đệ tử cười đùa đi ngang qua.

“Tần sư huynh xuống núi rồi!”

Chương 11: Tinh Xán^[1]

[1] Tinh Xán: ngôi sao sáng như ngọc.

Phía xa xa, có một đám đệ tử riu rít vây quanh một người có thân hình cao to, xa lạ.

Trọng Tử cảm thấy vô cùng hứng thú, chạy tới nhìn ngó, không ngờ người đứng giữa vòng vây của đám nữ đệ tử lại là hắn. “Tần Kha...sư huynh!”

Năm năm trôi qua, một tiểu công tử mười ba tuổi đã biến thành một chàng thanh niên mười tám tuổi, các đường nét trên khuôn mặt vô cùng ưu tú, hàng tóc mai hai bên thái dương đen như mực, lông mi dài như đao, sống mũi thẳng tắp, trong đôi mắt lạnh lùng, băng giá mơ hồ chứa đựng một vẻ kiêu ngạo sâu sa, loáng thoáng có thể thấy được dáng dấp của thời niên thiếu. Do đã lớn nên hắn không còn mặc trang phục màu tím mà mặc chiếc áo choàng trắng giống các đệ tử khác. Đứng giữa vòng vây của các nữ đệ tử, hắn như một nhị hoa vươn cao, được bao bọc bởi các cánh hoa đủ màu sắc, phong thái vượt trội hơn hẳn so với năm xưa.

Chỉ có một điều không đổi là lời nói và hành động của hắn vẫn có vẻ giả dối như trước.

Hai hàng lông mày nhíu lại, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn duy trì trạng thái bình thản tự nhiên, đối mặt với vòng vây truy hỏi dồn dập của các nữ đệ tử, hắn chỉ thỉnh thoảng đáp lại vài câu, duy chỉ có đôi mắt nhìn Văn Linh Chi lâu hơn một chút.

Điều này cũng khó trách được, Văn Linh Chi đã mười bảy tuổi, xinh đẹp, hoạt bát, rất giỏi đối đáp, là một nữ đệ tử vô cùng tài sắc của Nam Hoa. Tàn Kha ở Ngọc Thành Phong tu luyện năm năm, không hề biết những việc xảy ra dưới núi, trước đây, đối với nàng ta, hắn chỉ có một ấn tượng mơ hồ, đâu còn nhớ rõ mỗi ân oán giữa nàng ta và Trọng Tử, chỉ nhìn vào dung mạo của nàng ta đã thích rồi, hơn nữa, biết nàng ta là đệ tử của Mẫn Vân Trung, hắn càng khách khí và để ý tới nàng ta nhiều hơn những người khác.

Xác nhận đó chính là hắn, Trọng Tử vui mừng khôn xiết, thấy hắn không nhìn thấy mình, nàng liền lớn tiếng gọi: “Tàn sư huynh, Tàn sư huynh.”

Hắn nghe thấy giọng nàng, quay mặt nhìn về hướng bên này.

Các nữ đệ tử kia cũng cũng yên lặng nhìn theo.

Trọng Tử trên danh nghĩa là đệ tử của Lạc Âm Phàm nhưng không vì thế được các đệ tử khác tôn trọng, trên dưới đều biết nàng không hề biết thuật pháp, cho rằng nàng làm mất mặt Trọng Hoa tôn giả nên càng khinh thường nàng. Cũng may là Trọng Tử không hề để tâm đến những việc này, ngày tháng trôi qua, các nữ đệ tử thấu hiểu tính khí của nàng, bắt đầu thay đổi thái độ với Trọng Tử, không còn khinh ghét nàng nữa. Nhưng trước mặt Ngu Độ và Mẫn Vân Trung Văn Linh Chi rất được coi trọng, có nàng ta nói giúp một hai câu cũng tốt; còn Trọng Tử, trước mặt Lạc Âm Phàm lại ít khi mở miệng yêu cầu, đòi hỏi, bởi vì nàng biết Ngu Độ và Mẫn Vân Trung

không thích nàng, nên nàng không muốn gây thêm phiền phức cho sư phụ. Các nữ đệ tử thường ngày vẫn bị Văn Linh Chi ý thế chèn ép, mặc dù sau lưng không hề ghét Trọng Tử, nhưng giờ lúc này có mặt Văn Linh Chi ở đây, bọn họ không dám đến gần Trọng Tử mà ân cần thăm hỏi.

Văn Linh Chi vẫn giữ vẻ mặt khó chịu quen thuộc, nhìn Trọng Tử đầy khiêu khích.

Vốn định tới chào hỏi Tần Kha vài câu, nhưng không ngờ lại kinh động tới bọn họ. Trọng Tử chợt cảm thấy xấu hổ, nở nụ cười gượng gạo: “Tần sư huynh?”

Cặp mắt kia chợt sáng lên, đáng tiếc chỉ là trong nháy mắt, Trọng Tử còn chưa kịp mở miệng, hắn đã hướng về phía nàng, khách khí gật đầu một cái rồi lại quay đi, tiếp tục nói chuyện với Văn Linh Chi.

Cũng khó trách hắn không nhận ra nàng, năm đó nàng chỉ là đứa trẻ ăn mày gầy gò, da dẻ vàng bủng, chớp mắt đã trở thành một cô nương xinh đẹp xuất chúng, ai nhìn thấy cũng nhớ mãi không quên. Nhưng Tần Kha vốn là con nhà quyền quý, học rộng biết nhiều, hướng chí hắn cũng không phải là người dễ dàng để lộ tâm tư với người khác, chỉ coi Trọng Tử là một trong số những nữ đệ tử chạy đến góp vui, nào nghĩ được đó lại là “Tiểu nha đầu xấu xí” đi theo hắn năm nào.

Văn Linh Chi nhướn mày, khóe miệng cong lên đầy quyền rũ, nở nụ cười đắc thắng.

Hắn không nhận ra mình ư? Trọng Tử có chút buồn bã, thất vọng, nhìn đám nữ đệ tử vây quanh hắn hỏi han, nhất thời không biết nói gì, đành xoay người trở về Tử Trúc Phong.

Viết xong thư đưa linh hạc mang đi, Lạc Âm Phàm mới phát hiện vì sao hôm nay chàng lại cảm thấy trong điện trống trải đến thế, hình như thiếu cái

gì đó, hóa ra, tiểu đồ đệ vẫn thường ở bên hầu hạ chàng từ sáng đã chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu.

Lúc hiểu rõ nguyên do, chàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Một mình sớm tối tu hành trên Tử Trúc Phong đã mấy trăm năm, chưa bao giờ chàng nghĩ thanh tĩnh có điều gì không tốt, ai ngờ từ khi thu nhận đệ tử đến nay, cuộc sống của chàng trở nên phong phú, náo nhiệt hơn hẳn, nếu thật sự có một ngày nàng không còn ở đây nữa, có lẽ chàng lại cảm thấy không quen.

Hơi thở quen thuộc đã ở ngay bên ngoài điện, nàng đang làm gì vậy nhỉ? Lạc Âm Phàm không kìm lòng được, đi ra khỏi điện, liền thấy một bóng áo trắng đang lặng lẽ ngồi trước dòng Tứ Hải, chăm chú nhìn.

Giống hệt hồi còn bé, nàng vẫn thường ngồi trên cây cầu đá, nửa người áp trên thành cầu, thần thờ ngắm nhìn dòng nước Tứ Hải lững lờ trôi dưới chân cầu.

Năm năm trôi qua, tiểu đồ đệ đã trưởng thành hơn rất nhiều, cơ thể mềm mại, uyển chuyển, tựa như một áng mây trắng đang nhẹ nhàng phiêu dật.

Lạc Âm Phàm không kìm được, khẽ gọi: “Trọng nhi?”

Dường như cảm nhận được giọng nói như gió thoảng ấy, Trọng Tử ngẩng lên, nhìn chàng mỉm cười.

“Lớn như vậy rồi, mà còn ngồi dưới đất?” Trong giọng nói hơi có vẻ trách cứ.

“Không có ai nhìn thấy đâu ạ!”

Ở Tử Trúc Phong, ngoài hai sư đồ đệ, hầu như không có người khác lai vãng, thường ngày Trọng Tử vốn không cần quá trọng tới vẻ bề ngoài, rất tự do, tự tại.

Lạc Âm Phàm bất giác cảm thấy áy náy, con bé cũng lớn rồi, hẳn cũng ưa thích những nơi náo nhiệt, đến tận bây giờ, hằng ngày con bé vẫn phải ở cùng chàng tại một nơi quanh quẽ thế này, quả thực cũng thấy tủi thân lắm chứ!

“Nếu thấy buồn chán, thì ra ngoài tìm các sư tử, sư muội chơi đùa đi.”

“Ồ, đệ tử đi rồi, nhưng chẳng có gì vui cả.” Nếu phải trò chuyện cùng Văn Linh Chi và đám nữ đệ tử kia thì nàng thà ở đây cùng với sư phụ còn hơn.

Lạc Âm Phàm đi đến bên nàng, hồi lâu sau mới nhú mày, hỏi: “Có tâm sự gì sao?”

Trọng Tử lắc đầu: “Đệ tử đang suy nghĩ, lúc nào thì... những con cá này mới không sợ đệ tử nữa.”

Lạc Âm Phàm sững sờ.

Trọng Tử cười gượng gạo: “Năm đó chính miệng sư phụ đã hứa, nếu có ngày những con cá này không còn sợ Trọng Nhi nữa, sư phụ sẽ lập tức dạy Trọng Nhi tiên thuật, nhưng Trọng Nhi biết, thật ra đó chỉ là một lời an ủi mà thôi.”

Đứa trẻ thông minh, thuần khiết này! Lạc Âm Phàm không biết nói gì với nó nữa.

Trọng Tử ngẩng mặt nhìn chàng.

Ánh mắt khiến người ta phải đau lòng, Lạc Âm Phàm không hề giấu diếm: “Trên đời này có những việc khó nói ra, vì sư cũng không thể xác định rõ ràng được.”

Trọng Tử nói: “Sư phụ cho rằng sẽ có ngày đó ư?”

Lạc Âm Phàm không trả lời, chỉ nhẹ giọng thở dài, phất tay một cái, trước mắt liền hiện ra một chiếc ghế đá, chàng ngồi xuống, nhìn cặp mắt to tròn kia, động viên: “Trọng nhi, có một số việc không thể chỉ vì hy vọng quá mong manh mà từ bỏ, không dám tiếp tục. Nếu mọi người ai cũng chăm chăm hướng tới kết quả, thì ai dám đứng ra thực hiện những việc xưa nay không ai nghĩ là làm được đây? Nam Hoa Tổ sư từ thuở sơ khai lập phái đã trải qua biết bao gian lao khổ cực, đến ngày hôm nay, Nam Hoa đã là phái đứng đầu tiên môn. Năm đó Ma tôn Nghịch Luân thống nhất hai giới ma - yêu, dẫn quân tấn công núi Nam Hoa, tình thế lúc đó không hề tương xứng chút nào, Nam Hoa mặc dù thế lực yếu hơn nhưng cuối cùng vẫn giữ được thông thiên môn đấy thôi. Vì thế, Trọng nhi à, chỉ cần trong thâm tâm luôn tồn tại thiện niệm, sát khí trời sinh sẽ không có đất mà phát triển, bất luận là có thể hay không thể có một ngày như vậy, chỉ cần người tận tâm thực hiện, thì sẽ mãi mãi là đồ đệ ngoan của vi sư, người hiểu rõ chưa?”

Trọng Tử cup mi mắt xuống: “Sư phụ không chê Trọng Nhi vô dụng, làm mất mặt người chứ?”

Lạc Âm Phàm sao có thể không hiểu suy nghĩ trong lòng của tiểu đồ đệ, chàng liền nửa dạy dỗ, nửa an ủi, nói: “Người khác có nói gì chẳng nữa cũng đâu quan trọng, vạn nhất đừng học theo bọn họ, chỉ biết coi trọng hư danh. Sở dĩ tiên được gọi là tiên là bởi các đệ tử Tiên môn mang trong mình trọng trách với bách tính, dùng thuật pháp đem lại hạnh phúc cho Lục giới, ma cũng có thuật pháp, nhưng chúng lại dùng thuật pháp đó để gây tai họa cho nhân gian, khiến lòng người căm hận. Biết thuật pháp hay không đâu phải là điều quan trọng, biết thuật pháp mà không có phẩm hạnh thì tiên hay ma cũng giống nhau cả thôi? Phẩm hạnh luôn đoan chính, ngay cả khi

người không biết thuật pháp, cũng sẽ được người đời kính nể, lúc đó, vì sự sẽ được vinh dự vì người.”

Đúng vậy, người khác cảm thấy thế nào đâu có gì quan trọng, chỉ cần sự phụ không chê nạng là được.

Trọng Tử rút cuộc cũng thấy thoải mái hơn nhiều, gật đầu nói: “Lời sư phụ giáo huấn, Trọng Nhi đã hiểu rồi ạ.”

Một người có thiên bẩm như vậy, chỉ bởi vì thành kiến mà trễ nải việc học thuật đến tận lúc này, trở thành đệ tử duy nhất trong Tiên môn không biết thuật pháp, điều này là đúng hay sai đây? Dù con bé đã tu thành bán tiên, nhưng ngay cả năng lực phòng vệ cơ bản cũng không có, suýt nữa đã chết dưới tay Ma tôn Vạn Kiếp.

Trong lòng Lạc Âm Phàm vô cùng xót xa: “Những lúc Trọng Nhi thấy tủi thân, Trọng Nhi có trách sư phụ không?”

Trọng Tử nhân lúc đó nằm úp mặt xuống đầu gối sư phụ, nói: “Làm sao đệ tử có thể trách sư phụ được! Quả thật, Trọng Nhi cũng không muốn học tiên thuật gì gì đó, luyện kiếm còn càng mất mặt hơn, có sư phụ ở bên, ai có thể làm tổn thương Trọng Nhi đây? Chỉ cần sư phụ không chê Trọng Nhi vô dụng, đuổi Trọng Nhi đi.”

Lạc Âm Phàm lặng im, không nói gì.

Lần đó là sự cố ngoài ý muốn, sau này chàng nhất định sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương con bé nữa.

Mặt nước Tứ Hải trong vắt như gương, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của hai sư đồ họ, áo trắng tựa tuyết, Trọng Tử ngồi bên, ôm chân Lạc Âm Phàm, dường như đang được quay trở về những năm tháng trước đây.

Đây thật sự là sư phụ sao?

Đôi môi mỏng thấp thoáng ý cười, chỉ ẩn hiện trên mặt nước một giây rồi nhanh chóng tan biến như những ánh sao rơi trên con sông nhỏ, lấp lánh giăng khắp mặt sông.

Trọng Tử không lên, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn bóng hình dưới mặt nước, bất giác mỉm cười.

So ra thì nàng còn hơn Vân tiên tử, nàng thấy mình thật may mắn, lúc nào cũng được ở bên cạnh sư phụ, chỉ cần như vậy là tốt lắm rồi.

Đang đắm chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ, màn đêm đã buông xuống tự lúc nào, vàng trăng đã treo cao, những ánh sao bắt đầu xuất hiện. Trước điện, ngọc minh châu bắt đầu chiếu rọi nhưng tiểu đồ đệ vẫn nằm tựa đầu trên đầu gối chàng, không nhúc nhích, ôm chặt cánh tay chàng, lười biếng không chịu đứng dậy, cơ hồ như đang ngủ, nhưng thật ra nàng không hề ngủ mà còn tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ con.

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn nàng giây lát, thở dài, cuối cùng không nỡ đẩy nàng ra, chỉ gọi khẽ: “Trọng nhi?”

Trọng Tử đáp lại một tiếng.

“Đứng dậy nào!”

Nàng chỉ ừ hử mà không chịu đứng dậy.

Lạc Âm Phàm vừa bực mình vừa buồn cười. “Hội thử kiếm là quy định của Nam Hoa phái từ trước đến nay, tuy nói là tất cả các đệ tử đều phải tham dự nhưng chương giáo biết người là trường hợp ngoại lệ, đến lúc đó,

người chỉ cần tuyên bố chịu thua, có thể được miễn việc tử thí, không cần phải để ý tới ánh mắt của người khác.”

Trọng Tử quay ngoắt lại, vừa mừng vừa sợ, lại có chút trách móc, nói: “Thì ra sư phụ đã sớm biết như vậy.”

Khuôn mặt vẫn nhỏ nhắn, đáng yêu như xưa, nhưng lúc này sóng mắt có vẻ long lanh hơn, đôi môi mím lại như đang giận dữ, toát lên vẻ quyền rũ kỳ lạ. Thường ngày vẫn sớm tối bên nhau nhưng chưa bao giờ Lạc Âm Phàm để ý tới điều này, hôm nay chàng ngẫu nhiên phát hiện ra sự thay đổi, nhất thời sững sốt, bất ngờ đẩy nàng ra, vội vã đứng lên: “Muốn lên sân đấu thì phải ngự kiếm bay lên, không phải người muốn học sao? Hôm nay sư phụ sẽ dạy người.”

Thường tới xem các sư tử, sư muội khác ngự kiếm bay qua bay lại, Trọng Tử cũng từng ước ao, chỉ sợ là làm khó sư phụ nên không dám mở miệng cầu xin, ai ngờ chàng lại chủ động đưa ra lời đề nghị này, bao phiền muội trong lòng Trọng Tử những ngày qua bỗng tan biến hết. Nàng vươn người định đứng thẳng dậy, ai ngờ hai chân do nửa quỳ, nửa ngồi đã lâu, trở nên tê dại, bèn đau đớn lảo đảo vài tiếng.

Lạc Âm Phàm lắc đầu, dìu nàng đứng lên.

Đôi tay bị nắm chặt, trái tim cũng như bị vật gì đó va phải, Trọng Tử kinh ngạc vô cùng.

Đã bao lâu rồi bàn tay này không còn kéo tay nàng nữa? Dịu dàng, quen thuộc đến thế, năm đó sư phụ cũng từng nắm tay nàng như vậy, trước mắt bao người, kéo nàng đi lên Tử Trúc Phong, cảnh tượng tuyệt vời ấy khiến nàng mãi mãi khắc cốt ghi tâm, không bao giờ phai nhạt.

Đã bao lần, nàng muốn chủ động tới kéo tay người, vì trong lòng nàng biết rõ người sẽ không trách cứ, nhưng sự thực là, nàng chưa bao giờ dám làm vậy. Chính nàng cũng không hiểu, tại sao khi đứng trước mặt sư phụ,

người thân yêu nhất, nàng lại không có cảm giác thoải mái, vô tư như khi ở bên cạnh Mộ Ngọc, chỉ ít tới bây giờ nàng vẫn còn có thể ôm tay Mộ Ngọc mà làm nũng.

Chỉ biết rằng, trái tim nàng, không trở về như trước được nữa rồi.

Bây giờ, người lại một lần nữa nắm chặt tay nàng, mang lại cho nàng một cảm giác kỳ lạ, đó là hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi muốn bật khóc, sự biến đổi cảm xúc này khiến nàng chìm đắm trong mớ hỗn độn giữa muộn phiền, sợ hãi, và chờ mong.

Nhưng bàn tay kia thoáng chốc đã buông lỏng

“Trước tiên, đi theo sư phụ chọn một món pháp khí đã.”

Trong chớp mắt, bụi đất trên người biến mất sạch, quần áo lại sạch sẽ như thường, Trọng Tử lấy lại tinh thần, liếc nhìn bàn tay trống rỗng, ưu sầu rút tay vào ống tay áo, siết chặt, dường như muốn lưu lại chút dư vị ấm áp còn đọng lại.

Trong căn phòng nguy nga lộng lẫy bày đủ các loại pháp khí, màu sắc rực rỡ, trong đó có rất nhiều đồ vật đủ mọi màu sắc. Mấy chục thanh kiếm treo cao giữa không trung, ánh sáng le lói, chói mắt, không ngừng lưu động, có những pháp khí cổ, trông thô sơ và cũ kỹ nhưng ẩn chứa đầy linh khí, vừa nhìn đã biết là một pháp khí phi thường. Ngoài ra, còn có rất nhiều loại pháp khí khác như trượng dài, trượng ngắn, phát trần, phược yêu lăng^[2], khốn tiên tác^[3], vòng kim cô... thậm chí còn có một cái bình hoa cảnh dài.

[2] Phược yêu lăng: dải lụa bắt ma, quý.

[3] Khốn tiên tác: dây thừng vây hãm.

Nhưng trong trí nhớ của Trọng Tử, căn phòng này vốn trống rỗng cơ mà, Trọng tử vô cùng kinh ngạc, thậm chí chẳng trách Trọng Hoa cung lại vắng lặng, đơn sơ đến thế, hóa ra sư phụ làm phép, giấu mọi thứ đi.

Lạc Âm Phàm nói: “Người nhìn kĩ đi rồi chọn pháp khí phù hợp với mình nhất.”

Ở Nam Hoa đã năm năm, Trọng Tử chưa từng được học tiên thuật, ít nhiều cũng có chút bồi rối, phái Kiếm Tiên có điểm khác biệt so với phái Chú Tiên, ai nấy đều mang bên người một pháp khí. Lạc Âm Phàm sử dụng một thanh Trục Ba, Ngu Độ có Lục Hợp thần kiếm, Mẫn Vân Trung có một thanh kiếm như tòa bảo tháp, được gọi là Phù Đồ Tiết. Hành Huyền chuyên về thiên cơ thì pháp khí người sử dụng là một cuốn sách Thiên Cơ. Còn Mộ Ngọc cùng đa số đệ tử khác đều sử dụng kiếm nhưng chưa thấy họ sử dụng bao giờ, số ít đệ tử còn lại chỉ chọn vài món pháp khí như vòng hoặc dây thừng.

[©STENT](#)

Đầu tiên Trọng Tử xem kiếm, tay trái rút thử một thanh, tay phải lại cầm một thanh khác, thích thú không muốn rời mắt. “Sư phụ nói xem, đệ tử chọn kiếm hay cái khác đây?”

“Chúng ta đều là đệ tử phái Nam Hoa Kiếm tiên, khi chống lại địch thủ thường dùng kiếm là bởi kiếm có mũi nhọn, dễ dàng tấn công, nhưng cũng không nhất định phải chọn kiếm.” Trong lúc nói chuyện, Lạc Âm Phàm khẽ đưa tay phải lên, chiếc bình hoa cảnh dài lập tức bay đến, nằm gọn trong lòng bàn tay chàng. “Phàm là những đồ vật hữu dụng thì đều có thể trở thành pháp khí, một khúc gỗ, một cuốn sách, nếu dùng lâu thì sẽ cùng với chủ nhân tâm ý tương thông, chỉ có điều, một pháp khí tốt, trước tiên phải mang linh khí, khi đó tấn công hay phòng thủ cũng sẽ thu được hiệu quả tốt hơn.”

Bình hoa lại trở về chỗ cũ, chàng nhắc nhở: “Lựa chọn pháp khí không thể chỉ trong một chốc một lát, cũng không dễ dàng vứt bỏ nó, nếu không, e rằng cả đời cũng chẳng lựa chọn được một pháp khí ưng ý.”

Trọng Tử “a ha” một tiếng. “Đệ tử từng nghe Chân Châu tử tử nói, chọn pháp khí tựa như nam nhân lấy vợ, nữ nhân gả chồng, nhất định phải chọn lựa thật kĩ mới được.”

Lạc Âm Phàm ghen hống, lát sau mới nhẹ giọng khiển trách: “Không được nói bậy!”

Trọng Tử xem qua từng món đồ, món nào cũng lấy ra rồi lại đặt vào, đặt vào rồi lại lấy ra, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn thanh Trục Ba trên người chàng.

Cả căn phòng tổng cộng có năm mươi sáu món pháp khí, đều là những thần vật Lạc Âm Phàm sưu tầm mấy trăm năm qua, cũng có khi là của người khác biếu tặng, có cái là chàng thu nhập trên đường hành tẩu tứ phương, không có vật nào không phải là thượng phẩm. Pháp khí một khi thông linh sẽ tự lựa chọn chủ, cảm nhận được linh khí trên người Trọng Tử, chúng đều thi nhau phát ra tiếng vù vù đầy thu hút, thậm chí có vài món còn nóng lòng sấn tới trước mặt nàng.

Trọng Tử thấy hoa cả mắt, hơn nữa, tâm trạng của nàng đang treo ngược cành cây, phát hiện ra chẳng có món đồ nào sánh được với thanh Trục Ba của sư phụ, nản lòng bỏ qua tất cả, trở lại bên cạnh Lạc Âm Phàm. “Sư phụ chọn cho đệ tử một món đi!”

Làm gì có đạo lý nào cho phép đệ tử Tiên môn nhờ người khác chọn pháp khí cho mình chứ, nhưng Lạc Âm Phàm không khước từ lời đề nghị của nàng, ngược nhìn một lượt tất cả các món pháp khí treo trong phòng, bỗng chìa tay ra, một món pháp khí treo phía bên trái tường bay tới, nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay chàng.

Đó là một cây trượng ngắn màu bạc, bị che lấp dưới những pháp khí lấp lánh khác, rất khó nhìn ra.

Thân trượng dài không quá ba thước, rộng khoảng hai ngón tay, đầu trượng ánh lên màu tím nhạt tự nhiên như một ngôi sao được tinh luyện mà thành, đẹp không chê vào đâu được. Cả cây trượng ngắn tỏa ra thứ ánh sáng êm dịu mà rực rỡ, vô cùng tinh xảo và xinh đẹp.

“Hai trăm năm trước, vị sư đi qua Côn Luân, nhặt được một khối thép đen từ trên trời rơi xuống, trong đó ẩn chứa rất nhiều linh khí, vốn định đúc thành kiếm, ai ngờ khối thép này vô cùng kỳ lạ, rất khó tôi rèn, cuối cùng đành phải luyện thành cây pháp trượng này, sư phụ chọn cho con cái này, người có thích không?”

Trọng Tử mừng rỡ, gật đầu lia lịa, mở miệng xin: “Sư phụ đặt tên cho nó cái tên đi.”

Lạc Âm Phàm nghe vậy thì ngược mắt nhìn ra bầu trời cao ngoài khung cửa, rồi lại cúi đầu nhìn nàng: “Ánh sáng của những vì sao tuy không thể so sánh với ánh sáng của vàng trắng nhưng không vì sự mỏng manh của mình mà cảm thấy xấu hổ, chúng vẫn chiếu sáng khắp nhân gian, ân huệ tỏa khắp chúng sinh, vị sư chỉ mong người cũng đừng coi nhẹ bản thân, trong lòng luôn có chúng sinh, giống như những ngôi sao trên trời cao vậy, thế nên, vị sư đặt tên cho cây trượng này là Tinh Xán.”

Trăng xanh bóng trúc, sao treo xa vời.

Sao sáng chiếu rọi khung cửa, chạm vào áo choàng trắng như tuyết, tan chảy trong đáy mắt, hai con người sâu thăm thẳm ánh lên vô số vẻ kỳ vọng, mơ hồ như hai mảng trời đen lấp lánh như ánh mực, rộng lớn mênh mông, bao dung vạn vật.

Trọng Tử nhìn đến ngây dại.

Lạc Âm Phàm không để ý tới thái độ của nàng, chỉ nhìn cây Tinh Xán đang tỏa ra thứ ánh sáng chói lọi, rực rỡ hơn trước, nó rung lên như muốn rời khỏi lòng bàn tay chàng. Nhất thời chàng cảm thấy thật đáng vui mừng.

Những thần vật mang linh khí trong mình đều vô cùng thông minh, chúng có thể tự lựa chọn chủ nhân, thông thường là xem tố chất con người, cũng giống như một con ngựa có tốt hay không là do một phần ở người chủ, nếu theo một chủ nhân bất tài, sao nó có thể cam tâm được đây! Hơn nữa, chúng còn có một linh lực kỳ lạ hơn, đó là chỉ chấp nhận chủ nhân có chính khí, thông thường chúng không bao giờ nhận những người có tâm địa tà ác làm chủ nhân, ngay cả khi cố tình sử dụng chúng thì uy lực của chúng tự khắc sẽ suy yếu. Tinh Xán đúng là một vật như vậy, bản thân là một thổi thép ở trên chín tầng trời, trong mình nó đã mang chính khí, nếu nó đã chọn Trọng Tử thì có nghĩa là nó đã biết bản tính của tiểu đồ đệ vốn hiền lương, không uổng công Lạc Âm Phàm mấy năm nay nhọc công giáo dưỡng.

Lạc Âm Phàm đưa Tinh Xán cho nàng, tình ý sâu xa, nói: “Tinh Xán không có đầu nhọn, tấn công không thể lợi hại bằng kiếm nhưng phòng thủ lại rất tốt, vì sư không chọn kiếm mà chọn nó cho ngươi là bởi ngươi có sát khí trời sinh, sư phụ mong ngươi lúc nào cũng biết khắc chế bản thân, không tranh cường háo thắng, càng không có tâm địa hại người.”

Hàng mi cong dài rủ xuống. Trọng Tử cúi đầu, nói: “Trọng Nhi hiểu rõ rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu, lát sau lại nói: “Cũng phải dùng nó tự vệ cho tốt.”

Chàng nhẹ nhàng nói một câu, Trọng Tử phút chốc ngẩng lên, đôi mắt to tròn lấp lánh, rung động lòng người: “Trọng Nhi hiểu.”

Mặt trời ló dạng, ánh trăng lặng lẽ khuất núi, gió sớm mai khe khẽ buông lơ.

Thân Tinh Xán bóng loáng, có thể dễ dàng cầm trong tay, không cảm thấy nặng chút nào mà có cảm giác nhẹ bằng không gì sánh được.

Trọng Tử cầm Tinh Xán, nhìn ngắm hồi lâu, rồi nhẹ nhàng buông tay.

Lạ một điều, Tinh Xán không hề rơi xuống đất mà chỉ dần dần hạ thấp xuống, cách mặt đất khoảng chừng một thước, Trọng Tử cẩn thận, dè dặt đặt chân lên Tinh Xán, nó như hiểu được tâm tư của chủ nhân, liền chờ nàng từ từ bay lên, vô cùng vững chãi.

Những điều Lạc Âm Phàm truyền dạy cho nàng đều vô cùng quan trọng, Trọng Tử hai ngày nay đều ở lý trên Tử Trúc Phong luyện tập, không hề ra ngoài dạo chơi, nghĩ đến chuyện rạng sáng nay sẽ diễn ra hội thử kiếm, đêm qua nàng trần trọc mãi không sao ngủ được, liền dứt khoát ngồi dậy suy xét cẩn trọng.

Tuy rằng không muốn tranh giành thắng thua nhưng nếu lúc lên sân đấu mà để lại ấn tượng tốt thì sẽ khiến sư phụ đẹp mặt, sư phụ đã dạy mỗi một pháp khí đều có kỹ năng, bản lĩnh riêng, nàng phải học cho xuất sắc, thành thục mới được.

Trọng Tử vốn có gân cốt dẻo dai, khoẻ mạnh tiếp thu lại rất nhanh, hơn nữa, bình thường cũng từng theo sư phụ ngự kiếm, đã có thể học được cách giữ thăng bằng, thêm nữa, nói ra thì có vẻ kỳ quái, nhưng Tinh Xán cũng giống như bề ngoài của nó vậy, vô cùng nhu thuận, dễ điều khiển, chỉ bỏ ra hai ngày ngắn ngủi, nàng đã có thể tùy ý ngự trọng mà bay khắp nơi.

Sau khi Lạc Âm Phàm biết điều đó thì chàng chỉ gật đầu một cái, rồi không có bất cứ biểu hiện nào nữa.

Chẳng lẽ nàng học chưa tốt sao? Nhớ lại năm đó, Trác Hạo ở Thanh Hoa cung từng biểu diễn thuật Ngự kiếm cho nàng xem, hấn ngự kiếm rất giỏi, bay nhanh như chớp, tư thế thu kiếm cũng rất nhanh gọn, nhẹ nhàng, Trọng Tử lúc này mới nhận ra sự cao siêu trong đó.

Trọng Tử luyện đi luyện lại cả trăm lần nhưng vẫn chưa đạt được hiệu quả như vậy, bởi thể nàng rầu rĩ khôn nguôi. Nhưng nàng đâu biết rằng, chính cái “chưa tốt” mà nàng tự nhận định đó, người khác nhìn vào lại khó có thể tin được, vì một đệ tử bình thường phải cần ít nhất ba ngày mới miễn cưỡng ngự kiếm bay trên không.

Một cơn gió lướt qua đám mây lay động, rừng trúc vang vọng tiếng rì rào.

Chợt nhớ năm đó sư phụ cứu nàng thoát khỏi nanh vuốt của con nghê, ôm nàng bay qua rừng sáo trúc... Ký ức vừa trôi dạt, Trọng Tử ngự trượng bay lên, rồi đột nhiên bay thẳng lên trời cao, vẽ một vòng tròn thật to giữa những đám mây, tiếp đó lại khom mình bay lướt xuống, xiêm y màu trắng kéo theo mây trôi, cả rừng Tử Trúc hoang dại đang lả lướt dưới chân nàng, toàn bộ cảnh sắc của rừng tử trúc đều thu gọn trong tầm mắt, mỗi một nóc nhà ở Trọng Hoa cung từ trước đến nay đều gọi cho nàng cảm giác thân thiết đến kỳ lạ.

Trong không trung, một con “bạch yến” đang cưỡi mây đập gió xuyên qua biển trúc bao la, xanh ngút ngàn, dáng người vô cùng linh động.

Lạc Âm Phàm chấp tay đứng trên tảng đá ở đỉnh núi, không hề nhúc nhích, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh tượng này.

Từ lúc Trọng Tử lặng lẽ ra ngoài luyện tập, Lạc Âm Phàm ngày đêm dõi theo quan sát, tiểu đồ đệ có thiên tư hơn người, hấn đã sớm biết rõ điều này nên trước khi diễn ra hội thử kiếm ba ngày mới bắt đầu truyền thụ, quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, nàng đã có thể tự mình chế ngự trượng bay lên. Nhưng dáng vẻ của nàng bây giờ, dường như

còn có điều gì chưa thỏa mãn, nỗ lực muốn không chế thanh trượng, nhưng muốn điều khiển thành thực thì tâm của chủ và vật phải tương thông, không thể một sớm một chiều làm ngay được. Tiểu đồ đệ mới học, vô cùng nôn nóng, lại không hiểu tiên thuật, nói gở, không có người ở bên cạnh bảo vệ, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, “bạch yển” đảo người xoay mấy vòng trên không, không giữ nổi thăng bằng, buông mình rơi xuống giữa không trung.

Nói đến là đến, Lạc Âm Phàm thở dài.

Được một vòng tay đón lấy, Trọng Tử không hề cảm thấy bất ngờ, nàng xa rời vòng tay này đã ba năm, nhưng đến nay, mọi cảm nhận vẫn như cũ, khiến nàng lưu luyến không rời.

Lạc Âm Phàm ôm nàng hạ xuống trước cửa điện rồi buông tay, nghiêm nghị giáo huấn: “Vi sư đã dạy ngươi thế nào? Ngươi mới học thuật pháp, kiêng kị nhất bốn từ “dục tốc bất đạt”, ngươi không chịu nghe lời, hôm nay nếu không có vi sư phát hiện, há chẳng phải xảy ra chuyện lớn sao!”

Trọng Tử mím môi, cười khúc khích, nàng không dám nói nàng ngã khỏi Tinh Xán là vì nhìn thấy sư phụ nên nhất thời phân tâm.

Thấy điệu bộ nàng như vậy, Lạc Âm Phàm nghĩ nàng không để ý tới lời căn dặn giọng nói trở nên nghiêm nghị hơn: “Nghe lời giáo huấn, sau này nhất định phải nhớ kỹ, cứ muốn nhanh chóng mà không suy nghĩ, tất sẽ thất bại, kết quả là hại tới bản thân mình mà thôi.”

Trọng Tử bỗng hỏi: “Sư phụ lo lắng cho Trọng Nhi sao?”

Lạc Âm Phàm hơi sững sờ, sau đó thân nhiên nói: “Trên đời này có sư phụ nào không lo lắng cho đệ tử? Ngươi là đệ tử duy nhất của Trọng Hoa cung, không được khiến sư phụ thất vọng đâu đấy!”

Trọng Tử ‘a’ lên một tiếng, thất vọng cúi đầu.

Lạc Âm Phàm ngược mắt nhìn sắc trời, xoay người đi vào trong điện. “Hội thử kiếm sắp bắt đầu rồi, người về phòng chuẩn bị rồi theo sư phụ đến đó.”

Chương 12: Đại hội thử kiếm

Gió tiên hiu hiu thổi, tạo cảm giác trong lành, mát mẻ, mặt trời mới ló dạng, lặng ảm mình trong những đám mây, sắc trời hơi sẫm nhưng không vì vậy mà làm vơi đi khí thế, trái lại còn làm cho không khí của hội thử kiếm càng trang trọng.

Lục Hợp điện vốn nằm ở trên đỉnh núi cao nhất Nam Hoa, ai ngờ hôm nay phía sau còn mọc thêm ngọn núi cao chưa từng thấy, bao quanh là tường thành bằng mây, tạo ra một kỳ quan kì vĩ, tráng lệ. Một tòa thạch đài cao sừng sững như mới vừa sống lại trên đỉnh núi, đó chính là thông thiên môn tiếng tăm lừng lẫy, nơi mấy vạn năm qua chưa từng mở ra, Bên dưới thông thiên môn là vực Phi Thăng, mây cuộn cuộn xếp tầng, một màu trắng xoá, vô cùng tráng lệ, không hổ danh là nơi diễn ra đại hội tỷ thí của tiên môn.

Trên vách đá có mấy ngàn đệ tử đứng xếp hàng, bàn luận về cuộc tỷ thí sắp đến.

Năm năm một lần lại diễn ra đại hội thử kiếm, tất cả đệ tử đã nhập môn đều phải tham gia, cũng là để xem xem các tân đệ tử sau năm năm đã tiến bộ như thế nào. Việc này cố nhiên là trọng điểm của đại hội, nhưng lúc này điều mọi người chú ý nhất lại không phải là điểm này.

Hội thử kiếm không chỉ là nơi các tân đệ tử thể hiện tài năng của mình, mà còn là nơi để bọn họ tranh giành vị trí thủ tọa đệ tử.

Thủ tọa đệ tử của Nam hoa phái địa vị và quyền lực chỉ đứng sau chương giáo và các tiên tôn, ai mà không muốn? Hội thử kiếm cũng hay cho các đệ tử cơ hội để tranh đua công bằng, phàm là đệ tử Nam Hoa phái, bất luận vai vế, tuổi tác ra sao, muốn lên sàn đấu thì đều có thể ghi danh tỷ thí, sau đó sẽ chọn ra người xuất sắc nhất, đấu với thủ tọa đương nhiệm, nếu chiến thắng thì sẽ tiếp nhận vị trí thủ tọa đệ tử của Nam Hoa.

Mộ Ngọc đã giữ chức thủ tọa đệ tử này ba khóa rồi.

Lần này, hội thử kiếm còn chưa bắt đầu, mọi người đã chờ mong giây phút cuối cùng tranh giành ngôi vị thủ tọa, còn ngậm bình ra những người đứng đầu để chọn lựa, thậm chí có đệ tử còn coi nhẹ môn quy, lén lút đặt cược, tiền đặt cược chỉ đơn giản là tiên đan, tiên thảo, hay độc đao hơn một chút thì là vài năm tu hành. Chương giáo Ngũ Độ cũng rất thông cảm cho sự kích động của các đệ tử ngôi phía dưới, mỗi lần đến ngày hội thử kiếm là trưởng giáo cùng các tiên tôn cũng đều phá lệ, khoan dung hơn một chút, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Một hồi chuông lớn ngân vang.

Vô số các tiên hạc, linh điều theo tiếng chuông kia bay tới, xoay vài vòng trên những đám mây, rồi đồng loạt hướng tới những bóng tùng dưới vực Phi Thăng, nhẹ nhàng đậu xuống. Lại có mấy chục con linh hổ, bạch hổ chạy tới, tách xa đám người rồi tự tìm cho mình mấy phiến đá nham thạch, ngồi chồm hồm ngược nhìn, xem ra bọn chúng cũng đã sớm chờ đợi giây phút này, muốn vào góp vui.

Một áng mây trắng từ trên đỉnh núi từ từ dâng lên, hướng về phía này mà bay tới, phát ra ánh sáng chiếu rọi đất trời, thụy khí vô cùng mạnh mẽ.

Bốn người đứng ở đám mây, phía trước là Ngu Độ và Mẫn Vân Trung, phía sau là Tần Kha và Văn Linh Chi đứng thành hai hàng.

Ngu Độ hôm nay mặc bộ y phục màu tím, trên đầu đội một chiếc mũ ô sa, tỏa ra vàng hào quang chói lòa, đứng trên một đám mây Cửu tinh, bên hông đeo thanh Lục Hợp thần kiếm, trên thân kiếm có treo một vòng tua rua ngũ sắc chứng minh thân phận chưởng giáo do các vị tổ sư của Nam Hoa truyền lại. Mẫn Vân Trung vẫn mặc áo bào mộc mạc như thường ngày, chỉ khác là hôm nay, thanh kiếm Phù Đồ Tiết trong tay cũng treo một vòng tua rua màu đen, tượng trưng cho thân phận đốc giáo.

Dụn mây hướng về phía thông thiên môn từ từ hạ xuống, Mộ Ngọc và vài đại đệ tử đã chờ ở đó từ lâu, bên dưới đài, mấy nghìn đệ tử nhất loạt hướng về phía chưởng giáo hành lễ, Ngu Độ giơ tay lên ra hiệu, rồi lập tức cùng Mẫn Vân Trung ngồi vào chỗ dành riêng cho mình.

Chẳng bao lâu sau, Hành Huyền cũng đưa đồ đệ tới, ba người bắt đầu chuyện phiếm với nhau, đơn giản chỉ là khen ngợi đệ tử của nhau, nhưng thực chất là ngấm ngầm để phân cao thấp, nhất là Mẫn Vân Trung và Ngu Độ. Chỉ có Hành Huyền mặt ủ mày chau, vượt chòm râu bạc thờ dài, Thiên Cơ vốn chuyên về thiên cơ, sở trường không phải là thuật pháp, lão cùng đồ đệ đến đây chẳng qua cũng chỉ là để có mặt góp vui mà thôi.

Ba vị trưởng bối trò chuyện, Tần Kha liền lui ra phía sau, hành lễ với Mộ Ngọc: "Lâu rồi không gặp, chắc chắn tu vi của Mộ sư thúc đã cao hơn rồi."

Mộ Ngọc mỉm cười: "Ta tối ngày bận rộn, nào có nhiều giờ gian tu luyện. Sư diệt thiên tư hơn người, lại được chưởng giáo đích thân truyền thụ, vài năm ngắn ngủi đã tu thành bán tiên, như vậy là thuật pháp cũng không tồi, hứa hẹn năm này sẽ đảm nhận chức thủ tọa đệ tử đấy."

Tần Kha vội nói: "Không dám ạ."

Văn Linh Chi đi tới, hé miệng, thúc vào người Tần Kha rồi nói: "Được lắm, chi bằng chúng ta thử một phen, cũng mở mang thêm chút kiến thức về bản lĩnh của Mộ sư huynh, chỉ sợ ta tu luyện chưa tốt, xin sư huynh hạ thủ lưu tình."

Tần Kha, Mộ Ngọc hai người chưa kịp trả lời, Mẫn Vân Trung ở bên cạnh đã mở miệng trách mắng: "Tranh chức vị thủ tọa thì người còn kém xa lắm, đừng vội vàng huênh hoang."

Văn Linh Chi đỏ mặt, có vẻ không phục, cười nói: "Sư phụ người đừng cho là thật, đệ tử chỉ nói vui thôi mà."

Mẫn Vân Trung kỳ thực cũng đang lo lắng, Mộ Ngọc chính là môn hạ đệ tử mà ông tâm đắc nhất, đã giữ chức vị thủ tọa ba khóa liên tiếp, chưa hề có sai sót gì, chỉ là tên tân đệ tử Tần Kha kia, gân cốt cứng cáp, trong năm năm ngắn ngủi đã tu thành bán tiên, nhìn vẻ mặt của Ngu Độ rõ ràng là đặc ý hơn những năm trước rất nhiều, nếu giờ Mộ Ngọc để bại trong tay một tân đệ tử mới nhập môn thì bản thân ông khó tránh khỏi không nén được cơn tức giận mà già thêm mấy phần.

Nghĩ tới đây, ông quay sang hỏi Mộ Ngọc: "Người vẫn dùng thanh kiếm vô dụng kia sao?"

Mộ Ngọc cười nói: "Sư phụ cũng biết rồi mà, đệ tử đã sử dụng nó đã lâu như vậy, vả lại, thanh kiếm này cũng rất vừa tay."

Tuy là đệ tử của phái Kiếm Tiên nhưng Mộ Ngọc có tính cách quái gở không ai hiểu được, đó chính là không thích sử dụng pháp khí. Nhớ lại năm đó, Mẫn Vân Trung cố ý bày ra rất nhiều thanh kiếm quý báu, hiếm có trên đời để Mộ Ngọc lựa chọn, hết lần này đến lần khác, Mộ Ngọc chỉ thuận tay chọn thanh kiếm được luyện từ thép khá tầm thường, thiếu chút nữa khiến cho Mẫn Vân Trung tức chết. Sự việc sau đó thực ứng với câu 'Kiếm ví như nhân', Mộ Ngọc tướng mạo bình thường, vì thế thanh kiếm cũng có số mệnh bình thường giống chủ, cứ một mực không bộc lộ tài năng, thế mà lần

đầu tiên y tham gia hội thử kiếm đã dễ dàng giành được ngôi vị thủ tọa đệ tử.

Nhưng một pháp khí tốt, bất luận là dùng để đối phó với kẻ gian hay là sử dụng trong những phương diện khác, chung quy đều chiếm ưu thế hơn, Mẫn Vân Trung đã không ít lần khuyên giải y, nếu bản thân y không thích pháp khí, lại dung thanh kiếm thép tầm thường này, có muốn cùng nó tâm ý tương thông cũng không thể được, chỉ bằng sớm luyện một thanh kiếm khác tốt hơn, lúc đó năng lực của bản thân cũng mạnh mẽ hơn là dùng một thanh kiếm thường. Ai ngờ Mộ Ngọc lại vô cùng cố chấp, luôn viện cớ để từ chối, vì vậy mà không ít lần bị quở trách, có câu: “Một khi con tỏ ngạo cố vùng lên thì đến cọp beo cũng đành bắt lực”, cuối cùng Mẫn Vân Trung đành nhượng bộ.

Mẫn Vân Trung nhắc tới chuyện đó lúc này chẳng phải vì đang lo lắng cho Mộ Ngọc trong lúc nhận lời ứng thí sẽ chịu thua thiệt sao? Nghe y nói vậy, ông biết là chẳng thay đổi được ý kiến của y, khẽ “hừ” một tiếng. “Thế kiếm của Tần tiêu tử thì sao?”

Tần Kha trả lời: “Kiếm của đệ tử là do sư phụ ban tặng, không dám sử dụng tùy tiện, hiện giờ vẫn còn ở trong phòng, không mang theo bên người ạ!”

Mẫn Vân Trung nghiêng người, liếc hẳn: “Đã là kiếm chương giáo ban cho, tất là một báu vật phi phàm, sao không mang đến xem thế nào?”

Tần Kha cũng không chối từ, giơ tay lên, trong nháy mắt, một luồng sáng màu xanh lam từ ngọn núi bay vụt xuống, xẹt qua trời cao, giống như một vòng cầu vồng màu lam xuyên qua mây, mơ hồ nhưng cũng đầy khí thế.

Thanh trường kiếm màu lam óng ánh rớt cuộc cũng hạ xuống lòng bàn tay Tần Kha, ánh sáng chói lòa chiếu lên khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng của hẳn, vật, chủ kết hợp với nhau lại càng tăng thêm vẻ mạnh mẽ.

Các đệ tử khác nhìn thấy thì đều ngây dại đứng nhìn, duy chỉ có Mộ Ngọc là khẽ cười.

Mẫn Vân Trung sững sờ trong chốc lát, nụ cười trên miệng như có như không, nhìn Ngu Độ rồi quay sang nói với Tần Kha: "Ngay cả Bát Hoang kiếm sư phụ cũng truyền cho người, đủ thấy chương giáo có lòng cất nhắc người, người chớ có làm cho sư phụ người thất vọng."

Ngu Độ cười nói: "Sư thúc có rất nhiều môn hạ đệ tử tài giỏi, lại có Mộ Ngọc luôn khiến người hài lòng, ta hiển nhiên rất sốt ruột nên mới dành cho môn đồ này nhiều sự quan tâm, âu cũng là việc nên làm thôi mà." Trong lời nói của ông lộ ra vài phần đắc ý.

Tần Kha cung kính nói: "Tần Kha không dám quên sự dạy dỗ của sư phụ, và tấm lòng yêu mến của sư thúc tổ dành cho Tần Kha."

Lời nói nghe thật khéo, Mẫn Vân Trung nghe thấy thế thì thu lại nụ cười nhếch miệng. Kỳ thực, ông cũng có ấn tượng rất tốt với Tần Kha, năm đó, nếu như không có tiêu nha đầu kia thì Tần Kha đã là đệ tử của ông rồi.

Thích là một lẽ nhưng vẫn phải đề cao đệ tử của mình hơn, Tần Kha mới tu luyện năm năm, theo lý mà nói, Mộ Ngọc muốn thắng hẳn cũng không phải vấn đề, chỉ là, hôm nay Ngu Độ đến ngay cả Bát Hoang kiếm cũng truyền lại cho hẳn thì đồ đệ của mình chẳng phải bất lợi rồi sao?

Ông một lần nữa quay sang phía Mộ Ngọc: "Sư phụ đây không bằng chương giáo, chưa cho người một món pháp khí tốt, đến lúc lên sàn đấu, vì sư sẽ cho người mượn thanh Phù Đồ Tiết này dùng một lát."

Mộ Ngọc từ chối: "Đệ tử đã có kiếm, sao có thể dùng của sư phụ được?"

Mẫn Vân Trung đang muốn nổi trận lôi đình, bỗng xa xa có đám mây chậm rãi bay tới.

Một đám mây ngũ sắc đẹp đẽ, tuyên bố rõ ràng rằng người đang tới đã ở địa vị Vô cực Kim tiên, y phục màu trắng ngàn năm bất biến, vẻ mặt đăm đăm không bao giờ thay đổi, trong tay là thanh Trục Ba đeo tua rua màu bạc tượng trưng cho thân phận hộ giáo.

Bên phải phía sau chàng là một thiếu nữ.

Bị ánh sáng chói mắt của người phía trước che mắt, thân hình thiếu nữ có vẻ nhỏ nhắn và giản dị, gương mặt xinh đẹp có nét đặc biệt khác hẳn những cô nương khác nhưng khí chất của nàng lại giống hệt người đứng trước nàng, đẹp đến mức rung động lòng người. Lúc này, nàng đang cụp mắt, mi mắt rũ xuống, thần sắc khiêm nhường, bên phải cầm một cây trượng ngắn màu bạc xinh xắn.

Sư phụ như bức họa, nữ đồ đệ như thơ, gắn với nhau như hình với bóng, vô cùng mỹ lệ, không hẹn mà trên người bọn họ đều toát lên một khí chất hài hòa, dịu dàng như nước, như ngọc.

Chờ tới khi Lạc Âm Phàm đã yên vị, các đệ tử mới lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt biểu lộ vẻ cung kính, có người không dám nhìn Lạc Âm Phàm quá lâu.

Duy chỉ có Tần Kha cau mày, lẳng lặng nhìn thiếu nữ kia. Ngày hôm trước, do vội nên chỉ thoáng nhìn qua nhưng không biết đã lưu lại hình ảnh nàng trong tâm trí tự khi nào, lúc này có thể nhìn thấy trực diện thì sao lại không ngắm nhìn thỏa thích. Không ngờ đi theo Trọng Hoa tôn giả lại chính là nàng, lẽ nào...

Có thể nào Tử Trúc Phong lại thu nhận thêm đệ tử mới không?

Ở Ngọc Thần Phong tu luyện năm năm, Tần Kha không hề biết gì về những việc ở dưới này, lẽ nào người hắn nhìn thấy hôm nay không còn là tiểu nha đầu xấu xí năm nào nữa mà đã trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp? Hắn nhất thời chỉ âm thầm phán đoán mà không dám tự tiện mở miệng hỏi.

Văn Linh Chi đứng bên cạnh, nắm chặt thanh kiếm trong tay, hàng lông mày thanh tú chau lại, trong chốc lát, xòe bàn tay ra, thấp giọng nói: "Trọng Hoa tôn giả đến rồi, hội thử kiếm sắp bắt đầu, ở đây đã có Mộ sư huynh trông nom, chi bằng chúng ta xuống dưới tỉ thí một ván đi."

Lời này cũng hợp ý Tần Kha, hắn gật gật đầu, đi xuống dưới đài.

Lại nói đến Trọng Tử đứng bên cạnh Lạc Âm Phàm một lúc, thấy chàng và Ngu Độ nói chuyện với nhau, cũng định lui ra ngoài, đi tìm Mộ Ngọc hỏi xem khi nào mới đến lượt y lên sân khấu, chợt nghe trong đám thuộc hạ có người đang gọi nàng, nàng liền quay mặt lại.

"Trùng Tử! Trùng Tử!"

Hóa ra Yên Chân Châu cũng đến đây, đang đứng bên kia, giơ tay gọi với sang. Giọng nàng ấy to khủng khiếp, mọi người đều nghe thấy. Tần Kha đang bị các nữ đệ tử vây quanh cách đó không xa cũng ngược mắt lên, lần thứ hai nhìn về phía nàng.

Trọng Tử cũng không để ý, chạy thật nhanh xuống dưới đài. "Chân Châu tử tử."

Yên Chân Châu mới thành thân năm ngoái, Trọng Tử cũng tới chúc mừng, một năm trôi qua mà nhìn Yên Chân Châu xinh đẹp, đầy đà hơn rất nhiều, vẻ mặt lúc nào cũng vui tươi đầy sức sống.

Trọng Tử nói lời xuất phát từ tự đáy lòng mình: "Chân Châu tử tử càng ngày càng xinh đẹp đó."

"Ghét muội lắm, rõ ràng kêu nhớ tở tở mà lâu rồi không đến thăm tở là thế nào?"

"Muội cũng muốn chơi với tở lắm chứ, nhưng mà chỉ sợ quấy rầy tở và tở phu^[1] thôi."

[1] Tở phu: anh rể.

Yên Chân Châu không thèm quan tâm những lời nàng nói: "Sợ gì chứ, tở phu của muội rất tốt bụng mà."

Hôn phu của Yên Chân Châu là đồ tôn của Mộ Ngọc, nghe nói y rất cung chiêu Chân Châu. Trọng Tử nhìn gương mặt rạng ngời hạnh phúc ấy, mơ hồ hiểu lí do vì sao nàng ấy càng ngày càng xinh đẹp, thoáng ngẩn ngơ.

Nàng còn đang thất thần thì Yên Chân Châu lại chú ý tới Tần Kha và Văn Linh Chi đang sóng bước đi tới, liền tiến lên, hành lễ: "Bái kiến Văn sư cô tổ và Tần sư thúc."

Lúc trước, Văn Linh Chi nghe Trọng Tử gọi mình là sư cô thì trong lòng vô cùng sung sướng, nhưng hôm nay cùng đi bên cạnh Tần Kha, địa vị của nàng ta lại là sư cô tổ, khuôn mặt tươi cười rạng ngời trong chốc lát xám xịt, lúc sau liền cất giọng lạnh nhạt dạy dỗ: "Trọng Tử mặc dù ít tuổi hơn người nhưng dù sao cũng là đệ tử của Trọng Hoa Tôn giả, về vai vế thì là sư cô của người, sao người có thể ăn nói lỗ mãng như vậy? Tở tở, muội muội, không phân biệt trên dưới, vai vế đảo lộn, người khác nghe được thì còn ra thế thống gì!"

Lời này bề ngoài là chỉ trách Yên Chân Châu, nhưng thực chất bên trong đang ngầm nói Trọng Tử. Yên Chân Châu vốn cũng không ưa gì Văn Linh Chi, nghe thấy thế định cãi lại, Trọng Tử nhanh ý rồi kéo nàng ra phía sau, nói: "Sư cô dạy phải."

Vì ngại Tần Kha nên Văn Linh Chi không nói thêm câu nào nữa.

Trọng Tử kéo Yên Chân Châu định rời đi.

"Trọng Tử?" Một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên.

Trọng Tử vội quay lại nhìn.

Chàng thanh niên mặc y phục trắng đứng bên cạnh Văn Linh Chi đang nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt hần bây giờ và khi đứng trên cây cầu mây trắng năm xưa giống nhau như đúc.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn rõ đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, hần mới hoàn toàn khẳng định những nghi vấn trong lòng, trong con người sắc lạnh ánh lên nét cười dịu dàng.

Không ngờ hần còn nhớ tới mình, lúc này rốt cuộc cũng đã nhận ra, Trọng Tử thật sự vui mừng, nói: "Là ta đây, Tần sư huynh."

Hần lại cup mi mắt, quay người nói gì đó với Văn Linh Chi, không để ý đến nàng nữa.

Sắc mặt Văn Linh Chi thoát cái đã dương dương tự đắc, khóe môi bắt giác nở nụ cười.

Biết rõ Văn Linh Chi đang cố tình chọc tức mình, người khác không để ý đến nàng thì thôi, đến hần cũng cố tình không xem nàng ra gì, Trọng Tử nhất thời tức giận vô cùng, kéo Yên Chân Châu rời đi ngay lập tức.

[©STENT](#)

"...Hội thử kiểm chính là quy định do các vị tổ sư phái Nam Hoa lập nên, để kiểm tra các đệ tử mới nhập môn đã tiến bộ tới đâu, đồng thời cũng

là lúc chọn ra thủ tọa đệ tử mới. Tổ sư đã di huấn: Khi tham gia hội thử kiếm, tất cả các đệ tử phái Nam Hoa đều cố gắng bằng tất cả bản lĩnh và sức lực của mình, không cần phải kiềm chế, cũng không phân biệt, kiêng dè thân phận, nhưng sư huynh đệ đồng môn vẫn phải giữ hòa khí, xác định đánh đến đâu thì dừng, tránh gây tổn hại đến tính mạng..." Giọng nói rõ ràng, vang vọng trên những vách núi trống, kéo theo dồn dập những tiếng vọng lại.

Ngu Độ phát biểu xong, trở về chỗ ngồi.

Trên đài lúc này ngoài Ngu Độ và ba vị tiên tôn còn có Mộ Ngọc cũng đang ngồi bên cạnh, quan sát cuộc tỷ thí. Cũng không thể trách được việc các đệ tử một lòng muốn tranh giành ngôi vị thủ tọa, được ngồi cạnh chưởng giáo cùng các vị tiên tôn như vậy đáng nở mày nở mặt.

Một đại đệ tử bước lên, công bố danh sách tỷ thí.

Đầu tiên là cuộc tỷ thí của đệ tử mới nhập môn. Chỉ qua mấy trận đã thấy đệ tử phái Nam Hoa bản lĩnh thật cao cường, các đệ tử mới nhập môn ai cũng đem tất cả những thuật pháp đã học được năm năm qua ra biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Trọng Tử ngồi xem không hiểu những thuật pháp kia, liền kéo Yên Chân Châu nhờ nàng giải thích.

"Trùng Tử, tỷ nghe nói chưởng giáo không cho muội học tiên thuật, đúng không?"

"Trong người muội có sát khí, không học được."

Yên Chân Châu nhìn nàng một lát, buông tiếng thở dài: "Tỷ quen biết muội lâu như vậy, chưa từng thấy muội có sát khí gì gì đó, kỳ thực muội còn khá hơn bọn họ rất nhiều. Tôn giả cũng thật là, thực sự không chỉ giáo cho muội lấy nửa chiêu, mọi người nói gì thì kệ đi, còn muội..."

Trọng Tử vội ngắt lời Yên Chân Châu: "Cái miệng là của người ta, bọn họ nói gì thì mặc bọn họ đi, dù sao muội cũng không thích học thuật pháp, có sư phụ bên cạnh, ai có thể khiến muội bị thương tổn được."

Yên Chân Châu lắc đầu: "Muội ngốc lắm, chẳng lẽ muội theo tôn giả được mãi ư?"

"Muội nguyện vĩnh viễn theo hầu sư phụ."

"Đúng là muội vẫn còn trẻ con lắm, muội không lấy chồng cũng được thôi, nếu sau này có sư mẫu thì sao đây?"

Trọng Tử cười gượng gạo: "Việc đó sau này hẵng nói."

May là Yên Chân Châu chỉ làm bậm: "Kỳ thực chuyện này chúng ta có muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới, chỉ dám nói sau lưng Tôn giả thôi. Một tiên tử đẹp như thế nào mới xứng với người như Tôn giả đây, sợ là Tôn giả sẽ không bao giờ lập gia thất."

Trọng Tử vội kéo nàng ấy: "Các tỷ nói gì cơ, hình như là bàn luận về sư phụ muội."

Yên Chân Châu cười nói: "Bọn họ nói, ta không nói."

Trọng Tử dõi mắt về phía bóng dáng quen thuộc, thân thiết trên khán đài, trong lòng mơ hồ dâng lên một cảm giác vui sướng. Đến Trác Vân Cơ đẹp như vậy mà còn không được sư phụ quan tâm, huống chi là người khác! Sư đồ họ sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau trên Tử Trúc Phong sao?

Nàng vẫn còn đang ngẩn ngơ, mơ màng, các nữ đệ tử ở xung quanh bỗng nhiên không reo hò nữa mà trở nên yên lặng.

Yên Chân Châu bỗng nói: "Mau nhìn kia, đó là Tàn sư thúc!"

Đến lượt Tàn Kha rồi sao? Trọng Tử vội ngược nhìn lên khán đài.

Đầu mũi Bát Hoang kiếm lóe sáng, chở người từ vách đá bay ra, giống như mặt trời nhô lên từ đỉnh núi, nhanh như cắt rồi chợt ngừng lại, vững vàng đứng trên biển mây bên vực Phi Thăng. Những động tác liên tiếp nhưng vô cùng tự nhiên thuần thục mà không hề mang theo nửa phần hương vị trần tục.

Yên Chân Châu khen ngợi: "Hành động vô cùng tự nhiên, không để lại chút dấu vết nào, thuật ngự kiếm quả là cao cường!"

Trọng Tử nỗ lực luyện mấy ngày nay, nhưng chưa đạt đến cảnh giới đó, thấy thế liền tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ.

Đối thủ của Tàn Kha là một đệ tử hậu bối^[2], hai người làm động tác chào nhau rồi cùng lui về sau ba trượng, bầu không khí trở nên vô cùng nghiêm trang, mọi người có mặt ở đây đều nóng lòng chờ mong, không biết vị đệ tử vừa từ Ngọc Thần Phong này rốt cuộc có bản lĩnh thế nào.

[2] Đệ tử hậu bối: đệ tử có vai vế thấp hơn,

Trong sân đấu vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì.

Tên đệ tử kia cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, định động thủ trước: "Xin sư thúc chỉ giáo."

Tàn Kha khẽ vuốt cằm, rồi đột nhiên xoay lưng lại, thanh Bát Hoang Kiếm dưới lòng bàn chân y trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết, nhanh tới nỗi không ai kịp nhìn thấy sự biến hóa của nó.

Khoảng không phía bên dưới chợt âm vang, tầng mây đột nhiên bị thủng một lỗ thật to, ánh sáng mặt trời rớt xuống tựa như trời đang sập.

Bầu không khí ở bốn phía trở nên vô cùng kỳ quái, mọi người đều cảm thấy bất an, mơ hồ có một dự cảm nào đó, một mực không muốn tin vào cảnh tượng trước mắt, kiềm nén và sốt ruột đến cực độ, hầu như không ai thở nổi. Trọng Tử bất giác nắm chặt tay Yên Chân Châu.

Chỉ trong chốc lát mà có cảm giác như dài đằng đặc.

Trong lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, thì từ trên cao, một tia sáng chói mắt lóe lên, dòng sáng màu xanh lam như thác đổ, trong mây phi thẳng xuống.

Rực rỡ, chói mắt như hàng vạn ngôi sao sáng bùng tinh giữa chín tầng mây, ánh sáng màu xanh lam bao phủ xa đến mười mấy trượng, ngay cả ánh nắng gay gắt của những ngày hè hay tia chớp của những ngày đông cũng không thể so sánh với ánh sáng này, khí thế vô cùng hoành tráng, thật khó có thể hình dung.

Nhưng chẳng ai trong số các đệ tử bị bủa vây bởi thứ ánh sáng này cảm thấy phấn chấn, ngược lại, toàn thân họ run rẩy, lạnh ngắt, vẻ mặt kinh ngạc, lòng ngập tràn sợ hãi.

Kiểm tựa sao rơi, lạc tinh sát!

Đòn phủ đầu này không có gì đáng ngạc nhiên nhưng ở trước mặt chương giáo và bao người lại dám ra sát chiêu như vậy, không khỏi khiến mọi người ngỡ ngàng.

Càng không ngờ là, một đệ tử mới nhập môn năm năm lại có thể sử dụng một sát chiêu mạnh như thế!

Tên đệ tử kia rõ ràng sợ đến run lấy bầy, chiêu thức vừa chuẩn bị xong đều quên hết ráo, đâu còn nhớ tránh chiêu như thế nào! Huống chi đây là một sát chiêu đã đạt tới cảnh giới, không chỉ y tránh không kịp mà ngay cả người bên ngoài muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa.

Mặt ai nấy đều biến sắc, hét lên, có người thậm chí sợ đến ngẩn người.

Ngu Độ cũng lộ vẻ lo lắng, đứng bật dậy: "Kha nhi!"

Sát khí được thu hết lại, ánh sáng chói mắt tan biến, sắc trời trên đỉnh đầu u ám trở lại, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tựa như ban ngày phút chốc đã biến thành màn đêm tăm tối.

Từng cơn gió thổi qua, mát rượi. Dưới vực, mây trắng lững lờ trôi, chàng thanh niên áo trắng nhẹ nhàng đứng trên Bát Hoang kiếm, xoay lưng về phía mọi người.

Hai đôi thủ tỷ thí vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không có ai động thủ, nhưng thật ra những đệ tử đứng dưới ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, có cảm giác như vừa tỉnh giấc sau cơn mê sảng, mọi thứ đều không có gì thay đổi, mọi vật xung quanh vẫn thế.

Kiếm thế đáng sợ đến vậy mà hấn lại thể hiện rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, muốn dừng là dừng được ngay.

"Đa tạ." Hấn quay lưng lại, thân thái vô cùng tự nhiên.

Chỉ cần một chiêu đã có thể phân định rõ thắng bại, gã đệ tử kia tâm phục khẩu phục, nói: "Thật hổ thẹn quá", rồi ngự kiếm bay lên trên vực.

Những tiếng bàn tán sợ hãi rì rầm khắp nơi khiến bầu không khí yên lặng bị phá vỡ, mọi người bên dưới bắt đầu ồn ào, không gì ngoài những lời

tán dương, nhất là những đệ tử mới nhập môn, trên khuôn mặt họ tràn ngập vẻ bội phục lẫn ước ao.

Trên đài, Mẫn Vân Trung liếc nhìn Ngu Độ, ngoài miệng thì cười nhưng tâm mang đầy ẩn ý: "Đúng là đồ đệ giỏi của chương giáo."

Hành Huyền cũng cười nói: "Từ lâu ta đã nói tư chất của tiểu đồ đệ này không tồi mà."

Ngu Độ thực ra vừa sợ vừa giận, không ngờ đồ đệ mình mang đến một sự vui mừng ngoài ý muốn, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vô cùng đắc ý, mỉm cười ngời xuống: "Tiểu đồ đệ còn trẻ, tính còn nóng vội, thích điều võ dương oai, mong sư thúc và các sư đệ đừng chê cười."

Mẫn Vân Trung chỉ "hừ" nhẹ, không nói.

Bên dưới võ đài, Yên Chân Châu liên tục than thở: "Thế kiếm đến vô cùng mãnh mẽ mà khi thu lại cũng thật nhẹ nhàng! Ai da, chỉ là một chiêu Lạc Tinh sát tâm thường thôi nhưng tỷ lên núi nhiều năm như vậy mà chưa thấy ai luyện tới cảnh giới này!"

Trọng Tử vội hỏi: "Mộ sư thúc cũng không thể sao?"

Yên Chân Châu lắc đầu: "Người chắc chẳng bao giờ sử dụng đến chiêu thức này, mà tỷ cũng không biết nữa."

Trọng Tử như có điều suy nghĩ, từ đầu đến cuối thấy chiêu thức này rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi, nàng bèn nhớ lại: "Hóa ra là Lạc Tinh sát, muội từng thấy sư phụ sử dụng nó để đối phó với phong ma!"

Yên Chân Châu nói: "Đây vốn chính là sát chiêu nổi tiếng nhất của Tôn giả, hôm nay, Tàn sư thúc ra tay có bằng với Tôn giả không?"

Trọng Tử suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Tần Kha ra chiêu cố nhiên là cao minh, nếu phải so sánh thì cũng không kém hơn là mấy, khí thế đủ để áp đảo đối phương, nhưng Lạc Tinh sát của sư phụ tuyệt nhiên vẫn có điểm gì đó hơn hẳn. Năm đó, nàng chỉ nhìn được trong giây lát, nhưng những ký ức về nó lại hiện ra như mới ngày hôm qua, ánh sáng của Trục Ba chiếu rọi khắp đất trời, chỉ còn duy nhất một bóng lưng nhưng tuyệt đối không có cảm giác áp lực hay bất an như vừa rồi. Đó là loại cảm giác đoạn tuyệt và vô tình rất kỳ quái, ngay cả khi chết ở dưới lưỡi kiếm của người cũng không mấy may oán hận, căm thù.

Yên Chân Châu cũng đồng tình: "Tần sư thúc mới luyện có năm năm, đạt đến cảnh giới này đã là giỏi lắm rồi, sao có thể so sánh với tôn giả được."

Xung quanh, các đệ tử không ngừng tán dương, duy chỉ có Tần Kha là thần sắc không có vẻ giống ngày thường, vẫn đứng trên tầng mây ở vực Phi Thăng, lần nữa không xuống dưới. Các đệ tử đang cảm thấy kỳ lạ, thì hẳn bỗng khom người, hướng tới đài cao hành lễ.

"Trọng Hoa tôn giả pháp lực vô biên, tu vi cao thâm, văn bối kính ngưỡng đã lâu, nhưng văn bối cũng thường nghe nói, tuyệt chiêu lấy lừng nhất của Tôn giả, không phải thuật pháp gì siêu đẳng, mà chỉ là chiêu thức tầm thường nhất của Nam Hoa phái - Lạc Tinh sát. Văn bối có một ngu kiến^[3], sử dụng một sát chiêu thức tầm thường ở trình độ tuyệt hảo mới là người biết tu tiên thuật. Đáng tiếc, văn bối vô duyên xưa kia không được nhìn tận mắt, không được xem mãn nhãn, hôm nay văn bối mặt dày khoe khoang, cả gan xin Tôn giả chỉ bảo một hai đường."

[3] Ngu kiến: ý kiến ngốc nghếch, ngu muội.

Khí thế vô cùng hoành tráng, ra chiêu nhanh, thu chiêu cũng nhanh, có thể thấy hẳn luyện chiêu này đến trình độ tuyệt hảo. Mấy nghìn đệ tử xung

quanh không hện mà cùng im lặng, dán chặt mắt nhìn người trên khán đài, chờ xem chàng sẽ nói gì.

Đỉnh núi bỗng chốc hóa đá, yên lặng như tờ.

Bóng dáng kia vẫn ngồi ngay ngắn trên đài cao, không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng bằng ngọc trắng.

Ngu Độ thứ nhất vừa quan tâm đến thể diện của đồ nhi vừa muốn nghe Lạc Âm Phàm nhận xét nên chủ động nói: "Kha nhi đã có tâm mong mỏi như vậy, coi như sư đệ nể mặt ta, nhận xét thẳng bẻ một hai câu, được không?"

Lạc Âm Phàm mở miệng một cách khó khăn, giọng nói đều đều, không nghe ra được là khen hay chê: "Chỉ năm năm ngắn ngủi, có thể luyện Lạc Tinh sát đến cảnh giới này, ra chiêu, thu chiêu vô cùng nhanh nhạy, đó là điều hiếm thấy rồi."

Tần Kha thở phào nhẹ nhàng, định nói gì đó, lại nghe Lạc Âm Phàm thản nhiên bồi thêm: "Lạc Tinh sát vốn là sát chiêu nhưng lại ngầm chứa ba từ ‘bất đắc dĩ’. Chiêu thức của người cố nhiên là đã đạt tới mức tuyệt hảo, nhưng đáng tiếc chỉ tuyệt hảo ở chiêu thế mà chưa đạt ở chiêu thần. Người phải hiểu một điều, tiên thuật vốn không phải lấy ‘giết’ làm trọng, mà lấy ‘cứu’ làm tâm, chiêu này không thể dùng trong các cuộc tỷ thí."

Lời nói nghe qua vô cùng kỳ quái, rõ ràng là một sát chiêu, liên quan gì tới ‘cứu’? Đã thừa nhận hẳn luyện tới mức tuyệt hảo rồi nhưng lại còn không đạt ở chiêu thần, có phần hơi mâu thuẫn.

Mọi người đều cúi đầu suy ngẫm.

Tần Kha sừng sốt hồi lâu, bỗng nhiên khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ, cung kính hành lễ: "Bất đắc dĩ mà giết, sau này Tần Kha nhất định sẽ ghi nhớ, đa tạ Tôn giả đã chỉ giáo."

Lạc Âm Phàm gật gật đầu. Tần Kha không nói thêm lời nào, ngự kiếm lui ra ngoài.

Bất luận thế nào thì biểu hiện của hắn lần này cũng đã vô cùng vang danh rồi, vừa trở lại, đám nữ đệ tử đã nhao nhao vây quanh. Văn Linh Chi kiềm nén cảm giác vui sướng, nói: "Người lợi hại như vậy, bảo chúng ta làm sao dám lên sân đấu đây."

Tần Kha nói: "Sư cô quá khen."

Mặt Văn Linh Chi hơi biến sắc, miễn cưỡng cười nói: "Đã nói nhiều lần rồi, đừng gọi ta là sư cô, người còn lớn tuổi hơn ta đó."

Trọng Tử ở bên cạnh nghe thấy vừa buồn cười vừa tức giận, mới rồi nàng ta còn giáo huấn Yên Chân Châu không biết trên dưới, đảo mắt một cái đã kêu người ta đừng gọi mình là sư cô.

Tần Kha nói: "Sao dám không tuân theo vai vế."

Văn Linh Chi càng cảm thấy buồn bực hơn, bước lên trên bảo kiếm. "Đến lượt ta rồi, ta lên trước đây."

Nàng ta vốn xinh đẹp, cho dù ở Tiên môn chỉ mặc áo trắng bình thường, rộng thùng thình thì cũng không che được vóc dáng người lả lướt, yêu kiều của nàng ta, còn đối xử với các sư huynh đệ rất mực chu toàn, khuôn mặt kiêu diễm trở thành vũ khí khiến nàng ta làm gì cũng thuận lợi, vừa vào sân đấu đã thu hút rất nhiều ánh nhìn.

"Văn sư cô thuật pháp xuất chúng, nhất định sẽ thắng."

"Đó là lẽ đương nhiên."

Trọng Tử luôn bị nàng ta bắt nạt, trêu chọc nếu nói là không để ý thì là giả tạo. Trọng Tử “hừ” nhẹ, dõi mắt nhìn theo Văn Linh Chi đang dương dương tự đắc bay giữa không trung, thầm rửa cho nàng ta bị thua.

Trọng Tử không có hứng thú xem cuộc tỷ thí này, hết nhìn đông lại ngó tây, chợt thấy con linh hạc của Trọng Hoa cung đang đứng trên một tảng đá cách đó không xa, cái đầu nhỏ xoay tới xoay lui, đang nhìn sang hướng bên này, vì thế nàng lén lút chen qua đám người, vòng qua phía bên trái tảng nham thạch, định bắt nó.

Chợt một bàn tay kéo nàng xuống khỏi tảng đá.

"Sắp phải ngự kiếm lên sân đấu rồi, còn ở đây làm loạn, ra thể thống gì nữa."

"Tàn sư huynh?" Trọng Tử kinh ngạc, sau đó nhớ tới thái độ trước đó của hắn, tức giận nói: "Không xem Văn sư cô tỷ thí, tới đây làm gì!"

Tàn Kha buông tay nàng ra: "Nhanh như vậy đã tu thành bán tiên rồi, cũng không tồi đâu."

Đối với người khác thì luôn khách khí, vậy mà hết lần này đến lần khác chọc tức nàng! Trọng Tử buồn bực nói: "Sư huynh đang tự khen mình đấy à."

Tàn Kha xoay người bỏ đi, chỉ buông lại một câu: "Đồ nha đầu xấu xí."

Chẳng biết tại sao, từ ba năm trước, lúc còn làm khách ở Thanh Hoa cung, Trọng Tử đã ghét người khác nói nàng xấu, giờ nghe hắn nói vậy thì vô cùng tức giận, dõi theo bóng lưng Tàn Kha, mắng: "Người mới xấu! Đồ tiểu tử xấu xí!"

Tàn Kha dừng chân, xoay người lại.

Quên mất vai vế, bồn phận mà nhục mạ sư huynh, Trọng Tử bỗng im bật.

Ánh mắt tràn ngập ý cười, hắn nhìn nàng, bình thản nói: "Nha đầu xấu xí, cẩn thận một chút cho ta."

Trọng Tử nghe nhưng không hiểu, chợt thấy xung quanh rộ lên tiếng tán dương, quay đầu lại nhìn cuộc tỷ thí trên sàn đấu, là Văn Linh Chi thắng, Trọng Tử nhất thời cảm thấy nhục chí, buồn bã đi đến bên Yên Chân Châu.

"Trọng Tử không xấu, hắn trêu chọc ngươi thôi". Một giọng nói ôn hòa truyền đến, "Tiếp theo đến lượt ngươi cùng hắn tỷ thí, đừng chạy lung tung nữa."

Trọng Tử sững sốt, ngẩng lên.

Trên đài cao, Mộ Ngọc đang nhìn nàng, mỉm cười.

Chương 13: Lại nổi phong ba

Nghe nói phải tỷ thí Tần Kha, Trọng Tử không cảm thấy lo lắng chút nào, trái lại, nàng có cảm giác yên tâm đến kì lạ, ít ra còn hơn phải tỷ thí với Văn Linh Chi. Nghĩ vậy, nàng liền lẳng lặng chạy lại bên cạnh Yên Chân Châu, ngồi xuống nghe ngóng.

Yên Chân Châu từ lâu đã phát hiện ra nàng, quay sang hỏi: "Muội chạy đi đâu vậy, sau hai trận nữa là tới lượt muội đấy."

Trọng Tử nhìn những đám mây bông bành trên vách núi đá sâu không thấy đáy, nói: "Vực này thực sự thông tới Hoàng Tuyền của quỷ giới à?"

Yên Chân Châu nói: "Ở dưới đó có lập kết giới rồi, nếu không thì ma quỷ đã có thể lên đây. Minh giới là nơi luân hồi, từ trước đến nay, Diêm Vương không đếm xỉa tới, mặc kệ chuyện ân oán giữa hai giới tiên – ma, cũng bởi thế lực bọn họ kém hùng mạnh, nhưng quỷ môn lại chính là kỳ quan trời ban, hai giới tiên - ma đều không thể xâm nhập được, trừ phi đã chết, nhưng một khi linh hồn đã chết, vào tới Quỷ môn quan thì pháp lực cũng hoàn toàn biến mất, chỉ có thể luân hồi chuyển kiếp mà thôi. Năm đó, sau khi Ma tôn Nghịch Luân chiếm được yêu giới, y liền đem quân tấn công Minh giới, một lòng muốn thống nhất ba giới thành một khối nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thất bại."

Trọng Tử gật đầu, nói: "Như vậy là tốt, bất luận là người, tiên hay ma, chỉ có cái chết là công bằng nhất. Người trong Tiên môn mặc dù có thể thoát khỏi vòng luân hồi nhưng đến nay, Tiên giới cũng không hoàn toàn trường sinh bất tử, các vị tổ sư có pháp lực cao cường đến đâu vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn, chết chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi."

Yên Chân Châu cười nói: "Theo như lời mọi người nói, thì tiên - phàm không có gì khác biệt, vậy chúng ta tu tiên để làm gì."

Trọng Tử lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiên - phàm khác nhau ở chỗ Tiên sinh ta để bảo vệ lực giới, còn người phàm thì không có khả năng đó, tu tiên kỳ thực là để có tấm lòng yêu thương, bao dung quảng đại. Tiên mạnh mẽ hơn con người, sống lâu hơn con người là bởi họ phải gánh trên vai trách nhiệm lớn lao, sẵn sàng vì lực giới mà hy sinh tính mạng bất cứ lúc nào."

Yên Chân Châu nghe vậy mà miệng há hốc, hồi lâu sau mới cười mắng: "Còn nhỏ như vậy mà đã nói toàn đạo lý lớn lao rồi."

Trọng Tử đỏ mặt, nói: "Muội cũng từng hỏi sư phụ câu đó, người đã giải thích cho muội như vậy mà."

Yên Chân Châu nói: "Lại nữa rồi, mỗi lời tôn giả nói, muội đều nhớ rất kỹ."

Trọng Tử xấu hổ, cúi mặt cười.

Trong lúc nói chuyện, lại một trận ty thí nữa qua đi.

Gần đến lượt mình, Trọng Tử có chút căng thẳng, đưa tay sờ cây Tinh Xán, thăm cầu nguyện: "Tinh Xán à Tinh Xán, tuy ngươi theo ta chưa lâu, nhưng vì sư phụ đã chọn ngươi cho ta, từ nay về sau ta nhất định sẽ yêu quý, coi trọng ngươi, vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ ngươi, khi lên sàn đấu nhất định phải giữ thể diện cho ta, để bọn họ không ai dám chê cười, bêu riếu chúng ta nữa."

Tinh Xán sáng lấp lánh, tựa hồ nghe hiểu những lời nàng nói, rung lên một chập.

Trọng Tử đang cảm thấy vô cùng kỳ quái, Yên Chân Châu đứng bên cạnh vội giục nàng: "Nhanh, đến phiên muội rồi kìa."

Hóa ra cuộc tỷ thí vừa rồi do thực lực cách xa nhau mà kết thúc một cách chóng vánh, giờ tới lượt nàng và Tàn Kha. Lúc này, Tàn Kha đã ngự kiếm bay lên giữa khoảng trên vực Phi Thăng chờ sẵn, cặp lông mày dài chau lại, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, thái độ đường hoàng lúc trước biến mất, chỉ còn vẻ già dặn, chính chắn thường ngày, nhưng vì thế trông hấp dẫn hơn nhiều.

Thân là đệ tử cưng của chương giáo, vào lúc thích hợp nhất đã khiến sư phụ nở mày nở mặt, lập nên uy danh vang dội, một lần thôi là đủ rồi.

Trải qua trận tỷ thí lúc trước, chỉ với một chiêu Lạc Tinh sát chấn động toàn khán trường, đã khiến chúng đệ tử sinh lòng kính phục và tôn trọng, đệ tử của chương giáo suy cho cùng không thể tầm thường, không ai dám có lòng khinh thị. Nhưng bây giờ, đối thủ của hắn lại là Trọng Tử, một người chẳng biết chút thuật pháp nào, cuộc quyết đấu giữa một người cực mạnh và một người cực yếu, kết quả đã sờ sờ trước mắt, quả thực không cần phải suy đoán. Bình thường Trọng Tử không khéo léo như Văn Linh Chi, nhưng nàng tuyệt nhiên chưa từng gây chuyện thị phi, tính tình tốt bụng, sống vui vẻ, hòa thuận khiến ai nấy đều yêu mến. Nghĩ đến chuyện nàng không biết ngự kiếm, mà lần này do quy định bắt buộc phải tỷ thí, khó tránh khỏi cảnh bị một phen xấu mặt, ai nấy đều toát mồ hôi thay nàng.

Văn Linh Chi chỉ một mực nghiêng người cười nói với các sư huynh đệ, không hề nhìn sang phía bên này, nhưng khóe miệng thì nhếch lên, vẻ giễu cợt.

Yên Chân Châu thấy thế liền “hừ” nhẹ một tiếng, không hề để ý tới nàng ta nữa. Lúc này nói chuyện, biết Trọng Tử đã học qua thuật Ngự kiếm, nàng lo lắng hỏi: "Muội có chắc là bay lên được trên đó không? Nếu không, tỷ sẽ nói hộ muội, đừng lên đó nữa."

Trọng Tử cầm Tinh Xán, đứng lên, thấp thỏm đôi mắt nhìn lên phía đài cao tít.

Cặp mắt kia cũng đang nhìn nàng, bốn mắt chạm vào nhau, đáy mắt nhu hòa tựa hồ ẩn chứa một loại ma lực kỳ dị, thần nhiên có, dung túng có, cổ vũ có, khiến nàng có thêm sức mạnh và dũng khí.

Chỉ một ánh mắt cũng đủ làm xao động tâm hồn, trong lòng có một cảm giác bình ổn như nước.

Những ý nghĩ ban này bỗng trở nên dư thừa, sư phụ đã không cười chê nàng, người khác thấy nàng thế nào thì có gì là quan trọng cơ chứ?

Trọng Tử đẩy tay Yên Chân Châu ra, lắc đầu: "Muội không sao đâu."

Tinh Xán ngoan ngoãn hạ thấp xuống, gần đến chân thì dừng lại, lắc lắc, tựa hồ để nàng yên tâm, mời nàng mau bước lên nó.

Trọng Tử yên tâm bước lên thân trọng.

Hội thử kiếm năm năm diễn ra một lần, tân đệ tử ai cũng đều phải lên sàn đấu, tuyệt đối không được phép vắng mặt, để tránh trường hợp có người bỏ bê việc tu hành, đây là quy định do các vị tổ sư lập ra nhằm thúc giục

chúng đệ tử chăm lo tu luyện, đồng thời cũng làm rạng danh Nam Hoa. Chỉ có điều, các vị tổ sư gia không ngờ rằng, mấy vạn năm sau ở Nam Hoa lại xuất hiện một đệ tử chỉ tu tiên linh, không tu tiên thuật, nếu không, họ cũng chẳng ra quy định bắt buộc thế này.

Ngu Độ nhìn Lạc Âm Phàm: "Ta thấy chi bằng miễn ..."

Lời nói còn chưa dứt, một luồng ánh sáng trắng bạc êm dịu bỗng bay lên với tốc độ khiến người không nói nên lời, chỉ biết nhìn chăm chú. Một thiếu nữ trong trang phục trắng tựa tuyết đang bồng bênh đứng trên vực Phi Thăng, phía sau, luồng sáng rực rỡ hình vòng cung duyên dáng của cây trượng vừa tan biến giữa khoảng không bao la.

Trong phút chốc, bốn bề trở nên vô cùng yên tĩnh.

Hàng mi rũ xuống, ống tay áo màu trắng bị gió thổi phồng lên, cơ thể thiếu nữ mỏng manh vô cùng, kỳ thực không bì được với Văn Linh Chi đầy đặn, rung động lòng người, nhưng vẻ thuần khiết kỳ ảo này Văn Linh Chi tuyệt đối không có được.

Trong nháy mắt, ai nấy đều ngẩn người.

Ngự kiếm cần chú ý nhất ba điểm là nhanh, ổn, gọn, nếu thành thực thì trong lúc tấn công sẽ chiếm được nhiều ưu thế, khiến đối phương trở tay không kịp. Đệ tử có thiên bẩm chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi mà luyện được thuật ngự kiếm đến cảnh giới này, cũng không phải là không có, tỷ như Tần Kha, nhưng truyền thuyết nói rằng chưa từng có nữ đệ tử nào ngự kiếm một cách xuất thần đến vậy, thật sự là có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ truyền thuyết xưa kia sai rồi sao?

Các đệ tử không ngừng hoài nghi, trên đài cao, sắc mặt của ba vị tiên tôn Mẫn Vân Trung, Ngu Độ, Hành Huyền không được tốt lắm, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, chỉ có Mộ Ngọc là nhìn nàng mỉm cười.

Mẫn Vân Trung nhìn Lạc Âm Phàm, cười mà như không. "Không hổ đệ tử của hộ giáo."

Ngu Độ chau mày, sau đó hai hàng lông mày lại mau chóng dẫn ra: "Chỉ là thuật ngự kiếm thôi mà, đệ tử Tiên môn ai mà không biết, chỉ là để tránh cho người khác chê cười thôi, sư thúc đừng nên quá lo lắng."

Mẫn Vân Trung không nói thêm nữa.

Hành Huyền cũng xoa dịu: "Con bé này đúng là có tư chất hơn người, có thể luyện đến mức này cũng không có gì đáng ngạc nhiên."

Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt không đổi sắc, tựa hồ không quan tâm tới những gì ba người kia đang nói, cặp mắt vẫn dán chặt vào tiêu đồ đệ phía xa xa, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Không ai biết rõ nội tình, trừ chàng.

Ba ngày, chỉ vụn vụn trong ba ngày, nàng đã có thể khiến nàng và Tinh Xán tâm ý tương thông, đây là cảnh giới mà một đệ tử bình thường phải mất đến vài chục năm mới đạt được!

Vừa xót xa vừa thương hại, cảm giác này không thể nói rõ ràng.

Có thiên tư vượt trội là một may mắn đối với đệ tử tiên môn nhưng chỉ vì có sát khí trời sinh mà sự may mắn đó biến thành nỗi bất hạnh. Lúc này, nếu nói ra chân tướng, tất sẽ khiến nàng càng bị nghi kỵ. Trên đời này, phàm là sư phụ thì cảm thấy vinh dự khi thu nhận được một đệ tử giỏi, có tư chất hơn người, duy chỉ có chàng - Lạc Âm Phàm là hy vọng Trọng nhi của chàng có thể ngóc nghếch đi một chút.

Lạc Âm Phàm buông tiếng thở dài nặng nề từ tận đáy lòng.

Không khí xung quanh khán đài trở nên khác thường, Trọng Tử cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, động tác khai triển vừa rồi nàng vốn chưa nắm chắc, cảm thấy bất an vô cùng, liền dõi mắt lên phía khán đài, tìm kiếm sự an ủi.

Sư phụ nàng vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, không hề nhúc nhích, thế nhưng ánh mắt kia...

Trái tim Trọng Tử thoát cái rơi xuống vực thẳm, vội vàng suy nghĩ một cách cẩn thận, trong lòng không khỏi hoài nghi, vừa rồi rõ ràng nàng không làm sai, thuật ngự kiếm chẳng phải cần nhanh và tự nhiên sao? Chẳng lẽ sư phụ có điểm chưa hài lòng?

Giật mình trước vẻ bất an đến nhói lòng trong đôi mắt to tròn kia, Lạc Âm Phàm cảm thấy hối hận, rốt cuộc nàng vẫn là đứa trẻ, tất cả đều không phải lỗi của nàng, thực sự không nên suy nghĩ nhiều.

Lấy lại vẻ trấn tĩnh, chàng nhìn nàng rồi khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ khen ngợi.

Lúc này, Trọng Tử mới cảm thấy yên tâm, trong lòng vô cùng vui sướng.

Tần Kha phía đối diện đã hoàn hồn trở lại, khoe miệng khẽ cử động: "Nha đầu xấu xí, tiến bộ nhanh thật đấy, đạt tới cảnh giới này rồi."

Trọng Tử rất cục cựa cũng nhớ ra mình đang trong cuộc tỷ thí, nghe thấy lời tán thưởng thì càng cao hứng, đang định mở miệng xin thua, trước mặt chợt lóe lên một luồng ánh sáng màu lam chói mắt khiến nàng nheo mắt lại theo phản xạ.

Không kịp phản ứng, một luồng sức mạnh lạnh như băng đã ập tới, tiếp đó là tiếng Tần Kha hét lên: "Đỡ chiêu tiếp theo của ta đây."

Luồng khí lạnh như một mũi khoan sắc bén, đâm vào thân thể, chạy dọc gân mạch, huyết mạch toàn thân như đông lại. Trọng Tử chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đau đớn đến mức không chịu nổi, rơi từ trên Tinh Xán xuống, bay thẳng ra ngoài phía sân đấu.

Yên Chân Châu sợ hãi hét lên: "Trùng Tử!"

Gần như cùng lúc, Ngũ Độ cũng lớn tiếng hét: "Không được làm càn!"

Mọi người ai nấy đều hoảng sợ, một bóng trắng bay tới, đỡ lấy nàng, ôm vào lòng.

Tuy nói thuật Băng nhiệt không làm tổn thương đến hồn phách, nhưng cơ thể phàm tục thì không thể nào chịu nổi, may là nàng đã tu thành bán tiên, bằng không cơ thể đã sớm bị phá hủy.

Lạc Âm Phàm nhanh chóng giải thuật pháp, truyền tiên khí cho nàng, để bảo vệ hồn phách của nàng.

Tần Kha những tưởng thuật ngự kiếm của nàng cao minh đến vậy, thì nhất định thuật pháp khác cũng nhất mực cao cường, muốn thử nàng một chút, chỉ dùng hai phần công lực, tính ra còn kém hơn cả lực mà hắn đã dùng để đối phó tên đệ tử lúc trước đó, nhưng vạn vạn lần hắn không thể ngờ Trọng Tử không biết chút thuật pháp nào, thấy thế, liền kinh hãi, vội tiến tới xem xét. "Nha đầu xấu xí!" Lời vừa dứt, biết mình lỡ miệng, hắn đứng khựng lại.

Sắc mặt người đang nằm trong lòng mình trắng bệch như tờ giấy khiến Lạc Âm Phàm hoảng sợ và vô cùng tức giận.

"Có sư phụ ở đây, ai có thể làm tổn thương đệ tử!"

Nàng đã tin tưởng chàng, nương tựa vào chàng như vậy, e là từ lâu đã coi chàng như thân nhân, mấy năm qua sớm chiều bên nhau, sao chàng lại không nảy sinh tình cảm với nàng chứ? Chính miệng sẽ nói bảo vệ nàng nhưng nhiều lần lại để nàng bị trọng thương, lần Vạn Kiếp khiến nàng bị thương tổn chỉ là việc ngoài ý muốn nhưng lần này thì không phải vậy, trước hàng trăm, hàng nghìn con người chàng chỉ biết giương mắt nhìn người khác đã thương nàng mà không tới ứng cứu kịp thời.

Phát hiện hôn phách nàng vẫn còn nguyên vẹn, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, thâm tự trách bản thân.

Chàng nhẹ giọng gọi: "Trọng nhi."

Trọng Tử có vẻ hoảng hốt, sững sờ nhìn chàng.

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng rồi, liền chạy tới hỏi han, Hành Huyền cũng bước đến, kiểm tra tỉ mỉ một lượt, rồi nói: "May là Kha nhi xuất chiêu lưu tình, chỉ cần mỗi ngày uống một viên Huyết Vũ đan và tĩnh dưỡng, nghỉ ngơi, nửa tháng là khỏi hẳn."

Ngu Độ thở phào nhẹ nhõm rồi tái mặt giận dữ trách Tần Kha: "Kha nhi, còn không mau qua đây nhận lỗi!"

Tần Kha vốn tưởng Trọng Tử bị thương rất nặng, giờ nghe Hành Huyền nói vậy thì yên tâm, cúi đầu nói: "Là đệ tử hành sự lỗ mãng, xin tôn giả tùy ý xử tội."

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: "Đến Ma Vân động chịu phạt!"

Lúc này mà bị phạt thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới hội thử kiếm, Văn Linh Chi nghe vậy, vội lên tiếng bênh vực Tần Kha: "Tôn giả minh xét, y kỳ thực không biết..."

Lạc Âm Phàm nhíu mày, liếc nhìn nàng ta.

Ánh mắt không nhu hòa giống thường ngày, mà hết sức lạnh lùng, trống rỗng toát lên vẻ sắc bén khiến người nhìn lạnh toát sống lưng.

Ánh mắt này khiến tất cả các đệ tử có mặt ở đây đều hiểu rõ, hóa ra Trọng Hoa tôn giả cao cao tại thượng, không chút lưu tình cũng là biết bao che khuyết điểm, chàng cũng không lạnh lùng với tiểu đồ đệ “vô dụng” này như trong tưởng tượng của mọi người.

Văn Linh Chi ngậm miệng, không dám lên tiếng nữa.

Trái lại, Tàn Kha đã lấy lại vẻ bình tĩnh: "Văn bối đã biết sai, sẽ đến Ma Vân động chịu phạt ngay lập tức, mong tôn giả nhanh chóng mang muội ấy về cung trị liệu."

Lạc Âm Phàm nói: "Thuật pháp của tiên môn, học không phải để khoe mẽ, cũng không được dùng để tranh cường, háo thắng."

Tàn Kha không cãi lại: "Văn bối xin ghi nhớ lời tôn giả giáo huấn."

Rốt cục lại được ở trong vòng tay dịu dàng, ấm áp của sư phụ. Vừa rồi, trong ánh mắt sư phụ còn lóe lên vẻ sợ hãi. Trong lòng Trọng Tử rối bời, vừa vui mừng vừa khó chịu, lại có cảm giác đau đớn... Lúc này, nàng hoàn toàn không để ý chuyện gì, đang xảy ra, thậm chí cũng chẳng bận tâm vết thương trên cơ thể, chỉ nhắm mắt lại, áp mặt vào mái tóc đen nhánh đang rũ xuống trước ngực sư phụ.

Tường nàng cảm thấy khó chịu, Lạc Âm Phàm nói với Ngu Độ: "Ta đưa con bé về Tử Trúc phong trước."

Ngu Độ gật đầu: "May mà chưa xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, hôm khác ta nhất định sẽ đưa Kha nhi đến trước cửa Trọng Hoa cung nhận lỗi."

Lạc Âm Phàm không đáp lời, ôm Trọng Tử, xoay người, cưỡi mây Ngũ Sắc bay đi.

Nhìn hai sư đồ họ đã đi xa, Tần Kha tới trước mặt Mẫn Vân Trung, hồ thẹn nói: "Đệ tử nhất thời thất thủ^[1], gây ra họa lớn, xin Mẫn đốc giáo trách phạt."

[1] Thất thủ: lỡ tay.

Mẫn Vân Trung ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng bối rối. "Ý của chương giáo thế nào?"

Ngu Độ cười khò: "Cứ làm theo quy định thôi ạ."

Văn Linh Chi chạy tới cầu xin: "Sư phụ, ngắm ra cũng không thể trách Tần Kha được, y không hề biết chuyện của Trọng Tử nên mới thất thủ, ai bảo Trọng Tử..."

Tần Kha ngắt lời nàng ta: "Đa tạ sư cô, đả thương người khác là việc không đúng, Tần Kha cam tâm chịu phạt."

Mẫn Vân Trung từ trước đến nay vẫn có ấn tượng tốt với Tần Kha, thấy hắn dám làm dám chịu, càng ưng ý, nghiêm mặt cân nhắc, vừa muốn vện toàn ý của Lạc Âm Phàm vừa muốn đệ đệ tử này tiếp tục tham gia hội thử kiếm, nhưng trước mặt chúng đệ tử, phải nghĩ ra cách gì để vện cả đôi đường đây?.

Mộ Ngọc đứng bên cạnh mỉm cười: "Nhân gian có câu “Người không biết không có tội”. Tần sư diệt cố nhiên là có sai, nhưng hoàn toàn không cố ý, trong hội thử kiếm từ trước đến nay, chuyện đả thương đồng môn không phải hiếm, phạt thì phạt, nhưng không nên nóng lòng phạt ngay."

Mẫn Vân Trung nghe vậy liền gật đầu, nghiêm mặt nói: "Lần này lẽ ra nên phạt ngươi thật nặng nhưng niệm tình ngươi chỉ là vô tình nên tạm thời chưa trách phạt ngươi. Đợi hội thử kiếm kết thúc, hãy tự đến Ma Vân động chịu phạt." Nói xong ông liền quay lại khán đài, buông thêm một câu: "Nhớ đến Trọng Hoa cung nhận tội với Lạc sư thúc nữa đây."

Tần Kha cúi đầu cảm tạ rồi lui đi.

Đúng như lời Hành Huyền nói, mỗi ngày uống một viên Huyết Vũ đan, nửa tháng sau, Trọng Tử đã khỏe lại. Đến lúc nàng hoàn toàn hồi phục nguyên khí, có thể ra ngoài nhìn ngắm đất trời thì hội thử kiếm đã sắp kết thúc. Lúc này, những trận đấu tranh đoạt ngôi vị thủ tọa đệ tử đang diễn ra vô cùng kịch liệt. Có một trăm bốn mươi hai người ghi danh thi đấu, Tần Kha liên tiếp đánh bại nhiều đệ tử nhưng cuối cùng, không ngoài dự tính, hắn chịu thất bại dưới tay Mộ Ngọc. Rốt cuộc đó cũng được xem là một kết cục viên mãn. Mọi người đều nhận định đó là trận đấu đặc sắc nhất trong hội thử kiếm suốt gần một trăm năm qua.

Mộ Ngọc giữ vững ngôi vị thủ tọa đệ tử, Mẫn Vân Trung cố nhiên giữ được thể diện, Ngu Độ cũng rất hài lòng. Đệ tử mới nhập môn bại trận dưới tay tiền bối cũng không có gì là mất mặt, Mộ Ngọc đã nhập môn hai mươi năm, Tần Kha mới chỉ năm năm, có thể đạt được thành quả như vậy đã là khá lắm rồi, có thể nói hắn cũng thuộc đám nhân tài mới nổi ở Nam Hoa phái.

Hội thử kiếm vừa kết thúc, nhưng lòng nhiệt huyết của chúng đệ tử vẫn chưa nguội lạnh thì bỗng xuất hiện một tin tức trọng đại.

Những người một lòng muốn trả thù Vạn Kiếp nhưng chưa nghĩ ra được cách nào lại nghe ngóng được hành tung của Cung Khả Nhiên, bắt được nàng đang trốn ở hồ băng tu luyện, giải nàng lên núi Côn Luân. Chương giáo Côn Luân - Ngọc Hư Tử - nhanh chóng truyền tin đến tất cả các phái của tiên môn. Thanh Hoa cung, Trường Sinh cung, Thục Sơn phái, Mao

Sơn phái và các nhân vật quan trọng khác đều đã nhận được thư, tới tấp chạy đến tương trợ.

Ngu Độ và Lạc Âm Phàm nhận được thư, lập tức cùng Mẫn Vân Trung và Hành Huyền bàn bạc. Chuyện liên quan đến Nghịch Luân kiếm, cần phải gấp rút đoạt lại thanh kiếm để tiến hành tịnh hóa [2], tránh để lại hậu họa. Ý tứ trong thư của Ngọc Hư Tử đương nhiên vẫn là muốn thỉnh Lạc Âm Phàm đích thân tới Côn Luân một chuyến, dù sao Vạn Kiếp cũng là ma tôn mạnh nhất ma giới, không phải là kẻ mà ai cũng có thể ứng phó. Sau khi bàn bạc xong xuôi, Lạc Âm Phàm quyết định xuất phát trước, Tần Kha và các đệ tử khác sẽ tới chi viện sau.

[2] Tịnh hóa: tẩy sạch, tinh lọc.

Lúc đó, vết thương của Trọng Tử đã khỏi hẳn, Lạc Âm Phàm không cần phải lo lắng nữa, ai ngờ chuyện này lại ập tới khiến chàng cảm thấy lưỡng lự.

Nếu chàng rời khỏi đây thì chỉ còn mỗi một mình tiểu đồ đệ ở lại Tử Trúc Phong, mà ngoại trừ thuật ngự kiếm, tiểu đồ đệ không biết thuật pháp nào khác. Ngu Độ và Mẫn Vân Trung lại có nhiều đệ tử, không thể để ý đến nàng. Hành Huyền lúc này cũng có chuyện phải ra ngoài, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, biết gọi ai đến cứu nàng đây? Nếu mang nàng theo bên mình, nhỡ lại xảy ra chuyện giống như ở Thanh Hoa cung lần trước...

Lạc Âm Phàm thở dài, cười khổ.

Sống một mình thanh tĩnh mấy trăm năm, không vướng bận bất cứ chuyện gì, vậy mà giờ lại vì chuyện này hao tổn tinh thần, chẳng lẽ đây chính là "tám lòng những người làm cha làm mẹ" mà người ta hay nhắc tới hay sao?"

Những tưởng rằng có thể bảo vệ tiểu đồ đệ một cách chu toàn, giữ nàng ở bên thì sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng mà qua hội thử kiếm

lần này, Lạc Âm Phàm mới phát hiện, nhiều lúc sự việc lại đi quá xa so với những gì bản thân tưởng tượng, thân là đệ tử tiên môn, không biết thuật pháp sẽ rất nguy hiểm. Nếu hôm ấy người động thủ không phải Tần Kha, mà là...Kết cục thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Tự tay nuôi dưỡng đệ tử trưởng thành, phẩm hạnh của Trọng Tử như thế nào, Lạc Âm Phàm sao có thể không biết chứ! Nàng vốn có thiên tư hơn người nhưng lại bị đối xử không công bằng, đến sư phụ như chàng mà cũng khó tránh khỏi có cái nhìn phiến diện với nàng, không phải là không tin được, mà là không dám đánh cược, ngộ nhỡ xảy ra cơ sự gì, Nam Hoa phái sẽ phải trả một cái giá rất đắt, không những vậy, chúng sinh khắp thiên hạ cũng sẽ bị thương vong. Kiếp nạn do Nghịch Luân gây ra đến nay vẫn là cơn ác mộng đối với rất nhiều người.

Nhưng một đứa trẻ từ bé đã sĩ nhục, rẻ rúng mà khi gia nhập tiên môn, đến một thuật pháp để bảo vệ bản thân cũng không được học thì thật tội nghiệp biết bao!

Vậy mà nàng không hề oán hận một câu, trước sau như một, hoàn toàn tin tưởng chàng.

Sự tin tưởng này, ngay cả một vị thần tiên vô cảm nhất, cũng không thể không cảm động.

Trải qua bao năm tháng tu tiên dài đằng dặc và vô cùng tịch mịch, Lạc Âm Phàm đã hình thành thói quen coi nhẹ mọi vật, mọi việc, kể cả tính mạng của chính mình, đó là lý do tính cách của chàng lạnh nhạt, muốn sao cũng được. Trong mắt chàng, ngoại trừ bách tính và cột mốc biên giới thông tiên môn, chàng tuyệt đối không nghĩ và quan tâm đặc biệt tới thứ gì. Nhưng giờ đây, đối mặt với một tiểu nha đầu luôn ở bên, bầu bạn với mình suốt năm năm, lại đối với mình hết lòng, chàng cảm thấy mình đã nợ nàng một ân tình, hơn nữa, chàng áy náy thân là sư phụ mà chưa làm tròn trách nhiệm, vì vậy, chàng không thể không bận tâm đến sự an nguy của nàng, thậm chí còn lo lắng cho tương lai của nàng. Giống như lúc này, đối với

việc ở Côn Luân, thông thường sau bàn bạc, chàng sẽ lên đường ngay lập tức, nhưng bây giờ, chàng vẫn đang nghĩ phải nói với nàng những gì để nàng yên tâm, thu xếp cho nàng ở tạm nơi đâu, căn dặn nàng những gì... Những điều này khiến Lạc Âm Phàm vô cùng sầu não.

Vạt áo dài quét đất, Lạc Âm Phàm chấp tay, đứng bên dòng Tứ Hải, bên cạnh là một luồng ánh sáng mờ mịt, không biết là sương, khói hay mây.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này, Trọng Tử ngây người đứng nhìn một lát, sau đó nhẹ nhàng bước tới, khẽ gọi: "Sur phụ."

Lạc Âm Phàm chỉ gật đầu, mà không quay lại nhìn nàng.

"Sur phụ đang nghĩ gì vậy?"

"Vi sư đang nghĩ, làm như vậy là đúng hay sai?"

Giọng nói đều đều, điềm đạm trước sau như một, không giống một câu hỏi, mà tựa như là một tiếng thở dài, trong đó còn ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phiền muộn, bất an, áy náy...

Trọng Tử chợt hiểu ra. "Sur phụ nói gì vậy ạ? Đệ tử bị thương hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn, ai bảo đệ tử lúc đó cứ đứng chờ ra đó! Nếu đệ tử nói chịu thua sớm hơn một chút thì đâu xảy ra cơ sự gì." Nàng nhảy lên cây cầu đá. "Huống hồ bây giờ đệ tử đã khỏe hẳn rồi mà."

Nha đầu này vô cùng nhạy cảm, cái gì cũng biết! Lạc Âm Phàm lắc đầu, liếc nhìn nàng: "Nhảy tới nhảy lui, mãi vẫn chỉ là đứa trẻ chưa trưởng thành."

Trọng Tử cười híp mắt.

Nàng nguyện vĩnh viễn làm một đứa trẻ, như năm đó, cả ngày chỉ biết quần lầy sư phụ không rời, nhưng bây giờ, chỉ có lúc bị thương nàng mới được người ôm vào lòng, ân cần chăm sóc.

Hàng mi cong dài rũ xuống, tiêu đồ đệ rõ ràng đang cười, nhưng lại khiến người ta có cảm giác xót xa, chỉ có điều việc lớn trước mắt không thể trì hoãn hơn nữa. Lạc Âm Phàm dờ mắt, trầm ngâm nhìn sang dòng Tứ Hải một lúc, cuối cùng quyết định nói cho nàng biết: "Hiện đã bắt được Cung tiên tử, Vạn Kiếp nhất định sẽ tới Côn Luân, ngày mai vi sư sẽ đến đó."

Trọng Tử từng bị hấn đả thương, đương nhiên nhớ kỹ Vạn Kiếp là ai, nghe vậy liền khiếp sợ, vội nói: "Đệ tử cũng đi!"

Lạc Âm Phàm lắc đầu: "Người ở lại Nam Hoa."

Trọng Tử nôn nóng: "Không, đệ tử muốn..."

Lạc Âm Phàm liếc mắt nhìn nàng, nhíu mày trách: "Không nghe lời vi sư sao?"

Trọng Tử không dám nói thêm nữa, cúi đầu.

Cảm thấy mình đã nặng lời, giọng nói của Lạc Âm Phàm lại mềm mại như nước. "Chuyến đi này sẽ rất nguy hiểm, người không biết thuật pháp, nên ở lại trông coi Tử Trúc Phong, nếu cảm thấy chán thì đi ra ngoài tìm... nhưng mấy ngày nữa Chân Châu cũng phải đi theo chúng ta, gọi mấy sư tử, sư muội khác lên đây chơi với người cũng được."

Trọng Tử rầu rĩ "ò" một tiếng.

Lạc Âm Phàm muốn căn dặn tiếp, nhưng bỗng dừng lại, khẽ phát tay áo. Những đám mây trước mắt trôi đi hết, trên mặt nước Tứ Hải trong như gương hiện lên một hình ảnh.

Tần Kha đang đứng trước Tử Trúc Phong hành lễ, nhận lỗi. "Lần trước hành sự lỗ mãng, ngộ thương sư muội, vãn bối vô cùng áy náy, đã đến chỗ của Mẫn đốc giáo chịu phạt. Chẳng hay thương thế của sư muội thế nào? Vãn bối đến đây mong nhận lỗi với tôn giả và sư muội."

Nghe nói hấn bị phạt, Trọng Tử cảm thấy vô cùng ân hận. Nửa tháng nay, có sư phụ ở bên ân cần chăm lo, nàng đã quên bém việc này, hấn lỡ tay làm người khác bị thương, chắc hấn hình phạt không nhẹ chút nào: "Tần sư huynh không cố ý, sư phụ..."

Vào lúc này mà nàng còn có thể cầu xin cho người khiến mình bị trọng thương. Lạc Âm Phàm nghe vậy, trong lòng vui mừng, khi hình ảnh kia biến mất, chàng vượt cằm nói: "Hài tử này năng lực cao siêu, phẩm hạnh đoan chính, tương lai ắt hấn làm nên nghiệp lớn, cậu ta đã có thành ý đến thăm ngươi, người mau ra gặp cậu ta đi."

Sư phụ mang dáng hình của một chàng thanh niên hai mươi hai tuổi, không biết có lúc nào bị người khác gọi là hài tử không nhỉ? Trọng Tử nghiêng đầu nhìn chàng, ngây người, không muốn rời đi.

Lạc Âm Phàm cảm thấy khó hiểu, may mà chàng không phải là người thích nhiều chuyện, chỉ căn dặn: "Đi nhanh còn về, vì sư còn có việc cần nói với ngươi."

"Vâng ạ."

Nhìn theo bóng dáng chàng biến mất vào trong đại điện, Trọng Tử nhớ lại ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu mà bật cười. Vì sợ Tần Kha đợi lâu, nàng vội ngự trượng bay xuống chân núi Tử Trúc, từ xa đã thấy một chàng thanh niên áo trắng đứng ở nơi đó.

"Tần sư huynh!" Trọng Tử vẫy tay.

Tần Kha tiến lên hai bước rồi chột dừng lại, nhíu mày nói: "Vết thương của muội..."

"Muội đã khỏe hẳn rồi" Trọng Tử đáp xuống ở trước mặt hắn, hồ thẹn nói: "Việc này vốn không phải lỗi tại huynh, muội không biết huynh bị phạt. Mẫn đốc giáo phạt huynh thế nào? Có nặng không?"

Tần Kha không đáp mà hỏi lại: "Tại sao lại như vậy?"

Trọng Tử không hiểu: "Gì cơ?"

Tần Kha nhìn sâu vào mắt nàng: "Thật sự là do sư phụ của ta sao?"

Trọng Tử lúc này mới hiểu ra, cúi đầu cười: "Là tại muội có sát khí trời sinh, không thích hợp để tu luyện thuật pháp. Nếu chương giáo có đồng ý, muội cũng không thích học, huynh cứ chê cười muội lười biếng đi."

Tần Kha trầm ngâm một lúc, nghiêng người sang một bên, lẩm bẩm: "Nha đầu xấu xí."

Trọng Tử đang không hiểu hắn nói gì, hắn bỗng nói tiếp: "Lười biếng thì lười biếng, thật ra không tu luyện thuật pháp cũng chẳng sao, xem ra, ta thấy tôn giả rất quan tâm muội, hướng chi... còn có chúng ta ở đây, sợ gì chứ."

Sư phụ thật sự rất quan tâm đến nàng, đến hắn cũng nhận ra điều đó sao? Trọng Tử thầm cảm thấy rất vui vẻ. "Muội nghe sư phụ nói, sư huynh đánh bại rất nhiều người, còn đấu với Mộ sư thúc đến bảy mươi hiệp. Lần đầu tiên tham gia hội thử kiếm mà đã có thể khiêu chiến với thủ tọa đệ tử, gần một trăm năm qua, Mộ sư thúc là người thứ nhất, huynh là người thứ hai đó."

Tần Kha lắc đầu: "Chỉ là lời đồn thổi thôi, Mộ sư thúc cao cường hơn ta rất nhiều."

Trọng Tử cầm Tinh Xán, gõ vào đầu hắn: "Sư huynh khiêm tốn quá đấy."

Sắc mặt không đổi, Tần Kha nói: "Thực sự không phải là ta quá khiêm tốn, thanh Bát Hoang kiếm mà ta đang dùng vốn là thần kiếm thượng cổ, hơn kiếm của Mộ sư thúc nhiều, xét về pháp khí thì ta chiếm thế thượng phong, hơn nữa, hết bốn mươi hiệp, ta đã cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, đấu thêm một hồi nữa, Mộ sư thúc vẫn giữ nguyên thân thái và khí lực như trước, có thể thấy tu vi của sư thúc vượt ta khá xa, có khi sư thúc còn nhường ta vài chiêu nữa kia."

Thắng không kiêu, bại không nản, Trọng Tử càng thêm bái phục Tần Kha, liền nhỏ giọng an ủi: "Nói gì thì nói, huynh mới nhập môn được vài năm mà đã có thể đấu cùng sư thúc như vậy là khá lắm rồi. Đến sư phụ muội cũng phải khen huynh."

Tần Kha hơi sững sốt: "Thật ư?"

Trọng Tử nghiêm túc nói: "Vừa rồi người còn nói, huynh năng lực cao siêu, tương lai tất sẽ làm nên nghiệp lớn."

Tần Kha nở nụ cười hiếm hoi: "Đó là do tôn giả quá khen thôi, ta còn tưởng tôn giả sẽ rất tức giận vì ta làm muội bị thương cơ."

Trọng Tử nói: "Huynh chớ nói linh tinh, sư phụ muội không dễ dàng tức giận đến vậy đâu. Thoạt nhìn người rất lạnh lùng nhưng kỳ thực người còn hiền hậu hơn Thiên Cơ tôn giả nữa đấy."

Trong đời này, có đồ đệ nào không sùng bái sư phụ của mình cơ chứ! Tần Kha hé miệng, chăm chú nhìn ngắm nàng một lượt rồi xoay người đi.

"Muội không sao là tốt rồi, vừa mới khỏi bệnh, muội mau về nhà nghỉ ngơi đi, hôm khác ta sẽ lại tới thăm muội."

Hắn cất bước, Trọng Tử cũng nhớ lời dặn của Lạc Âm Phàm, vội vàng ngự trượng bay về Trọng Hoa cung, ai ngờ trên đại điện trống không chẳng thấy bóng dáng sư phụ đâu. Lòng nàng đang nóng như lửa đốt, bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc. "Vi sư phụ đang ở chỗ con Nghê trông coi rừng trúc tía, mau tới đây đi."

Chương 14: Linh đài ấn

Trên đỉnh đầu là những phiến lá xanh, dưới mặt đất mây bông bành trôi, tựa những miếng bông tròn bị xé mảnh, Lạc Âm Phàm đứng giữa hai cây trúc màu tía, ngay gần chàng là con quái thú đang nằm ngoan ngoãn, đó chính là con nghê trông coi rừng trúc tía.

Trọng Tử vội chạy tới. "Sư phụ!"

Lạc Âm Phàm quay lại nhìn nàng, lắc đầu. "Lúc nào cũng vội vội vàng vàng!"

Trọng Tử xoa xoa trán, cười khúc khích. "Đệ tử sợ sư phụ đợi lâu."

Lạc Âm Phàm không nói gì, con nghê nằm gần đó ngằm hiểu ý, liền đứng dậy, đi tới sát chân chàng, ngồi chồm hồm, giống hệt chú chó nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

Chàng bỗng giơ tay lên, trên lòng bàn tay xuất hiện một quyển sách lụa. "Hôm nay, vi sư cho người quyển *Linh đài ấn* này, đây là tâm pháp, người nhớ xem cẩn thận."

Trọng tử hơi bất ngờ, vội vàng lắc đầu. “Đệ tử bị thương là việc ngoài ý muốn, học những thứ này cũng chẳng có tác dụng gì, huống chi, sư phụ cũng biết đệ tử có sát khí trời sinh...”

Lạc Âm Phàm hiểu rõ sự lo lắng của nàng, liền nói: “Đây là chiêu phòng ngự bậc cao nhất trong thuật pháp Cực Thiên, do các thiên thần thời thượng cổ sáng tạo ra, học được nó thì có thể tự vệ hoặc cứu người trong những lúc nguy cấp. Vi sư chỉ truyền cho người chiêu thức này. Lần này vi sư ra ngoài, một mình người ở lại Tử Trúc phong, mọi việc đều đến tay người, người cần trọng vẫn hơn.”

Sư phụ đang lo lắng cho nàng đây mà! Trọng Tử mừng thầm, nghe đến hai từ “cứu người” thì không cãi lời sư phụ nữa.

Sách lụa chậm rãi bay lên, lơ lửng giữa không trung rồi mở ra, tỏa ánh sáng lóa mắt, trên trang sách hiện ra rất nhiều những con chữ màu vàng lấp lánh.

Mấy năm nay, Trọng Tử vẫn luôn chăm chỉ học chữ. Nàng căng mắt để xem cho rõ thì bỗng nhiên những con chữ màu vàng như có sức sống, nhất loạt rời khỏi cuốn sách, bay đến chỗ nàng, chui vào đầu nàng. Cơ thể không khó chịu hay đau đớn chút nào, trong thoáng chốc, thần trí nàng trở nên sáng tỏ, tất cả những khẩu quyết tâm pháp đều khắc sâu vào trí óc, vô cùng chân thực và sống động.

Lạc Âm Phàm thu sách lụa lại. “Trước tiên, vi sư sẽ làm thử một lần cho người xem.”

Con nghê ngồi bên cạnh nghe thấy chàng nói vậy thì lập tức đứng lên, nó có vẻ vô cùng phấn chấn, hai chân trước khụy xuống như đang chuẩn bị tấn công. Thần thú thượng cổ đúng là không giống những con vật bình thường, trông nó uy phong lẫm liệt, cả người toát lên vẻ đặng đặng sát khí.

Nghĩ đến chuyện lần đầu tiên tới đây suýt nữa bị nó ngộ thương, Trọng Tử lè lưỡi, trốn sau lưng Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm thản nhiên đứng im nhưng trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh, nó bao bọc xung quanh hai người, cùng với sự lớn mạnh của sát khí, ánh sáng bạc càng lúc càng rực rỡ.

Chính lúc con nghê gầm rú, bỏ nhào về phía hai người họ thì trong chớp mắt, ánh sáng bạc lóe lên chói lòa.

Lạc Âm Phàm diêm tĩnh giơ tay lên, tung một chưởng mạnh.

Dường như bị thứ gì đánh trúng, con nghê kêu gào thảm thiết, cuộn tròn, lăn lông lốc, văng xa đến mấy trượng, đến khi đập vào vài cành trúc mới dừng lại. Một lát sau, nó mới bò dậy, lết tới sát hai người họ, nằm rạp trên mặt đất, lắc lắc đầu về ám ức.

©STENT

Thật lợi hại! Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa thích thú, giơ tay xoa đầu con nghê, dỗ dành nó, đoạn nhớ lại chuyện trước đây. “Lần trước đệ tử bị phong ma bắt đi, sư phụ cũng dùng chiêu này để cứu đệ tử.”

Lạc Âm Phàm nói: “Linh đài ẩn vốn là mượn lực của đối phương để phản kích, gặp mạnh ắt mạnh, gặp yếu ắt yếu, gặp hư vô ắt hư vô. Nếu đối phương chỉ vô tình mà hạ thủ thì thuật pháp này cũng mất tác dụng, chiêu này thông thường sẽ không ngộ thương người khác, Trọng Nhi làm thử một lần cho sư phụ xem nào!”

Trọng Tử im lặng, tập trung nhớ lại khẩu quyết tâm pháp, thử bắt chước động tác của sư phụ.

Nhưng lần này con nghê không những không bị đánh bật ra mà nó còn héch mặt nhìn nàng, khinh thường “hừ hừ” vài tiếng.

Lạc Âm Phàm không hề cảm thấy bất ngờ. Thuật Cực Thiên, theo quy tắc của bản môn là để dành cho các vị thiên tiên tu luyện, tiểu đồ đệ lại chưa có căn cơ^[1], mới chỉ là bán tiên, trong quá trình luyện tập, nàng sẽ phải cố hết sức mình. Chàng nói: “Trong thời gian vi sư không ở đây, ngươi nhớ luyện tập thật nhiều, đợi vi sư trở về, sẽ kiểm tra trình độ của ngươi.”

[1] Căn cơ nền tảng, nền móng, cơ sở ban đầu.

Trọng Tử ngoan ngoãn vâng lời.

Lạc Âm Phàm đi mấy bước rồi quay lại dặn dò: “Cần phải đề đối phương động sát khí trước, lúc đó Linh đài ấn mới có tác dụng, tuy nói là không đả thương người khác nhưng trừ những tình huống nguy cấp thì không nên dùng, càng không thể truyền ra bên ngoài.”

“Trọng Nhi biết rồi ạ!”

“Ngươi ở lại đây, cùng con nghê tập luyện đi!”

Thấy chàng định rời đi, Trọng Tử vội đuổi theo. “Su phụ!”

Lạc Âm Phàm dừng bước, quay lại nhìn nàng.

Trọng Tử chân chừ một lúc rồi nói: “Lần này su phụ đến Côn Luân là để đoạt lại thanh kiếm từ tay Ma tôn Vạn Kiếp sao? Đệ tử nhớ có lần su phụ từng nói, năm đó, ba nghìn đệ tử Tiên môn trên đường áp tải Ma kiếm về đều bị chết thảm, vị thần tiên đại ca cứu đệ tử năm đó có thể cũng đã tử trận năm ấy, đệ tử muốn biết nguyên nhân.”

Việc này đã từng chấn động một thời, Lạc Âm Phàm cũng không giấu nàng, nói: “Mười năm trước, Nghịch Luân là một tai họa lớn với lục giới, hắn đã dẫn quân đánh lên núi Nam Hoa, sư phụ ta, cũng là tổ sư của ngươi, trước đó cũng đã từng bị người khác ngầm hãm hại, tu vi vì thế mà giảm đi, ông ấy đã cố gắng hết sức để giết chết Nghịch Luân nhưng cũng bị thương nặng mà lìa đời.”

Trọng Tử nói: “Xem ra Ma tôn Nghịch Luân cũng không lợi hại như trong truyền thuyết.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu. “Nghịch Luân là Ma tôn đầu tiên từ trước tới nay tu thành Thiên ma của Ma tộc, hắn gây dựng lại ma cung, đánh chiếm yêu giới, cuối cùng là tấn công núi Nam Hoa. Sở dĩ hắn bại trận là do đêm trước khi trận chiến diễn ra, hắn đã truyền một nửa công lực để phong ấn Nghịch Luân kiếm.”

Trọng Tử kinh ngạc. “Tại sao hắn lại làm vậy? Đó chẳng phải là tự tìm đến đường chết sao?”

Lạc Âm Phàm nói: “Nghịch Luân vốn là Thiên ma, thanh kiếm đó mang một nửa ma lực của hắn, sẽ có khả năng tự tìm ký chủ^[2]. Bất luận là nó chọn ai, người đó cũng khó thoát khỏi kiếp nạn gây đại họa cho lục giới.”

[2] Ký chủ: người để sống ký sinh, ăn bám.

Trọng Tử nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không hiểu được. “Nhưng nếu hắn bảo tồn ma lực, đánh thắng trận chiến năm ấy, phá hủy cột mốc ranh giới thông thiên môn, lục giới sẽ là thiên hạ của Ma tộc, đâu cần phải dùng tới kiếm để gây đại họa về sau?”

Lạc Âm Phàm không trả lời nghi vấn đó, chỉ nói: “Ma khí trên thanh kiếm này rất nặng, chưa ai ở Tiên môn tu thành Kính tâm thuật nên không thể tịnh hóa nó, bởi vậy mới phái ba nghìn đệ tử áp tải nó tới Côn Luân, chôn nó dưới động băng ở Côn Luân, do phái Côn Luân gìn giữ, bảo vệ.

Mãi tới ba năm sau, Phật môn ở Tây Phương mới gửi tới đó viên ngọc Vô Phương, chuông giáo và chuông môn các phái bàn bạc rồi quyết định, lệnh cho ba nghìn đệ tử lần trước đã áp tải thanh kiếm về Côn Luân lần này lại áp tải nó về Nam Hoa để tiến hành tịnh hóa, ai ngờ trên đường đi lại gặp chuyện chẳng lành, trong vòng một đêm, ba nghìn đệ tử đều chết thảm, Nghịch Luân kiếm bị đánh cắp.”

Trong ba nghìn đệ tử tiên môn chết thảm ấy có thần tiên đại ca của Trọng Tử! Trọng Tử nắm chặt bàn tay, nói: “Kẻ lấy cắp thanh kiếm đó là Ma tôn Vạn Kiếp ư?”

Lạc Âm Phàm nói: “Nghe phong thanh là như vậy. Chưa đầy một năm, tu vi của Vạn Kiếp bỗng tăng vùn vụt rồi hẳn trở thành Ma tôn, tất cả đều do ma lực trên thanh kiếm tạo ra, nhưng hẳn chưa từng thừa nhận việc này, huống chi...”

Chàng bỗng khựng lại, nghiêm mặt nói: “Trọng Nhi, thành ma hay không thành ma chỉ là một ý niệm của chúng ta, nếu trong thâm tâm không có tà niệm, dù sống giữa Ma tộc cũng chẳng thể thành ma. Mấy năm nay, Vạn Kiếp giết hại vô số người, tạm không nói tới ba nghìn đệ tử Tiên môn năm đó thì giờ hẳn cũng đã nhập ma, đáng bị trừng phạt. Người không quên ân nhân của mình cũng tốt thôi, nhưng phải nhớ kỹ, báo ân thì không sai, nhưng một lòng muốn báo thù sẽ khiến người sinh lòng cố chấp, đó đã là một ma tâm^[3] rồi.”

[3] Ma tâm: trong thâm tâm ẩn chứa ma quỷ, làm những việc ác.

Nghe chàng nói những lời này, Trọng Tử đã sáng tỏ, thông suốt. “Trọng Nhi đã hiểu rõ những lời sư phụ giáo huấn.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, quay người bước đi.

“Sư phụ!”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Lần này sư phụ đến Côn Luân, lúc nào thì về ạ?”

“Nhanh thì ba tháng mà lâu thì nửa năm.”

Trọng Tử trầm ngâm một lát, nói: “Ma tôn Vạn Kiếp rất lợi hại, sư phụ... bảo trọng.”

Lạc Âm Phàm “ừ” một tiếng.

Trọng Tử thăm thì: “Đệ tử thật sự không thể đi cùng sư phụ sao...”

Hàng mi cong dài của nàng khẽ lay động, có lẽ do vướng vào những đám mây đang bồng bềnh trôi nên nhìn hàng mi đen nhánh long lanh vài giọt nước.

Nhìn nàng như vậy, Lạc Âm Phàm không giấu nổi tiếng thở dài.

Hai sư đồ họ thường ở bên nhau, đi đâu cũng có nhau, thời gian xa nhau rất ít, giờ phải để nàng ở lại đây một mình, Lạc Âm Phàm cảm thấy không ổn. Nhưng chim non không thể cứ núp mãi dưới đôi cánh của mẹ, chúng cũng phải tự lập mà sống, sau này, nếu thanh lọc được sát khí trong người nàng rồi, cũng có ngày nàng phải rời Trọng Hoa cung đi khắp thế gian, tiểu đồ đệ cứ y lại vào chàng như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt.

“Hãy chăm chỉ tu luyện Linh đài ấn, đừng để sư phụ phải lo lắng đấy!” Chàng lạnh nhạt buông lại những lời này rồi dứt khoát quay người, bước đi.

Chiếc áo bào trắng tinh bị gió thổi tung, phát phơ giữa những thân trúc màu tím sẫm rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Trọng Tử ngơ ngác đứng im tại chỗ, buồn bã chỉ muốn khóc nấc lên.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Lạc Âm Phàm đã khởi hành đến núi Côn Luân, nhất quyết không để nàng tiến. Trọng Tử đứng ở đỉnh núi Tử Trúc nhìn hồi lâu rồi nhanh chóng trở lại rừng trúc, cùng con nghê luyện tập Linh đài ấn. Linh đài ấn quả không hổ là chiêu phòng ngự thượng thừa trong thuật pháp Cực Thiên, Trọng Tử dù có tư chất trời phú cao đến đâu nhưng một chút căn cơ cũng không có nên rất khó để luyện tập, kết quả là còn chậm hơn cả ốc sên. Con nghê trông coi rừng trúc đã được Lạc Âm Phàm căn dặn, vả lại ngày thường nó cũng chỉ có một mình, rất cô đơn, lạnh lẽo, giờ ngày nào cũng có người đến chơi cùng, nó tự nhiên bùng bùng khí thế, luyện tập cùng nàng đến gần nửa tháng, tiếc là nàng chẳng mấy tiến bộ, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng không quan tâm đến việc nàng đang làm gì.

Buổi chiều hôm đó, Trọng Tử trở về từ chỗ của con nghê, đang tới trước cửa, bên tai bỗng vang lên tiếng nói lạnh lốt của Yên Chân Châu, vì thế, nàng bèn ngự trọng bay xuống núi, quả nhiên thấy Yên Chân Châu đang đứng ở đó.

“Cuối cùng muội cũng xuống đây rồi.”

“Chân Châu tỷ tỷ, tại sao gần đây muội tìm tỷ không được vậy?”

Yên Chân Châu nói: “Chương giáo phái ta đi Thanh Hoa cung đưa tin, mới về xong. Nhưng sáng sớm mai, ta và tỷ phu của muội lại phải cùng Tần sư thúc đến Côn Luân mất rồi nên bây giờ tranh thủ tới thăm muội đây!”

Trọng Tử càng phiền muộn hơn. Nàng ngồi lên tảng đá gần đó, im lặng không nói lời nào.

Yên Chân Châu nói: “Ta biết, muội cũng muốn đi, phải không?”

Trọng Tử uể oải nói: “Su phụ để muội ở lại đây.”

Yên Chân Châu nói: “Chẳng qua tôn giả sợ muội lại gặp chuyện không may. Lúc này chuông giáo đã phái hơn một trăm đệ tử cùng Tần sư thúc tới núi Côn Luân, chi bằng muội đi cùng chúng ta, mở mang chút kiến thức nơi Côn Luân bồng lai tiên cảnh. Chỉ cần muội theo sát bọn ta, đừng chạy lung tung thì sẽ không có việc gì xảy ra đâu.”

Hai mắt Trọng Tử sáng lên nhưng ngay lập tức lại tối sầm. “Thế... có được không? Chuông giáo sẽ không đồng ý đâu.”

Mặc dù Yên Chân Châu hơn Trọng Tử hai tuổi nhưng trời sinh nàng có tính cầu thả, đại khái, đâu nhớ là phải cân nhắc kỹ càng, liền nghĩ kế giúp Trọng Tử. “Bao lâu nay chuông giáo có để ý tới muội đâu! Huống hồ ông ấy đâu có đến Trọng Hoa cung thăm muội bao giờ, muội chỉ cần đến cầu xin một người, người ấy đồng ý thì muội có thể đi được rồi.”

Trọng Tử đương nhiên biết Chân Châu đang nói tới ai, chần chừ một lúc mới nói: “Huynh ấy sẽ không đồng ý đâu.”

Yên Chân Châu nói: “Cứ thử xem nào, nếu người ấy mà không đồng ý thì chẳng còn cách nào nữa cả.”

Tự ý đi theo, sư phụ nhất định sẽ rất tức giận nhưng nàng thực sự rất nhớ và lo lắng cho sư phụ. Cuối cùng, Trọng Tử quyết định đánh liều, thử một lần. Nàng bật dậy, nói: “Đi, chúng ta đi tìm huynh ấy!”

Vừa dứt lời, cách đó không xa xuất hiện bóng một nam thanh niên mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn tú, thần sắc lãnh đạm, đang thong dong bước tới chỗ hai người.

“Tới rồi kìa, tới rồi kìa, ta đi trước đây!” Yên Chân Châu cười rồi đẩy Trọng Tử, sau đó tiến lên, cung kính chào hỏi Tần Kha, nói vài câu rồi kiếm có rìi đi.

Đợi nàng ra đi xa rồi, Trọng Tử mới chạy tới. “Sớm thế này mà Tần sư huynh đã tới thăm muội rồi à? Tần sư huynh có khỏe không?”

Tần Kha liếc nàng, chỉ thốt ra hai từ: “Không được!”

Trọng Tử á khẩu, sững sốt. “Huynh biết muội định nói gì sao?”

Làm mặt nịnh nọt, còn có thể nói điều gì khác được nữa, Tần Kha không đáp lời.

Trọng Tử càng không biết nói gì, lát sau mới mở miệng năn nỉ: “Có nhiều người như vậy, thêm một mình muội cũng không được sao?”

Tần Kha nói: “Ồ đó rất nguy hiểm.”

Trọng Tử nói: “Muội chỉ theo bọn huynh, sẽ không chạy lung tung, không xảy ra chuyện gì được đâu.”

Hàng mi dài sụp xuống, Tần Kha không để ý tới nàng nữa, giơ tay lên triệu hồi Bát Hoang. “Sáng sớm mai ta sẽ khởi hành, ghé thăm muội chút thôi, muội đừng tưởng bở, tôn giả mà biết sẽ trách tội, lúc đó ai sẽ gánh nỗi đây?”

Thấy hấn định ngự kiếm rời đi, Trọng Tử nôn nóng, kéo cánh tay áo hấn, không chịu buông. “Sư huynh, Tần sư huynh à, muội sẽ lặng lẽ đi theo bọn huynh, không để sư phụ phát hiện đâu mà, được không, được không hả?”

Nàng vốn quen làm nũng Mộ Ngọc, muốn gì được nấy nhưng Tần Kha lại không giống Mộ Ngọc, hấn lạnh lùng hạ kiếm xuống. “Việc này ta có đồng ý cũng không được, sáng mai Mộ sư thúc sẽ đích thân tới tiễn chúng ta xuống núi, muội trà trộn vào trong đoàn, chẳng lẽ sư thúc lại không nhận ra sao? Đừng dây dưa lằng nhằng nữa!”

Trọng Tử đầu dễ dàng buông tha Tần Kha. “Muội muốn đi mà!”

Tần Kha không nói nữa mà giăng tay ra.

Trọng Tử lại kéo tay áo hắn. “Không phải huynh đã từng nói, có các huynh ở đây, muội không phải sợ gì sao?”

Tần Kha bị nàng bám chặt không buông, khoe miệng giật giật, nói: “Thôi được, ta đi tìm Mộ sư thúc bàn bạc một chút. Nếu sư thúc không đồng ý, ta cũng không còn cách nào khác.”

Trọng Tử vui mừng, gật đầu như gà mổ thóc, buông tay áo hắn để hắn rời đi.

Mặt trời khuất núi phía đằng tây, phiên chợ lúc chạng vạng tuy không còn náo nhiệt so với ban ngày nhưng các gian hàng bên đường vẫn còn mở cửa, đèn đuốc sáng trưng, người qua lại tấp nập, một đám người nườm nượp đi về hướng bên này, đa số bọn họ trên tay đều giữ chặt trường kiếm giắt bên hông.

Đi phía trước là một vị công tử tuấn tú mặc y phục sang trọng, cặp lông mày lưỡi mác, khí khái hào hùng, bước đi vô cùng phóng khoáng, tự nhiên.

Bên cạnh hắn là hai vị cô nương trẻ tuổi, xinh đẹp, họ cũng mang theo kiếm bên người.

Công tử trẻ tuổi dừng bước, xoay người, nói với một gã đệ tử lớn tuổi hơn: “Ta có vài việc cần làm trước, chỉ bằng sư huynh dẫn mọi người đi tìm một khách điểm nghỉ tạm, nhớ kỹ là phải cử hai người đi dò la tin tức trước, ta e là ở gần đây có người của Cửu U ma cung!”

Đệ tử kia mỉm cười đồng ý, không nói thêm câu nào.

Hai cô nương kia nhìn ngó khắp bốn phía, xẵng giọng nói: “Khách điếm ở nơi khỉ ho cò gáy này, làm sao mà ở được đây!”

Vị công tử trẻ tuổi ngon ngọt dỗ dành: “Khi có việc cần ra ngoài thì phải biết chấp nhận một chút, hai người đi trước cùng Nhâm sư huynh tìm khách điếm, ta cần mua vài thứ, sẽ quay lại ngay.”

Đang nói chuyện, có hai cô nương từ trong một cửa tiệm thướt tha đi tới.

Một người đã trưởng thành, khoảng ngoài hai mươi tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, bên trong mặc một bộ xiêm y màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác chiếc áo choàng màu tím than, tay cầm một thanh trường kiếm, cô nương còn lại là một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặc một chiếc áo choàng trắng rộng thùng thình đơn giản, vóc dáng không đầy đà như cô nương phía trước, đôi tay nhỏ bé cầm một cây trượng ngắn tinh xảo.

Vị công tử trẻ tuổi đã để ý họ mấy lần, tựa hồ xác nhận lại điều gì đó, cao giọng bắt chuyện: “Kia chẳng phải là Yên tỷ tỷ của Nam Hoa phái đó sao?”

Hai cô nương quả nhiên dừng bước, liếc sang, nhìn rõ là hấn, cô nương lớn vồn vã cười nói: “Trác thiếu cung chủ, thật là trùng hợp!”

Hóa ra hai cô nương đó chính là Yên Chân Châu và Trọng Tử.

Hôm ấy, Trọng Tử nhất quyết đòi đi Côn Luân tìm sư phụ, van vỉ Tàn Kha giúp nàng cầu xin Mộ Ngọc. Quả nhiên, Mộ Ngọc không phản đối, chỉ dặn nàng trên đường đi phải hết sức cẩn thận, không được chạy lung tung, sáng sớm hôm sau còn đích thân che giấu cho nàng xuống núi. Đệ tử phái Nam Hoa rất đông, mà Trọng Tử lại rất ít khi được xuống núi ngao du, kể cả khi có đệ tử nào đó chú ý đến sự có mặt của nàng, cũng không ai dám

xông vào Trọng Hoa cung để xác nhận. Bởi vậy, chẳng có ai phát hiện ra nàng đã trà trộn vào đám người để đi ra ngoài.

Rời núi Nam Hoa đã tròn hai ngày, Tần Kha cùng chúng đệ tử gấp gáp ngự kiếm bay tới Côn Luân, hôm nay thấy trời có vẻ đã tối nên hẳn quyết định tìm hai khách điểm ở tạm một đêm, sớm mai lại lên đường. Yên Chân Châu vì muốn đi mua chút đồ nên kéo Trọng Tử đi cùng, không ngờ lại gặp người quen ở đây.

Yên Chân Châu chợt nhớ ra, quay sang Trọng Tử, nói: “Trùng Tử, đây là Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, năm đó muội đã từng theo Trọng Hoa tôn giả lên núi Thanh Hoa, không biết đã gặp Trác thiếu cung chủ chưa?”

“Trùng Tử?” Công tử trẻ tuổi nghe tới cái tên này thì vô cùng sùng sốt, lập tức hí mắt lại, cô nương kia chính là tiểu nha đầu năm đó sao?

Trọng Tử đã nhận ra hẳn từ lâu, chặc lưỡi, thảm than vãn.

Quả nhiên, vị công tử trẻ tuổi hứng thú quan sát nàng một lát, hai hàng lông mày nhướng cao, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý, càng lúc càng rõ.

Trước ánh mắt chẳng có gì tốt đẹp kia, da đầu Trọng Tử tê rần, người đang đứng lù lù trước mắt này chẳng phải chính là Trác thiếu cung chủ Thanh Hoa cung năm đó đã trêu đùa nàng, gọi nàng là “tiểu nương tử” đó sao?

Nàng vội nhìn ngó xung quanh, không để ý tới hẳn nữa, rồi kéo tay áo Yên Chân Châu, thấp giọng nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi, không quay về kịp, Tần sư huynh nhất định sẽ nổi giận đó.”

Yên Chân Châu đâu biết trong lòng nàng nghĩ gì, còn nhắc nhở: “Muội quên rồi sao? Năm đó muội cùng tôn giả tới Thanh Hoa cung chúc thọ Trác

cung chủ, bị trọng thương, vị này là con trai của Trác cung chủ, muội không nhận ra thật sao?”

Vị công tử trẻ tuổi giả bộ hành lễ: “Tiểu sư muội, Trác Hạo thi lễ với muội.”

Trọng Tử mặc kệ hắn. “Các người từ từ nói chuyện, ta về trước đây!” Nói xong, nàng cũng không thèm quan tâm tới Yên Chân Châu nữa, xoay người bước thẳng.

“Ồ kìa, Trùng Tử, muội...” Yên Chân Châu chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, giậm chân một cái, nở nụ cười tươi tắn xin lỗi Trác Hạo, đang định đuổi theo Trọng Tử liền bị Trác Hạo kéo lại.

Nụ cười của Trác Hạo như mùa xuân tỏa nắng, hắn chỉ tay vào vị đệ tử đứng bên cạnh mình, nói: “Yên tử tử, đây là Nhâm sư huynh của Thanh Hoa cung chúng ta, các người nói chuyện đi, ta sẽ đi theo sư muội, nhân tiện cũng muốn bái kiến mấy vị sư huynh bên đó.”

Trọng Tử nghe vậy thì mặt xám xịt, nhanh chân chuồn mất.

Năm đó, theo chân sư phụ đến Thanh Hoa cung chúc thọ, nàng đã vẽ một con rùa to dùng lên lưng áo hắn, hại hắn bị bẽ mặt trước đông đảo quan khách tới mừng thọ, trước khi rời đi còn để lại trên hông quần hắn một con. Với tính khí của con người này, sao có thể đơn giản bỏ qua cho nàng được? Nhìn vẻ mặt của hắn ban nãy, nhất định là muốn tìm cách trêu đùa nàng.

Người qua lại trên phố càng lúc càng đông, Trác Hạo vì muốn giữ phong độ mà không xông lên, chỉ đi nhanh hơn một chút, cười nói: “Ta nào có ăn thịt người, tiểu sư muội chạy nhanh thế làm gì, chờ ta đi với!”

Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, Trọng Tử luống cuống chạy chậm lại, vừa nhìn thấy khách điểm bên đường, nàng liền rẽ vào, chạy thẳng vào phòng của Tàn Kha để trốn. “Tàn sư huynh! Tàn sư huynh!”

“Xem muội trốn đi đâu được đây!” Trác Hạo buông một tiếng “hừ” nhẹ, nghiêng người, lách qua đứng trước mặt nàng, vừa nói vừa bẹo má nàng, “Nữ nhi lớn lên thay đổi nhiều quá, ba năm không gặp, tiểu nương tử của ta ngày càng xinh đẹp, sao vừa nhìn thấy vi phu lại bỏ chạy vậy?”

Trọng Tử nghiêng mặt né tránh, tức giận giẫm lên chân hấn một cái.

Bị giẫm trúng bàn chân, Trác Hạo không hề tỏ ra đau đớn, trái lại, hấn còn cười lớn. “Vẫn chưa học thuật pháp sao? Lại đây, vi phu sẽ dạy nàng mấy chiêu...”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng phía trước đột nhiên mở ra, một vị công tử trẻ tuổi thân hình cao ráo, diện mạo khôi ngô, mặc áo choàng trắng đứng ngay ngắn bên trong cánh cửa, thần sắc lãnh đạm, giọng nói cũng lạnh lùng không kém: “Có chuyện gì mà tranh cãi âm ỉ vậy?”

Trọng Tử như nhìn thấy cứu tinh, nhân lúc Trác Hạo đang sững sờ, nàng liền chạy tới bên vị công tử kia. “Tần sư huynh, tên này kỳ lạ lắm, hấn cứ đi theo muội.”

Tần Kha thân nhiên kéo nàng ra sau lưng mình.

Trác Hạo nhìn Tần Kha, lại nhìn Trọng Tử ở phía sau, nụ cười vui vẻ dần tắt.

Yên lặng.

Tần Kha quan sát hấn giây lát rồi mở miệng nói trước: “Chẳng lẽ các hạ đến từ Thanh Hoa cung?”

Thân là Trác thiếu chủ của Thanh Hoa cung, từ nhỏ Trác Hạo đã từng chứng kiến rất nhiều tình cảnh như thế này, chẳng mấy chốc đã trấn

tĩnh lại, vội thi lễ. “Trác Hạo của Thanh Hoa cung xin bái kiến.”

Dừng lại một chút, hắn nhìn thanh Bát Hoang kiếm trong tay Tần Kha, cười sảng khoái, nói: “Ta thường nghe phụ thân ta nói, Nam Hoa tổ sư có truyền lại hai thanh tuyệt thế kiếm vô cùng quý giá, một thanh là Bát Hoang kiếm, một thanh là Lục Hợp kiếm, nhìn thanh kiếm trên tay sư huynh quả giống với thanh Bát Hoang kiếm, chẳng phải huynh là đồ đệ yêu quý của chương giáo Ngu Độ - Tần sư huynh - đó sao? Lần trước phụ thân ta tổ chức tiệc mừng thọ, Ngu Độ chương giáo đặc biệt dâng tặng Cửu chuyển tâm đan, phụ thân ta rất thích, người thường dặn dò ta, sau này có gặp các vị sư huynh thì nhất định phải thay phụ thân nhắn gửi lời cảm tạ tới các vị.”

Lời nói khéo léo uyển chuyển vô cùng, không những ngầm nói rõ thân phận của mình, lại còn rất khách khí giữ thể diện cho đối phương.

Tần Kha nhìn Trác Hạo, khuôn mặt cũng dần ra. “Tại hạ chính là Tần Kha, từ lâu đã được nghe danh của Trác thiếu cung chủ.”

Trác Hạo nở nụ cười như hoa xuân. “Hôm trước, nhận được thư của chương giáo Côn Luân phái – Ngọc Hư Tử, phụ thân ta liền tới đó. Hôm nay, ta cùng các vị sư huynh phụng mệnh đi theo tương trợ, ngang qua nơi này, bỗng gặp tiểu sư muội đây, thấy quen quen nên mới đi theo muội ấy. Nghe Tần sư huynh nói thì chắc mọi người cũng đang phụng mệnh tới núi Côn Luân, nếu không khách khí, chi bằng chúng ta hãy đồng hành, trên đường có xảy ra chuyện gì thì cũng có thể ứng cứu lẫn nhau.”

Trọng Tử vội kéo tay áo của Tần Kha, ý bảo hắn thoái thác.

Nhưng Tần Kha dường như không suy nghĩ giống nàng, chỉ mỉm cười, gật đầu. “Thanh Hoa và Nam Hoa xưa nay giao hảo, vốn có mối thâm tình, nên làm như vậy, chẳng hay quý phái nghĩ lại nơi nào?”

Trác Hạo nói: “Ta thấy cách đây không xa có một khách điểm nhỏ, chắc là bọn họ đã nghỉ trọ ở đó rồi.”

Tần Kha gật đầu nói: “VẬY thì tốt.”

Tiên môn bắt đầu lên đường truy lùng Vạn Kiếp với nguyện vọng đoạt lại thanh Ma kiếm, Cửu U ma cung nhất định cũng đã dò la được tin tức, chỉ sợ dọc đường đi bọn chúng đã cài sẵn mai phục. Tuy nói tất cả các tường thành đều có đệ tử Tiên môn canh giữ, lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ứng nên Ma tộc không dám trắng trợn lộng hành, nhưng chắc chắn chúng đã giăng bẫy khắp nơi. Trong đoàn chỉ có Trọng Tử không biết thuật pháp, tới lúc bắt buộc phải động thủ, e là không có ai để mắt tới nàng, nếu bây giờ hai phái Thanh Hoa và Nam Hoa tập trung một chỗ, lực lượng đông đảo hợp lại, sẽ không còn lo có chuyện ngoài ý muốn xảy ra nữa.

Vẻ mặt Tần Kha trước sau như một, hần nghiêng người, nhường đường. “Hôm nay tình cờ gặp Trác sư huynh ở đây, tam sinh hữu hạnh^[4], mời Trác sư huynh vào trong .”

[4] Tam sinh hữu hạnh: vinh hạnh ba đời.

Mời Trác Hạo vào trong xong, Tần Kha quay sang nói với Trọng Tử: “Ta với Trác sư huynh bàn bạc chút việc, muội về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Đây rõ là ý muốn giúp nàng thoát thân, Trọng Tử như được đại xá, liền ngoan ngoãn nghe lời.

Ngày hôm sau lên đường, quả nhiên hai phái đã đồng hành. Tần Kha, Trác Hạo cùng vài đệ tử có thân phận tương đối lớn tại hai phái Thanh Hoa và Nam Hoa ngự kiếm đi đằng trước. Hai phái vốn luôn giao hảo, lui tới thăm nhau liên tục nên có rất nhiều đệ tử quen biết nhau, dù có không biết thì lúc này huynh một câu, đệ một câu, cũng rất nhanh mà quen nhau. Mọi người ai nấy đều không còn quan tâm đến vai vế sư môn, bằng vai phải lứa thì xưng sư huynh, sư tỷ, không bằng vai phải lứa cũng xưng ca ca, tỷ tỷ loạn hết cả, suốt đường đi râm ran nói cười, hết sức vui vẻ.

Trọng Tử cố tình đi tụt lại phía sau cùng Yên Chân Châu, hai người đang nói chuyện, chợt có một bóng người xuất hiện, đứng ngay bên cạnh Trọng Tử. Trọng Tử tập trung nhìn cái bóng đó, hóa ra là Trác Hạo từ phía trước đã bay ngược trở lại.

An Lăng kiểm phát ra ánh hào quang màu vàng kim rực rỡ, Trác Hạo đang ung dung đứng trên thân kiếm, khom người trước Trọng Tử, nở nụ cười phong lưu, phóng khoáng. “Tiểu sư muội có mệt không, ta đưa muội đi một đoạn nhé?”

Trọng Tử lập tức cúi gằm mặt, coi như không nghe thấy.

Yên Chân Châu là người từng trải, sao lại không nhìn ra mảnh khoe của hắn, liền trừng mắt nhìn. “Trác thiếu cung chủ thật có lòng tốt, trước mặt mọi người mà vẫn tỏ ra ân cần đến vậy, chẳng lẽ Thanh Hoa cung của các người thiếu hoa, thiếu cỏ hay sao?” Nàng ta vừa nói vừa cố ý chỉ tay về phía đám nữ đệ tử Thanh Hoa cung ở phía sau. “Nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như thế, không sợ làm đổ vài lọ giấm chua^[5] ư? Đừng hại tiểu sư muội của chúng ta phải chịu ức hiếp.”

[5] Ý nói khiến cho người khác ghen tỵ

Trác Hạo cười nói: “Yên tỷ tỷ đừng hiểu lầm, các nàng ấy đều là muội muội của ta.”

Yên Chân Châu không hề nhượng bộ, “Nghe nói Trác thiếu cung chủ từ nhỏ đã thích nhận muội muội ở khắp nơi, hôm nay còn muốn lừa gạt ai chứ?”

Nhớ tới việc năm đó, hắn cũng từng khoe khoang có nhiều muội muội, Trọng Tử cố nhịn cười.

Trác Hạo mặt không đổi sắc. “Yên sư tử nói vậy là tại tử không biết, trong mắt Trác Hạo ta, tiểu sư muội đây có thể đánh đồng với người khác được sao? Nàng chính là...”

Sợ hấn nói ra ba chữ “tiểu nương tử” năm nào, Trọng Tử luống cuống ngắt lời hấn: “Ngươi chớ có nói nhảm, ta là cái gì của ngươi chứ!”

Trác Hạo không hiểu, nói: “Tiểu sư muội chính là đệ tử yêu quý của Trọng Hoa tôn giả, không phải vậy sao?”

Yên Chân Châu “ai da” một tiếng rồi che miệng cười.

Trọng Tử đỏ bừng mặt, không nói gì nữa.

Yên Chân Châu đã đoán ra ngọn ngành câu chuyện, liền nói: “Trác thiếu cung chủ quả là có ý tốt, để cậu ta hộ tống muội một đoạn đường đi!”

Trọng Tử vội xông về phía trước. “Ai muốn hấn hộ tống chứ!”

Vừa chạy chưa được bao xa, Trác Hạo đã đuổi kịp, sánh vai bên nàng, thấp giọng cười nói: “Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đã có thể luyện thuật Ngự kiếm đến cảnh giới này, tiểu nương tử của ta lợi hại thật đấy, ta chỉ sợ nàng đi lâu như vậy sẽ mỏi mệt, để vi phu đưa nàng đi, được không?”

Trọng Tử không làm cách nào để thoát khỏi hấn, tức giận tới nổi đá cho hấn một cái. “Ai là nương tử của ngươi!”

Trác Hạo tránh được, thuận thế, ôm chặt eo nàng. “Biết ngự trượng rồi, chẳng lẽ chưa biết chút thuật pháp nào sao? Lại đây, vi phu sẽ cho nàng đánh...”

Lời nói còn chưa dứt, một cánh tay đã kéo Trọng Tử ra xa.

Trọng Tử mừng hóm, trốn ra phía sau người đó. “Tần sư huynh!”

Tần Kha không để ý đến nàng, lờ mắt nhìn Trác Hạo nhưng giọng nói lại rất hòa hảo. “Quay đi quay lại đã không thấy Trác sư huynh đâu, hóa ra huynh ở đây, mấy vị sư huynh của quý phái đang có chuyện quan trọng chờ Trác sư huynh tới để bàn bạc.”

Trác Hạo nhìn hai người họ một lát rồi cười. “Được, ta đi lên trước, đa tạ!”

Đội hấn rời đi, Trọng Tử liền thở phào nhẹ nhõm.

Tần Kha nói: “Sao muội lại quen hấn?”

Trọng Tử bèn kể lại chuyện xưa cho Tần Kha nghe, chỉ tỉnh lược đoạn “tiểu nương tử”, vừa nói vừa thấp giọng cười. “Muội vẽ lên người hấn hai con rùa nên hấn mới nhớ dai như vậy, chắc chắn là bây giờ hấn muốn trêu đùa để trả thù muội.”

Ai lại chỉ vì một con rùa vớ vẩn mà ghi hận lâu như vậy chứ? Tần Kha liếc nhìn nàng rồi ngự kiếm bay lên trước.

Chương 15: Âm Thủy Tiên

Hai phái trên đường đồng hành hòa hợp, lại không cần ăn uống như người phàm, bay trên trời liên tiếp mấy ngày không ngừng nghỉ, tiến thẳng tới Côn Luân, chỉ tạm nghỉ chân một chút rồi lại ngự kiếm bay đi. Tới buổi hoàng hôn ngày thứ sáu, mọi người đã đến thành Vân Châu, Tần Kha cùng

Trác Hạo dẫn đệ tử hai phái đi tìm khách điểm, những đệ tử Tiên môn đang canh giữ, bảo vệ nơi đây, nghe tin họ đến đều tới nghênh tiếp.

Lúc tiễn khách, bỗng có một đệ tử trình lên một tấm thiệp mời.

Trác Hạo thấy thế liền hỏi: “Chẳng phải là vừa đến sao, sao còn gửi thiệp mời nữa?”

Đệ tử kia cười nói: “Cái này là dành riêng cho Tàn sư thúc.”

Tàn Kha nhận tấm thiệp mời, liếc nhìn qua, nhíu mày rồi quay sang mấy đệ tử phái Nam Hoa khác, nói: “Đệ có việc phải đi ra ngoài một chuyến, phiền các vị sư huynh trông coi nơi này giúp đệ.”

Những đệ tử kia vội vàng gật đầu đồng ý.

Trọng Tử thấy hiếu kỳ, ngoái đầu nhìn sang tấm danh thiệp, nói: “Hóa ra ở Vân Châu này, Tàn sư huynh cũng có bằng hữu, là ai vậy?”

Tàn Kha nhét tấm thiệp mời vào ống tay áo, thản nhiên nói: “Là một vị thế bá^[1] có quen biết với phụ thân ta, nghe nói ta đến Vân Châu nên gọi ta đến hỏi han vài câu, theo phép tắc, ta cũng phải đến chào hỏi ông ấy. Mọi người có muốn đi cùng không?”

[1] Thế bá: người bác có quan hệ lâu đời.

Trọng Tử hơi chần chừ.

Trác Hạo nói: “Vị thế bá này đã gửi thiệp mời, Tàn sư huynh nhất định phải đi thăm ông ấy rồi, nhưng nếu đem cả tiểu sư muội đi sợ là không được hay cho lắm.”

Tần Kha nói: “Lần này đưa muội ấy ra ngoài, ta phải luôn để mắt đến muội ấy, ngộ nhỡ có chuyện gì bất trắc xảy ra, ta khó lòng ăn nói với tôn giả.”

Trác Hạo cười nói: “Các vị huynh đệ đều ở cả đây, có chuyện gì xảy ra được cơ chứ! Huống hồ còn có chúng ta, Tần sư huynh nói như vậy, chẳng lẽ là chê đệ tử Thanh Hoa cung chúng ta vô dụng ư?”

“Sao ta dám có ý đó, chỉ là muốn đưa muội ấy ra ngoài thăm thú chút thôi.” Tần Kha mặt không đổi sắc, nhìn Trọng Tử, “Muội có đi hay không?”

Cảm nhận được hai luồng ánh mắt hai bên trái phải đang nhìn chăm chăm vào mình, Trọng Tử vốn định lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu, nói: “Đi, muội đi với huynh...”

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng tái mét.

“Rắn! Rắn!” Trọng Tử nhảy cẫng lên chiếc ghế để bên cạnh, hét lên thất thanh.

Trác Hạo nâng chung trà lên. “Khách điếm làm gì có rắn, tiểu sư muội hoa mắt chẳng?”

Phát hiện mọi người ở xung quanh chẳng có phản ứng gì, Trọng Tử hiểu ra cơ sự, nổi giận đùng đùng. Nàng vốn to gan, biết không có gì nguy hiểm liền nhảy xuống ghế, đi tới đá đá con rắn kia. “Thuật che mắt! Ngươi dám dùng thuật che mắt!”

Tuy biết rõ những gì nhìn thấy đều là giả nhưng cảnh tượng một cô nương xinh đẹp đá bay con rắn vẫn khiến chúng đệ tử ngẩn tò te, không thốt nên lời.

Duy chỉ có Tần Kha là vẫn bình tĩnh như thường, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Ngoài cửa lớn có hai con sư tử bằng đá, còn có một bậc thềm đá rộng lớn, tinh xảo, bốn gã gia đình cung kính đứng chờ ngoài cửa, thấy Tần Kha đến thì đều cung kính cúi chào, gọi hắn là “thế tử” rồi dẫn hai người họ vào cửa lớn.

Trọng Tử khẽ hỏi: “Thế tử là gì?”

Tần Kha đi chậm lại, bình tĩnh nói: “Chẳng là gì cả, hai nhà chúng ta vốn có quan hệ thế giao^[2], con trai của bạn chí cốt thì gọi là thế tử.”

[2] Thế giao: thân thiết nhiều đời.

Hắn nói một cách vô cùng nghiêm túc, Trọng Tử liền tin là thật, nhìn ngó chốc lát rồi nói nhỏ: “Người quen của sư huynh không giống những nhà giàu sang phú quý bình thường chút nào.”

Tần Kha càng không khách khí, nói: “Đó là bằng hữu của phụ thân ta, không phải của ta.”

Trọng Tử nói thầm: “Chẳng phải như nhau sao?”

Tần Kha lờ đi.

Trọng Tử càng nghĩ càng thấy hiếu kỳ. “Sư huynh rốt cuộc được sinh ra trong gia đình thế nào?”

Tần Kha nói: “Ta cũng không nhớ rõ nữa.”

“Ra vẻ ta đây gì chứ!” Trọng Tử quay mặt đi chỗ khác. “Huynh không thừa nhận thì mọi người cũng biết, chắc chắn gia thế của huynh không bình

thường, nhìn dáng dấp của huynh...”

Nàng đang thao thao bất tuyệt thì bị giọng nói của Tần Kha ngăn lại. “Nơi này có vẻ kỳ quái, tựa hồ đã được sắp đặt mê chướng, e rằng đây là một cái bẫy, bây giờ ta đi thăm dò một chút, nếu lâu không thấy ta ra, mọi người nhất định phải chạy đi, nhanh chóng quay lại khách điếm chúng ta đang nghỉ trọ.”

Tần Kha sử dụng Linh tê thuật, ngoài Trọng Tử, không ai có thể nghe được những gì hắn vừa nói.

Trọng Tử chưa hoàn hồn thì đã bị hắn kéo đi.

Hai gã gia đình dẫn đường đi tới trước cửa điện chính, mở cửa rồi xoay người lại, tùm tùm cười, nói với Tần Kha và Trọng Tử: “Xin mời hai vị vào trong.”

Phát hiện trong ánh mắt của hai gã gia đình đó có nét quỷ dị, mờ ám, Trọng Tử bỗng nhiên hiểu ra những lời Tần Kha nói trước đó, sống lưng lạnh toát, người sờn gai ốc: “Sur huynh...”

Tần Kha mặt không biến sắc, nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng.

Một ánh sáng màu lam bay xẹt qua, Bát Hoang kiếm rời khỏi vỏ, nhằm về hướng hai tên gia đình mà lao tới, đồng thời Tần Kha kéo theo Trọng Tử bay lên, nhanh chóng tháo chạy ra hướng cửa chính.

Trong chớp mắt, hành lang đình viện cùng cây cối xanh tươi bỗng chốc biến mất, trở thành một vùng đất hoang vắng, âm u.

Mây đen ùn ùn kéo tới, tầm nhìn bị che khuất, trong khoảng cách một trượng không thể nhìn rõ vật gì.

“Tần sư huynh, nhìn bọn chúng kia!” Trọng Tử sợ hãi kêu lên.

Hai gã gia đình vừa rồi còn có vẻ thân mật, hòa nhã trong chớp mắt đã thay đổi hình dáng, sắc mặt chúng tái xanh, trông vô cùng đáng sợ, giống hệt một đám rêu nhọt nhọt, mái tóc màu xanh lục bị gió thổi tốc ngược lên, râu của chúng cũng xanh giống tóc, thậm chí cặp mắt của chúng cũng có màu xanh lục, sáng lấp lánh.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh bãi đất trống đó đã xuất hiện thêm mấy tên gia đình có dáng dấp y hệt mấy tên quý kia, chúng chậm rãi tiến lại gần chỗ Tần Kha và Trọng Tử.

“Xà Yêu.” Tần Kha cuối cùng cũng biết chúng là ai, nhìn thấy không còn đường lui, hắn bèn ôm theo Trọng Tử nhảy xuống mặt đất. “Hèn gì ta cứ nghĩ thấy mùi yêu khí, hóa ra là Xà Yêu đang lộng hành nơi này, tên yêu nghiệt, dám trà trộn vào thành, xem ra gan cũng lớn đó chứ!”

Quả nhiên, giữa màn sương mù dày đặc truyền đến một tiếng cười khàn khàn. “Tiểu tử, còn không ngoan ngoãn chịu trói đi!”

Bọn gia đình bị Xà Yêu làm phép nên mất đi thần trí, mím cười quỷ dị, vây chặt hai người họ vào giữa, bước từng bước lại gần. Tần Kha thấy thế, khẽ búng ngón tay trở, lập tức có hai gã gia đình ngã lăn quay xuống đất, từ cổ họng chảy ra một dòng máu màu lục, từ trong dòng máu đó có hai luồng yêu khí màu lục bay vút lên rồi nhanh chóng tan vào không trung.

Trọng Tử sợ hãi, vội vàng kéo áo Tần Kha. “Sư huynh, bọn họ là con người đó!”

Tần Kha nghe vậy thì vô cùng sửng sốt.

Xà Yêu cười to. “Không sai, bọn chúng chẳng qua chỉ là một nhóm người trúng độc của ta, người giết bọn chúng thì cũng không khác gì một kẻ sát nhân.”

Trọng Tử giận dữ hét: “Đồ đê tiện!”

Xà Yêu nói: “Nghe nói Lạc Âm Phàm thu nhận một đệ tử, hóa ra là thật. Tiểu nha đầu, chỉ cần ngươi đồng ý ngoan ngoãn ở lại đây, ta sẽ lập tức thả họ ra, bằng không, sẽ không ai có thể thoát khỏi đây.”

Trọng Tử nhanh chóng đoán được ý đồ của đối phương. “Muốn uy hiếp sư phụ ta ư? Đừng hòng!”

“Xem ngươi mạnh miệng đến khi nào!” Xà Yêu cười quái dị, những tên gia đình bị hấn khống chế đều hướng về phía Tần Kha và Trọng Tử mà nhào tới.

“Trong người bọn chúng có nọc độc của rắn, không cứu được nữa, nếu không giết, sau này ắt sẽ gây ra hậu họa lớn.” Tần Kha lấy lại bình tĩnh, bày kết giới. “Tôn giả đã nói, bắt đắc dĩ mới phải giết, nếu giờ tôn giả ở đây, ta tin chắc tôn giả cũng nghĩ như vậy.”

Trường kiếm xuyên qua đám mây dày đặc rồi rơi xuống từ chín tầng trời, ánh sáng màu lam chói lọi đất trời.

Tất cả gia đình đều ngã nhào xuống đất, vô số luồng khí màu xanh lục tan biến vào hư không.

Nương theo ánh sáng của cây kiếm, Trọng Tử đảo mắt, dáo dác nhìn khắp nơi, muốn xác nhận rõ vị trí của đối phương, nhưng đáng tiếc, lúc này mây đen giăng phủ quá dày, nằng chướng nhìn thấy gì cả.

“Chiêu Lạc tinh sát này của ngươi cũng được coi là luyện đến giới hạn của sự tuyệt hảo rồi.” Một giọng nói của nữ nhân từ xa truyền tới, nhàn nhã, ung dung: “Đáng tiếc là tu vi còn thấp, linh lực chưa đủ, so với Lạc Âm Phàm vẫn còn kém xa.”

Không ngờ đối phương lại có hai tên, Tần Kha giật mình, thầm nghĩ không ổn rồi.

Nữ nhân cười nhạt: “Đường đường là một Xà Vương, không những bị Lạc Âm Phàm dọa cho sợ xanh mắt, giờ đến cả một hậu bối cũng đâu không lại ư?”

Xà Yêu “hừ” lạnh mấy tiếng.

Một chiếc đuôi dài màu lục không biết từ lúc nào phóng như bay về phía Trọng Tử, Tần Kha nhanh tay lẹ mắt, kéo nàng ra sau lưng, đồng thời niệm chú thoát ra khỏi kết giới, ngự kiếm xông tới đuôi rắn mà chém xuống. Ai ngờ, chiếc đuôi rắn cực kỳ linh hoạt, nó nhanh nhẹn vòng trở lại, tránh đường kiếm rồi nhân cơ hội đó, đánh “bụp... bụp” hai tiếng vào kết giới.

Nói tới thuật pháp, Tần Kha cực kỳ xuất sắc, đáng tiếc tu vi của hắn còn quá thấp, linh lực dù gì cũng mới chỉ tu luyện có năm năm, vốn không nên lấy cứng đối cứng. Nếu chỉ là đối phó với một mình Xà Yêu thì cũng chưa chắc biết ai thắng, ai thua, nhưng giờ khắc này, hắn chỉ một lòng che chở cho Trọng Tử, lại không thể phân thân, tránh cũng không tránh được, bắt đắc dĩ phải dùng tới kết giới để chống đỡ. Lại nói về linh lực, hắn đâu hơn được Xà Vương đã tu luyện cả ngàn năm kia chứ! Nhận một chương này, huyết khí trong lồng ngực Tần Kha cuộn cuộn đang lên.

Đuôi rắn vẫn chưa có ý định dừng lại, liên tiếp đánh vào kết giới.

Kết giới lung lay, giống như một căn nhà rách nát sắp bị dỡ tung.

Trọng Tử thấy tình hình cấp bách như vậy, thầm nghĩ mình sẽ rơi vào tay Xà Yêu, nhất thời liền bất chấp tất cả, miệng lầm bầm niệm bí quyết, vùng Tinh Xán lên, dùng toàn lực đánh ra.

Nàng đã luyện Linh đài ấn rất khổ cực, thường xuyên phải lui tới chỗ con nghê trên Tử Trúc phong tu luyện nhưng hầu như chưa có kết quả gì. Hôm nay trong lúc nguy cấp, nàng đành liều giờ chiều này, mặc dù chưa định hình rõ nhưng uy lực lại tăng lên rất nhiều.

Xà Yêu rên rỉ, trên đuôi rấn hẳn lên một dấu vết hình cây trượng.

Đồng bọn bị thương, nữ nhân ban nãy dường như không thêm để ý, lạnh lùng buông lời: “Tốc chiến tốc thắng, người của bọn chúng tới rồi, mê chướng không cầm cự được bao lâu nữa đâu.”

Xem ra ả đang dốc toàn lực để duy trì mê chướng, trò chuyện là để kéo dài thời gian, nhằm đánh lạc hướng sự chú ý của người khác.

Xà Yêu bị nội thương thì phần nộ điên cuồng. “Nha đầu thối tha kia, không hổ là đệ tử của Lạc Âm Phạm, ta đã xem thường ngươi rồi!”

Không đợi Trọng Tử có giây phút tạm nghỉ, đuôi rấn lại một lần nữa đánh tới.

Linh đài ấn không phải lúc nào cũng linh nghiệm, Tần Kha trúng đòn, phun ra một ngụm máu tươi.

Đúng là kỳ quái, lúc này không chỉ kết giới lung lay mà hầu như toàn bộ mặt đất đều rung chuyển, bên ngoài hình như đang có rất nhiều người phá cửa xông vào.

“Bọn họ tới rồi!” Tần Kha vui mừng khôn xiết, cố gắng kéo Trọng Tử rút lui, ngón tay phải chỉ lên trời, rạch ngang một đường, Bát Hoang kiếm dựng lên, bay vút lên không trung, lao thẳng ra ngoài.

Ánh mặt trời xuyên qua, mê chướng bị phá thủng một lỗ to.

Tần Kha nhanh chóng đẩy nàng ra phía ngoài. “Muội đi trước đi!”

Nhìn thấy chiếc đuôi rắn lớn đang phóng tới phía Tần Kha, Trọng Tử nhất thời bất động.

Trong đôi mắt to tròn chột lóe lên ánh sáng lạnh lùng, sát khí cuộn cuộn dâng lên, giống như có một sức mạnh tương trợ, Linh đài ẩn rớt cuộc đã hình thành, ánh sáng bạc chói lòa, lóa mắt, bao phủ nàng và Tần Kha.

Một dòng máu tanh nồng phun ra, đuôi rắn trong chốc lát đã bị chẻ làm đôi.

Tiếng kêu thảm thiết xa dần, Xà Yêu bị trọng thương đã trốn đi, sương mù dày đặc bỗng tan biến, Trác Hạo cùng Yên Chân Châu và mấy đại đệ tử khác đang cùng lúc xông vào.

Thì ra Trác Hạo thấy Trọng Tử đồng ý đi cùng Tần Kha thì trong lòng bực tức vô cùng, liền âm thầm đi theo, ai ngờ càng về sau thì càng không thấy tung tích của hai người đâu nữa, phát hiện có điều gì đó mờ ám, hẩn lập tức quay trở lại khách điểm báo tin. Mọi người xông tới, lại bị đối phương bày mê chướng cản trở, không xác định được vị trí của Tần Kha và Trọng Tử, vừa nãy Tần Kha đánh một đường để Bát Hoang đục thủng mê chướng, lúc đó mọi người mới xác định được vị trí của họ, cùng nhau hợp lực, tạo thành thế gọng kìm, phá tan mê chướng.

Nhưng có một điều họ không nghĩ tới là, trong số những người đến đây, ngoài Văn Linh Chi đã được nghe qua danh tiếng, còn có Trọng Tử, khuôn mặt trái xoan, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lúc này mọi người đều bận rộn, không ai có thời gian để bận tâm và nói rõ ràng.

[©STENT](#)

Tất cả mọi người cùng nhìn vào một chỗ.

Khi cửa lớn của đình điện hoàn toàn biến mất thì nơi đây hiện ra là một con ngõ nhỏ, âm u, lạnh lẽo, trên đất ngổ ngang chừng hai mươi thi thể, những người này đều trúng nọc độc của Xà Yêu nên đã giả dạng làm gia đình hòng dụ dỗ Tần Kha và Trọng Tử vào tròng.

Cách đó khoảng ba, bốn trượng về phía trước, một nữ tử khoác áo bào đen đã tóm lấy Trọng Tử đang đứng ở chân tường.

Yên Chân Châu cả kinh hét lên: “Trùng Tử!”

Mặt Trác Hạo biến sắc. “Âm Thủy Tiên!”

Đó là một nữ tử mặc áo bào đen, chiếc áo có vẻ nặng nề và già dặn hơn tuổi của ả, xem ra còn khá trẻ, mặt đẹp như ngọc, tóc đen như mực, hàng mi mờ nhạt như sương khói, phảng phất nỗi buồn, tựa như có vô vàn tâm sự không thể giải bày khiến người ta thương cảm bội phần, nhất là lúc này, hai con ngươi chùng xuống, ánh nhìn xa xăm, càng lay động lòng người.

Nếu như trên mặt ả không có nhành hoa kia...

Đó là một nhành hoa thủy tiên nho nhỏ, khắc sâu nguyên một nửa khuôn mặt bên phải nhắn mịn như ngọc của ả. Đóa thủy tiên màu hồng, nhìn rất thật và đầy sức sống, một phiến lá dài vươn lên dọc theo một bên tóc mai của ả, vô cùng quyến rũ, khiến một nửa khuôn mặt của ả nhìn qua có vẻ đẹp mê hồn mà quý dị.

Ả lặng yên đứng trong góc tối của bức tường, tựa hồ một u linh.

Âm Thủy Tiên cùng Trác Vân Cơ nổi danh là những mỹ nữ, bây giờ bỗng nhiên lại biến thành một cái tên đáng khinh bỉ trên Tiên giới, chẳng ai muốn nhắc tới tên ả nữa.

Quan trọng hơn, ả là một trong tứ đại hộ pháp của Cửu U ma cung, xếp hạng giỏi nhất, nhìn qua thì vô hại nhưng kỳ thực thủ đoạn lại độc ác vô cùng. Trọng Tử rơi vào tay ả, e là sẽ gặp nguy hiểm khôn lường.

Yên Chân Châu sốt ruột, không dám lên tiếng.

Âm Thủy Tiên không nhìn một ai, chỉ giơ tay, vuốt mái tóc của Trọng Tử, giọng nói thật thấp, lộ rõ vẻ nghi hoặc. “Đệ tử Tiên môn mà cũng có sát khí sao?”

Trận đánh vừa rồi, ngoại trừ Tần Kha, Trọng Tử, Xà Vương và ả thì không ai nhìn thấy nữa. Lúc đó, nhìn thấy Tần Kha đã bị thương, tình thế vô cùng cấp bách, Trọng Tử không kiềm chế nổi, sát khí tiềm ẩn trong cơ thể bao năm qua bị kích động, Linh đài ẩn được sát khí ẩn sâu trong người nàng tương trợ, rõ ràng uy lực đã tăng vọt, mới đã thương được Xà Yêu trầm trọng đến vậy.

Đáng tiếc là Âm Thủy Tiên không phải Xà Yêu, Trọng Tử ở trong tay ả, đến nửa đầu ngón tay cũng không cử động được, nói gì đến sử dụng Linh đài ẩn.

Mà cho dù có thể thì Trọng Tử cũng tuyệt đối không dám dùng đến.

Tận mắt nhìn thấy sát khí biến thành sức mạnh, nàng ngoài khiếp sợ thì còn chán nản, ủ rũ, sự phụ mà biết chuyện này thì sẽ thế nào đây? Bao lâu cố gắng, nỗ lực, vẫn chưa không chế được sát khí trong người.

Một lát sau, Trác Hạo phá tan bầu không khí im lặng, hướng về phía Âm Thủy Tiên mà thi lễ, nói: “Âm tiên bồi danh bất hư truyền, Trác Hạo thường nghe cô cô nhắc tới tiên bồi, quả thực rất kính phục.”

Âm Thủy Tiên nghe vậy thì khẽ cười rồi hỏi: “Cô cô người khỏe chứ?”

Trác Hạo mừng thầm. “Nhờ phúc của tiên bói, cô cô vẫn khỏe.”

“Tốt!” Âm Thủy Tiên lâm bảm. “Thứ mình muốn vĩnh viễn không có được, như nhau cả thôi, nàng ấy cũng không hơn gì ta.”

Trác Hạo âm thầm suy nghĩ kế sách. “Tiên bói cũng biết vị sư muội trong tay người là ai rồi chứ ạ?”

Âm Thủy Tiên nói: “Là đệ tử của Lạc Âm Phàm.”

“Nếu tiên bói đã biết rồi thì cần gì phải gây chuyện với muội ấy?” Trác Hạo liếc mắt nhìn trường kiếm bên hông ả, trên chuôi kiếm gắn một tua rua ba màu mà chỉ có đệ tử đích truyền của chương giáo Tiên môn mới có. “Xin tiên bói nể mặt chủ nhân tua kiếm này mà thả...”

Âm Thủy Tiên cười nhạt. “Hắn ở Tiên môn có nhiều bằng hữu như vậy, chẳng lẽ ta phải hạ thủ lưu tình với tất cả sao?”

Trác Hạo cố gắng ăn nói khéo léo hết mức có thể. “Lão nhân gia từ lâu đã có mối giao tình rất tốt đẹp với Trọng Hoa tôn giả, hưởng hồ tiên bói cũng là người trong tiên môn...”

Văn Linh Chi đứng bên cạnh Trác Hạo nói xen vào: “Yêu nữ này đã hại chết Tuyệt tiên bói, bị trục xuất khỏi Tiên môn từ lâu rồi, còn người trong Tiên môn cái gì nữa!”

Khiến Âm Thủy Tiên tức giận ắt sẽ gây nguy hiểm cho Trọng Tử. Trác Hạo vắt óc suy nghĩ, muốn nói năng thật khéo léo để thuyết phục ả, ai ngờ Văn Linh Chi khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn, Trác Hạo liền nổi cáu, “Văn sư tỷ thích nói gì thì nói, chuyện của tiên bói, đâu đến lượt hậu bối bình luận tốt, xấu.”

“Đúng thế, từ lâu rồi ta đã chẳng còn là người của Tiên môn nữa.” Âm Thủy Tiên cuối cùng cũng ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn Văn Linh Chi. “Ta không xứng làm đệ tử Tiên môn, nhưng ngươi cũng chưa chắc đã xứng đáng, ngươi chẳng qua đang mong muốn nha đầu này chết dưới tay ta mà thôi.”

Bị ả mỉa mai, mặt Văn Linh Chi đỏ phừng phừng. Nàng ta giận dữ nói: “Ngươi chó có ngậm máu phun người! Ngươi làm một việc vô sỉ đến thế, hoàn toàn không xứng được ở lại Tiên môn.”

“Su cô!” Tần Kha nhú mày.

Âm Thủy Tiên thân nhiên nói: “Tùy các ngươi muốn nói sao cũng được, ta sẽ không thả nha đầu này đâu.”

Thấy ả đang định rời đi, Trác Hạo vội la lên: “Tiền bối xin dừng bước!”

Gần như cùng lúc, một giọng nói dịu dàng, thân mật vang lên: “Thủy Tiên?”

Tiếng gọi vô cùng nhẹ nhàng, Âm Thủy Tiên vừa nghe thấy liền trở nên ngây ngốc, cánh tay đang nhấc lên bất giác cứng đờ.

Đó là một chàng trai ngoài hai mươi tuổi, y phục màu xanh bằng sợi vải đay, cả người toát lên khí chất ôn nhu, nho nhã, vẻ mặt khoan thai, điềm đạm, hoàn toàn không liên quan đến việc tranh hùng đoạt bá giữa thế sự xoay vần, không mang vẻ gì của kẻ phạm phụ tặc tử!

Mọi người đều sửng sờ.

Không ngờ trên thế gian lại có người như vậy, càng không thể ngờ rằng, một phạm nhân mà lại có quan hệ với ma cung hộ pháp.

Âm Thủy Tiên rõ ràng đã nhận ra y, cười gượng gạo. “Sao chàng lại tới đây?”

Nam nhân kia cười, nói: “Nàng từng nói với ta nàng ở thành Vân Châu nên ta tới thăm nàng một chuyến, ai ngờ lại trùng hợp như vậy, vừa tới đã gặp được nàng rồi.” Đường như cảm thấy bầu không khí có vẻ là lạ, y nghi ngờ nhìn mọi người xung quanh, nói: “Các vị đây là...”

Ánh mắt của Âm Thủy Tiên như đang trốn tránh, ả tránh né cái nhìn của y. “Chàng... tới tìm ta làm gì?”

Vì khoảng cách rất gần nên Trọng Tử thấy rõ ánh mắt của ả.

Trong cặp mắt hạnh xinh đẹp ấy, vẻ lạnh lùng, mạnh mẽ trong phút chốc đã tan chảy, thay vào đó là long lanh ánh lệ. Bất an, bất lực, bộ dạng của ả bây giờ tựa hồ một đứa trẻ vừa làm sai việc gì đó đang phải chịu sự trách phạt của người lớn.

Nam nhân kia nhìn ả một cái rồi quay sang nhìn Trọng Tử. “Không phải là nàng đang gây hấn với những người này chứ?”

Âm Thủy Tiên bắt đầu bối rối, tay chân luống cuống, ngay cả thuật pháp cũng quên không sử dụng, nói năng lộn xộn: “Chàng đi trước đi, thiếp sẽ tìm chàng sau, chờ mọi việc xong xuôi đã, chàng đừng quan tâm tới việc này.”

Nam nhân đó nhíu mày, nói: “Nàng đang làm gì vậy?”

Âm Thủy Tiên quay mặt đi. “Không liên quan tới chàng.”

Nam nhân nói, giọng trách móc: “Tuy nàng biết thuật pháp nhưng không thể vin vào đó mà bắt nạt người khác.”

Âm Thủy Tiên không trả lời, ánh mắt mơ hồ toát lên vẻ buồn bình.

Thấy hai người họ giằng co, Trác Hạo lập tức biết rõ đây là cơ hội hiếm có, bèn tiến lên, nói: “Vừa nãy là...”

“Không có gì!” Không hiểu sao, Trọng Tử không đành lòng bóc trần chân tướng sự việc, ngắt lời Trác Hạo, “Chúng ta chỉ đang nói chuyện thôi!”

“Vậy à...” Nam nhân kia thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Âm Thủy Tiên, áy náy nói: “Nàng đừng nóng giận, ta không nên trách mắng nàng.”

Âm Thủy Tiên liếc nhìn Trọng Tử, không nói lời nào, vung tay áo rồi cùng nam nhân kia biến mất trong tích tắc.

Không ngờ sự việc lại được giải quyết một cách nhẹ nhàng đến vậy, mọi người vừa mừng vừa sợ nhưng không ai thắc mắc gì về hành động của Âm Thủy Tiên mà vội vàng rời khỏi đó, quay về khách điểm. Những thi thể trúng nọc độc của Xà Yêu đều được làm phép chở đi, giao cho đệ tử Tiên môn trấn giữ thành Vân Châu xử lý. Con ngõ nhỏ trở nên thông trải, mùi máu tanh cũng dần tan biến.

Dưới chân tường, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen.

Một chiếc áo choàng đen rủ dài sát mặt đất, vành nón vẫn sụp xuống thấp, chỉ để lộ chóp mũi cao và đôi môi nhợt nhạt.

Nhìn theo hướng mọi người vừa rời đi, y chậm rãi mở miệng, trong không khí tĩnh lặng, giọng nói của y như đang tự lầm bầm: “Sát khí đó rất quen thuộc...”

Dường như y nghĩ tới điều gì đó, khóe môi khẽ cong lên.

“Có liên quan tới người đó sao? Đúng là một tin đáng mừng.”

“Đồ đệ của Lạc Âm Phàm quả nhiên có sát khí trời sinh.” Một gã mặt quỷ bỗng hiện nguyên hình, đứng bên cạnh y, khuôn mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ. “Có cần sớm diệt trừ hay không?”

Y vẫn không nhúc nhích, nói: “Sát khí trời sinh, rốt cuộc phải nhập ma thì mới thích hợp.”

Thấy y không có phản ứng gì, gã mặt quỷ cẩn thận nhắc nhở: “Năm đó Nghịch Luân cũng có sát khí trời sinh, giữ lại nha đầu kia, lâu tất thành họa.”

“Không sai, là đại họa đối với Tiên giới.” Y tựa hồ không quan tâm tới ẩn ý của câu nói đó. “Từ trước tới nay, kẻ có thể tu thành Thiên ma chỉ có một mình Nghịch Luân, đáng tiếc năm đó hấn lại thất bại trong gang tấc, nếu giờ có thêm một người như vậy, đó chẳng phải là may mắn cho Ma tộc hay sao?”

Không ai cho phép kẻ nào đe dọa đến sự sống còn của mình có thể yên ổn sống sót được cả, nhất là ở Ma tộc. Gã mặt quỷ không rõ y đang nói thật hay đang nói mĩa mai, không dám hỏi tiếp nữa, lát sau liền nổi giận. “Chỉ vì một tên phạm phụ tục tử! Thuộc hạ đã nói Âm Thủy Tiên không làm nên trò trống gì mà.”

“Đó vốn là điềm yêu của nàng ta.”

“Nhưng vừa rồi nếu để thuộc hạ ra tay...”

“Tạm thời ta không muốn làm to chuyện.” Y khẽ vuốt chiếc nhẫn thạch anh tím trên tay. “Trọng Tử, con bé tên là Trọng Tử, có lẽ sự việc lần này còn tốt hơn ta nghĩ, Lạc Âm Phàm sẽ phát hiện ra hấn đã thu nhận một đồ nhi tốt.”

Nói xong, hắn xoay người, biến mất không còn dấu vết.

Trọng Tử được thả ra một cách bất ngờ, Tần Kha cũng không bị thương nghiêm trọng, chúng đệ tử ai nấy đều yên tâm, trở lại khách điếm, chẳng bao lâu sau, các đệ tử Tiên môn trấn thủ thành Vân Châu đều đến nhận lỗi. Hỏi rõ sự việc, thì ra họ đã bắt tay vào hành động, truy tìm tung tích của Xà Vương ở khắp nơi.

Sau khi thoát khỏi tay Âm Thủy Tiên, Trọng Tử vẫn không mở miệng trò chuyện với ai, trông bộ dạng nàng buồn bã, ỉu xìu.

Yên Chân Châu lo lắng, kéo tay nàng, luôn miệng hỏi: “Trùng Tử, muội không sao chứ? Không sao chứ? Đẻ tử tử xem nào!”

Trọng Tử càng lúc càng ngơ ngẩn.

Trác Hạo đi tới, xem xét kỹ càng rồi nói: “Chứ không phải là sợ đến ngây ngốc sao? Đẻ ta xem xem.”

Trọng Tử đột nhiên nhảy bật lên, mặt trắng bệch, miệng la hét: “Rắn! Rắn!”

Con rắn nhỏ màu vàng kim từ trên vai áo nàng bò trở lại lòng bàn tay của Trác Hạo, hóa ra là do An Lăng kiếm biến thành, Trác Hạo nhin cười, thu kiếm lại, nói: “Tốt rồi, tốt rồi, ta đã nói là không có việc gì rồi mà, lại vui vẻ hoạt bát đó thôi.”

Bị hắn dọa cho một trận, Trọng Tử tỉnh cả người, tức giận “xí” một tiếng.

“Lần này muội phải tạ ơn Trác thiếu cung chủ đây.” Yên Chân Châu cười nói. “Nếu không nhờ cậu ấy phát hiện ra muội và Tần sư thúc gặp

chuyện chẳng lành, chạy về báo tin thì có lẽ bây giờ hai người đã thật sự gặp nguy hiểm rồi.”

Trọng Tử nhìn sang hẳn.

Trác Hạo hé miệng: “Cảm tạ gì chứ, tiểu sư muội và ta thì có gì mà phải khách khí.”

Trọng Tử nói: “Làm sao ngươi biết ta và Tần sư huynh gặp chuyện chẳng lành, ngươi theo dõi chúng ta à?”

Trác Hạo bị hỏi bất ngờ, trở tay không kịp, ho khan, vẻ mặt có vẻ xấu hổ vô cùng. “Ta đi ngang qua đó, chỉ là trùng hợp đi ngang qua đó thôi, thấy muội và Tần sư huynh đi phía trước, cho nên... lúc sau không thấy hai người đâu nữa, ta biết chắc là đã xảy ra chuyện.”

Mọi người bắt đầu cười rúc rích.

“Hóa ra là trùng hợp, đúng là khéo quá!” Văn Linh Chi nói với vẻ châm biếm, tiến lên phía trước. “Trọng Tử, ngươi đừng tin những lời khích bác của ả yêu nữ kia, lúc đó ta tức giận quá mới nói thế. Rõ ràng vì ả vô liêm sỉ, sa đọa mà nhập ma, vậy mà lại có người đánh đồng yêu nữ đó với đệ tử Tiên môn chúng ta.”

Trọng Tử liếc nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Yên Chân Châu “hừ” một tiếng. “Chỉ đơn giản là khích bác ư?”

Văn Linh Chi khẽ nhếch môi, cười nhạt. “Tùy người tin hay không cũng được, ta là đệ tử của đốc giáo, tuân thủ môn quy một cách nghiêm ngặt, tuyệt đối không đến mức phải làm hại đến tính mạng của đồng môn.”

Tần Kha hơi nhú mày, đổi chủ đề cuộc nói chuyện: “Lần này là do ta hành sự không cẩn thận, bị mắc vào cái bẫy chúng giăng sẵn, nếu không có Trác sư huynh kịp thời báo tin, hai người chúng ta nhất định khó thoát khỏi mê chướng đó, thật vô cùng xấu hổ.”

Trác Hạo cười nói: “Tần sư huynh khách khí rồi.”

Đường đường là một hộ pháp của ma cung mà lại e sợ một người phạm trần, Trọng Tử thâm thấy kỳ lạ, thấy mọi người trước sau đều không hề đề cập tới vấn đề này, liền chủ động hỏi: “Người vừa nãy là ai, Âm Thủy Tiên hình như rất nghe lời hử?”

Mọi người nghe nàng hỏi vậy đều sửng sốt, quay mặt đi chỗ khác.

“Bởi vì vị công tử đó rất giống một người.” Giọng nói ôn nhu vang lên bên cạnh Trác Hạo, đúng lúc đó, bên cạnh Văn Linh Chi xuất hiện một cô nương xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, hàng mi dài mảnh, có đủ các tiêu chuẩn của một mỹ nhân, mặc dù không xinh đẹp bằng Văn Linh Chi nhưng cả người cô nương ấy toát lên vẻ thanh lịch như hoa lan. Thoạt nhìn thì thấy cô nương đó tính tình rất thoải mái, dễ gần. Vài đệ tử Nam Hoa có vẻ quen biết nàng ấy. Trọng Tử đã sớm để mắt tới nàng ấy rồi, chỉ là không tiện mở miệng hỏi.

Trác Hạo giới thiệu: “Muội không biết ai đây sao? Muội ấy là cháu gái của Mẫn đốc giáo của các muội đây, tên muội ấy là Tố Thu.”

Mẫn Tố Thu xẵng giọng nói: “Trác Hạo ca ca sao lại nhanh mồm nhanh miệng vậy?”

Nghe vậy, Trọng Tử và Yên Chân Châu bật cười, mọi người xung quanh không hiểu gì cũng cười rộ theo, duy chỉ có Trác Hạo là sờ sờ cằm, quay đi chỗ khác.

Mẫn Tố Thu hướng về phía Tần Kha và Trọng Tử hành lễ, gọi hai người họ là sư huynh, sư muội rồi giải thích: “Muội vốn học nghệ ở Nam Hải, Đường tổ phụ thấy muội cô đơn quá nên kêu Mẫn sư thúc đón muội về Nam Hoa ở vài ngày, khéo sao lại gặp mọi người ở đây.”

Nam Hải và Côn Luân cách nhau khá xa, đường quay lại Nam Hoa cũng không giống nhau, Yên Chân Châu nhìn Trác Hạo. “Đúng là hôm nay đã gặp hết mọi chuyện trùng hợp trên thiên hạ rồi, Trác Hạo thiếu cung chủ nói xem có đúng vậy không?”

Mẫn Tố Thu đỏ bừng mặt.

Trác Hạo cười xòa. “Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là rất trùng hợp.”

Trọng Tử vẫn nhớ những lời Mẫn Tố Thu nói lúc đầu. “Mẫn sư tỷ nói nam nhân kia giống ai cơ?”

Lời vừa nói ra, bầu không khí xung quanh lại trở nên vô cùng quái dị.

Thấy Mẫn Tố Thu không đáp, Trọng Tử nghi ngờ nhìn về phía những người khác nhưng cũng không ai trả lời nàng, đến Yên Chân Châu cũng nhìn đi chỗ khác.

Ngoại trừ người đó, ai có thể khiến Âm Thủy Tiên thất thố như vậy được chứ! Ngay cả khi bị trục xuất khỏi Tiên môn, không cho lưu lại Tiên

giới, bất đắc dĩ phải nhập ma, Âm Thủy Tiên vẫn chung thủy giữ mối tình với nam nhân ấy. Nhưng mối tình oanh liệt này lại có điểm bất thường, khó có ai chấp nhận được, cuối cùng trở thành nỗi ô nhục của Tiên giới.

Đã từng là một mỹ nữ lừng danh Tiên giới, thế mà giờ lại rơi vào thảm cảnh bị người đời phi nhổ, cũng có người thông cảm cho ả nhưng hầu hết ai nấy đều dành cho ả những ánh mắt khinh thường và căm hờn, mọi người chỉ buông lại vài câu cảm thán rồi ai về phòng nấy.

Biết có hỏi nữa cũng không có kết quả gì, Trọng Tử không dám hỏi trước mặt mọi người nữa, nhưng càng như vậy, nàng lại càng tò mò, nên len lén theo đến tận phòng của Yên Chân Châu, hết nhõng nhẽo lại cứng đầu cứng cổ bắt Yên Chân Châu phải kể hết cho nàng nghe bằng được thì thôi.

Yên Chân Châu bị nàng quán chặt lấy, đành nói: “Nói cho muội biết cũng không sao, huống hồ chuyện này ai nấy đều đã biết, nhưng muội nghe xong không được hoảng hốt đâu đấy.”

Trọng Tử mừng rỡ, giục Yên Chân Châu: “Tỷ nói đi, người đó là ai vậy?”

Yên Chân Châu có vẻ bất đắc dĩ, hồi lâu mới thở dài, nói: “Còn có thể là ai đây, đương nhiên là Thiên Sơn Tuyết Lăng tiên tôn rồi.”

Trọng Tử nói: “Vị công tử đó rất giống Thiên Sơn Tuyết Lăng tiên tôn, vậy Tuyết tiên tôn là ai ạ?”

Yên Chân Châu nói: “Hơn mười năm trước, Tuyết tiên tôn đã bị hồn xiêu phách tán, không còn trên cõi đời này nữa.”

Hồn phách của tiên một khi đã tiêu tán thì có nghĩa là vĩnh viễn biến mất trong lục giới, đến cơ hội chuyển thế cũng không còn, Âm Thủy Tiên nhất định là có tình cảm rất sâu đậm với Tuyết tiên tôn nên khi nhìn thấy một nam nhân có tướng mạo giống với Tuyết tiên tôn liền nhận người ấy là

người mà ả yêu thương. Trọng Tử nhớ tới cặp mắt hạnh có vẻ hoảng hốt của ả lúc đó, trong lòng bỗng dấy lên sự cảm thương sâu sắc. “Âm Thủy Tiên thật đáng thương.”

Yên Chân Châu nghiêm mặt nói: “Tình cảm sâu nặng đến mức đó đúng là đáng thương, nếu chỉ có vậy thì cũng không sao, nhưng muội có biết Tuyệt tiên tôn là ai không?”

Trọng Tử nói: “Ai cơ?”

“Đó là sư phụ của Âm Thủy Tiên!” Yên Chân Châu thở dài, “Nàng ta thích ai không thích, lại đi thích sư phụ của mình, sinh lòng loạn luân, sao không bị người đời phỉ nhổ cơ chứ!”

Như sét đánh giữa trời quang, Trọng Tử bần thần, lảm bảm nói đi nói lại: “Sư phụ?”

Yên Chân Châu nói: “Tuyệt Lăng tiên tôn thu nhận tổng cộng bảy đệ tử, Âm Thủy Tiên là đệ tử cuối cùng của tiên tôn, cũng là mỹ nữ nổi tiếng khắp vùng Thiên Sơn, nghe nói tính tình nàng ta rất tốt, rất hiền nhưng những vị tiên tử theo đuổi chưởng môn có thể xếp đủ một vòng Thiên Sơn cũng nên, đâu ngờ nàng ta lại có ý nghĩ hoang đường đó chứ!”

Nói đến đây, Yên Chân Châu lại buông tiếng thở dài. “Việc này ngoại trừ nàng ta biết, mọi người không ai biết cả, cứ tiếp tục như vậy thì thôi cũng đành, nhưng sau đó, Tuyệt tiên tôn lại bị trúng độc của ma giới, Âm Thủy Tiên nhất thời hồ đồ, dám dụ dỗ tiên tôn. Tuyệt tiên tôn vốn là đệ tử đáng tự hào nhất của lão chưởng giáo, người cũng sắp được kế vị chức chưởng giáo, ai ngờ lại xảy ra chuyện này khiến người đời gièm pha. Lão chưởng giáo trong cơn giận dữ đã xử Âm Thủy Tiên theo môn quy, Tuyệt tiên tôn không đành lòng, chỉ trục xuất nàng ra khỏi Tiên môn, miễn hình phạt cho nàng. Mặc dù Âm Thủy Tiên vẫn giữ được tính mạng nhưng từ đó về sau, Tuyệt tiên tôn tuyệt nhiên không gặp nàng nữa, sau kiếp nạn Nghịch Luân, Tuyệt tiên tôn vì bảo vệ Thiên Sơn mà tử trận, Âm Thủy Tiên đến tể

bái người lần cuối, bị đệ tử Thiên Sơn ngăn cản, thóa mạ, nàng ta đem lòng uất hận mà nhập ma.”

Trọng Tử nghe mà vô cùng kinh ngạc.

“Tuyệt tiên tôn và Trọng Hoa tôn giả là bạn cũ, tử từng gặp Tuyệt tiên tôn một lần, nam nhân ban nãy đúng là có tám, chín phần giống với tiên tôn, khiến ta bị giật mình, thiếu chút nữa tưởng hẳn là tiên tôn tái thế.” Yên Chân Châu chậm chậm lắc đầu cảm khái. “Đáng tiếc là một người như vậy lại rơi vào cảnh tiên phách tản tán, không thể luân hồi chuyển thế.”

Yên Chân Châu đang mãi lẩm bẩm, bỗng thấy Trọng Tử có vẻ mắt hờn mắt vía, vội vàng cười an ủi: “Tử đã bảo mọi người đừng có hỏi mà, sợ rồi phải không?”

“Làm gì có.” Sắc mặt Trọng Tử trắng bệch, lát sau nàng liền đứng dậy, thấp giọng nói: “Mọi mệt rồi, mọi về phòng nghỉ ngơi đây.”

Chương 16: Giống như đã từng quen

Một ngày làm thầy, suốt đời là cha, các sư huynh, sư đệ xung quanh, nàng đều có thể có cảm tình, duy chỉ có sư phụ, cho dù sông cạn đá mòn cũng không thể thay đổi được quan hệ sư – đồ.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hoang mang, lo sợ, Trọng Tử không biết mình đã về đến phòng bằng cách nào, trong đầu không ngừng vang vọng giọng nói của Yên Chân Châu, chỉ có một từ, một từ vô cùng đáng sợ - loạn luân.

Nỗi hoang mang xâm chiếm toàn bộ đầu óc nàng, Trọng Tử lắc đầu, ôm ngực thở dốc, tựa lưng chặn cửa, chỉ sợ có người đột nhiên bước vào, nhìn

thấy bộ dạng thảm hại này sẽ cảm nhận được nỗi đau đớn, giày vò tâm khảm của nàng.

Không đúng, không phải như vậy! Nàng chỉ đơn giản kính trọng sự phụ, quý mến chàng, muốn mãi mãi ở bên cạnh, hầu hạ, bảo vệ chàng, sao có thể nảy sinh suy nghĩ đáng sợ và đáng hổ thẹn như thế này chứ!

Nhưng mà lần này, nàng không quản đường xá xa xôi, hiểm trở chạy tới Côn Luân để làm gì chứ? Chẳng qua là lo lắng cho sự an nguy của chàng, muốn sớm được nhìn thấy chàng hay sao? Từ lâu nàng đã coi Tử Trúc phong là nhà của mình, mà chàng chính là người quan trọng nhất trong ngôi nhà đó, thậm chí còn quan trọng hơn cả bản thân nàng, nàng không thể chịu được cuộc sống mà một ngày không được nhìn thấy chàng trên Tử Trúc phong.

Nếu chàng lập gia thất, nàng nhất định sẽ có cảm giác sống không bằng chết.

Hóa ra, trải qua năm năm sớm tối bên nhau, vô hình trung, trong đôi mắt nàng, trong trái tim nàng đã đọng đầy bóng hình của chàng mất rồi.

Có lẽ là bắt đầu ngay từ lúc chàng xuất hiện trước cửa đại điện Nam Hoa trong bộ y phục trắng như tuyết, nói sẽ thu nhận nàng làm đệ tử...

Có lẽ là bắt đầu ngay từ khi chàng nắm bàn tay bé nhỏ của nàng, chậm rãi đưa nàng lên Tử Trúc phong...

Cũng có lẽ là từ lần chàng nhẹ nhàng đặt môi lên môi nàng, truyền linh khí...

Nàng vẫn nhớ một đêm hè nhiều năm trước, gió mát khẽ thổi xuyên qua rừng trúc, chàng nhìn những vết sẹo trên cánh tay nàng, đau lòng nói: “Có sự phụ ở đây, không ai dám bắt nạt người nữa đâu!”

Nhiều năm sau đó, vào một buổi tối trời trong trăng sáng, đích thân chàng trao Tinh Xán vào tay nàng, động viên nàng, không nên coi nhẹ bản thân.

...

Trọng Tử bại hoại, trượt xuống, ngồi bệt trên nền đất.

Hàng loạt khung cảnh khi mới gặp gỡ đã trở thành những ký ức không ngừng xâm nhập vào tâm trí nàng.

Cửa điện rộng rãi nguy nga, những đám mây ngũ sắc lững lờ trôi, chàng lẳng lẳng đứng giữa khung cửa, tựa hồ đang chống đỡ cả thiên hạ, năm tháng vô biên cũng chỉ vì khoảnh khắc chàng xuất hiện ở đó mà ngừng trôi, vô cùng nhu hòa, bao dung tất thảy, không cho phép bất cứ sự khinh nhờn nào.

Nhưng bây giờ, nàng lại nảy sinh một ý niệm bản thủ như vậy với chàng, với sự phụ của mình! Hóa ra, nàng vẫn luôn mang trên người cái tội danh không thể nào tưởng tượng nổi: bại hoại luân thường^[1].

[1] Bại hoại luân thường: những điều đi ngược với đạo lý ở đời.

Nàng từng cho rằng mình là người may mắn nhất, lúc nào cũng được ở bên cạnh bầu bạn với chàng.

Nàng từng xót thương Trác Vân Cơ vì Trác Vân Cơ muốn ở bên cạnh chàng như nàng cũng không thể được.

Tới lúc này nàng mới hiểu, hóa ra Trác Vân Cơ may mắn hơn nàng rất nhiều, chính nàng mới là người đáng thương nhất, hồ đồ nhất. Trác Vân Cơ dù có theo đuổi chàng mà chịu nhiều âm ức, khổ tâm nhưng chí ít tương lai

nàng ấy vẫn còn cơ hội, còn tương lai của Trọng Tử chỉ là một mảnh cảm địa, mà đã là cảm địa thì có ai vượt qua được đâu.

Người ở bên cạnh chàng có thể là một vị tiên tử nào đó nhưng vĩnh viễn không thể là nàng.

Thật tuyệt vọng biết bao!

Cảm giác tuyệt vọng này còn khủng khiếp hơn giây phút nghe thấy Mẫn Vân Trung và Ngu Độ đề nghị đuổi nàng ra khỏi Nam Hoa, cảm giác tuyệt vọng này còn hơn cả cảm giác sợ hãi khi mất đi thứ gì đó.

Tinh Xán chuyển động.

Nó đã biết, đã thấu hiểu tâm tư của nàng, có phải nó cũng đang cười nhạo, ghét bỏ nàng không? Trọng Tử kinh hồn bạt vía, cúi đầu, run rẩy, hai tay nắm chặt Tinh Xán theo bản năng, ghì chặt nó vào ngực mình, tựa như đang cố gắng nắm giữ cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Thân trọng không hề lạnh lẽo mà ấm áp như vòng tay của người ấy. Tinh Xán, chàng mong nàng luôn giữ tâm hồn bình lặng như ánh sáng êm dịu của những vì sao, nhưng bây giờ, đáy lòng nàng lại ẩn giấu một bí mật không thể để cho người khác biết. Nếu chàng biết nàng có tâm tư như thế, liệu chàng có giống như Tuyết tiên tôn đôi với Âm Thủy Tiên, vĩnh viễn không muốn gặp lại nàng nữa?

Không, nàng sẽ vĩnh viễn không để bất kỳ ai biết việc này.

Từ nay về sau, nàng sẽ chỉ coi chàng là một vị trưởng bối đáng kính, cao cao tại thượng, nàng sẽ là một đồ đệ ngoan ngoãn, ngày ngày lặng lẽ ở bên chàng trên Tử Trúc phong, thành tâm hầu hạ, hiếu thuận với chàng, tuyệt đối không cho phép mình nảy sinh ý niệm bản thiêu như vậy nữa!

Nỗi hoang mang tội độ rớt cuộc cũng lắng xuống, nàng dần bình tĩnh lại nhưng trong lòng lại dấy lên cảm giác nặng trĩu, mệt mỏi vô cùng.

Trọng Tử ôm chặt Tinh Xán trong lòng, ngồi bệt dưới đất, tựa lưng vào cánh cửa, chậm rãi nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

“Muội làm sao vậy? Sao sắc mặt lại xấu thế?” Ngày hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường. Trên đường đi, Trác Hạo thấy nàng ngự trượng không vững, bèn lùi xuống bay cạnh nàng, ân cần hỏi han.

Không ngờ hôm nay Trọng Tử không hề trừng mắt nhìn hấn như mọi hôm mà chỉ miễn cưỡng nở nụ cười nhạt nhẽo.

Yên Chân Châu cảm thấy bất an, nói: “Chẳng lẽ Âm Thủy Tiên làm muội bị thương...”

Trọng Tử ngắt lời Yên Chân Châu: “Không phải đâu, muội không sao, có thể tối qua muội tu luyện linh lực quá độ nên giờ hơi mệt.”

Trác Hạo ghé sát nàng. “Ta đưa muội đi một đoạn nhé!”

Trong lòng biết rõ nên từ chối nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Trọng Tử lại gật đầu đồng ý.

Trác Hạo vô cùng mừng rỡ, đang định kéo nàng qua cùng ngự kiếm thì Mẫn Tố Thu ở phía trước bỗng kêu lên: “Trác Hạo ca ca mau tới đây, Nhâm sư huynh đang tìm huynh đấy.”

Tiếng gọi của nàng ấy khiến Trọng Tử giật mình, hoàn hồn trở lại, trong lòng biết rõ không ổn, vội vã đẩy tay Trác Hạo ra, nói: “Đa tạ... sư huynh, huynh còn có việc, cứ đi trước đi, tiểu muội tự đi được.”

Trác Hạo khăng khăng nói: “Đừng ngại, để ta đưa muội đi...”

Lời còn chưa dứt, Mẫn Tố Thu đã quay lại nhìn hắn, ánh mắt khẽ ánh lên tia giận dữ. “Trác Hạo ca ca, còn không mau đi nhanh lên!”

Yên Chân Châu cười mà như không, nói: “Trác thiếu cung chủ cứ đi lo việc chính đi, Trùng Tử của chúng ta không cần Trác thiếu cung chủ phải bận tâm.”

Trác Hạo vờ như không nghe thấy, nói: “Việc chính cái gì chứ! Tinh thần tiểu sư muội đang bất ổn mà còn phải ngự trượng bay như vậy, nếu mệt mỏi quá thì không phải là chuyện đùa đâu. Mau lên đây, ta đưa muội đi.”

Yên Chân Châu đẩy tay hắn ra.

Trác Hạo đành chịu, nói: “Ta muốn đưa tiểu sư muội đi mà cũng không được sao?”

Yên Chân Châu nói: “Cũng được thôi nhưng trước tiên ngươi hãy dàn xếp cho tốt với những vị muội muội của ngươi đi đã.”

Trác Hạo ghen lời, cười khỏ. “Có liên quan gì tới bọn họ đâu chứ!”

Trọng Tử nghe mà thấy không ổn, bèn cất tiếng nói: “Chân Châu tỷ tỷ nói linh tinh gì đó?”

Yên Chân Châu liền huých vào người nàng. “Muội xem những vị muội muội của cậu ta kia, bộ dạng như muốn ăn thịt muội ngay ấy, còn muốn đồ cả lọ giấm chua ướp chết muội luôn đó! Người ở phía trước chính là cháu gái của Mẫn tiên tôn đấy.”

Trọng Tử cuống quýt nói: “Bọn muội chỉ quen biết nhau thôi, không có gì cả đâu.”

Yên Chân Châu bẹo má nàng. “Muội thì không có gì nhưng tên tiểu tử kia lúc nào cũng vô duyên vô cớ lẻo đẹo theo muội, ân cần chăm sóc.”

Trác Hạo nín nhịn cơn giận dữ này giờ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nói: “Ta chỉ sợ tiểu sư muội gặp chuyện không hay, hưởng chi, ta đối tốt với ai hay không cũng đến lượt tử phải quan tâm hay sao?”

Yên Chân Châu im lặng, không nói tiếp nữa.

Trác Hạo giơ tay ra. “Lại đây, ta đưa muội đi.”

Nghĩ tới những lời Yên Chân Châu vừa nói, Trọng Tử nhìn sang Mẫn Tố Thu, lờ mờ hiểu được sự tình. Sợ Trác Hạo bị mất mặt, nàng không biết phải làm sao để cự tuyệt, trong lòng đang rầu rĩ thì phía sau bỗng có người nói: “Trác sư huynh còn có đại sự, sao có thể làm phiền huynh ấy! Để ta đưa muội đi.”

Nhìn thấy người đó, Trọng Tử như được đại xá, gật đầu như gà mổ thóc.

Tần Kha kéo Trọng Tử đến trước mặt, để nàng cùng cười chung thanh Bát Hoang kiếm với mình, sau đó chấp tay, ý bảo Trác Hạo mau chóng bay theo những vị sư huynh ở phía trước.

Yên Chân Châu cười nói: “Trác thiếu cung chủ!”

Trác Hạo không nói một lời, ngự kiếm bay về phía trước.

Phía trước, Văn Linh Chi đang sánh vai đi cùng vài tên đệ tử, cười cười nói nói, chợt phát hiện không thấy Tần Kha bên cạnh, đang định hỏi, bỗng nhìn thấy Trác Hạo mặt như đấm lê đuổi theo sát phía sau, nàng ta liền cảm thấy kỳ lạ, bèn ngoảnh đầu nhìn lại, thấy phía sau cách đó không xa có hai người y phục trắng muốt đang dìu nhau, nhẹ nhàng ngự kiếm bay đi.

Văn Linh Chi sa sầm mặt, cố ý bay chậm lại, đợi hai người họ tới gần mới cố gắng tươi cười, hỏi: “Trọng Tử bị làm sao vậy?”

Trọng Tử đang thất thần, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không đáp lại tiếng nào.

Văn Linh Chi cảm thấy bị bẽ mặt, tự giễu nói: “Ta nhiều chuyện rồi!”

Tần Kha nhìn Trọng Tử, nói: “Su cô đừng hiểu lầm, muội ấy không được khỏe, ta đưa muội ấy đi một đoạn.”

Văn Linh Chi cười gượng. “Bán tiên mà cũng ốm sao? Ta lại tưởng vì chuyện hôm qua, thôi cứ coi ta là kẻ xấu đi!” Nói xong, nàng ta giận dỗi, ngự kiếm bay lên trước.

Trọng Tử muốn nói gì nhưng lại thôi.

Tần Kha đã sớm nhận ra hành động và lời nói của nàng hôm nay rất khác thường, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Trọng Tử lắc đầu.

Tần Kha nhíu chặt lông mày, nói: “Ta nhận được thư của tôn giả.”

Trọng Tử vốn đang ủ rũ, nghe Tần Kha nói vậy, nàng lập tức quay sang nhìn hắn.

“Không hiểu sao Vạn Kiếp lại biết đường tắt dẫn vào Côn Luân, hắn đã lên vào Côn Luân cứu Cung tiên nữ đi từ lâu rồi.”

“ ... ”

Tần Kha lắc đầu, nói: “Bọn họ đang chạy về phía thành Anh Châu, tôn giả lệnh cho chúng ta không phải đến Côn Luân nữa mà đến Anh Châu để tụ họp. Kỳ thực, muội không nên quá lo lắng, tôn giả có pháp lực vô biên, hiện nay không ai xứng là đối thủ của người. Vạn Kiếp cũng từng chịu thua dưới lưỡi kiếm thần thông quảng đại của tôn giả đấy.”

Trọng Tử nói: “Chàng... Su phụ mặc dù lợi hại nhưng muội từng gặp Vạn Kiếp, hẳn sẽ vì Cung tiên nữ mà bất chấp mọi nguy hiểm, su phụ...”

Tần Kha cười nhạt, ngắt lời nàng: “Không đành lòng không có nghĩa là sẽ không làm, nặng lòng vì chúng sinh, lúc đấn đo giữa giữ hay bỏ, người tuyệt đối không bao giờ nương tay. Ma giới và tiên giới đã từng đối đầu rất nhiều lần, nếu tôn giả quả thực như những gì muội nói, trong lòng luôn đa nghi, do dự thì làm sao có thể đảm nhận chức vụ hộ giáo của phái Nam Hoa chứ?”

Trọng Tử ngẩn người.

Tần Kha lại nói: “Nhưng lần đi Anh Châu này vô cùng nguy hiểm cho muội. Hai ngày nữa chúng ta sẽ tới thành Lâm Hòa, trấn thủ thành Lâm Hòa chính là đệ tử của phái Côn Luân, nơi đó cách Côn Luân không xa, xưa nay luôn an toàn, ta nghĩ muội nên ở lại thành Lâm Hòa vài ngày, chờ chúng ta trở về!”

Trọng Tử trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát rồi lặng lẽ gật đầu.

Tần Kha cứ tưởng nàng sẽ cự tuyệt, giờ thấy nàng đồng ý thì thở phào nhẹ nhõm. “Ta và tôn giả sẽ mau chóng tới đón muội.”

Trọng Tử lại gật đầu mà không nói tiếng nào.

Hao tâm tổn sức để đến Côn Luân chính là vì chàng, nhưng bây giờ, khi đã biết chàng an toàn, nàng lại không muốn gặp chàng nhanh đến vậy. Ý

niệm bất trị trong đầu khiến nàng cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt chàng nữa.

Phát hiện sắc mặt Trọng Tử sa sầm, Tần Kha nhíu mày. “Rốt cuộc muội làm sao vậy?”

Trọng Tử cúi gằm mặt. “Muội không sao mà.”

Tần Kha nói: “Ta vốn tưởng mình có thể bảo vệ muội một cách chu toàn...”

Biết hẳn vốn tự cao tự đại, ắt sẽ canh cánh trong lòng chuyện hôm qua, Trọng Tử vội lắc đầu. “Nếu không vì bảo vệ muội, sao huynh có thể bị thương được! Là do muội ham chơi, đi theo huynh nên mới xảy ra cơ sự. Muội còn chưa mắng chính mình, huynh tự trách gì chứ?”

Tần Kha ngược nhìn biên mây phía trước. “Nhu vậy, ta càng phải nỗ lực tu luyện hơn nữa để có thể yên tâm mang muội theo.”

Nghe câu nói đó, trong lòng Trọng Tử âm áp vô cùng. “Đừng có trách muội làm liên lụy đến huynh đấy nhé!”

Tần Kha không để ý nàng đang nói gì nữa.

Hai ngày tiếp theo, chúng đệ tử vội vã quay lại. Từ lúc bị Âm Thủy Tiên uy hiếp, Trọng Tử luôn trong trạng thái mặt ủ mày chau, Yên Chân Châu có hỏi cũng không biết nguyên nhân, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Lúc sắp đến thành Lâm Hòa, ở Nam Hoa lại xảy ra sự cố lớn, thì ra có người viết thư về, mách rằng Mộ Ngọc và Tần Kha tự ý cho phép Trọng Tử xuống núi. Thực ra, Ngu Độ đã biết việc này vì Mộ Ngọc đã âm thầm báo với ông, chỉ có điều lại xảy ra việc ngoài ý muốn, bị người khác phát hiện, sau này không biết phải ăn nói với Lạc Âm Phàm thế nào. Bởi vậy, Ngu Độ

không làm ngơ được nữa. Mẫn Vân Trung đã phạt Mộ Ngọc rất nặng, còn nói sẽ đợi Tần Kha quay về chịu tội.

Sau khi biết tin, Trọng Tử vừa hồi hận vừa tức giận.

Lần này, đúng là nàng hơi tùy hứng, thích gì làm nấy nên mới khiến Mộ Ngọc và Tần Kha bị trách phạt. Nàng vốn định tới thăm sư phụ một lát rồi sẽ lạng lẽ trở về, không để người khác phát hiện, vậy mà giờ mọi chuyện lại vỡ lở. Mà ngày hôm đó, đích thân Mộ Ngọc tiễn nàng xuống tận chân núi, Tần Kha đã giải thích với các đệ tử đi cùng đây là sự sắp xếp của chương giáo, chưa hề thấy ai hỏi gì, đến hôm nay sao lại có người mật báo cơ chứ? Là ai được nhỉ?

Đến thành Lâm Hòa, Văn Linh Chi chạy tới an ủi Tần Kha. Nhìn điệu bộ giả vờ ân cần của nàng ta, Trọng Tử suyết chút nữa bật ra câu hỏi ấp ủ trong lòng, may mà Tần Kha đã ngăn nàng lại. Ngày hôm sau, đệ tử hai phái tiếp tục cuộc hành trình đến thành Anh Châu, chỉ có mình Trọng Tử ở lại thành Lâm Hòa, chờ họ quay lại.

Thành Lâm Hòa tuy là chốn biên thùy nhưng dân cư rất đông đúc, dù sao nơi này cũng gần Côn Luân, có rất nhiều vị tiên trưởng thường xuyên qua lại, được phái Côn Luân che chở, phòng thủ nghiêm mật hơn các nơi khác rất nhiều nên không hề thấy bóng dáng yêu ma. Biết Trọng Tử là đệ tử của Lạc Âm Phạm, các đệ tử Tiên môn đóng quân ở đây đối xử với nàng vô cùng khách khí và lễ độ, bản thân Trọng Tử cũng không dám chạy nhảy lung tung, suốt ngày ở lì trong phòng, ngơ ngẩn chờ đợi.

Lưới càng lớn càng nhiều lỗ hổng, chẳng bao lâu đã có tin tức truyền đến, Ma tôn Vạn Kiếp đã rơi vào pháp trận của đệ tử Tiên môn ở thành Triển Nam, sau khi bị trọng thương, y đã giết chết hơn mười đệ tử Tiên môn, phá trận pháp, đưa Cung Khả Nhiên chạy trốn, trong phạm vi mười dặm tại thành Triển Nam, y thẳng tay giết hết tất cả, đến chó mèo gà lợn cũng không tha.

Không biết Ma tôn Vạn Kiếp chạy về hướng nào, lòng người vô cùng hoang mang, bách tính đều đóng cửa không dám ra ngoài, các đệ tử Tiên môn càng căng thẳng, hạ lệnh cho đệ tử ở các thành trấn chuẩn bị bày sẵn thế trận, sẵn sàng đón địch, để ý đến mọi trường hợp ra vào cổng thành.

Biết được việc này, Trọng Tử vừa mừng vừa buồn.

Mừng vì những người hy sinh không thuộc đội của Tần Kha, buồn vì nếu đệ tử Tiên môn không bắt cóc Chung Khả Nhiên, người dân vô tội sẽ không chết nhiều đến vậy. Việc này do người của Tiên môn gây ra, sự phụ mà biết nhất định sẽ vô cùng đau lòng.

Suy nghĩ giây lát, nàng quyết định tới Thủy Tín đài, báo tin cho bọn Tần Kha, nhắc nhở họ đề phòng cẩn thận.

Thành Lâm Hòa rất gần Côn Luân nên mọi người ít nhiều cũng có cảm giác yên tâm hơn. Dọc đường, các hàng quán vẫn mở cửa, chỉ có điều, người ra người vào không còn nhộn nhịp như trước.

Thủy Tín đài trống không, trên mặt đất có mấy đám tro tàn như thể có người vừa đốt gì đó, trong không khí tràn ngập một thứ mùi kỳ dị.

Bên trong hình như có người đang trò chuyện.

Trọng Tử vội chạy vào nhưng vừa đảo mắt nhìn quanh một vòng, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch. Nàng lùi dần ra ngoài.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cảnh tượng phía sau bãi đá đã in sâu vào tâm trí nàng, kích thích vô số sợi thần kinh sợ hãi và kinh hoàng, muốn gạt đi cũng không được.

Một cảnh tượng giống như đã từng quen thuộc.

Trọng Tử rút cuộc cũng hiểu rõ, thứ mùi nàng ngửi thấy khi mới bước vào chính là mùi tử khí, đồng tro tàn mà nàng nhìn thấy trên mặt đất chính là tro cốt của các đệ tử Tiên môn trấn thủ Thủy Tín đài.

Năm đó, ở Thanh Hoa cung, nàng đã từng trúng một đòn thâm độc, cảm giác linh hồn bị trục xuất khỏi cơ thể đến bây giờ vẫn là một ký ức mới mẻ với nàng, tựa như mới hôm qua. Nếu ngày đó Lạc Âm Phàm không tiếc hao tổn chân thân, truyền tiên khí để kéo linh hồn nàng trở lại với thể xác thì nàng đã xuống địa phủ, chịu kiếp luân hồi từ lâu rồi.

Trọng Tử run sợ, tóc gáy dựng đứng, phản ứng đầu tiên của nàng là chạy thật nhanh ta ngoài để tìm cứu viện. Rất có thể ban nãy chúng quay lưng về phía nàng để nói chuyện nên không hề hay biết sự xuất hiện của nàng. Không thấy chúng đuổi theo, nàng yên tâm hơn một chút.

Trong ống tay áo của nàng có cất giấu tín hương.

Qua bài học lần trước, Trọng Tử đã sớm có phòng bị, đây là tín hương do phái Côn Luân đặc chế, chỉ cần truyền một chút linh lực vào đó, các đệ tử phái Côn Luân trong vòng một dặm đều có thể phát hiện ra nàng, sở dĩ hôm nay nàng mang nó theo là để phòng ngừa chuyện không may xảy ra.

Linh lực cuộn cuộn chui vào tín hương nhưng tịnh không thấy bất cứ động tĩnh gì.

Trọng Tử toát mồ hôi lạnh.

Phép độn thuật của các đệ tử Tiên môn chưa bao giờ chậm trễ đến vậy, huống chi là ở cùng một tòa thành, tín hương lan tỏa nhưng không hề có sự hồi đáp, chỉ có thể có một khả năng duy nhất, bọn họ không nhận được tín hương của nàng, nơi này đã bị bày kết giới!

Người ở bên trong không phải là không phát hiện ra nàng, mà chỉ là biết chắc nàng không thể trốn thoát mà thôi.

Biết không chạy đâu cho thoát, Trọng Tử không hề run sợ mà dần bình tĩnh lại, vắt óc nghĩ kế sách để đối phó, bên trong bỗng truyền đến tiếng nói chuyện.

“Nơi đây có mạch nước ngầm, có thể dựa vào mạch nước này mà di chuyển bằng đường thủy ra khỏi thành.” Giọng nói lộ vẻ mệt mỏi, kỳ quái, có cảm giác như đã từng quen biết.

“Tại sao ta phải đi cùng ngươi?” Giọng nói lạnh lùng này chắc chắn là của Cung Khả Nhiên. “Ta chán ngấy cuộc sống như thế này rồi, bị bọn họ truy sát không nói làm gì, giờ ngươi còn muốn ta trốn chui trốn lủi như chó rơi xuống nước hay sao?”

Im lặng.

Trọng Tử rút cuộc cũng kiềm chế được sự sợ hãi, lo lắng ngẫm nghĩ, lặng lẽ núp ở một góc khuất, vênh tai nghe ngóng, nhưng một lúc lâu sau vẫn chẳng nghe được gì, hai người bên trong tựa hồ đã biến mất từ lúc nào.

Chẳng lẽ họ... đi rồi sao?

Đang mãi nghĩ ngợi...

“Là ta khiến nàng bị liên lụy.”

Vẫn còn ở bên trong! Cảm giác vui sướng vừa dâng lên trong nháy mắt đã biến mất không chút dấu vết, Trọng Tử thầm kêu khổ, cầu mong hai người họ mau đi đi hoặc tốt nhất là quên hẳn sự có mặt của nàng. Ai ngờ ông trời như muốn trêu ngươi nàng, nàng càng sốt ruột thì hai người bên trong càng dây dưa, lằng nhằng.

“Ngươi rút cuộc muốn làm ta liên lụy đến khi nào?”

“Sẽ nhanh chóng tốt hơn thôi!”

“Tốt hơn ư! Trừ phi ngươi chết ngay bây giờ cho ta!”

“Nàng cũng muốn ta chết sao?”

“Nhìn bộ dạng của ngươi xem, tiên không ra tiên, ma không ra ma.” Cung Khả Nhiên không giấu nổi sự kích động, ai oán nói. “Ta chỉ hận năm đó tại sao ngươi không chết cùng ba nghìn người kia đi, như vậy có phải tốt hơn không!”

“Không dễ dàng như vậy đâu!” Giọng nói kia đột nhiên lạnh lùng trầm hẳn xuống, khác hẳn vẻ nhân nhượng trước đó, trở nên vô cùng cay độc. “Ba nghìn tính mệnh đó đã là cái gì chứ, cho dù ba vạn tính mệnh cũng không thể chôn vùi Vạn Kiếp ta.”

Dường như bị hấn dọa cho khiếp sợ, Cung Khả Nhiên im lặng một lúc lâu, cuối cùng thấp giọng nói: “Ta hận ngươi!”

“Nàng muốn hận thì cứ hận.” Giọng hắn lại trở nên bình thản.

“Nếu ngươi chết, sẽ chẳng có ai khóc một tiếng, ngươi...” Câu nói dừng lại ở đây, có vẻ nàng ấy đã bị hấn làm cho nín lặng.

Tiếp đó, không gian lại chìm vào im lặng, Trọng Tử vẫn không nhúc nhích, đợi hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì, nàng mới cúi đầu kiểm tra bản thân mình, phát hiện cả người mình vẫn ổn.

Lần này họ thực sự đi rồi sao?

Phải chịu đựng cơn kinh hoàng này, Trọng Tử suýt nữa hồn bay phách lạc, càng nghĩ đến tình cảnh ban nãy càng thấy sợ, nhất là đống tro cốt

khiến nàng sờn gai ốc kia.

Một nơi thế này thì có ai muốn ở lại lâu chứ! Nàng bất giác đứng bật dậy, xông ra ngoài.

Cánh cửa gần ngay trước mắt nhưng mãi không thể với tới, giống hết lúc nàng còn bé, bất luận thế nào cũng không thể vào được đại điện của Trọng Hoa cung.

Kết giới vẫn còn!

Tâm can bỗng nhiên quặn thắt, Trọng Tử hoảng hốt, vội vã quay đầu.

Một mái tóc dài màu đỏ sẫm không rủ sát mặt đất mà bay lơ lửng trên không, tựa hồ một sinh vật sống, thậm chí chiếc áo choàng đen cũng điểm xuyết ánh đỏ, vừa uy nghiêm vừa lộng lẫy, vô cùng tương xứng với địa vị của hắn trong ma giới.

Đây tuyệt đối là gương mặt hoàn mỹ nhất, đường nét rõ ràng, không một khuyết điểm, vài sợi tóc màu đỏ rũ xuống trán, chia đôi hàng lông mày như tranh vẽ, che đậy đôi mắt phượng ưu nhã, tạo nên một vẻ đẹp vừa rực rỡ vừa hết sức tàn khốc.

Giống như một u linh, hắn chân không chạm đất, chậm rãi bay tới trước mặt nàng.

Trọng Tử quên hẳn ý nghĩ chạy trốn, kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt to tròn không có sự sợ hãi, chỉ đầy vẻ kinh ngạc, như thể đây là việc khó tin nhất trên đời.

Gương mặt đó, nàng có nằm mơ cũng không thể nào quên.

Gương mặt mỉm cười đẹp đẽ, ôn nhu đã xuất hiện bao lần trong giấc mơ của nàng. Nàng từng vì hắn mà tự nhủ phải làm đệ tử Tiên môn, phải giống như hắn, cứu vớt những người khổ cực.

Thế nhưng hôm nay, lúc gương mặt đó xuất hiện một cách chân thực trước mắt, nàng lại không hề có cảm giác vui sướng.

Ánh mắt thương xót trong trí nhớ đã biến thành màu đỏ sậm, mỹ lệ mà tà ác, dường như vô hồn, chỉ có vẻ mệt mỏi rã rời, lộ rõ một tia giễu cợt, tựa như đang nhìn một con thỏ rơi vào bước đường cùng.

Đây chính là huynh ấy ư? Hay không phải huynh ấy? Trọng Tử chợt cảm thấy vô cùng bối rối.

Có lẽ cảm thấy phản ứng của nàng hơi kỳ quái, nằm ngoài dự đoán của hắn, trong con người màu đỏ sậm hiện lên một tia nghi hoặc nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất.

Hắn vươn tay ra.

Chiếc cổ trắng nõn của nàng lập tức bị hắn tóm chặt, Trọng Tử cảm thấy khó thở, hai chân từ từ rời khỏi mặt đất.

Nàng không hề giãy giụa, ánh mắt dán chặt vào tay hắn.

Bàn tay thon dài, sạch sẽ, vô cùng quen thuộc ấy đã từng vỗ nhẹ lên lưng nàng, dịu dàng dìu nàng dậy, còn lưu lại trên người nàng một tiên chú để từ đó về sau nàng không còn bị ai bắt nạt nữa.

Thế nhưng hôm nay, bàn tay này lại trở nên lạnh băng, bóp chặt cổ nàng.

Làm sao có thể! Làm sao có thể là huynh ấy được!

Trọng Tử cố hết sức há miệng, phát ra một thanh âm khàn khàn: “Ca ca!”

Lời vừa dứt, hình như hắc cũng đã nhận ra nàng. “Là ngươi?”

Vẻ uể oải ban đầu nhanh chóng biến mất, cặp mắt phượng sáng lên, giọng nói cũng trở nên nhu hòa, càng nghe càng quen thuộc, tựa thanh âm từ trên trời truyền xuống. Trọng Tử mãi mãi không thể nào quên.

Nàng lại lầm bầm: “Ca ca...”

“Là đồ đệ của Lạc Âm Phạm ư?” Hai tròng mắt hắc híp lại, trở nên nguy hiểm vô cùng.

Hắc không nhận ra nàng? Trọng Tử thất vọng, bỗng hoàn hồn.

Không đúng, không thể là huynh ấy! Vị đại ca tóc dài, mặc áo bào trắng ôn nhu, hiền hòa như vậy hắc phải là một vị thần tiên cứu vớt thế nhân. Còn người trước mặt nàng đây, đôi mắt đỏ như máu, mái tóc đỏ sẫm kỳ dị, cả người toát lên ma khí, chỉ đem lại tai họa và rắc rối. Hắc đã giết chết không biết bao nhiêu đệ tử Tiên môn, đến cả nàng cũng suýt chết trong tay hắc. Đây đích thị là Ma tôn mạnh nhất ma giới!

Hắc chỉ có tướng mạo giống ca ca thôi, sao nàng có thể hồ đồ nhìn Ma tôn thành ca ca chứ!

Ý thức được mình phạm phải sai lầm lớn, mặt Trọng Tử trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra. Nàng chống cự theo bản năng, bàn chân lùi về phía sau, bao quanh người là luồng sát khí tỏa ra từ cơ thể, Linh đài ấn phút chốc được hình thành.

“Sát khí trời sinh, là con bé ấy?” Ma tôn Vạn Kiếp từ trên cao nhìn xuống, đánh giá nàng một lượt, lầm bầm, cơ hồ xác nhận điều gì. Trong đôi

mắt phượng ánh lên tia nhìn phức tạp, ngoài sự ngạc nhiên, còn lại hẳn không thể lý giải nổi đó là cảm xúc gì.

Tất cả có thể kết thúc ở đây sao?

Khuôn mặt tuần tú càng lúc càng lộ vẻ uể oải, còn có vẻ như sáng tỏ điều gì.

Vì sao lại kết thúc? Vì sao tự nhiên hẳn lại kết thúc ở đây? Việc đã đến nước này, hẳn còn kiêng dè điều gì? Nếu bây giờ đánh tan hồn phách của con bé thì sao hẳn có thể kết thúc được?

Ánh mắt bỗng trở nên sắc bén, trong đó ẩn chứa nét cười nham hiểm, sát khí đột nhiên hiện lên.

Trọng Tử căng thẳng đến mức tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng vẫn luôn cẩn thận quan sát hẳn, vẻ mặt hẳn không thay đổi rõ rệt lắm, vừa nhìn nàng đã biết lần này có trốn cũng vô vọng, đành nhắm mắt, nắm chặt Tinh Xán, dốc toàn lực đánh ra.

Ở trước mặt Ma tôn mạnh nhất, Linh đài ẩn hiện nhiên không mấy phát huy tác dụng.

Da thịt toàn thân như bị hỏa thiêu, chỉ có Tinh Xán là vẫn ôn nhuận như cũ, kiên trì chống đỡ cùng nàng.

“Quả nhiên vẫn không muốn làm con bé bị thương.” Ma tôn Vạn Kiếp “hừ” nhẹ.

Lục phủ ngũ tạng như bị giằng xé, mỗi tấc da thịt, mỗi đốt xương đều đau nhức không gì sánh được, cơ thể tựa hồ cũng bị đốt thành tro bụi, Trọng Tử không chịu nổi nữa, suýt buông tay, không chống cự nữa.

“Trọng Nhi?” Giọng nói quen thuộc chứa vẻ giận dữ tột độ vang lên.

Trong tích tắc, trái tim lại tràn đầy hy vọng, bất chấp sự đau đớn của cơ thể.

Sư phụ! Là sư phụ! Trọng Tử mừng rỡ, mở to mắt, miệng không thốt nổi thành lời, chỉ có tiếng gọi thôn thức từ trái tim.

Không thể chết! Nàng không thể chết!

Không ngờ Ma tôn Vạn Kiếp bỗng thu tay lại, khóe môi khẽ nhếch lên, ngay cả ánh mắt cũng lộ nét cười nhạt, tựa như ai đó đang rơi vào cạm bẫy thì chợt thấy kẻ khác cũng chuẩn bị rơi vào.

Nếu để con bé sống, có lẽ kết cục sẽ thú vị hơn!

Tâm áo choàng đen biến mất, hắn đã bỏ đi rồi!

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, Trọng Tử chẳng còn chút sức lực, ngã phịch xuống, rơi vào vòng tay nàng vẫn luôn nhung nhớ.

Cảm giác dịu dàng, ôn hòa từ đôi môi truyền đến, tiên khí từ từ chạy khắp cơ thể, hình ảnh trước mắt trở nên rõ ràng hơn, gương mặt mà nàng mong nhớ ngày đêm hiện ra trước mắt.

Không gian yên ắng, năm tháng ngừng trôi.

Chương 17: Dục độ

Một đôi môi ẩm ướt áp lên môi nàng, mái tóc đen huyền buông trước ngực, bàn tay đã từng nắm tay nàng, đã từng vung kiếm quét ngang lục giới, lúc này đang ôm chặt eo nàng.

Trái tim không còn đập dồn dập nữa, chỉ có cảm giác vô cùng yên bình và ấm áp chạy dọc cơ thể, cho dù phải từ giã cuộc đời ngay tại giây phút này, giây phút được chàng ôm trong vòng tay, môi kề môi, thể cũng đủ mãn nguyện rồi.

Hàng mi cong dài chậm rãi buông xuống, nàng nhắm mắt.

Nhận được thư của Tần Kha, biết được đồ đệ cùng đi với bọn họ, Lạc Âm Phàm vừa sợ vừa lo lắng, đồng thời cũng mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó bất ổn đang xảy ra, vì thế chàng bèn bỏ lại mọi việc khác, gấp rút chạy tới thành Lâm Hòa, quả nhiên không thấy nàng đâu nữa. Hỏi qua các đệ tử trong thành Côn Luân, chàng đến Thủy Tín đài tìm kiếm, đúng lúc nàng đang bị Vạn Kiếp khống chế. May là vừa nhìn thấy chàng, Vạn Kiếp đã bỏ nàng lại, vội vã rời đi. Nhìn thấy tiêu đồ đệ của mình bị ma khí xâm nhập vào hồn phách, cơ thể lão đảo, không trụ vững, chàng không chút suy nghĩ, lập tức áp môi vào môi nàng, truyền tiên khí sang.

Tình hình không nghiêm trọng như chàng tưởng. Vì có cơ thể bán tiên bảo vệ, hồn phách Trọng Tử chỉ bị tổn thương đôi chút, không có gì đáng ngại.

Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ thật may mắn rồi buông cánh tay đang ôm chặt eo nàng ra.

Trọng Tử mở mắt, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mày, cảm thấy hơi xấu hổ. Cũng may, chàng đã sống mấy trăm năm, mọi tình cảm trên thế gian đều thấu hiểu cặn kẽ, đừng nói tới tâm tư của chàng mà ngay cả trong mắt chàng, Trọng Tử chỉ là một đứa trẻ hiếu động. Trong tình thế cấp bách phải cứu người, vốn không nên

lo lắng về mấy chuyện này, hướng hồ giữa chàng và nàng còn là quan hệ thầy – trò, giả như hôm nay có người khác nhìn thấy thì cũng sẽ chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

Chàng bận tâm tới một chuyện nghiêm trọng hơn.

Tận mắt thấy sát khí trời sinh của nàng biến thành trợ lực, giúp nàng sử dụng Linh đài ấn đến mức độ đó, chàng vô cùng kinh ngạc, rắc rối hơn là Ma tôn Vạn Kiếp chắc chắn đã nhận ra sát khí trời sinh của nàng. Về lý mà nói, ban nãy chàng không thể kịp cứu nàng, ai ngờ nàng không chỉ thoát khỏi tay hắn, bảo toàn được tính mạng mà nội thương cũng nhẹ đến bất ngờ. Một khi rơi vào tay Vạn Kiếp, trước nay chưa từng có ai may mắn thoát chết như nàng. Vạn Kiếp vốn chỉ thích làm theo ý mình, đã giết hại vô số người, đây là lần đầu tiên hắn chủ động lưu tình, lạ là chẳng có bất cứ lý do gì để hắn làm vậy, hướng chi Trọng Tử lại là đồ đệ của Lạc Âm Phàm – người mà hắn coi là đáng gờm nhất.

Sự việc tuyệt đối không thể đơn giản như vậy được.

Chàng mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ, không phát hiện khuôn mặt của Trọng Tử đang đứng lặng lẽ bên cạnh bỗng đỏ ửng.

Tâm tư bình ổn lúc trước của Trọng Tử tới giờ khắc này bỗng dậy sóng, trở nên bứt rứt, vật lộn tranh đấu. Biết rõ sư phụ làm vậy chẳng qua chỉ để truyền tiên khí có nàng, biết rõ không nên suy nghĩ lung tung, thế nhưng nàng thực sự không kìm nén nổi nữa...

Nếu nói lúc nãy sư phụ chỉ là hình bóng trong trí tưởng tượng của nàng thì giờ phút này, chàng đã hiện ra thật chân thực, cứu nàng, bảo vệ nàng...

Chàng không biết đâu.

Trọng Tử lùi lại hai bước, nắm chặt Tinh Xán trong tay.

Lạc Âm Phàm đã dứt được mớ suy nghĩ mông lung, thấy nàng vẫn đương ngơ ngẩn, chàng liền tỏ ý tức giận, đi tới. “Quý xuống!”

Bao năm qua, đây là lần đầu tiên chàng nói với nàng bằng giọng điệu giận dữ. Đôi mắt Trọng Tử đỏ hoe, nàng cúi đầu, quý xuống.

Một tiểu đồ đệ lạnh lợi, hiểu chuyện rôt cuộc cũng có lúc không nghe lời, tự ý chạy đến đây, suýt nữa thì mất mạng. Nghĩ lại tình huống nguy hiểm ban nãy, Lạc Âm Phàm không kìm được cơn giận. Nếu Ma tôn Vạn Kiếp thật sự nổi sát tâm thì dù có truyền tiên khí đến đâu cũng không cứu được hồn phách của nàng. Hơn nữa, giờ Ma tôn Vạn Kiếp đã phát hiện ra sát khí trời sinh trong người nàng, e là từ nay về sau sẽ còn xảy ra nhiều chuyện không mong muốn.

“Coi thường mệnh lệnh của sư phụ, tự ý quyết định mọi việc, đây chính là đệ tử của Lạc Âm Phàm ta sao?”

Trọng Tử không dám lên tiếng.

Giọng chàng vừa lạnh lùng vừa cứng rắn: “Tự làm theo ý mình khiến thủ tọa đệ tử phải chịu phạt và đệ tử của chương giáo bị thương, ngươi biết sai chưa?”

Trọng Tử cắn môi, gạt đầu, nước mắt lã chã rơi.

Lạc Âm Phàm không an ủi nàng như mọi lần mà còn lớn tiếng trách mắng. Tại sao đồ đệ chạy tới đây, trong lòng chàng đương nhiên biết rõ, nàng vẫn chỉ là một chú chim non tinh nghịch, thích rong chơi. Bị quở trách, chắc hẳn nàng sẽ rất âm ức, nhưng nàng còn trẻ mà đã liều lĩnh như vậy, làm việc gì cũng không nghĩ tới hậu quả, lần này may mắn thoát được nhưng lần sau thì chưa chắc, giờ mà chàng mềm lòng như những lần trước, không giáo huấn nàng một trận ra trò, cứ một mực dung túng thì chắc chắn sẽ chỉ có hại cho nàng mà thôi.

Kết giới bị phá bỏ, các đệ tử phái Côn Luân biết tin chạy tới, đứng dàn hàng ở ngoài cửa thi lễ. Thấy Lạc Âm Phàm nặng lời, một gã đại đệ tử bước tới gần, xin chàng tha thứ cho Trọng Tử.

Lạc Âm Phàm liếc hắt một cái.

Gã đệ tử kia bỗng cảm thấy run rẩy, không dám nhìn thẳng vào chàng, những lời cầu xin cũng bay biến hết, cổ họng nghẹn ứ, không thốt nên lời, chân tay luống cuống, đứng đờ tại chỗ.

May mà có một gã đệ tử lanh lợi khác tiến lên, nói: “Chưởng giáo của tề phái có lời mời tôn giả ạ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nhìn Trọng Tử đang quỳ trên mặt đất lấy một lần, trở gót đi thẳng. “Quý ở đây cho ta, đợi lúc nào về Nam Hoa, phạt người đóng cửa sám hối một tháng.”

Ngay sau đó, các đệ tử Tiên môn được bố trí đến trông coi Thủy Tín đài, lần này còn nghiêm mật hơn. Lạc Âm Phàm đến Côn Luân trước để gặp Ngọc Hư Tử. Trác Diệu cung chủ của Thanh Hoa cung và chưởng môn phái Thục Sơn đều đã chờ ở đó. Bọn họ không tài nào tưởng tượng nổi tại sao Ma tôn Vạn Kiếp lại biết được con đường tắt dẫn tới Côn Luân và tránh được mai phục của Tiên môn, song sự việc đã qua rồi, có nói thêm nữa cũng vô ích. Ngọc Hư Tử tỏ ra vô cùng xấu hổ với mọi người nhưng ai nấy đều gạt đi, an ủi lão vài câu rồi tản ra. Lạc Âm Phàm cáo biệt mọi người rồi lập tức trở lại thành Lâm Hòa, đón Trọng Tử về Nam Hoa.

Lúc đó, Trọng Tử đã quỳ liền ba ngày, đầu gối hoàn toàn mất cảm giác, suýt nữa đứng không vững. Chưa bao giờ nàng bị trách phạt nặng đến vậy. Đau đớn thể xác chỉ là chuyện nhỏ, sự ám ức trong lòng cũng chẳng đáng kể, điều khiến nàng sợ hãi chính là, mấy ngày nay, bất luận nàng cẩn thận thế nào, Lạc Âm Phàm vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm đối với nàng, có thể thấy chàng thật sự rất tức giận.

Lạc Âm Phàm cũng có chút hối hận, ý chàng lúc đó chỉ là muốn nàng quỳ ở đó hai canh giờ, suy nghĩ thấu đáo những lời giáo huấn của chàng, vậy mà nàng lại vâng lời đến mức quỳ liền ba ngày ba đêm.

Hối hận thì hối hận, trong lòng chàng vẫn còn tức giận lắm!

Trẻ con tính tình tự do, phóng khoáng, không biết chừng mực, kết quả là hết lần này tới lần khác bị thương nhưng không hề biết trong thâm tâm người lớn xót xa và đau lòng tới mức nào. Quả thực nàng càng lớn càng không hiểu chuyện.

Tức giận thì tức giận nhưng thoáng thấy nàng lão đảo, nghiêng người gắng gượng ngự trượng, Lạc Âm Phàm không còn có ý định trách cứ nữa, liền hạ kiếm, dừng chân tại một trấn nhỏ, tìm khách điểm nghỉ tạm một đêm.

Sau giờ Ngọ, trấn nhỏ vô cùng náo nhiệt.

“Con gái ta xinh đẹp như vậy, bán cho người với giá hai mươi lượng đã là hời cho người lắm rồi!”

“Đồ đàn bà thói tha, dám dan díu với đàn ông sau lưng ta!”

“ ... ”

Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, cả trấn nhỏ đâu đâu cũng là tiếng giành giật, cãi vã, la hét, tiếng khóc hòa lẫn tiếng đánh chửi, vô cùng huyên náo.

Trọng Tử theo sát Lạc Âm Phàm, vừa kinh ngạc vừa bất an. Chẳng biết tại sao, khi vào trấn nhỏ này, trong lòng nàng lại dấy lên một cảm giác khác thường. Những ý nghĩ kỳ quái cứ lần lượt trong tâm trí nàng, hơn nữa, hai nữ nhân đang đứng tựa cửa kia nhìn theo Lạc Âm Phàm với ánh mắt say

đắm, thậm chí còn liếc mắt đưa tình với chàng. Người mà nàng tôn kính nhất trên đời lại bị những kẻ phàm phu tục tử khinh nhờn như vậy, nàng vô cùng tức giận.

Tóm lại, bầu không khí tại trấn nhỏ này vô cùng kỳ quái.

Lạc Âm Phàm dường như không để ý đến những cảnh tượng này, dẫn nàng tiến về phía trước nhưng không đi tới khách điếm mà rẽ vào một con ngõ nhỏ cũ kĩ, dừng chân trước cửa một ngôi nhà bình thường.

Ra mở cửa là một đôi vợ chồng già, nghe nói hai người họ muốn tá túc một đêm thì đều do dự. “Điều này...”

Tám mảnh vải được vén lên, một vị tiên cô từ trong phòng bước ra, trang phục màu xanh nhạt, thuần khiết như hoa sen, trong tay là một giỏ thuốc đựng đầy thảo dược, Trọng Tử vừa nhìn thấy nàng liền sững sờ.

Nàng ấy khẩn khoản tiến lên hành lễ. “Vân Cơ bái kiến tôn giả.”

Quả đúng với dự đoán của Lạc Âm Phàm, chàng liền nói: “Nơi đây không có độc khí, ta đoán nhất định là nàng đang ở đây.”

Trác Vân Cơ mỉm cười. “Hôm qua muội đi ngang qua đây, thấy trấn này rất dị thường, sau khi xem xét một hồi mới biết họ bị dính dục độc nên muội tá túc ở nhà hai vị lão nhân đây để chế thuốc.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì.

Thấy họ quen biết nhau, hai lão phu phụ kia yên tâm, vội vàng mời hai sư đồ họ vào nhà nghỉ ngơi rồi thở dài, giải thích: “Trước đây nơi này vốn yên bình, gần đây chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, mọi người ai nấy đều thay đổi, động một chút là muốn nhảy vào đánh đấm nhau, báo hại chúng

tôi không dám ra khỏi cửa, sợ sẽ gây phiền toái, may là tiên cô đây nói có phương thuốc trị khỏi bệnh cho họ.”

Lạc Âm Phàm nhìn Trác Vân Cơ. “Nàng đi chế thuốc đi, đừng vì ta mà làm lỡ chuyện.”

Trác Vân Cơ mỉm cười rồi xoay người đi vào trong.

Ông lão đưa hai sư đồ Lạc Âm Phàm vào một phòng trống, Trọng Tử liền đi vào thu xếp chăn gối, lau bàn ghế sạch sẽ rồi bước ra cửa lấy một chậu nước, tuy có Tịnh thủy chú^[1] nhưng nàng biết rõ thói quen dùng nước rửa tay hằng ngày của Lạc Âm Phàm.

[1] Tịnh thủy chú: phép chú lau rửa sạch sẽ mà không cần dùng đến nước.

Thấy nàng lảng xãng như vậy, Lạc Âm Phàm dường như vẫn chưa nguôi giận, nói: “Ta dạy ngươi học những thứ này sao?”

Trọng Tử cúi đầu, mặt đỏ rần. Nàng chẳng biết làm gì, không giống như Vân tiên tử, có thể chế thuốc cứu người, nàng chỉ biết làm tốt những việc nhỏ này thôi. “Đệ tử biết sai rồi, sau này đệ tử sẽ không chạy lung tung nữa, sư phụ đừng giận!”

Vẻ mặt Lạc Âm Phàm tươi tỉnh hơn. “Sai ở chỗ nào nữa? Chỉ là chạy lung tung khiến vi sư tức giận thôi sao?”

Trọng Tử hơi luống cuống, liếc nhìn chàng, trong lòng cảm thấy bất an và nghi hoặc.

Lạc Âm Phàm cảm thấy bất lực.

Trẻ con vẫn mãi là trẻ con, làm gì và không làm gì cũng để ý xem chàng có thích hay không nhưng không hề biết rằng, yêu cầu của chàng thực ra vô

cùng đơn giản, chỉ cần nàng biết cân nhắc chừng mực, không tự làm theo ý mình, học được cách chăm sóc, bảo vệ bản thân mà thôi. Đồ đệ hết lần này tới lần khác bị thương khiến chàng nghi ngờ phải chăng Trọng Hoa tôn giả chàng hữu danh vô thực.

Lúc cần nàng nghe lời thì không chịu nghe lời, thế mà lúc bị trách phạt lại tỏ ra ngoan ngoãn đến vậy, nói quý là quý liền ba ngày ba đêm, nhưng kết quả là vẫn không biết mình sai ở chỗ nào. Tiểu đồ đệ này có phải được trời phái xuống để làm chàng tức chết hay không!

“Lui mau!”

“Sự phụ...”

“Lui mau!”

Dục độc lan tràn thị trấn nhỏ bé, tiêu điều, không thể chậm trễ hơn nữa, Trác Vân Cơ ngày đêm bào chế giải dược. Trọng Tử vì chuyện Lạc Âm Phàm đang tức giận mà không ngủ được, muốn đến phụ giúp Trác Vân Cơ để khiến chàng vui vẻ, đáng tiếc là nàng không biết chút pháp thuật nào, trừ việc sắp xếp lại các dược liệu, nàng không thể làm gì khác. Trong thời gian Trác Vân Cơ chế thuốc, nàng chỉ biết ngồi bên cạnh.

Có lẽ vì bầu không khí ở thị trấn nhỏ bé này quá dị thường nên tâm trạng của Trọng Tử mới rớt xuống theo, nàng cảm thấy vô cùng buồn bã và tẻ nhạt.

Vân tiên tử luyện thuốc cứu người, giúp chàng bảo vệ bách tính, còn nàng chẳng biết làm gì, đã thế còn phạm sai lầm lớn. Chàng chưa từng nghiêm nghị quát mắng nàng như vậy, từ nay về sau, có phải chàng sẽ không còn thích nàng, không còn quan tâm tới nàng nữa hay không?

“Tôn giả mắng cũng vì muốn tốt cho muội.”

Trọng Tử nghe vậy thì sững sốt, hồi lâu mới phản ứng lại được, hóa ra Vân tiên tử cũng biết sự phụ tức giận, trách mắng nàng.

Trác Vân Cơ quay mặt về phía lò thuốc để làm phép, nhẹ giọng nói: “Ta chưa từng thấy chàng tức giận như vậy!”

Trọng Tử then thùng nói: “Vân tiên tử thông minh, lại có tấm lòng Bồ Tát, làm sao người tức giận với Vân tiên tử được!”

Trác Vân Cơ không muốn nói tiếp chuyện này, gương mặt dưới ánh lửa bập bùng ánh lên nét ôn nhu, hiền dịu. “Muội biết dục độc không?”

Trọng Tử lắc đầu.

“Dục độc có xuất phát từ Ma cung, thực chất nó không gây hại gì lớn, chỉ là nó có thể khuếch đại dục vọng từ tận đáy lòng con người khiến họ đấu đá tranh giành, thậm chí giết nhau để rồi sau này luôn đau khổ, ân hận, cuối cùng dục vọng họ nhập ma.”

“Vậy tại sao hai cụ già ở nhà này không bị dục độc khống chế?”

“Hai vị lão nhân đây bản tính thành thực, lương thiện, vì thế mới may mắn thoát khỏi ảnh hưởng của dục độc.” Trác Vân Cơ khẽ mỉm cười. “Có thể hài lòng với bản thân, thấy mình đã đủ đầy mới là điều may mắn nhất trên đời.”

Trọng Tử ngỡ ngàng trong chốc lát rồi nói: “Dục vọng trong thâm tâm con người là gì?”

“Nhiều lắm, tham dục, hận dục, còn có cả ái dục.” Trác Vân Cơ thu lại tiên pháp, lấy từ trong lò ra một viên thuốc, tỉ mỉ xem xét rồi rủ rủ nói: “Trong lòng có dục vọng cũng không có gì kỳ lạ, kể cả đệ tử Tiên môn cũng khó tránh khỏi, thật ra nếu trúng dục độc, chỉ cần tĩnh tâm, khống chế dục

vọng trong vòng ba tháng, dục độc ắt sẽ tiêu tan, đáng tiếc là chẳng có mấy người có đủ nghị lực để làm việc này.”

Nói xong, Trác Vân Cơ tiện tay đưa viên thuốc vừa lấy ra cho Trọng Tử. “Trần này không an toàn lắm, muội tu hành chưa lâu, chi bằng giữ viên giải dục này bên người, đề phòng những chuyện không may xảy ra.”

Trọng Tử im lặng nhận lấy.

Trác Vân Cơ lấy tất cả những viên thuốc đã luyện thành ra rồi lại bỏ những dục liệu mới vào lò luyện, khẽ thở dài. “Thứ con người sợ không phải là dục vọng mà là sợ không khống chế được nó. Ta từng quen một vị tiên tử của phái Thiên Sơn, nàng ấy không trúng độc nhưng bởi trong lòng có nhiều dục vọng nên đã phạm một sai lầm lớn, cuối cùng nhập ma, có thể thấy nếu không tự kiểm chế được tình cảm của mình thì còn nghiêm trọng hơn bị trúng độc nhiều.”

Trọng Tử nói: “Người ấy là Âm Thủy Tiên sao?”

Trác Vân Cơ chỉ “ừ” một tiếng rồi lại tiếp tục làm phép chế thuốc.

Trọng Tử nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp, diêm tĩnh phía đối diện, cảm thấy vừa hồ thẹn vừa kính nể.

Lời của Trác Vân Cơ rớt cuộc là vô tình hay cố ý nhắc nhở nàng? Còn tặng thuốc cho nàng! Một tiên tử thông minh, sáng suốt như vậy, sư phụ không có cảm tình chút nào sao?

Thấy trên trán Trác Vân Cơ lấm tấm mồ hôi, Trọng Tử bèn lấy ống tay áo của mình lau cho Vân Cơ.

Trác Vân Cơ bỗng nói: “Tới rồi!”

Trong ánh lửa lập lò, vô số người trúng độc, đang xông tới, vây quanh căn nhà nhỏ chật như nêm cối. Trong số họ có đủ nam, nữ, già, trẻ, tay lăm lăm gậy gõ, mặt mày dữ tợn, tỉ mỉ kiểm tra, xem xét một hồi, ánh mắt tràn ngập vẻ quỷ dị: đắc ý, thù hận, tham lam...

“Lão già họ Hàn kia, mở cửa mau, ra ngoài này cho ta!”

“Đem người ra đây!”

...

Hai ông bà già chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, lật đật chạy ra mở cửa, thấy đám người kia thì giật mình. “Các người là...”

Mọi người nhất loạt chửi mắng lão: “Mau giao yêu nữ cho ta!”

Ông lão nghi hoặc, hỏi: “Yêu nữ nào cơ?”

Một người trong số đó cười nhạt, nói: “Lão tưởng chúng ta không biết ư? Hôm qua yêu nữ đã xuất hiện tại trấn này, mang theo thảo dược bên mình, hai vợ chồng lão lại lén lén lút lút, nhất định là đã thông đồng với ả để hại chúng ta!”

Ông lão giải thích: “Mọi người hiểu lầm rồi! Đó là tiên cô từ Thanh Hoa sơn tới để cứu chúng ta đó!”

“Nói bậy! Chúng ta đều khỏe mạnh, ả muốn cứu cái gì?”

“Tiên cô thật sự đang chế thuốc để trị bệnh cho mọi người!”

“Chúng ta có bệnh ư? Hai vợ chồng già các người bị bệnh thì có!” Người nọ tức giận quát. “Đó là độc dược, các người tâm địa bất lương, muốn hại chết cả trấn này hòng chiếm đoạt tiền tài của chúng ta!”

Ông lão vội kêu lên: “Chúng ta nào dám chứ?”

“Đừng nghe lão già đó!” Người nọ vung tay lên. “Mọi người xông lên, chúng ta vào tìm ả yêu nữ kia.”

Hai ông bà già hoảng sợ, lật đật chặn bọn họ lại, đúng lúc đó, Trác Vân Cơ cùng Trọng Tử vén mảnh vải, bước ra. Trác Vân Cơ lắc đầu, ngăn hai ông bà già lại. “Bọn họ đã nhiễm độc, chắc chắn không nghe lời lão nói đâu, nơi này đã có ta, hai vị vào trong trước đi, dù có nghe thấy gì cũng không được ra ngoài.”

Hai ông bà già đang sợ hãi, nghe Trác Vân Cơ nói vậy thì vội vàng trốn về phòng mình.

Hai vị cô nương mặt đẹp như hoa đột nhiên xuất hiện, tất cả những người đang đứng ngoài cửa đều vô cùng sửng sốt. Các nam nhân không che giấu nỗi ánh mắt háo sắc, thê tử họ thì lộ vẻ ghen ghét.

Trọng Tử nói: “Bọn họ tới để nhằm vào tiên tử, có thể khẳng định có người đứng sau ngấm ngấm sai khiến họ.”

“Là Dục Ma.” Trác Vân Cơ nhíu mày, nói: “Những người này đã trúng dục độc, bị nó thao túng, đáng tiếc là còn một lò thuốc chưa luyện thành.”

“Nàng vào chế thuốc đi!” Phía sau bỗng vang lên giọng nói của Lạc Âm Phàm.

“Làm phiền tôn giả vậy.” Trác Vân Cơ mỉm cười, đưa bình thuốc lớn trong tay cho Trọng Tử. “Mỗi người một viên.” Nói xong, nàng xoay người, đi vào trong.

Chỉ yên lặng trong chốc lát, đoàn người lại bắt đầu náo động.

“Là bọn chúng, còn có trợ thủ nữa!”

“Mọi người xông lên nào!”

“ ... ”

Đám người phẫn nộ như thủy triều dâng, ló nhố, ồn ào, khí thế hùng hực nhưng còn chưa xông đến cửa đã nhất loạt đứng khựng lại, duy trì tư thế cổ quái, nực cười, người nào người nấy đứng im tại chỗ.

Lạc Âm Phàm vẫn chấp tay đứng bất động ở trước cửa.

Trọng Tử hiểu ý chàng, muốn biểu hiện tốt một chút để lấy lòng chàng, liền nhanh nhẹn tiến lên, đổ dược hoàn từ trong lọ ra, nhét vào miệng mỗi người một viên.

Tuy mọi người đứng bất động nhưng miệng vẫn có thể cử động, tiếng mắng chửi nổi lên từ bốn phía.

Người nọ “phi” một tiếng, phun viên thuốc từ trong miệng ra, vẻ mặt vô cùng sợ hãi. “Người dám cho ta uống độc dược...”

Lời còn chưa dứt, dược hoàn lại được nhét vào miệng hắn. Hắn đang định phun ra lần nữa thì cằm đã bị bóp chặt, một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại khẽ vuốt vuốt cổ họng hắn, dược hoàn liền theo yết hầu trôi xuống.

“Độc dược” đã vào bụng, người nọ sợ đến nổi mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng cổ quái, thú vị.

Trọng Tử cười, nói: “Cho người ăn đường đây!”

Mọi người ra sức chống cự việc uống thuốc, thậm chí có người thà chết không chịu há miệng, cũng may Trọng Tử vốn là đại cao thủ trong việc chọc cười người khác, cuối cùng nàng cũng thuận lợi nhét những viên giải dược xuống tận dạ dày họ.

Hết một lọ thuốc, đa số bọn họ đã được giải độc.

Như vừa tỉnh mộng, vẻ mặt những người đó từ kinh hãi chuyển sang nghi hoặc rồi trở nên xấu hổ. Họ cúi đầu, nhắm mắt, có vẻ vô cùng đau khổ, như muốn sụp đổ vậy. Chắc là họ đang ngỡ ngàng, không tin nổi trong thời gian qua mình đã làm những chuyện hết sức hoang đường.

Chẳng trách dục độc có thể dụ người ta nhập ma, Trọng Tử không đành lòng, nhẹ giọng an ủi: “Các người chỉ là... bị trúng độc, những lầm lỗi mà các người gây ra không phải là lỗi của các người.”

Có người bỗng nhiên khóc hu hu. “Sao ta lại... làm những chuyện đáng kinh tởm như thế? Thật sự ta không bằng cảm thú, tiên cô hãy giết ta đi!”

Hắn vừa dứt lời, rất nhiều người khóc rống lên theo hắn, vô cùng âm ỉ.

Trọng Tử nhanh trí nói: “Các người chớ lo lắng, những chuyện đó thực chất chưa bao giờ xảy ra. Chỉ là do thâm tâm của mọi người có dục niệm nên tự mình tưởng tượng ra rồi làm theo thôi. Thế nào, các người không tin lời ta à?”

Thần tiên đã nói thì đương nhiên không thể sai được, mọi người dần nín khóc, lộ vẻ ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ.

Đối với những người này, lãng quên là biện pháp tốt nhất, Trọng Tử trấn an họ: “Các người không tin ta nhưng ít nhất cũng phải tin tưởng sư phụ ta, người là tôn giả của Nam Hoa tiên sơn, danh tiếng lẫy lừng.”

Mọi người nhất loạt hướng ánh mắt về phía chàng.

Trong ánh lửa, vị tiên nhân mặc áo choàng trắng lẳng lẳng đứng trước cửa nhà, giữa bóng tối mênh mênh, nét nhu hòa, điềm tĩnh của chàng càng hiện lên rõ rệt, trong đáy mắt thăm sâu, bình lặng, hai con ngươi sáng lấp lánh, vô cùng êm dịu khiến tâm trạng mọi người bình tĩnh trở lại.

Người như vậy, ngoại trừ Nam Hoa tiên tôn thì còn là ai được chứ? Mọi người ngấm nhìn chàng mà đờ đẫn cả người.

Tiểu đồ đệ đã hao tổn bao tâm tư để khuyên giải, an ủi mọi người, sự tức giận của Lạc Âm Phàm vơi đi một nửa, chàng khẽ gật đầu.

Lúc này, mọi người không còn nghi ngờ gì nữa. Thực sự thì lòng tin này không có bất cứ lý do gì, hay nói cách khác, đó là sự tin tưởng từ trong tiềm thức của họ, là hy vọng duy nhất giúp họ tiếp tục sống một cuộc sống hoàn toàn bình thường như trước đây.

Trọng Tử liếc nhìn bóng dáng trắng như tuyết của chàng, nhẹ nhàng cụp mi mắt.

Lạc Âm Phàm chột giơ tay lên, lạnh lẽo kéo nàng về bên cạnh.

Bất ngờ tấn công Trọng Tử là một luồng khí quý dị màu xanh, tựa như cơn gió nam nóng nực ngày hè, nó lướt qua đầu, nơi đó liền lưu lại cảm giác nóng bức đến ngọt ngào. Không đánh trúng mục tiêu, luồng khí ấy lập tức chuyển hướng, lại nhắm đến phía nàng mà đánh tới.

Trọng Tử cả kinh, nói: “Cái gì vậy?”

“Là dục độc.” Lạc Âm Phàm hất tay, che chắn cho nàng, luồng khí xanh dính vào ống tay áo màu trắng, thuận thế chồm lên, nhập vào người chàng rồi biến mất.

Không ngờ chàng lại khinh địch như vậy, dẫn tới bị trúng độc, Trọng Tử cuống cuống lấy ra một viên giải dược trong chiếc lọ mà Trác Vân Cơ đưa cho nàng, nói: “Su phụ, đệ tử vẫn còn một viên giải dược.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu.

Đây không phải là lần đầu tiên Lạc Âm Phàm đụng độ với Dục Ma, chàng hoàn toàn đủ khả năng đánh tan luồng khí độc đó. Đối với một người tu tiên chân chính như chàng, tiết chế triệt để dục vọng không phải là điều gì quá to tát. Do đó, đối với đệ tử Tiên môn, dục độc căn bản là vô hại, không cần phải bận tâm. Vì vậy, từ trước tới nay chàng chưa từng quan tâm đến nó, chỉ có điều tu vi của tiểu đồ đệ còn thấp, khó có thể tự tiết chế dục vọng, nếu bị trúng độc thì sẽ rất phiền phức.

Dục độc bỗng nhiên xuất hiện ở đây thì Dục Ma chắc chắn cách nơi này không xa lắm.

Chàng còn đang mãi suy xét, Trọng Tử cũng nhớ lại những lời Trác Vân Cơ từng nói, nàng yên tâm và thoải mái trở lại. Chỉ cần giữ tâm hồn luôn thanh tịnh, khống chế được dục vọng thì ba tháng sau, dục độc sẽ tự giải. Một người như chàng đương nhiên không cần dùng tới giải dược.

Lại phóng tầm mắt ra xa, tất cả mọi người dù trúng độc, hay không trúng độc đều đã được chàng làm phép đưa đi nơi khác.

Rất nhiều luồng khí màu xanh đang bay về phía này, gần như chập cứng cả bầu trời. Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mày, đang định động thủ, chợt nghe xa xa có tiếng huýt sáo, nhất định là những luồng khí xanh kia đã nhận được mệnh lệnh, nhất loạt lao tới chỗ chàng và Trọng Tử.

Tiếng huýt sáo vô cùng rõ ràng, ắt hẳn là đồng bọn của chúng. Lạc Âm Phàm liền lập kết giới bao quanh chỗ Trác Vân Cơ luyện giải dược, định đi ra ngoài xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thì vô tình nhìn sang tiểu đồ đệ

ở bên cạnh. Nghĩ đồ đệ đã mấy phen gặp nguy hiểm, nếu chàng không đích thân ở bên cạnh trông nom, sẵn sóc thì khó có thể yên tâm được, bởi vậy, chàng nhẹ nhàng vung tay áo, mang cả Trọng Tử đi.

Bên ngoài trấn, trên một gò cao có một bãi đất trống, ánh trăng tỏa sáng lạnh lẽo, luồng khí xanh lớn vờn, vờn quanh, trên đó có rất nhiều đôi nam nữ trần như nhộng hoặc đang đuổi bắt, trêu đùa nhau hoặc đang quán quýt, giao hoan với nhau, phát ra vô số âm thanh dâm dăng, tục tĩu. Một vị đạo trưởng mặc y phục màu xanh ngoài ba mươi tuổi cùng mười một gã đệ tử đang khoanh chân ngồi giữa bãi đất trống, tạo thành một thế trận cổ quái, trên đỉnh đầu là mười hai thanh trường kiếm xếp thành kiếm trận, kiếm khí dâng cao, giăng co một trận quyết liệt với luồng khí màu xanh.

Rõ ràng vị đạo trưởng này nhận thấy Dục Ma đang tác oai tác quái nên mới dẫn đám đệ tử tới tận đây đối phó. Bọn họ vừa giao đấu với Dục Ma, hai bên giăng co không nhân nhượng, lúc này Dục Ma đang biến hóa ra các loại ảo giác hòng làm dao động tâm trí của mọi người.

Lạc Âm Phàm không tương trợ mà chỉ đứng từ xa quan sát kiếm trận kia, trong mắt chàng dần hiện lên vẻ tán thưởng.

Chàng đã từng chiêm ngưỡng nhiều kiếm trận của các môn phái trong Tiên môn nhưng chưa từng thấy thế trận nào cổ quái như thế này. Chắc đây là do vị đạo trưởng kia tự bày ra, mặc dù không quá cao siêu nhưng cũng có thể gây khó dễ cho đối phương. Lại nhìn vị đạo trưởng đó và các đệ tử của ông ta, có thể thấy đây là một môn phái riêng biệt, không thuộc Tiên môn. Người này đang bị ảo giác vây quanh, đối mặt với bao sự mê hoặc nhưng tâm vẫn thanh tịnh, mặt không hề đổi sắc, xem ra việc tu hành của ông ta đã có chút thành tựu, thêm mười năm nữa nhất định sẽ tu thành tiên cốt.

Lạc Âm Phàm tu hành đã mấy trăm năm, đạt đến địa vị Vô cực Kim tiên, tất cả đều thấu tình đạt lý, tuyệt tình, tuyệt dục. Đối với những ảo giác dâm dục đang diễn ra xung quanh, chàng tuyệt nhiên nhìn mà không thấy nhưng chàng lại quên mất một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, mãi đến lúc

Trọng Tử ở bên cạnh “a” lên một tiếng thốt thanh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ngưng ngùng của nàng, chàng mới biết mình đã sơ suất. Sau một hồi hồi hận, Lạc Âm Phàm không nói không rằng, làm phép phong tỏa một phần nhận thức của nàng.

Mọi ảo giác trước mắt đều tan biến nhưng Trọng Tử vẫn ngẩn người.

Mặt nàng nóng bừng, toàn thân cũng nóng giãy như lửa đốt.

Những đôi nam nữ trong tư thế quá đổi thân mật, phóng dăng, đáng ghê tởm nhưng động tác hôn môi của bọn họ rất quen mắt. Sư phụ cũng đã từng hôn nàng! Nhưng nụ hôn của sư phụ hết sức ôn hòa, không càn quấy như bọn họ, cảm giác đó khiến nàng không thể nào quên, thậm chí nàng còn khát khao...

Đôi môi bỗng trở nên khô khốc.

Sao lại có thể so sánh nụ hôn của sư phụ với những hành động đáng ghê tởm này chứ! Trọng Tử chợt tỉnh ngộ, hận không thể tự cho mình mấy cái bạt tai, vừa thẹn vừa sợ, vì vậy nàng vội cúi gầm mặt, che dấu cảm xúc.

Lạc Âm Phàm nhìn thấu tâm tư Trọng Tử qua đôi mắt nàng, thâm rùng mình, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Biến cố trước mắt khiến chàng trở tay không kịp, vừa rồi chỉ mãi quan sát tình thế mà quên mất người đứng bên cạnh, đúng là chàng không nên đưa nàng đi cùng. Tu vi của đồ đệ còn thấp, lần đầu chứng kiến những cảnh như thế này thì khó tránh khỏi có những suy nghĩ lệch lạc. Thân là sư phụ, chàng nên giải thích giúp nàng những nghi hoặc, bằng không cứ để nàng tu tiên mà trong đầu vẫn chất chứa những hình ảnh đó thì hậu quả sẽ thật khó lường.

Nói thì nói vậy nhưng chàng tu hành đến cảnh giới này rồi, vốn không nên câu nệ nhiều lắm, đang định mở miệng giải thích...

Lần thứ hai, Lạc Âm Phàm phát hiện làm sư phụ thật khó.

Nghĩ đi nghĩ lại, chàng lấy lại vẻ bình tĩnh, điềm nhiên nói: “Con người có thất tình lục dục, tình yêu nam nữ xuất phát từ chủ định của bản thân, thường vì tình yêu mà sinh dục, nhưng một khi không khống chế, kiểm soát được tình dục, ham muốn thể xác quá độ ắt sẽ biến thành dâm dục. Dục Ma biến hóa huyền ảo như vậy là muốn làm dao động tâm trí của thầy trò vị đạo trưởng kia.”

Trọng Tử vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Tình yêu nam nữ thì nàng hiểu, chính là hai bên cùng thích nhau, còn dâm dục là gì, những đôi nam nữ kia đang làm chuyện gì vậy?

Lạc Âm Phàm không giải thích thêm nữa, việc này không thể nói rõ trong một chốc một lát được, đợi khi nào trở lại Nam Hoa, chàng sẽ nhờ một nữ đệ tử giải thích cặn kẽ cho nàng, như vậy là thỏa đáng nhất.

“Có dục vốn không phải là sai lầm lớn nhưng lòng người chật hẹp, ham muốn cá nhân lại nhiều, ắt đạo đức người đó sẽ hẹp hòi, không những dễ mất đi sự ngay thẳng và lương thiện mà còn vì dục vọng cá nhân mà nảy sinh ác niệm. Những người tu tiên phải giữ cho tâm không chứa tạp niệm, không ham muốn, không có nhu cầu, chỉ quan tâm đến những chuyện giữa đất trời và chúng sinh.”

Trọng Tử im lặng.

Chàng chính là người như vậy, trong lòng chàng vĩnh viễn chỉ có bách tính, lục giới, không còn dư khoảng trống nào khác.

Trọng Tử nói: “Đệ tử nhớ rõ rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì nữa.

Đúng lúc này, vị đạo trưởng áo xanh bên kia bỗng hét lên một tiếng rúng động đất trời, kiếm trận giữa không trung tỏa ánh sáng chói lòa, luồng khí màu xanh bị chặt đứt, những đôi nam nữ trong ảo giác kia trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, vài chiếc bóng đen lớn vờn xung quanh bỗng cất tiếng kêu thảm thiết rồi lụi tắt.

Vị đạo trưởng áo xanh đứng lên nhưng không đuổi theo Dục Ma, chỉ lớn tiếng hỏi: “Các hạ là địch hay bạn?”

Hai chiếc bóng trắng hiện thân dưới ánh trăng, một nam một nữ, khí chất phi phàm.

Nhìn ra kim tiên khí trên người vừa xuất hiện, vị đạo trưởng áo xanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng bái lạy, nói: “Bần đạo là Hải Sinh, bái kiến Trọng Hoa tôn giả!”

Nghe thấy danh hiệu Trọng Hoa tôn giả, chúng đệ tử của vị đạo trưởng vừa mừng vừa sợ, cùng nhau quỳ xuống.

Lạc Âm Phàm ra hiệu không cần đa lễ. “Thuật pháp của đạo trưởng đây, ắt hẳn là một phái riêng.”

Hải Sinh nghe vậy thì vô cùng xấu hổ, nói: “Bần đạo chưa từng học qua thuật pháp, chỉ là lúc còn niên thiếu được một vị tiên trưởng họ Sở thuộc Trường Sinh cung chỉ bảo, vốn muốn lên tiên sơn bái sư nhưng lúc đó bần đạo còn mẹ già không ai phụng dưỡng, lại không có tiền để đi đường, bởi vậy mới gác lại, mỗi ngày theo vị tiên trưởng kia học đạo, miễn cưỡng tu hành chút linh lực, suy đoán lung tung ra mấy chiêu kiếm thuật. Vừa rồi đi ngang qua đây, bắt gặp Dục Ma đang tác oai tác quái nên bần đạo lần theo dấu vết của chúng đến tận đây, chẳng ngờ lại phải xấu hổ trước mặt tôn giả rồi.”

Tiên trưởng họ Sở thuộc Trường Sinh cung? Lạc Âm Phàm trầm mặc trong chốc lát rồi gạt đầu. “Trường Sinh cung thuộc phái Chú tiên, người mặc dù sử dụng kiếm thuật nhưng lại mang tinh thần của Chú tiên, đây chính là duyên cớ của kiếm trận kỳ quái ban nãy.”

Hải Sinh bái lạy, nói: “Năm kia mẹ già của bản đạo đã mất, bản đạo từng nhiều lần lên Trường Sinh cung và núi Côn Luân bái sư nhưng đều bị cự tuyệt, phải đứng ngoài cửa, chỉ vì Minh cung chủ và Ngọc Hư trưởng giáo thấy phương pháp tu hành của bản đạo cổ quái, kết hợp giữa Chú tiên và Kiếm tiên nên bọn họ thấy không hợp. Bản đạo cũng tìm Sở tiên trưởng mấy lần nhưng không gặp, đành phải một mình hành tẩu giang hồ. Mấy đệ đệ đây tại hạ cũng mới thu nhận được hai năm, thuật pháp hết sức đơn điệu, từ đầu chí cuối không thể nở mày nở mặt với ai, mong tôn giả nói giúp bản đạo vài câu, cho bản đạo được bái nhập Nam Hoa phái.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu. “Đạo trưởng sáng chế thuật pháp, kết hợp giữa hai phái Kiếm tiên và Chú tiên, trên dưới Tiên giới chưa từng có lệ này, ta nghĩ đạo trưởng đã tự lập ra một trường phái riêng, hà tất còn đi bái sư làm gì nữa, chi bằng tự khai sơn lập phái có phải hơn không?”

Hải Sinh hoảng hốt. “Tôn giả quá lời rồi, chỉ là thuật pháp thô thiên, đơn điệu, sao dám tự lập phái đây?”

Lạc Âm Phàm nói: “Những gì đạo trưởng tu luyện đều không hợp với phái Kiếm tiên và Chú tiên, nếu miễn cưỡng bái nhập, nhất định sẽ thành một kẻ vô tích sự. Các vị tổ sư môn phái trước đây khi lập phái cũng đều không có bậc cao minh chỉ dạy, đạo trưởng chỉ thấy gian nan trước mắt mà không biết nhìn xa trông rộng là tự coi nhẹ chính bản thân mình.

Chàng vừa nói ra lời này, chúng đồ đệ đều tỏ ra hết sức vui mừng, hăng hái nói: “Tôn giả đã nói thì nhất định không phải giả tạo, các đệ tử đây tuy ngu dốt nhưng nguyện mãi mãi đi theo sư phụ, sư phụ đừng chần chừ nữa.”

Hải Sinh cũng hiểu ra. “Tôn giả đã nói vậy, Hải Sinh hiểu rồi. Tệ phái vì có lời nói này của tôn giả mà được thành lập, mong tôn giả ban cho tệ phái một cái tên.”

Lạc Âm Phàm không từ chối, nói: “Người trong Tiên môn có nhiệm vụ bảo vệ sinh linh, bách tính, bằng không dù có tiên thuật cũng không được coi là Tiên môn, chỉ bằng đạo trưởng lấy hai chữ Phù Sinh đặt tên cho môn phái.”

Hải Sinh cùng chúng đệ tử cúi đầu bái tạ.

Lạc Âm Phàm nói: “Trần này không hề có đệ tử Tiên môn trấn giữ, chỉ bằng đạo trưởng lập phái tại nơi này, cũng dễ thu nhận những đệ tử một lòng muốn tu hành, hơn nữa còn có thể bảo vệ bách tính ở đây.” Rồi chàng chỉ tay về ngọn núi phía xa xa. “Ngọn núi này có linh khí, rất hợp để làm nơi trú ngụ.”

Hải Sinh nói: “Bần đạo xin ghi nhớ những lời dặn dò của tôn giả.”

Lạc Âm Phàm đưa cho Hải Sinh một tín hương và một quyển trục^[2]. “Dừng chân tại đây ắt sẽ có nhiều gian nan, đây là tín hương của ta, nếu Ma tộc xâm phạm, ngươi hãy đốt nó, tự khắc sẽ có đệ tử ở nơi lân cận đến trợ giúp. Vừa rồi ta thấy kiếm trận của ngươi còn nhiều sơ hở nên sửa đổi hai chỗ, như thế mới có thể khuếch đại uy lực của nó.”

[2] Sách được viết trên giấy lụa, có trục gỗ để quán lụa xung quanh, gọi là quyển trục.

Hải Sinh vui mừng tiếp nhận rồi tạ ơn lần nữa.

Lạc Âm Phàm không nói gì thêm, cùng Trọng Tử rời đi.

Khai sơn lập phái không phải chuyện đùa, Hải Sinh cùng các đệ tử không chần chừ thêm nữa, ngự kiếm bay thẳng đến ngọn núi Lạc Âm Phàm chỉ, nhanh chóng khai phá làm nơi trú ngụ.

Trên gò đất lại vắng vẻ, tĩnh lặng như cũ, mấy luồng khí xanh tụ hợp một chỗ, một gã mặt quỷ hiện thân trên gò đất trống, nhìn đám người đã đi xa, ánh mắt tràn ngập sự hận thù.

“Xem ra đám thuộc hạ ăn hại của ngươi đã chạy tán loạn hết rồi, ngươi còn không mau quay trở về thánh cung mà ẩn núp đi!”

“Âm Thủy Tiên!”

Âm Thủy Tiên quay lưng về phía ánh trăng, khuôn mặt bị bóng đêm che khuất, nói với giọng xác xược: “Đường đường là Dục Ma đại hộ pháp mà nhìn thấy Lạc Âm Phàm lại sợ mất mật, không dám lộ mặt, ta còn tưởng ngươi cao minh lắm chứ!”

Tên mặt quỷ cả giận, nói: “Ngươi bớt nói kháy đi một chút!”

“Ta không rảnh để quản chuyện của ngươi.” Âm Thủy Tiên thản nhiên nói. “Thánh quân cho gọi ngươi về đây!”

Chỉ vì Lạc Âm Phàm mà y và đám thuộc hạ phải bao phen đi đời, không có chốn dung thân, tên mặt quỷ căm rãnh cười nhạt. “Một ngày nào đó, Dục Ma ta nhất định sẽ nhổ tận gốc Nam Hoa phái của hã.”

Chương 18: Sở Bất Phục

Trác Vân Cơ đã luyện thành linh dược, dược độc lan tràn trần nhỏ đã được hóa giải, Lạc Âm Phàm không cần ở lại đây nữa, liền đưa Trọng Tử quay về Nam Hoa. Tần Kha và chúng đệ tử đã về từ trước, Văn Linh Chi đón Mẫn Tố Thu bình an trở về, Mẫn Vân Trung hết sức vui mừng, nhưng nói tới chuyện để Vạn Kiếp chạy thoát thì lại cảm thấy phiền muộn, tiếc hận. Cũng may mà Tần Kha chưa nói tới chuyện Trọng Tử tu luyện Linh đài ấn. Mẫn Vân Trung và những người khác không biết chuyện, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến Trọng Tử trở tay không kịp.

Lạc Âm Phàm không nhắc lại chuyện bắt nàng ở trong phòng tự sám hối mà chỉ trách phạt Mộ Ngọc rất nặng, chiếu theo môn quy thì Mộ Ngọc sẽ chịu phạt bằng roi, tạm thời bị thu lại chức vị thủ tọa đệ tử, đến Tổ sư điện tự sám hối.

Trọng Hoa tôn giả từ trước tới nay chưa từng trách phạt chúng đệ tử quá nặng nề, mọi người đều bất ngờ khi thấy chàng phạt Mộ Ngọc nặng thế nhưng không ai dám nhiều lời. Về lý mà nói, tân đệ tử hành động tùy hứng, thân làm thủ tọa đệ tử đã không ngăn cản còn cố ý che giấu giúp, quả thực là thất trách^[1], bởi vậy Mẫn Vân Trung cũng không nói hộ được, còn Tần Kha may mắn bị trách phạt nhẹ nhàng hơn.

[1] Thất trách: không làm tròn bổn phận.

Làm liên lụy đến hai người, Trọng Tử cảm thấy vừa khỏ sở vừa áy náy, nàng đã cầu xin giúp hai người họ mấy lần nhưng đều bị Lạc Âm Phàm nghiêm khắc đuổi ra.

Sư phụ luôn ôn hòa đột nhiên hành sự không tình không lý đã đành nhưng điều khiến nàng bất an hơn là từ khi quay về Tử Trúc phong, Lạc Âm Phàm dần trở nên lạnh nhạt, không còn đối xử hòa nhã với nàng nữa, thậm chí còn không để nàng vào đại điện hậu hạ.

Sư phụ đang giận mình lắm phải không? Trọng Tử vô cùng hối hận, ngày nào cũng cùng con nghề luyện tập Linh đài ấn, rất quy củ, không còn chạy nhảy lung tung nữa, chỉ một lòng mong chàng nguôi giận.

Ngày hôm đó, nhân dịp các vị đệ tử lên ngọn núi cao nhất tụ họp theo thông lệ, nàng rốt cuộc cũng có cơ hội lên lên Tô sư điện thăm Mộ Ngọc.

Bên ngoài Tô sư điện tịnh không một bóng người, yên ả, vắng vẻ, lặng ngắt như tờ.

Vừa đi lên bậc tam cấp, cảm giác sợ hãi kỳ dị lại xông tới, xâm chiếm tâm trí nàng, Trọng Tử chậm rãi đi vào, trong đầu bất giác hiện rõ một con mắt đỏ ôi như máu...

Có cảm giác như dù cách nàng một cánh cửa dày nhưng Thiên ma lệnh bên trong kia vẫn đang cười với nàng!

Mộ Ngọc và chúng đệ tử hàng ngày nhìn thấy nó đều không có cảm giác này, tại sao chỉ một mình nàng cảm nhận được? Chẳng lẽ vì nàng và chủ nhân trước kia của nó đều có sát khí trời sinh giống nhau sao?

Bất luận thế nào, nó đã bị Ma tôn dùng cấm thuật phong ấn lại rồi, hiện giờ chỉ còn là một khối sắt vô dụng mà thôi, có gì phải sợ chứ! Trọng Tử chợt dạ nghĩ, nhìn cánh cửa đại điện cao sừng sững đang đóng im ỉm trước mặt, không dám đưa tay ra đẩy.

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng kêu “két” một tiếng rồi được mở từ bên trong ra. Mộ Ngọc xuất hiện, trên người chỉ khoác chiếc áo bào hai màu xanh trắng bình thường, phong thái vẫn ôn hòa, thận trọng, dường như chẳng có gì thay đổi so với trước.

“Trọng Tử!”

“Mộ sư thúc...” Trọng Tử cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Mộ Ngọc cúi đầu nhìn nàng, bật cười, nói: “Lo gì chứ! Ta không sao. Có phải ngươi đi xin giúp ta mà bị tôn giả mắng không?”

Ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, giọng nói vô cùng quen thuộc, càng nghe càng thấy thân thiết. Từ trước tới nay, cứ nhìn thấy Mộ Ngọc là nàng lại chạy tới quần quýt, làm nũng nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy âm ỉ và áy náy khôn nguôi. Không kìm nổi nữa, nàng nhào vào người Mộ Ngọc, khóc rống lên.

Mộ Ngọc ôm nàng, vỗ về. “Ta không trách ngươi, hình phạt cũng không quá nặng, đừng khóc nữa!”

Trọng Tử càng khóc to hơn.

Mộ Ngọc hiểu nàng đang nghĩ gì, liền an ủi: “Chỉ là tạm thời không giữ chức vị đó nữa, sau khi chịu phạt xong, ta vẫn sẽ làm thủ tọa đệ tử, có gì đáng buồn đâu. Ngươi đừng khiến tôn giả tức giận thêm nữa.”

Trọng Tử muốn xem xét vết thương của Mộ Ngọc nên nói: “Sư thúc bị đánh.”

Mộ Ngọc ngắt lời: “Chỉ là mưng ròi thôi, không có gì đáng ngại.”

Trọng Tử dụi mắt, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Là tại đệ tử hại sư thúc bị phạt, Mộ sư thúc, tại sao người đối xử với đệ tử tốt như vậy...”

Mộ Ngọc nói: “Ngươi nói thử xem?”

Trọng Tử lắc đầu.

Mộ Ngọc vỗ vỗ trán nàng, mỉm cười. “Bởi vì ngươi là Trọng Tử.”

Trọng Tử vẫn không hiểu gì.

Mộ Ngọc liền nhẹ nhàng đẩy Trọng Tử ra, an ủi vài câu rồi giục nàng quay về, đồng thời dặn nàng bớt lui tới Tổ sư điện kẻo bị người khác nhìn thấy, lại đi tố cáo rồi sinh chuyện, Trọng Tử vẫn lưu luyến ở đó mãi, không muốn rời đi.

Trên đại điện của Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ nhà, bên cạnh đặt vài tách trà nóng, Yên Chân Châu ngồi ở vị trí khách quý. Nàng vốn có tính tình phóng khoáng nhưng lúc này lại có vẻ vô cùng thận trọng và bất an, dáng ngồi khép nép, cung kính, hai tay nắm chặt hai bên tay vịn của chiếc ghế, vẻ mặt vừa mừng vừa lo, luôn trong tư thế sẵn sàng đứng lên trả lời.

Thường ngày tôn giả rất ít khi nói chuyện với chúng đệ tử, huống chi lại gọi riêng một nữ đệ tử lên Tử Trúc phong trò chuyện như lúc này, hiển nhiên là chuyện này có liên quan đến Trọng Tử, yêu ai yêu cả đường đi mà.

Trà dần nguội lạnh, Yên Chân Châu vẫn còn chìm đắm trong cảm giác vui sướng, Lạc Âm Phàm cũng đã nghĩ ra lời mào đầu, thuận miệng nói: “Ta thường nghe Trọng Nhi nhắc đến ngươi.”

Yên Chân Châu đứng dậy, trả lời: “Trùng Tử... sư cô bản tính giản đơn, đối xử với mọi người hết mực chân thành, đệ tử rất yêu mến sư cô nên mới gần gũi, thân thiết với sư cô đến vậy.”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Ngồi xuống nói đi!”

Yên Chân Châu nghe lời, ngồi xuống.

Lát sau, Lạc Âm Phàm lại hỏi: “Gần đây việc tu hành của ngươi tiến triển tới đâu rồi?”

Trưởng bối vẫn nói những lời khách sáo với hậu bối như cũ nhưng Yên Chân Châu nghe được thì cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lại đứng lên. “Vẫn thuận lợi ạ, làm phiền tôn giả phải bận tâm.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nếu có gì không hiểu, cứ đến hỏi ta.”

Tôn giả quan tâm đến mình như vậy ư? Yên Chân Châu xúc động rơi nước mắt, liền đáp lại hai tiếng: “Dạ! Dạ!”

Lạc Âm Phàm ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Yên Chân Châu lại ngồi xuống.

Lạc Âm Phàm quen biết rộng, thường xuyên phải tiếp đón khách khứa nhưng nghĩ kỹ thì đây là lần đầu tiên chàng có mục đích dò la tin tức, khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên. Một lát sau, Lạc Âm Phàm lại mở lời nói: “Cậu bé Thành Phong tư chất cũng không tồi, vài năm gần đây tu hành đã có chút thành tựu rồi.”

Thành Phong là phu quân của Yên Chân Châu, Yên Chân Châu lại đứng lên, khiêm tốn nói: “Tôn giả quá khen rồi ạ!”

Tôn giả đành phải ra lệnh: “Không cần đa lễ, ngồi xuống nói đi.”

Yên Chân Châu lần thứ ba ngồi xuống, lòng thầm nghi hoặc.

Có gì đó bất thường! Từ trước đến nay, một người ít nói như Trọng Hoa tôn giả không bao giờ quan tâm đến những việc vặt vãnh này, vậy mà trong chốc lát đã thay đổi hình tượng, thái độ thân thiết này có vẻ gì đó rất quái dị, thực khiến người ta khó hiểu! Tất nhiên là nàng cũng hiểu rõ, lần này Lạc Âm Phàm chủ động tìm nàng không phải để nói chuyện phiếm, bởi vậy,

nàng càng căng thẳng. Không hổ là tôn giả, trong mỗi lời nói đều ẩn chứa đạo lý, rất khó phỏng đoán.

Lạc Âm Phàm phải nói ra những chuyện vắn vơ này, trong lòng kỳ thực cũng vô cùng xấu hổ. Bản thân chàng trở nên nhiều chuyện từ khi nào vậy?

Cuối cùng, chàng quyết định nói ngắn gọn, bình tĩnh đi thẳng vào vấn đề chính: “Trọng Nhi vẫn còn là một đứa trẻ, những ngày qua đã quần quýt với người, xem ra mang đến cho người không ít phiền phức.”

Biết rõ là chuyện liên quan đến Trọng Tử, Yên Chân Châu thở phào nhẹ nhõm, quệt mồ hôi. “Tôn giả đừng nói vậy, Trọng Tử sư cô thực sự rất tốt ạ.”

Lạc Âm Phàm nói: “Tuy Trọng Nhi có vai vế cao hơn người nhưng con bé còn nhỏ tuổi, kiến thức non kém hơn người rất nhiều, có rất nhiều chuyện con bé không biết. Ta thường ngày bận bịu, mong người có thời gian rảnh rỗi thì thay ta chỉ bảo con bé.”

Yên Chân Châu vội nói: “Đó là việc Chân Châu nên làm, tôn giả không cần dặn dò đệ tử như vậy đâu ạ.”

Lạc Âm Phàm ho nhẹ một tiếng, nói một cách súc tích: “Nếu Trọng Nhi có thắc mắc gì, người hãy tận tình chỉ dẫn nhưng ngàn vạn lần đừng để con bé có tạp niệm trong lòng, làm lỡ dở việc tu hành.”

Giải thích mọi nghi hoặc vốn là bổn phận của người làm thầy, đâu thể tìm người khác nhờ chỉ dẫn? Yên Chân Châu cảm thấy vô cùng kỳ quái, chỉ có điều không tiện hỏi nhiều, đành đáp “vâng” một tiếng.

Lạc Âm Phàm nhấc tách trà lên, chuyển chủ đề: “Hôm trước ta nghe nói người đang tu luyện Phân thân bí thuật.”

Yên Chân Châu đáp: “Vâng ạ!”

“Tu đến tầng thứ mấy rồi?”

“Mới đến tầng thứ tám thôi ạ!”

“Tu Phân thân bí thuật đến tầng thứ tám đã là khá lắm rồi, có thể tạm gác lại để chuyển sang luyện tập thuật pháp khác.” Lạc Âm Phàm mở nắp chén trà, tiện miệng hỏi: “Trước mắt ngươi định luyện tập thuật pháp gì?”

Nói như vậy rõ ràng là có ý muốn chỉ bảo riêng cho Chân Châu, xem nàng như tiểu đồ đệ của mình.

Ai ngờ, Yên Chân Châu đáng lẽ nên cảm thấy phấn khởi khi nghe thấy vậy thì lại lộ vẻ lúng túng, thành thật trả lời: “Âm dương hòa hợp, luyện Song tu thuật ở trong phòng ạ.”

Lạc Âm Phàm đã đưa tách trà lên gần miệng, chuẩn bị uống, nghe thấy Yên Chân Châu nói vậy thì bàn tay nâng tách bỗng cứng đờ, nhưng chàng lập tức trấn tĩnh lại, nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm đặt tách trà xuống vị trí cũ, mặt không đổi sắc. “Mà thôi, ngươi đang bận tu luyện, chuyện của Trọng Tử không cần phải vội, đợi một thời gian nữa rồi hãy nói.”

Có bận rộn đến mấy thì cũng không thể luyện Song tu giữa ban ngày được, Yên Chân Châu vội nói: “Thực ra đệ tử không bận gì đâu ạ, nếu Trọng Tử sư cô...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời nàng: “Những ngày gần đây con bé đã tu luyện kín thời gian rồi, ngươi về trước đi, có chuyện gì ta sẽ cho gọi ngươi sau.”

Chỉ vậy thôi sao? Ngày hôm nay Lạc Âm Phàm gọi nàng tới đây chỉ để nói chuyện phiếm thôi sao? Trong lòng Yên Chân Châu đầy nghi hoặc, đành rời đi.

Đại điện trống rỗng dạo gần đây có vẻ vắng lặng hơn, đâu đâu cũng có cảm giác lạnh lẽo. Lạc Âm Phàm vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm, đứng

lên, phát tay áo, dọn dẹp sạch sẽ bàn ghế, trà nước, đi tới trước thư án rộng lớn, ngồi vào chỗ của mình, cầm bút xử lý công việc như bình thường.

“Su phụ!” Bóng dáng quen thuộc vội vàng xuất hiện bên ngoài cửa điện.

Lạc Âm Phàm gật đầu thay cho câu trả lời.

Trọng Tử vội vã đi tới, vẻ mặt vừa chờ mong vừa thích thú, nói: “Su phụ gọi đệ tử ạ?”

Lạc Âm Phàm nhìn chăm chăm vào lá thư hồi âm đang viết dở, tránh nhìn vào ánh mắt Trọng Tử đang đứng đối diện, thản nhiên nói: “Sao còn chưa đi tu luyện Linh đài ẩn, lại muốn lười biếng rồi sao?”

Lần đầu thấy su phụ mất bình tĩnh đến vậy, Trọng Tử nghi hoặc, đôi mắt to đảo qua đảo lại. “Su phụ nói đệ tử đi sớm về sớm nhưng đệ tử sợ về trễ nên không đi nữa.”

Nhận ra ánh mắt soi xét của tiêu đồ đệ, Lạc Âm Phàm trấn tĩnh, nói: “Gần đây Yên Chân Châu tu hành bận rộn, ngươi không nên đến làm phiền người ta.”

Trọng Tử “ạ” một tiếng, đảo mắt nhìn chén trà trên bàn đã vơi đi một nửa, liền tiến lên, cầm lấy theo bản năng. “Đệ tử đi pha chén khác...”

Trong nháy mắt, chén trà đầy trở lại.

Trọng Tử chậm rãi rút tay về, ngo ngẩn đứng nguyên tại chỗ.

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc trách mắng: “Việc gì nên làm, việc gì không nên làm, chẳng phải mấy năm qua vì sư đã chỉ bảo cho ngươi rất rõ ràng rồi sao? Thay vì luẩn quẩn ở đây lo mấy chuyện vặt vãnh, ngươi chăm chỉ luyện tập cho ta, cố gắng luyện thành thực Linh đài ẩn, sau này đừng để ta

phải nhắc nhở nữa. Sát khí trời sinh tuy có thể giúp người nhưng cũng có thể hại người, thực sự không thể ỷ vào nó, cũng không nên trông mong vào vận may của mình. Nếu người cứ để sát khí tùy ý phát ra, có ngày không thể không chế được nó thì sẽ khó tránh khỏi việc rơi vào ma đạo!”

Trọng Tử nghe mà ù ù cạc cạc, ngơ ngẩn nhìn chàng.

Rơi vào ma đạo? Sư phụ đang trách nàng không không chế được sát khí ư?

Nhìn đôi mắt to tròn kia ánh lên nét bi thương, Lạc Âm Phàm tự trách mình đã nặng lời, muốn nói gì đó song lại thôi, hồi lâu mới nói: “Người mau lui đi!”

Trọng Tử cúi đầu, lặng lẽ rời khỏi đại điện.

Hai tháng sau, thái độ của Lạc Âm Phàm đối với Trọng Tử không khác hơn chút nào. Tỉnh thoảng bước ra khỏi đại điện, nhìn thấy nàng, chàng cũng chỉ thuận miệng dặn dò vài câu rồi rời đi ngay. Trọng Tử có cảm giác chàng không phải đang tức giận mà là cố tình né tránh, xa cách nàng, quan hệ sư đồ giữa hai người họ trở nên xa lạ chưa từng thấy.

Chẳng bao giờ nghĩ chàng lại trở nên xa cách đến vậy, Trọng Tử suốt ngày ngồi đờ đẫn, trong lòng suy đi tính lại, không có phút nào yên lòng.

Nàng vâng lời không đi tìm Yên Chân Châu thì Yên Chân Châu lại đến tìm nàng. “Lâu lâu không thấy muội đến, có phải là quên tử rồi không?”

Trọng Tử giải thích: “Sư phụ nói gần đây tử rất bận mà.”

Sau khi từ Tử Trúc phong trở về, Yên Chân Châu vẫn luôn suy nghĩ về ý tứ của Lạc Âm Phàm ngày hôm ấy, cuối cùng nàng đã có kết luận: Lần này Trọng Tử nhất định đã gặp chuyện ngoài ý muốn nên có khúc mắc trong

lòng, vì vậy tôn giả mới định giao phó trọng trách cho nàng. Đạo này khó có cơ hội gặp Trọng Tử, nàng liền hỏi thẳng: “Có phải muội có vấn đề gì khúc mắc không lý giải nổi không?”

Trọng Tử không hiểu. “Khúc mắc cái gì cơ?”

Yên Chân Châu kéo nàng ngồi xuống. “Sau khi chúng ta rời đi, muội ở lại thành Lâm Hòa có gặp chuyện ngoài ý muốn nào không?”

Ngoài ý muốn ư? Trọng Tử trầm mặc hồi lâu, bỗng nói: “Muội đã gặp Vạn Kiếp.”

Yên Chân Châu sững sờ.

Trọng Tử bất an kéo Chân Châu. “Chân Châu tử tử...”

Yên Chân Châu hoàn hồn, vội cầm tay nàng. “Thảo nào, có phải muội bị dọa cho sợ chết khiếp không? Có bị thương ở đâu không?”

“Muội không sao.” Trọng Tử lắc đầu, ngắt lời Chân Châu, thấp giọng nói: “Thế nhưng, hấn rất giống ca ca trong trí nhớ của muội, vị ca ca đó hình như... mang họ Sở.”

Yên Chân Châu nhìn nàng một lát rồi nói: “Hấn vốn họ Sở, không ai nói cho muội biết sao?” Đoạn nàng thở dài, nói tiếp: “Trước khi nhập ma, hấn từng là thủ tọa đệ tử Sở Bất Phục của Trường Sinh cung, danh tiếng lẫy lừng Tiên giới!”

Sự việc không dám nghĩ đến nhất lúc này đã được chứng thực, Trọng Tử cảm thấy trí óc mình trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng, liền lẩm bẩm: “Trường Sinh cung? Chú tiên môn?”

Yên Chân Châu gật đầu.

Sắc mặt Trọng Tử càng trở nên trắng bệch.

Không ai nói cho nàng biết, Vạn Kiếp từng là đệ tử của Trường Sinh cung. Không ai nói cho nàng biết, hắc vốn mang họ Sở.

Bọn họ... là một người.

Khuôn mặt giống nhau như đúc, khuôn mặt từng mỉm cười dịu dàng giờ đã trở nên ác nghiệt và tàn nhẫn, vị thần tiên ca ca từng cứu mạng nàng lại chính là Ma tôn khiến người người sợ hãi và căm hận ư?

Yên Chân Châu nói: “Một trăm năm trước, hắc xuất đạo, lúc đó hắc đã rất nổi tiếng. Mười năm trước, tại đại hội của Tiên môn, tử từng gặp hắc. Tử nhớ ngày ấy hắc vẫn mặc bộ y phục màu trắng bình thường, đứng phía xa xa tựa như ánh trăng, phần lớn các tiên tử trong Tiên môn đều bị vẻ đẹp của hắc mê hoặc. Tử đứng xa quá, không nhìn rõ tướng mạo của hắc, bỗng có người đứng bên hỏi tử là ai, tử thuận miệng trả lời đó là Trọng Hoa tôn giả, sau đó mới biết mình đoán nhầm, hắc tên là Sở Bất Phục.”

Những ai đã từng nhìn thấy hắc đều bị vẻ dịu dàng của hắc làm cho điên đảo. Hắc rất đẹp.

Nhớ lại cảnh tượng đó, Yên Chân Châu nói: “Nếu có người nào so sánh được với tôn giả thì cũng chỉ có hắc mà thôi. Nghe nói hắc không chỉ tinh thông tiên thuật mà tính tình cũng rất tốt, tôn giả cũng thường tán thưởng hắc.”

Trọng Tử ngây ngô hỏi: “Thật ư?”

Yên Chân Châu nói: “Đương nhiên. Vậy nên lần trước tử mới hỏi muội trông hắc như thế nào. Đáng tiếc...” Rồi nàng buông tiếng thở dài. “Tám năm trước, ba nghìn đệ tử Tiên môn vâng mệnh hộ tống Ma kiếm về Nam

Hoa nhằm tịnh hóa sát khí của nó, trong số đó có cả hấn và lão cung chủ của Trường Sinh cung. Ai ngờ, lúc đi ngang qua Trần Châu, cả ba nghìn đệ tử đều chết thảm chỉ sau một đêm, chỉ có hấn là người duy nhất sống sót, lại nhập ma, vì thế mới bị Tiên môn truy sát trả thù. Hấn một mực không giao Ma kiếm, cũng không giải thích rõ nguyên do. Mấy năm nay hấn càng làm càn, giết người không chớp mắt, đã có mấy vạn người chết dưới tay hấn rồi. Trước đây, Ma tôn Nghịch Luân đã có thân thể của Thiên ma, lại đem một nửa ma lực phong ấn nơi chuôi kiếm, chắc là hấn nhất thời nổi lòng tham, thu nhận ma lực trên thân kiếm, ma khí nhập vào tâm, quả thật đã trở thành Vạn Kiếp Bất Phục.”

Yên Chân Châu lắc đầu. “Lúc đó, chúng ta nghe được tin này đều không dám tin. Người như vậy sao có thể nhập ma được chứ?”

Trọng Tử nói: “Muội không tin.”

Yên Chân Châu nói: “Mặc dù hấn trở thành Ma tôn nhưng cũng không có dã tâm, chỉ chung tình với Cung tiên tử. May mà Ma kiếm nằm trong tay hấn. Nhưng chúng ta vẫn muốn đoạt lại thanh kiếm đó, một là vì muốn tịnh hóa, hai là sợ nó sẽ rơi vào tay Ma tôn Cửu U, một khi nó rơi vào tay y, sự tình sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Trọng Tử hỏi: “Bởi vì ma lực trên thân kiếm sao?”

Yên Chân Châu nói: “Không hấn thế, hiện tại Tiên môn đang hoài nghi, Cửu U rất có thể là Thiên Chi Tà.”

Trọng Tử hỏi: “Thiên Chi Tà là ai?”

Yên Chân Châu nói: “Thiên diện ma^[2] – Thiên Chi Tà – là tả hộ pháp của Nghịch Luân ma cung, là trợ thủ đắc lực nhất của Ma tôn Nghịch Luân, rất được Nghịch Luân tín nhiệm. Hấn rất quý kẻ đa đoan. Nghịch Luân tuy pháp lực vô biên nhưng mọi việc trên dưới ma cung đều do một tay Thiên Chi Tà lo liệu.”

[2] Thiên diện ma: người có hàng nghìn bộ mặt khác nhau.

Trọng Tử nói: “Muội chưa từng nghe ai nói tới y.”

Yên Chân Châu than thở: “Thật ra, Nghịch Luân tuy mạnh nhưng kẻ khiến Tiên môn đau đầu nhất chính là Thiên Chi Tà. Những chuyện trọng đại như thôn tính yêu giới là do chính y bày kế. Cho đến bây giờ, người người đều biết Nghịch Luân nhưng lại không hề biết đến Thiên Chi Tà là vì y đã chết. Hai mươi năm trước, y đã bị Nghịch Luân giết chết vì tội phản bội.”

Trọng Tử cảm thấy khó hiểu. “Nếu hẳn thật sự có dã tâm thì sẽ không đợi đến lúc Nghịch Luân động thủ trước.”

Yên Chân Châu cười, nói: “Công cao cái chủ^[3]. Trước nay Nghịch Luân là người bảo thủ, sao có thể để mình chỉ có hư danh?”

[3] Công lao cao lớn, che mờ cả người bề trên.

Trọng Tử nói: “Nếu y đã chết thì sao có thể là Cửu U được?”

Yên Chân Châu nói: “Trận chiến trên Nam Hoa năm đó, Nghịch Luân cùng Thiên tôn đồng quy vu tận^[4], ma cung từ đó bị đình trệ. Lúc ấy có tin tức truyền tới, nói Thiên Chi Tà đã chết thực chất chỉ là kẻ thế thân cho hắn. Muội nghĩ mà xem, Nghịch Luân mới chết chưa đầy năm năm, đột nhiên lại mọc ra một Cửu U có thể lập ra một ma cung giữa hư thiên, tạo chốn dung thân mới cho quần ma, pháp lực này Ma vương tâm thường tuyệt đối không thể sở hữu. Quan trọng nhất là, khi đó cục diện thắng lợi đã được ấn định, lục giới sắp nhập ma, Nghịch Luân đã sắp đạt được mục đích của cả đời mình, vì sao phải chọn đoạn tuyệt đường lui, quyết chiến đến cùng, còn đem hơn một nửa ma lực phong ấn vào Ma kiếm? Từ đó đến nay, Tiên môn vẫn chưa thể hiểu dụng ý của hắn. Thiên Chi Tà theo hắn đã nhiều năm, nói

không chừng y đã biết được bí mật trong đó. Nếu có ngày Ma kiếm rơi vào tay hắn...”

[4] Cùng chết.

Trọng Tử nghe mà lòng hoảng hốt, ngồi thêm một chút nữa rồi yên lặng đứng dậy, quay về Tử Trúc phong.

Màn đêm buông xuống, Trọng Hoa cung lặng ngắt như tờ, trong đại điện trước mặt, ngọc minh châu tỏa sáng lấp lánh, bốn bề vắng lặng, không một cơn gió thổi qua, càng thêm cô quạnh.

Trước cửa phòng nàng có một phong thư.

Trọng Tử mở to mắt, nhìn chăm chăm vào phong thư hồi lâu, cuối cùng kinh ngạc cầm lên xem.

Ai viết thư cho nàng vậy nhỉ? Chẳng lẽ linh hạc hồ đồ, thư của sư phụ mà nó lại đưa cho nàng?

Trên phong thư ghi rõ tên của nàng với lối viết chữ thảo phóng khoáng, tự nhiên và vô cùng đẹp mắt.

Trọng Tử nghi hoặc, mở phong thư ra.

Không có giấy, không có chữ nào, bên trong chỉ có một tấm kính, không phải đồng, cũng không phải ngọc. Trong tấm kính là một mặt biển xanh bao la, xanh thẳm, chim hải âu tung cánh bay liệng, tiếng sóng vỗ âm ì khiến người ta như lạc vào một thế giới kỳ lạ. Trên biển là một tòa tiên sơn, biển mây lơ lững vờn quanh, hư vô mà mờ mịt, cảnh sắc này vô cùng quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó rồi.

Hình ảnh bỗng thay đổi, xuất hiện một gã thanh niên trong trang phục đẹp mắt đứng ở giữa biển mây, vô cùng phóng khoáng.

Vừa nhìn thấy gương mặt dương dương tự đắc của hắn, Trọng Tử lập tức á khẩu, rốt cuộc cũng nhớ ra cảnh tượng ban nãy là nơi nào.

Hắn nở nụ cười phóng đãng. “Tiểu nương tử!”

Vừa nghe thấy lời này, da đầu Trọng Tử như muốn nổ tung, suýt nữa làm rơi tấm kính. Nàng cuống quýt đưa tấm kính ra sau lưng, nhìn ngó xung quanh rồi chạy thật nhanh vào phòng, đóng chặt cửa lại, lúc này mới lấy tấm kính ra.

Trong kính, Trác Hạo vẫn đứng chấp tay nhìn cảnh biển, lát sau lại xoay người, nhướng mày nhìn nàng. “Lâu rồi không gặp, nàng nên tìm một chỗ thật kín đáo, chỉ có một mình nàng thôi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Trọng Tử trừng mắt.

Trác Hạo bỗng sùng sộ. “Nàng còn nhớ hai con rùa đen kia không? Năm đó vô tình làm nàng trọng thương, ta đã bị phạt rất nặng, phải tự nhốt mình trong phòng sám hồi nửa năm. Lần này vất vả lắm mới gặp lại nàng, vậy mà nàng lại không thèm tỏ ra thân thiết với ta, hại ta... trà không thiết uống, cơm không thiết ăn, chỉ còn cách thường xuyên nhìn thấy nàng mới cảm thấy khá hơn được.”

Trọng Tử nghe mà buồn nôn, muốn bật cười nhưng những lời tiếp theo khiến nàng không cười nổi.

Trong kính, Trác Hạo nhìn nàng, hé miệng cười, nhẹ giọng nói: “Chi bằng, ta cưới nàng về làm nương tử.”

Trọng Tử choáng váng.

“Ta nghĩ đó là biện pháp tốt nhất, muội muội chớ trách ta đường đột.” Hàng lông mày lưỡi mác khễ nhướng lên, đáy mắt đầy vẻ ôn hòa, giọng nói phảng phất vài phần nghiêm túc, vài phần mê hoặc. “Nếu nàng làm nương tử của Trác Hạo ca ca đây, ca ca hứa sẽ vĩnh viễn đối đãi với nàng thật tốt, cam tâm tình nguyện để nàng bắt nạt, không bao giờ liếc mắt nhìn ngắm bất kỳ cô nương nào khác, nàng... có bằng lòng không?”

Hồi lâu sau Trọng Tử mới có phản ứng. Lần đầu được người khác bày tỏ nỗi lòng một cách thẳng thắn thế này, hai tai nàng đỏ rần lên, tựa như bị lửa thiêu trụi vậy.

Trác Hạo trầm mặc một lát, bồng cúi đầu, cười khẽ. “Nếu... nếu nàng chưa sẵn sàng, ta sẽ chờ.”

Không thể phủ nhận, bộ dạng của hắn lúc này vô cùng buồn bã, thê lương, thật sự khiến người ta tan nát cõi lòng. Chắc chắn hắn thường xuyên bày dáng vẻ này ra để lừa phỉnh những cô nương khác đây mà.

Thấy khuôn mặt anh tuấn đã biến mất trong tấm kính, Trọng Tử cắn môi, nhanh chóng đặt tấm kính lên mặt bàn, im lặng đi ra ngoài cửa, tựa người vào cột trụ ngoài hành lang, chờ dẫn nhìn về hướng đại điện xa xa.

Cửa điện rộng mở nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc.

Lúc này chàng đang làm gì, lại đang cúi đầu viết thư hay sao? Vẫn để chén trà nguội lạnh hay đang nhắm mắt suy nghĩ về những điều chàng tâm đắc? Hay lại đang tu luyện Cực Thiên tâm pháp?

Tâm tư Trác Vân Cơ, chàng ít nhiều hiểu được.

Nhưng tâm tư của nàng, chàng vĩnh viễn không bao giờ hiểu, cũng không thể để chàng hay bất cứ người nào biết được.

Sự không cam lòng và tuyệt vọng tựa như một bàn tay vô hình siết chặt cổ nàng, khiến nàng không thể thở nổi.

Cho dù như vậy, nàng chưa từng có giây phút nào nghĩ tới việc rời xa Tử Trúc phong, rời xa chàng.

Đúng lúc đó, những lời Yên Chân Châu nói lại vang lên bên tai, mang đến một tia hy vọng: “Một vị tiên tử đẹp như thế nào mới xứng đáng với người như tôn giả đây, sợ là tôn giả sẽ không bao giờ lập gia thất.”

Như vậy cũng tốt, chí ít nàng cũng được ở bên chàng.

Chỉ cầu trời cho nàng có thể lấy danh nghĩa đồ đệ mà vĩnh viễn sống cùng chàng trên Tử Trúc phong.

Thật ra trong điện không có người, Lạc Âm Phàm đã bị Ngu Độ mời đến bàn bạc công việc từ sớm, đến khuya mới trở lại Tử Trúc phong. Vừa bước vào Trọng Hoa cung, chàng đã nhìn thấy một cảnh tượng.

Ngoài đại điện, tiểu đồ đệ đang dựa vào cột trụ hành lang, ngồi ôm đầu gối, tựa như đang ngủ.

Lạc Âm Phàm chậm rãi đi lên bậc thềm, đứng trước mặt nàng.

Cuối cùng nàng đã trưởng thành, đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đẹp hơn, đôi bàn tay xương xẩu năm đó giờ đã trở nên vô cùng mềm mại, thon thả, ngay cả chiếc áo bào trắng rộng thùng thình cũng không che được vòng eo đẹp đến mức rung động lòng người. Thiếu nữ trước mặt không còn là tiểu cô nương lúc nào cũng nũng nịu sà vào lòng chàng năm nào nữa rồi.

Phát hiện ra những sự thay đổi này, chàng bất giác lại cảm thấy phiền muộn.

Giống như tất cả những bậc làm cha mẹ trong thiên hạ, luôn mong ngóng đứa con của mình lớn lên, hiểu chuyện nhưng khi chúng lớn lên rồi thì lại mong muốn chúng vĩnh viễn chưa trưởng thành, vĩnh viễn đáng yêu, đơn thuần như ngày nào, luôn quán quýt bên mình.

Ý nghĩ riêng tư đã nảy sinh, vậy mà lại không hề nhận ra.

Gần đây, nàng làm việc gì cũng rất cẩn thận, ngay cả trong mơ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đượm vẻ bất an khiến người khác vừa nhìn đã muốn yêu thương, che chở.

Mộ Ngọc bị phạt nặng có lẽ đã là một bài học lớn cho nàng. Sự tủi thân của nàng, tâm tư của nàng, nhất cử nhất động của nàng đều lọt vào mắt chàng. Mấy tháng nay, chàng cố ý xa lánh chỉ vì muốn nàng có thời gian suy nghĩ cẩn thận, tiếc rằng nàng không chịu hiểu. Không cho nàng vào điện, ngày nào cũng chờ sẵn trước cửa để chờ chàng đi ra, giả bộ như đang nghịch nước, ngắm sao.

Nha đầu này, muốn chàng phải làm thế nào mới được đây.

Không thể để nàng đi theo con đường sai lầm được, là vì chàng đã dạy bảo nàng chưa nghiêm.

Lạc Âm Phàm đứng yên lặng. lát sau, chàng phát tay, đưa nàng về phòng.

Hôm sau, Trọng Tử tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trên giường, mơ hồ nhớ lại tình hình đêm qua, nàng vốn đang ngồi trước đại điện chờ chàng ra ngoài, ai ngờ ngủ thiếp đi mất.

Là sư phụ đưa nàng về phòng ư? Trọng Tử vui mừng, thầm nghĩ sư phụ đã bắt đầu tha thứ cho mình rồi, vội chạy đi rửa mặt, chải đầu tươm tăt rồi đến chỗ con nghề luyện công, liên tiếp trong nửa tháng, vô cùng chăm chỉ, không dám lười biếng.

Buổi sáng hôm đó, Trọng Tử đang ngồi nghỉ trên một mảnh đất trống thì chợt nghe thấy Tần Kha gọi nàng. Nàng vội ngự Tinh Xán bay xuống núi.

Sắc mặt Tần Kha rất xấu, nhìn thấy nàng cũng chẳng thèm nói năng gì.

Trọng Tử kéo hẳn. “Sư huynh tìm muội có chuyện gì?”

Tần Kha có vẻ không tự nhiên, hồi lâu mới nói: “Muội có muốn đến Thanh Hoa cung không?”

Thanh Hoa cung? Trọng Tử cảm thấy khó hiểu. “Huynh có việc phải đến đó sao? Muội không thể tự ý chạy lung tung nữa, sư phụ sẽ rất giận.”

Tần Kha nhẫn nại nói: “Không phải ta, là muội một mình qua bên đó.”

Trọng Tử bỗng nhớ lại một chuyện, mặt dần đỏ lên, lẽ nào huynh ấy muốn nói đến... những lời Trác Hạo nói qua thư ngày hôm đó? Không thể nào!

Vẻ mặt Tần Kha vô cùng căng thẳng. “Danh tiếng của tiểu tử kia không được tốt lắm, muội thật sự không sợ bị hắn lừa gạt sao?”

Trác Hạo mới viết một phong thư thôi, sao Tần Kha cũng biết chuyện này? Trọng Tử lúng túng thấp giọng nói: “Muội chưa nói là muốn đi mà...”

Tần Kha nói: “Có thật là muội không muốn đi không?”

Trọng Tử xấu hổ, quay mặt đi. “Muội không muốn đi đâu cả, muội muốn ở lại Tử Trúc phong để hầu hạ sư phụ.”

Sắc mặt Tần Kha dần tốt lên. Hắn nhướn mày, khẽ “hừ” một tiếng. “Nhu vậy cũng tốt, muội còn nhỏ, Thanh Hoa cung rốt cuộc cũng không bằng Nam Hoa chúng ta. Ta đã thừa với sư phụ, muốn lên Ngọc Thần phong tu luyện.”

Trọng Tử “a” một tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao huynh lại muốn tu luyện? Bao lâu nữa huynh mới xuống núi?”

Thấy Trọng Tử có vẻ không muốn xa mình, khóe miệng Tần Kha khẽ cong lên. “Năm năm. Năm năm nữa ta nhất định sẽ tới tìm muội, đưa muội ra ngoài chơi.”

Trọng Tử đang định nói gì đó, xa xa bỗng vang lên tiếng cười nhạt. “Tìm nửa ngày không thấy, hóa ra là ở chỗ này!”

Hai người quay lại nhìn người vừa đến, thấy Văn Linh Chi và Mẫn Tố Thu đang đi tới.

Mẫn Tố Thu bước lên trước, dịu dàng hành lễ với Tần Kha. “Tần sư huynh!”

Tần Kha gật đầu, nhìn Văn Linh Chi. “Văn sư cô.”

Nghe nói Tần Kha chủ động xin trở lại Ngọc Thần phong để tu luyện, Văn Linh Chi cảm thấy không vui, muốn tới khuyên nhủ hắn, tìm nửa ngày không gặp, giờ lại thấy hắn ở bên Trọng Tử, nàng ta đành miễn cưỡng nén cơn giận dữ, nở nụ cười méo xẹo. “Lúc nào mà còn khách khí với ta như vậy?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp giả vờ thân thiết, Trọng Tử cảm thấy chán ghét. “Ta đi luyện công đây!”

Tuy nói việc tự ý đến Côn Luân sớm muộn gì cũng bị bại lộ nhưng nếu nàng ta không tố cáo thì đã không lớn chuyện đến vậy, chương giáo nhất định sẽ lưu tình, đến khi Lạc Âm Phàm biết nàng lén đi ra ngoài cũng sẽ không liên lụy đến Mộ Ngọc và Tần Kha. Văn Linh Chi làm hại Tần Kha bị trách phạt, giờ còn làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, thật là đáng ghê tởm!

Chương 19: Mộng Yểm

Trong thiên điện Nam Hoa, Ngu Độ và Lạc Âm Phàm đang ngồi trên ghế, Lạc Âm Phàm cầm phong thư lên xem, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Ngu Độ cười nói: “Thanh Hoa và Nam Hoa từ trước vẫn luôn có mối giao tình tốt đẹp, Trác cung chủ cũng không phải người ngoài, lần này lại đích thân có lời, con bé là đồ đệ của đệ, không biết đệ...”

Lạc Âm Phàm quả quyết nói: “Không thể được.”

Ngu Độ gật đầu: “Con bé có sát khí trời sinh, lại chưa từng được thanh lọc, giờ gả đi e là không ổn lắm, nhưng nếu con bé chưa từng bái sư tại Nam Hoa chúng ta thì ở nhân gian cũng đã đến tuổi thành thân, sống một cuộc sống như những người phàm khác rồi.”

Lạc Âm Phàm nói: “Việc đã đến nước này, con bé không nên rời khỏi Nam Hoa.”

Ngu Độ lắc đầu, nói: “Không phải là sư huynh muốn nhiều lời, đây rốt cuộc là đại sự của cả đời con bé, đệ làm sư phụ mà không nói với con bé một tiếng, tự mình quyết định, xem ra có vẻ không được hợp tình hợp lý cho lắm.”

Lạc Âm Phàm nói: “Con bé còn ít tuổi, lại không có thân nhân, đệ đương nhiên phải thay con bé quyết định.”

Ngu Độ kín đáo nhắc nhở: “Theo ý của ta, chí ít đệ cũng nên nói cho con bé biết, ngộ nhỡ con bé muốn đi thì sao? Trác thiếu cung chủ là một nhân tài mới nổi của Tiên môn, tướng mạo tuấn tú, phong thái lịch sự, giờ còn chủ động cầu thân, có lẽ chẳng ai là không vừa lòng cậu ta. Ta nghe Chân Châu nói... cậu ta và Trọng Tử có mối quan hệ rất tốt đẹp.”

Lạc Âm Phàm sững sờ, ngược mắt nhìn Ngu Độ.

Ngu Độ cười nói: “Nếu con bé thực sự muốn đến Thanh Hoa, ta và đệ có nói thế nào cũng không thể ngăn cản. Ta đã nghĩ kỹ càng, nếu Trác cung chủ bên kia không để tâm thì con bé ở Thanh Hoa hay Nam Hoa cũng đều như nhau, huống chi nữ nhân đã có phu quân rồi thì sẽ có nhiều điều lo lắng, chỉ cần trong lòng con bé luôn có Tiên môn, tương lai cho dù... có xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng nắm chắc phần thắng nhiều hơn.”

Lạc Âm Phàm im lặng, gập phong thư lại, đứng dậy rời đi.

Trọng Hoa cung vô cùng vắng vẻ, không thấy bóng dáng tiêu đồ đệ đâu, bóng trúc chiếu lên những bức tường, đập dòn nhảy múa, chiếu cả vào cột trụ ngoài hành lang khiến mọi vật càng trở nên tịch mịch.

Cứ coi như chàng nhạ cảm quá mức vì là sư phụ của nàng nhưng trước khi sát khí được hóa giải, chàng thực sự khó có thể yên tâm để nàng rời khỏi Nam Hoa. Những lời Ngu Độ nói tất nhiên là có lý nhưng đứng ở góc độ sư phụ với đệ tử, Lạc Âm Phàm không thể đồng ý với kiểu tính toán này.

Phải nói thế nào với con bé cho hợp tình hợp lý đây? Nói là không thể gả con bé đến Thanh Hoa cũng được ư?

Lạc Âm Phàm cười khỏ.

Ở cùng nàng lâu như vậy, sao chàng lại không hiểu nàng? Chỉ cần chàng nói không đồng ý, nàng tuyệt đối sẽ không rời đi.

Im lặng trong giây lát, chàng đưa tay đẩy cánh cửa phòng trước mặt.

Gian phòng vẫn như mọi ngày, giản đơn, ngăn nắp và sạch sẽ, trên bàn bày vài món đồ nho nhỏ: một miếng đá được khảm vân như vân gỗ, một con điều màu ngọc bích phát sáng... đều là những thứ năm đó chàng tiện tay chọn lựa thay nàng. Ngoài ra, trên mặt bàn cũng bày bốn, năm bình ngọc nhỏ để đựng thuốc, được xếp một cách ngăn nắp, chỉnh tề. Thậm chí ngay cả cái gương cũng không...

Một tấm kính.

Không phải là một tấm kính bình thường, rõ ràng đây là Trảm ảnh kính^[1] dùng để truyền tin, vô cùng quý hiếm, tại sao nàng lại có thứ này? Lạc Âm Phàm nhú mày, đi tới cầm tấm kính lên xem, bên trong là hình ảnh Trác Hạo đang cười phong lưu, phóng khoáng, tiếp sau đó là lời tỏ tình đầy tình cảm và chân thành của cậu ta.

[1] Trảm ảnh kính: tấm kính dùng để truyền tin tức thay thư viết tay.

Vô tình nhìn thấy chuyện này, Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi xấu hổ.

Tiểu đồ đệ đơn thuần, trong sáng ngày nào giờ đã trưởng thành, bắt đầu có những bí mật thâm kín, điều này ít nhiều làm chàng cảm thấy không quen lắm.

Sư huynh nói không sai, Trác thiếu cung chủ quả thật có tình ý với nàng, thế nhưng đối với chuyện tình yêu nam nữ, nàng căn bản không hiểu rõ ràng, còn rất hồ đồ và ngốc nghếch.

Muốn nàng ở lại đây rất dễ dàng, chỉ cần chàng nói một câu.

Nói thì dễ lắm nhưng chỉ sợ nói sai.

Lạc Âm Phàm trầm mặc.

Đi hay ở, chàng cũng không biết lựa chọn nào mới đúng, hoặc có lẽ nên để nàng tự quyết định. Rời khỏi Nam Hoa cũng tốt, để nàng tránh được việc tiếp tục lún sâu vào sai lầm, chỉ có điều, Trọng Hoa cung sẽ trở nên vô cùng vắng vẻ, tịch mịch, từ đây sẽ chẳng còn ai đứng bên dòng nước Tứ Hải chờ chàng về nữa...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chàng đã hình thành thói quen có người ở bên bầu bạn.

Không muốn sao? Lạc Âm Phàm bỗng giật mình, tâm trạng trong phút chốc trở nên thanh thản, thông suốt.

Chàng lắc đầu tự giễu. Không ngờ đã tu hành mấy trăm năm mà còn có thể sa vào cảm xúc của những chuyện hợp tan này sao?

Chàng đặt tấm kính xuống, ánh mắt di chuyển tới một chiếc bình ngọc nhỏ ở bên cạnh.

Từ lúc cơ thể bị trúng độc tới nay, ý vào tu vi thâm hậu, Lạc Âm Phàm không để tâm tới nó, cảm thấy chẳng khác những ngày thường là bao, không ngờ đã ba tháng trôi qua, trong cơ thể vẫn còn lưu lại một luồng độc tố, không thể tự tiêu thất, điều này khiến chàng hết sức kinh hãi.

Bình ngọc chuyển động trên đầu ngón tay chàng, bên trong chiếc bình này là giải dược mà Trác Vân Cơ đã đưa cho Trọng Tử, uống vào là có thể giải dược độc tố của dục độc.

Nhưng chàng là Lạc Âm Phàm đã tu hành mấy trăm năm, đạt tới địa vị Vô cực Kim tiên, tự cho là hiểu thấu tất cả, vạn sự đều hóa hư không, tâm bình như nước, vậy mà lại không thể đẩy lùi dược dục độc còn con này, còn phải dựa vào giải dược, không phải là rất đáng chê cười hay sao?

Hai tròng mắt lạnh băng, một tia tự phụ thoáng lướt qua.

Chàng cất bình ngọc vào chỗ cũ.

Hai từ “tự kiêu” từ xưa tới nay luôn khiến người ta có những suy nghĩ sai lầm, ngay cả thần tiên cũng khó tránh khỏi, luôn nghĩ rằng chỉ cần vài trăm năm tu hành là có thể khống chế mọi độc dược, dễ dàng bình an vô sự nhưng không biết chỉ cần yêu và hận một chút thôi đã đủ để độc dược lan khắp cơ thể mất rồi.

Sau này biết nói với nàng thế nào đây? Lạc Âm Phàm còn đang suy nghĩ lý do thoái thác, Trọng Tử đã ở bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Phát hiện động tĩnh ở phía sau, Lạc Âm Phàm nghiêng người nhìn, ánh mắt vô tình giao với cặp mắt to tròn kia, trong lòng khẽ xao động nhưng chàng lập tức giữ được bình tĩnh, nhìn đi chỗ khác.

Sao sư phụ lại ở trong phòng của nàng? Trọng Tử ngẩn ngơ nhìn, không che giấu nỗi vẻ vui mừng, muốn chạy tới nhưng mãi không nhấc nổi chân, một lát sau, nàng mới thấp giọng nói: “Sư phụ muốn... tìm đê tử ạ?”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Vi sư có việc muốn nói với người.”

Trọng Tử “ồ” một tiếng, chậm rãi đi tới trước mặt chàng, khuôn mặt bỗng ửng đỏ.

Trên mặt bàn, chiếc Trâm ảnh kính không còn để ở vị trí cũ.

Tự nhiên trở thành một sư phụ đi dòm ngó chuyện riêng tư của đồ đệ, Lạc Âm Phàm rất xấu hổ, nói: “Trác thiếu cung chủ đã gửi thư cho ngươi, ta nghĩ chắc ngươi cũng biết chuyện rồi.”

Sư phụ có tức giận không? Trọng Tử bất an nhìn chàng.

Lạc Âm Phàm mặt không đổi sắc, cố gắng hết sức để giọng nói của mình tự nhiên hơn. “Hôm qua Trác cung chủ của Thanh Hoa cung gửi thư tới, đại ý là muốn cầu thân cho Trác thiếu cung chủ, vì sư tới gặp riêng ngươi cũng là vì muốn hỏi ý kiến của ngươi...”

Cầu thân? Trác Hạo thật sự nghiêm túc ư? Trọng Tử giật mình.

Lạc Âm Phàm tỏ ý muốn nghe chàng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang hồng hào chuyển thành trắng bệch, Trọng Tử lẩm bẩm nói: “Đệ tử... nghe lời sư phụ.”

Tiểu đồ đệ quả nhiên rất nghe lời, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm. “Ý của vi sư là, ngươi còn nhỏ tuổi, còn có một số việc chưa nhìn nhận rõ ràng, thêm vào đó, sát khí trời sinh cũng chưa được bài trừ, thành thân sớm như vậy e là không thích hợp, nếu Trác thiếu cung chủ đã có thành ý, vậy hãy bảo cậu ta chờ...”

Chờ tới khi nào đây? Nói không chừng phải một, hai trăm năm sau chàng mới có thể luyện thành Kim tâm thuật, thanh niên trẻ tuổi đâu dễ dàng chờ đợi như vậy?

Lạc Âm Phàm ngậm ngừng giây lát, chần chừ nói: “Nếu như người muốn đi, vì sự...”

Sắc mặt của Trọng Tử rõ ràng đã khá hơn, nàng vui vẻ ngắt lời chàng: “Đệ tử nguyện ở bên cạnh sư phụ, hầu hạ sư phụ suốt đời.”

Đôi diện với ánh mắt của nàng, Lạc Âm Phàm nhìn đi nơi khác, gật đầu, nói: “Cũng tốt, đợi sau này thanh lọc được sát khí rồi, nói tới chuyện này cũng chưa muộn.”

Thấy chàng muốn rời đi, Trọng Tử không kìm lòng được, cất tiếng gọi: “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm xoay người lại, ý muốn hỏi nàng còn chuyện gì.

“Sư phụ vẫn còn giận đệ tử sao?” Trọng Tử cắn môi rồi bỗng tiến lên, quỳ xuống. “Trọng Nhi biết sai rồi, sau này chắc chắn Trọng Nhi sẽ chăm chỉ tu luyện Linh đài ấn, sẽ không tùy hứng hành sự nữa, sẽ không để sư phụ phải bận tâm, xin sư phụ... đừng nóng giận.” Xin chàng đừng đối xử lạnh nhạt với nàng nữa, xin chàng đừng xa lánh nàng, nàng thực sự không thể chịu đựng được nữa rồi.

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn người đang quỳ dưới chân mình.

Sáu năm, chỉ có sáu năm ngắn ngủi thôi, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, đôi mắt to tròn kia đã mất đi vẻ thông minh, lanh lợi, thay vào đó là vẻ bất an và sợ hãi, dường như còn đọng đầy ánh lệ.

Nàng cho là chàng đang tức giận sao? Chàng chỉ đang áy náy thôi.

Trong sáu năm qua, chàng thật không xứng đáng làm sư phụ, nhiều lần để nàng bị thương. Vì để chàng không cảm thấy khó xử mà nàng đã nhận hết mọi oan ức về mình, không nữa câu oán giận, nay nàng có phạm bất cứ

sai lầm gì cũng không thể trách cứ nàng được, có trách thì trách chàng dạy dỗ nàng không tốt mà thôi.

Hồi lâu sau, chàng hơi khom người, một tay nâng nàng dạy. “Biết sai là tốt rồi, giờ ngươi chăm chỉ luyện công đi, vì sư ra ngoài có chút chuyện, ngày mai sẽ trở về.”

Sư phụ đã tha thứ cho nàng rồi ư? Trọng Tử hết sức vui mừng. “Từ nay về sau, Trọng Nhi lại có thể vào điện hầu hạ sư phụ sao?”

Lạc Âm Phàm không đồng ý cũng không cự tuyệt, buông tay nàng rồi đi ra cửa.

Trọng Tử vô cùng sung sướng, dõi theo bóng chàng rời khỏi Tử Trúc phong, quay về bờ nước Tứ Hải ngồi một lát, mãi đến khi sắc trời hoàn toàn tối sẫm, nàng mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Tổ sư điện trống trơn, Mộ Ngọc sau khi chịu phạt ở đây đủ ba tháng cũng đã rời đi, trong điện không có lấy một đệ tử trông coi, ánh trăng trắng bệch rơi vào qua khe cửa điện, xiên xẹo rơi trên mặt đất. Nơi này tràn ngập bầu không khí quý dị, các vị tổ sư trên những bức họa treo tường càng thêm phần uy nghiêm. Trên bàn thờ, hương khói lập lòe, nghi ngút.

Trên đỉnh đầu truyền xuống một tiếng cười sắc lạnh mà ngán ngùi.

Ngước nhìn lên, trên mảnh kim loại cong cong treo cao kia, một con mắt đỏ au đang nhìn nàng, cười cô quái.

Trọng Tử vô cùng hoảng sợ.

Đêm hôm khuya khoắt, rõ ràng nàng đang nằm ngủ trong phòng mình ở Trọng Hoa cung, làm sao có thể đi tới nơi này?

Thiên ma lệnh chậm rãi rơi xuống.

Không phải nó đã bị phong ấn rồi ư, sao có thể tự di chuyển được? Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không tự chủ được, bước lùi về phía sau, ngơ ngác Thiên ma lệnh, trong đầu càng trở nên mơ hồ đến kỳ quái.

Thân thiết! Nàng đột nhiên có cảm giác thân thiết với nó.

Ánh sáng màu đỏ sậm lóe lên, như mang theo ma lực, hấp thu hồn phách của con người.

Giống như bị mê hoặc, Trọng Tử cứ ngây ngốc bước về phía Thiên ma lệnh.

Gió tiên thổi tan đêm trường, sương sớm đón ánh bình minh, Trọng Hoa cung vô cùng yên tĩnh.

Những giọt sương còn đọng trên lá trúc, Lạc Âm Phàm đã ngự kiếm trở về.

Thì ra, từ lúc chàng rời khỏi Tử Trúc phong, trên đường đi luôn cảm thấy có chút bất an, bởi vậy, xong xuôi công việc là chàng vội vã trở về. Vừa vào Trọng Hoa cung, chàng đã nhìn thấy tiểu đồ đệ đang ngồi bên dòng Tứ Hải, sắc mặt tái nhợt nhưng tinh thần có vẻ rất tốt, lúc đó chàng mới yên tâm nhưng trong lòng lại thâm kinh ngạc.

Trọng Tử vốn giả vờ ngấm dòng nước lững lờ trôi, thấy chàng trở về, khuôn mặt lập tức giãn ra, tiến lên đón. “Su phụ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu, đi thẳng vào trong đại điện.

Án thư đã được dọn dẹp, bàn ghế sạch sẽ, phủ thảm mây, nước trà không nóng không lạnh, Trọng Tử thấy chàng nhắc bút lên, vội đến bên giúp

chàng trải giấy, sau đó, giống như mọi ngày, nàng lặng yên đứng bên cạnh giúp chàng mài mực.

Mái tóc dài rủ sát mặt đất, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước, bàn tay cầm bút vô cùng vững chãi khiến người ta có cảm giác yên tâm, giống hệt lúc chàng cầm kiếm, khí thế thông dong cũng đủ để bảo vệ tất cả mọi thứ trên đời.

Mặc cho năm tháng trôi qua, nàng chỉ cần lẳng lặng ở bên chàng như vậy cho đến khi từ giã cõi đời.

Khóe môi nhỏ xinh khẽ nhếch lên, Trọng Tử nở nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười của nàng dần trở nên không còn tự nhiên như trước nữa.

Con ác mộng tối qua vẫn làm nàng cảm thấy run sợ, thậm chí còn để lại cho nàng một dự cảm bất thường. Đã nhiều năm trôi qua, nàng không còn nằm mơ thấy ác mộng đó nữa, sao giờ đột nhiên ác mộng đó lại tới tìm nàng? Con ác mộng này có vẻ gì đó khác biệt so với ngày xưa, nàng có cảm giác mình đã thật sự chạm vào Thiên ma lệnh.

Rất quen thuộc, còn toát ra sự âm áp...

Điều kỳ quái là, nàng chỉ nhớ rõ mình đã chạm vào Thiên ma lệnh, còn sau đó xảy ra chuyện gì thì nàng không thể nhớ nổi.

Trọng Tử cố gắng nhớ lại.

Viết được vài dòng, Lạc Âm Phàm phát hiện bầu không khí có gì đó không ổn, bèn liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy tiểu đồ đệ đang mài mực một cách máy móc, ánh mắt đờ đẫn, tựa như đang xuất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không giống lúc bình thường chút nào.

Về lý mà nói, bán tiên thể thường không dễ mắc bệnh.

Biết rõ nàng không muốn rời xa chàng là một chuyện chẳng tốt lành gì, chàng không nên tỏ ra thân thiết với nàng thêm nữa.

Lạc Âm Phàm lại cúi đầu viết thêm hai dòng nữa, cuối cùng vẫn phải đặt bút xuống, nhìn nàng, hỏi: “Có phải không được khỏe không?”

Bị chàng hỏi bất ngờ, Trọng Tử “ồ” một tiếng, lúc phản ứng kịp liền lắc đầu nguây nguây. “Không ạ!”

Tiểu đồ đệ đã lớn, càng ngày càng có nhiều bí mật giấu chàng, Lạc Âm Phàm không hỏi nhiều nữa, đảo mắt một lượt rồi ánh nhìn dừng lại nơi cổ tay nàng. “Bị thương lúc nào đấy?”

Nương theo tầm mắt chàng, Trọng Tử nghi hoặc cúi đầu.

Trên cổ tay trái của nàng có một vết thương màu đỏ thẫm. Sáng nay lúc tỉnh dậy, tinh thần của nàng vô cùng hoảng hốt nên cũng chẳng để ý mình bị thương lúc nào.

Vết thương này bị khi nào vậy nhỉ? Rốt cuộc thì đêm qua là mộng hay thật?

Trọng Tử kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Lạc Âm Phàm những tưởng nàng vô ý bị thương trong lúc mãi chơi nên mới thuận miệng hỏi một chút, nào ngờ nàng hoảng hốt đến vậy, trong lòng bỗng dấy lên nghi ngờ. “Trọng Nhi...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chuông ngân.

Hai người đều sững sốt.

Tiếng chuông này vô cùng đặc biệt, mỗi khi Nam Hoa có chuyện trọng đại mới vang lên, các đệ tử nghe thấy đều phải nhanh chóng chạy tới ngọn núi cao nhất bởi nếu không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, Ngu Độ sẽ không phải dùng đến nó.

Lạc Âm Phàm nhíu mày, đứng dậy rời đi ngay, Trọng Tử cũng cảm thấy trong lòng thấp thỏm, bất an, liền chạy theo Lạc Âm Phàm.

Sáng sớm, sắc trời rạt một màu lạnh lẽo, âm u, bên ngoài chính điện bên trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa, các loài linh thú trông coi rừng núi đã chạy tới từ lâu, ngồi phía xa xa ngoài đại điện chờ lệnh. Trên đỉnh đại điện, tiên cầm^[2] bay rợp trời, bầu không khí căng thẳng đến dị thường.

[2] Tiên cầm: chim muông của tiên giới.

Ngu Độ cùng Mẫn Vân Trung đứng trên bậc thềm cao nhất, sắc mặt Ngu Độ vô cùng nghiêm trọng còn mặt Mẫn Vân Trung lại xám xịt như có mây đen bao phủ. Mộ Ngọc và Văn Linh Chi cùng vài đệ tử có vai vế cao nhất nghiêm túc đứng ở hai bên, duy chỉ có Tần Kha là chưa thấy đâu.

Dưới bậc thềm đá, mấy ngàn đệ tử đứng đầy hai bên chính điện rộng lớn, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng, nín thở chờ lệnh, mắt hướng về phía chuông giáo, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ duy nhất một điều có thể khẳng định được là, ngoại trừ việc Ma kiếm bị đánh cắp, Vạn Kiếp hiện thế năm đó ra, chuông giáo chưa từng dùng đến chuông thần một lần nào nữa, lần này người vội vã triệu tập các đệ tử, nhất định là đã xảy ra đại sự rồi.

©STENT

Lạc Âm Phàm và Trọng Tử cười mây bay tới, lặng lẽ đáp xuống chính giữa khoảng sân ngoài đại điện.

Nhìn thấy chàng, chúng đệ tử cùng thở phào nhẹ nhõm, hộ giáo tôn giả đã ở đây, dù có xảy ra đại sự thì cũng không cần phải quá lo lắng.

Lạc Âm Phàm sai bước đi lên, Trọng Tử cũng nổi gót chàng.

Ba vị tiên tôn đứng sóng vai, như ngậm hiểu ý, không ai nói với nhau câu nào.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền cũng mang mấy chục đệ tử tới. Lão vân vê chòm râu bạc, bước lên thềm, nghiêm mặt thở dài. “Đêm qua tự dưng ta cảm thấy lòng dạ không yên, nên sớm ngờ tới có chuyện xảy ra mới đứng, chuông giáo sư huynh gọi mọi người tới gấp như vậy, có phải có điều gì khiến ta tiên đoán chăng?”

Mọi người đã đến đông đủ, Lạc Âm Phàm lúc này mới liếc nhìn Ngu Độ, nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngu Độ chậm rãi nói: “Đêm qua có người tự ý xông vào Tổ sư điện.”

Khắp nơi lặng ngắt như tờ, chúng đệ tử chăm chăm nhìn Ngu Độ không chớp mắt, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Tổ sư điện không có lệnh cấm không được lui tới, bất luận là đệ tử có thân phận thế nào cũng có thể ra vào, không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nếu việc này đã làm kinh động đến chuông giáo khiến người phải sử dụng đến chuông thần thì nhất định không phải chuyện tầm thường.

Quả nhiên, Ngu Độ giơ tay lên, ném ra một vật.

Nhìn rõ vật kia, những người khác đều tỏ ra căng thẳng còn mặt Trọng Tử thì xám ngoét.

Tám Thiên ma lệnh to bằng lòng bàn tay bay lơ lửng giữa không trung, cong cong như hình đôi mắt, có lẽ vì rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào nó nên luồng khí quý dị bên trong nó đã tan biến, không còn cảm giác quái dị nữa.

Nhưng điểm khác biệt so với trước đây là, trên lệnh bài đã có thêm một vết xước nhỏ, màu sắc đặc biệt tiên diễm^[3], khác hẳn so với màu sắc vốn có của Thiên ma lệnh.

[3] Tiên diễm: đẹp đẽ.

Đó là màu của máu tươi.

Trọng Tử choáng váng một hồi, hãi hùng khiếp sợ, nàng không hề biết vết máu kia có ý nghĩa gì, chỉ mơ hồ cảm thấy sự việc này vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa, rất có thể còn liên quan đến nàng... Càng nghĩ càng sợ, nàng bất giác cúi đầu nhìn vết thương trên cổ tay, tối qua rõ ràng chỉ là giấc mơ thôi, tại sao nàng lại chợt dạ thế này chứ?

Bên cạnh chợt có ánh mắt nhìn sang nàng.

Con người khi phải đối mặt với những việc bỗng nhiên phát sinh thì sẽ trở nên vô cùng mất cảm, Trọng Tử lập tức phát hiện có ai đó đang nhìn mình, nàng vội quay mặt sang, là Mộ Ngọc, rõ ràng y đã nhìn ra vết thương trên cổ tay nàng, muốn nói gì đó song lại thôi, ánh mắt ôn hòa chứa đầy vẻ nghi hoặc.

Trọng Tử ngơ ngác nhìn y, không biết phải làm sao.

Mộ Ngọc trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng giơ tay ra, mặt không biến sắc, kéo ống tay áo của nàng xuống, che đi đôi tay bé nhỏ đang run rẩy và cả vết thương chưa lành miệng trên cổ tay nàng.

Vành mắt chột nóng bừng, Trọng Tử cụp mi xuống.

Biết rõ Thiên Cơ tôn giả đang ở đây, không cần nói cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra, sớm muộn chuyện này cũng bị điều tra làm rõ, thân phận là thủ tọa đệ tử, y vẫn lựa chọn biện pháp dung túng, che chở, bởi vì y hết mực tin tưởng nàng.

Thế nhưng, nàng lại không hề tin tưởng chính mình, nhờ đâu chuyện này thật sự có liên quan đến nàng...

Không phải là máu của nàng, nhất định không phải! Đó chỉ là một cơn ác mộng thôi!

Trọng Tử tự an ủi mình, cuối cùng tinh thần cũng bình ổn đôi chút.

Thiên ma lệnh có điểm khác lạ, chúng đệ tử đứng bên dưới hiển nhiên cũng đã phát hiện ra, các đệ tử mới nhập môn thì không biết đến việc này, chỉ đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều kích động, ngậm chặt miệng, không dám nói một lời.

Ngu Độ nói: “Các người đều biết lai lịch của khối Thiên ma lệnh này rồi phải không?”

Chuyện này mặc dù không được nói công khai nhưng hầu như tất cả đệ tử Nam Hoa phái đều biết rõ, đó là chiến lợi phẩm mà Nam Hoa Thiên tôn đã phải đổi cả tính mệnh để đoạt được, là biểu tượng cho sự thắng lợi trong cuộc chiến bảo vệ lục giới của Nam Hoa, cũng là biểu tượng vinh quang của toàn thể Tiên môn.

Văn Linh Chi lập tức đứng ra, cung kính nói: “Đệ tử cả gan, có nghe nói qua.”

Ngu Độ gật đầu. “Nói đi!”

Văn Linh Chi hướng xuống dưới đài, thản nhiên cười, nói: “Một trăm năm trước, ma giới xuất hiện Ma tôn mạnh nhất từ trước đến nay, xưng danh là Nghịch Luân, đã tu luyện thành Thiên ma, làm hại lục giới, quần ma trên dưới đều bị hấp thu phục.

Hơn ba mươi năm trước, Nghịch Luân thống nhất hai giới yêu- ma, đã tâm hùng hực, bắt đầu xâm chiếm nhân gian và tiên giới. Thiên Sơn phái và Thục Sơn môn cùng mười môn phái khác đều vì hấp mà bị trọng thương. Kiếp nạn ấy kéo dài hai mươi năm, cho đến mười một năm trước, Nghịch Luân dẫn quan tiên đánh núi Nam Hoa, phá hủy cột mốc của lục giới, khiến tiên – ma hợp nhất, Thiên tôn muốn cứu bách tính khỏi sự lầm than nên đã cùng các vị đệ tử Tiên môn khổ chiến một trận, cuối cùng người đã dùng đến chiêu Tịch diệt, chém ma tôn Nghịch Luân một kiếm, Thiên tôn cũng vì vậy mà trọng thương rồi qua đời.”

Câu chuyện cũ này được nàng ta chậm rãi kể lại khiến không khí bao quanh càng thêm phần nghiêm túc và trang trọng.

Văn Linh Chi bỗng ngừng kể, buồn bã trong chốc lát rồi nói tiếp: “Thiên ma lệnh là biểu tượng của Ma tôn Nghịch Luân, trên đó có khắc lời nguyện Vạn ma, năm đó chính Nghịch Luân đã dùng nó để triệu hồi quần ma trong hư thiên, ngày nay sở dĩ Ma tộc không dám lộng hành càn quấy là bởi Nghịch Luân dùng Ma cung cấm thuật phong ấn Thiên ma lệnh, không ai có thể triệu hồi quần ma trong hư thiên nữa.”

Nói tới đây, nàng ta bỗng nhìn sang Ngu Độ, cung kính nói: “Thế nhưng, thứ lỗi cho đệ tử nhiều lời, đệ tử cho rằng Ma tộc suy tàn không phải do Thiên ma lệnh đã bị phong ấn mà là đệ tử Tiên môn chúng ta không bao giờ quên trọng trách, luôn ghi nhớ những lời dạy dỗ, chỉ bảo của tôn giả, trên dưới đồng lòng, cùng bảo vệ bách tính nên Ma tộc mới không dám làm càn, quấy phá, khắp nơi trên nhân gian đều được yên bình, no ấm.”

Lời vừa dứt, chúng đệ tử nhất loạt gật đầu, sắc mặt xám xịt của Mẫn Vân Trung cũng tốt lên nhiều.

Ngu Độ hài lòng, bảo nàng lui xuống rồi nói: “Khối Thiên ma lệnh này năm đó đã bị Ma tôn Nghịch Luân dùng Ma cung cấm thuật để phong ấn, chỉ có dùng thuật huyết chú, tức là dùng máu của người có chung dòng máu với Nghịch Luân thì mới có thể giải được phong ấn. Hôm nay, trên Thiên ma lệnh bỗng xuất hiện một vết máu, hiển nhiên là đêm qua đã có người lên vào Tổ sư điện, âm mưu dùng thuật huyết chú giải phong ấn cho Thiên ma lệnh.”

Bên dưới lập tức ò lên.

Lạc Âm Phàm nói: “Người này vẫn chưa thực hiện được.”

Ngu Độ thở dài, hạ giọng: “Nghịch Luân không có huyết thân^[4], hẳn thất bại cũng là lẽ đương nhiên. Chỉ có điều, người này dám nỗ lực đánh thức Thiên ma lệnh, chứng tỏ trong lòng y có mưu đồ bất chính, giữ một đệ tử như vậy ở lại Nam Hoa, tương lai tất sẽ xảy ra chuyện lớn.”

[4] Huyết thân: người có cùng dòng máu.

Lạc Âm Phàm gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy rùng mình.

Trong tình cảnh này, chàng không thể quay lại hỏi rõ sự tình, chỉ đành bắt đắc dĩ nhẫn nại, âm thầm trấn an chính mình. Tiểu đồ đệ theo chàng đã mấy năm nay, người khác không hiểu nàng cũng là một lẽ, lẽ nào chàng lại không hiểu thâm tâm của nàng? Nàng bản tính thiện lương, phẩm hạnh đoan chính, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, chàng hoàn toàn tin tưởng nàng.

Ngu Độ hướng mắt nhìn chúng đệ tử, giọng nói uy nghiêm hơn ngày thường rất nhiều: “Trên Nam Hoa có giáo quy, phụng thiên mệnh^[5] trấn thủ

thông thiên môn, không được phép có bất cứ dã tâm nào, bôn tọa trước hết xin khuyên y một câu, lần này nhất định y sẽ không có đường trốn thoát, tốt nhất là mau đứng ra nhận tội, may ra sẽ được hưởng khoan hồng.”

[5] Thiên mệnh: Có nghĩa là theo mệnh trời.

Mẫn Vân Trung trừng mắt, xẵng giọng: “Y thân là đệ tử phái Nam Hoa, lòng lại mang tà niệm, thật đúng là đại nghịch bất đạo, coi thường giáo quy. Tiên môn nhất định không thể dung túng thứ bại hoại này. Nếu biết điều, ngoan ngoãn đứng ra nhận tội, ta và chưong giáo sẽ khai ân cho y, đưa y đi luân hồi chuyển thế để chuộc tội; bằng không sẽ chiếu theo giáo quy, nghiêm trị không tha, một khi đã liệt vào trọng tội thì chỉ có thể hồn bay phách tán mà thôi.”

Mấy nghìn đệ tử im lặng, ai nấy đều nín thở chờ đợi, đã nói đến nước này rồi mà còn không chịu bước ra, đủ thấy người này quả là vô cùng to gan lớn mật.

Lạc Âm Phàm rút cuộc không kìm nổi lòng nữa, hơi nghiêng mặt nhìn về phía sau.

Trọng Tử cũng đang ngơ ngác nhìn chàng, nhận ra ánh mắt chàng có nét nghi hoặc, nàng cũng không biết nên đáp lại thế nào. Cũng không thể trách được sự hoài nghi của sư phụ, sự việc này đến cả bản thân nàng cũng không nắm chắc, đêm qua rõ ràng chỉ là một cơn ác mộng, sao lại khéo léo trùng hợp như vậy!

Nàng sợ nhất là làm chàng thất vọng. Theo chàng từ năm mười tuổi, nàng đã hết sức nỗ lực trong suốt sáu năm tròn, chỉ có một mục đích duy nhất là chứng minh cho chàng thấy, chàng đã không chọn nhầm đệ tử.

Đêm qua... đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong giấc mộng đó, không hiểu sao nàng lại đến Tổ sư điện, trông thấy Thiên ma lệnh lơ lửng trên không bỗng dung rơi xuống người nàng, sau đó... sau đó thì sao?

Trọng Tử nắm chặt hai tay, cố gắng nhớ lại.

Một chuyện kỳ quái, đáng sợ đã xảy ra. Lúc trước, dù thế nào nàng cũng không nhớ nổi tình cảnh lúc bấy giờ. Lúc này rốt cuộc nàng cũng nhớ ra, mọi vật bỗng hiện lên, giống như cả người bị dội một gáo nước lạnh, đoạn ký ức hỗn độn như trải qua một lần gột rửa, trở nên sáng tỏ hơn bao giờ hết, giống hệt một góc màn che sân khấu kịch trong phút chốc bị kéo phẳng, từng cảnh tượng bên trong dần hiện rõ.

Nửa đêm canh ba, Thiên ma lệnh đã dùng tiếng cười để vẫy gọi nàng...

Dường như lúc đó nàng bị ma nhập nên cứ thế vô thức đi về phía nó...

Cổ tay trái bị rạch một đường, chảy máu. Thiên ma lệnh màu đỏ thẫm bị dính một giọt máu tươi, trong phút chốc trở nên tươi đẹp, rực rỡ...

Không phải, không phải thế, đó chỉ là một giấc mơ thôi! Mơ thì làm sao có thể là thật được? Trọng Tử trợn tròn mắt sợ hãi, đúng lúc này ánh mắt nghiêm nghị của Mẫn Vân Trung quét qua, nhất thời khiến nàng thêm hoảng hốt, lùi về phía sau vài bước.

Tất cả phản ứng của tiểu đồ đệ, Lạc Âm Phàm đều nhận thấy. Trong nháy mắt, chàng chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn chảy trong lồng ngực, ngoài sự tuyệt vọng còn có sự giận dữ âm ào như sóng triều.

Sát khí trời sinh là căn cốt^[6] tuyệt hảo để tu ma đạo, năm đó chàng nghĩ để nàng có ý nghĩ lệch lạc sẽ làm đường lạc lối nên mới thu nhận nàng làm đệ tử, từ trước đến nay chàng chưa từng hối hận với quyết định này bởi chàng tin nàng có bản tính thiện lương, chỉ cần dốc lòng dạy dỗ sẽ có thể đưa nàng đi theo con đường chính đạo. Thật sự là những năm gần đây, chàng hết mực yên tâm về nàng, lẽ nào bởi vì quá yên tâm mà chàng nhìn lầm nàng mất rồi? Tiểu đồ đệ luôn bên chàng sáu năm qua, bản tính thiện

lượng nhất, vâng lời nhất, đột nhiên lại làm một việc đại nghịch bất đạo, lòng lang dạ sói, phạm phải trọng tội như vậy, chàng nhất thời không thể tiếp nhận việc này.

[6] Căn cốt: gốc rễ, cội nguồn.

Đúng như những gì sư thúc và sư huynh nói, sớm muộn gì nàng cũng rơi vào ma đạo hay sao?

Trái tim bỗng chốc lạnh băng, ánh mắt cũng muôn phần lạnh lẽo.

Khắp cơ thể, mỗi tấc da thịt như bị ánh mắt sắc nhọn kia đâm vào đau điếng, Trọng Tử không cầm lòng nổi, cả người run lên cầm cập, nhìn Lạc Âm Phàm như đang cầu xin nhưng đó tuyệt đối không phải là sự cầu xin vì sợ bị trách phạt.

Đừng nóng giận, hãy tin tưởng Trọng Nhi...

Muốn giải thích nhưng không biết phải nói từ đâu, Trọng Tử chỉ một mực nhìn chàng lắc đầu.

Giọng nói nghiêm nghị của Ngu Độ lại truyền tới: “Bổn tọa đã khuyên bảo hết lời nhưng đệ tử ngỗ nghịch này vẫn không chịu đứng ra nhận tội, đành phải làm phiền Thiên Cơ tôn giả vậy.”

Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Không cần nhiều lời, Thiên Cơ tôn giả, tiến hành đoán đi!”

“Khoan đã!”

Hai con người đen kịt đã bình tĩnh trở lại, đến mức không có chút gợn sóng nào, nhưng trong đó lại lộ ra vẻ cay nghiệt và đoạn tuyệt khiến tất cả mọi người đều lạnh toát sống lưng.

Chàng chậm rãi mở miệng, giọng nói lãnh đạm vang lên: “Trọng Tử!”

Trọng Tử, không phải là Trọng Nhi của chàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc trở nên trắng bệch, đến đôi môi cũng mất đi sắc hồng vốn có.

Xung quanh thật yên tĩnh mà cũng thật náo nhiệt những điều này không còn quan trọng nữa, trái tim giống như đã chết, yên ắng vô cùng. Trước mắt bao người, khuôn mặt Trọng Tử tái nhợt, đón nhận ánh mắt của chàng. Nàng lão đảo từng bước, yếu ớt đi tới, quỳ xuống trước mặt chàng.

Chương 20: Bắt cóc

“Vết thương trên tay người từ đâu mà có?”

“Su phụ!”

“Vết thương của người từ đâu mà có?”

Trọng Tử khóc không ra tiếng. “Su phụ...” Chuyện này đến chính bản thân nàng cũng không rõ, biết giải thích thế nào đây? Nếu nói những gì nàng biết, liệu có ai tin nàng?

Hiểu làm ý nghĩa sâu kín trong lời cầu xin của nàng, Lạc Âm Phàm đau đớn, tức giận tột độ, hóa ra nàng đã dối gạt chàng lâu đến vậy, bây giờ còn trông chờ chàng sẽ che chở cho nàng sao?

“Là người?”

“Có lẽ... là đệ tử... nhưng đệ tử cũng không biết...”

Trọng Tử vừa hoang mang vừa sợ hãi, tất cả mọi việc rối tung như mớ bòng bong khiến nàng nói năng lộn xộn. Một người khi đã có thói quen ỷ lại sẽ không tự chủ được mà trở nên mềm yếu, ở bên sư phụ bao năm nay, mọi thứ đối với nàng đều vô cùng yên bình và viên mãn, giờ bất chợt phải đối mặt với biến cố lớn như vậy, cảm giác này giống hệt với nỗi đau khi chính mắt nàng trông thấy cha mẹ chết thảm vào năm ấy, có gọi thế nào họ cũng không còn nghe thấy nữa.

Mộ Ngọc thấy tình thế không ổn, liền bước lên phía trước, nói: “Tôn giả bớt giận, Trọng Tử ở Nam Hoa đã bao năm nay, là người như thế nào, tôn giả hẳn hiểu rõ nhất, có thể con bé có chuyện gì khó nói chẳng?”

Văn Linh Chi đứng bên cạnh khẽ “hừ” một tiếng. Một nữ đệ tử khác hiểu ý, vội nói: “Mộ sư huynh đã quên rồi sao, trong nhân gian có câu: “Tri nhân, tri diện, bất tri tâm^[1]”.”

[1] Biết người, biết mặt, không biết lòng.

Lạc Âm Phàm cau mày.

Ngu Độ vội trách mắng: “Láo xược! Tôn giả đang hỏi, ai cho phép người nói leo, mau lui!”

Nữ đệ tử lập tức im bật.

Nhìn Trọng Tử ở trước mặt, Lạc Âm Phàm chậm rãi nói: “Vi sư hỏi người một lần nữa, đúng hay không đúng?”

Đúng là chàng vẫn muốn cho nàng cơ hội cuối cùng, chỉ mong câu nàng nói sẽ là hai từ “Không đúng”. Nếu quả thực nàng vô tội, chàng nhất định

sẽ truy xét việc này tới cùng, thế nhưng, nếu lòng nàng thật sự có tà niệm, sát khí trời sinh, một khi đã nhập ma, kết quả rất khó đoán trước, không dám đảm bảo nàng sẽ không trở thành một Nghịch Luân thứ hai. Lạc Âm Phàm chàng tuyệt đối không bao giờ che chở cho đồ đệ, gây hại tới sinh linh, bách tính.

Phát hiện đáy mắt chàng khẽ lay động, Trọng Tử bỗng tràn đầy dũng khí, nhanh chóng tỉnh táo trở lại, rung rung nước mắt kể lại giấc mộng kì quái đêm qua: “Đệ tử cũng không biết đó là mơ hay thật. Sáng sớm hôm nay, lúc sư phụ hỏi tới vết thương của đệ tử, đệ tử mới phát hiện ra có điều kì quặc. Nhưng sau mỗi lần nhìn thấy Thiên ma lệnh, đệ tử đều nằm mơ thấy ác mộng nên luôn tự nhủ phải tránh xa nó, sao đệ tử dám chủ động đi tìm nó giữa đêm đây?”

Lạc Âm Phàm không nói gì.

Mẫn Vân Trung nói: “Chỉ toàn kiểm cứ mà thôi!”

Trọng Tử khóc ròng, nói: “Trọng Tử tuyệt đối không dám lừa gạt sư phụ, xin đốc giáo minh xét.”

Sự việc lại phiền toái hơn rồi, Ngu Độ thâm thở dài, ngăn Mẫn Vân Trung. “Những lời ngươi vừa nói, nếu giả dối thì đó chính là tội lừa trên gạt dưới, một khi đã thâm tra rõ ràng, nếu không đúng thì sẽ bị phạt nặng cả hai tội, ngươi có hiểu không?”

Trọng Tử dập đầu bái lạy. “Đệ tử không dám có nửa câu giả dối.”

Ngu Độ gật đầu. “Bỏn tọa tạm thời tin tưởng ngươi. Ngươi cũng không thể xác định đây là mơ hay thật, vậy thì hãy để Thiên Cơ tôn giả tiến hành tiên đoán, để tránh oan khuất cho ngươi.”

Trọng Tử lại dập đầu bái lạy.

Hành Huyền bắt đắđ đĩ lấy sách *Thiên cơ* ra, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Bình thường thì không coi Thiên Cơ lão ra gì, đến thời khắc này mới cần đến lão. Năm đó chỉ vì nhất thời mà động lòng tiên đoán số phận cho tiểu nha đầu kia, lão đã bị phản phệ, nguy hiểm một phen, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tròn nửa năm, phàm là những việc có liên quan đến nàng đều mang đến cho lão rất nhiều phiền phức. Lần này thế nào lão cũng phải tiêu hao một lượng lớn linh lực cho mà xem...

Ánh sáng màu bạch kim chói lòa, sách *Thiên cơ* di chuyển giữa không trung, mở ra rồi từ từ trở nên to hơn, giống như một bức họa trống trơn cuộn tròn quanh một cái trục đang chậm rãi trải khắp không gian.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào khoảng trống trên cuốn sách, Trọng Tử càng căng thẳng, rất nhiều đệ tử quý mến nàng cũng đang toát mồ hôi thay nàng.

Khoảng một tuần trà trôi qua, trên sách *Thiên cơ* vẫn chưa hiện lên bất cứ điều gì dị thường.

Hành Huyền bắt đầu chau mày, sau đó bấm ngón tay liên tục, cuối cùng buông một câu niệm chú. Mọi người vô cùng kinh ngạc. Về lý mà nói, Thiên Cơ tôn giả luôn dễ dàng tiên đoán được những việc này, từ trước đến nay lão không cần niệm chú, ngoại trừ lần tiên đoán Ma kiếm bị đánh cắp thất bại, còn lại chưa bao giờ thấy lão phải cố gắng cật lực đến vậy.

Chính trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì giữa không trung, trên sách *Thiên cơ* dần hiện rõ một hình ảnh.

Cảnh vật trong bức tranh hết sức quen thuộc, là một đại điện âm u, trống trải, viên minh châu gắn trước cửa điện tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt. Bỗng nhiên, cửa điện cao lớn sừng sững bị một người từ bên ngoài đẩy ra, ánh trắng theo đó mà tràn vào. Một bóng người nhỏ bé, gầy guộc từ ngoài cửa tiến vào.

Nàng chậm rãi đi tới trước án, ngự trượng bay lên.

Một giọt máu rơi trên lệnh bài.

Đôi môi khẽ cử động, tựa như đang niệm chú...

Tất cả mọi người đều mở to mắt, Trọng Tử là người kinh hãi nhất, không đợi hình ảnh đó tan biến, nàng đã thất thanh nói: “Không phải! Không phải như vậy! Là chính nó bay tới trước mặt đệ tử! Đệ tử không hề ngự trượng, cũng không hề niệm thần chú!”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Thiên Cơ tôn giả lại vu oan cho ngươi?”

Trọng tử không nói được gì, ngơ ngác quỳ tại đó.

Tình hình trước mắt đúng là hết đường chối cãi, chỉ có mình nàng là người hiểu rõ nhất, sự thật không giống những gì Hành Huyền tiên đoán! Nàng hoàn toàn không niệm chú gì hết!

Lạc Âm Phàm cũng thấy ngạc nhiên, Hành Huyền chắc chắn không tiên đoán sai nhưng biểu hiện của tiểu đồ đệ cũng có gì đó khác lạ. Sáng sớm hôm nay, lúc ở trên đại điện, chàng vô tình hỏi nàng, vẻ kinh ngạc của nàng không phải là giả vờ, nàng không hề nói dối, rất có thể nàng đã làm việc này trong trạng thái vô thức.

Cảm nhận chàng đang chăm chú nhìn mình, Trọng Tử cuối cùng cũng lấy lại được chút tự tin.

Những người khác có thể không tin lời nàng nhưng sao sư phụ có thể không tin nàng được? Nàng có thể lừa gạt tất cả mọi người trong thiên hạ, cũng tuyệt đối không bao giờ lừa dối chàng.

“Không phải, sư phụ, đệ tử thực sự không dối gạt người! Là chính nó tự bay tới trước mặt đệ tử, từ trước tới nay đệ tử chưa từng học qua huyết chú gì cả...”

Mẫn Vân Trung giận tím mặt, ngắt lời nàng: “Thiên ma lệnh đã được chương giáo đích thân làm phép, phong ấn tại Tổ sư điện, ngoại trừ ta, hộ giáo và Thiên Cơ tôn giả thì ai có thể sai khiến được nó đây? Chẳng nhẽ Nam Hoa còn giấu cao nhân nào như thế sao? Huống hồ nó đã bị Ma cung cấm thuật phong ấn, sao có thể tự mình tìm đến người? Rõ ràng người đang nói dối!”

Mọi người đều gật đầu tán thành, cho dù có tin nàng, cũng không biết nên nói gì mới phải!

Trọng Tử lập tức biện bạch: “Vì biết rõ là không thể gạt Thiên Cơ tôn giả nên đệ tử chỉ nói sự thật thôi ạ, nếu không đệ tử đã nói là mình nằm mơ, không biết gì hết rồi, cần gì phải cố ý bịa đặt cho người ta nghi ngờ, xin chương giáo và các vị tiên tôn minh xét!” Nói xong, nàng lại dập đầu cái nữa.

Mọi người nghe xong, ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, khẽ thì thầm bàn tán.

Yên Chân Châu đứng ra nói: “Trọng Tử sư cô nói chí phải, nếu sư cô muốn chối thì cần gì phải nói dối như vậy, kính mong chương giáo minh giám!”

Văn Linh Chi nói: “Vậy cũng chưa chắc, ta từng nghe Thiên Cơ tôn giả nói, số mệnh của Trọng Tử vô cùng bí ẩn, có lẽ vì thế mà Trọng Tử tự cao tự đại cho rằng tôn giả khó có thể tiên đoán được, vì vậy mới mưu mô lừa dối mọi người.”

Từ nhỏ đã bị nàng ta bắt nạt, Trọng Tử rốt cuộc vẫn còn trẻ con, tức giận quay ra mắng Văn Linh Chi: “Văn Linh Chi, ta với người có thù oán gì, tại

sao ngươi năm lần bảy lượt muốn hãm hại ta?”

Văn Linh chi đỏ bừng mặt, trừng mắt quát: “Ngươi dùng có ngấm máu phun người, ta chỉ nói là có thể thôi. Nam Hoa không chấp nhận những đồ đệ có mưu đồ bất chính, ta thân là đệ tử của đốc giáo, há có thể vì tình riêng mà làm việc bất chính, giấu giếm, bao che cho ngươi được?”

Trọng Tử không kiềm chế được cơn giận dữ. “Ngươi...”

Không đợi nàng nói gì thêm, Lạc Âm Phàm nhanh chóng ngắt lời nàng: “Câm miệng!”

Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Đã lép liếm còn coi thường bề trên, không coi tôn trưởng ra gì, Nam Hoa quả thật đã thu nhận được một đệ tử giỏi.”

Vì tức giận mà quên bồi phận^[2], Trọng Tử không dám nhiều lời.

[2] Bồi phận: vai vế, thứ bậc.

Ngu Độ cau mày, nói: “Sự thật ngay trước mắt mà ngươi vẫn chưa chịu thừa nhận, chẳng trách khiến người khác không phục, Thiên Cơ tôn giả tuyệt đối không bao giờ xử oan cho ngươi!”

Yên Chân Châu hình như nhớ ra điều gì đó. “Đệ tử cả gan xin được nhiều lời, năm xưa Nghịch Luân ma cung có một nhân vật hiệu là Mộng Ma, sở trường của y là điều khiển người khác thông qua giấc mộng, mặc dù hiện nay Mộng Ma đã mai danh ẩn tích nhưng Cửu U ma cung cũng có một kẻ tên là Mộng Cơ, liệu có phải Trọng Tử sư cô đã bị trúng thuật Mộng yểm không?”

Mẫn Vân Trung nói: “Chẳng nhẽ ngươi muốn nói, Mộng Cơ đã trà trộn vào Nam Hoa chúng ta ư?”

Yên Chân Châu không nói gì, hồi lâu sau đáp: “Có thể là...”

“Ăn nói hàm hồ!” Mẫn Vân Trung trách mắng. “Trước nay Nam Hoa luôn chọn lựa đệ tử kỹ càng, nếu thân thể và lai lịch không rõ ràng thì đã bị linh thú coi giữ núi ngăn lại, một kẻ như Mộng Cơ sao có đủ năng lực để trà trộn vào đây mà không bị phát hiện chứ! Rõ ràng ngươi đang cố tình bênh vực cho kẻ phản nghịch của bản môn, xét ra là đồng tội, nếu ngươi còn nhiều lời thì ta sẽ phạt ngươi cùng tên nghịch tử kia.”

Yên Chân Châu bất đắc dĩ phải thoái lui.

Ngu Độ ra hiệu cho Hành Huyền. “Có trúng thuật Mộng Yểm hay không, chỉ cần kiểm tra là biết ngay, để tránh có người không phục.”

Hành Huyền tiến lên, đặt tay phải lên trán Trọng Tử, sau một lát thì thu tay về, lắc đầu.

Mộ Ngọc đứng bên cạnh bỗng mở miệng: “Nếu có người pháp lực cao cường hơn cả Thiên Cơ tôn giả, cố ý che giấu chân tướng thì Thiên Cơ tôn giả cũng không xem được, giống như việc Ma kiếm bị đánh cắp năm đó.”

Trên dưới Nam Hoa, pháp lực cao hơn Hành Huyền chỉ có ba người, mà Lạc Âm Phạm thì tuyệt đối không có lý do gì để hãm hại đồ đệ của mình.

Mẫn Vân Trung giận dữ quát: “Đồ vô liêm sỉ! Ý ngươi muốn nói sư phụ đây và chương giáo hãm hại đệ tử bản môn ư?”

“Sư phụ bớt giận, đệ tử tuyệt đối không có ý đó.” Mộ Ngọc mỉm cười, thông thả nói. “Chỉ là đệ tử nghe nói lúc trước ở thành Lâm Hòa, Trọng Tử từng đụng độ Ma tôn Vạn Kiếp.”

Mẫn Vân Trung phẩy tay, ngắt lời y: “Nực cười! Nó nằm mơ ở Nam Hoa, sao Vạn Kiếp ở ngàn dặm xa xôi có thể giúp nó lấp liếm chứ? Nam Hoa có tới mấy nghìn đệ tử, vậy mà chỉ có nó trúng thuật Mộng Yểm, rõ

ràng tất cả chỉ là ngụy biện, mượn cơ nằm mơ hòng mưu mô lừa gạt, qua mắt người khác, nếu không thì việc niệm huyết chú phải giải thích thế nào đây?” Rồi Mẫn Vân Trung lại “hừ” một tiếng, nói tiếp: “Ngay cả khi đó là sự thực, dứt khoát trong lòng nó cũng chất chứa tà niệm, thêm muốn sức mạnh của Thiên ma lệnh cho nên mới nằm mơ như vậy.”

Trọng Tử vội nói: “Từ trước tới nay đệ tử chưa từng có ý muốn chiếm đoạt Thiên ma lệnh!”

“Sát khí trời sinh, sớm muộn gì cũng nhập ma đạo!”

“Đệ tử chưa từng hãm hại người nào.”

“Đánh chết cái nết không chừa!”

Trọng Tử nghe vậy thì ngược mắt, nhìn Mẫn Vân Trung chằm chằm.

Biết ông ta có thành kiến với mình nên mấy năm nay nàng luôn cẩn thận từng li từng tí, chỉ vì muốn có được thiện cảm của ông ta, ai ngờ chỉ đổi lại được một câu: “Đánh chết cái nết không chừa!”

Trọng Tử chậm rãi nói: “Thiên tôn nói không sai, đệ tử có sát khí trời sinh, vậy phải làm sao đây, đệ tử không muốn sinh ra đã như vậy. Mấy năm nay đệ tử chưa từng làm việc gì xấu, càng không có dã tâm hại người. Tiên tôn thân là đốc giáo, thưởng phạt công bằng, vì sao người trước nay luôn có chấp, có thành kiến với đệ tử, vậy khác nào “trông mặt mà bắt hình dong” đâu. Đệ tử không phục!”

Không ngờ nàng lại dám chống đối Mẫn Vân Trung, ai nấy đều im lặng, Mẫn Vân Trung tức giận đến nghẹn họng.

“Hỗn láo!”

“Su phụ!”

“Vi sư thu nhận người làm đồ đệ là để cho người không coi tôn trưởng ra gì sao? Bề dưới mà dám phạm thượng! Người muốn mọi người biết miệng lưỡi của người lợi hại như thế nào phải không?”

Trọng Tử cúi đầu. “Đệ tử biết sai rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm nói: “Còn không mau tạ lỗi với tiên tôn.”

Trọng Tử nín nhịn nổi uất ức, quay sang dập đầu trước Mẫn Vân Trung. “Trọng Tử dốt nát, trước tình hình cấp bách đã lỡ lời, xin tiên tôn tùy ý trách phạt.”

Biết rõ Lạc Âm Phàm đang cố ý bao che khuyết điểm cho đồ đệ song Mẫn Vân Trung đường đường là một tiên bối, văn bối đã thật lòng nhận sai, ông ta cũng không tiện tính toán chi ly, hồi lâu sau cười chế giễu. “Đồ đệ của hộ giáo thường ngày vẫn sắc sảo như thế, nếu chuyện ngày hôm nay để cho ta xử lý thì chắc chắn đồ đệ của hộ giáo sẽ không phục. Nó là môn hạ của hộ giáo, sự thật đã rõ ràng rành, tốt nhất hộ giáo tự xử lý đi!”

Lạc Âm Phàm trầm mặc trong chốc lát, đang định nói gì đó, bên tai bỗng vang lên giọng nói của Ngu Độ.

“Su đệ gượng đã, việc này kỳ thực không đơn giản chút nào.”

Ngu Độ triệu Thiên ma lệnh tới trước mặt rồi đưa mắt nhìn một gã đại đệ tử, gã đệ tử kia lập tức tiến lên phía trước, giơ cổ tay phải lên, hai ngón tay rạch một đường giữa cổ tay, một dòng máu đỏ sẫm chảy ra, nhỏ xuống Thiên ma lệnh.

Sau đó Ngu Độ ra hiệu cho hắn lui ra. “Su đệ, nếu dùng tu vi của đệ, muốn xóa bỏ dấu vết kia nhất định không có gì khó khăn.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, đưa tay phất qua tấm lệnh bài kia.

Trong lòng biết chắc có điều dị thường nên chàng cố ý sử dụng Tịnh thủy chú ở tầng cao nhất, trong nháy mắt, vết máu mới dính trên tấm lệnh bài kia quả nhiên đã biến mất không còn chút dấu vết.

Ngu Độ nhìn chàng.

Lạc Âm Phàm nhìn chằm chằm vào Thiên ma lệnh, sâu thẳm trong lòng chàng tràn đầy nỗi khiếp sợ, cơ hồ không thể tin được chuyện đang phát sinh trước mắt.

Mặc dù vết máu tươi mới của đại đệ tử kia đã biến mất không còn dấu vết nhưng vết máu cũ của Trọng Tử vẫn in hằn trên bề mặt tấm lệnh bài, không hề biến mất, trái lại càng nổi bật, rục rờ hơn, dường như nó đã hòa làm một với tấm lệnh bài.

Tịnh thủy chú ở tầng cao nhất có thể tẩy trần mọi ô uế, chuyện này không thể xảy ra được!

Ngu Độ đã sớm đoán được phản ứng của Lạc Âm Phàm, buông tiếng than thở: “Ta với sư thúc đã nghĩ đủ cách cũng không sao xóa được dấu vết của vết máu kia, rõ ràng chuyện này không hề đơn giản. Ban đầu ta cứ tưởng sát khí trời sinh chỉ là một chuyện trùng hợp, ai ngờ con bé có mối liên hệ vô cùng sâu xa với tấm lệnh bài này.”

“Nghịch Luân không hề có huyết thân, phong ấn thì vẫn còn đây.”

“Bất luận là như thế nào, đây cũng là một việc hệ trọng, sư đệ...”

Lạc Âm Phàm giơ tay lên, ý bảo Ngu Độ không cần nhiều lời rồi đảo mắt nhìn về phía Trọng Tử.

Vừa rồi, Lạc Âm Phàm và Ngu Độ đã nói chuyện với nhau thông qua Linh tê thuật, người bên ngoài không thể nghe thấy, ai nấy đều cảm thấy rất tò mò và kỳ quái, duy chỉ có sắc mặt Trọng Tử là vẫn trắng bệch như tờ giấy.

Nét mặt bình thản vạn năm không đổi, nhưng giờ phút này, nàng cảm nhận được chàng càng lúc càng cách xa nàng, mãi không thể với tới.

Trọng Tử vẫn quỳ trước mặt chàng, không hề nhúc nhích, lẩm bẩm: “Sự phụ, đệ tử thật sự không nói dối.”

Chỉ cần chàng tin tưởng nàng, không tức giận với nàng, cho dù người khác có nghĩ oan cho nàng, có trách phạt nàng nặng thế nào cũng không quan trọng, thậm chí là hồn bay phách tán, nàng cũng không sợ.

Không khí vô cùng ngọt ngào khiến mọi người xung quanh cảm thấy khó thở, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng, chờ đợi sự phán quyết của Lạc Âm Phàm.

Không gian chìm vào tĩnh lặng trong khoảng thời gian cạn một chung trà, cuối cùng Lạc Âm Phàm cũng mở miệng: “Sự thực đã rõ ràng, người còn điều gì muốn nói nữa?”

Cả người Trọng Tử run lên bần bật, nhìn chàng không chớp mắt. “Trọng Nhi không nói sai, cho dù sự phụ muốn Trọng Nhi chết, Trọng Nhi cũng không bao giờ nhận tội...” Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy một âm thanh chậm rãi vang lên, cả người nàng bay lên không trung rồi rơi xuống bậc thềm đá.

Chúng đệ tử có mặt lúc này không ai kịp phản ứng, chỉ biết ngây người đứng nhìn, Trọng Tử ngã nhào, lăn lộn mấy vòng trên bậc thềm đá rồi dừng lại, thân thể lơ lửng giữa không trung đã chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Mẫn Vân Trung thu lại Phù Đồ Tiết, cười nhạt, nói: “Sự thật đã rành rành trước mắt còn ngoan cố chối cãi, tên nghiệt đồ súc sinh này, hộ giáo còn muốn che chở cho nó phải không?”

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: “Đã là nghịch đồ của Trọng Hoa ta, ta tự có cách xử lý.”

Trên mặt, trên trán dần hiện rõ thương tích, bất chấp cơn đau đang hoành hành khắp cơ thể, Trọng Tử quỳ hai đầu gối xuống sàn, lết đến trước mặt Lạc Âm Phàm, kéo ống tay áo của chàng. “Su phụ! Su phụ! Đó đúng là máu của đệ tử nhưng thực sự đệ tử không hề biết huyết chú là cái gì cả, đệ tử không hề dôi gạt người!”

“Chuyện đã đến nước này, ngươi còn không biết hỏi cái sao?”

Giọng nói rõ ràng, rành mạch, vô tình đập vỡ lòng tin còn sót lại của Trọng Tử. Hóa ra đã nhiều năm trôi qua như vậy, chàng vẫn không thể tin tưởng nàng, chàng cũng giống Mẫn Vân Trung, giống tất cả các tiên tôn khác, luôn mang nặng ý nghĩ sớm muộn gì nàng cũng rơi vào ma đạo.

Nàng ngửa mặt nhìn chàng, lắc đầu. “Su phụ!”

Chàng chỉ ngược mắt nhìn bầu trời cao xa vời vợi kia, nói rõ ràng từng từ: “Nốt vào băng lao trên núi Côn Luân, một trăm năm không được ra ngoài.”

“Đừng..” Nếu phải rời xa chàng, rời xa Nam Hoa, thà cứ giết nàng đi còn hơn.

“Thi hành hình phạt băng tỏa một trăm năm.” Chàng lặp lại câu nói một lần nữa.

Hình phạt băng tóa là biện pháp Tiên môn dùng để xử trí những đệ tử phạm trọng tội và người của Ma tộc, ai ngờ hôm nay nó lại được áp dụng với một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân phơi phới như nàng. Kỳ thực việc này tuy ngoài ý muốn nhưng cũng hợp tình hợp lý, dù gì lần này Trọng Tử đã phạm phải một sai lầm lớn nhưng đệ tử ở Nam Hoa trước nay đều hiểu thấu tâm tư và tính tình của nàng, nhìn thế nào cũng không thấy nàng giống những kẻ tội đồ mang tội ác tày trời khác.

Bị nhốt trong động băng u ám, tối tăm đã tồn tại được vạn năm, thần trí rõ ràng nhưng cả người không thể nhúc nhích, không được nhìn thấy ánh mặt trời, không có sinh khí, chỉ có một màu đen tối trải khắp, bao trùm cả không gian, lạnh lẽo thấu xương, trăm năm cô quạnh.

Bên dưới chột ồn ào hấn lên, đám người Mộ Ngọc sững sờ, chỉ có Ngu Độ cười khở. Vừa rồi ông đã ám chỉ rất rõ ràng, đây là cơ hội hiếm có để diệt trừ mối họa cho lục giới, vậy mà sư đệ vẫn cố chấp, trước sau như một không chịu thay đổi suy nghĩ!

Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Chỉ nhốt có một trăm năm thôi sao?”

Lạc Âm Phàm nói: “Sư thúc đã cho ta tự xử trí, ta đã xử trí rồi, có điều gì không ổn sao?”

Sắc mặt Mẫn Vân Trung xám xịt tới mức không còn gì để nói, sách *Thiên cơ* đã nói rõ ràng sự thực, đệ tử Tiên môn một khi đã có những tà niệm này, đánh tan hồn phách cũng không phải là việc gì quá đáng, đáng tiếc là vừa rồi ông ta tâm cao khí ngạo^[1] nên mới để cho chàng xử trí mọi việc. Chính miệng ông ta đã nói ra, giờ trước mặt chúng đệ tử không thể nuốt lời, chỉ đành “hừ” một tiếng. “Phạt như thế có nhẹ quá không? Nếu chỉ phạt như vậy, ta e rằng bề dưới khó lòng tâm phục khẩu phục.”

[1] Cao ngạo và tinh vi.

Lạc Âm Phàm không nói gì, ánh mắt lạnh lùng quét qua chúng đệ tử một lượt, kể cả Văn Linh Chi, không người nào dám lên tiếng.

Mẫn Vân Trung cả giận nói: “Người có ý gì?”

Thấy tình thế bất ổn, Ngu Độ vội ngăn lại. “Trọng Tử còn quá nhỏ, nề tình con bé lần đầu vi phạm, sư đệ xử trí như vậy cũng là thỏa đáng.” Dù sao sự việc này cũng rất kỳ quái, Lạc Âm Phàm thật sự có ý muốn che chở cho đồ đệ, lấy cớ để đưa ra hình phạt nhẹ nhàng nhưng cũng không ai làm gì được, có thể thấy chàng chưa nghĩ đến đại cục, vẫn nặng lòng xót thương tiểu đồ đệ.

Chương giáo đã nói như vậy, đoán trước kết quả khó có thể thay đổi, chúng đệ tử nhìn Trọng Tử, đa số mọi người mơ hồ nhận ra việc này còn có điểm gì đó kỳ quặc, liền cảm thấy thương xót nàng.

Yên Chân Châu vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tôn giả, Trùng Tử là người thế nào, mấy năm qua chúng ta đều thấy rõ ràng, chẳng lẽ người lại không thấy sao? Trùng Tử tuyệt đối không thể có lòng dạ như vậy!”

Lời vừa nói ra, không ít đệ tử cũng cất lời tán thành: “Xin tôn giả khai ân.”

Mộ Ngọc cũng nói: “Trọng Tử vẫn còn chưa học qua thuật phát, sao có thể biết đến huyết chú? Việc này ắt hẳn còn có chỗ khó hiểu. Hình phạt băng tóa thực sự là quá nặng, xin tôn giả hãy khai ân một lần!”

Một nha đầu mang trong mình sát khí trời sinh mà lại được nhiều người cầu xin giúp đến vậy, ngay cả đệ tử mình coi trọng nhất cũng bị mê hoặc, Mẫn Vân Trung vô cùng giận dữ. “Trên sách *Thiên cơ* đã nói rõ ràng, chương giáo còn có thể xử oan cho nghiệt đồ đó sao! Tha cho nó tội chết đã là khai ân lắm rồi, thân là thủ tọa đệ tử, không những không làm gương cho kẻ khác mà còn một lòng muốn bao che cho tội đồ của Nam Hoa, còn không mau cút đến Tổ sư điện sám hối cho ta!”

Mộ Ngọc nói: “Đệ tử bị phạt cũng chẳng sao, nhưng việc này kỳ thực...”

Mộ Ngọc đề ngỏ câu nói vì lúc này Lạc Âm Phàm đã bước lên đám mây ngũ sắc.

Đôi mắt nhòa nước, mờ mịt và đỏ hoe, Trọng Tử cắn chặt môi, hai tay chống xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Bỗng nàng ngửa mặt, nhìn lên khoảng không bao la kia, lớn tiếng nói: Trọng Nhi không cầu sự phụ tha thứ, chỉ mong sự phụ ở lại đây trong chốc lát, nghe đệ tử nói mấy câu thôi.”

Lạc Âm Phàm dừng lại nhưng không quay mặt nhìn nàng.

Mẫn Vân Trung nói: “Còn muốn dây dưa gì nữa đây?”

Trọng Tử không tranh cãi với ông ta, vội vàng lau khô dòng nước mắt, hướng mặt xuống chúng đệ tử, bái lạy một cái. “Đa tạ Mộ sư thúc và Chân Châu tử tử, cũng xin tạ ơn các vị sư huynh, sư tỷ, sư điệt, Trọng Tử nhận tội, mọi người không cần cầu xin cho Trọng Tử nữa.”

Mọi người đều im lặng.

Nàng xoay người bái lạy Ngu Độ. “Đa tạ chương giáo khai ân, sự thực đã rõ ràng rành, Trọng Tử không còn lời nào để biện bạch, xin can tâm chịu phạt.”

Không ngờ nàng lại có hành động đó, Ngu Độ thực sự bất ngờ, trên mặt có chút sượng sùng, chỉ đành than thở: “Người cứ đi chịu phạt đi, việc này bản tọa sẽ còn điều tra lại, nếu quả thực đã xử oan cho người, bản tọa nhất định sẽ cho người tới đón người trở về.”

Trọng Tử nói lời cảm ơn Ngu Độ, sau cùng hướng tới bóng lưng quen thuộc đang đứng trên dải mây ngũ sắc mà bái lạy.

Khi nàng ngẩng mặt lên, trong đôi mắt to tròn đã đọng đầy nước mắt.

“Trọng Nhi xui xẻo, mang trong mình sát khí trời sinh, đội ơn sư phụ đã không xem thường mà thu nhận đệ tử, mấy năm nay sư phụ luôn tận tình chỉ bảo và che chở cho đệ tử, dù có phải chết đệ tử cũng không thể báo đáp nỗi ân đức của người. Sư phụ luôn nặng lòng với chúng sinh, Trọng Tử sao có dã tâm muốn nhập ma, càng không có ham muốn cái gọi là Thiên ma lệnh này!”

Nàng trịnh trọng nâng cây trượng Tinh Xán lên, nhìn người cao cao tại thượng trên đám mây, rung rung nói: “Cây trượng Tinh Xán này là do chính tay sư phụ ban tặng, Trọng Nhi không bao giờ quên những lời dạy bảo của sư phụ, cũng tuyệt đối không dám lừa dối sư phụ, hôm nay đệ tử nhận tội, chuyện này đúng là do đệ tử làm nhưng từ đầu tới cuối, đệ tử không hề nói nửa câu dối trá, càng không biết cái gì gọi là huyết chú.”

Trọng Tử tiếp tục nói: “Đệ tử vốn chỉ muốn sống một cuộc sống thanh bình, yên ả, mãi được ở Tử Trúc phong hầu hạ sư phụ. Lần này can tâm tình nguyện đến Côn Luân, đệ tử chỉ hy vọng sư phụ có thể tin tưởng được đệ tử, một trăm năm sau, đệ tử lại trở về Tử Trúc phong, tiếp tục hầu hạ người!”

Trong lúc nàng đang nói, Tinh Xán bỗng phát ra ánh sáng chói lòa.

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn, kể cả Mẫn Vân Trung cũng cảm thấy sửng sốt vô cùng.

Rốt cuộc không kìm nén nổi nước mắt, lần thứ hai Trọng Tử khóc ròng, nằm phục dưới mặt đất, nức nở nói: “Chỉ cầu xin sư phụ... xin sư phụ nếu có một ngày đi ngang qua núi Côn Luân thì hãy ghé thăm đệ tử.”

Dù cho chàng chỉ liếc nhìn nàng rồi bỏ đi, nàng cũng thấy mãn nguyện lắm rồi.

Chiếc áo choàng trắng bay phấp phơ trước gió, thanh Trục Ba cũng đang chuyển động.

“Trục xuất tới Côn Luân, lập tức thi hành án phạt!” Chàng thần nhiên nói rồi cười mây bay đi.

Rất lâu sau, Hành Huyền buông một tiếng thở dài, phá vỡ sự im lặng đến nghẹt thở, hết nhìn Trọng Tử lại nhìn Ngu Độ, vẻ mặt có chút bất an. Tinh Xán là một vật mang chính khí, nó lựa chọn chủ nhân cũng phải là người có tâm tính thiện lương, chẳng lẽ lão thực sự đã tiên đoán sai khiến nàng phải chịu oan uổng?

Mẫn Vân Trung nói: “Lúc pháp khí nhận chủ, chắc chắn nó đã bị sát khí trời sinh của nguyệt đồ này đồng hóa rồi, điều này không có gì quá ngạc nhiên.”

Ngu Độ không nhiều lời, xoay người dặn bảo chúng đệ tử: “Văn Linh Chi nghe lệnh, người lập tức mang theo năm mươi đệ tử đưa Trọng Tử đến núi Côn Luân, không được phép để xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Văn Linh Chi vội vàng tuân lệnh.

Mặc dù Mẫn Vân Trung không hài lòng lắm với hình phạt mà Lạc Âm Phàm đề ra nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giam giữ nghịch đồ này một trăm năm ở băng lao tại núi Côn Luân cũng là một biện pháp tương đối tốt. Ngu Độ đã đề cập tới việc này từ lâu nhưng đáng tiếc lúc đó ý kiến của ông lại bị cự tuyệt. Bị nhốt trong động băng tăm tối có niên đại tới một vạn năm tại núi Côn Luân, cho dù nàng có bản lĩnh lớn tới đâu cũng khó mà tác oai tác quái được, vả lại, chỉ cần nàng rời khỏi Nam Hoa cũng khiến người ta cảm thấy yên tâm vô cùng.

Đột nhiên lại xảy ra việc hệ trọng này, chúng đệ tử tưởng chừng đang phiêu du trong giấc mộng, cứ thế lặng lẽ tản đi.

Trong tầng mây phía xa xa, hai bóng người đứng đối diện nhau.

“Chẳng lẽ chúng ta đã tính toán sai rồi sao?” Một giọng nói tựa hồ vô cùng lo lắng cất lên.

“Không thể như thế được.”

“Nhưng nếu không sai thì tại sao phong ấn của Thiên ma lệnh vẫn chưa được hóa giải?”

“Theo ta, có lẽ do sát khí của con bé chưa đủ mạnh.” Một giọng nói trầm thấp lại vang lên.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ để con bé bị nhốt trong động băng ấy trong vòng một trăm năm sao?”

“Ngươi về trước đi, ta tự có cách giải quyết.”

Văn Linh Chi phụng mệnh Ngũ Độ, lập tức dẫn theo năm mươi đệ tử áp giải Trọng Tử tới núi Côn Luân, ngay cả thời gian để Trọng Tử nói lời từ biệt với đám Mộ Ngọc và Yên Chân Châu cũng không có. Trên đường đi, các nữ đệ tử bị Văn Linh Chi xúi giục, tìm mọi cách, mọi lời lẽ đay nghiến Trọng Tử, đối xử với nàng không ra gì. Chúng lập kế giễu cợt, châm chọc khiến nàng phải cảm thấy nhục nhã. Lúc này, Trọng tử thân mang trọng tội, không dám gây sự, đáp trả bọn chúng, chỉ vì sợ nếu Lạc Âm Phàm biết, chàng sẽ giận nàng nhiều hơn, nàng đành im lặng mà nín nhịn. Hồi tưởng lại biến cố lần này, trong lòng ngập tràn oan ức khiến nàng mất ngủ mấy đêm liền, ban ngày lại phải gấp rút lên đường nên khó tránh khỏi lộ ra vài phần tiều tụy.

Đối với giấc mộng kỳ quái kia, đến bây giờ Trọng Tử vẫn không hiểu, rõ ràng nàng không hề biết huyết chú là gì, vì sao sự tiên đoán của Thiên Cơ tôn giả lại không hề giống với những gì nàng mơ thấy?

Câu trả lời kỳ thực không còn quan trọng nữa, nàng không phải một kẻ ngốc, Ngu Độ nói sẽ truy đến cùng rồi đón nàng quay lại Nam Hoa chẳng qua chỉ là lấy lệ, ông và Mẫn Vân Trung luôn ôm thành kiến với nàng chỉ vì trong người nàng có sát khí trời sinh, e rằng họ đã muốn xử nàng từ lâu rồi, huống chi nàng với Thiên ma lệnh lại có mối quan hệ đặc biệt đến vậy, chẳng trách bọn họ càng cảnh giác với nàng.

Dù bị oan ức, Trọng Tử cũng chẳng bận tâm, nàng chỉ quan tâm tới sự phụ.

Bị băng tủa trăm năm cũng chẳng sao nhưng vì sao chàng thà thất vọng và tức giận cũng không muốn tin tưởng nàng? Nàng một lòng một dạ nguyện làm đồ đệ hết mực chân thành của chàng, kính trọng chàng, thương yêu chàng, làm sao có thể lừa dối chàng chứ?

Sáu năm sớm tối bên nhau, đã có biết bao sự êm đềm và ngọt ngào, vậy mà chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng ấy đã gạt bỏ tất cả, thậm chí chàng còn không quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái.

Côn Luân có còn xa nữa không? Trọng Tử nhìn con đường mờ mịt trước mắt, đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh hầu như đã mất đi tiêu cự.

“Đờ mặt ra nhìn cái gì vậy?” Có người thúc vào người nàng một cái.

Tinh thần đờ đẫn, mệt mỏi mấy ngày liền khiến toàn thân nàng rệu rã, nàng gắng gượng đến giây phút này hoàn toàn nhờ vào sự thông linh với Tinh Xán, nó đã nâng đỡ nàng vững bước đi tiếp, lúc này đột nhiên bị một cú thúc mạnh, Trọng Tử rút cuộc không chịu đựng nổi nữa, cả người lao đảo, ngã nghiêng rồi đổ ập xuống đất.

Xung quanh vang lên tiếng hét kinh hãi.

Có người nhanh chóng đỡ nàng, ôm vào lòng.

Trọng Tử vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, cười mà như không. “Tiểu... sư muội.”

Hóa ra Trác Hạo đang phụng mệnh dẫn vài đệ tử của Thanh Hoa cung ra ngoài lo chuyện, giờ mọi việc đã xong xuôi, đang trên đường trở về. Hai phái xưa nay có giao tình rất tốt, bất ngờ gặp người của Nam Hoa phái tại đây, họ liền đứng lại bắt chuyện. Nhìn thấy người dẫn đầu đoàn là Văn Linh Chi, chính là người trước đây đã chọc giận Âm Thủy Tiên, suýt nữa hại Trọng Tử gặp nguy hiểm, Trác Hạo chẳng có cảm tình gì, định dừng lại khách sáo hỏi thăm một, hai câu rồi rời đi nhưng trước mắt chợt hiện ra một bóng hình quen thuộc.

Trọng Tử không còn đủ minh mẫn để quan tâm tới những chuyện đang xảy ra xung quanh, thần trí như gỗ mục dựa vào linh lực của Tinh Xán mà đi về phía trước, đám nữ đệ tử phụ trách dẫn giải nàng thấy thế cũng không ngăn cản, chẳng qua chúng muốn nàng bị một phen bẽ mặt trước đồng môn mà thôi.

Thấy ánh mắt nàng ngây dại, dáng hình tiêu tụy, Trác Hạo cau mày, liếc mắt nhìn Văn Linh Chi ở cách đó không xa. “Nhìn nàng hốc hác như vậy, có phải các người đã bắt nạt nàng không?”

Trọng Tử cuối cùng đã hoàn hồn, lắc lắc đầu.

“Vừa hay, ta có chuyện muốn nói với nàng.” Trác Hạo cúi xuống, ghé sát tai nàng, thấp giọng hỏi. “Nàng có nhận được thư của ta không? Sao không thấy nàng viết thư trả lời?”

Chuyện cầu thân vẫn chưa công khai, Trọng Tử nhìn xung quanh một lát, cảm thấy hơi lung túng, muốn rời khỏi vòm ngực rắn chắc của hắn nhưng cánh tay kia càng ôm chặt nàng hơn.

Tinh Xán ở bên cạnh nhẹ nhàng chuyển động, tựa như cảm thấy bất mãn thay chủ nhân.

“Trác sư huynh buông muội ra trước đã...”

“Sư huynh?” Trác Hạo nhướn mày. “Sự lo lắng của tôn giả, ta biết cả rồi, cái gì mà sát khí trời sinh chứ, nàng không việc gì phải sợ, ta sẽ cầu xin phụ thân, đón nàng tới Thanh Hoa cung, Nam Hoa hay Thanh Hoa cũng giống nhau thôi mà.”

Hắn không để ý tới sát khí trời sinh ư? Trọng Tử sững sờ trong chốc lát rồi nhìn đi chỗ khác. “Đa tạ tấm lòng của Trác sư huynh, chỉ là... muội sợ rằng muội không thể đi được nữa rồi.”

Trác Hạo thu lại vẻ trêu đùa, giọng nói vô cùng ôn hòa, dịu dàng: “Có phải nàng lo lắng về đám muội muội đó, sợ ta lừa dối nàng phải không? Đó chẳng qua chỉ là trò đùa thời niên thiếu thôi, ta thật sự không có ý gì với các nàng ấy, Trác Hạo ca ca nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt.”

Trọng Tử cười gượng gạo, thúc giục: “Muội biết rồi, huynh cứ về Thanh Hoa cung trước đi!”

Trác Hạo mừng thầm, đùa với nàng: “Khó khăn lắm mới được gặp nhau, tiểu nương tử không chịu nói thêm vài lời với ta hay sao?”

Trọng Tử quay mặt đi. “Ở đây có nhiều người như vậy, để sau này hãy nói, huynh mau buông muội ra.”

“Nhưng ta muốn nghe ngay bây giờ cơ!”

“Huynh về trước đi mà, muội sẽ viết thư cho huynh sau.”

“Thật nhé?”

“Tất nhiên rồi!”

Trác Hạo nhìn nàng một lát, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì phải không?” Bên cạnh hắn vốn có hàng tá muội muội nên hắn hiểu rõ phản ứng của các nữ nhân, lúc này thấy nàng đột nhiên đồng ý với hắn một cách dễ dàng và thoải mái như vậy, không hề giống lúc bình thường chút nào, làm sao hắn không nghi ngờ cho được!

Trọng Tử trầm nghĩ không ổn nhưng chưa kịp nói gì thêm thì Văn Linh Chi đã ngự kiếm bay tới, đến bên Trác Hạo thì lễ. “Chúng ta đang vội lên đường, Trác thiếu cung chủ, từ biệt ở đây được rồi, Trọng Tử, đi mau lên!”

Trọng Tử “vâng” một tiếng, vội ra hiệu cho Trác Hạo mau buông nàng ra.

Trác Hạo thấy Văn Linh Chi đối xử với Trọng Tử không chút khách khí, trong lòng nổi giận bưng bưng nhưng lại sợ trên đường đi nàng ta gây khó dễ với Trọng Tử nên mặt giãn hẳn ra, cười nói: “Su tử hà tất phải vội vã như vậy?”

Đối phương là Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung nên phải đặt mối giao hảo giữa hai bên lên trên hết, Văn Linh Chi thân nhiên cười, nói: Việc này do đích thân trưởng giáo giao phó, rất quan trọng, không thể lơ đãng. Lần trước có gặp sư huynh nhưng do vội vàng mà đã đắc tội với huynh, sau này lúc nào rảnh rỗi, mong Trác sư huynh hạ cố ghé thăm Nam Hoa, Linh Chi nhất định sẽ đón tiếp thật chu đáo.”

Trác Hạo nói: “Không dám, chỉ là ta có mấy lời muốn nói với tiểu sư muội đây, phiền sư tử đi trước, lát sau ta sẽ đưa nàng ấy đuổi theo, nhất định không làm lơ đãng đại sự của quý phái đâu.”

Văn Linh Chi bản tính thích khoe mẽ, dung mạo xinh đẹp, quý phái, ở Nam Hoa phong, ngoài Tần Kha thì đa số các đệ tử khác đều thích nịnh hót, tâng bốc nàng ta, lúc này nhìn thấy Trác Hạo khur khur ôm rịt Trọng Tử, không thèm đả động tới mình, nàng ta càng thêm khó chịu, liền kiếm cớ gây chuyện. “Vậ... Trác thiếu cung chủ có điều gì cần nói, chi bằng nói luôn ở đây đi!”

Đồng môn gặp nhau, đứng lại trò chuyện một, hai câu cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Trác Hạo bực bội vô cùng vì Văn Linh Chi chẳng biết điều chút nào, bèn dứt khoát ôm Trọng Tử rồi nhướn mày, khẩu khí vô cùng lả lơi: “Hai người chúng ta nói chuyện, Văn sư tử muốn nghe thật sao?”

Văn Linh Chi mặt đỏ như gấc, chế nhạo: “Trác sư huynh của Thanh Hoa cung quả nhiên không khác so với lời đồn.”

Trác Hạo mặt không đổi sắc. “Đâu dám, tính ra ta cùng thế hệ Tần sư huynh, sao dám nhận mình là sư huynh trước mặt sư cô đây? Vừa rồi nhất thời hồ đồ nên quên mất bối phận, xin Văn sư cô thứ lỗi.”

Trọng Tử không nói gì, hóa ra Trác Hạo cũng nổi giận rồi.

Không ngoài sự liệu, Văn Linh Chi bị chọc trúng chỗ đau, khuôn mặt tươi cười bỗng thoát đỏ thoát trắng, gượng gạo cười nhạt: “Được thôi, Trác thiếu cung chủ muốn nói với Trọng Tử điều gì thì nói mau đi. Sau này có muốn cũng không nói được nữa đâu.”

Trác Hạo nghe thấy có gì đó không ổn, sầm mặt: “Sư cô nói những lời này là có ý gì?”

Văn Linh Chi nói: “Không có gì, Trác thiếu cung chủ tự hỏi Trọng Tử đi, tại sao nàng ta lại bị trục xuất tới núi Côn Luân.”

Trác Hạo ngây người một lát, nhìn Trọng Tử: “Trục xuất tới núi Côn Luân, nàng...”

Trọng Tử cụp mí mắt, không trả lời.

Văn Linh Chi nói: “Nàng ta mưu đồ đánh cắp Thiên ma lệnh, gây nghiệp chướng nghiêm trọng, may mà tôn giả từ bi, tha cho cái mạng đáng chết của nàng ta, chỉ phạt nàng ta chịu hình phạt băng tỏa dưới chân núi Côn Luân. Tội đồ của bản môn, đương nhiên ta phải trông coi thật cẩn thận, lỡ như xảy ra bất cứ sơ suất gì, chẳng ai gánh nổi trọng trách này, Trác thiếu cung chủ còn điều gì thắc mắc nữa không?”

Hình phạt băng tỏa! Trác Hạo cả kinh, không thốt nên lời.

Cứ thất vọng đi! Nàng là tội đồ không thể dung tha, sát khí trời sinh, lại còn mưu đồ đánh thức Thiên ma lệnh. Trọng Tử chậm rãi rời khỏi vòng tay của Trác Hạo, nói: “Vãn sư cô, đi thôi!”

“Nàng không làm vậy, đúng không?” Trác Hạo cầm chặt tay nàng.

Sống mũi cay cay, nước mắt trào ra, từng giọt nặng nề, sự tủi thân bấy lâu nay bỗng chốc dâng lên, rốt cuộc Trọng Tử không tìm được lòng nữa, áp mặt vào ngực Trác Hạo, khóc lóc thảm thiết.

“Nhất định tôn giả đã nghĩ oan cho nàng!” Trác Hạo kéo nàng, ngự kiếm muốn rời đi. “Ta phải đưa nàng quay lại gặp tôn giả để nói cho ra lẽ!”

Vãn Linh Chi vội ngăn cản hai người họ. “Trác thiếu cung chủ chớ làm quá bổn phận của mình.”

“Tránh ra!”

“Sự thực đã rõ ràng rành, ta khuyên Trác thiếu cung chủ đừng có nhúng tay vào chuyện của bản môn, Trác thiếu cung chủ làm vậy e là không thỏa đáng chút nào.”

Trác Hạo cả giận nói: “Sự thực cái gì chứ! Ta nghĩ trong việc này ắt hẳn có nội tình, không thể vô duyên vô cớ để nàng phải chịu oan uổng như thế được!”

Vãn Linh Chi nói: “Chương giáo và tôn giả đã đích thân hạ lệnh, còn oan khuất gì nữa đây? Xin Trác thiếu cung chủ hãy nhường đường, sau này Linh Chi trở về còn biết đường ăn nói với bề trên.”

Trác Hạo nói: “Giờ ta sẽ đưa nàng ấy về Nam Hoa nói chuyện phải trái!”

Trọng Tử lo sợ, kéo tay hắn lại, tuy việc này đúng là nàng bị oan nhưng nếu bây giờ nàng trở về cùng hắn, chắc chắn sư phụ sẽ tức giận thêm, hơn nữa, khi nào hắn về Thanh Hoa cung chắc chắn cũng bị cha xử phạt. Hắn tin tưởng nàng vô điều kiện, vậy là nàng vui lắm rồi, thật lòng không muốn liên lụy đến hắn nữa. Nàng nói: “Trác sư huynh không cần hao tâm tốn trí vậy đâu, là muội đã sai, can tâm tình nguyện chịu phạt.”

Mặt Trác Hạo tái mét. “Không phải là không phải, tại sao lại là nàng được chứ! Hình phạt bằng tảo không phải trò đùa đâu, nàng biết băng lao là một nơi như thế nào không?”

“Chỉ có một trăm năm thôi mà, muội sẽ ở đó chăm chỉ tu hành, sớm tu thành tiên cốt.”

“Hồ đồ, hôm nay nhất định ta phải đưa nàng trở về.”

Văn Linh Chi lạnh lùng nói: “Nếu Trác thiếu cung chủ còn cố ý ngăn cản, đừng trách chúng ta phải đắc tội.”

Trác Hạo cười nhạt. “Các người muốn tiến lên cùng lúc sao? Ta không tin có người ngăn cản nổi ta.”

Văn Linh Chi giận giữ quát: “Các người còn đứng đó làm gì?”

Văn Linh Chi quát to để chúng đệ tử Nam Hoa phái phía sau xông lên ngăn cản Trác Hạo, vậy mà lời vừa nói ra, phía sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, ba người đang tranh chấp với nhau lập tức tỏ ra vô cùng hoảng sợ, vội vã gương mặt nhìn, chẳng biết từ lúc nào, các đệ tử đứng xung quanh đã biến mất không còn dấu vết, tịnh không còn thấy bất cứ ai.

“Con bé ấy sẽ đi theo ta.” Một giọng nói uể oải tựa như vô cùng mệt mỏi bỗng vang lên ngay sát bên tai.

Cả Trọng Hoa cung giờ đã biến thành một nơi âm u, buồn bã, yên tĩnh tới mức đáng sợ, gian phòng vẫn gọn gàng, sạch sẽ như cũ, so với lúc nàng còn ở đây thì hầu như không có bất cứ điểm nào khác biệt.

Lạc Âm Phàm lẳng lặng đứng trước giường, nhìn Trầm ảnh kính trong tay.

Trong kính, một bóng người trong bộ y phục trắng muốt đang chậm rãi bước xuống bậc thềm đá, rời khỏi Trọng Hoa cung, xuống khỏi Tử Trúc phong, ngự kiếm biến mất vào biển mây vô tận.

Một hình ảnh rất quen thuộc, bóng hình ấy còn quen thuộc hơn, đó là một ngày trước khi nàng sắp gặp chuyện không may, cũng là ngày chàng phải ra ngoài giải quyết công việc. Lúc đó chàng chỉ biết rằng nàng lẽo đẽo theo sau tiền mình nhưng không biết nàng đã len lén thu lại hình ảnh bóng lưng chàng vào chiếc Trầm ảnh kính này, rồi cẩn thận đặt nó ở đầu giường, bên cạnh chiếc gối.

Không phải là chàng không hiểu nàng muốn nương tựa vào chàng đến mức độ nào, cũng không phải là chàng không hề tin nàng.

Nhưng dù có tin tưởng thế nào cũng không thay đổi được sự thật.

Nhìn thấy mọi việc rành rành trước mắt, chàng rốt cuộc cũng hiểu rõ thế nào là cảm giác lực bất tòng tâm. Nằm mơ, huyết chú... Chẳng nhẽ những gì sư huynh và sư thúc nói là thật? Vì trong người mang nặng sát khí trời sinh nên dù cố gắng thế nào, cuối cùng nàng nhất định sẽ đi theo con đường kia sao?

Chàng từng nói sẽ bảo vệ nàng song khi sự việc diễn ra một cách vô cùng chân thật trước mắt, chàng lại không kiếm được bất cứ lý do gì để che chở, bảo vệ nàng nữa.

“Tần Kha cầu kiến tôn giả!” Bên tai bỗng truyền đến một giọng nói rõ ràng, rành mạch.

Hình ảnh trong tấm kính tan biến, Lạc Âm Phàm mặt không đổi sắc, ném tấm kính trở lại chiếc gối, xoay người đi ra cửa.

Trên dòng Tứ Hải, hơi nước bay lên mù mịt như sương khói, mặt nước hiện rõ hình ảnh Tần Kha cùng Yên Chân Châu và cái đệ tử khác đang ở dưới chân núi Tử Trúc, đã quỳ ở đó vài ngày rồi.

Lạc Âm Phàm không nhìn thấy thì thôi, vừa nhìn thấy cảnh này, chàng liền tỏ ra vô cùng giận giữ.

Sáu năm ròng tốn bao tâm sức giáo dưỡng, giờ lại xảy ra chuyện này, đồ đệ của chàng bị phạt, lại còn kéo theo những người này đến quỳ lạy xin tha thứ cho nàng, chẳng lẽ họ coi chàng là một sư phụ ác nhân sao?

“Đây là phép tắc của đệ tử Nam Hoa phái ư?”

“Việc này không phải Trọng Tử cố ý gây ra, cầu xin tôn giả khai ân, muội ấy làm sao có thể chịu được hình phạt băng tủa?”

“Vô tình hay cố ý thì đều đã thành sự thật rồi.” Lạc Âm Phàm thản nhiên nói. “Việc liên quan đến Thiên ma lệnh tuyệt đối không phải chuyện đùa, nó liên quan tới sự an nguy của lục giới, không thể nhân nhượng được. Thân là đệ tử của chương giáo mà không biết nặng nhẹ, coi thường giáo quy, nể mặt chương giáo, ta chỉ phạt ngươi hai mươi roi, Yên Chân Châu đích thân báo tin cho ngươi, xúi giục ngươi sinh sự, phạt năm mươi trượng, tự tước năm năm tu vi, còn các đệ tử khác hùa theo cũng bị phạt năm mươi trượng.”

Yên Chân Châu tức giận đến nổi chẳng còn nhớ gì đến phép tắc. “Nghiêm khắc như Mẫn tiên tôn mà còn luôn bênh vực đồ đệ của mình, phẩm hạnh của Trùng Tử thế nào, tôn giả là người biết rõ hơn hết. Chỉ vì

danh dự của bản thân mà tôn giả không ngại xử oan cho đồ đệ của mình, khiến sư cô phải chịu trọng hình, tới giờ phút này Chân Châu mới thấu hiểu, tôn giả quả là bạc tình như những lời đồn đại!”

Lạc Âm Phàm cất giọng nhẹ nhàng: “Ý người là ta không được xử trí đồ đệ của Trọng Hoa cung, đúng không?”

Chưa bao giờ có đệ tử nào dám chống đối chàng như vậy. Yên Chân Châu thực lòng cũng cảm thấy khiếp sợ, đang định biện bạch thì bên cạnh chợt có người đi tới.

“Mộ Ngọc tham kiến tôn giả!”

“Truyền lời của ta, người nào còn có nửa câu xin tha thứ cho Trọng Tử, người ấy nhất định sẽ bị phạt nặng.”

Mộ Ngọc lắc đầu, nói: “Mộ Ngọc tới không phải muốn cầu xin tôn giả tha thứ cho Trọng Tử, chỉ là vừa rồi đệ tử nhận được tin cấp báo, đoàn người của Văn sư muội trên đường đi đã gặp chuyện không may. Trọng Tử đã bị Ma tôn Vạn Kiếp bắt cóc, mấy chục đệ tử bản môn đã bỏ mạng, Văn sư muội và Trác thiếu cung chủ đều bị trọng thương, chuông giáo lệnh cho đệ tử tới tìm tôn giả tới Lục Hợp điện để bàn bạc.”

Chương 21: Vạn Kiếp cung

Không khí ẩm ướt mang theo mùi vị vô cùng kỳ quái nhưng cũng không đến nỗi quá khó ngửi, chỉ là mơ hồ khiến người ta cảm thấy có một áp lực nặng nề đang đè chặt lên người, vô cùng khó chịu.

Mở to mắt, nàng liền nhìn thấy một bầu trời.

Đây thật sự là bầu trời ư? Chưa từng thấy một bầu trời nào đáng sợ đến vậy, mây đen âm đạm, kéo dài đến vô cùng, vô tận, biến hóa khôn lường, chương khí mù mịt, không nhìn rõ bất cứ vật gì, tựa như một đồng giấy vụn bị hủy hoại bởi những vết mực bản thủ dày đặc, giữa những đám mây, gió rít thảm thiết, nghe thật thê lương, cơ hồ có vô số oan hồn, dã quỷ đang gào khóc.

Trọng Tử sợ hãi, trở mình bật dậy, nổi hết da gà.

Bốn phía đều bị sương khói mù mịt bao phủ nên tầm nhìn rất thấp, chỉ có thể lơ mờ thấy những thứ ở gần, cùng lắm cũng chỉ trong khoảng năm, sáu trượng, còn những thứ ở xa xa kia thì không tài nào nhìn rõ, dưới chân toàn là bùn đất đen sì, bản thủ, những tảng đá trắng bạc lộn nhon khắp nơi, còn có những rễ cây già cỗi loang lổ sắc màu nâu hắc sẫm trên đó.

Không có người, thậm chí còn không cảm nhận được sinh khí tồn tại ở nơi này, âm u tịch mịch khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Đây là nơi quái quỷ nào vậy! Trọng Tử căng thẳng đến nỗi tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, theo bản năng, nàng lần mò tìm kiếm Tinh Xán.

Tốt quá! Nó vẫn còn ở bên người nàng.

Cầm Tinh Xán từ dưới đất áp lên ngực mình, từ thân Tinh Xán toát ra một cảm giác ấm áp, thân thiết và quen thuộc. Trọng Tử nhanh chóng bình tĩnh trở lại, di chuyển đến một khoảng đất trống mà nàng tự cho là tương đối an toàn, nỗ lực hồi tưởng lại chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng nàng cũng nhớ ra là ai đã bắt nàng tới đây.

Ma tôn Vạn Kiếp, hắn đã bắt cóc nàng!

Lẽ nào đây chính là ... Vạn Kiếp cung trong truyền thuyết?

Có người nói, năm đó Vạn Kiếp đánh cắp Ma kiếm, hấp thụ được luồng ma lực được phong ấn trên thanh kiếm, liền lập ra Vạn Kiếp cung trong hư thiên, trong chốc lát đã quy tụ được rất nhiều quần ma. Xót thương ba nghìn đệ tử chết thảm trên đường hộ tống Ma kiếm, mỗi thâm thù nặng tựa Thái Sơn, Tiên môn đâu chịu buông tha cho hắn, bao phen lòng sục hắn để báo thù cho vong linh ba nghìn đệ tử. Mấy lần đã lợi dụng Cung Khả Nhiên nhằm dụ hắn ra mặt. Sau khi nhập ma, Vạn Kiếp ngày càng trở nên hung hãn và tàn nhẫn, không chỉ mấy lần liều mình mạo hiểm tới cứu người trốn thoát mà còn giết chết không ít đệ tử Tiên môn, có thể nói, mỗi thù cũ chưa trả xong, mỗi thù mới liền ập đến, ân ân oán oán kéo dài biết tới bao giờ mới hết?

Trong ma giới, khó có được một vị Ma tôn, đáng tiếc, vị Ma tôn này lại là một kẻ lụy tình, ngoại trừ Cung Khả Nhiên, hắn thờ ơ với tất cả mọi thứ, dẫn tới việc thuộc hạ của hắn khó tránh khỏi cảm thấy bất mãn. Từ khi Ma tôn Cửu U hiện thế, quần ma liền phản bội Vạn Kiếp, tìm đến Cửu U để nương tựa, Vạn Kiếp cũng không thêm bận tâm, dứt khoát dời Vạn Kiếp cung đi nơi khác, Tiên môn cực khổ tìm kiếm nhiều lần nhưng không có kết quả, không ngại hắn lại ở chỗ này.

Còn Trác Hạo đâu? Đám Văn Linh Chi đâu? Nàng nhớ kỹ lại, lúc đó, Vạn Kiếp đã tha mạng cho họ, hắn chỉ cười rồi nói: “Người không có tư cách ra điều kiện với bản tọa.” Sau đó... sau đó thì nàng không còn biết gì nữa.

Lòng ngực của Trọng Tử run rẩy, cố gắng không suy nghĩ tới chuyện này nữa, vội đứng lên.

Đã là tội đồ của Nam Hoa phái, tại sao Vạn Kiếp còn muốn bắt cóc nàng chứ? Lẽ nào hắn muốn vin vào cơ này để uy hiếp sư phụ sao? Sự việc vô cùng cấp bách, nhân lúc hắn không ở đây, nhanh chóng bỏ chạy thôi!

Ma cung đã bị xóa bỏ nhiều năm, Vạn Kiếp cung vô cùng hoang liêu và đổ nát, khắp nơi chỉ còn là một đồng hoang tàn.

Trên đất, cỏ dại mọc lung tung, không ra đường lối, những bức tường đổ ngang đổ dọc, có thể thấy nơi đây đã từng có không ít người trú ngụ. Những điểm có thể thấy bằng mắt thì không có một chút sức sống nào, bụi cỏ và lá cây đều khô héo, úa tàn, thỉnh thoảng trong những bức tường đổ nát và mấy bụi cỏ dại lại có chuột hoặc những con rắn có vân hoa xanh trắng chạy qua. Có vẻ như bị cảnh vật xung quanh làm cho ảnh hưởng, bọn chúng thật sự không giống những con vật bình thường mà nàng vẫn thường thấy, trong đôi mắt nhỏ tí lóe lên một tia sáng quý dị, lộ ra vài phần giả dối và tàn ác.

Trọng Tử đã từng làm ăn mày cho nên những con vật này không khiến nàng quá sợ hãi, chỉ có điều bầu không khí quý dị, thể lượng này thực sự khiến nàng khó có thể chịu đựng nổi. Nàng căng thẳng, nắm chặt Tinh Xán trong tay, thử thăm dò một cách cẩn thận, rồi từ từ tiến lên phía trước.

Đi qua màn sương mù dày đặc này lại đến màn sương mù dày đặc khác, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rất khó tìm được lối ra.

Trong lúc Trọng Tử cảm thấy nhụt chí, xa xa bỗng truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Đó là một dòng sông nhỏ, mặt sông rộng chừng ba trượng, không biết sâu cạn thế nào, bắc ngang qua sông là một cây cầu được làm tạm bợ bằng những tấm gỗ mảnh, bên kia sông là một bãi cát đen hun hút và lổn nhổn những khối đá trắng muốt, cỏ lau lá đen trải dài hai bên bờ, hoàn toàn không giống những dòng sông bình thường khác.

Nhưng có một điểm vô cùng đặc biệt, dòng chảy lưu động giữa con sông kia không có màu trong vắt như vốn dĩ mà là một dòng chất lỏng sền sệt nhuộm màu đỏ sẫm.

Làn sóng đỏ như máu cuộn cuộn chảy, nổi lên rất nhiều vòng xoáy nhỏ, những bọt máu đỏ sủi lên, phát ra những tiếng ào ào vô cùng trầm thấp.

Trên bãi cát và những tảng đá ven bờ còn chắt chắt những khúc xương trắng hếu, không biết đó là xương của người hay của dã thú, chỉ biết cảnh tượng đó khiến ai nhìn vào cũng phải giật mình.

Trọng Tử nhìn thấy cảnh tượng này, mặt lập tức xanh lét, đờ đẫn đứng đó một lúc lâu, lồng ngực bỗng xuất hiện một cơn co thắt, cuối cùng, không thể kiềm chế được nữa, nàng xoay người nôn thốc nôn tháo, mắt hoa lên, cho tới khi phía trước chỉ còn là một mảng tối đen như mực, cảm giác ghê tởm suýt chút nữa khiến nàng ngất lịm.

Dòng sông máu! Vạn Kiếp cung quả thật là một địa ngục giữa trần gian!

Phải mau rời khỏi đây! Trọng Tử nghĩ vậy rồi nhanh chóng xoay người, bước lảo đảo, nghiêng ngả như chực ngã, nàng cứ thế chạy trên con đường mòn, mặc kệ mấy lần xô vào những vật cản trên đường.

Hồ nước đen, dốc đá đỏ, rừng cây cổ thụ, những con cóc to như miệng bát, những nhánh thảo diệp đung đưa giữa không trung như những xúc tu ma mãnh... tất cả dường như lọt hết vào tầm mắt nàng, toàn bộ cảnh vật đều toát lên vẻ cô quạnh đến đáng sợ, thậm chí còn mang theo cảm giác hoang đường, u ám và xơ xác, tiêu điều.

Không biết đã chạy được bao lâu rồi, có lẽ là do vận khí của nàng quá tốt, xa xa phía trước đã thấp thoáng xuất hiện một cổng thành cao lớn, nguy nga.

Cửa ra đây rồi! Trọng Tử quả thực cảm thấy vô cùng khó tin.

“Muốn chạy trốn ư? Người không thoát nổi đâu!” Trên đỉnh đầu bỗng dung truyền tới một thanh âm trầm lắng.

Giống như bị hắt cả một chậu nước lạnh như tuyết vào người, sự vui mừng tràn ngập trong lòng trước đó hoàn toàn biến mất, toàn thân Trọng Tử đông cứng lại, tay chân buốt giá, cả người như bị đóng đinh tại chỗ.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Trọng Tử, không hề gây ra một tiếng động nhỏ nào, mái tóc dài màu đỏ sậm nổi bật trên nền áo choàng đen, những hoa văn in trên đai lưng và cầu vai vô cùng hoàn mỹ và tinh tế.

Trọng Tử không tự chủ được, lùi về phía sau vài bước.

Những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt ấy vô cùng quen thuộc với nàng, chỉ cần liếc mắt nhìn cũng để lại ấn tượng không bao giờ phai nhạt. Rất lâu về trước, gương mặt đó đã từng mỉm cười thương xót mà nói với nàng rằng, dù có tức giận đến mức độ nào cũng không thể làm tổn thương người khác. Từ đó trở đi, nàng luôn coi hắn là thần tiên ca ca tốt nhất trên đời, chính sự xuất hiện của hắn trong cuộc đời nhỏ bé này là nguồn động lực lớn lao nhất khiến nàng quyết tâm ngàn dặm xa xôi tìm đường lên Nam Hoa, một lòng mong bái nhập Tiên môn, từ đó gặp được sư phụ.

Không có hắn thì đã không có nàng của ngày hôm nay.

Nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi, chiếc áo bào trắng đã biến thành màu đỏ rực kỳ dị, một thần tiên thanh danh lừng lẫy phút chốc đã biến thành Ma tôn người người sợ hãi và căm hận, duy chỉ có khuôn mặt đó là không thay đổi nhiều, vẫn giữ nguyên vẻ tuấn tú, trẻ đẹp như trước, nhưng đôi môi mỏng khẽ mím lại, để lộ vài phần lạnh lùng, hà khắc, còn nồng đượm mùi tà khí.

Hai chân hắn không hạm đất, bay bổng lướt đến trước mặt nàng.

Đổi mặt với tình cảnh trước mắt, Trọng Tử trong cái khó ló cái khôn. “Đại ca! Đại ca! Là muội đây, huynh không nhớ muội sao? Năm đó ở

Thương Châu... Tại sao huynh lại trở thành thế này, huynh có điều gì khổ tâm sao?”

Nàng từng là một kẻ ăn mày, thấu hiểu rằng bất kể lúc nào, giành được thiện cảm của đối phương nhất định không phải chuyện xấu. Nói ra những lời này, nửa muốn trấn tĩnh hẳn, hòng gọi lại ký ức năm xưa của hẳn, chưa biết chừng lúc đó hẳn sẽ hạ thủ lưu tình; nửa còn lại xuất phát từ sự chân tình của Trọng Tử, nàng cũng muốn biết lý do vì sao hẳn lại nhập ma, muốn biết rốt cuộc trận thảm sát năm đó có phải là do hẳn gây ra hay không, nàng thật sự không thể tin được hẳn thực sự là một người tàn nhẫn, bạc tình như những lời đồn đại bấy lâu nay.

Đáng tiếc, hẳn nghe xong những lời này cũng không có bất cứ động thái gì, chỉ nhìn nàng chăm chăm, thậm chí ngay cả trong cặp mắt phượng ưu mỹ kia cũng không có lấy một tia gợn sóng.

Trọng Tử thấy lòng thấp thỏm không yên, gượng gạo nở một nụ cười, nói: “Đại ca, muội chính là con bé ăn mày năm xưa đây. Lúc đó, muội bị những tên ăn mày khác xúm vào ăn hiếp, chúng còn dọa chọc mù mắt muội, chính huynh đã cứu muội, huynh... nhớ ra chưa?”

Vẻ mặt hẳn vẫn không hề thay đổi, chỉ có điều, lúc nghe nàng nói đến “con bé ăn mày năm xưa”, Trọng Tử thấy ánh mắt hẳn sáng lên giây lát rồi lập tức bình thường trở lại.

Trọng Tử lập tức hiểu ra hẳn biết nàng đang nói gì, liền vui mừng khôn xiết. “Đại ca, huynh nhớ ra muội rồi ư?”

Con người màu đỏ sậm như thập thoảng nét cười, hẳn bỗng mở miệng: “Người mang trong mình sát khí trời sinh thực sự không nhiều lắm.”

Trọng Tử còn chưa kịp phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã không nghe theo sự điều khiển của bản thân mà há hốc ra, mấy ngón tay

thon dài của người đang đứng trước mặt nàng đột nhiên bắn ra, một vật gì đó bỗng chui tọt vào miệng nàng, theo yết hầu nàng chui tọt xuống dạ dày.

“Huynh...” Nàng chưa kịp hỏi thành lời, cơ thể đã bắt đầu cảm nhận một sự thay đổi đang rục rịch chuyển mình ở bên trong.

Toàn thân đau nhức, cơn đau chạy dọc tim gan lan đến xương cốt, tựa như có ai đó đang cầm dao, từng chút, từng chút đục khoét cơ thể nàng rồi cứ thế xé thịt, róc xương.

Trọng Tử đau đến mức khom lưng, ngồi xồm xuống, ban đầu vẫn còn gắng gượng chịu đựng, nhưng đến lúc cơn đau càng lúc càng dữ dội hơn, rốt cuộc nàng cũng không chịu đựng nổi nữa, ngã xuống đất, lăn lộn, kêu la thảm thiết.

Ân sâu trong ánh mắt thấp thoáng nét cười kia là một tia hung dữ và lạnh lùng, hắn nhìn vào một bên chân của nàng. “Viên thuốc này là dành cho người trong Tiên môn các ngươi, tu hành càng lâu sẽ càng đau nhức, ngươi mới có cơ thể bán tiên, sau này tu thành tiên cốt rồi, sẽ càng cảm thấy đau đớn hơn.

Đáng lẽ phải sớm nhận ra điều này mới đúng, từ lâu hắn đã không còn là thần tiên mà là một tên Ma vương chính cống!

Trán Trọng Tử ướt đầm mồ hôi, sắc mặt tái xanh, đôi môi không có chút sắc hồng nào, ngón tay bấu chặt vào lớp bùn đất dưới thân, giãy giụa, muốn nói một câu hoàn chỉnh cũng không đủ sức thốt nên lời.

“Muốn chạy trốn nữa không?” Hắn vô thương vô phạt “hừ” một tiếng, xoay người biến mất.

Hết cơn đau này đến cơn đau khác, lúc này Trọng Tử đã cảm nhận được sâu sắc cái gì là “sống không bằng chết”, nàng thở hổn hển, lăn lộn, co quắp, khóc nức nở, không biết hiệu lực của thuốc sẽ kéo dài bao lâu nữa,

mãi cho đến lúc cần bật máu môi thì nàng mới không còn đủ sức mà cử động thêm nữa.

Bị hành hạ không ngừng nghỉ, thần trí nàng dần trở nên mơ hồ.

Trong phút giây hoảng hốt, nàng ôm chặt cây Tinh Xán trong tay, miệng gọi: “Su phụ...”

Nàng đã trở thành tội đồ của Nam Hoa phái, chàng đã vô cùng thất vọng và tức giận, sẽ còn tới cứu nàng sao? Có thể nào như thế không...

Lúc đó, trong Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn trước án, suy nghĩ của chàng cũng rất phức tạp, sau khi viết xong thư rồi nhìn linh hạc chuyển đi, chàng thuận tay cầm tách trà, chợt phát hiện nước trà trong tách đã nguội lạnh, nhất thời cười đau khổ.

Chẳng biết thói quen ấy có từ lúc nào, từ trước đến nay chàng chưa từng trải qua tình huống này, trước đây, mỗi khi trà đã nguội lạnh, sẽ luôn có người thay cho chàng một chén trà nóng, Trọng Hoa cung cũng chưa từng vắng vẻ và cô quạnh đến nhường này.

Ngồi nhắm mắt thư giãn trong chốc lát, rốt cuộc chàng vẫn phải đẩy toàn bộ thư từ sang một bên, đứng dậy, đi ra khỏi đại điện.

Ánh mắt không tự chủ, bất giác nhìn về phía dòng Tứ Hải, bản năng đã mách bảo chàng nơi đó còn có một người đang đứng đợi chàng, đợi chàng ra khỏi điện, đợi chàng quay trở về.

Nhưng giờ nơi đó chỉ còn mây trắng lững lờ trôi, không hề có bóng người nào.

Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mày, cảm thấy vô cùng bất mãn với trạng thái tinh thần bất ổn của mình.

Vội vàng trực xuất nàng tới Côn Luân không phải là không có đạo lý, nhân lúc tin tức chưa truyền ra ngoài thì mau chóng lên đường rời đi vì muốn đề phòng những phát sinh ngoài ý muốn, ai ngờ Vạn Kiếp lại nhanh đến vậy, hắn đã cướp được nàng đi rồi, trong thiên hạ quả thực tồn tại những chuyện trùng hợp như vậy sao?

Lẽ nào gian tặc của Ma tộc thực sự đang ở núi Nam Hoa này? Là Mộng Cơ thật sao?

Nhưng khả năng đó gần như là con số không. Lúc đệ tử Nam Hoa phái bá sứ thì lai lịch, thân phận của chúng đều được điều tra rõ ràng, cho dù có người giả mạo cũng không đến mức lâu như vậy rồi mà vẫn chưa bị phát hiện, huống chi Vạn Kiếp ma cung từ lâu đã bị xóa bỏ, chỉ còn lại duy nhất một người là Vạn Kiếp.

Chẳng lẽ Vạn Kiếp luôn để mắt tới nàng? Dù sao thì hắn cũng đã biết nàng mang trong mình sát khí trời sinh rồi còn gì.

Một mình đi bắt cóc người ta, rốt cuộc hắn có chủ ý gì đây? Đây mới là chuyện khiến Lạc Âm Phàm lo lắng nhất. Mấy năm gần đây, hành tung của Vạn Kiếp vô cùng bí ẩn, điều tra đi điều tra lại, chàng phát hiện hắn cũng đang âm thầm tìm hiểu mọi chuyện của Tiên môn, cũng không hắn giống những lời người ta đồn đại, hắn tựa hồ chỉ quan tâm tới Cung Khả Nhiên là vì đang muốn tìm hiểu cái gì đó. Dù sao, sức mạnh của hắn bây giờ cũng là do hấp thụ được ma khí tồn đọng trong Nghịch Luân kiếm, mà vừa khéo nàng và Nghịch Luân đều giống nhau, mang trong mình sát khí trời sinh, những hành động dị thường của hắn có mang lại rắc rối cho nàng không?

Sát khí trời sinh, tu tiên thì cũng dễ trở thành tà tiên, còn nhập ma thì dễ dàng thành Thiên ma.

Lúc này, trong lòng Trọng Tử chất chứa bao oan ức, buồn tủi, có thể nào vì vậy mà sinh lòng hận chàng không?

Trước bậc thềm đá, Lạc Âm Phàm đứng chắp tay, lẳng lẳng nhìn bầu trời bên ngoài bức tường, thời gian trôi qua, ánh mắt chàng trở nên sáng lấp lánh.

Chỉ cần chàng còn ở lại đây một ngày, tuyệt đối sẽ không để cho nàng tiếp bước vết xe đổ ấy.

Nhưng nếu Trọng Tử quả thật...

Lạc Âm Phàm cả kinh, lập tức cười khỏ, cũng không tỏ ra quá lo lắng, chí ít hiện tại, chàng vẫn còn tin tưởng vào phẩm chất của tiểu đồ đệ, tin tưởng nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy, quan trọng hơn nữa là, chàng tin tưởng chính bản thân mình.

Có chàng ở đây, nàng tuyệt đối sẽ không bước đi trên con đường kia...

Đứa trẻ đó vô cùng lương thiện, mang nặng tình cảm, bị tình cảm đè nặng là một điểm yếu, điểm yếu đó đủ để ngăn cản nàng nhập ma.

Lần trước, ở thành Lâm Hòa, Vạn Kiếp đã có ý hạ thủ lưu tình nên tất nhiên lần này hắn cũng sẽ nương tình mà không động thủ với nàng. Biết rõ nàng sẽ không gặp chuyện gì quá nguy hiểm, nhưng dù sao đồ đệ mình cũng đang gặp chuyện không may, mà nàng còn là đồ đệ duy nhất của chàng, nếu nói chàng không hề lo lắng thì cũng không phải, ở bên nhau đã nhiều năm như vậy, sao chàng lại không nảy sinh tình cảm được chứ! Và lại, trong thâm tâm Lạc Âm Phàm vẫn vô cùng áy náy vì chưa thực hiện được lời hứa với nàng.

Việc cần làm trước mắt là nghĩ cách cứu nàng thoát khỏi tay Vạn Kiếp nhưng xưa nay không ai biết Vạn Kiếp cung ở đâu, muốn cứu người đâu có dễ như vậy! Chính sự quan tâm này khiến tâm trí chàng rối bời, nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp nào thích hợp.

Lạc Âm Phàm thở dài, xoay người đi vào trong đại điện.

Bên tai bỗng vang lên tiếng sấm nổ đùng đoàng, Trọng Tử lại một lần nữa khôi phục ý thức, là do những giọt nước mưa tí tách rơi xuống thức tỉnh nàng, những giọt nước lạnh lẽo thi nhau rơi xuống, thấm ướt cơ thể và khuôn mặt nàng, mưa ở đây không giống mưa ở bên ngoài mà nàng vẫn thường thấy, những giọt nước xối xả tấp xuống, mang theo mùi vị vô cùng kỳ quái. Nàng mơ màng ngẩng đầu ngắm nhìn, bầu trời chỉ còn là một mảng đen kịt, vô cùng đáng sợ, ngay cả mình đã hôn mê bao lâu rồi nàng cũng không biết. Trải qua lần hành hạ này, Trọng Tử chỉ cảm thấy toàn thân kiệt sức, mệt mỏi rã rời, cả cơ thể trên dưới đều không còn chút sức lực nào, đau đớn, ê ẩm từng cơn, tựa như có ai đó đang mài dần mài mòn từng đốt xương trên người nàng.

Thế nhưng, trong nháy mắt, nàng dường như đã nhìn thấy quỷ, hét thốt thanh rồi gắng sức bình sinh nhảy dựng lên.

Xung quanh bao trùm một màu đỏ rực. Màn mưa? Sương máu? Chiếc áo bào màu trắng mặc trên người giờ đã bị nhuộm thành một màu đỏ rực, khắp nơi lan tỏa mùi tanh của máu tươi.

Bỗng nhiên, một tia chớp đỏ như máu từ trên đỉnh đầu xẹt ngang bầu trời, một tiếng sấm thê lương rền vang.

Cả người Trọng Tử run rẩy, vừa sợ vừa cảm thấy ghê tởm, buồn nôn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, chạy bán sống bán chết trong màn mưa máu đang xối xả trút xuống, mong muốn tìm một nơi ẩn náu, không biết nàng đã chạy qua bao nhiêu con đường, không biết nàng đã vấp ngã bao nhiêu lần, không biết trên người nàng giờ đây đã có bao nhiêu vết thương.

Con mưa máu vẫn không ngừng rơi xuống, có muốn tránh cũng không được, Trọng Tử vô cùng tuyệt vọng.

Bước chân chậm dần, cuối cùng nàng dừng lại, khắp đầu tóc, cơ thể toàn là những giọt máu tươi, nàng chán nản, quỳ rạp xuống mặt đất.

Sư phụ đâu rồi? Sư phụ không tin nàng, thực sự không quan tâm tới nàng nữa sao? Tại sao giờ này vẫn chưa thấy người tới cứu nàng...

“Vì sao...” Tiếng lầm bầm bị gió thổi tạt đi mất.

Rõ ràng nàng đã vô cùng cẩn thận, vì sao vẫn phạm sai lầm? Vì sao ông trời lại nỡ đối xử với nàng như vậy? Vì sao đến sư phụ cũng không chịu tin tưởng nàng? Sát khí trời sinh, sớm muộn gì cũng nhập ma, lẽ nào đây thật sự là vận mệnh nàng phải gánh chịu?

Vô vàn nỗi tủi nhục và đau xót ồ ạt xâm nhập vào trí não rồi lan xuống trái tim, nước mắt nàng cứ thế trào ra, đan xen với những vệt máu đỏ sẫm in hằn trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng, tạo thành một thể hòa hợp, không phân biệt được đâu là máu, đâu là nước mắt nữa.

“Tại sao?” Nàng quỳ rạp trên mặt đất, khóc rống lên, miệng không ngừng hét lên câu hỏi này.

Sát khí quanh người nàng không còn bất cứ sự khống chế nào nữa, tự do tràn ra, tầng tầng lớp lớp bao bọc cơ thể nàng, mùi máu tươi cũng theo đó mà trở nên nồng nặc hơn.

Trong cơn mưa vẫn vũ không ngớt ấy, một cảm giác ấm áp như có như không từ lòng bàn tay truyền tới, hóa ra đó là Tinh Xán.

Trong chớp mắt, nàng lấy lại sự bình tĩnh và thanh thản, trong đầu thoáng hiện vô số những câu chuyện cũ, Trọng Tử hoàn hồn trở lại, hận một nỗi không thể tự tay giết chết chính mình – nàng đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao nàng có thể không tin tưởng sư phụ! Người chẳng qua chỉ không biết chân tướng sự việc, vì muốn làm gương cho các đệ tử trên dưới Nam Hoa nên mới phạt nàng nặng như vậy. Nàng là đồ đệ duy nhất của người, chính

miệng người đã hứa sẽ bảo vệ nàng, cho dù có nói thế nào, người vẫn giữ lập trường của mình. Tìm được công ra vào Vạn Kiếp cung không dễ dàng gì, bây giờ ắt hẳn người đang thất vọng lắm.

Cho dù phải chịu nhiều sự hành hạ, giày vò hơn nữa, nàng cũng nhất định phải sống tiếp! Chỉ cần tiếp tục sống, một ngày nào đó nàng sẽ quay trở lại Tử Trúc phong, lúc ấy sư phụ sẽ tha thứ cho nàng.

Thu hết sát khí lại, Trọng Tử cố gắng đứng lên, bước chân xiêu vẹo, lão đảo tiên về phía trước.

Cuối cùng, giữa màn sương mù dày đặc, mơ hồ hiện ra một tòa điện to lớn như một con quái vật gớm ghiếc, trong đó dường như còn có ánh lửa lập lòe, tiến đến gần hơn mới phát hiện đó là một cung điện được làm bằng những khối đá đen cao chọc trời, sừng sững, oai phong tọa giữa nền đất bằng phẳng, phía sau tòa điện là những tia chớp rạch ngang bầu trời, nổi bật trên nền mây đen vần vũ, mọi cảnh vật nơi đây đều nguy nga, tráng lệ, không biết là thật hay chỉ là ảo giác.

Không kịp suy nghĩ thêm nữa, Trọng Tử bước thật nhanh về phía cung điện đó.

Mỗi bậc thềm đá đều cao đến đầu gối, trên bậc thềm đặt khoảng mười cây trụ đá đen lớn, hai người ôm mới vừa, trong điện rộng vô cùng, ước chừng có thể chứa được hàng nghìn người, toàn bộ sàn điện được lát bằng một loại đá đen đặc biệt, sáng loáng hầu như có thể soi gương được. Nhìn quanh một lượt, toàn bộ đại điện giống như một cái đầm chết chóc với những dòng nước đen âm trầm chảy trôi, tỏa hơi lạnh cắt da cắt thịt, hoặc như một cái vực sâu không thấy đáy, khiến kẻ khác lo sợ, không dám bước xuống.

Trọng Tử đứng ở cửa, xoay người nhìn cơn mưa máu vẫn ùn ùn kéo đến bên ngoài cửa điện, nàng cắn răng, cố gom hết lòng can đảm, bước vào bên trong điện.

Trong điện tịnh không một bóng người, tiếng bước chân in trên nền đá phát ra những âm thanh rõ ràng, liền mạch, trên mặt sàn đá đen láng bóng phản chiếu bóng người, có cảm giác bồng bênh như đang đi trên mặt nước, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đáy sâu muôn trượng, khiến người ta kinh hồn, bạt vía.

Trong lúc cảm thấy vừa lạnh vừa sợ, người ta luôn hướng tới những nơi phát ra ánh sáng ấm áp. Trọng Tử hướng thẳng về phía trước mà đi, chỉ vì ở đó có một ngọn lửa lớn đang cháy bập bùng, tự do nhảy múa vũ khúc của lửa, nhưng khi nàng bước tới gần, nhìn rõ vật đó là thứ gì thì ngay lập tức, mặt nàng cắt không còn một giọt máu.

Hỏa xà^[1]!

[1] Hỏa xà: rắn lửa.

Trọng Tử mở to mắt, cố gắng định thần, trấn tĩnh lại.

Đó không hẳn là hỏa xà, mà là một đoạn thân của một cây mây đỏ khổng lồ trườn quanh mặt đất giống như một con rắn đang thủ thế. Nàng từng nghe sư phụ nói rằng ma giới chuyên trồng một loại cây có tên là Xích Xà Đằng, đốt nó để lấy ánh sáng, chúng thường tỏa ra ánh sáng màu đỏ rực như những đóm lửa, một đoạn ngắn có thể dùng được một năm rưỡi, có lẽ đây chính là loại cây này.

Ánh lửa hừng hực chiếu sáng mang đến cảm giác ấm áp hiếm có, trạng thái căng thẳng của Trọng Tử dần tan biến, Trọng Tử dựa vào một cây cột, mệt mỏi rã rời, chậm rãi ngồi bệt xuống đất, bỗng ánh mắt nàng vô tình bị hút về phía một thanh kiếm treo trên vách tường đối diện.

Trong đại điện, ngoại trừ ánh lửa ra thì đó là vật khiến người khác phải chú ý nhất.

Hình dáng của thanh kiếm đẹp kỳ lạ, treo thật cao trên vách tường đá đen láng bóng, toàn thân nó nhuốm một màu đỏ sẫm, giờ phút này, dưới ánh lửa lập lòe, thanh kiếm càng thêm tiên diễm, bắt mắt vô cùng, trên bề mặt của nó dường như có một luồng ánh sáng chói chang đang lưu động.

Nó được làm bằng gỗ, thoát nhìn đã có cảm giác vô cùng quen thuộc! Lẽ nào...

Trọng Tử hít vào một luồng khí lạnh buốt, trái tim như muốn nhảy dựng lên, cơ hồ muốn chui ra khỏi cuống họng, miệng Trọng Tử há hốc, sợ hãi đến độ suýt chút nữa là kêu lên thành tiếng.

Thanh kiếm này và Thiên ma lệnh chắc chắn được đúc từ một chất liệu, không cần phải suy đoán, đây chính là Ma kiếm mà Nghịch Luân đã phong ấn một nửa ma lực trên đó như trong tuyên thuyết - Nghịch Luân kiếm! Tiên môn và Cửu U ma cung đều muốn giành lấy nó, nhưng quả nhiên thanh kiếm này đã rơi vào tay Vạn Kiếp, kẻ cắp Nghịch Luân kiếm năm đó chính là hắn.

Nàng nhấc chân lên, nhưng không phải tiến về phía trước mà lùi về phía sau hai bước.

Bên tường đối diện có một chiếc giường bằng đá đen vô cùng rộng lớn, trên chiếc giường đó quả nhiên có một bóng người.

Hắn đang nằm ngửa, tĩnh lặng trên chiếc giường đá, dưới hai hàng chân mày nhíu chặt, cặp mắt phượng đang khép, tựa hồ đang say ngủ, vì bộ đồ trên người hắn cũng là màu đen, trùng với màu sàn đá và bức tường nên vừa rồi nàng mới sơ ý không phát hiện ra hắn đang ở đây.

Đây là chỗ ở của hắn ư? Trọng Tử vụn vụn lần không ngờ trời xui đất khiến thế nào mà nàng lại tự mình xông vào đây. Nghĩ lại cơn đau thấu xương khó có thể chịu được ban nãy, nàng chỉ cảm thấy sợ hãi tột cùng, vội

nhẹ nhàng xoay người, định chạy trốn ra ngoài, thế nhưng, sau khi bước được vài bước, nàng bắt đầu do dự.

“Cuối cùng ngươi cũng tới rồi.” Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên, hấn đã thần không biết quỷ không hay đứng ở ngay sát phía sau nàng từ lúc nào.

Trọng Tử cả kinh, nhảy dựng lên.

“Muôn ở lại đây ư?”

“Ta... sợ máu.”

“Sợ?” hấn lặp lại câu nói của nàng một lần, ngón tay lạnh như băng khẽ nâng cằm nàng lên. “Ngươi phải tập làm quen đi!”

Liên tiếp bị hù dọa, Trọng Tử hoảng sợ đến mức không thở nổi, cả người bủn rủn muốn gục xuống, cuối cùng không kìm được, kêu lên. “Tại sao ta phải tập làm quen chứ? Ta không muốn ở lại chỗ này, ta muốn ra ngoài! Đây không phải là nơi con người có thể ở!” Bây giờ nàng mới thấu hiểu cảm giác của Cung Khả Nhiên. Chẳng trách Cung Khả Nhiên lại hận hấn đến vậy, bất luận là cô nương nào cũng sẽ không bằng lòng ở lại một nơi thế này, trải qua cuộc sống thế này, lại còn bị hấn quấy rầy, quả là một việc vô cùng kinh khủng.

“Lâu lắm rồi chỉ có mình ta sống ở nơi này, ngươi có thể tới đây, lẽ ra phải thấy vinh hạnh mới đúng chứ!”

“Chính ngươi đã biến nơi này thành như vậy, chẳng trách Cung tiên tử ghét ngươi đến thế, đồ đáng ghét!”

Vừa dứt lời, Trọng Tử lập tức hối hận, hoảng sợ nhìn hấn chằm chằm.

Nhưng không ngờ, Vạn Kiếp không hề tức giận. “Đáng ghét sao? Nhưng người muốn trốn cũng không thoát được đâu.”

Trọng Tử cảm thấy vô cùng lo lắng, tự hỏi ý nghĩ sâu xa trong lời nói của hắn là gì, run rẩy nói: “Rốt cuộc người muốn làm gì? Ta bây giờ đã là tội đồ của Nam Hoa, phải tới núi Côn Luân chịu phạt, ta có lợi ích gì cho người đâu?”

Hắn cúi xuống, một lọn tóc đỏ bay phất phơ trước mắt nàng: “Bản tọa giúp người thoát khỏi hình phạt băng tủa, như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

“Không cần lòng tốt của người, ta...” Nói được nửa chừng, Trọng Tử chợt nhớ tới điều gì đó. “Chuyện ta bị phạt tới Côn Luân, tại sao người lại biết nhanh như vậy, chẳng lẽ người hãm hại ta là... Không, không thể nào, xa như vậy, người làm sao có thể thông qua giấc mộng mà không chế, điều khiển ta? Có người đã mật báo cho người? Là ai đã bày mưu hãm hại ta?”

Vạn Kiếp vươn tay, tóm chặt chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Trọng Tử nhắm chặt mắt lại theo bản năng.

Hồi lâu sau, bàn tay kia vẫn giữ nguyên tư thế đó, không siết chặt thêm chút nào.

“Là ai, người không biết sao?”

“Người cũng không biết ư? Không phải y đã báo tin cho người sao?” Sự tình nằm ngoài dự liệu của Trọng Tử, nàng kinh ngạc, tròn tròn mắt, thấy hắn không phản ứng gì, nàng càng thêm ngạc nhiên và nghi ngờ. “Vậy người bắt cóc ta để làm cái gì? Muốn uy hiếp sư phụ ta ư?”

Ánh mắt Vạn Kiếp sáng lên, không tỏ rõ thái độ gì.

Lần tới Côn Luân này, tin tức vẫn chưa được truyền ra, và lại, nàng và bọn Văn Linh Chi còn cấp tốc lên đường, ngoại trừ đệ tử phái Nam Hoa thì chỉ có các đệ tử Tiên môn trấn thủ các thành dọc đường là biết. Trọng Tử càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, thất thanh nói: “Y nhất định là người của Tiên môn, y muốn người ra tay là vì lúc này y không thể lộ diện! Tại sao y lại muốn giúp ta? Lẽ nào người hãm hại ta không phải là y?”

Vạn Kiếp vẫn giữ im lặng, không nói lời nào.

Trọng Tử nói: “Nếu người không biết y, tại sao lại nghe lời y? Người không phải Ma tôn mạnh nhất ma giới sao, chẳng lẽ có kẻ còn lợi hại hơn người?”

Tưởng rằng lần này Vạn Kiếp cũng sẽ không thêm trả lời, vậy mà hắn lại lạnh lùng lên tiếng: “Pháp lực cao hơn bản tọa, e là cả lục giới này không có người thứ hai.”

Người duy nhất mạnh hơn hắn đương nhiên là Lạc Âm Phàm. Trọng Tử mơ hồ hiểu ra điều gì đó, nói: “Kẻ đó đã dùng Cung tiên tử để uy hiếp người! Mặc dù người không hề biết y là ai nhưng vẫn buộc phải nghe lời y, đúng không?”

Vạn Kiếp lại không trả lời.

Trọng Tử toát mồ hôi lạnh, nói: “Chẳng trách lần trước người có thể cứu Cung tiên tử rời khỏi núi Côn Luân, quả nhiên là có người đứng sau trợ giúp, tiết lộ con đường tắt dẫn tới Côn Luân cho người!”

Kẻ đó đang ở Tiên môn, lại lợi dụng Cung Khả Nhiên để âm thầm uy hiếp Ma tôn Vạn Kiếp, mục đích của y chắc chắn không trong sáng chút nào. Quan trọng hơn cả, y luôn ẩn nấp trong bóng tối, người khác tuyệt nhiên không hề biết y sẽ làm gì, lúc nào thì ra tay tiếp. Y ngăn cản mình tới Côn Luân, rốt cuộc là có ý ác hay ý thiện đây? Liệu y có hãm hại sư phụ hay không!

Trọng Tử càng nghĩ càng kinh hãi, xoay người chạy đi. “Ta muốn ra ngoài!”

Vạn Kiếp giơ tay lên, túm chặt nàng, lôi nàng về trước mặt mình. “Muốn đi báo tin sao? Bọn họ sẽ không tin ngươi nữa đâu. Lạc Âm Phàm là sư phụ của ngươi, Nam Hoa thiên tôn đã truyền lại cho hắn chức tiên minh thủ tọa, hắn muốn bao che cho ngươi cũng dễ như trở bàn tay, nhưng lần này hắn không những không bao che cho ngươi, còn phạt ngươi tới Côn Luân chịu hình, ngươi còn muốn bênh vực hắn làm gì?”

Trọng Tử ngậy người, nói: “Sư phụ... đó là... có người hãm hại ta, sư phụ không hề biết chuyện này.”

Vạn Kiếp nói: “Là hắn không tin tưởng ngươi.”

Trọng Tử quay mặt đi. “Người đã là tiên minh thủ tọa thì càng không thể vì tình riêng mà làm chuyện trái với đạo lý, lần này là do có người cố ý hãm hại ta, sau này, lúc người biết ta bị oan, nhất định sẽ đến đón ta về.”

“Sát khí trời sinh, không ai có thể giúp ngươi, chỉ có bản tọa thôi.”

“Ta không cần ngươi quan tâm.”

“Hừ!” Luồng sát khí trong con ngươi màu đỏ sậm đột nhiên lóe lên, rồi lại nhanh chóng biến mất, tựa hồ hắn đang lo lắng chuyện gì đó.

Trong lòng Trọng Tử vô cùng sợ hãi, liền mềm mỏng nói: “Ngươi thả ta về, ta sẽ bảo sư phụ giúp ngươi truy tìm gã kia.”

“Chuyện của bản tọa, không cần ngươi nhúng tay vào.” Rồi hắn nhanh chóng nhét vào miệng nàng một viên thuốc có vị thơm mát.

“Cái này... là gì vậy?”

Câu hỏi trở nên dư thừa vì cơn đau đón như xé toạc tâm can lập tức lan khắp cơ thể, Trọng Tử vô cùng kinh hãi nhìn cánh tay trái của mình, từng tấc da như nứt ra, tựa như có ai đó đang gồng mình xé toạc, lộ cả thịt, máu tươi bắn tung tóe.

“A...” Trọng Tử hét lên một tiếng đình tai nhức óc.

Vạn Kiếp buông nàng ra, lại quay về chiếc giường đá đen, nằm xuống, mặc nàng lăn lộn trên mặt đất, kêu la cầu cứu.

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua. Trọng Tử dần quen với Vạn Kiếp cung, nhìn thấy những bộ xương trắng hếu bên bờ sông máu, trong lòng vẫn dâng lên nỗi sợ hãi nhưng không còn khiếp đảm như lần đầu tiên nữa. Vạn Kiếp quả nhiên không có ý định làm hại tính mạng nàng, mỗi lần tỉnh lại sau cơn hôn mê, mọi vết thương trên người nàng đều biến mất, không lưu lại chút dấu tích, tựa như đó chỉ là một cơn ác mộng.

Tính cách của Ma tôn Vạn Kiếp quả thực không khác mấy so với lời đồn, hẳn rất hung ác và vô tình.

Mỗi khi bị cơn đau hành hạ đến mức không chịu nổi, Trọng Tử lại nghĩ đến cái chết, nhưng cuối cùng nàng vẫn chống chọi được.

Ngày ngày nhìn thấy Vạn Kiếp nhưng khoảng thời gian hẳn tỉnh táo lại rất ít, trong một ngày, hẳn dành tới mười canh giờ để ngủ, tựa hồ lúc nào cũng mệt mỏi. Dĩ nhiên, cách mấy ngày hẳn lại ra ngoài một chuyến, còn hẳn đi đâu, làm gì, Trọng Tử không hề hay biết. Trong thời gian hẳn đi vắng, nhân lúc ở một mình, Trọng Tử đã từng thử tìm cách chạy trốn nhưng kết quả thế nào không cần phải nói. Lúc này, đến trốn tránh hẳn còn không kịp, nào dám hỏi gì nhiều, song nàng cũng lén đoán được là hẳn ra ngoài để đi gặp Cung tiên tử.

Trọng Tử không mấy để tâm tới những chuyện đó, điều nàng quan tâm nhiều hơn chính là thanh kiếm Nghịch Luân đang treo trên điện kia.

Theo lý mà nói, thanh kiếm này và Thiên ma lệnh đều là những di vật của Ma tôn Nghịch Luân, có lẽ do trong người nàng có sát khí trời sinh nên mỗi khi nhìn thấy Thiên ma lệnh, nàng đều gặp phải những chuyện vô cùng kỳ quái, lần này nàng bị phạt đến núi Côn Luân cũng là do nó làm hại, nhưng khi đối mặt với thanh Nghịch Luân kiếm chứa đựng ma lực đáng sợ mà người ta vẫn luôn đồn đại này thì nàng tuyệt nhiên không có cảm giác gì khiến nàng hơi bất ngờ.

Tiên môn luôn một lòng muốn tịnh hóa thanh kiếm này, loại trừ mọi mối hiểm họa, nếu nàng có thể đem nó ra ngoài, lấy công chuộc tội, mọi người nhất định sẽ tha thứ cho nàng, nàng cũng không cần phải xa sư phụ để đến núi Côn Luân chịu phạt nữa.

Không chỉ một lần có suy nghĩ như vậy nhưng cuối cùng Trọng Tử vẫn phải lắc đầu thất vọng. Việc này quá mạo hiểm với nàng. Tình cảnh của nàng không ổn chút nào, có thể lúc này chưa nguy hiểm đến tính mạng nhưng nếu bị Vạn Kiếp phát hiện nàng ăn trộm cây kiếm, khó có thể đoán trước việc gì sẽ xảy ra, huống chi Vạn Kiếp đã lập kết giới ở cổng ra vào, muốn mang kiếm trốn thoát e là không thể.

Phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân.

Biết là hấn đã về, Trọng Tử vội vàng đứng lên, núp vào một góc.

Chương 22: Ma xà

Cây Xích Xà Đàng ngàn năm vẫn đang rùng rục cháy sáng, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa đại điện, vạt áo màu đen và mái tóc đỏ sậm tung bay trong gió. Dưới ánh lửa hừng hực, Ma tôn hiện ra hết sức uy nghiêm, đáng tiếc, trong điện lúc này vắng tanh vắng ngắt, không có lấy một thuộc hạ ra nghênh đón hắn, vì thế chiếc bóng của hắn càng trở lên lẻ loi, cô độc.

Thấy rõ dáng điệu hắn, Trọng Tử thâm giật mình.

Nhìn hắn có nét gì đó khác với thường ngày, vẻ ưu mỹ trên gương mặt đã bị sự mệt mỏi làm lu mờ, khóe môi còn có một vết máu đã khô, bước đi cũng hơi tập tễnh, ắt hẳn là hắn đã bị thương.

Hắn không thèm nhìn Trọng Tử một cái, đi thẳng đến chiếc giường đá rồi nằm xuống.

Trọng Tử nhẹ giọng thăm dò: “Người... bị sao vậy?”

Cặp mắt phượng vốn đã nhắm chặt giờ lại mở to, lạnh lùng liếc về phía nàng.

Trọng Tử bị hắn nhìn đến mức sợ hãi, dù người trước mặt chính là vị thần tiên đại ca của nàng năm đó nhưng sau khi bị hắn hành hạ nhiều lần như vậy, Trọng Tử không thể đồng cảm với hắn nữa, huống hồ nàng cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, dứt khoát quay người bước đi. “Đại... thúc cứ từ từ mà ngủ, ta ra ngoài đây.”

Trọng Tử cố tình kéo dài hai từ “đại thúc” nhưng Vạn Kiếp không thèm để ý.

Ngoài điện vẫn là bầu trời u ám, sương mù mờ mịt, thê lương, cỏ dại mọc lan trên những phiến đá. Thời tiết chỉ có vài kiểu, hoặc gió lạnh, hoặc mưa tuyết, hoặc mây đen vần vũ, hoặc chỉ có một mảnh trăng quái dị, yêu nghiệt, chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời.

Trọng Tử ôm chặt Tinh Xán trong lòng, ngậy người rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trước mắt không còn nhiều thời gian rảnh rỗi, âm khí đã tràn ngập ma giới, cũng có thể bỏ khuyết ít nhiều cho việc tu tiên, thay vì ngồi đợi người tới cứu, chỉ bằng nhân cơ hội này mà tu hành, dù sao vẫn không phải việc gì xấu.

Trọng Tử chậm rãi nhắm mắt, linh khí bắt đầu cuộn cuộn chạy dọc cơ thể.

Lúc bắt đầu, thâm tâm nàng còn có chút bất an, cũng may, càng về sau Trọng Tử càng cảm thấy suôn sẻ, chừng một canh giờ trôi qua, Trọng Tử có cảm giác linh lực tràn ngập khắp thân thể, quả là tiến bộ không ít, đang đắm chìm trong cảm giác đặc ý, bỗng mặt đất dưới chân nàng rung lắc khiến nàng lão đảo chực ngã.

Chuyện gì xảy ra vậy? Trọng tử vội mở to mắt nhìn.

Còn chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì mặt đất phía dưới lại rung lắc thêm trận nữa.

Hình như nơi này bị một năng lượng khổng lồ nào đó tác động, màn sương mù dày đặc dần tan, bầu trời biến sắc, những đám mây nặng nề nhanh chóng bay xa hàng vạn dặm khiến người ta cảm thấy hoa mắt, một cảnh tượng hùng vĩ mà quý dị hiện lên.

Từ lúc bị bắt về đây, nàng chưa từng chứng kiến chuyện nào lạ thế này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện bất trắc rồi sao? Trọng Tử sợ hãi, chống hai tay xuống đất để cơ thể không lắc lư nữa, trong nháy mắt, nàng xoay mặt vào trong điện, lớn tiếng gọi: “Đại thúc! Đại thúc! Ra mà xem ma cung xảy ra chuyện gì này! Hình như... nó sắp sập rồi.”

Toàn bộ không gian bắt đầu rung chuyển, hướng gió bay lung tung, cát bay mù mịt, sỏi đá vương vãi khắp nơi.

Người trong đại điện không hề đáp lại.

Nghiêng người tránh một tảng đá đang bay tới, Trọng Tử không dám đứng ở bên ngoài nữa, đứng dậy, lao đảo chạy vội vào trong điện. “Đại thúc, đây chính là nơi trú ngụ của ngươi, chẳng lẽ ngươi không thêm quan tâm sao?”

Trên chiếc giường đá đen, Vạn Kiếp đang nằm im lìm.

Biết tính hấn thất thường lại ác độc, Trọng Tử không dám tới gần, chỉ đứng phía xa xa, tiếp tục gọi hấn: “Đại thúc! Đại thúc!”

Nàng gọi to như thế nhưng Vạn Kiếp chẳng có phản ứng gì, hai mắt vẫn nhắm nghiền như đang ngủ rất say, mái tóc dài màu đỏ rực càng làm nổi bật gương mặt tuấn tú của hấn, ngay cả vết máu khô trên khóe môi hấn cũng khiến vẻ đẹp của hấn tăng thêm vài phần mê hoặc.

Đúng rồi, hấn bị thương, không biết còn sống hay đã chết? Trọng Tử kìm nén nỗi xúc động, cẩn thận nhích từng bước đến gần hấn, đặt một cái vào tay hấn rồi nhanh chóng rút tay về. “Đại thúc, mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Cái tay kia, không, hầu như cả người hấn đều lạnh toát giống hệt cảm giác lạnh lẽo của chiếc giường đá bên dưới.

Trọng Tử không dám làm bừa, thử nhẹ nhàng thăm dò, lay lay người hấn. “Đại thúc!”

Cơ thể hấn không có hơi ấm nhưng hấn vẫn còn thở, xem ra bị thương khá nặng, trong thời gian ngắn khó có thể tỉnh lại.

Trận cuồng phong phía ngoài điện vẫn ào ạt thổi vào, lạnh thấu xương, cả đại điện rung lắc không ngừng, càng lúc càng mạnh, những phiến đá đen va chạm nhau gây ra những âm thanh chói tai vô cùng nguy hiểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ ụp xuống.

Trọng Tử bỗng nghĩ tới một chuyện.

Nghe nói ma giới sinh ra từ âm khí của hư thiên, cứ năm năm một lần sẽ có sự biến đổi không ai lường trước, đó chính là hậu quả của việc âm khí quá nặng mà bị phản phệ. Bởi vậy, lập ma cung ở hư thiên là việc vô cùng khó khăn, chỉ có Ma tôn sở hữu pháp lực vô cùng cao cường mới làm được việc đó, quần ma có chôn dung thân, đương nhiên sẽ tự nguyện đi theo phục tùng.

Vạn Kiếp cung bây giờ rõ ràng đã bị một loại năng lượng lớn mạnh làm cho rung chuyển, lẽ nào... hư thiên đang bùng nổ sao?

Lúc này, Vạn Kiếp vẫn đang hôn mê, không thể ứng phó với việc này, một khi kết giới không chịu nổi lực tác động từ bên ngoài, luồng ma lực khủng khiếp kia tràn vào, chắc chắn nơi này sẽ bị phá hủy, cả Trọng Tử và Vạn Kiếp sẽ hóa thành tro bụi.

Trọng Tử toát mồ hôi lạnh, vừa sợ vừa sốt ruột, bất chấp tất cả, nàng lại lay người Vạn Kiếp, gọi lớn: “Đại thúc! Đại thúc, mau dậy đi! Đại họa sắp đến rồi, cung của người sắp sập rồi!”

Mặc nàng liêu minh lay người hấn, Vạn Kiếp vẫn nằm bất động, hơi thở yếu ớt, không hề nhúc nhích.

Trọng Tử đành bất lực buông hấn ra, thần thờ ngòì bệt xuống đất.

Một năng lực mạnh như vậy, lại đến từ hư thiên, chẳng biết Vạn Kiếp cung có thể chống cự được bao lâu, giờ phút này, ngoại trừ phó mặc cho số phận, chẳng còn biện pháp nào hơn, chỉ đành biết chấp tay cầu khẩn kết giới đủ vững vàng để vượt qua trận cuồng phong này. Nàng đã kiên trì, chịu khổ lâu như vậy rồi, vậy mà vẫn không đợi được tới lúc sư phụ đến cứu, lẽ nào số mệnh đã định trước cho nàng chết tại nơi này sao?

Trong lúc tuyệt vọng, tư duy đột nhiên trở nên đơn giản hơn.

Loại năng lực này... có điểm gì đó rất quen thuộc.

Trọng Tử yên lặng trong chốc lát, cẩn thận để ý đến sự dị thường trong đó, còn chưa hết kinh ngạc, năng lực đáng sợ này đã bắt đầu suy yếu dần.

Con chấn động qua đi, mặt đất không còn rung chuyển dữ dội nữa, tiếng đất đá va chạm nhau cũng từ từ biến mất, luồng năng lực kỳ quái kia tựa như một dòng chảy lưu động, chảy qua nơi này, sau đó lại hướng tới nơi khác.

Cuối cùng, cảnh vật xung quanh đã trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có.

Nhìn ra phía xa xa, bầu trời vẫn tối đen như mực, mặt đất, cây cỏ, cát trắng và xương khô vẫn y như cũ. Toàn bộ sự việc cùng lắm chỉ xảy ra trong khoảng thời gian cạn một tuần trà, nhưng Trọng Tử lại cảm thấy mọi thứ đã trôi qua được vài canh giờ. Nhớ lại những gì vừa xảy ra, trong lòng nàng vẫn chưa nguôi nổi sợ hãi.

Có thể may mắn thoát khỏi đại nạn này, chủ yếu là do kết giới của Vạn Kiếp cung vô cùng kiên cố, chống chọi được trận cuồng phong vừa rồi; nửa nguyên nhân còn lại là do may mắn. Lúc này, Vạn Kiếp bị trọng thương, ngộ nhờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có ai củng cố kết giới nhằm chống đỡ, bảo vệ Vạn Kiếp cung, hai người bọn họ chỉ còn con đường chết mà thôi.

Bất luận thế nào, nàng đã quá may mắn khi thoát chết trong gang tấc.

Trọng Tử thầm vui mừng, ngồi xuống đất thở dốc hồi lâu, đến lúc thật bình tĩnh mới đứng dậy, ra ngoài điện.

Bước chân nàng bỗng chậm lại rồi dừng hẳn.

Lát sau, nàng chậm rãi xoay người lại, ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại nhìn thấy thanh Nghịch Luân kiếm màu đỏ sậm kia, đôi mắt to tròn lóe lên một tia sáng sâu kín.

Vạn Kiếp đang hôn mê bất tỉnh, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao? Chỉ cần mang Ma kiếm rời khỏi nơi này, trở về, sư phụ nhất định sẽ tha thứ cho nàng, tất cả mọi người cũng sẽ tha thứ cho nàng, nàng sẽ không phải tới núi Côn Luân xa xôi để chịu phạt nữa mà có thể ở lại Tử Trúc phong, sớm tối phụng dưỡng sư phụ.

Thế nhưng, cánh cổng ra vào ma cung vẫn còn kết giới, có lấy được kiếm nàng cũng không thoát được.

Trọng Tử ngơ ngẩn nhìn thanh kiếm hồi lâu rồi lại nhìn Vạn Kiếp đang nằm bất động trên chiếc giường đá, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ táo bạo...

Giả sử... Hẳn chết thì sao nhỉ?

Trận cuồng phong của kiếp biến^[1] đã qua đi, không cần sự bảo vệ của kết giới nữa, chỉ cần hẳn chết là kết giới tự khắc tiêu biến, nàng có thể mang Ma kiếm chạy khỏi nơi này.

[1] Kiếp biến: sự tàn quét làm thay đổi cục diện.

Nghịch Luân kiếm, thánh vật của Ma tộc, đủ để giết chết một Ma tôn hùng mạnh như hắn.

Cầm lấy kiếm, giết hắn thôi!

Trọng Tử cắn chặt môi, chậm rãi đi về phía thanh kiếm.

Lúc này, hắn hoàn toàn không có sức lực để chống chọi, nàng muốn tấn công thì nắm chắc chín phần thành công, một khi kết giới biến mất, Vạn Kiếp cung sẽ không còn là nơi bí ẩn nữa, sư phụ sẽ nhanh chóng phát hiện ra nơi này và tới cứu nàng. Giờ nàng có thể giết chết tên Ma tôn độc ác này, trả thù cho vong linh những người đã chết của Tiên môn, chắc hẳn ai nấy đều cảm kích nàng cho mà xem.

Nhanh lên, mau giết hắn đi! Tận đáy lòng có một giọng nói vang lên như thúc giục nàng động thủ.

Trọng Tử nhìn chằm chằm vào Ma kiếm hồi lâu, sau đó chậm rãi vươn tay, với lấy nó.

Cho dù năm đó hắn có ân tình với nàng nhưng bây giờ hắn hành hạ nàng nhiều lần như vậy, cũng đủ để đáp lại cái ân nghĩa kia rồi chứ! Từ lâu hắn đã chẳng còn là vị thần tiên ca ca năm nào của Trọng Tử nữa, hơn nữa, hắn vẫn còn món nợ máu với vô số người, ngoài tính mệnh của ba nghìn đệ tử Tiên môn năm đó, mấy năm gần đây hắn cũng đã giết thêm không ít đệ tử Tiên môn và cả những người dân vô tội, vậy chưa đủ để hắn đáng chết ngàn vạn lần sao?

Cánh tay không kiềm chế nổi nữa, không ngừng run rẩy.

Trước mắt nàng bây giờ đúng là một tên tội nhân đáng muôn chết, nhưng không phải ai cũng có dũng khí để hành quyết hắn.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đích thân giết người.

“Khi bị ức hiếp thì có thể tức giận, nhưng không nên có ý nghĩ muốn lấy mạng người khác, rõ chưa?” Từng có người nói với nàng những lời này, từ đó, nàng vẫn luôn ghi lòng tạc dạ, vậy mà không ngờ, có một ngày, chính nàng phải ra tay giết hấn.

Hấn nằm im lìm, bất động trên chiếc giường đá đen, chẳng mảy may hay biết sự nguy hiểm đang cận kề.

Trong cơn mê man, trên gương mặt kia lại hiện lên nét ôn hòa và điềm đạm của nhiều năm trước, một lọn tóc dài màu đỏ sậm vắt ngang khuôn mặt hoàn mỹ ấy, tiếp màu với vết máu còn đang đọng trên khóe môi hấn.

Tinh Xán bỗng giật giật, tựa hồ cảm thấy có điều bất an.

Tuy nói giết người là việc bất khả kháng, mục tiêu lại là tên Ma tôn tàn bạo, tai họa của lục giới, nếu sư phụ biết, nhất định sẽ tha thứ cho nàng, nhưng nếu sự việc năm đó còn chưa được làm rõ, sư phụ sẽ không muốn nàng làm vậy, lại càng không muốn nàng giết người.

Trọng Tử nhìn gương mặt say ngủ của hấn, do dự mất nửa ngày, rốt cuộc vẫn rút tay về, nhanh chóng nghĩ biện pháp đối phó.

Không thể để cơ hội vụt qua vô ích như vậy được, không kết liễu tính mạng hấn thì nàng cũng quyết không thể ở lại đây để hấn hành hạ, tra tấn thêm nữa. Mấy ngày gần đây, qua tiếp xúc với hấn, Trọng Tử đã biết Vạn Kiếp không có ý muốn làm hại đến tính mạng của nàng, ngược lại, kẻ đứng đằng sau giật dây màn múa rối này mới khiến Trọng Tử lo lắng, gã đó đang trà trộn vào Tiên môn, mục đích vô cùng khó đoán, dù sao chẳng nữa, Trọng Tử nhất định phải nhanh chóng tìm cách trốn ra ngoài, báo cho sư phụ biết.

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nàng ngồi xổm xuống, lục lọi tìm kiếm mọi chỗ trên chiếc giường đá đen.

Không uổng công nàng kỳ vọng, một cánh cửa ngậm bằng lòng bàn tay mở ra. Bên trong có chứa rất nhiều bình ngọc, phần lớn đều dùng để đựng thuốc.

Trọng Tử nhớ rõ, mấy lần bị hấn hành hạ, hấn toàn nhét một viên thuốc vào miệng nàng, tựa như thuốc độc vậy, cần phải có giải dược thì mới mong tiêu trừ độc tính trong cơ thể nàng. Có lần nàng đã cố gắng chịu đựng, kìm nén cơn đau xẻ thịt lột da ấy, cố gắng để mình không bị ngất, lúc ấy mới phát hiện viên giải dược hấn cho nàng uống sau đó là loại giải dược nào.

Nếu không phải hấn không cần ăn uống thì nàng đã sớm đầu độc hấn rồi.

Thấy có hai loại thuốc, Trọng Tử lập tức phân biệt chúng rồi lấy ra một viên độc dược và một viên giải dược, sau đó đem tất cả những loại thuốc còn lại, bất luận là còn nhiều hay ít, đổ hết vào ngọn lửa đang cháy hùng hực của cây Xích Đà Đằng ngàn năm.

Trọng Tử đã nếm trải sự đau đớn tột cùng của loại thuốc này nên nàng hiểu rất rõ công dụng của nó. Loại độc dược này khiến người ta khó lòng chịu nổi sự đau đớn khi bị tra tấn, hành hạ, mất hết mọi khí lực và tâm tư thì triển thuật pháp. Độc dược của Ma cung vừa khó chế vừa khó giải, hấn hành hạ nàng lâu như vậy, giờ để hấn chịu đựng một chút đau đớn cũng là lẽ đương nhiên, huống chi, nàng chẳng qua chỉ muốn hấn thả nàng ra mà thôi, hy vọng sự việc diễn ra theo đúng ý nguyện của nàng.

Trong lòng không nắm chắc bao nhiêu phần thắng, cả người Trọng Tử toát mồ hôi lạnh không dám chậm trễ hơn nữa, nàng banh miệng hấn, đút vào một viên thuốc, dùng linh lực để viên thuốc trôi xuống cổ họng hấn.

Quả nhiên, Vạn Kiếp lập tức mở mắt.

Trọng Tử lùi lại phía sau.

Hắn không hề có vẻ đau đớn như suy đoán của Trọng Tử, thậm chí nàng cũng không nghe thấy một tiếng rên của hắn.

Hắn xoay người ngồi dậy, tay phải ôm ngực rồi cau mày.

Thuốc này có tác dụng với hắn không? Trong lòng Trọng Tử nảy sinh nghi ngờ và kinh ngạc, nàng nhìn hắn không chớp mắt, cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, hy vọng có thể nhìn thấy một chút thay đổi trong đó.

Một lát sau, hắn ngược mắt nhìn nàng, giọng nói hơi khàn khàn: “Giải dược!”

Nếu hắn hỏi như vậy thì chắc chắn đã trúng độc rồi, Trọng Tử vô cùng kinh ngạc với khả năng chịu đựng của hắn, đồng thời cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. “Chỉ cần đại thúc hóa giải kết giới, thả ta ra, ta nhất định sẽ để lại giải dược cho ngươi.”

Hắn chỉ chăm chăm nhìn nàng, không đáp.

Ngón tay cầm chặt viên giải dược, Trọng Tử cố hết sức giữ bình tĩnh. “Giải dược chỉ còn một viên, mặc dù ta không giỏi thuật pháp nhưng nếu muốn hủy nó thì cũng dễ như trở bàn tay.”

“Ngươi đang uy hiếp bản tọa sao?”

“Đại thúc sao có thể sợ ta uy hiếp chứ? Thế nhưng Cung tiên tử không có người bảo vệ, nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Ta chẳng qua chỉ muốn rời khỏi đây thôi, không phải cố ý muốn hại ngươi, mong đại thúc đừng gây khó dễ cho ta nữa.”

Cặp mắt phượng nhìn nàng chăm chăm, không bộc lộ chút cảm xúc nào, càng không có nửa phần đau đớn.

Hắn thản nhiên nói: “Người đó đã bảo ta bắt cóc ngươi về đây, nếu giờ ta thả ngươi, nàng ấy còn có thể sống sót dưới bàn tay của y sao?”

Lòng ngực Trọng Tử thoáng phập phồng, mọi hy vọng trước đó tan biến trong chớp mắt. Mặt nàng trắng bệch, bàn chân lùi về phía sau hai bước, vừa sốt ruột vừa hồi hận, tính tới tính lui cuối cùng vẫn sai, sớm biết như vậy, nàng đã cầm kiếm giết chết hắn rồi...

Vạn Kiếp quan sát nàng một lúc, bỗng cười nhạt: “Hồi hận ư? Hồi hận vì lúc này không giết bỏn tọạ?”

Trong chớp mắt, thanh Nghịch Luân kiếm treo trên vách bỗng biến thành một con rắn mắt xanh, toàn thân đỏ rực, trườn xuống mặt đất, bò tới bên cạnh Vạn Kiếp, cuộn thành một đống, rồi nó ngóc đầu thật cao, phun lửa về phía nàng.

Trọng Tử sợ hãi tột cùng: “Ma Xà!”

Chẳng trách thanh kiếm này có nét gì đó cổ quái so với Thiên ma lệnh, nên khi đối mặt với nó, Trọng Tử không hề có bất cứ cảm giác gì, hóa ra nó không phải Nghịch Luân kiếm thực sự mà là do Ma Xà biến thành!

Đáng lẽ phải nghĩ ra từ lâu mới phải, một vật quan trọng như vậy, Tiên môn và Cửu U ma cung đều vì nó mà tốn bao tâm huyết lòng sức thì sao hắn có thể tùy tiện để nó trên đại điện được chứ!

Trọng Tử toát mồ hôi lạnh, không thốt nên lời.

Nàng đã từng đọc qua sách của Lạc Âm Phàm, loài rắn này có tên là Hư Thiên Ma Xà, là con vật cực độc, hết mục trung thành với chủ nhân, đệ tử

Tiên môn nào có pháp lực không đủ mạnh, dính độc của nó mà không được cứu chữa kịp thời thì chỉ còn nước chờ vào vận hạn của người đó mà thôi. May là lúc này nàng không lấy thanh kiếm trên vách để ra tay với hắn, bằng không giờ này nàng đã chết dưới miệng của Ma Xà rồi! Nói như vậy, có vẻ hắn đã sớm đoán được suy nghĩ này của nàng!

Vạn Kiếp nói: “Người muốn thoát khỏi đây cũng không khó.”

Trọng Tử ngơ ngác nhìn hắn.

“Lạc Âm Phạm đã xông vào hư thiên, vừa rồi chỉ cần người dùng linh lực của Tiên môn mà tiếp ứng hắn thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra người đang ở đây mà cứu người.” Vạn Kiếp dừng lại giây lát, cười nhạt, nói: “Ngay cả Nam Hoa Thiên tôn khi còn sống cũng không dám xông vào ma giới hư thiên, Lạc Âm Phạm quả nhiên rất tự phụ.”

Trọng Tử lúc này mới cảm thấy mình thật ngốc.

Thảo nào nàng cảm thấy nguồn năng lượng kia quen thuộc đến thế, hóa ra là sư phụ! Để cứu nàng sư phụ đã dám một mình xông vào ma giới hư thiên để tìm kiếm.

Bỏ lỡ cơ hội vừa rồi khiến Trọng Tử hối hận vô cùng nhưng nàng cũng cảm thấy vui sướng. Sư phụ vẫn nhớ tới nàng, còn rất lo lắng cho nàng nữa.

Vạn Kiếp đứng lên, chậm rãi đi về phía nàng.

Tới giờ hắn mới ngủ được có hơn một canh giờ ngắn ngủi, vết thương dường như đã lành, bước đi khá vững vàng, ánh mắt điềm tĩnh, chẳng có vẻ gì của người bị trúng độc!

Trọng Tử cả kinh, lùi dần về phía sau.

“Người... Giải dược chỉ còn một viên, người...”

“Hừ!”

Hắn không có ý nhượng bộ, cuối cùng nàng bị dồn vào góc tường, không còn đường lui. Mặc dù trong tay vẫn nắm chặt viên giải dược nhưng nàng thực sự không muốn hủy nó, dù sao mục đích của nàng chỉ là thoát khỏi nơi này, ai ngờ hắn không hề bị uy hiếp bởi điều này.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt tuấn tú, càng toát lên vẻ ma mị.

Vạn Kiếp lấy viên giải dược từ tay nàng, trong lúc nàng còn chưa hoàn hồn, hắn đã ném viên giải dược vào ngọn lửa đang cháy hừng hực bên cạnh.

Trọng Tử hoảng hốt.

“Người...”

“Chỉ là một viên độc dược, há có thể gây khó dễ cho bản tọa?”

Tựa như sét đánh giữa trời quang, Trọng tử co rúm người, nép sát vào vách tường, trán vã mồ hôi lạnh, vừa hoảng sợ vừa tuyệt vọng nhìn hắn, mơ hồ đoán ra kết cục của mình lúc này.

Không ngờ pháp lực của hắn cao cường đến vậy, hắn không hề bị trúng độc!

Còn nàng, không biết tự lượng sức mình, dám lấy độc dược ra uy hiếp hắn, còn nổi dã tâm muốn giết hắn, không biết kết cục của nàng hôm nay sẽ như thế nào đây?

Cả cơ thể Trọng Tử run bần bật, nàng muốn bật khóc.

Nhưng không ngờ, Vạn Kiếp không thèm để ý đến nàng nữa mà xoay người, bước ra khỏi điện.

Những ngày tiếp theo không khó khăn như Trọng Tử nghĩ, Vạn Kiếp không hành hạ nàng nữa khiến nàng vô cùng bất ngờ. Dám to gan lộ liễu uy hiếp hấn, tưởng rằng nàng sẽ bị hấn trừng phạt thẳng tay, nào ngờ hấn lại dễ dàng buông tha nàng đến vậy? Biết chắc không thể trốn được nên nàng đành ở lại trong điện, dè dặt chờ đợi hơn nửa tháng trời, phát hiện Vạn Kiếp đúng là không có ý tính toán chuyện kia nữa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ tới lúc sư phụ đến cứu mà nàng không biết, không đáp lại thì nàng bất giác ảo não không thôi.

Theo như tính cách của Vạn Kiếp thì việc hấn hạ thủ lưu tình là một việc hiếm thấy, Trọng Tử hiểu rõ đạo lý này, bởi vậy nàng tự giác không đi trêu chọc hấn, cả ngày chỉ trốn vào một góc đại điện, chuyên tâm tu hành, cố gắng hết sức không để ý tới hấn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi tới một ngày, Vạn Kiếp mang về cung hai người.

Đã ở Vạn Kiếp cung hơn ba tháng nhưng Trọng Tử chưa bao giờ thấy hấn đưa người ngoài vào cung, nàng có chút ngạc nhiên nhưng cũng chẳng hơi đâu quan tâm tới những chuyện chẳng liên quan tới mình, vì vậy nàng chẳng thèm để ý, thế nhưng lúc nhận ra hai người kia là ai thì nàng lập tức hoảng sợ đến tột độ - hai người đó đều là đệ tử của Nam Hoa phái, trong đó một người chính là cháu gái của Mẫn Vân Trung – Mẫn Tố Thu!

Trọng Tử vội trốn ra sau cây cột trụ, đợi Vạn Kiếp rời đi mới chạy tới gọi cô nương kia: “Mẫn sư tỷ!”

Vẻ mặt hai người kia vốn tràn ngập tuyệt vọng, nhìn thấy Trọng Tử càng tỏ ra kinh hoàng hơn, lập tức lùi về phía sau.

Hóa ra là lúc còn ở Nam Hoa, Lạc Âm Phàm là người ưa sạch sẽ, bất cứ vết bẩn nào trên người Trọng Tử, chàng đều dùng Tịnh thủy chú để tẩy rửa, nhưng nơi này là Vạn Kiếp cung, chỉ toàn là sông máu và mưa máu, Vạn Kiếp có pháp lực vô biên, không cần để tâm đến những việc khác nhưng Trọng Tử thì rất thắm, không tìm thấy bất cứ dòng nước nào sạch sẽ để gột rửa, lại không dám tìm hãn nhờ giúp đỡ, chỉ đành miễn cưỡng dùng cỏ Thần Lộ thắm ướt mà lau người cho sạch sẽ. Lúc này, đầu tóc nàng bù xù, rối tung, bộ quần áo trắng trên người từ lâu đã bị mưa máu nhuộm thành màu đen, chẳng trách hai vị cô nương kia không nhận ra nàng.

Trọng Tử bất đắc dĩ kéo tay Mẫn Tố Thu, cười khổ. “Mẫn sư tỷ, là muội đây! Trọng Tử! Là muội!”

Hai người nghi ngờ nhìn ngắm Trọng Tử, một lát sau mới nhận ra nàng, liền tỏ ra vui mừng khôn xiết.

Trọng Tử hỏi: “Tại sao hai người lại bị bắt tới đây?”

Mẫn Tố Thu nói: “Chúng ta đang trên đường tới Thanh Hoa cung, không ngờ giữa đường lại gặp Vạn Kiếp, bị hãn bắt về đây.”

Cuối cùng cũng gặp được người thích hợp để hỏi chuyện, Trọng Tử rất cuộc cũng hỏi đến vấn đề khiến nàng suy nghĩ bấy lâu nay: “Trác sư huynh và Văn sư cô, hai người họ... thế nào rồi?”

Mẫn Tố Thu liếc nhìn Trọng Tử một cái, thấp giọng nói: “Văn sư cô vẫn khỏe, còn Trác Hạo ca ca thì thụ thương không nhẹ đâu, lần này ta trở về cũng là để tới Thanh Hoa cung thăm hỏi huynh ấy.”

Nghe thấy Trác Hạo không nguy hiểm đến tính mạng, Trọng Tử liền thở phào nhẹ nhõm, còn nàng không hề bận tâm tới Văn Linh Chi, xem ra lúc đó Vạn Kiếp chỉ muốn bắt cóc nàng nên đã bỏ qua cho bọn họ.

Nữ đệ tử còn lại tên là Hoán Vân Anh, so vai vế thì thấp hơn Trọng Tử một bậc, nàng ấy kéo tay Trọng Tử nói: “Trọng sư cô quả nhiên đang ở nơi này, chúng ta đều nghĩ sư cô lành ít dữ nhiều. Mới hôm trước, tôn giả đã đi điều tra nơi ở của Vạn Kiếp, một mình xông vào vạn kiếp hư thiên, may mà tôn giả pháp lực cao cường nên mới bình yên vô sự mà trở về Nam Hoa.”

Trọng Tử cup mí mắt, khẽ nở nụ cười yếu ớt.

Vân Anh quan sát nàng một lát rồi lo âu nói: “Vạn Kiếp không phải muốn giết sư cô đây chứ?”

Trọng Tử lắc đầu. “Hắn không muốn giết ta.”

Vân Anh không hiểu. “Cũng không thấy hắn có hành động uy hiếp tôn giả, vậy hắn bắt sư cô đến đây làm gì?”

Trọng Tử vẫn lắc đầu.

“Nếu Vạn Kiếp không giết sư cô, sư cô sẽ vô sự nhưng chúng ta thì ngược lại, sẽ rất nguy hiểm.” Thấy Vân Anh định nói tiếp, Mẫn Tố Thu liền ngăn lại, vội hỏi Trọng Tử: “Pháp lực của chúng ta đều đã bị Vạn Kiếp phong bế^[2], muội ở đây đã lâu, có nghĩ ra biện pháp nào để trốn thoát không?”

[2] Phong bế: phong tỏa, kìm hãm, ngăn lại.

Trọng Tử bói rồi. “Muội biết cánh cổng ra vào nơi đây nhưng chỗ đó đã bị lập kết giới, không thể thoát ra được, cũng tuyệt nhiên không thấy bất kỳ cánh cổng nào nữa.”

Mẫn Tố Thu hơi thất vọng.

Vân Anh giậm chân, nói: “Mấy năm gần đây, Vạn Kiếp càng lúc càng nông cuồng, mấy ngày trước hắn dám ngang nhiên lên núi Nam Hoa, còn làm hại rất nhiều đệ tử Nam Hoa chúng ta, may mà Mẫn tiên tôn và chương giáo kịp thời chạy tới, cùng mấy vị sư thúc sử dụng sát trận Cửu tinh phục ma, lúc ấy mới miễn cưỡng đã thương được hắn, ai ngờ hắn lại bình phục nhanh thế!”

Hóa ra hắn bị thương vì lý do này, Trọng Tử chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ ngợi điều gì đó.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Vạn Kiếp cứ cách vài ngày lại đi ra ngoài, nàng đã sớm hoài nghi, quả nhiên, hắn không phải đi gặp Cung tiên tử mà mục đích chủ yếu là muốn dò xét xem người đứng đằng sau giết dây là người nào trong Tiên môn. Hắn đã là Ma tôn mạnh nhất ma giới, nếu thật sự người kia dùng Cung Khả Nhiên để uy hiếp hắn, hắn chỉ cần giữ chặt Cung Khả Nhiên bên người là được, hà tất phải bị khống chế như vậy? Lẽ nào, ngoại trừ Cung Khả Nhiên còn có chuyện gì khác có thể uy hiếp được hắn?

Nàng còn đang nghi hoặc, Mẫn Tố Thu bỗng hoảng hốt kêu lên.

Liếc mắt thấy có người đang đi tới, Trọng Tử theo bản năng vươn tay kéo hai người họ ra sau lưng, che chắn.

Vạn Kiếp đâu để ý tới Trọng Tử, làm phép kéo Mẫn Tố Thu tới trước mặt rồi quăng nàng ấy vào trong điện.

Trọng Tử vội nói: “Người... định làm gì?”

Mặt Vân Anh trắng bệch, nói: “Hắn muốn hút nguyên khí của con người để tu luyện Ma thân.”

Trọng Tử lập tức nhớ tới những bộ xương trắng hếu bên dòng sông máu kia, cơ thể bỗng run lấy bầy.

Đã là đồng môn, không thể không làm gì để cứu nàng ấy, huống chi Mẫn Tố Thu lại còn là cháu gái của Mẫn Vân Trung, nàng ấy đối với Trọng Tử cũng không tệ, có thể nào nhẫn tâm trừng mắt nhìn nàng ấy chết! Nhưng nhìn tình hình trước mắt, cho dù pháp lực của Mẫn Tố Thu và Hoán Vân Anh có không bị phong bế thì hẳn cũng sẽ chẳng coi các nàng ra gì.

Mặt Trọng Tử trắng bệch, nhìn Vạn Kiếp đi vào trong đại điện.

Đồng môn gặp nạn, thấy chết không cứu, nếu sư phụ biết nàng là một đồ đệ ham sống sợ chết như vậy, chắc chắn người sẽ rất thất vọng!

Vân Anh bối phận thấp nhưng lúc này nàng ấy quá hoảng hốt nên không suy nghĩ được nhiều, bất giác lay lay cánh tay Trọng Tử. “Làm sao bây giờ?”

Trọng tử lấy hết can đảm, chạy lên, miệng gọi: “Đại thúc!”

Vạn Kiếp đã đi tới cửa điện, thấy trước mặt có người ngăn cản bèn dừng bước, nhìn nàng, trong cặp mắt phượng không để lộ bất cứ thần sắc nào.

Trọng Tử sợ hãi, lắp bắp nói: “Đại... Đại thúc, cầu xin người tha cho các nàng ấy...”

Không ngờ nàng lại dám to gan đến vậy, Vân Anh sợ hãi đến ngây người.

Vạn Kiếp cười nhạt. “Bản tọa muốn tu luyện, bỏ qua cho nàng ta cũng được thôi, nhưng ta sẽ dùng người thay thế, thấy sao?”

Trọng Tử bị dọa một trận, mặt cắt không còn giọt máu, lùi dần về phía sau.

Vạn Kiếp không để ý tới nàng nữa mà bước vào cửa điện.

Trọng Tử cắn răng, vươn tay giữ ống tay áo hắn. “Đại thúc, đừng hại người nữa! Cung tiên tử cũng là đệ tử Tiên môn, nàng sẽ không thích người như vậy đâu! Người chịu vì nàng mà xóa bỏ ma cung, vì sao không chịu vì nàng mà dừng tay? Nếu người có thể đối với những người khác như đối với nàng...”

Vạn Kiếp giật ống tay áo ra.

Một sức mạnh vô hình đẩy Trọng Tử bắn ra xa, lăn mấy vòng rồi rơi xuống bậc thềm, ngực đau nhức, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vân Anh thấy thế thì kinh hãi, chạy tới đỡ Trọng Tử dậy. “Trọng sư cô, người thấy sao rồi?”

Trọng Tử lắc đầu, nhin đau, đưa ống tay áo lên lau miệng, giương mắt nhìn, đã thấy Vạn Kiếp đang định lập kết giới trước cửa điện.

Nếu hắn vào trong, Mãn Tô Thu nhất định sẽ chết!

Trọng Tử gắng hết sức đứng lên, đẩy Vân Anh ra, miễn cưỡng chạy lên phía trước, được vài bước thì lão đảo, gục xuống trước mặt hắn. Nàng nhất thời không buồn đoái hoài đến tư thế có phần buồn cười của mình, vươn tay ôm lấy chân hắn. “Đại thúc! Đại thúc! Người không nhớ những lời người đã dạy dỗ ta sao? Khi bị ức hiếp thì có thể tức giận nhưng không nên có ý nghĩ muốn lấy mạng người khác, huống chi các nàng ấy không hề có ý hại ai! Sở Bất Phục! Sở đại ca!

Vạn Kiếp đá nàng văng ra xa. “Bản tọa đồng ý với người đó sẽ không giết chết ngươi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

“Ngươi là thần tiên, là một vị thần tiên cứu nhân độ thế, sẽ không bao giờ hại người.” Xương bả vai phải của Trọng Tử như vỡ vụn, Trọng Tử đau đớn, “hừ” nhẹ một tiếng, dùng dằng kéo vạt áo bào của hắn, ngẩng lên. “Mặc dù trong người ta có sát khí trời sinh nhưng vẫn luôn nhớ kỹ lời dặn dò của ngươi, bây giờ ta đã có thể làm một người tốt, cứu giúp nhân loại, ngươi không thể trở thành như vậy được!”

Vạn Kiếp lạnh lùng nói: “Buông ta ra ngay, ngươi muốn chết sao?”

Trọng Tử cắn răng, cố sống cố chết nắm chặt vạt áo bào của hắn, không buông.

Vạn Kiếp cúi người, kéo mái tóc khô như cỏ dại của nàng khiến nàng phải há miệng, rồi hắn nhanh chóng nhét vào miệng nàng một viên thuốc.

Tóc bị kéo ngược, Trọng Tử cảm thấy vô cùng đau đớn, còn chưa kịp kêu la, cánh tay kia đã gỡ nàng ra khỏi người hắn.

Viên thuốc phát tác thật nhanh, khắp người như có hàng nghìn, hàng vạn mũi kim đâm xuyên qua, còn đau đớn hơn những lần bị hành hạ, tra tấn trước đây. Khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, mọi thứ trước mặt đều biến thành một màu đen sâu thẳm.

Đợi một lát, không nghe thấy bất cứ tiếng kêu la thảm thiết nào như trong dự liệu của hắn, Vạn Kiếp cũng tỏ ra khá bất ngờ, hắn khẽ nhấc chân lên, người đang nằm dưới chân hắn cũng nhấc cả người lên rồi lại hạ xuống, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Đôi môi tái nhợt bị hàm răng cắn chặt, bật cả máu tươi, đúng là nàng đã hôn mê từ lâu rồi, duy chỉ có cánh tay mảnh khảnh vẫn ôm chặt vạt áo bào của hắn không chịu buông.

Vân Anh hai tay che miệng, kìm nén một tiếng kêu thất thanh.

Cặp mắt phượng lóe lên ánh nhìn phức tạp, Vạn Kiếp nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau, hắn cúi người, một tay ôm eo nàng, vững bước đi vào đại điện, để lại Vân Anh ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Vạn Kiếp cung ở đâu, Tiên môn đã khổ cực tìm kiếm rất lâu mà vẫn không có kết quả, Lạc Âm Phàm không còn cách nào khác mới quyết định tự mình xông vào ma giới hư thiên để thăm dò, ai ngờ không thu được kết quả gì, còn làm kinh động đến Cửu U ma cung nên buộc lòng phải lui về. Mọi việc cơ hồ đã rơi vào bế tắc thì sự tình chợt có khả năng chuyển biến tốt đẹp, cung chủ Trác Diệu của Thanh Hoa cung gửi thư báo tin về hành tung của Cung Khả Nhiên, vì thế chàng lập tức lên đường tới Thanh Hoa cung.

Trên điện chính của Thanh Hoa cung, cung chủ Trác Diệu ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, bên cạnh là Trác Hạo bị trọng thương mới khỏi, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng phong thái vẫn hiên ngang, khí chất lồi lạc, có điều vẻ mặt hắn như đang vô cùng lo lắng.

Phía dưới chỗ ngồi của các vị quan khách có một cô nương áo tím, dung mạo đẹp tuyệt trần, người đó chính là Cung Khả Nhiên. Nàng ta đang cụp mi mắt, những ngón tay thon nhỏ nắm chặt chén trà, thần trí cũng có vẻ không yên.

Cuối cùng, một bóng áo trắng cũng xuất hiện ở cửa điện.

Trác Hạo lập tức bước ra nghênh đón. “Tôn giả, đã mời được Cung tiên tử tới đây rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Trác Diệu vội đứng dậy, nhường ghế cho chàng. “Trác Nhi nhà ta hôm trước đã cho người đi điều tra khắp nơi, cuối cùng cũng biết Cung tiên tử đang ở đâu nên hôm nay mời nàng ta đến đây làm khách.”

Lạc Âm Phàm nói: “Cung chủ đã phải hao tâm tổn trí rồi.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trác Hạo lúc trước khăng khăng muốn tới Nam Hoa, tiếc rằng bị trọng thương nên không thể tới được, hôm nay gặp Lạc Âm Phàm ở đây, hấn liền mở miệng cầu xin: “Vãn bối xin mạo muội, chuyện về Thiên ma lệnh vãn bối đã từng nghe nói, tiểu sư muội Trọng Tử tuyệt đối không thể làm chuyện đó, nàng vẫn chưa học thuật pháp, đâu biết huyết chú là gì, việc này tất có chỗ oan khuất, cầu xin tôn giả nghĩ lại.”

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: “Bị phạt hay không, oan khuất hay không, Nam Hoa tự biết điều tra.”

Trác Hạo nói: “Nhưng hình phạt băng tảo...”

Trác Diệu sợ con trai lỡ miệng, vội ngăn lại. “Việc cấp bách trước mắt là cứu người, chuyện của Nam Hoa, tôn giả và chương giáo tự có cách giải quyết, há phải để một tiểu bối như con ông công cuồng đánh giá, bình xét, chớ có nói bậy!”

Trác Hạo đành phải lui xuống.

Cung Khả Nhiên tiến tới trước mặt Lạc Âm Phàm chào hỏi: “Nghe tiếng tôn giả đã lâu, phụ thân ta khi còn sống cũng hay nhắc đến người, rằng tôn giả đã rất quan tâm tới Trường Sinh cung chúng ta.”

Lạc Âm Phàm khách khí đứng lên, đáp lễ: “Tiểu tử bất tài, làm phiền đến Tiên tử rồi.”

Cung Khả Nhiên hoảng hốt nói: “Sao tôn giả lại nói như vậy, mấy năm nay, nếu không có tôn giả che chở, bao boc, tiểu tiên tử đã sớm không giữ được tính mạng rồi, nay tiểu nữ bỏ chút công sức giúp người cũng là việc nên làm...” Nói đến đây, nàng ngập ngừng.

Lạc Âm Phàm nói: “Trọng Hoa ta vì muốn cứu người mà đến, vô ý đã thương hấn nhưng Nghịch Luân kiếm còn nằm trong tay hấn, tất sẽ có hại cho bách tính, hy vọng tiên tử nể mặt não cung chủ đã quá cố mà khuyên giải hấn giao lại Ma kiếm cho chúng ta.”

Cung Khả Nhiên thấp giọng nói: “Ma khí đã nhập vào tâm hồn hấn, hấn sẽ không nghe lời ta đâu.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nếu vậy, đến lúc đó ta có làm gì mạo phạm đến hấn, Cung tiên tử cũng đừng phiền lòng.”

Cung Khả Nhiên im lặng giây lát rồi gật đầu. “Việc này nên sớm kết thúc mới phải, hấn từ lâu đã không còn là đệ tử của Trường Sinh cung, tôn giả không cần lo lắng, chỉ sợ hấn không chịu đến thôi.”

Lạc Âm Phàm ra hiệu bảo nàng về chỗ ngồi, quay sang Trác Diệu. “Ta nghĩ việc này không nên để lộ ra ngoài, tránh để mọi người sốt ruột mà muốn trả thù, làm khó Cung tiên tử.”

Trác Diệu tán thành. “Nơi này cách các đại môn phái không xa, chỉ sợ tin tức Cung tiên tử đang ở Thanh Hoa cung đã bị truyền đi rồi, bọn họ nhất định sẽ chạy tới đây, chúng ta nên tránh đi nơi khác để bàn bạc sẽ tốt hơn.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nghe nói Vạn Kiếp cung đã rời đến vùng núi Côn Luân, cách Côn Luân không xa vừa hay có một phái tên là Phù Sinh, ta cùng đạo trưởng Hải Sinh, cũng là chương môn của Phù Sinh phái là chỗ quen biết cũ, chỉ bằng chúng ta đến đó bàn bạc, lại có thêm phái Côn Luân phối hợp.”

Trác Diệu cười nói: “Như vậy thì thỏa đáng quá rồi, còn gì bằng.”

Trác Hạo lập tức nói: “Con sẽ đưa người hộ tống Cung tiên tử tới đó.”

Nhi tử vừa bị trọng thương mới bình phục, Trác Diệu không muốn con mình mạo hiểm, nhưng biết con nhớ thương Trọng Tử, nhất định lần này không thể lay chuyển ý của Trác Hạo, Trác Diệu chỉ đành dặn dò: “Nghe lời tôn giả mà hành sự, không được tự ý quyết định nghe chưa?”

Trác Hạo vâng dạ, đang định đi ra cửa sắp xếp công việc, bỗng thấy trước mặt một bóng dáng xanh biếc đang đi tới, đó chính là Trác Vân Cơ.

Trác Hạo vội hỏi: “Sao cô cô lại đột nhiên trở về thế này?”

Trác Vân Cơ vội đi tới trước mặt Lạc Âm Phàm và Trác Diệu hành lễ, rồi lại nhìn sang Trác Hạo, trên khuôn mặt xinh đẹp phảng phất vẻ ưu sầu. “Đã xảy ra chuyện lớn rồi, cháu gái của Mẫn tiên tôn là Mẫn Tố Thu trên đường tới đây thăm con đã bị mất tích, dọc đường, cô cô đã dò hỏi người xung quanh, hình như họ bị mất tích ở thành Vấn Tây, nghe các đệ tử trấn thủ thành Vấn Tây nói, hôm trước Ma tôn Vạn Kiếp đã đi qua nơi đó, e rằng...”

Trác Diệu cả kinh nhìn về phía Lạc Âm Phàm. “Chuyện này phải làm sao đây?”

Lạc Âm Phàm cau mày, nói: “Đi tới Côn Luân trước đã!”

Hết tập 1

Hai kiếp làm sư đồ, kiếp thứ ba thành ma.

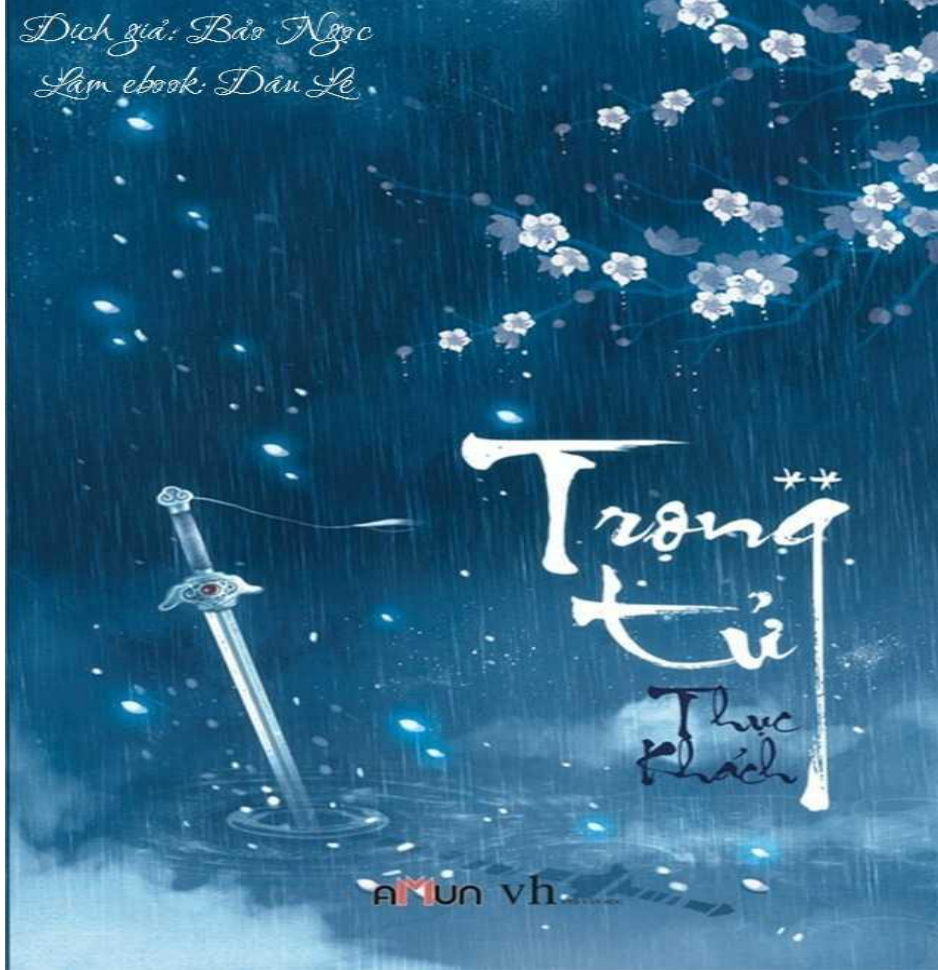
Thế sự xoay vần, hỏi tình sâu hay cạn, yêu bao nhiêu, hận bao nhiêu?

*Chi bằng cứ để chàng khuynh đảo núi Nam Hoa, khiến Tứ Hải cạn kiệt,
để kiếp sau tiên - ma được mãi bên nhau.*

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.luv-ebook.com>

*Dịch giả: Bảo Ngọc
Làm ebook: Đan Lê*

AMUN VH

Trọng Tử

Tập 2

Trọng Tử (Tập 2)

Tác giả: Thục Khách

Dịch giả: Bảo Ngọc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 560

Ngày xuất bản: 30/10/2013

Giá bìa: 126.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: pychan

Type

lamyenvi: 23-27
muội t ờ 28-31
kaorilove: 32-35
xiao_long: 36-39
rainydaysdiary: 40-44

Beta: Jaejoong

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

“Hỏi tình sâu tình cạn, hỏi yêu bao nhiêu hận bao nhiêu?” - Ấy là nỗi trăn trở của Thục Khách và cũng là niềm thôn thức của biết bao độc giả cho mỗi tình không biết là duyên hay là nghiệt trong “Trọng Tử”.

Trọng Tử - Vang danh lục giới, tao nhã tuyệt thế. Hắn là Trọng Hoa tôn giả cao nhất tiên môn, cao cao tại thượng, gánh vác chúng sinh, khiến người người nhìn lên, người người yêu kính, nhưng lại vĩnh viễn chạm không tới, với không qua.

Mờ mờ mịt mịt, nàng ngây thơ đi theo hắn, trở thành đờ đệ của hắn.

Trời sinh sát khí, đã định trước sẽ nhập ma, không thể tu luyện pháp thuật - thì đã sao, chỉ cần có thể sớm chiều bầu bạn cận kề bên hắn là đủ rồi. Nhưng nàng không cách nào có thể ngăn mình yêu hắn, bất lực mà tuyệt vọng. Thấy hắn, không dám ngược nhìn lên, lại không ngăn được rung động trong sâu thẳm con tim mà ngược lên nhìn hắn.

Thần nghĩ chỉ cần ở bên cạnh hắn, đời đời kiếp kiếp cùng hắn, chỉ thế thôi là đủ. Nhưng ngờ đâu vận mệnh chẳng đủ từ bi, tiên - ma, ân oán trường cửu chưa bao giờ chấm dứt. Tất cả, chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiên - Ma, Thiện - Ác luôn luôn đối đầu nhưng vĩnh viễn không bao giờ kết thúc. Lớp trước ngã xuống lập tức lớp sau sẽ xô lên, hết như vòng tròn luân hoàn của con người, sẽ luôn tiếp nối không ngừng, cũng hết như bản chất của con người luôn luôn tồn tại nhiều mặt đối lập nhau, bởi vì con người là tổng thể của sự mâu thuẫn.

Nói Ma giới dơ bẩn, chẳng lẽ Tiên môn lại sạch sẽ hay sao?

Một câu hỏi của Trọng Tử lại khắc họa biết bao nhiêu điếu.

Vì định kiến, một chương môn danh tiếng, một đốc giáo nghiêm khắc của Nam Hoa và những kẻ quy ền cao chức trọng, danh môn chính phái thẳng tay vùi dập, bóp chết ước mơ, nhiệt huyết lẫn chặt đứt mọi hy vọng của một cô bé, chỉ vì cô bé ấy “trời sinh sát khí”, “trải qua ba kiếp nhất định sẽ nhập ma.”

Vì định kiến, những kẻ gắn trên người cái mác “đại diện cho cái Thiện” sẵn sàng quy chụp những tội danh tày trời lên người một cô gái thiện lương bất chấp tất cả, miễn sao có được một lý do chính đáng và hợp thời để xuống tay diệt trừ “mối họa lớn của Lục giới”.

Cũng vì định kiến mà bản thân một người làm sư phụ không dám dạy cho đệ đệ của mình học phép thuật chỉ vì lo sợ: “lỡ như đến một lúc nào đó...”, nỗi trăn trở trong lòng người cũng chẳng khác gì đám người trong tiên môn cả. Lúc nào cũng dè chừng, đề phòng và nghi ngờ cô bé vì cô bé lỡ mang trên người “sát khí trời sinh” kia.

Mục lục

[Chương 23: Vong nguyệt](#)

[Chương 24: Miệng hùm hang sói](#)

[Chương 25: Tiên cảnh giữa chốn địa ngục](#)

[Chương 26: Tâm tiên vĩnh hằng](#)

[Chương 27: Trở về](#)

[Chương 28: Hứa hẹn](#)

[Chương 29: Vạn kiếp bất phục](#)

[Chương 30: Kết thúc](#)

[Chương 31: Quá khứ bỏ quên](#)

[Chương 32: Sự đờ kiếp sau](#)

[Chương 33: Pháp khí](#)

[Chương 34: Trọng Nhi của sư phụ](#)

[Chương 35: Tài năng hé lộ](#)

[Chương 36: Tuyệt ở Thiên Sơn](#)

[Chương 37: Đường xuống đáy biển](#)

[Chương 38: Hoa mai trong đêm tuyết](#)

[Chương 39: Tình yêu mù quáng](#)

[Chương 40: Cái chết của Vân Cơ](#)

[Chương 41: Hành hình](#)

[Chương 42: Vô tình](#)

[Chương 43: Băng lao](#)

[Chương 44: Ma đạo](#)

Chương 23: Vong nguyệt

Trong đại điện được xây bằng đá đen, Trọng Tử dần hồi tỉnh, sự đau đớn tột cùng không gì sánh nổi đã hoàn toàn biến mất, cảm giác dính nhớp trên người cũng không còn nữa, thay vào đó là sự khoan khoái, thư thái đến kỳ lạ. Nàng mở to mắt, ngược nhìn trần đại điện cao cao. Giơ tay lên, ồng tay áo cău đen, bản thủ đã trắng tinh tự lúc nào, giống như nàng vừa trải qua một giấc mơ dài vậy. Điều làm Trọng Tử ngạc nhiên hơn nữa là, nàng không còn co rúc vào một góc như thường ngày mà nghiêng nhiên nằm trên chiếc giường bằng đá đen rộng lớn. Trong điện chỉ có duy nhất chiếc giường này thôi! Xoay mặt qua, chợt thấy bóng người đang đứng bên cạnh giường, Trọng Tử sợ hãi, nhắm chặt mắt lại.

Vạn Kiếp phát hiện ra nàng đã tỉnh, liền cất giọng khàn khàn: “Đứng dậy đi!”

Trọng Tử vẫn nằm im.

“Đứng dậy!” Giọng nói lạnh lùng lại cất lên.

Mọi khổ cực, bất hạnh đều trải qua hết rồi, chỉ thiếu cái chết nữa thôi, Trọng Tử khóc, nói: “Người bắt Mẫn sư tử và Vân Anh để lấy máu tu luyện, chi bằng giết luôn cả ta đi!”

“Ta dạy ngươi một bài học như thế còn chưa đủ sao?”

“Cho dù người có cho ta uống nhiều độc dược hơn nữa, ta cũng không sợ, người muốn làm gì thì làm!”

“Ngươi muốn chết sao?” Vạn Kiếp có vẻ tức giận.

Trọng Tử rốt cuộc cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, trải qua bao phen bị hành hạ, tra tấn, trong người nàng giờ toàn chất kịch độc, lại nghĩ tới việc không cứu được Mẫn Tố Thu và Vân Anh, ngay cả bản thân mình cũng vĩnh viễn không thể thoát khỏi chỗ này, không còn được gặp sư phụ nữa, trái tim nàng cũng hóa thành tro bụi. Mặt trắng bệch, nàng khóc lóc thảm thương. “Có sống cũng bị người hành hạ, tra tấn, chi bằng chết đi còn hơn.”

Đại điện bỗng chìm vào tĩnh lặng.

“Ta sẽ không hành hạ, tra tấn người nữa.” Bên tai, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Trọng Tử nghẹn ngào, xác định lại lần nữa rằng mình không nghe nhầm mới lặng lẽ mở mắt ra. Thấy hắc quả nhiên đã đi, nàng vội lau khô nước mắt, đứng trên chiếc giường đá nhìn ngó rồi cầm theo Tinh Xán, nhanh chóng chạy ra khỏi đại điện.

Ngoài điện không hề có bóng dáng của Mẫn Tố Thu và Vân Anh! Lễ nào bọn họ đã bị... Trọng Tử bất giác cảm thấy trái tim mình chùng hẳn xuống. Chạy quanh điện tìm kiếm mấy vòng nhưng vẫn không thấy họ đâu, nàng hoảng hốt, lớn tiếng gọi tên họ, thậm chí còn lấy hết can đảm đi dọc bờ sông máu, tìm kiếm trên những bộ xương trắng ớn nửa ngày liền. Sau đó, không còn giữ nổi bình tĩnh, nàng chạy khắp Vạn Kiếp cung, cuối cùng cũng thấy hắc đang đứng ở cổng chính.

Trong làn mây đen vần vũ, mái tóc dài màu đỏ sậm tung bay trong gió, hắc đang đứng quay lưng về phía Trọng Tử, cao cao tại thượng giữa những đám mây. Trọng Tử lớn tiếng gọi: “Đại thúc, Mẫn sư tỷ và Vân Anh đâu rồi?”

Vạn Kiếp đương nhiên không thèm để ý đến nàng. Trọng Tử tức giận, ngự trượng bay đến bên cạnh hắc. “Đại thúc, Mẫn sư tỷ và Vân Anh đâu? Người đã làm gì họ rồi?”

Cảm thấy phiền phức vì nàng quá ồn ào, Vạn Kiếp quay sang, trong con ngươi màu đỏ sậm ánh lên tia nhìn lạnh lùng.

Trọng Tử kêu lên: “Người đã nói không hành hạ, tra tấn ta nữa! Chính người đã nói như vậy!”

Vạn Kiếp nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Hắn không hề động thủ mà đã tha mạng cho Mẫn Tố Thu và Vân Anh. “Họ đi rồi!”

Trọng Tử sững người trong giây lát, cuối cùng hiểu ra, vui mừng khôn xiết. Trước sau gì hắn vẫn là vị thần tiên ca ca tốt bụng năm đó, đâu có làm đường lạc lối thì cũng không đến mức mất hết lương tri như người ta đồn đại. Nàng kéo kéo ống tay áo của hắn. “Đại thúc, vết thương của người đã khỏi hẳn chưa?”

Vạn Kiếp không trả lời. Trọng Tử cũng không thèm để ý tới hắn nữa, ngò xuống một đám mây, lầm bầm: “Người nói xem, vì sao kẻ kia lại ngăn cản ta tới Côn Luân... Tại sao y lại có ý giúp ta? Chẳng lẽ người hãm hại ta trong giấc mộng không phải là y?”

Vạn Kiếp cười nhạt. “Ngăn cản ngươi tới Côn Luân là có ý muốn giúp ngươi hay sao?”

“Vậy tại sao y...” Đang nói, Trọng Tử chợt tỉnh ngộ, hoảng hốt nói tiếp: “Y không để ta tới Côn Luân là vì giữ ta lại chắc chắn sẽ có lợi cho y sao? Huyết chú đó là do y cố tình lợi dụng ta để giải phong ấn cho Thiên ma lệnh! Nếu ta phải tới Côn Luân thụ hình một trăm năm, y nhất định sẽ không chờ đợi được lâu như vậy!”

Việc này quả thật vô cùng đáng sợ! Trọng Tử hết sức căng thẳng nhưng cẩn thận suy xét lại một lượt thì vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn. “Thiên ma lệnh do chính tay Ma tôn Nghịch Luân dùng cấm thuật để phong ấn, chỉ có huyết thân của hắn mới giải được, cho dù ta có sát khí trời sinh

thì cũng chẳng làm được gì, hơn nữa y đã dùng Mộng yểm để điều khiển ta nhưng ta cũng đâu giúp được y.”

Phát hiện thần sắc Vạn Kiếp có vẻ dị thường, nàng vội dò hỏi: “Lẽ nào trong chuyện này có nội tình gì chẳng? Đại thúc có biết không?”

Ánh mắt vô cùng phức tạp, Vạn Kiếp đáp: “Có một số chuyện, một khi đã cố tình nhằm vào ngươi thì ngươi có tránh cũng không thoát.”

Trọng Tử nói: “Cho dù ta có thể giải được phong ấn, ta cũng không bao giờ để y đạt được mục đích.”

“Ngươi vốn có sát khí trời sinh, nếu nhập ma đạo mà tu hành, tương lai ắt sẽ lập nên nghiệp lớn.”

“Ta không bao giờ nhập ma đạo.”

Vạn Kiếp không để ý tới nàng nữa.

Trọng Tử nhìn hẩn, lòng ngồn ngang trăm mối và đầy nghi hoặc. Thân là Ma tôn hùng mạnh nhất ma giới, pháp lực vô biên, vậy mà vẫn bị người khác ý vào thế lực để uy hiếp, ma cung bị xóa bỏ, đến Cung tiên tử chung tình là thế cũng tức giận rời xa hẩn, như vậy, năm đó hẩn đánh cắp Ma kiếm, giết chết ba nghìn đệ tử Tiên môn, rốt cuộc có ích lợi gì kia chứ?

Nhớ tới mục đích của kẻ đứng sau giật dây, nàng kinh hãi đến tột độ. Lần này nàng đã bị hãm hại đến mức thảm thương, nếu tiếp tục ở lại Nam Hoa, không biết kẻ đó còn giữ những thủ đoạn gì nữa. So với việc tạo cơ hội cho y tính kế khiến sư phụ hiểu lầm thì ở lại Vạn Kiếp cũng một thời gian vẫn là giải pháp an toàn nhất. Nhưng bất luận thế nào, nàng nhất định phải nghĩ cách báo tin cho sư phụ, nhắc nhở sư phụ phải đề phòng hơn mới được...

Trong lúc đó, bên ngoài ma cung cũng xảy ra không ít chuyện kỳ lạ. Nửa năm trước, trên ngọn núi Thanh Trường gần Côn Luân phái bỗng xuất hiện một phái có tên là Phù Sinh, trong khoảng thời gian ngắn đã thu nạp được hai, ba trăm đệ tử, thuật pháp hết sức kỳ lạ, không giống bất kỳ môn phái nào trong Tiên môn. Từ khi có họ, cuộc sống của bách tính ở các thôn trấn xung quanh luôn được che chở, bảo vệ khỏi sự quấy rối của Ma tộc. Chẳng mấy chốc, danh tiếng của Phù Sinh phái lan khắp núi Thanh Trường.

Chương giáo của Phù Sinh phái chính là vị đạo trưởng đã từng dẫn các đệ tử đánh đuổi Dục Ma – Hải Sinh đạo trưởng. Ngày đó, chỉ vì muốn tìm cho mình một con đường tu hành chính đạo mà ông ngày đêm ôm sầu não. May mắn được Lạc Âm Phàm chỉ bảo, ông đã thoát khỏi mê muội, tháo gỡ được mọi khúc mắc trong lòng, tu vi tiến bộ rất nhanh. Sau đó, ông kết hợp thuật pháp của hai phái Kiếm tiên và Chú tiên để tu luyện, tạo ra một thuật pháp hoàn toàn mới, từ ngày khai tông lập phái đến nay cũng đã có chút danh tiếng và thành tựu. Vì việc này mà Hải Sinh đạo trưởng vô cùng cảm kích và tôn kính Lạc Âm Phàm. Lần này, biết tin chàng sẽ tới, ông đã dẫn đầu các đệ tử đứng chờ sẵn, đích thân nghênh đón mọi người vào điện.

Lạc Âm Phàm cùng Mẫn Vân Trung được ngồi ở ghế trên.

Thì ra cả nhà đại ca và đại tẩu của Mẫn Vân Trung đã bỏ mạng trong đại nạn Nghịch Luân năm đó, chỉ để lại cho ông ta đứa cháu gái duy nhất này, nghe nói con bé bị Vạn Kiếp bắt đi, Mẫn Vân Trung vừa sốt ruột vừa tức giận, vội dẫn theo Mộ Ngọc, Văn Linh Chi cùng vài đệ tử khác tới đây nghĩ cách cứu viện.

Mới ngồi xuống chưa được bao lâu, bên ngoài đã báo chương giáo Ngọc Hư Tử của phái Côn Luân và các sư đệ đã đến, ngoài ra còn có các vị chương giáo của ba phái Thành Chân, Thiên Sơn và Kim Linh, mọi người lập tức đứng dậy nghênh tiếp, khách sáo thăm hỏi nhau vài câu, không khí rất náo nhiệt. Vì có quá nhiều người nên cả đại điện rộng rãi trở nên vô cùng chật chội, nhiều đệ tử hậu bối buộc phải đứng bên cạnh sư phụ của mình.

Hải Sinh đạo trưởng hồ thẹn nói: “Nơi này còn đơn sơ, chư vị...”

Chưởng phái Côn Luân – Ngọc Hư Tử là một vị trung niên chừng năm mươi tuổi, râu tóc vẫn đen như mực, nghe vậy thì cười nói: “Quấy rầy chưởng giáo thanh tu^[1], không bị quở trách là tốt lắm rồi, chưởng giáo còn nói những lời khách sáo đó làm gì!”

[1] Tu luyện một cách thanh tịnh.

Hải Sinh đạo trưởng cũng cười theo.

Mẫn Vân Trung nói: “Vì chuyện của văn bối mà làm phiền tới các vị, thật vô cùng áy náy.”

Các vị chưởng môn đồng thanh nói: “Tiên tôn khách khí rồi!”

Ngọc Hư Tử nghiêm mặt, nói: “Chắc chắn Trọng Hoa tôn giả đã có sự sắp xếp, đệ tử phái Côn Luân chúng ta mặc dù ngu đốt nhưng chắc vẫn giúp ích được ngài, xin tôn giả cứ việc phân phó.”

Các vị chưởng môn đều gật đầu tán thành.

Lạc Âm Phàm cũng không chối từ, nói: “Thứ nhất là vì tiểu bối, thứ hai là vì Nghịch Luân kiếm mất tích đã lâu, cần phải nhanh chóng thu hồi để tịnh hóa. Trước kia chúng ta đã khuyên giải Vạn Kiếp nhiều lần nhưng hẳn nhất quyết không chịu giao nộp, lần này chỉ còn cách bày sát trận để uy hiếp hẳn, Cung tiên tử...”

Cung Khả Nhiên cup mắt, nói: “Tôn giả đã cho hẳn cơ hội rồi, không cần phải để ý đến tiểu nữ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Đúng lúc này, một gã đệ tử bỗng tiến vào điện, bẩm báo: “Chương môn, bên ngoài có hai vị sư tử tự xưng là đệ tử Nam Hoa phái, muốn được cầu kiến tôn giả.”

Hải Sinh đạo trưởng nhìn về phía Lạc Âm Phàm, thấy chàng gật đầu đồng ý, liền nói: “Mau mời hai vị cô nương đó vào đây!”

Chỉ trong chốc lát, hai gã đệ tử Phù Sinh phái đã diu hai cô nương ấy vào trong điện, bước chân của họ dường như rất yếu ớt, rõ ràng họ đang bị trọng thương, linh lực hao tổn nặng nề.

Nhìn rõ khuôn mặt của hai vị cô nương đó, Trác Hạo kinh hãi, lớn tiếng gọi: “Mẫn sư muội?”

Thì ra hai vị cô nương này chính là hai người đã tìm được đường sống trong cõi chết, Mẫn Tố Thu và Vân Anh. Hai người họ trong lúc nguy nan đã bị tổng ra khỏi Vạn Kiếp cung, lúc tỉnh lại thì linh lực đã suy cạn, may mắn được các đệ tử Phù Sinh phái cứu giúp kịp thời. Nghe nói Lạc Âm Phàm đang ở đây, họ mừng rỡ vô cùng, lập tức nhờ người tới cầu kiến.

Mẫn Tố Thu hướng về phía Lạc Âm Phàm và mấy vị chương giáo đang ngồi mà hành lễ, sau đó đứng dậy, khóc nức nở. “Trác Hạo ca ca!”

Trác Hạo vội đỡ lấy nàng ta, an ủi vài câu nhưng đôi mắt thỉnh thoảng vẫn hướng ra ngoài đại điện.

Thấy cháu gái đã bình yên trở về, Mẫn Vân Trung vui mừng khôn xiết, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Anh tiến lên, trả lời: “Đệ tử cùng Mẫn sư cô vốn đang trên đường tới Thanh Hoa cung, ai ngờ khi đi qua thành Vấn Tây thì gặp phải Ma tôn Vạn Kiếp, bị hắn bắt về hang ổ, còn định dùng chúng đệ tử để tu luyện Ma thần.”

Mọi người như hít phải luồng khí lạnh, vừa vui mừng vừa lo sợ lại vừa đau buồn. Lo sợ vì lần này hai nữ đệ tử ấy đã gặp phải chuyện vô cùng nguy hiểm, vui mừng vì từ trước tới nay chưa từng có ai trốn thoát khỏi Vạn Kiếp cung, xem ra bọn họ đã rất may mắn, còn đau buồn vì mất tích ba người mà sống sót trở về chỉ có hai.

Trác Hạo cuối cùng không kìm lòng được, hỏi: “Còn Trọng Tử sư muội thì sao? Nàng ấy hiện giờ thế nào? Vì sao không cùng hai muội trốn khỏi đó?”

Mẫn Tố Thu cup mắt, nói: “Không phải bọn muội trốn khỏi đó, mà là Vạn Kiếp thả bọn muội ra.”

Mọi người càng kinh ngạc. Ma tôn Vạn Kiếp mà cũng chủ động thả người ư? Mẫn Vân Trung lập tức hỏi: “Vạn Kiếp cung rốt cuộc ở nơi nào?”

Vân Anh lắc đầu, kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra, cuối cùng nói: “Khi chúng đệ tử tỉnh lại đã thấy mình đang nằm ở bãi đất hoang gần đây rồi.”

Mọi người thất vọng, quay sang nhìn Lạc Âm Phàm. Lạc Âm Phàm nói: “Có Cung tiên tử đồng ý giúp đỡ, Vạn Kiếp nhất định sẽ xuất đầu lộ diện. Chúng ta cần hết sức đề phòng, không thể tùy tiện hành sự được, sau khi kiểm tra địa hình núi Thanh Trường, ta sẽ cùng các ngài bố trí sát trận xung quanh đây.”

Các vị chương môn đều nói: “Cứ làm theo sự sắp xếp của tôn giả.”

Vị Côn Luân quân mặt đen uy nghiêm ngồi bên cạnh này giờ vẫn luôn trầm mặc, lúc này bỗng lên tiếng: “Đồ đệ tài ba của tôn giả vẫn đang nằm trong tay Vạn Kiếp, ngộ nhờ chúng ta bức ép hắn, chẳng phải đồ đệ của ngài sẽ gặp nguy hiểm sao? Ta nghĩ cứu người quan trọng hơn, về phần Ma kiếm, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Mọi người từ lâu đã nghĩ tới vấn đề này, không khỏi thảm thở dài.

Trước đây có biết bao vị chương môn đưa nữ tử của mình đến bái sư nhưng Lạc Âm Phàm không thu nhận ai, vì nghĩ cho thể diện của họ nên mới tuyên bố là chàng không thu nhận đệ tử, không ngờ chọn tới chọn lui, nay lại thu nhận phải một đồ đệ không ra gì, nhưng rốt cuộc đệ tử cũng do mình một tay dạy dỗ, lại là đệ tử duy nhất, dù có nhắm tâm đến đâu cũng không thể vì thanh Ma kiếm mà không màng đến sự an nguy của nàng.

Nghe thấy những lời này của Côn Luân quân, mọi người cũng phụ họa theo.

Trác Hạo đang lo lắng về việc này, nghe thấy vậy thì vui mừng nói: “Tiên tôn nói rất phải, lúc này nên lấy sự an nguy của Trọng Tử sư muội làm trọng.”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Chỉ là một tội đồ của Nam Hoa, hà tất phải vì nó mà làm lỡ đại sự? Nếu nó một lòng hối cải thì phải nghĩ tới việc lập công chuộc tội chứ không phải là tham sống sợ chết. Thanh Ma kiếm đó chứa ma lực đã bị phong ấn của Nghịch Luân, có thể tạo nên một Vạn Kiếp thì cũng có thể tạo nên rất nhiều ma đầu khác, nó còn tồn tại ngày nào thì còn gây tai họa ngày đó!”

Mặt Trác Hạo hơi biến sắc, đang định nói tiếp thì Vân Anh đứng bên cạnh bỗng nói: “Có lẽ... tôn giả không cần lo lắng tới việc này đâu!”

Lời nói có vẻ kỳ quái khiến mọi người không sao hiểu được. Lạc Âm Phàm ra hiệu cho Vân Anh giải thích rõ hơn.

Vân Anh do dự giây lát rồi áp ứng nói: “Kỳ thực... kỳ thực Trọng Tử sư cô ở Vạn Kiếp cung lâu như vậy, chẳng phải vẫn bình yên vô sự hay sao? Đệ tử cho rằng... Vạn Kiếp không có ý hãm hại sư cô, huống... huống chi Vạn Kiếp đối với sư cô hình như... có điểm gì đó rất đặc biệt.”

Ý tứ của hai từ “đặc biệt” này không quá khó để lý giải. Bất được đám người Mẫn Tố Thu, Vạn Kiếp lập tức muốn dùng linh khí của họ để tu luyện Ma thần, trong khi Trọng Tử bị bắt lâu như vậy mà hắn vẫn chưa làm hại nàng, cũng không dùng nàng để uy hiếp Lạc Âm Phàm. Một tên Ma tôn coi mạng người như cỏ rác đột nhiên lại lưu tình như thế, khó tránh khỏi khiến người khác phải nghi ngờ.

Mọi người không ai dám nhiều lời, chỉ nhìn Lạc Âm Phàm chằm chằm.

Dù sao Ma tôn Vạn Kiếp cũng đối xử với đồ đệ của chàng hoàn toàn khác so với những người còn lại, Vân Anh chỉ nói sự thực, thấy tình thế căng thẳng thì có chút luống cuống, thấp giọng nói: “Đệ tử chẳng qua chỉ phỏng đoán ngông cuồng, có lẽ...”

Mẫn Tố Thu vội nói: “Người suy nghĩ lung tung gì vậy? Nếu không có Trọng Tử đứng ra cầu xin hắn, chúng ta đã mất mạng từ lâu rồi!”

Lời này tuy có ý tốt nhưng Mẫn Tố Thu chưa kịp nói dứt câu, mọi người đã lại trầm mặc. Mộ Ngọc nhíu chặt lông mày, còn Văn Linh Chi chỉ “hừ” nhẹ.

Mẫn Vân Trung liếc nhìn Lạc Âm Phàm, cười mà như không, nói: “Không ngờ đồ đệ của hộ giáo lại giỏi đến thế, nói mấy lời trước mặt Ma tôn thôi cũng có thể khiến hắn nghe lời.”

Trác Hạo kìm nén cơn giận dữ, nói: “Mẫn Tiên tôn nói vậy là có ý gì...”

“Mộ Ngọc, trước hết hãy sắp xếp cho Mẫn Tố Thu và Vân Anh lui xuống nghỉ ngơi dưỡng thương.” Lạc Âm Phàm ngắt lời Trác Hạo, đứng dậy nói. “Các vị chương môn cùng ta ra ngoài xem xét địa thế ở đây rồi cùng bày bố trận pháp.”

Gió lạnh xào xạc thổi, đám dân đen đang đi lại trong trấn đều cúi gằm mặt, co ro bước, chỉ duy nhất trong một cửa tiệm nhỏ ven đường là luôn

ngập tràn hơi ấm.

Trong góc phòng có một nam nhân khoảng ngoài ba mươi tuổi, diện mạo hết sức bình thường, bên cạnh hắn là một vị cô nương chừng mười sáu, mười bảy tuổi, trên mặt có vài nốt rỗ, nhìn chẳng đẹp mắt chút nào. Trước mặt hai người là một khay lớn chất đầy bánh bao nhưng chỉ có mình thiếu nữ kia ngồi ăn. Nàng vừa ăn vừa oán giận nói: “Đại thúc, chúng ta căn bản không cần ăn, người mua nhiều bánh bao như vậy làm gì?”

Nam nhân không trả lời.

Thiếu nữ cầm một chiếc bánh bao, đưa tới trước mặt nam nhân, nói: “Người cũng ăn một cái đi!”

Nam nhân làm như không nhìn thấy hành động này của nàng, chỉ chăm chú nhìn những vị khách đang ngồi ăn bánh bao ở xung quanh, trong hai con ngươi sâu thẳm ánh lên một tia trong trẻo mà lạnh lùng, không biết hắn đang suy nghĩ những gì.

“Người đến đây chỉ để xem người khác ăn bánh bao thôi ư?” Nàng cười. “Trước đây ta từng là một đứa trẻ ăn mày, có lần còn tranh miếng bánh bao với một con chó, bị nó cắn cho một cái rỗ đau, người xem!”

Nói xong, nàng vén tay áo lên, giơ ra trước mặt hắn.

Nam nhân rút cuộc cũng liếc nhìn, vết sẹo trên cánh tay đã mờ hẳn, gần như không còn nhìn thấy nữa.

Thiếu nữ buông ống tay áo xuống, nhỏ giọng cười nói: “Đó là chuyện lâu lắm rồi. Từ lúc đại thúc để lại tiên chú trên người ta, chẳng còn ai dám bắt nạt ta nữa. Nếu không, ta sớm đã bị bọn chúng đánh chết rồi. Mấy năm nay, ta theo sư phụ tu hành, không chỉ được ăn bánh bao mà còn được ăn rất nhiều quả tiên.”

Quả nhiên, hai người này chính là Vạn Kiếp và Trọng Tử biến thành.

“Đại thúc, người giỏi như vậy mà vẫn chưa tìm ra y sao?”

...

Trọng Tử vẫn muốn dò hỏi chân tướng sự việc nhưng nàng đã thử mọi cách mà vẫn không thể moi được từ Vạn Kiếp nửa câu trả lời. Lần này, khi Vạn Kiếp nói có việc phải đi ra ngoài, Trọng Tử cầu xin mỗi miệng, hẳn mới đồng ý cho nàng theo.

Đương nhiên không phải là nàng muốn nhân cơ hội này mà chạy trốn, huống hồ giờ có quay lại Nam Hoa thì cũng sẽ bị đưa tới núi Côn Luân để chịu hình phạt băng tủa, chẳng khác ở lại Vạn Kiếp cung là bao. Và lại, nếu Trọng Tử có trốn thoát thì kẻ đứng sau giật dây kia nhất định sẽ xuống tay với Cung Khả Nhiên, mà Vạn Kiếp đã tin tưởng nàng đến thế. Mục đích của nàng chỉ đơn giản là muốn tìm cơ hội báo tin cho sư phụ, nhắc nhở người phải cẩn thận, đề phòng kẻ giấu mặt kia có thể sẽ gây khó dễ cho người.

Nhưng biết báo tin thế nào bây giờ? Trọng Tử yên lặng ăn bánh bao, âm thầm nghĩ kế sách.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt có vài đệ tử của Tiên môn đi qua.

“Đã hỏi thăm rõ ràng chưa?”

“Cung Khả Nhiên đúng là đang ở núi Thanh Trường.”

“Nếu nàng ta ở đó thì khỏi lo Vạn Kiếp sẽ không mò đến, đây là một cơ hội hiếm có, mau quay về báo tin thôi!”

“Có nên cầu kiến tôn giả trước không? Để hỏi xem ý tôn giả thế nào.”

“Tôn giả đang nắm giữ Cung Khả Nhiên, đương nhiên là muốn Vạn Kiếp xuất đầu lộ diện, lúc ấy cần có càng nhiều người càng tốt, song tôn giả trước nay rất từ bi, ngài luôn sợ chúng ta đả thương Cung Khả Nhiên, nhưng Cung Khả Nhiên và Vạn Kiếp cùng một giuộc, từ lâu đã là tội đồ của Tiên môn rồi!”

“...”

“Nếu Vạn Kiếp không tới, chúng ta sẽ xử lý nàng ta, nhanh đi truyền tin thôi!”

Đợi bọn họ đi xa, Trọng Tử mới sợ hãi nói: “Đại thúc, phải làm gì bây giờ?”

Một khi bọn họ đã báo tin, những người có mối thâm thù với Vạn Kiếp nhất định sẽ kéo tới. Cung Khả Nhiên ở trong tay Lạc Âm Phàm thì không sao, nhưng nếu rơi vào tay bọn họ thì quả thực vô cùng phiền toái.

“Sư phụ sẽ không làm hại Cung tiên tử, người nhất định chỉ muốn cứu ta mà thôi.”

“Ta sẽ không thả ngươi đâu.”

“Ta biết, nếu người thả ta ra, kẻ giấu mặt kia nhất định sẽ xuống tay với Cung tiên tử.” Trọng Tử lắc đầu. “Người muốn đi cứu nàng ấy sao?”

Vạn Kiếp nói: “Ta phải đưa ngươi về trước đã.”

Lần này Trọng Tử hao tổn biết bao tâm sức để được ra ngoài là muốn báo tin cho sư phụ, đâu dễ dàng chịu quay lại như vậy, vì thế nàng nói: “Nếu chờ tới lúc những người đó đến đông đủ, đại thúc sẽ rất khó cứu Cung

tiên tử trốn thoát. Đại thúc yên tâm, ta sẽ ở đây đợi người, sẽ không trốn đi đâu.”

Vẻ mặt của Vạn Kiếp không hề biến đổi. Trọng Tử vội nói: “Nếu đại thúc không tin thì cứ cho ta uống thuốc đi!”

Vạn Kiếp liền ném ra một viên thuốc. Trọng Tử cầm viên thuốc, đôi mắt to tròn đảo lảo liên, rồi nàng nuốt ngay viên thuốc đó trước mặt hắn. Vạn Kiếp đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhiều nhất ba ngày nữa ta sẽ trở về, tốt nhất người đừng có chạy lung tung, lưu ý người của Cửu U ma cung đấy!”

Trọng Tử có chút bất an, dù sao người trước mặt cũng có ơn cứu mạng nàng. Tuy hắn đã không ít lần hành hạ, tra tấn nàng nhưng hắn đã thả Mẫn Tố Thu và Vân Anh, đó cũng coi như là một chút ân tình hắn đã ban cho nàng. Nàng liền với tay, kéo ống tay áo của hắn, do dự một lát rồi nói: “Đại thúc, bọn họ cố ý lợi dụng Cung tiên tử để khiến người xuất hiện, người... còn muốn đi sao?”

Bàn tay nàng bỗng trống không, Vạn Kiếp đã biến mất, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trọng Tử ngồi xuống ghế, thò tay lấy bánh bao trong chiếc khay, xếp từng cái, từng cái lên mặt bàn, rồi lầm bầm: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... Đừng cho là ta không biết, người mua mười hai cái bánh bao, ta mới ăn có bốn cái, ở đây chỉ còn bảy cái. Dám lừa ta đây là thuốc, hù dọa ta cái gì chứ? Sao không dùng cái khác mà biến ra, muốn hù chết ta sao?”

Vạn Kiếp không có ở đây, Trọng Tử muốn làm gì thì làm, xung quanh thành đều có đệ tử Tiên môn trấn thủ, muốn truyền tin ra ngoài cũng dễ dàng hơn. Nhưng Trọng Tử đã suy đi tính lại suốt cả ngày mà rốt cuộc vẫn chưa dám hành động.

Kẻ kia đang ẩn thân trong Tiên môn, tất sẽ lưu ý tới toàn bộ thư tín được gửi tới Tiên môn, ngộ nhỡ thư này không đến được tay sư phụ mà lại rơi

vào tay y, như vậy chẳng phải là chữa lợn lành thành lợn què sao? Vạn Kiếp vẫn giữ kín như bưng chuyện năm đó, chỉ sợ hắn đã bị kẻ kia khống chế, rõ ràng bản lĩnh của kẻ này không hề nhỏ.

Lúc này mới phát hiện mình đã tính toán sai lầm, Trọng Tử không khỏi lo lắng. Việc này nhất định phải gặp trực tiếp sư phụ để nói, đáng tiếc pháp lực của nàng đã bị Vạn Kiếp phong bế, bằng không nàng đã ngự trượng tới núi Thanh Trường tìm sư phụ rồi.

Đêm tối bao phủ thị trấn nhỏ, đâu đó thi thoảng lại vang lên tiếng chó sủa.

Trọng Tử vốn to gan lớn mật, vừa rời tận mắt chứng kiến những kẻ muốn ức hiếp nàng bị đẩy lùi về phía sau thì càng cảm thấy yên tâm, rõ ràng Vạn Kiếp đã để lại một pháp chú để bảo vệ nàng như năm đó.

Nàng đương nhiên sẽ không thất tín với hắn mà bỏ trốn, thế nhưng nàng cũng rất lo sư phụ sẽ bị kẻ giấu mặt kia dùng mưu mô hãm hại, nàng rất muốn đi gặp người một lần. Sư phụ đã rất thất vọng về nàng nhưng người vẫn bất chấp nguy hiểm, xông vào hư thiên để cứu nàng.

Trọng Tử nép người vào một góc tường, ôm Tinh Xán vào lòng, từng trận ngọt, đắng không ngừng dâng lên trong trái tim bé nhỏ đang rỉ máu.

Nàng không cam lòng, kỳ thực nàng không làm sai điều gì, vì sao chàng vẫn một mực cho rằng nàng đã sai? Nàng muốn chứng minh cho chàng biết chàng thực sự không thu nhận nhầm đệ tử! Chỉ cần giúp Vạn Kiếp tìm ra kẻ đứng đằng sau giật dây, chứng minh nàng đã bị y hãm hại, chàng nhất định sẽ tha thứ cho nàng, lúc đó nàng sẽ không phải rời xa chàng mà tới Côn Luân chịu phạt nữa!

Hồi lâu sau, Tinh Xán nằm trong lòng Trọng Tử bỗng động đậy khiến nàng bừng tỉnh. Chẳng biết từ lúc nào, một bóng đen đã bao phủ đỉnh đầu nàng.

Cái gì vậy? Trọng Tử cả kinh, ngẩng lên nhìn.

Đứng trước mặt nàng lúc này là một kẻ... không giống con người mà giống một u linh tàn ác hơn. Hắn khoác một chiếc áo bào đen thật dài, thật rộng, vạt chùng quét đất, vì hắn đứng quay lưng về phía ngọn đèn lồng phía xa xa nên Trọng Tử không nhìn rõ mặt hắn, chỉ cảm thấy hắn rất cao, thân hình vô cùng cân đối.

Hắn cứ đứng yên lặng như vậy, không gây ra bất cứ tiếng động nào, ngay cả một lời nói cũng không. Trọng Tử mơ hồ cảm nhận được luồng tà khí toát ra từ người hắn, lập tức nhảy vọt sang một bên, cách hắn rất xa, miệng lắp bắp: “Ngươi... là ai?”

Hắn chậm rãi nghiêng người nhìn sang.

Nương theo ánh sáng của ngọn đèn lồng tù mù, Trọng Tử rốt cuộc cũng nhìn thấy mặt hắn, nhưng cũng chỉ thấy được một nửa khuôn mặt bởi vì từ chóp mũi trở lên đã bị chiếc mũ áo choàng che phủ, chỉ để lộ chiếc cằm thon nhọn, đôi môi mỏng và nước da tái nhợt. Một lát sau, hắn khẽ nhếch khóe môi.

“Trọng Tử!” Giọng nói của hắn cũng cổ quái y hệt vẻ bề ngoài, mang một ma lực mê hoặc đến kỳ lạ.

Trọng Tử càng lúc càng cảnh giác, rõ ràng dung mạo của nàng đã bị Vạn Kiếp làm phép biến đổi, vậy mà hắn vẫn nhận ra, có thể thấy hắn không hề tầm thường. “Ngươi... nhận ra ta ư?”

“Đương nhiên, hơn nữa ta còn biết ngươi rất nhớ thương sự phụ của ngươi, có phải thế không?”

Trọng Tử không trả lời, hướng ánh mắt tới bàn tay trái của hắn, trên ngón tay áp út thon dài là một chiếc nhẫn lớn làm từ đá thạch anh tím, bên trong còn có những vết màu đen, phát ra những tia sáng lấp lánh mê hoặc lòng người.

Hắn nhanh chóng thu bàn tay vào bên trong áo choàng, nói: “Đừng có nhìn nó lâu, nó có khả năng nhiếp hồn người khác đấy!”

Trọng Tử từ lâu đã phát hiện ra chiếc nhẫn này có vấn đề, chỉ là không ngờ hắn lại chủ động thừa nhận, nàng vô cùng ngạc nhiên, hồi lâu sau mới nói: “Có người đã từng không chế ta, khiến ta làm những chuyện xấu xa trong giấc mộng...”

“Đó không phải do ta làm.”

“Vậy ngươi tìm ta làm gì?”

“Ta có thể đưa ngươi đi gặp sư phụ của ngươi.”

Trọng Tử không hề tỏ ra vui vẻ, chỉ nói: “Ta không hề quen biết ngươi, tại sao ngươi lại muốn giúp ta?”

“Bởi vì ngươi là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, ta muốn lấy lòng ngươi.”

Trọng Tử nào tin những lời hoang đường của hắn. “Ta không biết ngươi là ai, sao có thể tin tưởng ngươi đây?”

Hắn lại nhếch khóe môi, nói: “Ta là Vong Nguyệt, “Vong” trong từ “Tử vong”, “Nguyệt” trong từ “Nguyệt lượng^[2]”.”

[2] Nguyệt lượng: ánh trăng.

Trọng Tử bắt giác run bần bật, ngược nhìn ánh trăng. Đúng là một kẻ kỳ quái, đến cái tên cũng đậm mùi tử khí...

Tựa hồ đọc được suy nghĩ của nàng, hắn nói: “Vừa nghe cái tên này, ngươi đã nghĩ ngay ta không phải là người tốt, đúng không?”

Chẳng riêng gì cái tên, đến bộ dạng của hắn cũng cho thấy hắn không phải người tốt. Nhìn trang phục của hắn không khác gì một u linh dưới mộ địa nhưng Trọng Tử vẫn cố gắng nuốt những lời đã ra đến cửa miệng lại.

Lời tiếp theo của hắn càng khiến người ta không thể nói được lời nào. “Kỳ thực ta là người tốt mà.”

Trọng Tử toát mồ hôi lạnh. “Sao lại có người khẳng khẳng tự nhận mình là người tốt như thế chứ?”

“Ngươi không tin sao?”

“Ngươi không giống tiên, cũng chẳng giống người, ngươi là... ma.”

Hắn không hề phủ nhận. “Nếu ta muốn hại ngươi thì giờ này đã bắt ngươi đi rồi, sao còn muốn đưa ngươi trở về Nam Hoa chứ?”

Trọng Tử vốn chỉ hoài nghi, không ngờ hắn đúng là ma thật. Nàng căng thẳng tới mức vã mồ hôi lạnh, nói: “Làm sao ta biết ngươi sẽ không hại ta? Nói không chừng ngươi chính là người do Cửu U ma cung phái tới để hãm hại ta cũng nên!”

“Cửu U? Vì sao hắn phải hãm hại ngươi?”

“Hắn muốn làm náo loạn lục giới.” Trọng Tử không nghĩ ngợi gì, thao thao bất tuyệt. “Nghe nói năm đó chỉ vì dã tâm quá lớn mà hắn mưu đồ phản nghịch, bị Nghịch Luân giết chết. Giờ Nghịch Luân cũng đã chết,

Thiên ma lệnh bị phong ấn, hấn lên làm Ma tôn nhưng không thể triệu hồi được ma quỷ ở hư thiên nên mới ngấm ngấm ám hại ta, muốn lợi dụng máu của ta để hóa giải phong ấn của Thiên ma lệnh. Nếu bây giờ ta quay lại Nam Hoa, chẳng phải tự chui đầu vào rọ mà trúng kế hấn ư?”

Vong Nguyệt cười. “Năm đó, kẻ bị Nghịch Luân giết là Thiên Chi Tà chứ không phải Cửu U.”

Trọng Tử kinh ngạc. “Ma tôn Cửu U không phải là Thiên Chi Tà sao? Ai cũng nói Thiên Chi Tà thực sự chưa chết...”

“Thiên Chi Tà có thể chưa chết nhưng Cửu U là Cửu U, Thiên Chi Tà là Thiên Chi Tà.”

“Làm sao người biết bọn chúng không phải là một?”

“Thế làm sao người biết bọn chúng là một?”

Trọng Tử không trả lời được, lâu sau mới nói: “Cho dù Cửu U không phải là Thiên Chi Tà thì cũng không có nghĩa hấn không phải kẻ đã hãm hại ta. Lẽ nào hấn không muốn lợi dụng ta để đánh thức Thiên ma lệnh?”

“Không muốn.” Vong Nguyệt nói. “Thiên ma lệnh chỉ nhận một chủ. Nếu người giải phong ấn cho Thiên ma lệnh là người thì chỉ người mới có thể dùng nó để triệu hồi ma quỷ ở hư thiên. Khi đó người sẽ trở thành người mạnh nhất ma giới, sao hấn có thể vui sướng được đây?”

Những lời này hoàn toàn có lý. Kỳ thực Trọng Tử cũng đang hoài nghi, không riêng gì Tiên môn mà ngay cả Cửu U ma cung cũng muốn đoạt lại Ma kiếm. Nếu kẻ uy hiếp Vạn Kiếp là Cửu U thì sao Ma kiếm vẫn còn ở trong tay Vạn Kiếp được?

“Kẻ đã hại ta không phải là Cửu U sao?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Nhưng kẻ đó muốn lợi dụng ta để đánh thức Thiên ma lệnh, Cửu U không lo lắng cho địa vị của hắn sao?”

“Hắn không cần phải lo, bởi vì ngươi sẽ không bao giờ để gã kia thực hiện được ý đồ của y, không phải sao?”

“Làm sao ngươi biết những chuyện này?” Trọng Tử hoài nghi. “Ngươi vô duyên vô cớ tới giúp ta, mà ta lại không biết mặt mũi kẻ kia ra sao. Nếu đó không phải đại thúc, cũng không phải Cửu U, chẳng lẽ còn có kẻ khác nữa?”

“Ngươi muốn ta phải làm gì thì ngươi mới tin ta đây?”

“Trừ phi...” Hai con ngươi của Trọng Tử đảo qua đảo lại. “Trừ phi ngươi thề trước mặt Ma thần.”

Hắn gật đầu. “Ta xin thề, ta không hề có ý muốn hãm hại ngươi!”

Phàm là ma thì tuyệt đối không kẻ nào dám lừa gạt Ma thần, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. “Ngươi giúp ta mà không cần điều kiện gì sao?”

“Có chứ, ta chỉ cần ngươi đừng nhắc tới tên ta trước mặt người khác là được.”

Chuyện này thì quá dễ! Trọng Tử thậm chí vui sướng, nhưng đương nhiên là nàng không quyết định ngay. “Nhưng ta là đệ tử của Tiên môn, ngươi là ma, ngươi không thể vô duyên vô cớ mà giúp ta...”

Vong Nguyệt nói: “Ta chỉ là một yêu ma tầm thường. Ta không hề muốn hại người. Nếu người không muốn ta giúp đỡ thì ta sẽ đi ngay.”

Trọng Tử suy đi tính lại, thực sự nghĩ không ra chuyện này có gì bất lợi cho nàng, vì vậy nàng vội nói: “Vậy thì cảm ơn người, người đưa ta đến núi Thanh Trường đi!”

Mặc kệ mọi chuyện ra sao, việc cần thiết nhất lúc này của nàng là gặp được sư phụ.

Phía bắc núi Thanh Trường, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi rừng cây, một đệ tử Tiên môn ẩn mình trong bóng tối, hết sức tập trung tinh thần quan sát mọi động tĩnh bên ngoài. Bỗng có người phía sau lưng gọi to: “Nam Hoa sư huynh?”

Đệ tử kia xoay người lại, sau khi nhìn rõ người vừa đến thì cười nói: “Hóa ra là Kim Linh sư huynh.”

Đệ tử Kim Linh phái đi tới. “Không biết lần này mọi chuyện có thành công không.”

Đệ tử Nam Hoa phái nói: “Đích thân tôn giả ra trận. Ở phía đông, Mẫn tiên tôn và nhóm người Mộ sư thúc đã bố trí Cửu tinh phục ma trận, phía tây là Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung cùng chương môn của phái Thành Chân bố trí Ngũ linh trận, phía bắc là Thiên Cương Bắc Đẩu trận của Côn Luân phái, dù Vạn Kiếp có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không thể thoát được, không phải sao?”

Đệ tử Kim Linh phái do dự một lát rồi nói: “Nhưng chúng ta còn phía nam...”

Đệ tử Nam Hoa phái nói: “Phía nam mặc dù hơi yếu nhưng tôn giả đã nói, chỉ cần chúng ta phòng thủ vững chắc, không tấn công tùy ý là được,

với bảy bảy bốn mươi chín Hồn Thiên trận cũng đủ để ứng phó rồi, đến lúc đó bị bao vây tứ phía, Vạn Kiếp có muốn trốn cũng không thoát.”

[©STENT](#)

Đệ tử Kim Linh phái thở phào nhẹ nhõm. “Trận này không thể thiếu bất kỳ người nào, đêm nay chúng ta tuyệt đối không thể khinh nhờn.”

Đệ tử Nam Hoa phái nói: “Đúng vậy!”

Đệ tử Kim Linh phái hồ thẹn nói: “Thật xấu hổ, không giấu gì sư huynh, đây là lần đầu tiên ta đối phó với Ma tôn, có phần sốt ruột khiến sư huynh chê cười rồi.”

Đệ tử Nam Hoa phái vội trấn an y, hai người nói thêm dăm ba câu điều rồi đệ tử Kim Linh phái rời đi, đệ tử Nam Hoa phái quay về vị trí cũ, tiếp tục theo dõi động tĩnh bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, phía sau lại vang lên tiếng bước chân.

Nghe tiếng bước chân thì đoán người này đang đi từ trên núi xuống, dĩ nhiên là đệ tử Tiên môn, không cần hoài nghi gì nữa, đệ tử Nam Hoa phái vừa xoay người lại vừa nói: “Bên này vẫn chưa có động tĩnh gì...”

Nói được nửa chừng, y bỗng im bật.

Người vừa đến mặc áo trắng như tuyết, tay áo rất rộng, chiếc áo choàng có mũ trùm đầu, che mặt bằng chiếc khăn trắng, cả người toát lên khí chất thuần khiết, trong trẻo mà lạnh lùng, như ngọc, như tuyết lung linh dưới ánh trăng. Vì cả người là một màu trắng toát nên không biết đó là nam hay nữ. Đệ tử Nam Hoa phái như nhìn thấy ma, ngơ ngác không thốt nên lời.

Người mặc đồ trắng chậm rãi đi tới, rút thanh chủy thủ^[3] bên hông ra, đâm vào ngực đệ tử Nam Hoa phái, động tác vô cùng phóng khoáng, tự nhiên, y hết những bước đi khoan thai của hấn.

[3] Chủy thủ: Kiếm ngắn hoặc dao găm.

Không một tiếng động, một mảnh linh hồn đã trở về địa phủ.

“Bảy bảy bốn mươi chín Hồn Thiên trận, nhất định phải thiếu một người.”

Chương 24: Miệng hùm hang sói

Ánh trăng treo chênh chếch, những vì sao in trên nền trời, hai bóng người đột nhiên xuất hiện trên sườn núi. “Phía trước chính là núi Thanh Trường.”

Đỉnh núi nhìn quen quen, phía xa xa là vài cung điện đang tắm mình dưới ánh trăng vàng vọt, Trọng Tử đoán đó chính là Phù Sinh phái mà Hải Sinh đạo trưởng sáng lập. Năm đó, nàng đã từng đi qua nơi này, mơ hồ nhận ra đây đúng là núi Thanh Trường thì không khỏi cảm thấy vui sướng trong lòng. Quả nhiên hấn đã giữ lời. Hấn cũng giống Vạn Kiếp, mặc dù là ma nhưng đối với nàng lại không quá xấu xa.

“Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi.”

“Ngươi phải đi sao?”

“Ta là ma, nhìn thấy ta, lão già họ Mẫn kia nhất định sẽ rất tức giận.”

Mặc dù Trọng Tử không thích Mẫn Vân Trung chút nào nhưng vì ông ta là sư thúc của Lạc Âm Phạm nên nàng không dám có ý bất kính, giờ nghe Vong Nguyệt gọi thẳng ông ta là “lão già họ Mẫn”, nàng bất giác thấy há hê. “Được thôi, người đi đi!”

Vong Nguyệt cúi xuống thật thấp, nói: “Người có sát khí trời sinh, nhất định sẽ không được Tiên môn coi trọng. Nếu người nhập ma đạo, ắt sẽ rất lợi hại.”

Trọng Tử sầm mặt. “Ta sẽ không bao giờ nhập ma đạo.”

Vong Nguyệt “ừm” một tiếng rồi nói: “Sát khí trời sinh cũng chưa chắc sẽ nhập ma.”

Nghे được lời này, Trọng Tử có vẻ rất thích thú, thiện cảm đối với hắn lại tăng thêm vài phần, nàng vui vẻ nói: “Cảm ơn người đã đưa ta đến đây.”

“Không cần phải cảm ơn ta.” Phần mũ của chiếc áo choàng đen che khuất phân nửa khuôn mặt hắn, nhìn không rõ biểu cảm trên gương mặt, hắn đặt bàn tay có ngón áp út đeo chiếc nhẫn thạch anh tím lấp lánh kia lên vai nàng. “Mong rằng sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Trọng Tử gật đầu. “Được, ta sẽ nhớ kỹ những lời này của người.”

Hắn giơ tay lên, ý bảo nàng mau đi đi.

Trọng Tử nóng lòng muốn gặp sư phụ, vội vẫy tay chào hắn, không quay đầu lại, cứ thế chạy về phía núi Thanh Trường.

Lúc bóng hình của nàng đã mờ khuất, Vong Nguyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

“Con bé đó là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, Thánh quân nghĩ thế nào mà lại thả nó trở về?” Tên mặt quỷ Dục Ma Tâm hiện thân.

“Bởi vì ta biết nó không thể quay lại nơi đó được nữa.”

“Ý của Thánh quân là...”

“Theo tin mật báo từ Tiên môn, con bé đã có âm mưu thi triển huyết chú nhằm thức tỉnh Thiên ma lệnh.” Vong Nguyệt nhìn theo hướng Trọng Tử vừa khuất dạng, trong không khí u ám trầm lặng, hiếm khi thấy giọng nói của hắn dịu dàng như lúc này. “Người nghe thấy rồi đấy, con bé nói là nó bị người khác hãm hại, việc này không phải là ý nguyện của nó.”

“Thánh quân tin lời của con bé đó ư?”

“Sao lại không chứ?”

“Nếu nó quay về Nam Hoa, nhất định sẽ bị trục xuất tới Côn Luân. Cứu người khỏi động băng dưới chân núi Côn Luân khó như lên trời. Nếu kẻ kia thực sự muốn lợi dụng con bé để phá bỏ phong ấn của Thiên ma lệnh thì ắt hẳn sẽ ngăn cản việc này.” Dục Ma Tâm lắc đầu. “Nhưng con bé đó không có quan hệ gì với Nghịch Luân, kẻ đó dựa vào đâu để khẳng định máu của con bé có thể giải trừ phong ấn?”

Vong Nguyệt nói: “Ai nói với ngươi là không có quan hệ gì?”

Dục Ma Tâm khiếp sợ, nói: “Ý của Thánh quân là...”

“Thiên Chi Tà đã theo Nghịch Luân bao lâu, đối với chuyện của Nghịch Luân, hẳn nắm rõ hơn chúng ta nhiều.”

“Thánh quân nghi ngờ kẻ đó chính là Thiên Chi Tà sao?”

“Ngoài hẳn ra, còn có thể là ai được?” Vong Nguyệt cười khẩy một tiếng, nói. “Hẳn muốn con bé thức tỉnh Thiên ma lệnh, đáng tiếc là hẳn đã tính toán quá vội vàng, không thể giải trừ phong ấn, còn hại con bé bị trục xuất tới Côn Luân.”

Dục Ma Tâm nhớ ra điều gì, vội nói: “Chẳng lẽ lần này Vạn Kiếp bắt cóc con bé giữa đường cũng là ý của Thiên Chi Tà, muốn ngăn cản con bé tới núi Côn Luân hay sao? Nhưng Thiên Chi Tà có quan hệ gì với Vạn Kiếp cơ chứ?”

“Chỉ cần người còn sống là có thể tạo dựng các mối quan hệ.” Vong Nguyệt cúi đầu, kéo vạt áo choàng phía bên ngoài. “Con bé đã nói có người lợi dụng giấc mơ để điều khiển nó.”

“Nghe nói thuật Nhiếp hồn của Thiên Chi Tà rất nổi tiếng, nhưng đây rõ ràng là thuật Mộng yểm, sở trường của Mộng Ma.” Dục Ma Tâm ngạc nhiên, nghi ngờ. “Năm đó, thủ hạ của Nghịch Luân có tả hộ pháp Thiên Chi Tà, hữu hộ pháp Mộng Ma, lẽ nào Mộng Ma vẫn còn sống?”

Vừa dứt lời, khung cảnh bốn phía bắt đầu biến đổi, rừng cây, sườn núi hoàn toàn biến mất, toàn bộ nơi này đã biến thành rừng lê bát ngát. Dưới ánh trăng vàng vọt, một bông hoa lê trắng nõn, trong sáng, thuần khiết như tuyết hiện lên giữa nền trời tối sẫm. Từ nơi sâu thẳm trong rừng, đóa hoa lê khoan thai bay tới. Càng tới gần, đóa hoa càng lớn dần, đến khi nó ở trước mặt Vong Nguyệt thì trên đó xuất hiện một bóng người, một nữ tử khoác xiêm y lụa màu trắng từ bông hoa bước xuống, nước da trắng nõn, mái tóc dài cũng trắng như tuyết, giống hệt bông hoa lê bên cạnh.

“Mộng Cơ tham kiến Thánh quân!”

Vong Nguyệt cười nói: “So với Mộng Ma, ngươi còn kém xa.”

Mộng Cơ nghe thấy vậy cũng không cảm thấy tức giận, chỉ nở nụ cười duyên rũ, đứng sát hẳn.

Dục Ma Tâm lâm bẩm: “Nói như vậy, kẻ đó rốt cuộc là Thiên Chi Tà hay Mộng Ma?”

Ánh trăng chiếu rọi khắp khu vực phía nam núi Thanh Trường, rừng cây hun hút vô cùng trống trải, vắng lặng. Từ trước tới nay, Trọng Tử vốn không sợ đi lại trong đêm tối, nghĩ tới chuyện sắp được gặp lại sư phụ, trong lòng nàng tràn ngập hạnh phúc.

Trong bóng tối giữa rừng cây, một bóng trắng đứng lặng lẽ, hai con ngươi đen thẫm chớp động.

Cách phía trước mặt khoảng hơn mười trượng, con đường rộng lớn bỗng trở nên méo mó đến kỳ dị... Trọng Tử chưa phát hiện ra sự bất thường này, vẫn sải những bước dài về phía trước.

Con đường càng lúc càng hẹp, càng lúc càng khó đi, cây cỏ hai bên đường um tùm, rậm rạp, rõ ràng đây là đường lớn để lên núi, sao có thể biến thành thế này?

Một cơn gió thổi qua, tâm trí tỉnh táo lại, Trọng Tử dần phát hiện có điều gì đó bất ổn. Lúc một cành cây vướng vào góc áo, nàng dừng bước, định sắp xếp lại những suy nghĩ nghĩ trong đầu. Khi nàng ngược nhìn lên, con đường lớn đã biến mất tự lúc nào, thay vào đó là một rừng cây hoang sơ, rậm rạp.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Trọng Tử vô cùng kinh ngạc. Khi đã thấy rõ tình cảnh trước mặt thì người nàng trở nên lạnh toát. Dưới bụi cây kia có một thi thể đang nằm bất động, trên ngực vẫn còn cắm một cây chủy thủ.

Sư phụ và người của Tiên môn đều đang ở trên núi, sao lại có người chết ở đây? Trọng Tử kìm nén cơn sợ hãi, chậm rãi lùi về phía sau vài bước rồi dứt khoát xoay người, chạy ngược trở lại.

Trọng Tử chạy một mạch, không ngừng nghỉ, cây cỏ hai bên đường nhanh chóng lùi về phía sau. Khi cảm thấy mình đã ở khoảng cách đủ an toàn, nàng mới dừng lại, tựa vào một khối đá lớn, thở dốc. Chưa kịp trấn tĩnh, đang định đưa tay lau mồ hôi thì vừa nhướng mắt lên, nàng lại nhìn thấy một thi thể! Vẫn trang phục đó, tư thế đó, kể cả bụi cây bên cạnh cũng giống hệt lúc nãy. Mồ hôi lạnh không ngừng thấm ướt áo, Trọng Tử xoay người, chạy bán sống bán chết, nhưng rõ ràng nàng đã chạy rất xa mà cái thi thể kia vẫn chình ình trước mắt. Chạy tới chạy lui, rốt cuộc vẫn quay về chỗ cũ. Trọng Tử quả thực muốn nổi điên. “Là ai? Người là ai?”

Không có tiếng trả lời.

Vạn Kiếp ư? Hắn muốn giết người thì dễ như trở bàn tay, hà tất phải dùng đến chủy thủ? Hơn nữa, hắn vội vàng đi cứu Cung Khả Nhiên cơ mà, sao có thể ở đây giết người được? Vong Nguyệt ư? Hắn nhất định không dám lừa gạt Ma thân. Nếu chính miệng hắn đã thề như vậy thì ắt không có ý muốn hãm hại nàng. Điều quan trọng hơn nữa là, có kẻ đã cố ý dẫn dụ nàng tới chỗ thi thể này, hắn rốt cuộc có ý gì?

Trọng Tử nhắm mắt trong giây lát, trấn tĩnh lại, sau đó lại mở mắt ra, bước từng bước về phía thi thể kia.

Đây là thi thể của một đệ tử Tiên môn, mi thanh mục tú, vẻ mặt vẫn duy trì trạng thái trước lúc chết một khắc, hơi thở dần, tay vẫn nắm chặt trường kiếm, kiếm còn nguyên trong vỏ. Nhìn rõ khuôn mặt y, Trọng Tử vô cùng đau xót. “Vị Hân sư huynh!”

Người này chính là đệ tử của Nam Hoa phái, tên là Vị Hân, đồ tôn của Mẫn Vân Trung, lúc trước y rất ân cần với Trọng Tử, lúc nàng bị phạt đến Côn Luân, y đã đứng ra xin các vị tiên tôn tha tội cho nàng.

Trọng Tử không nén nổi cảm xúc, quỳ xuống bên cạnh y, khóc òa, vừa khóc vừa mắng: “Rốt cuộc người là ai? Người hãm hại ta đã đành, sao còn hại Vị Hân sư huynh?”

Nàng đang chìm trong đau khổ, cách đó không xa chợt có tiếng động.

“Mau đỡ vị sư huynh này lên núi trị thương!”

“Văn sư cô, bên kia còn có một sư huynh nữa, hình như đã...”

“Đưa cả lên!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trọng Tử vội vén bụi cây nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy Văn Linh Chi đang dẫn theo đám đệ tử tiến về phía này, vừa đi vừa kiểm kê số người thương vong và sống sót, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh, lãnh đạm, rất có khí phách của đệ tử Nam Hoa phái.

“Một sư huynh đâu?”

“Qua bên kia kiểm tra chưa?”

Văn Linh Chi đỡ lấy một gã đệ tử bị thương, nghi ngờ nói: “Tôn giả đã đích thân chọn người bố trí trận địa, sao có thể xảy ra sai sót được?”

Giọng nói của đệ tử kia vô cùng yếu ớt: “Tôn giả không hề tính toán sai, vừa rồi đối mặt với Vạn Kiếp, chúng ta muốn dùng Hồn Thiên trận để vây bắt hắn, ai ngờ lại thiếu mất một người, không thể lập được trận pháp.”

Văn Linh Chi vội hỏi: “Thì ra là thế, không biết là thiếu ai?”

“Chính là Vị Hân sư huynh của quý phái, huynh ấy vốn ẩn nấp ở chỗ kia.” Đệ tử kia chỉ tay về phía Trọng Tử đang đứng theo dõi tình hình. “Trước đó ta còn đi tìm huynh ấy nói chuyện, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì mà không thấy huynh ấy đâu nữa.”

Văn Linh Chi bảo hai đệ tử khác đưa vị sư huynh này lên núi rồi ra lệnh cho những đệ tử còn lại: “Lục soát cẩn thận cho ta, xem còn ai sống, ai chết nữa không.”

Chúng đệ tử đều vâng lệnh.

Nghe thấy những lời này, Trọng Tử đã đoán sơ lược tình hình, kẻ giết chết Vị Hân sư huynh nhất định là kẻ đứng sau giạt dây kia, hẳn ra tay nhằm phá Hồn Thiên trận để Vạn Kiếp có thể thuận lợi cứu Cung Khả Nhiên. Dù sao hẳn cũng đang ở Tiên môn, hẳn còn rất nhiều việc muốn lợi dụng Vạn Kiếp làm giúp, nếu Vạn Kiếp bị bắt thì chẳng phải là việc tốt đẹp với hẳn. Hẳn cố ý dẫn dụ nàng đến chỗ này, lẽ nào...

Trọng Tử chợt tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, nàng hiểu rõ nếu để bọn Văn Linh Chi phát hiện ra nàng lúc này thì dù có trăm ngàn cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được, vì vậy nàng toan đứng dậy, định bỏ trốn.

“Ai ở đằng kia?”

Văn Linh Chi đã trải qua bao năm tu hành khổ cực, linh lực tiến triển cực nhanh, mọi động tĩnh xung quanh không thể qua được mắt nàng ta. Phát hiện có người nghe trộm, nàng ta liền vung kiếm chém tới.

Trọng Tử kinh hãi, không lên tiếng thì không được mà lên tiếng cũng chẳng xong, chỉ biết trợn trừng mắt nhìn thanh kiếm kia bỏ xuống người mình. Trong lúc nguy cấp, một thanh kiếm khác bỗng từ phía sau bay tới. Hai thanh kiếm va vào nhau, kiếm khí bùng lên, “keng” một tiếng, thanh bảo kiếm trên tay Văn Linh Chi rung bần bật rồi bị dội ngược trở lại khiến nàng ta cũng bị đẩy lùi về phía sau vài bước, suýt thì ngã sấp mặt xuống đất.

Đó là một thanh kiếm thép bình thường, giống như chủ nhân của nó vậy, vô cùng chân chất nhưng không ai dám tỏ thái độ khinh thường.

Trọng Tử ngo ngác nhìn y.

“Hóa ra là Mộ sư huynh.” Văn Linh Chi cùng các đệ tử khác chạy tới, nhìn thấy Mộ Ngọc thì thở phào nhẹ nhõm nhưng sau đó liền sững người lại. “Trọng Tử?”

Dung mạo của nàng rõ ràng đã bị Vạn Kiếp làm phép che đi, tại sao nàng ta vẫn nhận ra? Trọng Tử lập tức đưa tay lên sờ mặt, nhất thời hoảng sợ. Ai mà lợi hại đến vậy, có thể giải được thuật pháp của Vạn Kiếp?

Không khí xung quanh bỗng trở nên đông cứng, chúng đệ tử nhìn thi thể của Vị Hân sư huynh đang nằm trên mặt đất, lại liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Văn Linh Chi bình tĩnh nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lúc ta tới đây đã thấy Vị Hân sư huynh...” Trọng Tử run rẩy, trong lòng tràn ngập cảm giác sợ hãi lẫn tuyệt vọng. Đã từng bị mưu hại, không ngờ còn có lần thứ hai, lúc này nàng có nói gì đi nữa cũng chỉ là thừa, nàng thà chết còn hơn phải nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt sư phụ.

Văn Linh Chi khẽ nhếch khóe miệng, không nói một lời.

Cuối cùng, Mộ Ngọc đi tới, kéo tay Trọng Tử, mỉm cười. “Không sao đâu, người trở về là tốt rồi.”

Được một bàn tay ấm nóng nắm chặt, Trọng Tử cảm thấy yếu đuối đến mức rơi lệ, lẩm bẩm: “Mộ sư thúc...”

Mộ Ngọc nói: “Tôn giả đang ở đây, để ta dẫn người đi gặp người.”

“Nghe nói đồ đệ của hộ giáo đã tự trở về, bản lĩnh thật không nhỏ.” Mấy viên minh châu tỏa sáng lấp lánh, chiếu rọi bốn phía, sáng tỏ như ban ngày. Lúc này, trên khoảng đất trống, một đám người đã đứng chật cứng, người vừa nói chính là người đang cầm trên tay thanh Phù Đồ Tiết – Mẫn Vân Trung, đứng bên cạnh ông ta là Ngọc Hư Tử, Hải Sinh đạo trưởng và mấy vị chương môn khác.

Cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của Lạc Âm Phàm, Trọng Tử cắn chặt môi, không dám mà cũng không đành lòng nhìn chàng, nhưng cuối cùng nàng vẫn liếc mắt về phía người đang đứng giữa bao người ấy. Vẫn bộ y phục trắng tinh, vẫn mái tóc đen dài, vẫn khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện gì, đẹp mà vô cùng lạnh lùng.

Văn Linh Chi đứng lùi về phía sau, nói: “Su phụ, Vị Hân...”

Lúc này Mẫn Vân Trung mới để mắt tới thi thể của Vị Hân sòng soài trên mặt đất. Từ trước đến nay ông ta luôn che chở, bảo vệ đồ đệ của mình, đến cả đồ tôn cũng được ông ta bao bọc, nhìn rõ sự tình trước mắt, ông ta vừa đau lòng vừa giận dữ nói: “Được! Được lắm! Đến cả sư huynh đồng môn mà cũng xuống tay được! Âm Phàm, ngươi đã thu nạp một nghiệt đồ, ta sẽ thay ngươi thanh lý môn hộ^[1]!”

[1] Thanh lý môn hộ: Xử lý đệ tử phản bội hoặc làm bại hoại sư môn.

Phù Đồ Tiết tỏa ra ánh sáng chói lòa, giữa không trung, một luồng khí mạnh mẽ màu trắng bạc tạo thành một trận đồ bát quái không lồ, hướng về phía Trọng Tử đang đứng mà chụp xuống.

“Lục tiên án!”

Đây là đòn tuyệt sát của Tiên môn: Đồ ma lục tiên.

Mẫn Vân Trung thân là đốc giáo, nắm trong tay quyền xử phạt ở Nam Hoa. Việc Thiên ma lệnh lần trước, ông ta đã vô cùng bất mãn với cách xử

lý của Lạc Âm Phạm, huống chi lúc này Vị Hân đã chết, ông ta vô cùng giận dữ, đâu thể lưu tình cho Trọng Tử? Trải qua hơn một nghìn năm tu hành khổ cực, hành động của ông ta vô cùng nhanh nhẹn, không ai kịp cứu viện, Lạc tiên ẩn giáng xuống, đừng nói chỉ có một mình Trọng Tử, kể cả có mười Trọng Tử cũng phải hồn xiêu phách lạc.

Chúng đệ tử ai nấy đều biến sắc mặt, ngay cả mấy vị chương môn cũng vô cùng kinh hãi, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía một người.

Chàng vẫn lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ không có ý ngăn cản.

Không hề có vẻ phẫn uất và oán giận, cũng không hề tỏ ra âm ức, chỉ có vẻ đau buồn đến cực điểm, Trọng Tử kinh ngạc nhìn chàng, lúc này ngay đến tư cách kêu hai tiếng “oan uổng” nàng cũng không có. Bất luận nàng nói gì, người khác cũng không bao giờ tin nàng, ngay cả chàng cũng vậy.

Là nàng đã quá khinh suất mà trúng kế, nàng chết cũng chẳng có gì đáng tiếc, thế nhưng chàng vẫn chưa biết kẻ kia vẫn còn nhơn nhơ ẩn nấp trong Tiên môn, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay hãm hại chàng!

Trọng Tử bỗng hoàn hồn, cơ hồ bị Lạc tiên ẩn ép chặt đến nỗi không hít thở nổi nữa, nàng cố hết sức để há miệng. Chưa kịp thốt lên tiếng nào, bên tai bỗng vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc. Trường kiếm Trục Ba đã rời khỏi vỏ tự lúc nào, một luồng khí ngũ sắc xanh, trắng, đỏ, đen, vàng toát ra từ thanh kiếm lao thẳng xuống, phá tan Lạc tiên ẩn, tạo thành một vòng xoáy lớn, thuật pháp cực thiên thượng cổ nhanh chóng bị cắt đứt, luồng khí mạnh mẽ kia tựa hồ cũng bị đánh tan như những bọt sóng trắng xóa, bắn tung tóe ra tứ phía.

Trọng Tử đang ở trung tâm của vòng xoáy, bị một loại năng lượng mạnh mẽ đánh ngã, miệng phun ra một ngụm máu, đầu đau như búa bổ, bên tai chỉ còn vang lên những tiếng ong ong.

Trục Ba xoay trên không hai vòng rồi trở lại võ, người cầm kiếm vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

Mấy vị chưởng môn thở phào nhẹ nhõm. Mọi sư phụ trên thế gian đều mong muốn bảo vệ, che chở cho đồ đệ của mình, ngay cả khi đồ đệ đã phạm sai lầm lớn, cũng không thể trơ mắt đứng nhìn đồ đệ chết trước mặt mình.

Trong mắt mọi người, nghiệp chướng của Trọng Tử vô cùng nặng nề, nhưng bất luận thế nào, chàng vẫn ra tay cứu nàng.

Mọi cảm giác đau đớn lúc này cũng không thể so sánh với sự tổn thương bấy lâu nay nàng phải gánh chịu, Trọng Tử chân chừ một lát rồi quỳ xuống.

Mẫn Vân Trung đón lấy Phù Đồ Tiết nhưng bị lực của nó đẩy ngược lại, ông ta lùi về phía sau hai bước mới đứng vững, giận dữ quát: “Giáo quy của Nam Hoa, trong mắt hộ giáo không là gì cả sao?”

Lạc Âm Phàm làm như không nghe thấy.

Mộ Ngọc thở phào nhẹ nhõm, tiến lên thưa: “Vị Hân chết cách đây đã hai canh giờ rồi.”

Không cần phải nói nhiều nhưng ai cũng hiểu được ý tứ trong đó. Nếu thật sự là do Trọng Tử hạ thủ thì nàng đã bỏ trốn từ lâu, cần gì phải ở lại chỗ này?

Mẫn Vân Trung hơi sững sốt nhưng rất nhanh sau đó ông ta lại giấu cợt, nói: “Có hộ giáo ở đây, chỉ cần nói là nó bị mộng yểm mà gây họa thì có sai đến mấy tất sẽ thành trong sạch.” Rồi ông ta liếc nhìn thi thể trên mặt đất. “Để có thể đâm được chủ thủ vào ngực Vị Hân, hẳn phải là người vô cùng quen thuộc với cậu ta. Từ trước tới nay, Vị Hân luôn đối xử rất ân cần với Trọng Tử, ắt là sẽ không đề phòng nó.”

Mộ Ngọc nói: “Cũng có thể đây là thuật Nhiếp hồn.”

“Hóa ra Vạn Kiếp còn cần thuật Nhiếp hồn giúp đỡ nữa đây!” Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói. “Hộ giáo định xử lý thế nào?”

Lạc Âm Phàm không trả lời.

Trọng Tử gắng gượng bò nhoài đến trước mặt chàng, quỳ xuống, biết rõ việc này thật khéo trùng hợp, khó có ai tin được nhưng nàng vẫn kể lại sự việc từ đầu tới cuối một lần. Quả nhiên sau khi nghe những lời này, ai nấy đều chau mày.

Mẫn Vân Trung nói: “Ý của ngươi là trong Tiên môn có gian tế sao?”

Trọng Tử gật đầu.

“Gian tế là ai?”

“Đệ tử... đệ tử không biết.”

“Ngươi luôn một mực nói có người hãm hại ngươi”, Mẫn Vân Trung nói. “Vậy ta hỏi ngươi, ngươi bị Vạn Kiếp bắt đi, tại sao có thể trốn về đây được?”

Trọng Tử do dự giây lát, nói: “Là... hãn đã đưa đệ tử ra ngoài.”

“Hãn đối xử với ngươi không tồi nên ngươi liền thừa dịp Vị Hân không phòng bị mà xuống tay với nó, nhằm giúp hãn trốn thoát, đúng không?”

“Đệ tử không làm vậy! Vị Hân sư huynh đối xử với đệ tử rất tốt, sao đệ tử có thể hãm hại huynh ấy được chứ?”

Lạc Âm Phàm rớt cuộc cũng lên tiếng: “Không có chứng cứ xác thực, sử dụng hình phạt nặng như thế, thật không thích hợp chút nào.”

Lời nói này rõ ràng là muốn bao che cho Trọng Tử, Lạc Âm Phàm một khi đã nhận định chuyện gì thì dù có tranh cãi đến đâu cũng không lay chuyển được. Mẫn Vân Trung không muốn tranh cãi ầm ĩ với chàng, hơn nữa sự việc lần này đúng là có điều gì đó rất kỳ lạ, đành nhượng bộ nói: “Nếu hộ giáo đã nói như vậy, ta tạm thời tin con bé một lần, nhưng tội lần trước thì vẫn không thể tha thứ được.”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Lập tức đưa Trọng Tử tới núi Côn Luân thụ hình.”

Trọng Tử vội cầu xin: “Xin sư phụ và Mẫn tiên tôn thư thả cho đệ tử ít ngày, tạm thời đệ tử chưa thể đi ngay được.”

Lạc Âm Phàm chưa kịp nói lời nào, Mẫn Vân Trung đã mắng: “Nghịch chương, xảo quyệt nói những lời dối trá đã đành, còn muốn ngông cuồng trốn tránh hình phạt nữa!”

“Không phải như thế đâu ạ, đệ tử đã hứa với Vạn Kiếp sẽ quay lại Vạn Kiếp cung.”

“Hứa với Vạn Kiếp?” Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Người muốn ruộng bỏ sư môn, phản bội Tiên môn mà đầu hàng ma giới sao?”

“Không phải như vậy, năm xưa Vạn Kiếp đã cứu đệ tử.” Trọng Tử nhìn Lạc Âm Phàm. “Nếu đệ tử không quay về, Cung tiên tử nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Có thể những chuyện như thế này sẽ không bao giờ chấm dứt... Hẳn chẳng qua bị người khác uy hiếp. Sư phụ từng giáo huấn đệ tử phải báo ân, không báo thù, đợi khi đã điều tra ra kẻ đứng sau giật dây kia là ai, đệ tử nhất định sẽ trở về Nam Hoa chịu tội, đến Côn Luân thụ hình.”

Ai nấy đều cau mày.

Mẫn Vân Trung cả giận, nói: “Hiện nay ở ma giới không có ai mạnh hơn Vạn Kiếp, ai có thể uy hiếp được hắn? Huống chi chính hắn đã lấy trộm Ma kiếm, nghiệp chương vô cùng nặng nề, chết cũng không có gì đáng tiếc. Ta thấy người rõ ràng đã bị hắn mê hoặc rồi, tên nghịch đồ này không có ý hối cải gì hết, hộ giáo còn muốn thiên vị cho nó, không phải là quá đáng sao?”

Lạc Âm Phàm nhìn nàng, nói: “Nếu người còn nhớ rõ mình là ai thì trước hết hãy đến núi Côn Luân thụ hình.”

“Nhưng...” Sư phụ đang che chở cho nàng, sao nàng không hiểu cơ chứ? Nhưng nếu thật sự phải tới Côn Luân bây giờ thì đại thúc biết làm thế nào, kẻ đó nhất định sẽ không ngừng lợi dụng Cung Khả Nhiên để uy hiếp đại thúc.

Thấy tiểu đồ đệ phân vân, do dự, rốt cuộc Lạc Âm Phàm cũng nổi giận. Mới xa cách có mấy tháng mà ngay cả lời nói của chàng, nàng cũng không thèm nghe nữa sao? Nàng bị bắt cóc tới ma cung, chàng vẫn một mực tin tưởng nàng bởi chàng biết chắc nàng sẽ không bao giờ làm trái lời dạy của chàng, nhưng bây giờ chàng không còn vững tin nữa, dù sao tâm tính của nàng vẫn rất mực đơn thuần, một khi đã bị mê hoặc, trang giấy trắng nhuộm mực đen cũng là điều dễ hiểu.

Dĩ nhiên nàng sẽ không giết người, nhưng nàng không hiểu rằng, cho dù nàng không nói dối thì cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi, vì số trời đã định cho nàng và Thiên ma lệnh có một mối quan hệ bí ẩn nào đó, Nam Hoa không chứa chấp nổi, Tiên môn cũng không thể chứa chấp, ngay cả chàng cũng chỉ bảo vệ, che chở được cho nàng đến một mức độ nào đấy thôi, từ nay về sau nàng sẽ phải thế nào đây? Nếu giữ nàng tiếp tục ở lại Nam Hoa, chỉ cần một chút sai lầm nữa thôi, nàng tuyệt đối sẽ không còn may mắn như lúc này mà sẽ bị hồn xiêu phách tán. Đối với người mang trong mình sát khí trời sinh thì đó là kết cục tốt nhất. Bị băng tủa một trăm năm mặc dù khổ cực nhưng có thể khiến người khác yên tâm, ở đó nàng

cũng sẽ được an toàn, đến khi tu thành Kính tâm thuật, chàng nhất định sẽ đón nàng trở về Nam Hoa.

Nghiệp chướng này, sao không chịu hiểu cho nỗi khổ tâm của chàng? Bản thân đã khó giữ nổi tính mạng, còn muốn quay về Vạn Kiếp cung, thật tình không biết ma khí của Vạn Kiếp đã xâm nhập vào tâm trí nàng đến độ nào rồi. Mấy năm nay hấn giết người không ghê tay, bất luận thế nào hấn cũng đã tạo ra nghiệp chướng vô cùng nặng nề.

Lạc Âm Phàm không dùng dằng thêm nữa, giơ tay lên, dứt khoát đẩy nàng đi.

“Sư phụ!” Trọng Tử vô cùng căng thẳng, dĩ nhiên nàng không sợ bị phạt nhưng nếu không có Vạn Kiếp thì nàng đã bị người ta đánh chết từ lâu rồi. Hơn nữa, lúc này đã biết hấn chẳng qua bị người khác uy hiếp, đó không phải chủ ý của hấn, nàng càng không nỡ lòng hãm hại hấn.

Linh đài ẩn bắt ngờ phong tỏa quanh người nàng, nàng vốn định dùng Linh đài ẩn để cầu xin Lạc Âm Phàm dừng tay, cho nàng cơ hội giải thích tất cả, nhưng không ngờ hành động này của nàng đã tuyên bố với Tiên môn rằng: nàng đang cố tình ngang ngược với sư phụ. Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều lắc đầu ngán ngẩm.

Lạc Âm Phàm tức giận đến mức bật cười lạnh lẽo. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tiểu đồ đệ đã khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác trước rất nhiều, linh lực tiến bộ không nói làm gì, gan cũng ngày càng lớn, dám dùng thuật pháp do chính chàng dạy để đối phó với chàng!

Chúng đệ tử chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của chàng lúc này, ai nấy đều sợ hãi đến mức nín thở, ngay cả Mẫn Vân Trung cũng ngán người. Nhưng bản thân Lạc Âm Phàm không ý thức được điều đó, pháp lực trong lòng bàn tay không ngừng tăng lên, giận dữ nói: “Còn dám cãi lời thì không nên gọi ta là sư phụ nữa!”

Lời nói ra vô cùng nặng nề, Trọng Tử kinh hoàng, không chút nghĩ ngợi liền thu hồi Linh đài ấn. Cùng lúc đó, nòng bồng kêu lên một tiếng đầy đau đớn, luồng sức mạnh như vũ bão ập tới đánh bay nòng ra xa, khiến nòng ngã nhào trên mặt đất, khoảng áo trước ngực nhuộm màu đỏ rực, máu cứ thế ộc ra bên khõe miệng.

Lạc Âm Phàm thu tay lại, lạnh lùng nói: “Mộ Ngọc, phái người đưa con bé đến Côn Luân thụ hình ngay lập tức!”

Mộ Ngọc tuân lệnh, đang định tới đỡ Trọng Tử dậy, bỗng trước mắt hiện ra một bóng hình tựa một cơn lốc xoáy, quay đi quay lại đã không thấy Trọng Tử đâu nữa.

Mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt, ai nấy đều ngẩn người.

“Là Vạn Kiếp!”

“Đuổi theo!”

Mẫn Vân Trung chạy theo trước, sau đó Mộ Ngọc và Văn Linh Chi cũng không hẹn mà cùng đuổi theo.

Trong đại điện chỉ toàn một màu đen như đầm nước tối tăm, mù mịt, cây Xích Xà Đằng ngàn năm vẫn hùng hực cháy dữ dội, phát ra những tia sáng lấp lánh, âm áp. Tiếng gió thổi bung vạt áo, hai cái bóng một đen một trắng lướt vào đại điện, từ từ hạ xuống mặt đất.

Vạn Kiếp buông Trọng Tử ra, lão đảo bước một cách khó nhọc, chắc hẳn bị thương không nhẹ. May mà vừa rồi Lạc Âm Phàm không đuổi theo, nếu không bọn họ có thuận lợi về được đến đây hay không hoàn toàn là điều khó đoán định.

Trọng Tử mặt cắt không còn giọt máu, kinh ngạc bội phần, nhìn hấn nhích từng bước tới bên chiếc giường đá đen, lúc đó nàng mới định thần trở lại, tiến lên định dìu hấn.

Hấn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, tự mình đi tới bên giường, ngồi xuống, nói: “Ngươi... vì sao lại không nghe lời sư phụ ngươi?”

Trọng Tử cup mắt, nói: “Dù sao bọn họ cũng không tin ta bị hãm hại, ta không muốn tới Côn Luân thụ hình.”

Hấn trầm mặc trong chốc lát rồi khước miệng lại cong lên.

Từ lúc đến Vạn Kiếp cung, đây là lần đầu tiên Trọng Tử thấy hấn cười, nụ cười tuy nhợt nhạt nhưng vẫn đủ để xua tan vẻ lạnh lùng vốn luôn hiện hữu trên gương mặt hấn, đôi mắt phượng dịu dàng vô cùng đẹp đẽ, giống hệt bao năm về trước, chưa bao giờ thay đổi. Kể cả khi người ở trước mặt không mặc y phục màu trắng, không hề có mái tóc đen huyền, óng ả như trong trí nhớ, nụ cười cũng không rạng rỡ như năm xưa mà trĩu nặng, nhưng Trọng Tử vẫn thật sự cảm nhận được, đây chính là vị thần tiên ca ca đã cứu mình năm nào.

Nàng thấp giọng gọi: “Đại thúc!”

Hấn nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, đưa cho nàng một viên thuốc, sau đó chậm rãi nằm xuống, có vẻ như hấn đã mệt rũ rời. “Ta muốn nghỉ ngơi một lát, ngươi uống viên thuốc đó để trị thương đi!”

Nhìn thấy người đang nằm trên giường đã nhắm chặt đôi mắt phượng, khuôn mặt tuấn tú khi hấn say ngủ trở nên bình an và dịu dàng hơn bất cứ lúc nào, Trọng Tử mới lặng lẽ ngồi bó gối trước chiếc giường đá đen. Linh lực dần khôi phục, trong tay vẫn nắm chặt viên thuốc, trong đầu không hề có ý niệm muốn trị thương, cho dù lúc này mặt nàng đã tái nhợt, không đứng lên nổi nữa, mặc cho cơn đau lan tràn khắp mọi góc ngách trên cơ thể.

Sư phụ luôn che chở, bảo vệ nàng, cho nàng rất nhiều cơ hội, nhưng nàng không thể làm hại người trước mặt này được. Nàng biết, sau sự lựa chọn này, sư phụ sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng nữa, nàng đã phụ lòng chàng khiến chàng khổ tâm mất rồi!

Bên cạnh bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ, hóa ra đó là Hư Thiên Ma Xà. Nhìn thấy chủ nhân bị thương mà hôn mê, nó liền vịn vẹo bò qua phía bên này, cuối cùng dừng lại bên cạnh Trọng Tử, ngóc đầu nhìn.

Nó muốn cắn nàng sao? Như vậy cũng tốt. Nếu nàng chết rồi, sư phụ sẽ tha thứ cho nàng. Trọng Tử lầm bầm: “Nếu ngươi cũng cảm thấy ta đáng chết thì mau cắn chết ta đi!”

Không ngờ, Tiểu Ma Xà chỉ nhìn Trọng Tử trong giây lát chứ không có ý cắn nàng. Nó quay đầu, bò lên giường uốn éo tới bên cạnh Vạn Kiếp, cuộn người lại.

Con người khi đối mặt với sự tuyệt vọng thì đều có thói quen tìm kiếm chút hy vọng mong manh trong những câu chuyện chẳng liên quan đến mình. Tinh thần của Trọng Tử bất giác đã tốt hơn trước, nàng tự trấn an, cho dù không thể quay về thì chỉ cần còn sống, tất sẽ còn cơ hội gặp lại chàng.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại, Trọng Tử thấy mình đang nằm trên chiếc giường đá đen, còn người vốn nằm trên chiếc giường này thì đã biến mất tự lúc nào. Lòng ngực không còn cảm giác đau đớn nữa, rõ ràng đã có người giúp nàng trị thương, Trọng Tử ngồi bần thần giây lát rồi đứng dậy, đi ra ngoài điện, phát hiện thấy Vạn Kiếp đang đứng giữa những đám mây.

Nếu đã cứu được Cung Khả Nhiên, tại sao hắn còn quay lại giết người? Có phải kẻ kia đã ngầm báo tin cho hắn? Không thấy Cung Khả Nhiên cùng về với hắn, xét cho cùng thì chẳng ai muốn sống ở một nơi giống như địa

ngục thế này, nhưng chẳng sao cả, những việc này đều chỉ là tạm thời, đợi đến khi tìm ra chân tướng kẻ đứng sau giật dây, mọi việc có thể kết thúc được rồi.

Trọng Tử xúc lại tinh thần, cố gắng tươi tỉnh lên một chút rồi ngự trượng bay tới bên cạnh hắn, gọi: “Sở đại ca!”

Hắn rõ ràng cảm thấy rất bất ngờ, liếc nhìn nàng rồi nói: “Cứ gọi là đại thúc đi!”

Trọng Tử vờ như không nghe thấy, lại nói: “Đại ca, từ nay về sau ta sẽ ở lại đây.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Gọi là đại thúc đi!”

Trọng Tử cắn môi, không nói gì nữa.

Hắn quay mặt đi, nhìn về phía những đám mây đằng xa, giọng nói không rõ là vui hay buồn: “Ngươi nên tới Côn Luân.”

“Nhưng kẻ đang uy hiếp người thì phải làm thế nào?”

“Không liên quan tới ngươi.”

Trọng Tử giật mình. “Đại thúc...”

Hắn thản nhiên nói: “Đi đi!”

Trọng Tử chằm chằm nhìn hắn hồi lâu, nhưng thấy hắn vẫn không có bất cứ biểu hiện nào khác, liền giật dỗi, quay người lại, nói: “Vậy thì ta đi!”

Kết giới ở cổng ra vào đã bị hắn hóa giải, Trọng Tử thuận lợi rời khỏi Vạn Kiếp cung, trong lòng tràn ngập nỗi ám ức và tức giận. Rõ ràng hắn

đang bị người khác uy hiếp nên nàng mới có thể lưu lại Vạn Kiếp cung lâu như thế mà vẫn bảo toàn được tính mạng. Sư phụ đã không còn cần nàng nữa, đến hắn cũng muốn đuổi nàng đi! Nếu hắn đã một mực cự tuyệt thành ý của nàng thì nàng còn điều gì để băn khoăn nữa chứ?

Cứ như vậy mà đi sao? Trọng Tử do dự hồi lâu, cuối cùng cảm thấy có gì đó không ổn, đang định quay về Vạn Kiếp cung tìm hắn thì nàng phát hiện ra mình không thể tìm lại cánh cổng vào Vạn Kiếp cung nữa. Lòng tràn ngập nỗi thất vọng, nàng đành quanh quẩn ở vùng lân cận xung quanh thành. Cuối cùng nàng lấy hết dũng khí, quyết định quay về Nam Hoa nhận tội, nhưng mới đi được vài bước thì một tin tức động trời đã ném trái tim nàng xuống vực sâu vạn trượng.

“Tôn giả nói vậy thật sao?”

“Đương nhiên, chương giáo đã sớm khuyên tôn giả trực xuất nàng ta khỏi sư môn rồi.”

“Bình thường nàng ta rất tốt, ai ngờ dám cả gan làm sư phụ mình bẽ mặt, còn phản bội sư môn, đầu hàng ma giới.”

...

Tiếng nói chuyện đó là của vài đệ tử Nam Hoa phái, tin tức của bọn họ tất nhiên không thể là giả, Trọng Tử từ lâu đã dự liệu được tình huống xấu nhất này nhưng giờ chính tai nghe thấy thì vẫn cảm thấy khó tiếp nhận.

Trọng Tử kinh hồn bạt vía, ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi thành. Trực xuất khỏi sư môn, chàng thật sự không cần nàng nữa sao? Cũng đúng, là do nàng không nghe lời, nhiều lần gây tội lớn khiến chàng bẽ mặt, nàng không xứng làm đồ đệ của chàng. Bây giờ chàng muốn cắt đứt mối quan hệ cuối cùng này, từ nay về sau nàng không bao giờ còn được trở về Tử Trúc phong, cũng không còn là Trọng Nhi của chàng nữa. Mọi thứ trên đời cơ hồ đã mất đi ý nghĩa.

Đầu óc mơ mơ màng màng, suy nghĩ rối loạn, nàng chẳng biết mình đã đi đến đâu, bèn mệt mỏi ngồi xuống bên đường, dựa người vào một tảng đá, ngủ thiếp đi.

“Đồ đệ của Lạc Âm Phàm đây sao?”

“Đúng là lúc tìm thì không thấy, giờ lại hiện lù lù ngay trước mắt. Tại sao đại ca không trói nó lại, giao cho đại hộ pháp mà lấy công?”

“Lạc Âm Phàm đã hại chúng ta không có chốn dung thân, bây giờ đồ đệ của hắn lại rơi vào tay chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không hưởng thụ trước một chút sao?” Một tên cười nhạt, nói.

“Chỉ sợ tiêu nha đầu này bản lĩnh không nhỏ...”

Bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh giấc, Trọng Tử nghi hoặc dụi dụi mắt, ngẩng lên, đầu tiên là ngây người, tiếp đó chuyển sang kinh ngạc, sau cùng biến thành mừng mừng tủi tủi như phát rồ.

“Su phụ!”

Không có tiếng trả lời.

Đúng rồi, lúc này chàng đang rất tức giận, muốn đưa nàng đến núi Côn Luân thụ hình mà! Trọng Tử lật đật bước lên phía trước, nói năng lộn xộn: “Su phụ, đệ tử biết sai rồi... Đừng đuổi đệ tử đi, đệ tử sẽ tới Côn Luân thụ hình, xin người đừng nóng giận...”

Nàng thút thít cầu xin chàng, chàng lại lẳng lẳng kéo nàng áp sát vào lồng ngực.

Trọng Tử không thể tin được, ngẩng lên. “Su phụ!”

Chàng mỉm cười.

Là nàng đang nằm mơ phải không? Trọng Tử hồ nghi có điều gì đó bất thường, thế nhưng nàng đã bị cảm giác kỳ quái này mê hoặc. Đây chẳng phải là điều nàng đã hy vọng bao năm nay sao?

Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng bất giác giơ tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt chàng. Nhưng cánh tay chợt dừng lại giữa không trung, do dự trong giây lát.

Chàng sững sốt, ánh mắt đột nhiên biến đổi.

Làm sao có thể không tôn trọng sự phụ như thế được? Trọng Tử hoảng sợ, cảm thấy mình đã làm càn, đang muốn lùi lại nhưng chàng lại một mực nắm chặt tay nàng, đưa lên môi. Như gần như xa, hơi thở ấm nồng dường như thiêu đốt lòng nàng đến bỏng rát. Trọng Tử như bị sét đánh, không thốt ra được lời nào.

Nằm mơ! Nhất định là nàng đang nằm mơ! Trong giấc mơ, chàng không hề có vẻ mặt lãnh đạm, trang nghiêm như thường ngày, không còn là sự phụ lúc nào cũng cao cao tại thượng khiến nàng vừa yêu vừa kính nữa, thay vào đó là một người nàng vừa yêu lại vừa sợ đánh mắt. Trong giấc mơ, đôi mắt chàng tràn ngập vẻ ôn hòa, cử chỉ cũng vô cùng thân thiết, nàng hạnh phúc đến nỗi không còn biết mình đang ở nơi nào, cả cơ thể và trái tim đều như muốn tan chảy.

“Sự phụ!” Nàng chỉ thốt ra được từ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng về thẹn thùng, trong đôi mắt to tròn chỉ còn lại sự vui sướng và say đắm.

Quả thật đây chỉ là một giấc mộng, vậy hãy cứ để nàng ở mãi trong giấc mộng này, vĩnh viễn đừng tỉnh lại nữa.

Nhưng giấc mộng tan biến còn nhanh hơn cả dự đoán của Trọng Tử. Sau một tiếng cười lớn, Lạc Âm Phàm đã biến mất không chút dấu vết, chỉ còn mấy luồng khí màu xanh lớn vờn trên không rồi bao trùm mặt đất, từ từ ngưng tụ thành hình khối, hóa thành mấy tên nam tử, có tên trông có vẻ tuấn tú, có tên lại rất xấu xí, dị hợm.

“Các ngươi...”

Tên nam tử đi trước bật cười quái dị, nói: “Tiểu mỹ nhân không nhớ ta sao? Chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà!”

Trọng Tử lâm bâm: “Ta không biết các ngươi.”

“Không biết ư?” Về mặt tên nam tử kia rất biểu cảm, lát sau y trở nên âm trầm, nói: “Nếu Lạc Âm Phàm không giúp đỡ tên Hải Sinh kia lập Phù Sinh phái chết tiệt gì đó thì chúng ta hà tất phải lưu lạc đến tận nơi này?”

Phù Sinh phái ư? Trọng Tử biến sắc mặt, nói: “Các ngươi là Dục Ma!”

Tên nam tử không hề phủ nhận, “chặc chặc” hai tiếng rồi quan sát nàng, nói: “Thật không ngờ, ngươi lại đem lòng yêu Lạc Âm Phàm.”

Tâm sự đã giấu kín bao lâu nay, tự cho là trên đời này trừ mình ra sẽ không có ai biết, hôm nay lại bị vạch trần, Trọng Tử vô cùng xấu hổ, không nói nên lời.

Tên Dục Ma kia hướng về phía thủ hạ của mình mà cười. “Nếu không có ái dục thì tại sao lại sinh ra loại ảo giác này chứ? Các ngươi nói xem, có phải nàng ta đã yêu sự phụ của mình rồi không? Chẳng phải lại giống như Âm Thủy Tiên đó sao?”

Đám Dục Ma kia cười to.

Thấy nàng dễ bị ảo giác mê hoặc, pháp lực lại không cao cường, tên Dục Ma cầm đầu không kiêng nể gì nữa, tiến tới chỗ nàng, nói: “Coi bộ người lớn lên cũng không tẻ lắm...”

“Người đừng lại gần!” Linh lực bỗng nhiên khó có thể hội tụ, nghĩ rằng trong lúc mê man mình đã trúng ma pháp của bọn chúng, Trọng Tử sợ hãi, liên tiếp lùi về phía sau.

Đúng lúc này, giọng nói của một nữ nhân vang lên: “Ai đang nhắc tới tên ta vậy?”

Chúng ma bỗng im bật.

Trọng Tử như nhìn thấy cứu tinh, vội nói: “Âm tiên bói!”

Trong chiếc áo bào rộng rãi màu đen tuyền, Âm Thủy Tiên đứng giữa không trung, nghe thấy tiếng gọi của nàng thì liếc nhìn một cái, vẻ mặt vô cùng hồ hững.

Nhìn rõ người vừa tới, chúng ma đều cảm thấy lúng túng, không ai dám mở miệng trả lời câu hỏi của nàng ta. Tên Dục Ma cầm đầu kia dường như cũng có chút thân phận trong ma giới, hấn tiến lên phía trước hành lễ, nở nụ cười hòa hoãn. “Hóa ra là Âm hộ pháp tới, thuộc hạ thất lễ rồi.”

Âm Thủy Tiên cười nhạt. “Dục Ma Tâm quá rồi rã, thế mà lại không quản được thuộc hạ của mình, để chúng mặc sức làm càn!”

Tên Dục Ma đó khom người, nói: “Thuộc hạ nhất thời lỡ lời, xin được nhận tội với Âm hộ pháp, xin Âm hộ pháp đừng chấp tiểu nhân, đừng để bụng chuyện này.”

Âm Thủy Tiên “hừ” lạnh một tiếng.

Trọng Tử nói: “Âm tiên bói cứu ta với!”

Âm Thủy Tiên quả nhiên nói: “Ta muốn đưa nha đầu kia đi.”

Tên Dục Ma đó vẫn muốn thương lượng: “Thuộc hạ thiết nghĩ, Âm hộ pháp nhúng tay vào việc này e là không thỏa đáng lắm.”

Âm Thủy Tiên cả giận nói: “Hỗn xược!”

“Thuộc hạ sao dám hỗn xược trước mặt Âm hộ pháp!” Tên Dục Ma chậm rãi nói. “Nàng ta là người của Lạc Âm Phạm, nếu thả nàng ta đi, Thánh quân trách tội thì ai dám gánh trách nhiệm này đây? Hai phái chúng ta từ trước tới nay nước giếng không phạm nước sông, đại hộ pháp cũng chưa từng nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Âm hộ pháp, Âm hộ pháp pháp lực cao cường, muốn lấy tính mạng của bọn thuộc hạ đây dễ như trở bàn tay, nhưng phạm là chuyện bao đồng thì nên linh động sẽ tốt hơn, cứ coi như người không nể mặt đại hộ pháp thì cũng nên chú ý tới sự an nguy của người khác.” Hắn còn cố ý nhấn mạnh vào từ “người khác”.

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nói: “Người đang uy hiếp ta sao?”

“Sao dám ạ!” Nam tử nói đến đó thì ngừng lại, vẻ cung kính không hề thay đổi. “Thuộc hạ chỉ cho rằng, hà tất chỉ vì một kẻ trong Tiên môn mà làm mất hòa khí giữa hai phái chúng ta?”

Âm Thủy Tiên không thèm nói thêm lời nào, nương theo làn gió mà rời đi.

Hiểu được mối lo ngại của nàng ta, Trọng Tử muốn gọi nàng ta lại nhưng không thốt nên lời.

Tên Dục Ma đắc ý quay người lại, nói: “Xem như hôm nay ta đã được mở rộng tầm mắt, trước kia có Tuyết Lăng và Âm Thủy Tiên, hôm nay

đường đường là Trọng Hoa tôn giả mà cũng loạn luân với đồ đệ của mình.”

Trọng Tử kinh hãi, hồ thẹn vô cùng, liền biện bạch: “Ngươi nói vậy, chuyện này không liên quan gì tới sư phụ ta! Sư phụ ta không biết!”

“Vậy ra là ngươi yêu thâm ư?” Nam tử phá lên cười. “Không biết chuyện này mà truyền đi thì Lạc Âm Phạm sẽ thế nào nhỉ?”

“Đến tiên nữ hần còn chẳng thèm quan tâm, thế mà nay chính đồ đệ của hần lại thâm thương trộm nhớ hần.”

“Để xem đám người Tiên môn đó sẽ gièm pha bọn chúng thế nào!”

...

Tiếng cười điên cuồng như cơn đại hồng thủy phá vỡ đê chắn sóng, phá vỡ cả tia hy vọng cuối cùng của Trọng Tử, toàn thân như mất hết sức sống, nàng sụp ngã xuống đất, lâm bâm: “Đừng!”

Cảm thấy vô cùng nhục nhã, không còn chút sức lực nào để bước tiếp nữa, lòng nàng tràn ngập sợ hãi và áy náy. Nàng đã từng là một đứa trẻ ăn mày, người khác có cười nhạo, coi khinh nàng thế nào thì nàng cũng mặc kệ, không coi đó là việc đáng phải suy nghĩ, bị trục xuất khỏi sư môn cũng không khiến nàng đau buồn đến thế, nàng chỉ sợ và không dám tưởng tượng tới phản ứng của sư phụ khi nghe thấy tin này. Nếu chàng phát hiện đồ đệ mà chàng hết mực yêu thương, bảo vệ lại ngộ nghịch nảy sinh tình cảm bất thường với chính sư phụ mình thì chàng sẽ thế nào, tức giận hay chán ghét? Có lẽ chàng cũng sẽ giống Tuyết tiên tôn đối với Âm Thủy Tiên, không bao giờ muốn gặp lại nàng nữa.

“Đừng! Đừng nói!” Nàng ra sức cúi người, dập đầu, hướng về phía những bóng ma đang đứng sau tảng đá, liên tục cầu xin. “Đừng nói cho sư phụ ta biết, ta cầu xin các người đấy...”

“Cầu xin như thế nào cơ?” Tiếng cười lại rộ lên.

©STENT

“Các người muốn thế nào cũng được, ta chấp nhận hết, chỉ cần các người đừng nói ra...”

Ý chí đã vụn vỡ từ lâu, Trọng Tử nằm rạp trên mặt đất, mở to hai mắt, trân trân nhìn bầu trời hoàng hôn trên đỉnh đầu, ánh mắt vô cùng mỏi mệt, miệng chỉ lẩm nhẩm mấy câu đã bao lần ghi nhớ, trong cơn mơ hồ, chẳng biết có bao nhiêu cánh tay dần dần cởi bỏ quần áo trên người nàng...

Nàng đã tuyệt vọng tới mức không còn cảm nhận được sự ghê tởm, cũng chẳng còn biết cảm giác xấu hổ, đau khổ tột cùng là gì nữa.

Tinh Xán nóng rục đến bỏng tay, sau một hồi giãy giụa, cuối cùng nó cũng nằm im bất động.

Chương 25: Tiên cảnh giữa chốn địa ngục

Một luồng gió mạnh mẽ bất ngờ ập tới, không hề có dấu hiệu báo trước, mùi sát khí nồng nặc hiếm thấy quyện lẫn trong không khí khiến bọn Dục Ma vô cùng sợ hãi, còn chưa kịp có phản ứng gì thì luồng khí đáng sợ đó đã vụt bay tới ngay trước mắt, những tên Dục Ma đang định sàm sỡ Trọng Tử bị đánh bay ra ngoài, kêu la thảm thiết rồi rơi xuống đất, đau đớn lăn lộn trên nền đất hai vòng, biến mất như thể bị bốc hơi, ngay cả chút tro tàn cũng không còn.

Mái tóc dài tung bay trong gió, vô cùng yêu dị, mang màu sắc của máu tanh, của sự chết chóc. Hắc thuận đã vung tay lên, ánh sáng ma mị mạnh

mẽ bùng nổ mà không gây ra bất cứ tiếng động nào, lại có vài tên Dục Ma nữa không tránh kịp, trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, nương theo làn gió bay đi mất.

“Vạn Kiếp... Thánh quân!” Tên Dục Ma cầm đầu kinh hãi, xoay người định bỏ trốn nhưng chợt phát hiện Vạn Kiếp đã đứng sau lưng mình tự lúc nào.

Tên này vốn là thuộc hạ cũ của Vạn Kiếp ma cung, sau này phản chủ, chạy tới nương tựa Cửu U ma cung, hẳn đã quá hiểu thủ đoạn của Vạn Kiếp, thấy thế thì sợ mất mật, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống đất cầu xin: “Thánh quân khai ân...”

Chiếc cổ vốn căng tràn sức sống bỗng đứt lìa, một luồng khí xanh thoát ra từ cái đầu của hắn, bị Vạn Kiếp túm lấy rồi bóp nát.

Chừng mười tên Dục Ma trong nháy mắt đã không còn một mống.

“Đừng...” Người đang nằm trên mặt đất vẫn còn đang thì thào, không còn chút ý thức nào.

Vạn Kiếp vội bước vào qua phía đó, nhanh chóng nhặt đám quần áo vương vãi bên cạnh, bao bọc lấy tấm thân trần trụi của nàng, ôm nàng đứng dậy, hóa thành cơn gió mà bay đi.

“Tiểu Trùng Nhi? Tỉnh lại đi, không sao nữa rồi.”

“Đừng có nói ra...”

“Sẽ không ai nói ra đâu, chúng chết hết rồi, không ai biết chuyện gì đâu.”

“Ta cầu xin các người...”

“Có đại thúc ở đây, đừng sợ!”

...

Trong Vạn Kiếp cung, mây đen tầng tầng lớp lớp bao phủ, hắc tử vừa ôm nàng, nhẹ giọng an ủi vừa cầm tay nàng truyền linh khí để duy trì sự sống cho nàng, may mà có Âm Thủy Tiên báo tin, hắc tử mới biết mà vội vã tới cứu nàng.

Tròn ba ngày, nàng không hề nhúc nhích, chỉ nằm trong lòng hắc tử, vẫn chưa khôi phục được ý thức, miệng cứ lặp đi lặp lại mấy câu khiến giọng nói khản đặc. Cuối cùng, không còn cách nào khác, hắc tử bèn ôm rịt lấy nàng. “Là đại thúc đã sai, đại thúc không nên đuổi ngươi đi, đại thúc sẽ giúp ngươi, sau này ngươi sẽ được trở về Nam Hoa, ở bên sư phụ ngươi, được không?”

Giọng nói lâm nhâm im bật.

Hắc tử nhẹ nhàng lay người nàng. “Tiểu Trùng Nhi?”

Nàng bỗng khan giọng nói: “Sư phụ muốn trục xuất ta khỏi sư môn, người đã đuổi ta đi rồi.”

Cuối cùng đã hiểu rõ duyên cớ, hắc tử thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hắc tử vẫn chưa trục xuất ngươi khỏi Tiên môn đâu.”

Đôi mắt to tròn dần dần có hồn, Trọng Tử kinh ngạc nhìn hắc tử.

“Hắc tử không những không đuổi ngươi đi mà còn phái người âm thầm dò la tin tức của ngươi.”

“Thật sao?”

“Vừa rồi ta đi ngang qua thành, thấy mật thám của Tiên môn đang nghe ngóng tin tức của ngươi.”

“Nhưng bọn họ nói...”

Vạn Kiếp mỉm cười. “Tất nhiên ở đâu cũng có những đệ tử bụng dạ khó lường, cố ý tung tin đồn nhảm.”

Sư phụ vẫn đang tìm nàng thật ư? Nước mắt trào ra, thấm ướt hai bên gò má, Trọng Tử òa khóc. “Đại thúc!” Nếu không bị trục xuất khỏi sư môn thì nàng còn có thể trở lại bên cạnh sư phụ được nữa không?

Vạn Kiếp lau nước mắt cho nàng, trong cặp mắt phượng ánh lên vẻ thương xót. “Có đại thúc ở đây, không ai dám bắt nạt ngươi đâu.”

Trọng Tử lại khóc nức lên, ruột gan như đứt thành từng khúc, cho đến lúc thiếp đi.

Chàng cũng đã từng nói với nàng câu này: “Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt ngươi đâu.”

Đầm nước màu đen đã biến thành một cái hồ nhỏ màu xanh ngọc bích, sóng gợn lăn tăn, trên mặt hồ có rất nhiều lá sen nhỏ, bên bờ hồ có một cây dương liễu, tơ liễu phát phơ trong gió. Cách đó không xa có một ngôi nhà gỗ nhỏ được thiết kế vô cùng tinh xảo, bao bọc xung quanh là một thảm cỏ xanh biếc kéo dài đến mấy chục trượng. Có lẽ vì Trọng Tử đang bị hoảng loạn tinh thần nên Vạn Kiếp đã cố ý biến hóa Vạn Kiếp cung thành như vậy, mọi thứ đều đổi khác so với vẻ âm u vốn có của nó.

Trọng Tử cả ngày chỉ ngồi chờ dẫn trên thảm cỏ, không lúc nào là không suy nghĩ, không lúc nào là không nhớ nhung.

Có cái gì đó dè dặt chạm nhẹ vào cánh tay nàng, nhìn lại thì hóa ra là Tinh Xán.

Trọng Tử không ôm lấy nó như ngày thường, trái lại mặt nàng bỗng trắng bệch rồi nàng lùi dần về phía sau, giữ khoảng cách khá xa với nó. Từ lúc tỉnh dậy sau cơn chấn động tinh thần ấy, nàng không còn chạm vào Tinh Xán nữa, Tinh Xán tựa hồ cũng cảm nhận được sự ác cảm của nàng, mấy ngày nay nó cũng không tới làm phiền nàng. Thế nhưng lúc này, nó không thể kìm được nữa, bay đến bên cạnh nàng, chui vào trong lòng nàng tựa như đang làm nũng.

Nó không hề ghét bỏ nàng.

Trọng Tử nhìn nó một lát, chậm rãi giơ tay lên rồi ôm chầm lấy nó. Một lát sau, nàng quay người, khuôn mặt lộ rõ vẻ tươi sáng. “Đại thúc!”

Vạn Kiếp đang đứng dưới gốc liễu, mái tóc màu đỏ sậm buông xõa, nổi bật trên nền sắc xanh của cành liễu khiến người khác nhìn vào có cảm giác không thật. Trên khuôn mặt trẻ trung, tuấn tú đã vơi đi rất nhiều vẻ lạnh lùng vốn có.

Có thể thấy hắn rất thích dương liễu. Trọng Tử có thể tưởng tượng ra khung cảnh chàng thanh niên trong y phục trắng tựa tuyết, mái tóc đen dài buông xõa đứng tựa vào gốc dương liễu năm nào, nhất định là phong thái ấy giống hệt ánh trăng. Trọng Tử lại nhìn người đang đứng trước mặt một lát, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác thương xót, liền đứng dậy, đi tới bên cạnh Vạn Kiếp. “Đại thúc, người ngủ đủ giấc chưa?”

Hắn gật đầu, khóe môi cong lên.

Ngày nào cũng như ngày nào, hắn phải ngủ đến bảy, tám canh giờ, ngoài thời gian dành để ngủ đó, hắn chỉ đến đây, ở bên cạnh nàng, mặc dù hầu như hắn không nói lời nào. Trọng Tử đương nhiên hiểu rõ mục đích hắn tới đây, nàng không muốn để hắn lo lắng nữa, vì thế mỗi khi nhìn thấy hắn,

nàng đều cố gắng hết sức để tinh thần của mình tốt hơn một chút. Nàng với tay kéo cành dương liễu, nói: “Đại thúc, người đừng ở trong điện nữa, chuyển đến đây ở đi!”

Vạn Kiếp không trả lời.

Bên ngoài vẫn là dòng Huyết Hà đêm ngày cuộn cuộn chảy trôi, vẫn là những cơn mưa máu xối xả trút xuống, chỉ có ngọn núi này như chôn bồng lai tiên cảnh, chỉ cần hấn bằng lòng thì toàn bộ Vạn Kiếp cũng có thể biến thành như vậy, nhưng hấn vẫn lựa chọn ở lại trong cung điện bằng đá đen đó.

Trọng Tử quan sát thái độ của Vạn Kiếp hồi lâu, không hỏi nguyên nhân tại sao mà chuyển câu chuyện sang hướng khác: “Đại thúc, đối với người, Ma kiếm thực sự quan trọng như vậy ư?” Thấy hấn không có biểu hiện gì, nàng do dự một lát rồi nói: “Ý của ta là, những việc này đều không phải là ý của người, mà chỉ là “Nhất niệm nhập ma^[1]” mà thôi. Năm đó, nếu đại thúc không giết đệ tử Tiên môn, đánh cắp Ma kiếm thì sẽ không có ngày hôm nay, Cung tiên tử cũng sẽ không bị bọn họ truy sát. Ma lực thật sự quan trọng đến vậy sao? Nó không hề mang lại điều gì tốt đẹp cho người, trái lại... Vì sao người không chịu giao nộp nó cho Tiên môn?”

[1] Chỉ vì một ý niệm nhất thời mà nhập ma.

Vạn Kiếp cúi đầu nhìn nàng.

Trọng Tử cup mắt, nói: “Ta không có ý đó...”

“Tiên môn đã chuẩn bị nhiều năm nay, chỉ chờ thời cơ tịnh hóa nó.”

“Đại thúc lấy nó đi chỉ vì không muốn nó bị tịnh hóa ư?” Trọng Tử kinh ngạc nói.

Vạn Kiếp không có bất cứ biểu hiện gì.

“Việc này có liên quan tới kẻ bại hoại đứng sau giật dây kia sao?” Trọng Tử lơ mờ đoán ra, không đợi hẳn trả lời, mím môi nói: “Thôi bỏ đi, dù sao sự việc đã qua rồi, giờ giao nộp Ma kiếm thì bọn họ vẫn sẽ muốn tìm đại thúc báo thù thôi, chỉ cần đại thúc không giết người nữa, chúng ta sẽ mãi mãi ở lại nơi này, không ra ngoài nữa, vậy thì sẽ không phải sợ bọn họ.”

Hắn chậm rãi nói: “Tiên môn sẽ cho rằng ngươi đã phản bội Tiên môn, đầu hàng ma giới, Cửu U ma cung cũng sẽ tìm đủ mọi cách để bắt cóc ngươi. Ngươi theo ta thì chỉ gặp toàn chuyện nguy hiểm mà thôi.”

“Ta không sợ. Ai có thể tìm ra nơi này chứ? Hơn nữa đại thúc là người mạnh nhất ma giới, người thừa sức bảo vệ ta.”

“Hai năm nữa, ta sẽ đưa ngươi về.”

“Ta không muốn trở về.”

“Ngươi sẽ không thích cuộc sống như thế này đâu.”

“Là đại thúc không thích thì có.” Trọng Tử lắc đầu, chớp mắt, cười. “Ai chẳng có lúc nghĩ sai mà làm đường lạc lối, đó không phải là lỗi của chúng ta. Ta rất thích nơi này, vô cùng thanh tĩnh, còn có đại thúc bầu bạn mỗi ngày, không còn buồn bực nữa, bất luận bên ngoài xảy ra chuyện gì thì

cũng không liên quan tới chúng ta, chúng ta phải sống những ngày thật tốt đẹp.”

Trong đôi mắt phượng tuyệt đẹp phảng phất nét cười, hấn nhìn sang hướng khác.

Trọng Tử nhìn ngắm khuôn mặt tuấn tú ấy một hồi rồi nói: “Ta sẽ không gọi người là đại thúc nữa.”

Vạn Kiếp đưa tay bẻ cong một cành dương liễu, nở nụ cười nhàn nhạt. “Ta đã hơn hai trăm tuổi rồi, người mới có mười mấy tuổi.”

Trọng Tử bất đắc dĩ phải chịu thua, quán lấy hấn, nói: “Nghe nói tiếng đàn của đại thúc năm đó nổi tiếng nhất tiên giới, bây giờ người đánh đàn cho ta nghe được không?”

©STENT: <http://www.luv.ebook.com>

Hấn lặng lẽ nhìn nàng một lát, bông cành liễu, bước hai bước thông thả, trên thảm cỏ bỗng xuất hiện một cây cỏ cầm tao nhã.

Sở Bất Phục – thủ tọa đệ tử của Trường Sinh cung năm xưa, y phục trắng như tuyết, mái tóc dài đen bóng bông xõa, thanh danh vang dội khắp nơi, chỉ cần cất lên một khúc cầm ca, thần phượng trên chín tầng trời sẽ lập tức hòa chung tiếng hát. Vậy mà nay, trước mặt chỉ là ma giới chí tôn, y phục đen tuyền cùng mái tóc màu đỏ sậm rử sát đất. Những ngón tay thon dài ngà ngọc trong phút chốc gầy nhẹ lên cây cỏ cầm khiến hấn như lấy lại được vẻ ung dung, “ôn nhã không đủ nhưng uy nghiêm có thừa” năm nào.

Tiếng đàn khiến người nghe có cảm giác như đang ngồi trên chín tầng mây, lướt qua những mặt biển rộng, đập trên đầu sóng ngọn gió, đó là một cảm giác thư thái, an nhàn, vô lo vô nghĩ, phóng khoáng, không vẩn vương muộn phiền.

Khúc *Thương Hải du tiên*, một thời nổi danh tiên giới.

Ngày trước, người còn ôm đàn ngao du Thương Hải, mà nay lại lỡ bước làm bạn với ma cung.

Trọng Tử yên lặng ngồi bên cạnh hẳn, trong lòng trống rỗng. Nàng chợt nhớ lại ngày đầu tiên mình đến Nam Hoa, cùng Tần Kha kiêu ngạo và Văn Linh Chi đáng ghét vượt qua biển rộng mênh mông trên lưng con cá lớn biến hóa từ giấy. Bao nhiêu sự chua xót, bao nhiêu nỗi ám ức cũng là bấy nhiêu sự ngọt ngào. Trọng Tử khẽ nói: “Đại thúc, người biến đổi toàn bộ nơi này đi!”

Trong chớp mắt, mây đen giăng kín bầu trời biển mất, bầu trời trong xanh hiện ra vô cùng tươi đẹp, ánh nắng chan hòa, bên ngoài khe núi là những vùng bình nguyên mênh mông, bát ngát, những nhánh cây khô, cỏ dại đều biến thành rừng cây xanh mướt, hoa tươi đua sắc, ong bướm dập dìu, tòa cung điện đá đen phía xa thoát ẩn thoát hiện giữa cảnh núi rừng thơ mộng. Chim muông và côn trùng hòa vang tiếng hót, hương hoa thoang thoảng, địa ngục của ma cung đã biến thành tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, người sống trong tiên cảnh cơ hồ đã quên mất thế giới bên ngoài giờ này đang là ngày tháng năm nào, không cần quay đầu nhìn lại những gì đã xảy ra trong quá khứ, không cần suy nghĩ về những chuyện tương lai, chỉ cần dành thời gian cho những gì đang diễn ra ở hiện tại sẽ khiến con người ta có cảm giác tuổi thanh xuân vẫn còn rất dài, cũng dễ dàng cảm nhận được sự vui sướng tràn ngập trong lòng. Có một câu nói rất tâm đắc như thế này, nếu một người càng ngày càng thích nhớ lại những hồi ức đã qua thì có nghĩa là người đó chẳng còn cách tuổi già bao xa nữa. Thành công và thất bại, chua xót và ngọt ngào cuối cùng cũng chỉ là một đoạn hồi ức, bởi vì cho dù ta đã từng thành công, tuyệt vọng, đau khổ, ngọt ngào thì tất cả cũng đã qua, không còn là ta bây giờ nữa. Hôm qua là Ma tôn Vạn Kiếp, hôm nay chỉ là Sở Bất Phục mà thôi.

“Đại thúc, lăng hoa của ta có đẹp không?”

“Đẹp lắm!”

“Cái này thì sao?”

“Cũng đẹp.”

Trọng Tử dúm chiếc lẵng phủ kín hoa cỏ tươi vào tay hắn. “Cái này là cho Tiểu Ma Xà, nó vẫn chưa có chỗ để ngủ.”

Cặp mắt phượng như đang mỉm cười, hắn đón lấy lẵng hoa, nhìn thấy sắc mặt xanh xao của nàng thì nhíu mày, kéo nàng lại gần. “Ngươi vẫn ngủ không ngon giấc sao?”

Nửa năm qua, mỗi lần cơn ác mộng đó ủa về, nàng lại giật mình tỉnh giấc. Những lúc ấy, hắn đều nhanh chóng chạy tới bên cạnh, ôm nàng vào lòng mà vỗ về, an ủi.

Trọng Tử cười, nói: “Ta không sao.”

Sở Bất Phục không hỏi gì thêm, chỉ ôm chặt nàng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng. Giống hệt như lúc nàng gặp hắn lần đầu tiên, hắn cũng vỗ nhẹ lưng nàng mà dỗ dành như thế, kéo cả cơ thể bản thủ của nàng từ dưới đất dậy, lưu lại trong lòng bàn tay nàng một tiên chú, cũng là cho nàng hy vọng để tiếp tục sống tốt.

Có lẽ như thế này cũng tốt lắm rồi, Trọng Tử nghĩ như vậy.

“Ta phải ra ngoài giải quyết một số việc, mấy ngày nữa sẽ về.” Trên đỉnh đầu nàng bỗng vang lên giọng nói lãnh đạm của hắn.

Hắn muốn đi điều tra kẻ đứng sau giết dây kia ư? Trọng Tử buồn bã cúi xuống, kỳ thực nàng cũng tán thành việc này, dù sao cũng không thể để kẻ

đó uy hiếp hắn thêm nữa, nàng nói: “VẬY ĐẠI THỨC NHỚ BẢO TRỌNG, XONG VIỆC NGƯỜI NHỚ QUAY LẠI NGAY NHÉ!”

Hắn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn phải mở miệng dặn dò: “Nếu mười ngày nữa mà không thấy ta về, người nhớ phải nhanh chóng chạy đến Nam Hoa cầu xin sư phụ người tha thứ và che chở cho người, tuyệt đối không thể rời xa hắn nửa bước, Nghịch Luân kiếm và người...”

Trọng Tử cả kinh, ngắt lời hắn: “Có phải Cung tiên tử đã gặp chuyện gì không?”

Hắn không hề phủ nhận.

Trọng Tử nhìn hắn, cảm thấy vô cùng tức giận, vùng thoát khỏi vòng tay hắn, nói: “Người biết rõ bọn họ chỉ lợi dụng Cung tiên tử để giăng bẫy người, Cung tiên tử lại không hiểu được tình cảm của người, hà tất phải hết lần này tới lần khác đi cứu nàng ấy?”

Hắn lắc đầu, nói: “Người bọn họ muốn tìm là ta, không liên quan gì tới nàng ấy.”

“Nếu Cung tiên tử vô tội thì chỉ cần có sư phụ ta ở đó, sư phụ ta nhất định sẽ không để người nào động tới một sợi tóc của Cung tiên tử.”

“Ta đi xem xem thế nào thôi mà.”

Trọng Tử vốn cho rằng chỉ cần nàng ở lại Vạn Kiếp cung, hai người họ sẽ mãi mãi bầu bạn với nhau, nhưng nàng lại quên mất ở ngoài kia còn có Cung Khả Nhiên. Có rất nhiều người đang giăng bẫy dụ hắn vào tròng, lần nào cứu Cung Khả Nhiên về hắn cũng bị trọng thương. Bây giờ thấy hắn lại muốn ngóc nghếch đâm đầu vào rọ để cứu Cung tiên tử, Trọng Tử khó tránh khỏi cảm thấy bức tức, nhưng nàng cũng thấu hiểu quan hệ giữa Vạn Kiếp và Cung Khả Nhiên, nếu nàng cứ một mực ngăn cản hắn thì quả thật

không tốt chút nào. Nàng đành kìm nén cơn giận, nói: “Người nhất định phải đi sao?”

Hắn thở dài, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Nghe lời đại thúc đi! Đại thúc sẽ sớm trở lại thôi.”

Trọng Tử cắn chặt môi, không để ý tới hắn nữa, xoay người, chạy nhanh vào phòng.

Hắn lắc đầu, mỉm cười.

Màn đêm buông xuống, Trọng Tử không tìm lòng được, lại đi ra cổng xem xét. Sở Bất Phục đã không còn ở đây nữa. Nàng vội chạy đến đại điện, bên trong quả nhiên không thấy bóng người nào, Tiểu Ma Xà đang nằm cuộn tròn trong lẵng hoa mà Trọng Tử đã kết cho nó, hình như nó cùng với Vạn Kiếp tâm linh tương thông, cảm nhận được chủ nhân đang gặp nguy hiểm, nó tỏ ra vô cùng sốt ruột và bất an, cuối cùng nó bò ra khỏi lẵng hoa rồi đến trước mặt nàng, ánh mắt như cầu xin nàng giúp đỡ.

Trọng Tử càng thấy buồn bực, đặt Ma Xà vào lại trong lẵng, lấy những cánh hoa phủ lên người nó rồi cầm cả cái lẵng đó đi ra ngoài. Dù sao có con vật nhỏ này làm bạn và bảo vệ nàng, nàng cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Đã nửa năm rồi mới bước chân ra khỏi Vạn Kiếp cung, một lần nữa cảm nhận rõ ràng hơi thở của nhân gian, Trọng Tử cảm thấy chưa quen lắm, ngỡ ngàng trong giây lát. Sở Bất Phục không nói cụ thể mình sẽ đến đâu nhưng những người đó một khi đã muốn truyền tin cho hắn biết thì sớm đã thông báo khắp nơi rồi, nàng chỉ cần tìm một đệ tử Tiên môn đi ngang qua để hỏi han vài điều. Đúng là nàng tính toán không sai, hóa ra Cung tiên tử đang bị nhốt ở Đầu Thất Sơn.

Trọng Tử vội nọ Tinh Xán định bay đến đó nhưng vì ngày thường ít khi đi lại một mình, lại không biết đường nên nàng không thể làm gì khác

hơn là vừa đi vừa hỏi. Đi một lát lại dừng lại một lát, trời càng lúc càng tối đen như mực, từng ngôi nhà ven đường đều đóng cửa kín mít.

Theo tính toán thì chắc giờ này Sở Bất Phục chưa thể đến được Đầu Thất Sơn, ít nhất thì ngày mai hấn mới tới nơi, hơn nữa hấn cũng sẽ không lựa chọn ban ngày để động thủ, chỉ cần nàng chạy tới đó trước tối mai là được. Thận trọng suy tính một hồi, Trọng Tử quyết định dừng chân, tìm một góc tường của một căn nhà gần đó để nghỉ tạm, sau đó lấy từ trong túi ra một nhánh cây Xích Xà Đàng nhỏ rồi đốt lên. Nàng vừa mới ngồi xuống, Tiểu Ma Xà đã phóng ra khỏi lẵng hoa, cái lưỡi bé tí thè ra, phì phì mấy tiếng như đang chuẩn bị tấn công.

“Ai đó?” Trọng Tử ngẩng lên, thấy rõ có người đang đi tới, khi nhìn ra đó là ai thì há hốc miệng, mãi sau mới thốt lên được tên của hấn: “Vong Nguyệt!”

Trong ánh lửa lập lòe, Vong Nguyệt vẫn khoác chiếc áo bào đen dài quét đất, đội chiếc mũ rộng vành trùm kín nửa khuôn mặt như trước, chỉ lộ ra chiếc cằm thon dài và khóe miệng cong cong, trông rất giống một ma vương trẻ tuổi gian ác.

“Lại gặp nhau rồi, ngươi cũng muốn tới Đầu Thất Sơn sao?” Giọng nói chọt vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

Người này quả thật quá thông minh, Trọng Tử thấy nghi ngờ, quan sát hấn một lát rồi lên tiếng: “Lần trước, lúc ta vừa đến núi Thanh Trường thì có người đã giết Vị Hân sư huynh hòng hãm hại ta.”

“Không phải ta làm.” Hấn quả nhiên đã đoán ra tâm tư của nàng, liền thẳng thắn nói. “Ta đã thề với Ma thần rồi cơ mà.”

Đã là người của Ma tộc thì không ai dám lừa dối Ma thần, Trọng Tử cup mắt, nói: “Xin lỗi, chẳng qua là ta cảm thấy... quá trùng hợp thôi.”

Vong Nguyệt nói: “Chuyện trùng hợp trên đời này rất nhiều, nói không chừng người còn gặp nhiều chuyện trùng hợp hơn nữa kia.”

Trọng Tử nghe thấy thế mà run sợ, sự việc trùng hợp kiểu này nàng thật sự không muốn gặp thêm bất cứ lần nào nữa.

Vong Nguyệt nói: “Người định đến Đâu Thất Sơn một mình thì quá nguy hiểm, để ta đưa người đi!”

Trọng Tử cúi người, kéo kéo chiếc đuôi của Tiểu Ma Xà, nói: “Đã có nó bảo vệ ta rồi.”

Tiểu Ma Xà bất mãn quay đầu, hướng về phía nàng mà há mồm, nhe hai cái răng nanh chứa đầy độc tố, một khắc sau, chợt có một cánh tay thon dài, trắng óng xách nó lên. Tiểu Ma Xà hoảng sợ, ngộ nguây, xoay qua xoay lại tìm cách cắn bàn tay đang nắm chặt người nó, nhưng cho dù có nỗ lực thế nào thì cũng hoài công vô ích.

Nhìn thấy điệu bộ bất lực của nó, Trọng Tử cười phá lên.

Vong Nguyệt ném Tiểu Ma Xà xuống đất, nói: “Nó rốt cuộc cũng chỉ là ma thú, mặc dù thông minh và hiểu ý chủ nhân nhưng bản lĩnh lại không lớn lắm, không giúp gì được người đâu. Lần này vây bắt Vạn Kiếp để báo thù, những người đó đã quỳ xuống dưới chân Lạc Âm Phạm xin giúp đỡ, Lạc Âm Phạm đã sớm đưa người của hai mươi mấy môn phái tới đó bày binh bố trận rồi.”

Tiểu Ma Xà vốn thông minh, lanh lợi là thế lúc này lại bất lực, đã thế còn bị hấn sỉ nhục thì càng thêm buồn bực, muốn xông tới cắn Vong Nguyệt một cái. Trọng Tử liền vội vàng kéo đuôi Ma Xà, vỗ vỗ đầu nó an ủi. Nghĩ tới tình cảnh của Sở Bất Phục lúc này, trong lòng nàng càng lo âu vạn phần.

Cho dù đại thúc có lợi hại đến đâu thì cũng không thể thoát khỏi trận vây bắt này ư?

“Có nó ở đây vẫn tốt hơn nhiều so với việc chỉ có một mình ta...” Nói đến đây, hai mắt Trọng Tử bỗng sáng lên. “Ngươi tới đây là để giúp ta sao?”

Vong Nguyệt nói: “Su phụ ngươi chắc sẽ rất tức giận.”

Trọng Tử cúi đầu, không nói gì.

Ý thức được người vừa đến không có thái độ thù địch, Tiểu Ma Xà cũng hiểu chuyện, không gây ồn ào nữa, chỉ bò tới bò lui bên cạnh Trọng Tử. Thấy không ai thèm để ý đến mình, nó chợt cảm thấy vô vị, ảm ức bò trở lại, nằm cuộn tròn trong lãng hoa.

“Ta sẽ giúp ngươi.”

“Người của Tiên môn không chỉ muốn tìm Vạn Kiếp để báo thù mà còn muốn buộc thúc ấy phải giao nộp Ma kiếm, ngươi thật lòng muốn giúp ta hay muốn nhằm vào Ma kiếm?”

“Nghịch Luân kiếm có phân nửa ma lực của Nghịch Luân, đúng là trước đây ta có ý định cướp nó.” Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của nàng, Vong Nguyệt lại cong khóe môi, nói tiếp: “Nhưng bây giờ ta không muốn nữa.”

Trọng Tử không ngờ hẳn lại thẳng thắn đến thế, liền nói: “Ngươi dám thề không?”

Vong Nguyệt cười, nói: “Ngươi muốn ta phải thề bao nhiêu lần nữa đây?”

Trọng Tử xấu hổ, mặt đỏ bừng.

Bầu trời bao la, cao xa đến vạn dặm, chỉ cần vén biển mây là có thể nhìn thấy vàng trắng đang tỏa sáng vàng vạc.

Thuật ngự phong của Ma tộc hoàn toàn khác so với thuật ngự kiếm và cười mây của Tiên môn, dưới lòng bàn chân là không khí trống rỗng khiến Trọng Tử sợ hãi vô cùng, không ngừng cúi xuống nhìn. Nàng vốn lo lắng Vong Nguyệt sẽ bị liên lụy mà gặp nguy hiểm, ngộ nhờ hắc vì giúp nàng mà bị trọng thương thì nàng nhất định sẽ cảm thấy rất áy náy, thế nhưng nhìn tình hình trước mắt thì chuyện đó chưa chắc xảy ra. Tốc độ của Vong Nguyệt chẳng thua kém sư phụ và đại thúc, chắc là thuật ngự phong của hắc đã luyện tới mức thượng thừa rồi, pháp lực của hắc nhất định cũng không thua kém bọn họ là bao.

“Tại sao ngươi phải che giấu gương mặt của mình vậy?”

“Ta chỉ muốn che giấu đôi mắt của mình thôi.”

“Vậy chẳng phải ngươi sẽ không nhìn thấy ai sao?”

“Nhìn người không nhất định phải dùng mắt, có nhiều người chỉ nhìn bằng mắt thôi chưa đủ, thoát nhìn có thể thấy người đó tốt nhưng không chừng lại là người xấu, còn những người thoát nhìn thì thấy xấu nhưng trong lòng lại nhân ái bao la, ví dụ như ta chẳng hạn...”

Lời nói này của hắc chẳng khác gì lời thoại trong một vở tuồng, Trọng Tử che miệng, kìm nén tiếng cười, giọng nói u ám như vang vọng từ cõi chết của Vong Nguyệt thực sự chẳng giống người tốt chút nào.

“Ta giấu đôi mắt đi là để không người nào có thể lừa gạt ta.” Vong Nguyệt khẽ liếc nhìn Trọng Tử, khóe môi cong lên vẻ tà ác. “Nếu phải nhìn quá nhiều, trong lòng ắt sẽ nảy sinh tình cảm, làm việc gì cũng luôn đắn đo, suy nghĩ kỹ lưỡng. Việc gì muốn nhìn thì nhìn, không muốn nhìn thì đừng nhìn, chỉ có như vậy ngươi mới có thể yên tâm làm tốt công việc của mình.”

Trọng Tử gật đầu rồi lại lắc đầu. “Ngộ nhỡ người làm chuyện sai trái thì sao?”

Vong Nguyệt nói: “Không có vấn đề gì cả, chỉ cần người thực sự muốn làm việc đó.”

Trọng Tử lắc đầu liên tục, nói: “Không nên làm việc không tốt.”

...

Tốc độ ngự phong của Vong Nguyệt nhanh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, mặt trời chưa ló dạng, hai người đã đến một trấn nhỏ cách Đẩu Thất Sơn không xa. Nghĩ tới sự an nguy của Sở Bất Phục, Trọng Tử liền đi hỏi thăm xung quanh, quả nhiên không có tin tức gì. Chẳng biết phải tìm hãn thể nào, nàng không còn cách nào khác ngoài việc trở về chỗ cũ, cùng Vong Nguyệt chờ đợi. Mãi tới nửa đêm hôm đó, họ mới lẳng lặng áp sát Đẩu Thất Sơn.

Không có ánh trăng chiếu sáng, khắp nơi toàn một màu đen kịt, bất luận là để mai phục hay đến cứu người thì đây cũng là điều kiện vô cùng thuận lợi giúp người ta hành sự thành công.

Chiếc áo choàng đen mở rộng, từ giữa thân cây bay vút lên trời, giống hệt một u linh quỷ dị vừa trốn thoát khỏi địa ngục. Mọi động tác của hãn khê đến mức không gây ra bất cứ tiếng động nào. Cuối cùng hãn đáp xuống, đứng trên một cành cây đại thụ, phiêu diêu, lơ lửng giữa trời.

Trọng Tử căng thẳng kéo vạt áo choàng của hãn, nói: “Ta không nhìn thấy gì cả.”

Trong bóng tối, ánh hào quang màu tím lóe lên, giọng nói của Vong Nguyệt càng lộ rõ vẻ u ám đến kỳ dị: “Ngưng tụ linh lực giữa hai mắt, để ta dạy người một khẩu quyết^[2]...”

[2] Khẩu quyết: bài vè, câu chú.

Trọng Tử làm theo lời hấn.

“Đã nhìn thấy chưa?”

“Thấy rồi!” Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nhanh vậy sao? Trong bóng đêm mịt mù, Vong Nguyệt cong khoe môi. Con bé này quả nhiên có căn cốt tuyệt hảo.

Sợ Tiểu Ma Xà gây sự cản người nên Trọng Tử đã phải tiêu tốn không ít sức lực để bắt nó nằm im một chỗ, sau đó cùng Vong Nguyệt tới đây. Lúc này đã thấy rõ tình hình xung quanh, nàng vội hỏi: “Đầu Thất Sơn lớn như vậy, chúng ta làm sao tìm được người đây?”

Vong Nguyệt nói: “Cứ chờ hấn đi ra đã.”

Trọng Tử kinh hãi nói: “Lẽ nào đại thúc... đã vào trong rồi?”

“Thế nên Tiên môn mới nói lỏng sự phòng thủ bên ngoài, chúng ta mới có cơ hội tiếp cận vùng núi này dễ dàng đến thế.”

“Vì sao chúng ta không...”

“Khi nào Cung Khả Nhiên chưa được cứu, hấn sẽ không quay trở lại cùng người đâu, đến sớm hay muộn cũng như nhau cả thôi.”

Trọng Tử không nói được lời nào, vỗ vỗ lên trán, chợt nhớ tới một chuyện quan trọng hơn. “Hồngбет rồi, nhất định người không đi ra từ hướng này!”

“Phòng thủ phía này nói lỏng hơn so với ba phía kia, hẳn nhất định sẽ đi ra từ phía này.”

“Chúng ta cứu người thế nào đây?”

“Không phải người đã nói Cửu U ma cung cũng nhằm vào Ma kiếm sao? Nếu Ma kiếm ở trong tay Vạn Kiếp quân thì bọn chúng nhất định sẽ không để Vạn Kiếp rơi vào tay Tiên môn đâu.” Vong Nguyệt vỗ vỗ đôi vai gầy guộc của nàng, đoạn nói tiếp: “Thế nên chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn đứng đây xem trò hay thôi.”

“Chúng ta ẩn thân như vậy, liệu có bị người nào phát hiện không?”

“Khả năng chúng ta bị phát hiện không cao lắm, Vạn Kiếp đã vào trong đó rồi thì chẳng còn ai để ý tới sự có mặt của chúng ta nữa đâu.”

Trọng Tử nhìn sang hẳn rồi lại tỉnh bơ quay mặt đi, một lần nữa khẳng định rằng pháp lực của Vong Nguyệt nhất định rất cao cường, hơn thế, hẳn luôn hành sự kín đáo, lại có khả năng đoán biết tâm tư của người khác. Nếu hẳn thật sự có mưu mô gì khác thì nàng khó mà phòng bị được, mà hẳn lại luôn vô duyên vô cớ giúp nàng...

“Ta là người tốt mà.”

Suy nghĩ này của Trọng Tử rốt cuộc cũng bị hẳn nhìn thấu, nàng đang bối rối suy nghĩ xem phải giải thích với hẳn thế nào thì từ rừng cây trước mặt bỗng lóe lên một tia sáng màu đỏ sẫm, in hẳn lên nền trời, rực rỡ đến chói mắt. Trọng Tử vội nheo mắt lại, ngẩng mặt nhìn.

Có mười người nhảy vọt lên, đứng giữa không trung, mười thanh trường kiếm dựng thẳng đứng, mũi kiếm chúc xuống, hợp thành một kiếm trận hình tròn kỳ quái, trong vòng tròn có một luồng khí mạnh mẽ màu đỏ rực đang không ngừng di chuyển, phía trên còn có một chiếc vòng vàng khổng

lò bay lơ lửng giữa không trung, thùy khí hùng hực, chắc chắn đó là một pháp bảo của Tiên môn.

Bị vòng sáng bao phủ, bên trong thế trận lập tức hiện ra hai bóng người, một đen, một tím, hóa ra đó là Sở Bất Phục và Cung Khả Nhiên, họ trúng mai phục nên thuật ẩn thân đã bị tiêu trừ.

Vong Nguyệt nói: “Đó là vòng Càn Khôn.”

“Đại thúc bị thương rồi!” Trọng Tử từ lâu đã để ý đến vết máu đọng bên khoe môi của Sở Bất Phục, vô cùng sốt ruột. “Chẳng phải ngươi nói người của Cửu U ma cung nhất định sẽ tới giúp đại thúc sao, sao lúc này còn chưa tới?” Vừa nói dứt lời, nàng bỗng nghĩ tới một chuyện khác, kinh hãi hét lên: “Nếu Cửu U cứu được đại thúc thì y nhất định sẽ buộc thúc ấy giao nộp Ma kiếm, làm sao bây giờ?”

Vong Nguyệt cười nói: “Chẳng thế nào cả, ngươi cũng sắp đưa được hấn trốn thoát rồi còn gì.”

Trọng Tử nghĩ tới nghĩ lui, đúng là không có cách nào khác nên đành phải xoay mặt lại, tiếp tục quan sát diễn biến của trận đánh. May mà tất cả đều đang tập trung toàn bộ sức lực để đối phó với Sở Bất Phục, không còn tâm trí để ý tới việc có người đang ẩn nấp bên này.

“Vạn Kiếp, ngươi còn muốn trốn nữa sao?” Một giọng nói như ẩn chứa nỗi căm hận đến thấu xương vang lên. Năm đó Ma kiếm bị đánh cắp, ba nghìn đệ tử Tiên môn áp tải Ma kiếm trở về đều thiệt mạng, không còn một ai, những người ở đây chắc chắn đều muốn tìm Sở Bất Phục để báo thù.

Sở Bất Phục ôm lấy Cung Khả Nhiên, tránh né một luồng kiếm khí mạnh mẽ rồi thân nhiên nói: “Các ngươi tự tìm đến cái chết rồi.” Vừa dứt lời, hấn giơ cánh tay trái lên, lòng bàn tay lập tức toát ra một làn khói mỏng màu đen, làn khói mỏng ấy nhanh chóng lan ra, trong chớp mắt đã hóa thành mấy thanh kiếm đen, lao thẳng về phía người vừa ra đòn với hấn.

Thông thường, trong những tình huống giao tranh như thế này, rất khó phân biệt đâu là thật đâu là giả, thực chất chỉ có một thanh kiếm là thật nhưng lại lấy kiếm ảnh để mê hoặc, đánh lừa đối phương! Tận mắt chứng kiến Vạn Kiếp biến ma khí thành những cây trường kiếm sắc nhọn, mọi người mới biết linh lực của hắn cao siêu tới mức nào, ai nấy đều ngạc nhiên đến mức mặt tái mét nhưng cũng thầm nghĩ mình thật may mắn, chẳng trách lần nào Lạc Âm Phàm cũng đích thân ra tay vây bắt Vạn Kiếp chứ không cho bọn họ lén lút đi tìm hắn trả thù. Lúc này, nếu không có Lạc Âm Phàm đích thân bố trí tiên trận từ trước thì đâu thể vây bắt hắn, không những thế có khi còn bị chết thảm dưới tay hắn cũng nên.

Vong Nguyệt cất tiếng, giọng hờ hững, cơ hồ hoàn toàn không quan tâm tới những gì đang diễn ra trước mắt: “Vạn Kiếp quân, giỏi lắm!”

Trọng Tử tuy chẳng hiểu hắn nói thế là có ý gì nhưng cũng đại khái đoán được, đúng là chiêu này của Sở Bất Phục rất hay, người bình thường bị chiêu thức này tấn công ắt hẳn sẽ không thể tránh được, chỉ cần người kia né sang một bên thì trận pháp nhất định sẽ khuyết đi một góc, vô hình trung nó sẽ dễ dàng bị Vạn Kiếp phá vỡ.

Quả nhiên, mặt người kia trắng bệch, định né sang một bên để tránh kiếm khí của Vạn Kiếp. Người bên cạnh vội hét lên: “Không được! Người quên lời tôn giả dặn rồi sao?” Người kia nghe vậy chột hoàn hồn, gắng sức cắn chặt răng, đứng bất động. Mấy thanh kiếm đen như sấp găm vào người y nhưng lúc đó, ánh sáng chói lòa của vòng Càn Khôn phía trên đỉnh đầu bỗng bùng lên, phóng ra một vòng sáng cực lớn khiến những thanh kiếm đen như bị đụng phải một bức tường vô hình, tất cả đều bị dội ngược trở lại. Người kia thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, cười lớn. “Tôn giả quả nhiên nói không sai, một khi người đã rơi vào thế trận này thì đừng có mơ tưởng đến việc trốn thoát, còn không mau đầu hàng, chịu trói đi!”

Mọi người hợp lực đẩy nhanh thế trận, thế tiến công càng lúc càng gấp rút, kiếm khí dày đặc đều hướng vào hai người bên trong mà chém tới.

“Tôn giả đã dặn không được đả thương Cung tiên tử...”

“Không hơi đâu bận tâm tới nhiều chuyện như vậy, xông lên đi, có gì sau này ta sẽ nhận tội với tôn giả!”

Những người này một lòng muốn báo thù, không nề tình chút nào. Sở Bất Phục vì phải che chở cho Cung Khả Nhiên nên bị thương rất nặng, tình hình vô cùng bất ổn. Một luồng kiếm khí lại hướng tới Cung Khả Nhiên mà chém xuống, Sở Bất Phục bèn giơ tay lên đỡ, máu trên cánh tay lập tức loang ra. Sắc mặt Cung Khả Nhiên trắng bệch, chỉ biết trốn sau lưng hắn, đầu còn đủ can đảm để ra tay chống đỡ cho hắn! Trọng Tử không thể giương mắt nhìn thêm nữa, bèn cắn răng nói: “Ta đi cứu đại thúc!”

Vong Nguyệt kéo nàng lại. “Ngươi xem kìa!”

Y vừa dứt lời thì nàng nghe thấy một tiếng thét đau đớn chói tai vang lên, nhìn lại thì hóa ra ở phía đông nam có một người không trụ vững trên bảo kiếm của mình được nữa, cả người cả kiếm rơi phịch xuống đất. Tám mươi một người, đột nhiên thiếu mất một người, kiếm trận hoàn hảo xuất hiện kẽ hở, ai nấy đều kinh hãi, khi nhìn thấy rõ người vừa tới thì càng hoảng sợ. “Âm Thủy Tiên!”

Có người lập tức cất tiếng mắng chửi: “Đồ tiện phụ^[3] vô sỉ, chuyên làm chuyện bại hoại luân thường. Năm đó ngươi hại Tuyết tiên tôn đã đành, giờ lại còn phản bội mà đầu hàng ma giới, làm mất mặt Thiên Sơn phái!”

[3] Tiện phụ: người đàn bà dê tiện.

Âm Thủy Tiên không hề tỏ ra tức giận, nói với giọng vô cùng xót xa: “Ta làm mất mặt Thiên Sơn phái thì có liên quan gì tới ngươi?” Nàng giơ cánh tay phải thon dài lên, một thanh trường kiếm bỗng hiện ra, trên thân kiếm là một tua kiếm ba màu, đó là dấu hiệu nhận biết đệ tử đích truyền của Thiên Sơn phái, cùng lúc đó, tay trái của nàng giơ lên kết ấn, hướng tới đầu

của người kia mà chém xuống. “Ta còn muốn dùng kiếm pháp của Thiên Sơn phái để giết ngươi nữa kia.”

Người kia không tránh né kịp, may mà những người đứng bên cạnh nhanh chóng đỡ đòn hộ, nhưng y vẫn cất tiếng mắng mỏ: “Thật ác độc! Tuyệt tiên tôn thật sự có mắt như mù, thu nhận một kẻ còn không bằng loài cầm thú như ngươi làm đồ đệ!”

Âm Thủy Tiên cười nhạt. “Đáng tiếc là người đã chết, không có cơ hội để hối hận.”

Kiểm trận bị phá hủy, mọi ưu thế của phe Tiên môn đã bị triệt tiêu, trước mặt là một Ma tôn lừng danh ma giới, người còn lại là hộ pháp nổi tiếng với thủ đoạn vô cùng tàn độc của Cửu U ma cung, trong lòng mọi người đều thấu hiểu nếu tiếp tục chiến đấu thì nhất định sẽ bị thua thiệt nặng nề, hơn nữa cũng không biết có tất cả bao nhiêu người của Cửu U ma cung tới đây, không ai dám chống cự thêm nữa, vội mang theo những người bị thương của phe mình mà bỏ chạy. Âm Thủy Tiên cũng không truy sát, dù sao thì mục đích của nàng ta tới đây là để cứu Sở Bất Phục, hơn nữa đám người Lạc Âm Phạm đang ở trên núi, nếu đuổi tới đó e là sẽ không có lợi.

“Âm tiên bói!” Trọng Tử vẫy tay với nàng ta.

Âm Thủy Tiên chỉ liếc nhìn một lát rồi xoay người, biến mất vào bóng đêm.

Cửu U ma cung đã thực sự phá Ám Thủy Tiên tới giải vây cho Sở Bất Phục, không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ một cách thần kỳ như vậy. Trọng Tử chạy tới phía trước vài bước mới chợt nhớ phải cảm tạ một người, nàng vội xoay người lại nhìn nhưng chẳng thấy Vong Nguyệt đâu nữa. Biết hẳn đã sớm trốn đi vì không muốn ai nhìn thấy nên nàng cũng không thắc mắc gì.

Sở Bất Phục thản nhiên lau vết máu trên khóe môi, mỉm cười. “Sao không nghe lời đại thúc? Chạy tới đây làm gì?”

Trọng Tử làm ra vẻ giận dữ, quay mặt sang một bên, không đáp.

Sở Bất Phục lắc đầu, mỉm cười, kéo tay nàng lại gần, mang theo cả Cung Khả Nhiên ngự phong mà rời đi.

Những tầng mây dày đặc, tối đen một cách khác thường, ánh trăng có sáng đến mức nào cũng không thể xuyên qua lớp mây ấy, hai bên trái phải, trên dưới như những phiến nam thạch xếp so le nhau, tầng tầng lớp lớp. Có ba người đang bay giữa những kẽ hở của tầng mây đó, thỉnh thoảng họ cũng đâm thẳng vào những khối mây cao sừng sững như những ngọn núi chọc trời, đương nhiên cũng không sợ bị vỡ đầu, chỉ cần bay xuyên qua là được. Mái tóc dài màu đỏ rực của Sở Bất Phục thỉnh thoảng lại lướt nhẹ qua cánh tay, Trọng Tử si ngốc nhìn thẳng về phía trước, tầm nhìn đã bị tầng tầng lớp lớp mây mù che khuất, muốn tìm một lối ra mà không thể thấy bất cứ lối nhỏ nào.

Bất giác họ đã đi được cả ngàn dặm, Cung Khả Nhiên bỗng mở miệng nói: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

Sở Bất Phục nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, không trả lời. Trọng Tử thấy bầu không khí có vẻ gượng gạo, bất đắc dĩ lên tiếng giảng hòa: “Hay Cung tiên tử cứ theo chúng ta về trước đã, nhớ đâu bọn họ lại đuổi theo...”

“Không có hẳn, bọn họ sẽ chẳng truy đuổi ta làm gì.”

“Dù thế nào thì đại thúc cũng đã cứu tiên tử cơ mà.”

“Ta đâu có muốn hẳn cứu.”

Trọng Tử nghe không lọt tai câu nào, nói: “Đại thúc vì cứu tiên tử mà bị thương, tại sao tiên tử có thể vô tình như thế chứ?”

Cung Khả Nhiên khẽ “hừ” một tiếng. “Người ta thích là Sở sư huynh của năm đó chứ không phải con người này, nhìn bộ dạng của hấn xem, tiên không ra tiên, ma chẳng ra ma.”

Trọng Tử tức giận nói: “Tiên tử... Đại thúc vì cứu tiên tử mà suýt chút nữa đã mất mạng đấy!”

Cung Khả Nhiên lạnh lùng nói: “Người là ai? Chuyện của chúng ta, đâu đến lượt người quản chứ?”

Trọng Tử ghen họng.

Cung Khả Nhiên cười nhạt. “Mắng ta không có lương tâm ư? Tám năm nay, ngay cả một nơi sống yên ổn ta cũng không có, suốt ngày phải chạy trốn, ẩn nấp như một con chó hoang. Người có biết cuộc sống đó như thế nào không? Người đã từng trải qua những ngày tháng như thế chưa? Ta chán ghét hấn, điều đó có gì sai chứ?”

“Đại thúc có nỗi khổ tâm riêng.”

“Ta thì không có nỗi khổ tâm sao? Phụ thân ta vì biến cố năm đó mà qua đời, ta đã nhiều lần dò hỏi nhưng hấn không hề tiết lộ nửa lời, như vậy cũng được, hấn nhập ma, ta chấp nhận đã đành, nhưng ai ngờ hấn thà chết chứ không chịu rời bỏ cái nơi quỷ quái ấy...” Cung Khả Nhiên quay sang nói với Sở Bất Phục: “Ta thừa nhận, là năm đó ta quán quýt người trước, nhưng bây giờ người làm hại ta như thế là đủ rồi! Bây giờ ta chỉ muốn tìm một chỗ thật yên tĩnh và thanh tịnh để chuyên tâm tu hành, người không thể để ta yên sao?”

Sở Bất Phục trầm mặc giây lát rồi nói: “Nàng yên tâm, bọn họ sẽ không truy sát nàng nữa đâu.”

Cung Khả Nhiên nói: “Trừ phi ngươi chết đi, nếu không, bọn họ làm sao buông tha cho ta được?”

Sở Bất Phục không đòi co với nàng ta nữa, chỉ mệt mỏi phát tay, nói: “Sau này nàng hãy tự lo cho bản thân thật tốt, hãy bảo trọng!”

Nghe ra hàm ý trong lời nói này, Cung Khả Nhiên liếc nhìn Trọng Tử, châm biếm nói: “Giờ bên cạnh đã có người khác nên không cần quan tâm tới ta nữa phải không?”

Trọng Tử tức giận nói: “Sao tiên tử lại ăn nói hàm hồ như vậy?”

“Ngươi là cái thá gì chứ!” Cung Khả Nhiên cũng tỏ vẻ giận dữ, giơ tay lên. “Chuyện của chúng ta, ngươi có quyền xen vào từ lúc nào vậy?”

Sở Bất Phục nắm chặt tay nàng ta, cau mày, nói: “Đừng có hồ đồ!”

Cung Khả Nhiên oán hận hất tay Sở Bất Phục ra rồi lại nhìn Trọng Tử, bỗng cất tiếng cười nhạt. “Tôn giả vẫn đang tìm ngươi. Ngươi thật sự muốn cùng hắn ở lại nơi quỷ quái đó, sống qua ngày sao?”

Nói xong, nàng ta xoay người rời đi, biến mất giữa đám mây đen cao sừng sững như ngọn núi đá.

Chương 26: Tâm tiên vĩnh hằng

Nghĩ đến việc Sở Bất Phục vì cứu Cung Khả Nhiên mà hoàn toàn không để ý đến sự an nguy của bản thân, kết quả lại phải hứng chịu những lời giễu

cột như vậy, Trọng Tử liếc nhìn hấn, thấy hấn vẫn không có biểu hiện gì bất thường, nàng càng bức bội, liền quay mặt đi, không quan tâm tới hấn nữa.

“Năm đó nàng ấy được nuông chiều quá mà sinh hư.” Sở Bất Phục ôm ngực, ho khan vài tiếng.

Trọng Tử thâm ăn năn, đỡ lấy hấn, nói: “Đại thúc!”

Sở Bất Phục vốn bị trọng thương, lại phải gắng sức đem theo hai người đi cả một quãng đường xa như vậy, giờ hấn khó lòng chống đỡ nổi nữa, ho dữ dội rồi thổ ra một ngụm máu lớn. Thấy luồng gió dưới bàn chân mình đang dần tiêu tán, hấn bèn gắng sức ổn định lại luồng gió rồi nói: “Xuống phía dưới nghỉ tạm đã, người...”

“Chúng ta không thể nghỉ ở nơi này được, bọn hấn ắt sẽ đuổi theo.” Trọng Tử luôn có cảm giác bất an vì hai người họ trốn thoát quá dễ dàng, liền triệu Tinh Xán. “Để ta đưa đại thúc đi!”

Sở Bất Phục không phản đối.

Pháp lực mạnh yếu khác nhau một trời một vực, hai người cùng bước lên Tinh Xán, tốc độ dịch chuyển ngay tức khắc giảm xuống phân nửa.

Bây giờ Sở Bất Phục đã bị trọng thương, nếu những người đó thực sự đang đuổi theo truy sát thì hậu quả sẽ rất khó lường, Trọng Tử cắn chặt răng, hơi nghiêng người, kéo cánh tay Sở Bất Phục quàng qua vai mình, dốc hết sức để ngự trọng bay nhanh hơn. “Đại thúc, người hãy ôm chặt ta, nếu không thể chống đỡ được nữa thì nhất định phải dựa vào vai ta đấy!”

Khóe miệng Sở Bất Phục cong lên, quả nhiên hấn rất nghe lời mà ôm lấy bờ vai thon thả của Trọng Tử, đồng thời cúi xuống sát tai nàng, thì thầm: “Phía bên trái, nhanh lên!”

Trước mặt xuất hiện một bức tường mây dày đặc, từng tầng mây đen ngòm bao quanh hai người, Trọng Tử phản ứng nhanh nhạy, dứt khoát ngoặt sang bên trái, thuật ngự kiếm của nàng vốn khá giỏi, động tác rẽ ngoặt hết sức vững vàng, không chút hấp tấp.

“Các người còn muốn chạy đi đâu?” Có vài bóng người đang đuổi theo sau.

Sợ cái gì thì gặp ngay cái đó! Cứu U ma cung sẽ nhúng tay vào chuyện này, sao sư phụ có thể không nghĩ tới cơ chứ, chẳng trách ban nãy những người một lòng muốn trả thù Vạn Kiếp lại dứt khoát thoái lui như vậy, hóa ra bọn họ đã sắp xếp mai phục từ lâu, đến cả hướng chạy thoát thân của hai người mà sư phụ cũng đã sớm có tính toán! Trọng Tử cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên do, bất chấp tất cả, ngự Tinh Xán lao nhanh về phía trước để chạy trốn, nhưng tiếc rằng đối phương đa phần là những cao thủ trong Tiên môn, chẳng mấy chốc Trọng Tử và Sở Bất Phục đã bị họ đuổi kịp.

Không có bất cứ lời thừa thãi, đối phương nhanh chóng bày binh bố trận, dàn xếp kiếm thế, những cảnh vật trước mắt đột nhiên biến mất, không chút dấu vết.

Trọng Tử đã thấy rõ mồn một cảnh tượng Sở Bất Phục và Cung Khả Nhiên bị vây trong kiếm trận, lúc đó nàng chỉ có cảm giác gì đó rất khó lý giải, tới lúc đích thân đứng giữa trận địa, nàng mới phát hiện hóa ra trong và ngoài trận pháp là hai việc hoàn toàn khác nhau. Từ bên ngoài nhìn vào thì kiếm trận này không có gì quá thần kỳ nhưng thực ra bên trong lại đầy rẫy nguy hiểm. Biết rõ điều đó, Trọng Tử tập trung tinh thần để tránh đòn, không dám khinh nhờn. Dần dần, đối phương tăng thế tiến công, kiếm khí tỏa ra càng lúc càng dày đặc khiến Trọng Tử không tránh né nổi, may là Tinh Xán rất hiểu ý nàng, mấy lần tự cảm nhận đường kiếm khí bay ra mà tránh, giúp nàng biến nguy thành an.

Trọng Tử căng thẳng đến mức cả trán và lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, nàng thầm nghĩ, cách duy nhất để thoát khỏi kiếm trận này là tìm một

đường để chui ra khỏi vòng vây. Trong lúc nàng đang thất thần suy nghĩ, Sở Bất Phục đã phát tay, đỡ hộ nàng một luồng kiếm khí mạnh mẽ.

“Đại thúc, người đừng tùy tiện sử dụng pháp lực.” Biết hẳn bị thương không nhẹ, Trọng Tử vội vàng khuyên can. Trong lúc nàng đang quay sang nói với Sở Bất Phục, lại có ba luồng kiếm khí khác bay vèo tới, sượt qua áo nàng, may mà Tinh Xán nhanh trí kịp thời né tránh nên mới thoát được tình thế nguy hiểm vừa rồi. Trọng Tử luôn cố bình tĩnh, ai ngờ tình thế lúc này vô cùng cấp bách, muốn chú tâm quan sát đối phương ra đòn cũng không được, căn bản là nàng không có thời gian để suy nghĩ đối sách, đối mặt với tình thế vô kế khả thi^[1] này, rốt cuộc nàng cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa.

[1] Vô kế khả thi: không còn kế sách nào có thể thực hiện được, bó tay hết cách.

Bỗng nhiên, có người khẽ kêu lên: “Khoan đã! Đó không phải Cung Khả Nhiên mà là tiểu sư tỷ.”

Y vừa hét lên thì đòn tấn công bắt đầu giảm đi.

“Đồ đệ của tôn giả mà cũng ra tay giúp Vạn Kiếp ư?”

Trọng Tử sửng sốt giây lát nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu ra bọn họ rất cuộc đang lo sợ điều gì, liền xoay mặt nhìn Sở Bất Phục, khẽ gọi: “Đại thúc...”

Sở Bất Phục lắc đầu.

Trọng Tử nói: “Ra ngoài rồi nói.”

Nàng dù sao cũng không giống Cung Khả Nhiên. Tuy trên danh nghĩa nàng là tội đồ của Nam Hoa phái nhưng mọi người đều tôn kính Lạc Âm Phạm nên tuyệt nhiên không ai dám tùy tiện xuống tay với nàng, song họ

cũng không cam lòng để Vạn Kiếp chạy thoát. May mà Sở Bất Phục không có ý lợi dụng điểm yếu này để uy hiếp Lạc Âm Phàm. Trọng Tử là đồ đệ của chàng, đương nhiên giao lại cho chàng tự xử lý là hay nhất, nghĩ vậy nên có người đã sớm phân phó cho đệ tử của mình về báo cho Lạc Âm Phàm đến giải quyết sự việc. Chàng luôn muốn bắt được Vạn Kiếp nên trong trường hợp này chàng nên tự đến xem xét, phân giải thì tốt hơn.

Trọng Tử trầm mặc trong chốc lát, bỗng lớn tiếng nói: “Xin hỏi, chương môn của Phù Sinh phái – Hải Sinh đạo trưởng có ở đây không?”

Lát sau, màn kiếm trận bao phủ phía bên trái bị phá vỡ một góc, Hải Sinh đạo trưởng bước ra hành lễ. “Tiểu sư tử vẫn mạnh khỏe chứ ạ?”

Trọng Tử đáp lễ. “Ta vẫn khỏe, cảm ơn đạo trưởng.”

Hải Sinh đạo trưởng giải thích: “Ta đã nhận được lời dặn dò của tôn giả, bảo đứng chờ ở chỗ này, nếu tôn giả mà biết tiểu sư tử bình an vô sự, chắc hẳn người sẽ rất vui mừng.”

Trọng Tử cup mắt, nở nụ cười như có như không.

Hải Sinh đạo trưởng quan sát nàng một lúc lâu, thấy nàng không có biểu hiện gì giống như bị ép buộc thì vô cùng bất ngờ, không khỏi đưa mắt nhìn người ở phía sau nàng. Khi đã nhìn rõ khuôn mặt của người đó, ông giật mình, đứng ngây ngốc một hồi.

“Đây là... Người là...”

Không có tiếng trả lời.

“Thực sự là ngài rồi!” Sau khi nhận ra hẳn thì Hải Sinh đạo trưởng vừa kinh ngạc vừa vui sướng đến tột cùng. “Năm đó may mắn được tiên trưởng chỉ bảo, bản đạo mới có được ngày hôm nay, mấy năm trước bản đạo không

lúc nào là không nghĩ tới người, đã từng đi khắp Trường Sinh cung để tìm người nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể biết tiên trưởng đang tung hoành nơi nào...” Rồi ông đột nhiên ngừng lại.

Cả tóc và tròng mắt hắn đều có màu đỏ sậm, đôi mắt phượng lạng lẽ nhìn ông, thần sắc không hề thay đổi, cũng không có bất kỳ sự hồi đáp nào. Liên tưởng tới sự việc lần này, sắc mặt Hải Sinh đạo trưởng dần thay đổi. “Người... Người là... Tại sao người lại...”

Mới từ biệt mấy năm, giờ gặp lại cô nhân nhưng cảnh còn đó mà người thì đã thay đổi, vị tiên trưởng áo trắng vang danh khắp thiên hạ năm nào giờ lại biến thành Ma tôn đại gian đại ác, còn chàng thanh niên nghèo khổ, túng quẫn khi ấy giờ đã trở thành chưởng giáo của một môn phái, ít nhiều có chút danh phận. Hai người gặp lại nhau trong tình cảnh này, khó tránh khỏi những giây phút cảm xúc đắng cay xen lẫn ngọt bùi, cuối cùng không ai có thể thốt nên lời.

Trọng Tử đương nhiên thấu hiểu cảm giác của Hải Sinh đạo trưởng vì chính nàng cũng đã từng có phản ứng như vậy, giờ đối mặt với cảm xúc này một lần nữa, nàng cảm thấy vô cùng xót xa, thế nhưng Trọng Tử không được phép kéo dài thêm thời gian nữa, nếu không, nàng và Sở Bất Phục sẽ không thể thoát khỏi chỗ này. Vì vậy nàng nhân cơ hội lên tiếng: “Trọng Tử mạo muội phỏng đoán, có lẽ đạo trưởng đã nhận ra đây là ai rồi phải không?”

Hải Sinh đạo trưởng trầm mặc.

Trọng Tử nói: “Người xưa có câu: “Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo^[2]”, phạm phu tục tử còn suy nghĩ được như vậy, chẳng lẽ đạo trưởng lại muốn đẩy người khác vào chỗ chết sao?”

[2] Câu này có ý nghĩa giống câu: “Uống nước nhớ nguồn”, luôn luôn phải ghi nhớ công ơn của người đã giúp đỡ mình, dù đó chỉ là những điều nhỏ nhặt nhất.

Trong nháy mắt, cát vàng phủ kín nền trời bay đi hết, những đám mây bỗng hiện ra rõ ràng. Mọi người không ngờ Hải Sinh đạo trưởng lại cố ý rời khỏi trận pháp, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ, đồng thanh hét lên: “Hải chương môn, ngài muốn làm gì vậy?”

Sở Bất Phục nhân cơ hội đó mang Trọng Tử bay lướt qua trước mặt một người trong số họ, người này đầu chịu để Vạn Kiếp trốn thoát, nghiêng rằng nghiêng lợi vung kiếm chặn hai người bọn họ lại, muốn bày binh bố trận lần nữa. Sở Bất Phục cau mày, không chút chậm trễ nhằm thẳng hướng đỉnh đầu của người kia mà đánh xuống.

“Sở tiên trưởng, xin người đừng đả thương đệ tử của Tiên môn!” Phía sau bỗng vang lên giọng nói của Hải Sinh đạo trưởng.

Bàn tay đang đánh xuống của Sở Bất Phục chợt thay đổi phương hướng, sượt qua người kia, người kia rên rỉ một tiếng rồi rơi khỏi đám mây, mấy người còn lại thấy thế thì vội lao xuống đỡ, đến lúc ngẩng lên thì Sở Bất Phục và Trọng Tử đã thoát khỏi vòng vây, ngự phong bay đi, thoát cái chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Hải sinh đạo trưởng!”

“Thật hồ thẹn, bản đạo sẽ trở về nhận tội với tôn giả.”

Sắc trời dần sáng, bình minh đã hé, từng làn gió mát lành khẽ lướt qua, bên dưới tầng mây bỗng xuất hiện hai người, một nữ tử xinh đẹp mặc áo đen là Âm Thủy Tiên, người còn lại khoác một chiếc áo choàng kỳ dị, bao trùm gần như toàn bộ cơ thể, đó chính là Vong Nguyệt.

“Ta cứ thắc mắc vì sao lần này ngươi có thể hành động thuận lợi như vậy, quả nhiên là Lạc Âm Phạm đã sớm mai phục từ trước.”

“Hắn đã muốn bắt Vạn Kiếp thì tại sao lại không đích thân ra tay?”

“Đồ đệ của hắn đang nằm trong tay Vạn Kiếp, hắn đích thân đến bắt Vạn Kiếp thì khác nào muốn dồn con bé vào chỗ chết! Từ lâu hắn đã sắp xếp cho Hải Sinh tham gia việc vây bắt này, thật đúng là áo tiên không thấy vết chỉ khâu^[3], rốt cuộc hắn đã lừa gạt được tất cả mọi người.”

[3] Nghĩa là làm việc có tính toán chặt chẽ, kín đáo, không chê vào đâu được.

Vành mũ bị gió thổi hất lên, lộ ra sống mũi cao cao thanh tú trên khuôn mặt tái nhợt, hắn nói: “Ai nói Lạc Âm Phàm vô tâm, vô tình nào? Thực ra hắn rất nặng tình với đồ đệ của mình!”

Vẻ mặt Âm Thủy Tiên trở nên lạnh lẽo, xa xăm.

Vong Nguyệt cười nói: “Nhưng hắn lại đoán sai rồi, Ma kiếm đối với ta đã không còn quan trọng nữa.”

Âm Thủy Tiên kinh ngạc nhìn hắn.

Mấy lần gặp Vạn Kiếp gần đây, Vong Nguyệt để ý thấy pháp lực của Vạn Kiếp ngày càng suy yếu, hắn trầm ngâm giây lát rồi chỉnh lại chiếc áo choàng, đoạn xoay người, nói với Âm Thủy Tiên: “Đi thôi!”

Ép buộc bản thân sử dụng pháp lực quá đà, thương thế của Sở Bất Phục càng lúc càng nặng, trở về Vạn Kiếp cung, hắn ngủ li bì suốt ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại thì lời nói và hành động đã trở lại bình thường, nhưng hắn không hề nhắc nửa câu tới chuyện xảy ra lần này, hình như hắn đã quên rồi.

Hắn đã quên nhưng Trọng Tử vẫn nhớ, vì thế mà nàng vẫn giận dữ, không thềm quan tâm tới hắn. Hiện giờ bên cạnh nàng chỉ còn lại mỗi Sở Bất Phục, sao nàng có thể trừng mắt nhìn hắn lao đầu vào nguy hiểm được, thoát được lần này thì vẫn còn những lần sau, nếu có một ngày đến hắn cũng không còn ở bên nàng nữa, nàng sẽ phải đau khổ tới mức nào đây?

Một nhánh liễu dập dìu bay bay, phía sau có tiếng bước chân, hiển nhiên là hấn cố tình bước mạnh để phát ra tiếng động. Biết tông đó là ai, Trọng Tử không thèm quay đầu lại, nói: “Đã khá hơn chút nào chưa?”

Bộ y phục màu đen đập ngay vào mắt Trọng Tử, Sở Bất Phục đứng trước mặt nàng rồi ngồi xổm xuống. Thấy khí sắc hấn đã bình thường trở lại, không còn có vẻ đã từng bị thương, Trọng Tử mới cảm thấy yên lòng. Nàng luôn cảm thấy phương pháp trị thương của Ma tộc vô cùng kỳ quái, người của Tiên môn khi bị thương đều phải uống thuốc, còn hấn chỉ cần ngủ một giấc là khỏi.

Sở Bất Phục lắc đầu, mỉm cười: “Được rồi, đừng giận dỗi nữa, để đại thúc đánh đàn cho ngươi nghe nhé!”

Trọng Tử nào để ý tới hấn, nàng chạy vào phòng, đóng cửa lại, ngồi suy ngẫm một lát mới dần tỉnh táo. Kỳ thực nàng cũng biết mình tức giận như vậy thật chẳng có lý chút nào nhưng rốt cuộc vẫn không kìm được, hấn đã bao phen vì Cung Khả Nhiên mà không màng tới sự an nguy của bản thân, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Phía bên ngoài bỗng vang lên tiếng đàn réo rắt. Không có cảm giác buồn thương vô hạn hay hạnh phúc tràn đầy, tiếng đàn ban đầu chỉ là những giai điệu ôn hòa, thanh bình, thế nhưng càng về sau, giai điệu càng mang nhiều sự ràng buộc, giằng xé nội tâm, tựa hồ có tâm sự không thể nói rõ nhưng cũng không thể buông xuôi, giống như tâm tình của nàng lúc này, đã từng bị ức hiếp, vu oan, hãm hại, hiểu lầm... Rất nhiều lần nàng đã nghĩ đến cái chết nhưng rốt cuộc lại không làm được.

Chết chính là không còn nhớ tới bất cứ thứ gì nữa.

Thứ mà hấn không thể buông xuôi là gì, Cung Khả Nhiên ư? Trong lòng biết rõ nàng ta vô tình, hấn vẫn còn ngây ngốc đi cứu nàng ta, nếu lần này không có Âm Thủy Tiên và Hải Sinh đạo trưởng thì hấn có trở về được không? Hấn đã chịu đựng sự mắng chửi của ngàn vạn người, đáng lẽ Cung

Khả Nhiên phải là người bảo vệ hắn, tin tưởng hắn, nào ngờ... Có thể đối với hắn, chỉ cần được nhìn ngắm nàng ta như vậy là đủ rồi?

Đây chính là “tình ái” mà Chân Châu tỷ tỷ đã từng nói tới đó sao? Hai chữ này chứa đựng bao nhiêu chua xót và đắng cay, rốt cuộc chỉ có người trong cuộc là hiểu rõ nhất. Dù có cố gắng hơn nữa cũng phỏng có ích gì? Không yêu thì vẫn mãi là không yêu, vì yêu mà phải chịu tổn thương sâu sắc vạn phần. Trừ phi không còn yêu nữa...

Trọng Tử suy nghĩ đến mức mặt tái nhợt, nàng chậm rãi đứng lên, mở cửa bước ra ngoài.

Một lọn tóc đỏ rực buông rủ trước trán, vẻ hung bạo tàn ác đã được thay thế bằng vẻ thê lương đến vô tận, hai hàng lông mày chau lại, vẻ ngập ngừng hiện rõ giữa hai hàng mi, dáng vẻ do dự, tiếng đàn trầm bổng như mang nỗi buồn thương, âm ức không thể giải bày, cũng không biết phải làm thế nào thì cảm xúc đó mới vĩnh viễn tan biến vào hư không.

Trọng Tử im lặng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Sở Bất Phục.

Không biết đã qua bao lâu, sắc trời dần tối. Hoàng hôn buông xuống, những đám mây cuồn cuộn giữa nền trời, khói chiều nhẹ nhàng lan tỏa trên mặt nước, gió đêm thổi làm phát phơ cành liễu, từng đàn chim tung cánh tìm về tổ.

Tiếng đàn bổng ngưng bật. “Hai năm nữa ta sẽ đưa ngươi trở về.”

Trở về ư? Trọng Tử ngậy người hỏi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trắng bệch, nhìn chằm chằm vào hắn, lẩm bẩm nói: “Đại thúc nói gì cơ?”

Hắn nhìn bàn tay đang đặt trên dây đàn, không trả lời.

Trọng Tử cắn môi, bỗng lớn tiếng nói: “Ngày mai ta sẽ đi.”

Trầm mặc trong chốc lát, hấn ngẩng lên, nói: “Hai ngày nữa hẵng đi!”

“Không được, sư phụ nhất định rất tức giận, ta phải về Nam Hoa nhận tội.” Trọng Tử vội đứng lên, chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Tiếng đàn réo rất thâu đêm, không phút nào ngơi nghỉ, tới tận lúc bình minh mới ngừng, như sương sớm tan biến dưới ánh mặt trời.

Trọng Tử cũng thức trắng đêm.

Hấn nói sẽ bảo vệ nàng nhưng giờ lại muốn đuổi nàng đi. Hấn không thích nàng ở đây bầu bạn với hấn ư? Hấn đối xử với nàng tốt như vậy chẳng qua chỉ là thương hại nàng thôi sao?

Bởi vì từ trước tới nay nàng luôn cảm thấy vô cùng âm áp, bởi vì quan hệ giữa nàng và hai người họ hoàn toàn tốt đẹp nên nàng rất dễ hình thành thói quen ỷ lại vào hai người họ. Vì bọn họ, nàng có thể nín nhịn mọi nỗi âm ức nhưng không thể chịu được cảm giác bị bỏ rơi, dù sao thì nàng cũng không phải là Vong Nguyệt, nàng có rất nhiều thứ muốn lưu lại, không thể tùy ý như vậy được.

Nhưng bây giờ, thứ duy nhất không từ bỏ nàng chỉ có mình Tinh Xán mà thôi.

Có lẽ khi đã quen rồi thì cũng sẽ tự cảm thấy ổn thôi. Băng lao ở Côn Luân dường như cũng không quá đáng sợ, chí ít ở một nơi như thế, nàng sẽ không còn phải sống trong suy nghĩ, nghi ngờ, càng không cần phải lo lắng sẽ bị đuổi đi.

Sau khi đã nghĩ thông suốt, Trọng Tử mở rộng cánh cửa, bước ra ngoài.

Con gió sớm mai khẽ lay động những cành dương liễu tươi tốt, như những đám sương mù màu xanh biếc dập dìu theo làn gió, dưới gốc liễu có một người đang đứng chấp tay, quay lưng về phía nàng, giống hệt lần đầu gặp gỡ, vẫn vẻ ôn nhu trong bộ y phục màu đen tuyền cùng mái tóc dài đỏ rực... Chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà tựa như đã cách mấy năm, rõ ràng mọi thứ vẫn y như cũ nhưng Trọng Tử không còn nhận ra hẳn nữa rồi.

“Đại thúc, ta... đi đây.”

Sở Bất Phục nghe thấy thế thì xoay người lại, gật đầu với nàng. “Đi đi!”

Trọng Tử bỗng cảm thấy hơi hồi hận, trầm ngâm một lát rồi cúi đầu nói: “Ta có thể phải tới núi Côn Luân thụ hình, sau này sẽ không gặp lại người nữa. Đại thúc, hãy bảo trọng!”

Sở Bất Phục nghe vậy thì chỉ “ừm” một tiếng.

Trọng Tử vẫn yên lặng đứng đó hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm bước về phía cổng chính của ma cung. Hai chân cất những bước nặng nề, hình như chúng không còn thuộc về cơ thể nàng nữa. Lúc đi ngang qua chỗ hắt, đột nhiên người nàng trở nên cứng đờ, không thể di chuyển nửa bước, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn Sở Bất Phục. “Đại thúc còn muốn nói gì với Trọng Tử nữa không?”

Sở Bất Phục nhìn thấu những nghi hoặc trong lòng Trọng Tử, mỉm cười, xoa đầu nàng. “Những lời này ngươi phải nhớ kỹ, tìm thời cơ thích hợp nói rõ với tôn giả.”

Hắn xoay mặt nhìn chiếc lá sen mới nhú trên mặt hồ, lâu sau mới mở miệng nói: “Chín năm... cũng có thể là mười năm trước, mấy năm nay bị ma khí làm rối loạn tâm trí nên ta không nhớ rõ lắm.”

Mười năm trước ư? Trọng Tử sững sốt, sau đó như nghĩ ra điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ vô cùng kinh ngạc – mười năm trước, không phải

lúc đó mình mới tám tuổi sao? Chính năm ấy, tiên chú trên người nàng tự nhiên biến mất, cùng lúc đó ở Trần Châu cũng xảy ra một vụ thảm án gây rúng động tiên giới, mà tất cả những việc này đều do hắn gây nên. Nàng vẫn muốn biết năm đó thực sự đã xảy ra chuyện gì, bất luận thế nào nàng cũng không tin Sở Bất Phục lại chủ động đánh cấp Ma kiếm, lúc này thấy hắn chịu nói ra, lòng nàng sung sướng vạn phần, nàng vội vàng tập trung lắng nghe.

“Việc này cần phải bắt đầu từ Nghịch Luân kiếm, ta cần nó để làm gì và giữa ta với nó đã giao ước những gì, nếu bây giờ không nói hết ra, e rằng ta sẽ sớm quên đi những việc đó. Năm ấy, Tây Phương Phật môn mang tặng viên ngọc Vô Phương, ba nghìn đệ tử Tiên môn vâng mệnh đến Côn Luân hộ tống Ma kiếm về Nam Hoa để tiến hành tịnh hóa, chỉ vì ba năm trước đó Trường Sinh cung chúng ta đã từng hộ tống thanh kiếm này đến núi Côn Luân.” Nhắc tới chuyện cũ, Sở Bất Phục liếc nhìn nàng, mỉm cười. “Chính là cái lần cứu người đó, ta còn suýt nhằm sát khí trên người người là của Ma tộc. Lần ấy đến Côn Luân hộ tống Ma kiếm về Nam Hoa, sư phụ ta vâng mệnh tôn giả, đưa ta cùng sư muội, chính là Cung Khả Nhiên, đi trước giám sát tình hình, ai ngờ trên đường trở về, lúc đi ngang qua Trần Châu thì xảy ra chuyện lớn.”

Trầm mặc trong chốc lát, Sở Bất Phục cười khô, nói: “Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kỳ thực đại thúc không hề hay biết. Tuy chỉ còn cách Nam Hoa một đoạn đường rất ngắn nữa nhưng sư phụ ta vẫn tuyệt nhiên không dám khinh thường, đêm hôm đó người đã cùng hàng chục vị thủ tọa đệ tử của Tiên môn hợp lực thiết lập kết giới, quả thực lúc đó ta đã ngủ một giấc rất sâu, không còn biết trời đất là gì, đến khi tỉnh lại thì đã là nửa đêm, tất cả các đệ tử Tiên môn đều... đều đã chết dưới ma lực cực mạnh của Ma kiếm, tới lúc ta tìm được sư phụ thì người đã khó giữ được hồn phách. Người nói với ta đó là do một Ma vương vô cùng lợi hại gây ra, dặn dò ta tuyệt đối phải bảo vệ Nghịch Luân kiếm, không thể để nó rơi vào tay hắn. Lúc đó Cung Khả Nhiên bị hắn bắt đi, ta nhất định phải nghĩ cách cứu nàng ấy.”

Trọng Tử nghe mà trong lòng vẫn đầy nghi hoặc, hộ tống Ma kiếm là một việc vô cùng quan trọng, vì sao sư phụ của nàng lại không đi?

Sở Bất Phục nhìn thấu sự nghi hoặc đó, liền nói: “Lúc ấy là lúc luồng khí của sao Bắc Đẩu tràn xuống thông thiên môn, đó là một cơ hội hiếm có, tôn giả cùng Ngũ chương giáo và mấy vị chương môn khác đều có mặt tại thông thiên môn trên Nam Hoa phong, hợp lực giữ lại luồng linh khí đang tràn ngập cột mốc ranh giới thông thiên môn, luồng linh khí này rất tốt cho việc tịnh hóa Nghịch Luân kiếm. Ta định nhanh chóng đưa Nghịch Luân kiếm tới Nam Hoa để báo tin dữ, nhờ giúp đỡ nhưng lúc đó không thể ra khỏi kết giới, có kẻ bỗng ngăn cản ta, sau năm trăm chiêu thì kẻ đó đã hoàn toàn phá được chú thuật của ta, việc này khiến ta nhớ tới một người, chính là kẻ nhiều năm trước đã âm mưu phản nghịch bị Nghịch Luân giết chết – Thiên Chi Tà. Nghe nói hắn chưa chết. Hắn theo Nghịch Luân đã nhiều năm, nếu Ma kiếm rơi vào tay hắn, chẳng phải sẽ có một trận cuồng phong nổi lên sao? Tiếc rằng pháp lực của ta thua xa hắn, tận mắt nhìn thấy hắn muốn giết Cung Khả Nhiên, trong tình thế cấp bách đó, ta bèn liều mình rút Nghịch Luân kiếm trên người ra, ai ngờ thanh kiếm đó lại chứa ma lực của Nghịch Luân, trở thành một thanh Ma kiếm, nó đã bí mật nói chuyện với ta, chỉ trách ta lúc đó tâm thần bất định, bị nó mê hoặc. Nó dụ ta trở thành ký chủ của nó bằng cách lấy thân tuấn kiếm^[4], như vậy, ta sẽ có pháp lực nằm trong thanh kiếm, không chỉ cứu được muội muội mà còn có thể bảo vệ được thanh kiếm không rơi vào tay kẻ kia, như vậy là vẹn cả đôi đường.”

[4] Tuấn kiếm: hành động giao nộp thân xác cho thanh kiếm.

Trọng Tử càng nghe càng cảm thấy sợ hãi, không hổ danh là Ma kiếm, sở trường của nó là hiểu rõ nhược điểm của người khác, biết chắc Sở Bất Phục đang quan tâm tới điều gì nên mới lợi dụng điểm đó mà giao ước với hắn.

“Cứu sư muội chỉ là thứ yếu, điều khiến ta kinh hoàng thực sự đó là, có thể lặng yên hành động mà không gây ra bất cứ động tĩnh gì, lén được vào kết giới của chúng ta, giết chết ba nghìn đệ tử Tiên môn trong chớp mắt, ngay cả Thiên Chi Tà cũng chưa chắc đã làm được, trừ phi trong Tiên môn

có gian tế. Có thể trà trộn được vào, thừa dịp chúng ta không để ý mà hạ thủ, khiến ta trúng phải mê chú, nhất định chỉ có thể là đệ tử của Tiên môn mà thôi.”

Trường Sinh cung vốn là đại môn phái, có lão cung chủ đi theo giám sát, Tiên môn hiển nhiên vô cùng yên tâm, nhưng nếu nói là có nội gián, sẽ khó tránh khỏi việc mọi người bàn tán xôn xao.

“Ngày đó, khi đi ngang qua Trần Châu còn có mấy vị đệ tử Nam Hoa, Thanh Hoa và vài môn phái khác cũng đến đây gặp chúng ta, ân cần hỏi han, nhưng ba nghìn người cùng hộ tống thanh kiếm đều chết hết, chỉ còn một mình ta sống sót, gian tế rốt cuộc là ai đã không có cách nào để biết nữa rồi, nghe nói sau đó Thiên Cơ tôn giả của Nam Hoa phái cũng đã từng nhiều lần tiên đoán về việc này nhưng đều không có kết quả, điều đó có nghĩa là kẻ này có pháp lực hơn xa Thiên Cơ tôn giả. Lúc đó ta có nghĩ tới việc Thiên Chi Tà đã trà trộn vào Tiên môn hoặc là cùng một kẻ phản bội Tiên môn nào đó cấu kết với nhau, nếu năm đó ngay cả ta cũng chết thì ắt hẳn việc này sẽ không một ai hiểu rõ nguyên nhân, lúc ấy không chỉ có Ma kiếm rơi vào tay hắn mà nếu hắn lợi dụng thân phận đệ tử Tiên môn để làm điều xằng bậy thì không biết lúc ấy sẽ còn xảy ra những chuyện gì. Tình thế vô cùng nguy cấp, không cho ta cơ hội suy nghĩ thêm nữa, ta liền quyết định lấy thân tuấn kiếm, chỉ cần cứu được Cung Khả Nhiên, tương lai chẳng qua cũng chỉ là chết mà thôi.”

Chính vì lúc đó hắn suy nghĩ như vậy nên mới trúng kế của kẻ đó.

“Ai ngờ kẻ đó đã ẩn nấp trong Tiên môn, chính vì sợ Ma kiếm bị hộ tống về Nam Hoa sẽ lập tức được tịnh hóa, hắn lại đang là đệ tử Tiên môn, không tiện để lộ thân phận nên sớm đã có ý tìm ta làm ký chủ của Ma kiếm, những việc này đều là cái bẫy hắn tự dàn dựng, chỉ chờ ta ngây dại mà dậm đầu vào, lúc đạt được ý nguyện rồi, hắn liền đem Cung Khả Nhiên đi.” Sở Bất Phục cười khỏ. “Ta với Ma kiếm lúc giao ước đã từng thề, một khi ta đem chuyện lấy thân tuấn kiếm nói với người ngoài thì ta phải dùng hồn phách để tế kiếm, ta vốn định cứu Cung Khả Nhiên xong thì sẽ lập tức lên Nam Hoa bảm báo với tôn giả, dù sao đời người cũng chỉ chết một lần mà

thôi, không ngờ Khả Nhiên tự mình quay về, lại còn bị yểm một chú thuật kỳ quái trên người, kẻ kia nói, nếu ta tiết lộ nửa lời về chuyện này thôi thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lấy mạng của Cung Khả Nhiên, tàn sát cả Trường Sinh cung của chúng ta. Cứu người không thành, ngược lại còn bị uy hiếp, sao ta lại không hiểu chỉ có cái chết mới là cách giải thoát tốt nhất, nhưng kẻ này pháp lực cao cường, lại trà trộn được vào Tiên môn, một khi hắn đã muốn xuống tay với Trường Sinh cung, chắc chắn đó là việc dễ như trở bàn tay. Ma kiếm chưa được tịnh hóa ngày nào là ngày ấy lực giới chưa được yên bình, đặt một Trường Sinh cung nhỏ bé và sinh linh thiên hạ lên bàn cân thì dĩ nhiên phải lấy thiên hạ làm trọng, trong lòng biết rõ phải làm thế nào mới đúng, nhưng cuối cùng ta vẫn đi sai đường, chung quy cũng là do ta tu hành chưa đủ độ.” Hắn xoay mặt lại, nhìn Trọng Tử. “Tiểu Trùng Nhi, kỳ thực hồi bé đại thúc cũng giống ngươi, lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, may mắn được sư phụ thu nhận làm đồ đệ nên mới tu thành tiên cốt, đối với một đệ tử sống làm đệ tử Trường Sinh cung, chết làm ma Trường Sinh cung như ta thì sao có thể trừng mắt nhìn nó bị hủy hoại trong tay Ma tộc, trơ mắt nhìn đồng môn của mình chết tức tưởi đây...”

Trọng Tử rung rung nước mắt, gật đầu.

Nàng đã từng sống những ngày như vậy nên thấu hiểu cảm giác của Sở Bất Phục lúc đó. Một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ, bị người ta bắt nạt, đánh đập, bỗng nhiên được cứu vớt, sao có thể không cảm kích tâm lòng của ân nhân được? Một người thiện lương là thế, nếu phải tận mắt chứng kiến cảnh sư môn bị diệt vong thì sao có thể nhẫn tâm được đây?

“Sau mọi chuyện, Tiên môn liền cho ta là kẻ sát nhân đánh cắp Ma kiếm, tin tức ba nghìn đệ tử Tiên môn chết thảm được truyền ra ngoài, bằng hữu, thân nhân của ba nghìn người đó đều truy tìm ta để báo thù, ta đành phải né tránh họ, thậm chí nếu có được ma lực của Nghịch Luân kiếm, ta nhất định phải điều tra ra bộ mặt thật của kẻ đó trước, diệt trừ mối họa, sau đó sẽ tìm gặp Nam Hoa tôn giả để nói rõ ngọn nguồn. Nhưng thật không ngờ, trong hai tháng liên tiếp đã phát sinh vô số vụ án giết người, rất nhiều bách tính chết dưới một bàn tay ma lực vô hình, Thiên Cơ tôn giả cũng không thể tiên đoán ra là ai đã làm chuyện này, Tiên môn lại không biết nội

tình ra sao, trút tất cả việc này lên đầu ta. Cũng là do ta làm đường lạc lối, bị người ta hãm hại, uy hiếp, rốt cuộc bị ma khí trên thân Ma kiếm mê hoặc, từ đó về sau cứ như vậy mà mặc sức làm càn.”

Bởi vì không cam tâm, vì Trường Sinh cung mà cuối cùng lại lún sâu vào bãi lầy của tội lỗi.

Trọng Tử ban đầu mơ hồ cảm thấy bất an, tới lúc này mới biết rốt cuộc bất ổn ở chỗ nào: hấn và Ma kiếm có giao ước ngầm, nếu hấn nói ra bí mật lấy thân tuấn kiếm thì phải dùng hồn phách của mình để tế kiếm. Hôm nay hấn nói ra là đã hạ quyết tâm rồi sao?

Nhìn thấy nỗi sợ hãi tột độ trong mắt Trọng Tử, Sở Bất Phục lắc đầu, khước môi cong lên, phảng phất nét dịu dàng, lại có nét gì đó vô cùng bi thương. “Chết cũng không có gì đáng sợ, chung quy đều tại đại thúc đã sai, chết không có gì đáng tiếc. Đêm qua ta đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ dựa vào một mình ta thì không thể nào truy ra được kẻ kia là ai, người trở lại Nam Hoa, nhất định phải bảm báo với tôn giả việc này, cầu xin tôn giả che chở cho Trường Sinh cung, nếu không, sẽ không thể...” Trầm mặc giây lát, Sở Bất Phục khẽ buông tiếng thở dài. “Chỉ còn biết nghe theo số trời sắp đặt mà thôi.”

Vạn vạn lần không ngờ kết quả lại như vậy, Trọng Tử ra sức lắc đầu.

Sở Bất Phục cầm tay nàng, nói: “Nghe tôn giả nói, nếu người mang được Ma kiếm về, lấy công chuộc tội thì tất cả mọi người sẽ tha thứ cho người.”

Trọng Tử hoảng sợ. Hóa ra hấn biết cả! Lần trước bắt cóc nàng ngay trước mặt sư phụ, hấn cũng đã biết sư phụ dặn nàng những gì! Sư phụ muốn cho nàng một cơ hội để nàng có thể quay trở lại Nam Hoa. Thế nhưng hấn đã biết, vì sao còn muốn...

Trong cặp mắt phượng mơ hồ có ý cười, Sở Bất Phục nói: “Đã rơi vào hoàn cảnh này, ngươi vẫn không nở đại thúc, so với đại thúc năm đó thì ngươi còn mạnh mẽ hơn nhiều. Tôn giả đánh ngươi một chưởng, thực ra là gieo lên người ngươi Linh tê chú, nhất cử nhất động của ngươi tôn giả đều biết cả, chẳng qua cũng vì tôn giả lo lắng cho ngươi, ta đã phái linh hạc đi báo tin rồi, lúc này có lẽ tôn giả cũng đã tới đây.”

Không phải, sư phụ chỉ là thấy Sở Bất Phục đối xử với nàng khác những người khác nên mới dặn nàng khuyên hấn giao nộp Ma kiếm, không phải như những gì hấn nghĩ, hơn nữa, nàng đã sớm từ bỏ ý định đó rồi! Trọng Tử hé miệng muốn giải thích nhưng không thể thốt nên lời, cổ họng nghẹn lại, vô cùng đau đớn.

Đại thúc, ta không đi đâu hết, chúng ta không cần lo lắng những chuyện khác, chỉ cần giao kiếm cho họ rồi quay lại đây, không bao giờ... bước ra ngoài nữa, có được không?

Sở Bất Phục đọc được tâm tư của nàng, thở dài nói: “Tôn giả đã mấy phen hạ thủ lưu tình với ta, nhưng mà...” Hấn cười mỉm. “Nhưng mà năm đó ta đã lấy thân tuấn kiếm, Ma kiếm không nằm ở đâu khác mà chính là ký sinh trong cơ thể ta.”

Như sét đánh giữa trời quang, Trọng Tử không thể tin được, mở to mắt. Chẳng trách mỗi lần bị thương, hấn chỉ cần ngủ một giấc là khỏe, bởi vì Ma kiếm trú ngụ ngay trong người hấn, người và kiếm hợp nhất, bản thân hấn không phải là ma quỷ gì cả mà chính là một thanh kiếm!

“Nếu không có ngươi tới đây, đại thúc sẽ còn mắc nhiều sai lầm hơn nữa. Hôm nay để ngươi quay về Nam Hoa cũng là tâm nguyện cuối cùng đại thúc có thể làm. Về phần ngươi, không cần phải quá thương xót cho ta, từ lúc ký chủ mới xuất hiện, giao ước giữa đại thúc và Ma kiếm đã sớm kết thúc, nó đang từng bước thu hồi lại ma lực... Đừng giả vờ ngờ ngác nữa, sao đại thúc không muốn giữ ngươi ở lại đây hai năm nữa chứ? Nhưng... sớm muộn gì cũng phải từ biệt, không nên chậm trễ nữa.” Sở Bất Phục giúp

nàng vén một bên tóc mai đang rối bù, bỗng hấn nghiêm mặt nói: “Lần này tuy ngươi được miễn tới băng lao ở Côn Luân chịu khổ nhưng có chuyện này đại thúc không thể không nói cho ngươi biết, Tiểu Trùng Nhi, ngươi là ký chủ kế tiếp mà Ma kiếm lựa chọn!”

Trọng Tử mặt đầy nước mắt, những tin tức đột ngột ủa tới như vũ bão khiến nàng đờ đẫn.

Ký chủ kế tiếp? Là nàng ư?

“Ngươi có sát khí trời sinh, đại thúc vẫn luôn hoài nghi thân thể của ngươi ắt hẳn không đơn giản, chắc chắn có liên quan tới Nghịch Luân, vậy nên Thiên Chi Tà mới có thể lợi dụng ngươi để giải trừ phong ấn cho Thiên ma lệnh, cũng chính hắn đã giúp ngươi giấu giếm số mệnh nên Thiên Cơ tôn giả mới không tiên đoán được. Thanh kiếm này là tai họa của lục giới, là đại thúc đã sai lầm mà giữ nó lại đến tận bây giờ, chỉ sợ nó sẽ làm hại ngươi. Sau khi trở lại Nam Hoa, ngươi nhất định lúc nào cũng phải theo sát Trọng Hoa tôn giả, luôn để tâm tới mọi việc, không được nghe nó mê hoặc nửa câu, cho đến khi nó được tịnh hóa hoàn toàn.”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói từng từ, từng từ một: “Tiểu Trùng Nhi, ngươi phải nhớ kỹ, bất luận ngươi có chịu bao nhiêu nỗi oan ức, buồn đau, cũng luôn có người tin tưởng ngươi, yêu mến ngươi, giống như đại thúc vậy, nhất định đừng nhập ma, bằng không, sẽ không quay đầu lại được nữa.”

Cánh tay vẫn dịu dàng ru vỗ trên lưng nàng như thường ngày, đây cũng là lần cuối cùng Sở Bất Phục vỗ về nàng, Trọng Tử đau khổ như đứt từng khúc ruột.

Đừng! Là do nàng thích gì làm nấy, là do nàng không hiểu chuyện, nàng sẽ không bao giờ muốn đi nữa, không bao giờ muốn về Nam Hoa nữa, lại càng không muốn Ma kiếm gì đó! Nếu nàng là ký chủ kế tiếp của Ma kiếm,

vậy hãy để nàng lấy thân tuấn kiếm, không để cho thanh kiếm quái quỷ này lấy mất hồn phách của hần!

“Tiểu Trùng Nhi!” Khuôn mặt tuấn tú bỗng trầm xuống, cặp mắt phượng nhìn nàng chăm chăm, giọng nói vô cùng nghiêm khắc. “Người sẽ không bao giờ thích cuộc sống như thế đâu, nhân lúc bây giờ có thể quay đầu lại, hãy nghe lời đại thúc, nhất định không được nhập ma!”

Nước mắt tuôn trào như thác đổ, hai mắt như có màn sương giăng mờ, không còn nhìn thấy rõ dung nhan tuấn tú kia nữa.

Bỗng nhiên, hai cánh tay ấy buông nàng ra.

Trọng Tử hoảng sợ nhìn bóng dáng mờ nhạt đang chậm rãi lùi về phía sau.

“Sai rồi, là ta đã sai rồi, sớm biết như vậy...”

“Uổng công người đã tu hành hai trăm năm... Rốt cuộc cũng rơi vào thảm cảnh này!”

...

Một giọng nói mơ hồ vang lên, tựa như tiếng thở dài lại tựa như tự giễu. Cuối cùng, hần bật cười ha hả. “Ý trời! Sở Bất Phục à Sở Bất Phục, là do người đã sai một ly đi một dặm, bị kẻ khác lợi dụng, bảo vệ Ma kiếm mà gây ra đại họa, bao nhiêu người vô tội đã chết oan ức trong tay người, rơi vào tình cảnh này cũng là ý trời! Hôm nay còn có người vì người mà khóc, người còn có điều gì chưa thỏa mãn nữa? Đồ ngốc! Quả là đồ ngốc!”

Trọng Tử khóc lóc, mở miệng gọi hần nhưng lại không phát ra được tiếng nào.

“Đồ ngốc! Đồ ngốc!” Bóng dáng mờ mịt kia không còn để ý tới nàng nữa, lao đảo đi về phía sau lưng nàng, vẫn không ngừng cười to mà tự giễu: “Sở Bất Phục! Đồ ngốc!”

Tiếng cười điên cuồng chột tất ngấm, chỉ nghe một âm thanh đing tai nhức óc vang lên từ phía sau, mặt đất rung chuyển, cảnh vật bốn phía đều bị tia sáng màu đỏ thẫm chói mắt bao phủ.

Người không còn nữa, thuật pháp tự hóa giải, Trọng Tử như ngây dại. Ánh sáng màu đỏ thẫm từ từ biến mất, trong phút chốc, trên tay nàng bỗng có cảm giác rất nặng, một thanh trường kiếm đỏ rực rơi xuống tay nàng. Nàng cúi đầu nhìn thanh kiếm, khẽ gọi: “Đại thúc...”

Kết giới đã biến mất, Vạn Kiếp cung không còn là nơi bí mật nữa, qua đôi mắt đẫm lệ, Trọng Tử lơ mơ nhìn thấy có rất nhiều người xông vào, trong đó có một bóng hình màu trắng quen thuộc. Không nói một lời, cũng không khóc lóc thê lương, nàng chỉ ôm thanh kiếm, gục trên mặt đất, nước mắt chảy ròng ròng.

“Có đại thúc ở đây, không ai dám bắt nạt ngươi đâu!” Nhưng hắn vẫn bỏ lại nàng mà đi! Hắn đã lừa nàng! Hắn là đồ lừa đảo!

Hai tay ôm chặt thanh kiếm, nàng gắng sức đập nó xuống mặt đất. Trường kiếm rơi xuống đất, không mảy may sứt mẻ, tia sáng màu đỏ rực tà ác vẫn ánh lên lấp lánh. Nàng hung hăng đưa tay quệt nước mắt, định nhặt thanh kiếm lên thì đã có một vòng tay trắng như tuyết ôm lấy nàng, vòng ôm quen thuộc mà ấm áp, tựa như lúc nàng còn bé. “Trọng Nhi!”

Trọng Tử dựa vào lòng chàng, hai mắt đẫm lệ nhìn thanh kiếm trân trân, cuối cùng khóc òa lên.

Cứu nhân độ thế là vậy, khúc *Thương Hải du tiên* qua cây cỏ cảm vang danh thiên hạ là thế, chỉ vì nặng lòng với sư môn mà nhất niệm thành ma, hôm qua là Sở Bất Phục, hôm nay là Vạn Kiếp, nhưng là vì tiên mà phải

nhập ma. Vì vậy mà có Vạn Kiếp cung. Cây là cây khô, nước là nước đỏ, không có màu xanh của sự sống, không có cả sự tức giận, chỉ có sự tuyệt vọng đến vô cùng. Hắn không thể tha thứ cho chính mình nên mới ở một nơi không khác gì địa ngục này, suốt ngày chỉ có những cơn mưa máu và những bộ xương trắng bầu bạn.

Rốt cuộc, Vạn Kiếp Bất Phục.

Hỏi ai còn nhớ không, xưa kia có một thủ tọa đệ tử của Trường Sinh cung, y phục trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh, vang danh thiên hạ, lấy lòng một cõi giang sơn.

Chương 27: Trở về

Gió tiên phiêu dật, linh cầm bay lượn, tiếng chuông trong trẻo, tiếng nhạc uyển chuyển len lỏi giữa những đám mây mù, chui vào các khe núi của mười hai ngọn núi Nam Hoa, có người đang thổi sáo, tiếng sáo vi vút bao bọc những thân trúc tía như những tiếng ngâm nga khe khẽ. Đối diện với ngọn núi cao nhất vẫn là cung điện hùng vĩ, những người lui tới đây vẫn là những khuôn mặt vô cùng quen thuộc, thế nhưng có thứ gì đó đã thay đổi. Nam Hoa của hôm qua, Nam Hoa của hôm nay, thời gian chỉ ngắn ngủi vậy thôi mà tựa như đã trải qua mấy đời. Trọng Tử ngồi ôm gối trên tảng đá, ngắm những đám mây đủ màu sắc trải dài trên nền trời, lòng trống rỗng, hụt hẫng, rõ ràng quen thuộc mà lại như xa lạ, không sao có được cảm giác như xưa.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Thu hồi được Ma kiếm, khắp nơi trong Tiên môn đều hân hoan chúc mừng, Trác Diệu của Thanh Hoa cùng các vị chương môn các phái Côn Luân, Mao Sơn,... đều đã tới Nam Hoa phong để bàn bạc kế sách xử

lý Ma kiếm. Nghe kể lại chuyện của Sở Bất Phục, các chương môn đều thờ dài, Mẫn Vân Trung vốn là người hà khắc cũng chỉ trách cứ một câu: “Năm đó quả thực đã quá hồ đồ.” Nhưng dù thế nào đi nữa, thu hồi được Ma kiếm một cách suôn sẻ như vậy là tốt rồi. Song điều khiến mọi người vẫn còn kinh sợ chính là trong Tiên môn có gian tế. Sự việc này vô cùng trọng đại bởi đệ tử Tiên môn rất đông, việc này ắt liên quan tới nhiều người, Lạc Âm Phàm không truyền tin tức này ra ngoài, tránh rút dây động rừng, chỉ lệnh cho các chương môn âm thầm điều tra.

Cung Khả Nhiên đã bỏ đi biệt xứ, không quay về Trường Sinh cung nữa, từ đó về sau không ai biết tung tích của nàng ta.

Mấy hôm nay, Trọng Tử kỳ thực không lúc nào được yên tĩnh, tuy Lạc Âm Phàm ngày nào cũng cùng các vị chương môn bàn bạc cách tịnh hóa Ma kiếm, đến khuya mới quay về Tử Trúc phong nhưng Yên Chân Châu thỉnh thoảng lại đưa một vài đệ tử tốt tính lên thăm nàng nên Trọng Tử có rất ít thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ những việc khác.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, trong không gian vắng vẻ, cô quanh, nàng lại giật mình tỉnh giấc, chẳng biết tại sao mỗi lần như thế mặt nàng lại đầm nước mắt, có điều không hề có ai ôm lấy nàng mà an ủi.

Vị tiên trưởng với y phục trắng như tuyết, mái tóc dài đen nhánh, một Ma tôn trong trang phục đen như mực mái tóc đỏ rực như máu nở nụ cười hiền hòa, đánh khúc cổ cầm *Thương Hải du tiên* đã ở một nơi rất xa rồi, từ nay về sau người chỉ có thể xuất hiện trong trí nhớ của Trọng Tử mà thôi.

Tiểu Ma Xà ở bên cạnh bỗng cắn cắn góc áo Trọng Tử, nàng liền chìa tay xoa đầu nó. Tất cả những chuyện xảy ra ở Vạn Kiếp cung tựa như một giấc mơ, chỉ có lúc nào nhìn thấy con Tiểu Ma Xà này nàng mới thấy mọi thứ ở đó là chân thật.

Chủ nhân đã mất, Tiểu Ma Xà liền đi theo nàng, bất luận thế nào cũng không chịu rời nàng nửa bước. Hư Thiên Ma Xà vốn là ma thú vô cùng quý

hiếm và rất độc, rất nhiều đệ tử Tiên môn đã bị nó làm hại, Mẫn Vân Trung suýt chút nữa đã rút kiếm chém chết nó, may mà Lạc Âm Phàm đã làm phép loại bỏ độc tố của nó, Trọng Tử mới được mang nó về Nam Hoa. Thân là ma thú mà lại bị mất răng ngọc quý báu nhất đời, lúc mới tới Tử Trúc Phong, nó còn bị linh hạch dọa cho sợ đến mức run rẩy, may mà linh hạch là tiên cầm nên không có ý đả thương nó, chỉ có điều thỉnh thoảng nó lại dọa Tiểu Ma Xà một trận.

Cùng thấp bé, lại sống chung với nhau nên chúng cùng cảm thấy vui vẻ.

Lúc này nó chẳng buồn bã gì, quần lấy cánh tay nàng làm nũng, nó đâu biết rằng, sau này nếu có một ngày phải rời xa Nam Hoa, rời xa nàng, nó sẽ bị người ta ăn hiếp, ngộ nhờ sau này nàng không còn bảo vệ được nó nữa thì sẽ thế nào đây? Trọng Tử có chút đau lòng, vỗ vỗ đầu nó, nói: “Hai ngày nay mày chạy đi đâu vậy? Có nhớ ta đã dặn dò gì không, nhất định không được rời khỏi Tử Trúc Phong đâu đấy!”

Tiểu Ma Xà gật gật đầu. Trọng Tử mỉm cười. Nếu nó chạy lung tung ra ngoài, bị bọn Văn Linh Chi bắt được, vung kiếm chém chết, Ngũ Độ tuyệt nhiên sẽ không truy cứu trách nhiệm. Tử Trúc Phong là nơi không ai dám tự ý xông vào, ở lại nơi này, nó nhất định sẽ được an toàn.

“Trọng Tử!”

“Mộ sư thúc!”

Nhìn thấy có người tới, Tiểu Ma Xà lập tức ngoan ngoãn bò đi, chơi một mình.

Mộ Ngọc mỉm cười, đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng. “Lần này người mang Ma kiếm về, coi như lập được công lớn, sư phụ ta đã đồng ý, người không cần phải tới Côn Luân thụ hình nữa.”

Trọng Tử cup mắt, hồi lâu sau mới nói: “Có tới Côn Luân hay không, kỳ thực đối với Trọng Tử không có gì quan trọng, tới đó có khi lại là chuyện tốt.”

Mộ Ngọc lắc đầu. “Vạn Kiếp chết rồi, sư thúc biết người rất khổ tâm, nhưng Vạn Kiếp làm vậy là muốn người lấy công chuộc tội, để người được ở lại Nam Hoa, không phải tới Côn Luân chịu khổ cực, nếu không, những việc hấn đã làm cho người chẳng phải đều uổng công sao?”

Trọng Tử sững người trong giây lát.

Mộ Ngọc vòng tay ôm lấy nàng. “Còn có rất nhiều người nhớ thương người, quan tâm đến người, chẳng hạn như Mộ sư thúc đây, người không thể xem thường mà từ bỏ tất cả, biết không?”

Trọng Tử thấy lòng ấm áp, thấp giọng nói: “Trọng Tử biết sai rồi, Mộ sư thúc đừng lo lắng!”

Mộ Ngọc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói: “Tần Kha đã nhiều lần cầu xin cho người nên bị chưởng giáo cấm túc ở Ngọc Thần Phong. Ta đã nói chuyện của người cho cậu ta biết, lúc nào rảnh rồi, người nên đến thăm cậu ta.”

Chẳng trách từ lúc về đây, nàng vẫn chưa thấy mặt Tần Kha. Trọng Tử bưng tỉnh, nghĩ đến hấn vì cầu xin cho nàng mà bị phạt, nàng trở về đây đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa tới thăm hỏi hấn, thấy áy náy vô cùng, vội gật đầu.

“Bất luận người có chịu bao nhiêu nỗi oan ức, bao nhiêu buồn đau thì vẫn luôn có người tin tưởng người, yêu mến người.” Đại thúc nói đúng, nàng không chỉ có một mình, nàng không hề cô đơn. Đại thúc đánh đổi cả tính mệnh của người để đổi lại cơ hội cho nàng quay trở về, nàng tuyệt đối không thể phụ tâm ý của người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời bỏ Nam Hoa.

Có lẽ việc bàn bạc để tìm cách tịnh hóa Ma kiếm đã có kết quả, hôm nay Lạc Âm Phàm trở về Tử Trúc phong rất sớm, Trọng Tử lại vào đại điện hầu hạ chàng, đứng ở bên án mài mực. Gần đây, nàng không luyện Linh đài ấn nữa, ít nói hơn trước rất nhiều. Lạc Âm Phàm biết rõ tính cách của tiểu đồ đệ, cái chết của Sở Bất Phục đã khiến tinh thần nàng sa sút, trong khoảng thời gian ngắn nàng sẽ khó chấp nhận được nên chàng cũng không nói với nàng điều gì.

“Su phụ, Tiểu Ma Xà thích đi chơi lung tung, đệ tử lo lắng con nghề trần thủ Tử Trúc phong sẽ làm nó bị thương.”

“Không đâu!”

Nghĩ là chàng đã dặn dò con nghề rồi nên Trọng Tử chỉ “ừm” một tiếng, lát sau lại nói: “Su phụ, nếu đúng như những gì đại thúc nói thì đệ tử có mối quan hệ với Ma tôn Nghịch Luân, phải làm thế nào bây giờ?”

Lạc Âm Phàm cũng muốn nhắc tới chuyện này từ lâu, nghe nàng nói vậy thì bảo: “Sẽ không thế đâu!”

Trọng Tử cúi đầu. Chàng nói là: “Sẽ không thế đâu!” chứ không phải là: “Đừng sợ!”

Lạc Âm Phàm đặt bút xuống, nhìn nàng. “Sở Bất Phục vì sư môn mà nhập ma, về tình thì có thể thương xót, nhưng nếu không phải hấn sai một ly đi một dặm thì Ma kiếm sẽ không có cơ hội tồn tại đến tận ngày hôm nay, vì sư môn mà không quan tâm đến sự an nguy của bách tính, quả thật là một sai lầm nghiêm trọng. Những năm gần đây hấn đã bị ma khí làm cho rối loạn tâm thần, tàn sát vô số sinh linh vô tội, hôm nay có thể quay đầu bù đắp lại những sai lầm, thực là quý báu. Mấy nghìn năm sau, linh khí trời đất tự nhiên sẽ tập hợp lại, tái sinh vô số linh thể mới, vạn vật vốn không có “sinh tử”, người càng không nên phụ nổi khổ tâm của hấn.”

Người người đều gọi hắn là Ma tôn Vạn Kiếp, chỉ có chàng là vẫn nhớ tới cái tên Sở Bất Phục. Trọng Tử thấp giọng nói: “Tu vi của đệ tử còn thấp kém, những đạo lý này mặc dù đệ tử hiểu thấu nhưng vẫn không thể nghĩ thông suốt, đại thúc là bị người khác ép buộc.”

Lạc Âm Phàm cau mày. Sở Bất Phục vừa chết, kẻ đứng sau giết dây kia nhất định sẽ hành sự thận trọng hơn, tiên giới rộng lớn, môn đồ đông đúc, nếu có điều tra thì e cũng không thu được kết quả gì, may mà lúc này kẻ đó không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, xem chừng chuyện này phải dần dần điều tra may ra mới thu được chút kết quả. Trước mắt Nghịch Luân kiếm sẽ được tịnh hóa, do lo sợ đối phương mượn tay tiểu đồ đệ để tác oai tác quái một lần nữa, Lạc Âm Phàm đã đích thân thiết lập kết giới ở Tử Trúc phong một cách nghiêm mật, như vậy, có bất cứ chuyện gì xảy ra thì chàng cũng nắm bắt được kịp thời.

“Chuyện của Sở Bất Phục, vi sư và chương giáo sẽ tiến hành điều tra. Máy ngày tới, ngươi nên ít ra khỏi Tử Trúc phong, nếu muốn đi đâu, phải gọi Mộ Ngọc đi cùng, còn những chuyện khác thì đừng suy nghĩ nhiều làm gì.”

Trọng Tử vâng lời, nhìn thấy chàng giơ tay lên, nàng liền mang chén đi rót trà rồi lại phi như bay tới, đặt chén trà nóng hồi xuống án, trước mặt chàng, sau đó đứng lùi ra xa. Lạc Âm Phàm nâng chén trà lên, dặn dò nàng: “À, Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung đã vô cùng tận tâm, gặp Trác thiếu cung chủ, ngươi nhớ phải cảm tạ cậu ta đấy!”

Trác Hạo quả nhiên đang đứng chờ ở dưới chân núi Tử Trúc, hàng lông mày lười mác như sóng lên đầy vẻ hứng khởi, đôi môi khẽ mím lại, trên người không còn khoác bộ y phục chim công lòe loẹt nữa, thay vào đó là bộ y phục trắng tựa tuyết, làm tôn lên nước da trắng mịn, trong tay còn cầm một chiếc quạt màu trắng phe phẩy, trong nét phong lưu, phóng khoáng lại toát ra khí khái anh hào hùng hực. Nhìn thấy Trọng Tử, hắn lập tức gập cây quạt lại, cười vui vẻ, chào nàng: “Ta vốn định tới thăm nàng lâu rồi nhưng lại bị phụ thân phái đi đón cô cô, hôm nay mới tới đây được. Muội muội của ta... nàng không bị thương ở đâu chứ?”

Trọng Tử khách sáo hành lễ rồi nói: “Muội không sao, vất vả cho sư huynh phải lo lắng rồi.”

Trác Hạo bỗng cau mày, nói: “Nàng xem này!”

Rõ ràng đang là ban ngày, vậy mà bầu trời lại tối sầm, trong chốc lát, trên đầu xuất hiện vô số sao sáng! Những ngôi sao màu xanh nhạt, nhỏ tí xíu, vô cùng xinh đẹp, lấp lánh in trên nền trời nhưng không hề chói mắt. Lúc đầu chúng chậm chậm di chuyển trên đầu nàng, sau đó, như có lực hút vô hình, chúng cứ thế thi nhau rơi xuống. Cơn mưa sao băng rải khắp nền trời như những đóa dương liễu bay trong gió, lại giống như những con đom đóm lập lòe giữa đêm hè, vô cùng diễm lệ, mộng mơ.

“Đây là trò ảo thuật gì vậy?” Trọng Tử ngửa mặt ngắm nhìn đến đờ cả người.

“Ảo thuật á? Đây chính là sát chiêu tuyệt kỹ nổi danh của Thanh Hoa cung chúng ta, có tên là Hải chi diễm.”

Trọng Tử vô cùng ngạc nhiên, thích thú, nói: “Thật sao? Sư huynh làm lại lần nữa cho muội xem đi!”

Trác Hạo bật cười. “Nàng coi đây là cái gì vậy? Sát chiêu một khi không khống chế được thì sẽ đả thương người khác, ta vừa mới luyện thành sát chiêu này, lần này có thể sử dụng cho nàng xem đã là cố gắng lắm rồi.” Thấy vẻ mặt thất vọng của Trọng Tử, Trác Hạo liền cầm lấy tay nàng, dịu dàng nói: “Đợi khi nào ta luyện thành thực chiêu này rồi, ngày nào ta cũng làm cho nàng xem, được không?”

Trọng Tử vội vã muốn rút tay về. “Trác sư huynh, muội nghe sư phụ kể lại rồi, thật lòng cảm ơn huynh...”

“Nàng bình yên trở về thế này là tốt rồi.” Trác Hạo ngắt lời Trọng Tử, siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng rồi nói: “Từ lúc nàng bị Vạn Kiếp tiên bói bắt đi, ta ăn không ngon, ngủ không yên, thật sự sợ hãi, sống trên đời hơn hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy căng thẳng đến vậy, lẽ nào tất cả những điều đó chỉ đổi lại một câu nói khách khí của nàng thôi sao?”

Những lời nói của Trác Hạo vô cùng chân thành và tha thiết, Trọng Tử im lặng trong giây lát rồi nói: “Su huynh đã hao tâm tổn trí rồi.”

Trác Hạo lại xòe quạt, ngăn cách khuôn mặt của hai người họ nhưng một tay vẫn cầm tay nàng. “Đúng là ta đã phải hao tâm tổn trí, nói không chừng sau này lúc tiểu nương tử bắt nạt ta, sẽ nể tình điềm tốt này của ta mà hạ thủ lưu tình chăng?”

Trái ngược với ánh mắt hóm hỉnh của hắn, Trọng Tử vô cùng hoảng hốt, cố gắng giằng tay ra. Trác Hạo thấy thế thì càng thích thú, nói: “Nghe nói gần đây nàng không hề rời khỏi Tử Trúc phong, như thế thật khó tránh khỏi buồn bực trong lòng, để ta dẫn nàng đi thăm thú đây đó cho khuây khỏa nhé!”

Trọng Tử vội nói: “Su phụ đã dặn muội không được tự ý đi chơi lung tung.”

“Ban ngày có rất nhiều người, lại có ta ở đây, nàng sợ gì chứ?” Trác Hạo dường như hiểu nàng đang lo lắng điều gì, liền an ủi: “Chuyện của Vạn Kiếp tiên bói ta đã nghe phụ thân ta kể lại rồi, không ngờ tiên bói lại sai một ly đi một dặm khiến mọi người hiểu lầm bao năm qua. Nàng đừng đau buồn nữa, sau này điều tra ra kẻ đứng sau giật dây rồi, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho tiên bói.”

Hắn gập cây quạt lại, dịu dàng nói: “Đáng hận nhất là bọn họ lại xử oan cho nàng, may mà chân tướng sự việc đã rõ ràng, nếu nàng ở Thanh Hoa cung, ta tuyệt đối sẽ không để nàng phải chịu bất kỳ nỗi oan khuất nào.”

Trọng Tử kinh ngạc nói: “Trác sư huynh, muội...”

Trác Hạo cầm cây quạt, nâng cằm nàng lên, nói: “Sư huynh ư?”

Trọng Tử nói: “Hôm nay muội gặp huynh là để nói lời cảm tạ, muội... tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi Nam Hoa.”

Trác Hạo sừng sốt giây lát rồi cau mày nói: “Nàng vẫn còn suy nghĩ về sát khí trời sinh sao? Đó cũng không phải lỗi của nàng, nàng đừng nghe bọn họ nói linh tinh. Trác Hạo ca ca thực sự không quan tâm tới chuyện này đâu.”

Trọng Tử nói: “Kẻ đứng sau giật dây đã để mắt tới muội rồi, y không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, muội đã quyết định ở lại Tử Trúc phong phụng dưỡng sư phụ, không muốn gây ra thêm bất cứ chuyện gì nữa.”

Trác Hạo bật cười, nói: “Toàn những lời ngốc nghếch, đâu có đồ đệ nào vĩnh viễn theo hầu sư phụ! Huống chi nàng đến Thanh Hoa cung chắc chắn sẽ an toàn hơn so với ở lại Nam Hoa phong nhiều. Chẳng lẽ nàng sợ phụ thân ta có thành kiến với nàng sao? Việc này ta đã bẩm báo trước với phụ thân ta rồi, người lúc nào cũng quý mến nàng, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ nghĩ cách giúp nàng.”

Trọng Tử một mực lắc đầu.

Trác Hạo thở dài, kéo nàng lại gần hơn. “Trác Hạo ca ca đối xử với nàng như thế nào, nàng còn chưa chịu tin sao?”

Sao lại không tin chứ? Hắn đã liều mạng che chở, bảo vệ nàng, chỉ vì nghĩ cách cứu nàng mà ngay cả lúc thương tích đầy mình hắn vẫn cố gắng cùng mọi người tác chiến. Với thân phận của mình, hắn chẳng cần phải đối xử quá tốt với nàng như vậy. Hắn làm vậy, cho dù là ai cũng cảm thấy vô

cùng cảm động. Thế nhưng con người luôn không thể chiến thắng bản thân mình. Trọng Tử đột nhiên cố hết sức giằng tay ra, lùi lại hai bước.

Trác Hạo bối rối, xoay người lại, cười nói: “Mẫn sư muội?”

Mẫn Tố Thu vốn tới tìm hấn, nhìn thấy cảnh hấn và Trọng Tử tay trong tay thì lập tức sụp mắt, nói: “Trác Hạo ca ca, muội đi khắp nơi tìm huynh mà không thấy, hóa ra huynh ở chỗ này, vừa rồi Trác bá bá cho gọi huynh đây.”

Ở trước mặt Mẫn Tố Thu, Trọng Tử không tiện nói nhiều.

Nghe nói phụ thân đang tìm, Trác Hạo không thể nán lại thêm nữa, quay sang dặn dò Trọng Tử: “Ta đi gặp phụ thân trước đã, ngày mai sẽ trở lại thăm nàng. Nàng đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa nhé!”

Nhìn theo bóng dáng của hấn và Mẫn Tố Thu, Trọng Tử đứng ngơ ngác hồi lâu, chợt nhớ tới lời Mộ Ngọc, thầm nghĩ chi bằng nhân lúc ban ngày có nhiều người thì tranh thủ đi thăm Tần Kha một chuyến. Vì vậy, nàng vội vã quay về Trọng Hoa cung xin phép Lạc Âm Phàm rồi ngự Tinh Xán bay đến Ngọc Thần phong.

Ngọc Thần phong là nơi Ngũ Độ tu hành năm xưa, những tán cây cổ thụ che kín bầu trời, thậm chí có cây còn cao đến mười mấy trượng, những cành cây khô chìa ra, đan kín trên nền trời, trông rộng như một cây cầu dài, người ta có thể bước đi trên đó.

Những đám mây đủ sắc màu dưới lòng bàn chân lững lờ trôi, từ đằng xa có một tên đệ tử Tiên môn ngự kiếm bay tới. Trọng Tử bay đi bay lại Ngọc Thần phong mấy vòng nhưng vẫn không dám tự ý xông vào, đúng lúc nàng đang buồn bực thì một giọng nói quen thuộc cất lên: “Muội còn do dự đến khi nào nữa?”

Nàng cúi nhìn, một bóng áo trắng đang đứng trên ngọn một cây cổ thụ, dưới chân là những phiến lá phiêu dật trong gió như những con sóng biếc cuộn cuộn vỗ bờ. Trọng Tử bay xuống phía dưới, mừng rỡ nói: “Sao huynh biết muội tới?”

Tần Kha không đáp, đảo mắt nhìn nàng từ đầu tới chân rồi nói: “Trở về là tốt rồi, muội nhớ nghe lời tôn giả dạy bảo, đừng có chạy đi chơi lung tung nữa đấy!”

Nghĩ là Tần Kha đã nghe Mộ Ngọc kể lại chuyện Tiên môn có gian tề, Trọng Tử gật đầu, nói: “Su huynh ở Ngọc Thần phong một mình, cũng phải hết sức cẩn trọng mới được.”

Khóe miệng Tần Kha khẽ giật giật, toàn bộ Ngọc Thần phong đã được Ngu Độ thiết lập kết giới, nếu không thì sao có thể nhốt hẳn ở đây được? Bất cứ người ngoài nào tự ý xông vào đây, Ngu Độ sẽ phát hiện ra ngay. Nhưng Tần Kha cũng không nói thẳng ra. “Huynh nghĩ, năm ấy kẻ đó vì muốn bảo vệ Ma kiếm mà lập mưu để Vạn Kiếp lấy thân tuần kiếm, sau đó lại lấy Trường Sinh cung ra không chế, uy hiếp người để Ma kiếm có thể tồn tại đến ngày nay, mấy ngày qua nghe nói sư phụ và các vị tôn giả đang bàn bạc, muốn sớm tịnh hóa thanh kiếm này, chỉ sợ kẻ kia sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Trọng Tử vội nói: “Sư phụ cũng đã thiết lập kết giới ở Tử Trúc phong.”

Tần Kha gật đầu. “Tốt nhất là muội đừng nên ra ngoài một mình.”

“Muội biết, nhưng hôm nay là muội đặc biệt tới thăm huynh, muội đã xin phép sư phụ rồi.” Trọng Tử bất an nói: “Chường giáo phật huynh ở lại đây bao lâu?”

Tần Kha không đáp mà hỏi lại: “Trác thiếu cung chủ cũng tới Nam Hoa rồi sao?”

Trọng Tử lập tức tỏ ra ngỡ ngàng, nói: “Su huynh nói tới chuyện này làm gì?”

“Lời ngon tiếng ngọt, đúng là hiếm thấy.” Tần Kha xoay người, ngự kiếm biến mất vào trong rừng. “Ở đây rất vắng vẻ, mọi người mau về đi, kéo lại xảy ra chuyện.”

Trọng Tử còn nhiều chuyện muốn nói với Tần Kha, ai ngờ hắn lại đi nhanh đến vậy, nàng đành lui thủi quay về Tử Trúc phong, định bụng vào bẩm báo với sư phụ chợt phát hiện Lạc Âm Phàm không ở trong điện.

Sau khi bị triệu hồi kết giới, ngọn núi cao nhất Nam Hoa – Kinh Thiên phong ẩn nấp bấy lâu bỗng nhiên xuất hiện. Ngọn núi này chạy thẳng tới thông thiên môn, đây cũng chính là nơi đã diễn ra hội thử kiếm lần trước, con đường dẫn lên núi luôn có các đệ tử Tiên môn thay phiên nhau canh gác ngày đêm. Chính giữa Kinh Thiên phong có một tòa thạch động, chỗ phía trên cửa điện không hề để tên, đích thị là một tòa thạch động vô danh, nhưng nó cũng ngầm có ý chỉ những gì đã trở thành huyền thoại thì không nhất thiết phải có tên mà người khác vẫn luôn phải nhớ tới. Lúc này ngoài động chỉ có hai người: Mộ Ngọc và Văn Linh Chi.

Sơn động rất nông, từ đầu đến cuối hang chắc chỉ khoảng vài chục trượng nhưng không thể nhìn thấy những vách tường đá, hai bên trắng xóa mơ hồ phản chiếu bóng người đang uyển chuyển đi lại. Một dòng suối trong vắt phun ra từ dưới nền đất, ào ạt chảy, hơi nước bốc lên như sương trắng. Một thanh trường kiếm màu đỏ rực, hình thù vô cùng kỳ quặc đang bồng bềnh trôi trên mặt nước, lúc ẩn lúc hiện, bên cạnh còn có một khối lệnh bài to bằng lòng bàn tay được làm bằng chất liệu giống hệt thanh kiếm kia, đó chính là Thiên ma lệnh, hiển nhiên chúng đã bị làm phép khóa chặt trong đó rồi.

Ngu Độ, Lạc Âm Phàm cùng Trác Diệu, Ngọc Hư Tử và mấy vị chương giáo của các đại môn phái đều đang đứng bên bờ suối, sắc mặt người nào người nấy vô cùng căng thẳng, chăm chú nhìn xuống mặt nước.

Lát sau, Ngu Độ lên tiếng: “Hôm qua Mộ Ngọc và Linh Chi đã phát hiện ra sự việc này nên hôm nay bản giáo đặc biệt mời các vị tới đây để bàn bạc.”

Trác Diệu nói: “Chẳng lẽ là tàn hồn của hắc sao?”

Ngu Độ nói: “Cũng khó nói lắm.”

Ngọc Hư Tử nói: “Chi bằng chúng ta hợp lực nghĩ cách dẫn dụ nó ra?”

Lạc Âm Phàm quan sát một lát rồi lắc đầu. “Tuần kiếm chính là cấm thuật của Ma tộc, lấy hồn phách để nuôi dưỡng hồn kiếm, kiếm còn tức là người còn.”

Mọi người đều im lặng.

Không ngờ lúc cấp bách lại xảy ra sự việc này, viên ngọc Vô Phương là pháp khí của Phật môn, lực tịnh hóa vô cùng mạnh mẽ, đến lúc tịnh hóa được Ma kiếm thì phần tàn hồn còn ở trên thân kiếm cũng sẽ tiêu tan cùng ma khí, khó tránh khỏi khiến người khác không đành lòng. Thế nhưng thanh kiếm này tồn tại ngày nào thì những nguy hiểm còn rình rập ngày ấy, không thể chỉ vì thế mà ngừng lại, nhưng suy đi tính lại thì cũng không nỡ xuống tay.

Mẫn Vân Trung quả quyết nói: “Thanh kiếm này không thể tồn tại lâu hơn được nữa.”

“Mẫn tiên tôn nói rất có lý. Nếu để nó rơi vào tay Ma tôn Cửu U, hậu họa sẽ rất khó lường.” Minh cung chủ của Trường Sinh cung gật đầu, nhìn Lạc Âm Phàm, nói: “Nhưng nếu tịnh hóa thì đến chút hồn phách cuối cùng của hắc cũng sẽ tiêu tán, ta thật sự không đành lòng, ý kiến của tôn giả thế nào?”

Ngu Độ cũng nói: “Sur đệ, đệ nói xem!”

Lạc Âm Phàm nói: “Nhất định phải tịnh hóa.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngu Độ gật đầu, nói: “Hắn đã chịu liêu mình như vậy, chúng tao đã sớm quyết tâm, lúc này cũng chỉ biết phó mặc ý trời mà thôi. Thanh kiếm này cùng Thiên ma lệnh đều được làm từ loại thép Thiên Tâm^[1], được hồn phách của hắn nuôi dưỡng nên ma khí càng lúc càng phát ra mạnh mẽ, từ lâu đã không còn giống với ban đầu nữa. Ta đã cùng mấy vị chưởng môn bàn bạc, chỉ có một phương pháp duy nhất có thể vĩnh viễn diệt trừ hậu họa, đầu tiên là ngâm nó vào dòng nước thật lạnh bảy ngày bảy đêm, tiếp đó là mượn linh khí ở cột mốc ranh giới của lục giới và viên ngọc Vô Phương để bảo vệ nó, rồi đưa nó vào ngọn lửa nóng nhất, rèn đúc trong bốn mươi chín ngày, thiết nghĩ ma khí có mạnh đến mấy thì cũng không thể nào vượt qua được phương pháp tịnh hóa này.”

[1] Thiên Tâm: ý trời.

Trác Diệu nói: “Cần đến dòng nước lạnh như băng thì đã có nước ở Tứ Hải của Tử Trúc phong, còn ngọn lửa nóng nhất thì...”

Ngu Độ đã sớm có chủ ý, liền nói: “Theo ta được biết, trên núi Côn Luân có lửa Thần Phượng, bên cạnh đó đan dược của Trường Sinh cung cũng do lửa Cửu Thiên luyện thành, việc này cần phải nhờ Ngọc Hư chưởng giáo và Minh cung chủ rồi.”

Ngọc Hư Tử cười, nói: “Ngu chưởng giáo khách sáo quá, chuyện liên quan đến sinh linh của Tiên môn, Côn Luân phái chúng ta tất nhiên phải nỗ lực hết mình, chỉ sợ quãng đường từ Côn Luân đến Nam Hoa xa quá, trên đường đi sẽ gặp sự cố không mong muốn, theo bản đạo nghĩ, chi bằng nhờ cậy Minh cung chủ đây.”

Minh cung chủ vội nói: “Ngọc Hu chương giáo đầu cần phải khách sáo như vậy, đây là chuyện đương nhiên mà.”

Ngu Độ liền cảm tạ rồi quay sang Lạc Âm Phàm nói: “Năm đó, khi luồng khí Bắc Đẩu chiếu xuống thông thiên môn, ta cùng chư vị từng hợp lực thu được một lọ linh khí bao quanh nó, giờ đây vừa hay có thể sử dụng, không biết ý kiến của sư đệ ra sao?”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Vậy thì tốt quá!”

Một cánh tay khẽ giơ lên, Ma kiếm chìm xuống lòng suối, Ngu Độ xoay người, nhìn các vị chương môn, cười nói: “Nếu chư vị không có ý kiến gì nữa thì ngày mai ta sẽ cho người đến Trường Sinh cung xin một ngọn lửa Cửu Thiên về.”

Các vị chương môn đều tán thành, sự việc vậy là đã được định đoạt.

Bước ra khỏi thạch động, Ngu Độ cẩn thận dặn dò Mộ Ngọc và Văn Linh Chi một hồi, chợt thấy Lạc Âm Phàm định rời đi thì thấp giọng gọi chàng lại: “Sư đệ khoan đi đã, ta còn một chuyện vô cùng quan trọng muốn bàn bạc với đệ.”

Trác Diệu nghe thấy vậy thì mỉm cười, chấp tay cáo từ rồi vội rời đi.

Lạc Âm Phàm mặc dù trong lòng hơi nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, Ngu Độ cũng không vội nói ngay chuyện đó, vẫn cười nói với các vị chương môn, cùng họ đi xuống Kinh Thiên phong, mãi đến lúc mọi người đã tản đi hết, Ngu Độ mới cùng Mẫn Vân Trung tiến vào thiên điện bên cạnh đại điện của Nam Hoa, ngồi yên vị trên ghế.

Lạc Âm Phàm lên tiếng hỏi trước: “Sư huynh có chuyện gì quan trọng cần nói với ta?”

Ngu Độ giơ tay lên, lệnh cho đệ tử dâng trà lui ra ngoài rồi cười nói: “Hôm nay ta tìm đệ là vì chuyện của Trọng Tử.”

Lạc Âm Phàm cau mày.

Mẫn Vân Trung “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Người cứ yên tâm, con bé đã có công thu hồi Ma kiếm, mặc dù ta có hơi hồ đồ nhưng vẫn biết luận công mà ban thưởng. Về chuyện con bé luyện tập Linh đài ấn, ta cũng chẳng so đo với người nữa, người tự lo liệu. Lần này chương giáo muốn gặp người là vì chuyện Trác cung chủ của Thanh Hoa cung đã ủy thác.”

“Su thúc thân là đốc giáo, luôn thưởng phạt công minh, hà tất phải nói những lời khách sáo?” Ngu Độ cười nói. “Thanh Hoa và Nam Hoa từ trước đến nay vẫn luôn có mối thâm tình, Trác cung chủ đã hai lần ngỏ ý, ta thật sự khó có thể thoái thác nên hôm nay mới phải hỏi ý của đệ.”

Nhắc tới Trác Diệu, Lạc Âm Phàm đã ngờ ngợ, chàng bèn nói: “Chính là chuyện của Trác thiếu cung chủ phải không?”

“Đúng vậy.” Ngu Độ thở dài. “Su đệ đừng trách ta hay lo ngại, Thiên ma lệnh chỉ lưu lại duy nhất giọt máu của Trọng Tử, có thể thấy sự hoài nghi của Vạn Kiếp là có căn cứ. Quan hệ giữa con bé và Nghịch Luân không hề đơn giản chút nào, mà nó lại là ký chủ kế tiếp của Ma kiếm, nếu để con bé ở Thanh Hoa cung thì sẽ tốt hơn là ở Nam Hoa. Nó lấy Trác Hạo rồi sinh con đẻ cái, lúc đó ta và đệ cũng yên tâm hơn nhiều. Huống chi Trác cung chủ đã đích thân đến tận đây ngỏ lời, hơn nữa ông ấy cũng nể mặt đệ, tuyệt đối sẽ không ngược đãi Trọng Tử đâu.”

Lạc Âm Phàm im lặng giây lát rồi nói: “Việc này e rằng không ổn lắm.”

Mẫn Vân Trung cảm thấy không vui, nói: “Còn chỗ nào không ổn chứ?”

Ngu Độ hiểu được nỗi lo lắng trong lòng Lạc Âm Phàm, bèn nói: “Nếu đệ không thể đích thân đi hỏi con bé thì ta sẽ bảo Chân Châu đi hỏi giúp đệ, được không?”

Mẫn Vân Trung nói: “Đệ tử coi sư phụ như cha, con bé lại không còn thân nhân, việc này người nên tự quyết, huống chi Trác thiếu cung chủ tuổi trẻ tài cao, tuấn tú, lịch thiệp, cũng không đến nỗi khiến con bé phải chịu ảm ức.”

Ngu Độ nói: “Đứa trẻ này không tội chút nào, ta đã để mắt tới con bé từ lâu, đáng tiếc là trong người nó lại có sát khí trời sinh, chẳng qua đệ chỉ đang nghĩ con bé sẽ chịu thiệt thòi mà thôi, đúng là việc này cũng không thể trách đệ được. Mấy năm qua đệ đã dốc lòng giáo dưỡng con bé, cũng coi như đã làm tròn trách nhiệm của sư phụ rồi. Ta cũng hiểu, đệ chỉ có một đồ đệ duy nhất nên muốn chăm sóc, bảo vệ con bé hết mực, nhưng đồ đệ nào cũng vậy, sớm muộn gì cũng muốn yên bề gia thất, nên nếp, gia phong ở Thanh Hoa cung cũng đâu phải không tốt, con bé đến đó hay ở lại đây cũng như nhau cả thôi.” Ngừng lại một chút, Ngu Độ lại cười nói: “Đệ sợ con bé sẽ không hài lòng hay sao? Theo ta thấy thì quan hệ giữa con bé và Trác thiếu cung chủ rất tốt, nghe nói trước đây vì muốn cứu con bé mà Trác Hạo đã không màng đến sự an nguy của bản thân. Giờ đệ chỉ cần gạt đầu, có khi lại tác thành cho bọn trẻ cũng chưa biết chừng.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa điện. Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng nhìn theo. Một hình bóng nhỏ bé xuất hiện phía ngoài điện, cánh tay mảnh khảnh bám vào khung cửa. Nàng lẳng lẳng đứng đó, ánh sáng êm dịu bên ngoài đại điện chiếu vào lưng khiến người dường như trở nên trong suốt.

Trong điện bỗng nhiên yên lặng.

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt mở to, sóng mắt lay động, nàng chậm rãi lướt nhìn ba người, cuối cùng ánh mắt đó dừng lại trên gương mặt vô cùng quen thuộc.

Ngu Độ rất hòa nhã gọi nàng: “Muốn tìm sư phụ sao? Vào đi, vừa lúc ta đang có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Trọng Tử cup mắt, trong phúc chốc trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, điềm nhiên tiến vào trong điện, quỳ xuống. “Trọng Tử đến tìm sư phụ vì có chuyện muốn thưa, đã quấy rầy chương giáo và tiên tôn rồi ạ.”

“Sao phải quỳ?” Ngu Độ ra hiệu cho nàng đứng dậy. “Ta cũng đang bàn với sư phụ ngươi về việc...”

Trọng Tử ngắt lời Ngu Độ: “Trọng Tử đã nghe thấy hết rồi ạ.”

Ngu Độ nhìn nàng, không nói gì.

Trọng Tử khấu đầu, nói: “Nhưng mà từ lâu Trọng Tử đã thề sẽ không lạy chông, cầu xin chương giáo đồng ý với tâm nguyện của đệ tử.”

Mẫn Vân Trung cười khẩy, nói: “Khá khen cho lời thề của ngươi. Ngươi đang trách chúng ta ép buộc ngươi sao?”

Ngu Độ cau mày, nói: “Đứa trẻ bướng bỉnh này, nếu ngươi có điều gì không hài lòng thì nói ra, sao lại chỉ vì chuyện này mà giận dỗi?”

Trọng Tử lắc đầu. “Trọng Tử không dám giận dỗi ai. Trọng Tử mang trong mình sát khí trời sinh, nhiều lần bị kẻ khác hãm hại, thu xếp cho đệ tử đến Thanh Hoa cung cũng là nỗi khổ tâm của chương giáo, nhưng Trọng Tử đã bái nhập Nam Hoa thì mãi mãi là đệ tử của Nam Hoa, cả đời này... không có mong muốn gì khác, chỉ một lòng nguyện được ở Tử Trúc phong tu hành. Còn chuyện đệ tử và Nghịch Luân có mối quan hệ nào đó, nếu chương giáo và tiên tôn vẫn còn lo lắng thì đệ tử xin có ý này, bảo đảm sẽ không gây hậu họa về sau.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều sửng sốt.

Trọng Tử nói: “Đến giờ Ma kiếm cũng sắp được tịnh hóa, mục đích của kẻ giấu mặt kia đơn giản chỉ là muốn mượn tay đệ tử để thức tỉnh Thiên ma lệnh, chỉ cần đệ tử từ bỏ thân xác này thì không thể thi triển huyết chú gì đó nữa, y có muốn lợi dụng đệ tử một lần nữa cũng không được.”

Ngu Độ hoảng sợ. Một khi hồn phách rời khỏi cơ thể thì sẽ lập tức tự động quay lại Quỷ môn quan để đầu thai chuyển kiếp, cũng vì thể xác đã bị phá hủy, hồn phách không có chỗ nương náu, cho dù người khác có miễn cưỡng làm phép lưu hồn phách lại thì chỉ cần nhìn thấy ánh mặt trời, hồn phách đó sẽ tự khắc tiêu tan. Nàng nói như vậy cũng có nghĩa là muốn kết liễu sinh mạng của mình.

Mẫn Vân Trung đặt mạnh chén trà xuống án, quát: “Hồ đồ! Quá hồ đồ!”

Ngu Độ lắc đầu, nói: “Việc này không thể được, ngươi không cần phải nói thêm nữa!”

“Đệ tử không hề muốn phải luân hồi chuyển thế.” Trọng Tử giải thích. “Trọng Hoa cũng có một tấm kính câu hồn, đệ tử có thể sống tạm trong đó rồi nhờ sư phụ làm phép phong ấn lại, thiên hạ rộng lớn nhường này, tương lai nhất định sẽ tìm ra cách trừ khử sát khí của đệ tử.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung vẫn im lặng. Mang trong mình sát khí trời sinh, dù đầu thai chuyển thế cũng chưa hẳn là một biện pháp khả quan. Năm đó, Nghịch Luân cũng từng trải qua ba kiếp mà vẫn thành ma đó thôi. Nhưng cách mà Trọng Tử nói có thể cắt đứt hoàn toàn vọng tưởng của kẻ đứng đằng sau giạt dây kia, lại có thể tránh được nỗi buồn thương nhưng nhớ của việc đầu thai chuyển kiếp, đợi đến khi Lạc Âm Phạm tu thành Kính tâm thuật rồi thanh lọc sát khí cho nàng, lúc ấy mới để nàng đầu thai kiếp khác, đó có thể xem là cách tốt nhất.

“Ít khi thấy người vì nghĩ cho Tiên môn mà phải chịu thiệt thòi như vậy.” Mẫn Vân Trung nói năng ôn hòa hơn hẳn. “Nhưng việc này có liên quan gì đến cuộc đời của người, sau này có hối hận cũng không kịp nữa, người hiểu rõ chưa?”

Trọng Tử khấu đầu, nói: “Trọng Tử đã hiểu rõ, thật lòng không muốn rời xa Nam Hoa.”

Đã nói đến nước này, Ngu Độ chỉ biết cười khổ. Trọng Tử không muốn tới Thanh Hoa nhưng biện pháp nàng đề ra cũng không thể thực hiện được. Vô duyên vô cớ để một đứa trẻ từ bỏ thể xác của mình, cho dù người ngoài có không dị nghị thì với thân phận chương giáo, ông cũng không biết sẽ phải ăn nói với mọi người thế nào. Sự việc không thể để Trọng Tử tự quyết.

Quả nhiên, Lạc Âm Phàm không có biểu hiện gì.

Trọng Tử chậm rãi ngẩng đầu, tám năm qua, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. Con người đen láy, sâu không thấy đáy, không biết là đang buồn hay vui, chỉ có một vẻ duy nhất là lãnh đạm, dửng dưng nhưng cũng ẩn chứa sự bao dung. Đối với nàng, đây thật ra là kết cục hợp lý nhất và cũng là mong muốn cả đời của nàng. Nàng chưa từng ước vọng xa xôi, chỉ mong chàng có thể đáp ứng một yêu cầu nhỏ nhỏ của nàng, đó là từ nay về sau mãi mãi để nàng ở Trọng Hoa cung, không còn sự ngờ vực, không còn nỗi đau khổ, chỉ đơn giản là lặng lẽ ở bên cạnh chàng mà thôi.

“Su phụ!”

“Ra ngoài đi!”

Không ngờ su phụ lại tức giận, Trọng Tử giật mình, cúi đầu thật thấp, nói: “Su phụ không cần lo lắng cho Trọng Nhi, linh hồn hay thể xác gì đó, Trọng Nhi không màng tới nữa.”

Mẫn Vân Trung cũng lên tiếng: “Âm Phàm...”

“Ta nói không được là không được!” Lạc Âm Phàm đứng phắt dậy, giọng lãnh đạm. “Ta giáo dưỡng ngươi bao năm nay là để ngươi muốn làm gì thì làm, không coi sư phụ ra gì sao?”

Trọng Tử ngơ ngác quỳ xuống, nhìn theo bóng chàng đã rời đi.

Ngu Độ thở dài, phát tay, nói: “Thôi bỏ đi, việc này không nhắc lại nữa! Bên phía Trác cung chủ, ta sẽ lựa lời giải thích, nghe lời sư phụ ngươi mà quay về đi!”

Chương 28: Hứa hẹn

Bước đi vẫn thong dong, vạt áo chùng sát đất như làn sóng bạc đầu cuộn cuộn phiêu lãng, chàng không hề quay đầu nhìn lại mà bước thẳng về phía Tử Trúc phong, người toát ra luồng khí lạnh đến run người, chúng đệ đều hoảng sợ mà đứng tránh sang một bên. Mãi cho đến lúc sư đồ họ đã đi xa, chúng đệ tử mới hoàn hồn, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, cảm thấy khó mà tin được.

Thần sắc trên khuôn mặt đó ngàn năm không đổi, thế mà con bực tức trời dậy đến nỗi chàng quên cả nự kiếm mà đi. Về đến Trọng Hoa cung, chàng dừng lại bên dòng Tứ Hải. Phía sau, tiếng bước chân rất khẽ của Trọng Tử cũng biến mất.

Nàng còn biết quay về đây sao? Lạc Âm Phàm tức giận đến cực điểm, một tiếng: “Quỳ xuống!” cũng không sao thốt nên lời.

Rất lâu sau, cả không gian vẫn chìm trong sự tĩnh lặng. Lúc này, nàng chủ động tiến lên, quỳ xuống trước mặt chàng: “Sư phụ!”

Giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát cất lên, Lạc Âm Phàm nghe mà căng thẳng bội phần, sau cùng chuyển thành nỗi đau thương. Chàng chậm rãi quay người, nhìn nàng chăm chăm.

Một thân hình mỏng manh, nhỏ bé trong tư thế cúi đầu lo sợ, thật giống với cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp nhau. Có thể trong mắt chàng, nàng mãi mãi chỉ là con bé đang khóc nhè trong đại điện Nam Hoa năm đó, là một tiểu đồ đệ ngoan ngoãn, biết nghe lời sư phụ, thỉnh thoảng lại bướng bỉnh, làm nũng chỉ để chàng quan tâm, chú ý đến, vĩnh viễn chưa trưởng thành.

Giây phút ngẩn ngơ trong chốc lát đã qua đi, sự khó xử, bồi rối chớp thời cơ mà ủa đến.

Từ khi báỉ nhập Nam Hoa, nàng đã phải chịu đựng biết bao ám ức, tủi hờn chỉ vì không muốn sư phụ phải lo nghĩ. Tất thảy những việc đó chàng đều thấy hết nhưng cố ý thử thách sự chịu đựng của nàng, để nàng tự học cách khống chế sát khí trong người mình, ai ngờ việc đó đã tạo cho nàng lối suy nghĩ như vậy, dám nói ra những lời đó ngay trước mặt chàng. Chàng thật sự không ngờ nàng chỉ vì muốn ở lại Tử Trúc phong mà nhẫn nhịn tới mức độ này, ngay cả một chút danh dự cũng không màng tới. Cho dù nàng có ngốc nghếch mà không thương chính mình thì đồ đệ của Lạc Âm Phàm chàng không đến mức hèn mọn đến thế chứ, nàng thật sự cho rằng sư phụ này vô dụng tới nỗi đến tiểu đồ đệ bé nhỏ mà cũng không bảo vệ được hay sao?

Vì quá tức giận mà dục độc còn lưu lại trên người Lạc Âm Phàm lại bắt đầu phát tác. Lạc Âm Phàm bỗng giật mình tỉnh táo lại, lập tức áp chế độc tính đang lan dần.

Cuối cùng tình cảm sư đồ bao nhiêu năm qua đã biến nàng thành như vậy, khiến nàng rơi vào thảm cảnh như ngày hôm nay, chàng không thể trốn tránh trách nhiệm được nữa. Vậy mà chàng còn muốn trách cứ nàng, quả thật chàng không xứng là sư phụ!

Lạc Âm Phàm đưa mắt nhìn tiêu đồ đệ ở trước mặt, phần nộ, tự trách mình, cảm xúc rối như mớ bòng bong, nhất thời không suy nghĩ được gì.

Trọng Tử vẫn im lặng, quỳ trên mặt đất, không biết phải làm thế nào. Nín nhịn đến tận giờ phút này chẳng qua chỉ là một sự kiên trì trong tuyệt vọng, phản kháng đến giây phút cuối cùng mà thôi. Nàng chỉ biết duy nhất một điều, Sở Bất Phục đã tạo cơ hội cho nàng quay về, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng để mặc người khác định đoạt khiến nàng rời xa Nam Hoa được nữa. Nhưng ai ngờ việc này lại khiến chàng giận dữ như vậy, giờ nàng cũng không biết nên vui mừng hay đau khổ đây. Lát sau, Trọng Tử thấp giọng nói: “Su phụ!”

Một tiếng “Su phụ!” này đã xua tan cơn bực tức cuối cùng của Lạc Âm Phàm, chàng cũng không còn muốn trách cứ nàng nữa, thậm chí dài một tiếng, hơi cúi người, một tay nâng nàng dậy, lãnh đạm nói: “Không ai có thể bắt ép người rời xa Tử Trúc phong.”

Là một lời trấn an, cũng là một lời hứa hẹn. Trọng Tử ngẩn ngơ, vội liếc nhìn chàng rồi cup mắt xuống.

Cuối cùng chàng cũng đã để ý tới nàng. Được chàng đối xử như vậy, nàng còn trông mong gì hơn đây? Cho dù chàng vĩnh viễn không hiểu rõ lòng nàng thì chỉ cần chàng mang lại cho nàng hy vọng là được rồi. Nổi xúc động và cảm kích hóa thành nụ cười yếu ớt trên môi Trọng Tử. “Đa tạ su phụ!”

“Đừng làm những chuyện như vậy nữa, cũng không được bỏ phí công sức bao năm tu hành.”

“Vâng ạ”

Sự việc dừng lại ở đây, hai người họ cũng không nói lại chuyện ban nãy. Trọng Tử vâng lời sư phụ đi tìm linh hạc và Tiểu Ma Xà, còn Lạc Âm

Phàm vẫn đứng bên bờ nước Tứ Hải, cau mày suy ngẫm. Dục độ trừ khử thế nào cũng không hết, bản thân luôn bị những thất tình lục dục của người phàm quấy nhiễu không yên, bao nhiêu năm tu hành không thể bị hủy hoại bởi loại độc tố này, cần phải sớm loại trừ nó mới được. Nghĩ tới đây, chàng xoay người tiến vào đại điện.

Mấy ngày sau đó, Ngu Độ vừa phái người tới Trường Sinh cung xin lửa Cứu Thiên vừa cùng Lạc Âm Phạm chuẩn bị cho việc tịnh hóa Ma kiếm. Nội tình trong chuyện này mọi người đều hiểu rõ nhưng vẫn chưa ban bố rộng rãi, Trọng Tử lại càng chẳng hay biết gì, bắt đầu trở lại cuộc sống như trước đây, ngày nào cũng cùng con nghê tu luyện Linh đài ấn. Trong lòng không hy vọng nên không có tiến bộ gì lớn. Sau mấy lần nỗ lực phát ra luồng sát khí mạnh mẽ để giúp Trọng Tử luyện tập, cuối cùng con nghê cũng mất kiên nhẫn với đối thủ lúc nào cũng để đầu óc trên mây này, nó ngông nghênh tiến đến, quét móng vuốt vào đầu nàng khiến nàng lăn lộn mấy vòng.

Tiểu Ma Xà góc đầu thật cao nhưng lập tức bị kéo xuống. Trọng Tử kêu “ha” một tiếng, ngồi sụp xuống, chìa tay về phía Tiểu Ma Xà. “Qua đây!”

Tiểu Ma Xà lúc lắc cái đầu, bò ra xa, rõ ràng không nghe lời nàng.

Bị nó xem thường, lại lo lắng Lạc Âm Phạm sẽ tới kiểm tra, Trọng Tử bèn lấy lại tinh thần, nghiêm túc luyện tập. Lúc còn ở Vạn Kiếp cung, nàng đã mượn linh khí Thái Âm ở đó mà tu luyện một thời gian, linh lực tăng lên khá nhiều, cuối cùng nàng đánh bại con nghê chỉ bằng vài phần công lực. Con nghê lần đầu tiên bị nàng đánh ngã bổ nhào trên mặt đất, liền mừng rỡ đứng lên, lắc lắc cái đầu. Tiểu Ma Xà nhanh chóng bò tới bên gót chân nàng, cuộn mình nịnh nọt, mây trắng dưới mặt đất bị đào tung lên, Tiểu Ma Xà thoát ẩn thoát hiện như một con rồng nhỏ đang đùa nghịch dưới mặt nước.

Đúng là con vật ưa nịnh hót! Trọng Tử đá đá cái đuôi của nó, nói: “Ta mệt rồi, ngày mai luyện tiếp.”

Không phải là nàng lười biếng mà thật sự nàng không còn tinh thần để tiếp tục luyện tập nữa, có thể là do ban đêm nàng ngủ không ngon giấc, hơn nữa, gần đây tâm thần của nàng bất định nhưng không hiểu rõ vì sao.

Tạm biệt con nghê, Trọng Tử mang Tiểu Ma Xà trở về Trọng Hoa cung, vừa bước tới cửa chính, nàng chợt nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện, ngay sau đó mấy thùng gỗ dùng để đựng nước đột nhiên bay ra khiến nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bốn đệ tử đang cười cười nói nói đi tới, trong đó có Vân Anh. Hai bên đã biết nhau, bốn đệ tử nhìn thấy nàng thì vội dừng lại, hành lễ. “Trọng Tử sư cô!”

Trọng Tử cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Các ngươi đang làm gì vậy?”

Lần trước Vân Anh và Mẫn Tố Thu bị bắt đến Vạn Kiêu cung, may mắn được Trọng Tử ra tay cứu giúp mới bảo toàn được tính mạng. Sau đó Vân Anh nhanh mồm nhanh miệng hại Trọng Tử bị hiểu lầm nên lúc này vẫn cảm thấy hổ thẹn và lo sợ, nghe Trọng Tử hỏi vậy liền vội vàng giải thích: “Tôn giả phân phó chúng đệ tử tới đây lấy nước Tứ Hải, chuẩn bị cho việc tịnh hóa Ma Kiếm ạ!”

Thì ra là thế! Trọng Tử gật đầu, ôm Tiểu Ma Xà đứng tránh sang một bên, đợi bọn họ mang thùng nước đi xa rồi mới cất bước đi lên bậc thềm đá, định vào xem Lạc Âm Phàm đã về chưa. Nhưng đúng lúc này, một câu nói đã lọt vào tai nàng...

Trọng Tử dừng chân, cúi người thật thấp, kéo đuôi Tiểu Ma Xà, nói: “Ngươi tự chơi ngoan nhé, ta đi tìm Mộ sư thúc bàn chút việc.” Tiểu Ma Xà vốn đang cảm thấy buồn chán, nghe thấy vậy thì mừng rỡ bò vào trong điện

tìm linh hạc chơi cùng. Nhìn nó mất hút sau cánh cửa, Trọng Tử chậm rãi đứng thẳng người, nhìn theo hướng bốn đệ tử kia vừa rời đi, vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Trong thanh kiếm thật sự vẫn còn hồn phách sao?”

“Nhỏ giọng một chút! Chính miệng Văn sư cô tổ đã nói như vậy, sao mà sai được!”

Vân Anh lắc đầu. “Đây là chuyện đại sư, chương giáo ắt hẳn không ban bố ra ngoài, Văn sư cô tổ sao dám để lộ chứ? Đừng có nói lung tung nữa!”

Đệ tử nọ nói: “Là trong lúc sư cô tổ bàn luận với Mộ thủ tọa, có người đã lén nghe thấy. Mà thôi, các người cũng đừng có nói lung tung ra ngoài đấy!”

“Chẳng trách mấy ngày nay sắc mặt chương giáo và các vị tiên tôn đều có gì đó bất thường, lấy thân tuần kiếm, chẳng lẽ tàn hồn trên thanh kiếm đó là...”

“Cũng không biết đích xác là của ai, Nghịch Luân kiếm đã giết chết không biết bao nhiêu người, chưa chắc đã là tàn hồn của hắn.”

“Trên thân kiếm vẫn còn tàn hồn, liệu có tịnh hóa được không?”

“Là hồn của ai còn chưa nói chính xác được, lại không thể tách rời ra khỏi đó, chẳng lẽ chỉ vì vậy mà giữ lại thanh kiếm để hại tới sinh linh bách tính hay sao? Chương giáo và tôn giả tự có cái lý của mình, cũng là muốn suy nghĩ cho đại cục mà thôi.”

...

Bốn đệ tử buông tiếng thở dài náo nê rồi chạy thật nhanh về hướng ngọn núi cao nhất.

©STENT

Một cơn gió thổi qua rừng trúc lung lay, đúng lúc đó, giữa các phiến lá hiện ra một bóng người gầy nhỏ. Vì hận Ma kiếm làm hại Sở Bất Phục nên từ hôm quay trở lại Nam Hoa, Trọng Tử không thềm quan tâm tới nó nữa, cũng chưa từng chủ động hỏi đến nó, bây giờ đột nhiên lại nghe được tin tức quan trọng này, không những kinh ngạc, mà nàng còn cảm thấy vừa vui vừa sợ.

Tàn hồn trên thân kiếm là của ai? Nghe bốn đệ tử đó nói chuyện thì tin tức này do chính Văn Linh Chi nói ra, rốt cuộc đây chỉ là lời đồn đại hay là sự thực? Vì sao nàng chưa từng nghe sư phụ nói đến?

Xem ý của chương giáo và các vị tiên trưởng thì họ muốn tiêu diệt cả tàn hồn và Ma kiếm, vong hồn đã chết dưới thanh kiếm đó hằng hà sa số nhưng nếu đúng như những lời bốn đệ tử kia vừa nói, tàn hồn đó thật sự là của Sở Bất Phục thì phải làm thế nào? Nàng không thể trơ mắt nhìn chút tàn hồn còn sót lại của hãn bị tiêu tan được.

Nhưng nàng có thể làm gì bây giờ? Điều tốt nhất nàng có thể làm là không nên nhúng tay vào những chuyện đại sự như thế này nữa, nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Dưới bóng trúc xanh biếc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử càng nhợt nhạt.

“Trọng Tử!” Có người vỗ lên vai nàng.

Trọng Tử cả kinh, toàn thân run bần bật. “Mộ sư thúc!”

Hóa ra là Mộ Ngọc tranh thủ sang đây xem nàng thế nào, ở dưới chân núi đã gọi nàng mấy lần nhưng không thấy nàng đáp lại nên mới ngự kiếm bay lên đây, phát hiện nàng đang đứng bất động, hồn vía lên mây thì càng kinh ngạc, nói: “Người làm sao vậy?”

Chuyện tàn hồn trên thân kiếm rốt cuộc là thật hay giả, y chắc chắn là người hiểu rõ nhất, Trọng Tử nhìn y hồi lâu, muốn nói rồi lại thôi, lắc đầu: “Không có gì đâu ạ!”

“Sắc mặt người xấu quá! Người đừng nóng vội mà luyện công ngay, tôn giả cũng không trách người đâu.” Mộ Ngọc không muốn hỏi nhiều, nói: “Sự thúc đưa người đi chơi chút nhé!”

Không đợi nàng mở miệng, y đã kéo nàng đứng lên thanh kiếm Tinh Cương cùng y.

Mười hai ngọn núi của Nam Hoa đứng sừng sững giữa biển mây vô tận, một nửa đã bị mây bao phủ, che lấp mất. Đứng trên mây, thuận theo gió mà bay đi, vô cùng tự do tự tại, Trọng Tử rất thích cảm giác này vì sư phụ đã từng nói, khi thần tiên ngộ ra mọi lẽ trên đời thì ắt sẽ có cảm giác an nhàn, thư thái, còn hành sự tùy tiện là đặc trưng của ma. Nhưng Sở Bất Phục lại không thể, hắn bị thiên tính chi phối lý trí, nhất niệm nhập ma. Còn bản thân nàng mang sát khí trời sinh thì càng muốn học cách khống chế nó, bởi vậy, từ khi quay về Tử Trúc phong, Trọng Tử không còn chạy đi chơi lung tung nữa.

Từ lâu nàng đã nhận ra, thuật ngự kiếm của Mộ Ngọc không được coi là giỏi nhất, có lẽ là do y với thanh kiếm này tâm ý không tương thông. Đối với y, bất kể là pháp khí gì cũng chỉ là vật ngoài thân, người người đều biết khuyết điểm này của y, đáng tiếc là cho đến tận bây giờ vẫn chưa ai địch nổi y mà thay thế ngôi vị thủ tọa đệ tử. Trọng Tử không tìm được, nói: “Nếu sư thúc không có một thanh kiếm tốt, khi giao tranh với người khác sẽ rất thua thiệt.”

Mộ Ngọc nheo mắt, xoa đầu nàng, mỉm cười nói: “Khi không cần sử dụng quá nhiều sức lực thì dùng loại kiếm nào cũng giống nhau mà thôi.”

Không ngờ một người luôn ôn hòa, khiêm tốn như y lại có thể nói ra một câu kiêu ngạo như vậy, Trọng Tử thấy hơi ngạc nhiên. “Ha, nếu gặp phải một đối thủ vô cùng lợi hại thì phải làm thế nào?”

“Gặp rồi hãy nói.” Mộ Ngọc để ý thấy quần thâm màu xanh nhạt dưới mắt nàng. “Thời gian này ta thấy ngươi không còn hoạt bát, sôi nổi như trước nữa, chẳng lẽ trong người không được khỏe sao?”

Trọng Tử bèn nói lảng sang chuyện khác: “Su thúc, có một số chuyện biết rõ là sai lầm, không nên nhúng tay vào nhưng phải giả vờ như không biết nên lúc nào cũng cảm thấy khó chịu, phải làm thế nào đây?”

Mộ Ngọc nói: “Sự việc vốn không có sai hay đúng, chỉ có là ngươi nhìn nhận, đánh giá nó như thế nào mà thôi.”

Câu nói này nghe có vẻ quen tai, Trọng Tử nhớ ra, lập tức kinh ngạc. “Lời của su thúc giống hệt câu nói của Vong...À, một vị bằng hữu của đệ tử.”

Mộ Ngọc nói: “Bằng hữu của ngươi ư, ai vậy?”

Biết mình đã lỡ lời, Trọng Tử lập tức sửa lại: “Là một người trước đây đã từng gặp, đệ tử không nhớ rõ nữa.”

Vong Nguyệt đã mấy lần giúp đỡ, nàng không thể không giữ lời hứa với hắn. Nàng không thể nói ra tên của hắn, hơn nữa, nếu để đám người của Mẫn Văn Trung biết nàng có bằng hữu là người của ma giới, chắc chắn nàng sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

“Su thúc, chừng giáo muốn tịnh hóa thanh kiếm này ư?”

“Đúng vậy.”

“Lần gần đây nhất... có xảy ra chuyện lớn nào không?”

Mộ Ngọc nghe thấy vậy thì nhìn nàng, hỏi: “Chuyện gì?”

Trọng Tử lẩm bẩm: “Đại thúc thực sự không thể trở lại nữa ư?”

Mộ Ngọc nghiêm mặt, giọng nói có vẻ cảnh cáo: “Vạn Kiếp như thế nào là do hấn tự lựa chọn, có tình cảm quá sâu nặng với một người như hấn không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu. Nghe nói lần trước ngươi đã có ý định từ bỏ thể xác, đừng có hồ đồ như thế nữa, sư thúc vốn định tới đây để mắng ngươi một trận đấy!”

Chưa bao giờ bị Mộ Ngọc trách cứ, Trọng Tử cúi đầu, nói: “Đệ tử chỉ muốn được ở lại Nam Hoa.”

Mộ Ngọc nói: “Ngươi không tới Thanh Hoa là đúng nhưng vì muốn ở lại Nam Hoa mà phải nín nhịn, tự làm khổ bản thân đến mức này thì thật quá hồ đồ! Ở Nam Hoa, từ chương giáo cho tới những đệ tử tầm thường nhất, có mấy người đối xử thật lòng với ngươi? Tôn giả vốn có tấm lòng bao dung như biển cả nhưng ngươi xem đây, có ai dám làm điều xằng bậy trước mặt người chứ? Không biết bao nhiêu vong hồn đã chết dưới thanh Trục Ba của người, nếu không tại sao tôn giả lại nổi tiếng là vô tình? Đối với ngươi, người luôn mang nặng tình cảm sư đồ, cái gì có thể bảo vệ, che chở được thì ắt người sẽ bảo vệ, che chở, lúc cần thiết, người cũng sẽ không vì bất cứ điều gì mà phải nghĩ quá nhiều, nếu tôn giả không hề tin ngươi, ngươi nghĩ tôn giả có thể nương tay với ngươi sao? Muốn thành sư thì cần phải vứt bỏ tình cảm cá nhân, ngươi theo tôn giả đã bao năm nay, chẳng lẽ không học được từ tôn giả cái nào hay sao?”

Lần đầu tiên nghe Mộ Ngọc nói những lời bất kính với sư môn vì suy nghĩ cho nàng, Trọng Tử gượng cười, nói: “Đệ tử có sát khí trời sinh, sư

thúc xem, đệ tử có thể trở thành người tài giỏi thế nào được chứ, huống chi đệ tử cũng không ôm mộng lớn.”

Mộ Ngọc thở dài. “Ngươi...”

Trọng Tử nhìn y, mắt hoe đỏ. “Là đệ tử không có chí tiến thủ khiến sư thúc thất vọng rồi.”

Mộ Ngọc ôm nàng, nói: “Thôi được rồi, sao sư thúc có thể giận được ngươi được đây?”

Mộ Ngọc thân là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, tiếng tăm lừng lẫy, rốt cuộc Trọng Tử có điểm gì tốt mà lại được y che chở vậy? Nàng úp mặt vào ngực y, lòng vô cùng âm áp.

Chợt có một đệ tử ngự kiếm bay đến, thấy hai người họ thì cười nói: “Mộ sư thúc, chương giáo đang tìm người đây ạ!”

Mộ Ngọc đưa Trọng Tử về Tử Trúc phong rồi ngự kiếm bay đi.

Tiền hán xong, Trọng Tử đứng dựa vào vách đá, trầm mặc.

“Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt được ngươi nữa đâu.” Sự tin tưởng của sư phụ luôn có giới hạn, không phải là nàng không hiểu rõ điều đó, nhưng chỉ nảy sinh chút tình cảm thì đã không quay đầu lại được nữa rồi, biết rõ là không thể, biết rõ là không nên, đã mấy lần cố gắng muốn từ bỏ tham vọng không chính đáng đó nhưng cuối cùng lại càng lún sâu. Nếu đã biết trước là không có kết quả, chi bằng chấp nhận số phận, lựa chọn làm một cái bóng bên cạnh chàng. Đối với một người trong lòng chỉ có bách tính, có thể hy vọng được bao nhiêu đây? Nàng chỉ muốn lặng lẽ sống bên chàng suốt đời, suốt kiếp mà thôi.

Vừa rồi thử thăm dò Mộ Ngọc nhưng cũng khó đoán được chuyện tàn hồn trên ma kiếm có mấy phần là thật, Trọng Tử lòng rối như tơ vò, định quay lại Trọng Hoa cung hỏi thẳng Lạc Âm Phàm, khi xoay người toan bước đi thì phát hiện cách đó không xa có bóng người đang đứng. Y phục trắng như tuyết bị bóng trúc tối đen in hằn, không còn vẻ phong lưu, phóng khoáng, gương mặt tuấn tú không có bất cứ biểu hiện gì.

Trọng Tử vừa xấu hổ vừa áy náy, cúi đầu, không nói một lời.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt nàng, không nói câu nào.

Trọng Tử muốn bước lùi lại, không muốn nhìn vào mắt hắn.

Khi nàng bị xử oan, phải tới Côn Luân thụ hình, tất cả mọi người đều không phân biệt được thật giả, chỉ có hắn tin tưởng nàng một cách vô điều kiện, luôn bảo vệ nàng trước mặt mọi người. Nàng rơi vào tay Ma tôn, hắn không màng tới sự an nguy của bản thân mà liều mình cứu giúp, vết thương vừa khỏi, hắn lại bôn ba khắp nơi tìm kiếm nàng. Một người luôn đối xử với nàng chân thành như vậy mà nàng không thể báo đáp được mối ân tình. Nàng đã sai rồi, người nên yêu thì không yêu, người không nên yêu thì lại một mực thủy chung, cái giá phải trả chính là nàng tự làm tự chịu, chỉ có thể cất giấu tình cảm trong trái tim, không thể để chàng biết, vĩnh viễn không giải bày, không có được.

“Ta đang đợi lời giải thích của nàng.”

Im lặng.

“Nàng được lắm, chấp nhận từ bỏ cả thể xác để cả đời không lấy chồng.” Giọng nói của Trác Hạo vô cùng bình tĩnh, có phần tự giễu. “Bây giờ đến một câu nàng cũng không muốn nói với ta hay sao?”

Làm thế nào mà hắn lại biết được? Trọng Tử vừa ngạc nhiên vừa hổ thẹn. Lúc đó nàng nói những lời này cũng không phải là do hắn, chỉ là nàng

muốn cắt đứt ý nghĩ của Ngu Độ và Mẫn Vân Trung để nàng có cơ hội được ở lại Nam Hoa mà thôi, không ngờ những lời nàng nói hôm đó đã được truyền ra ngoài. Đường Đường là thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, hai lần cầu hôn đều bị từ chối quyết liệt, quả thực nàng không còn mặt mũi nào để đối mặt với hắn được nữa.

“Sát khí trời sinh cái quái gì chứ, đáng lẽ ta phải sớm hiểu rõ mới phải, lại còn hồ đồ đến tận bây giờ. Chỉ vì sợ nàng ở lại Nam Hoa thêm một khắc sẽ phải chịu thêm nhiều khổ cực nên ta mới đặc biệt đi cầu xin phụ thân, mong mau chóng đưa nàng thoát khỏi đây. Ai ngờ từ đầu đến cuối là ta tự nguyện rước lấy nhục nhã, nàng thà suốt đời không lấy chồng chứ nhất quyết không chịu nhận lời cầu hôn của ta. Hóa ra, ở trong lòng nàng, ta lại là một kẻ đáng ghét đến vậy.”

“Không phải! Mọi người không có...”

Dù sao Trác Hạo vẫn còn trẻ nên tính tình bộc trực, nóng nảy, lòng tự tôn và kiêu ngạo không cho phép hắn cúi đầu van xin ai. Hắn ngắt lời nàng, giọng lãnh đạm: “Thôi bỏ đi, nàng đã vô tình như vậy, ta cũng không ép buộc nữa, hai lần cầu hôn đều bị cự tuyệt thế là đủ rồi. Từ nay về sau, nàng có thể yên tâm, ta sẽ không bao giờ quấy rầy nàng nữa đâu.”

Lúc này có giải thích thế nào cũng vô ích, Trọng Tử bèn cắn chặt môi. Trác Hạo nói: “Nàng không có gì để nói thì còn đứng đây làm gì nữa?”

“Xin lỗi huynh!” Nói xong, Trọng Tử xoay người rời đi. Vừa bước được một bước, cánh tay nàng đã bị nắm chặt.

“Rốt cuộc vì lý do gì mà nàng ghét ta đến vậy?” Khuôn mặt tuấn tú của Trác Hạo tái nhợt, hắn đã vứt bỏ hết sự tự tôn cuối cùng, trong lòng chỉ có cảm giác không thể cam tâm.

“Không phải, mọi người không hề ghét huynh.”

“Nếu thế thì tại sao nàng không chấp nhận ta?”

Cánh tay bị Trác Hạo dùng lực bóp chặt, đau như sắp gãy, Trọng Tử nén đau, nói: “Trác sư huynh!”

Nhận ra mình đã quá kích động, Trác Hạo buông lỏng tay rồi đột nhiên nói: “Nàng... Có phải trong lòng nàng đã có người khác rồi không?”

Trọng Tử không trả lời.

“Nàng không chịu tới Thanh Hoa là vì nguyên nhân này ư?” Trác Hạo bật cười lạnh lùng, nâng cằm nàng lên. “Nàng không muốn đi cũng không sao, chỉ cần nói cho ta biết hắn là ai, mạnh hơn ta thế nào, như vậy cũng tốt, ta chết cũng nhắm được mắt.”

Là ai ư? Trọng Tử quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Trác Hạo. “Không có ai cả, không phải như huynh nghĩ đâu.”

Xung quanh Trác Hạo có biết bao cô nương, sao hắn lại không hiểu phản ứng của phụ nữ chứ? Hắn lạnh lùng nói: “Là Tần Kha đúng không?”

“Là muội không muốn rời khỏi Nam Hoa phong.” Trọng Tử ngẩng mặt nhìn hắn. “Trác sư huynh rất tốt với muội, cả đời này muội sẽ luôn ghi nhớ. Muội không xứng với huynh, huynh oán trách muội thế nào cũng được, chuyện này không liên quan tới người khác.”

Trác Hạo nhìn nàng một lát rồi nói: “Không phải là hắn sao?”

Trọng Tử giằng tay ra, toan bước đi.

“Là Mộ Ngọc đúng không?” Phía sau truyền đến giọng nói của Trác Hạo.

“Huynh chớ có nói bậy!” Trọng Tử hoảng hốt đứng lại.

Phát hiện ra nàng và Mộ Ngọc thân thiết đến kỳ lạ, Trác Hạo vốn đã hoài nghi từ lâu, thấy biểu hiện của nàng lúc này thì càng khẳng định, hẳn vừa phần nộ vừa thấy không thể tin được. “Suốt đời sẽ không lấy chồng, hóa ra là vì chuyện này. Huynh ấy là sư thúc của nàng, sao nàng có thể thích huynh ấy được? Không thể nào!”

Không ngờ hẳn lại nhắc đến Mộ Ngọc, nếu lời này mà truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ lớn chuyện cho mà xem, Trọng Tử tức giận nói: “Muội đã nói chuyện này không liên quan tới người khác, huynh đừng đoán mò nữa!”

Trác Hạo bước nhanh tới, kéo nàng lại, cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhẹ giọng nói: “Nàng phải từ bỏ ý nghĩ này càng sớm càng tốt, không nên u mê như vậy, bằng không sẽ trở thành sai lầm lớn đấy!”

Trọng Tử chẳng muốn đôi co với Trác Hạo nữa, bèn nói: “Tùy huynh, muốn nghĩ thế nào cũng được.”

“Nàng điên rồi sao? Nếu tôn giả và chương giáo biết chuyện thì sẽ thế nào, nàng không muốn sống nữa à?” Trác Hạo cả giận nói. “Mộ Ngọc và tôn giả vai vế ngang hàng, nàng chỉ là phận con cháu, nàng có biết thế là loạn luân không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Trọng Tử trở nên trắng bệch, cả người cứng đờ. Từ “loạn luân” như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào ngực nàng, cả một thời gian dài trốn tránh đã trở nên không còn chút ý nghĩa nào nữa. Suy nghĩ khủng khiếp đó ngay cả khi đã giấu kín tận đáy lòng cũng không thể thay đổi được sự thực rằng đây là chuyện bại hoại luân thường, mọi sự che giấu đều chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi. Trác Hạo đã đoán sai nhưng không hề nói sai chút nào, người nàng thích không phải là Mộ Ngọc mà chính là sư phụ của mình! Nàng không hề muốn có kết cục như Âm Thủy Tiên, càng không muốn chàng vì lẽ đó mà ghét bỏ nàng! “Không phải! Huynh đừng nói bậy!”

“Được rồi!” Trác Hạo cương quyết kéo nàng vào lòng, oán hận nói: “Quên huynh ấy đi, đừng nghĩ tới chuyện hoang đường này nữa, những gì lần trước nàng nói với ta đều chỉ là lừa phỉnh ta sao?”

“Buông muội ra! Buông ra!” Trong chớp mắt, trong đôi mắt to tròn, đen láy sâu không thấy đáy hiện lên vẻ sợ hãi.

“Ta không buông, nàng làm gì được ta!” Trác Hạo cười nhạt, cúi đầu hôn Trọng Tử.

Hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng, cơn ác mộng trong mấy ngày liên tiếp bỗng trở dậy trong tâm trí Trọng Tử. Sự bất lực, tuyệt vọng nhanh chóng bao phủ toàn bộ tâm trí, người Trọng Tử run lên bần bật. Những lời Trác Hạo vừa nói nàng xem như không nghe thấy, xoay mặt tránh né nụ hôn của hắn, cố gắng đẩy hắn ra.

“Nếu còn đụng vào ta, ta sẽ giết ngươi!” Thanh âm trầm thấp lâm lâm bảm trong miệng, lạnh lẽo vô cùng. “Ta sẽ giết ngươi...”

Sát khí trời sinh nhanh chóng bao quanh cơ thể nàng, bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng căng thẳng và lạnh lẽo. Trác Hạo cả kinh nhưng nhanh chóng chuyển thành tức giận, đâu thể nhận ra trong lời nói của Trọng Tử có vấn đề, chỉ cảm thấy nàng và Mộ Ngọc hết sức gần gũi, còn đối với hắn thì chỉ có cự tuyệt. Trác Hạo cười lớn rồi nói: “Ta cho nàng giết đây!”

Hắn ôm nàng càng lúc càng chặt, Trọng Tử cũng vì thế mà nàng kích động, gần như đã sử dụng hết sức lực của cơ thể để vùng vẫy, cố thoát khỏi vòng tay hắn. Trác Hạo mặc dù đang nóng giận nhưng vẫn sợ làm nàng bị thương, không dám dùng hết sức lực, nhất thời cũng khó ứng phó, định dùng tới thuật pháp.

“Trác thiếu cung chủ!” Một giọng nói lãnh đạm, không rõ là vui hay giận vang lên.

Hai người đang giằng co liền dừng lại, sát khí xung quanh bỗng tan biến.

Trước mặt người ấy, Trác Hạo không dám làm càn, chậm rãi buông tay, hành lễ rồi nói: “Vãn bối bái kiến tôn giả!”

Lạc Âm Phàm nhíu mày, không có biểu hiện gì.

Có người dám hành động vô lễ với đồ đệ, sao sư phụ có thể không tức giận được đây? Không trừng phạt hẳn ngay tại đây đã là nể mặt Thanh Hoa cung lắm rồi. Trác Hạo im lặng rồi nói: “Vừa rồi tại hạ có chuyện muốn hỏi Trọng Tử muội muội, nhất thời sốt ruột nên đã thất lễ, muội muội đừng nên để bụng.”

Ý thức được ban nãy mình đã không kiểm soát được luồng sát khí trong người, Trọng Tử kinh ngạc và hồi hận vô cùng, nàng vội đứng lui sang một bên.

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Hỏi xong rồi thì về đi chứ!”

Trác Hạo vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn Trọng Tử chăm chăm.

Lạc Âm Phàm không để ý tới hắn nữa, xoay người bước lên thềm, Trọng Tử cúi đầu đi theo chàng.

Nhìn theo bóng nàng đã xa khuất, Trác Hạo cắn răng, rốt cuộc không chịu nổi bèn tung một chưởng, vách đá cao hai người sừng sững trước mặt phút chốc đã biến mất, những cây trúc tía xung quanh gãy đổ, mây mù phía bên sườn núi tản đi khắp nơi.

Mẫn Tố Thu ngự kiếm bay đến, sợ hãi kêu lên: “Trác Hạo ca ca dừng tay, tôn giả sẽ tức giận đấy!”

Trác Hạo đứng im như khúc gỗ, không trả lời.

“Muội đoán là huynh sẽ tới đây mà.” Mẫn Tô Thu kéo cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: “Muội đã nghe tổ phụ nói, những lời này chưa chắc là do Trọng Tử nói ra, huynh đối với muội ấy tốt như vậy, sao muội ấy có thể...”

“Sao có thể không phải là sự thật chứ!” Trác Hạo cười nhạt, phát tay áo rồi rời đi. “Nàng ấy vô tình với ta, Trác Hạo ta cũng không hẳn là chỉ có mỗi nàng ấy.”

“Trác Hạo ca ca!” Mẫn Tô Thu vội vàng đuổi theo.

Vạt áo bay phát phơ trong làn gió mát, trắng tinh như mây khói, phiêu diêu thoát tục, còn đẹp hơn cả tuyết trắng tinh khôi, bước đi thong dong, vừa có sự tao nhã của thần tiên vừa có khí phách của một người giữ vững sự yên ổn cho non sông.

Hai sư đồ họ không ngự kiếm mà tản bộ.

Vào đến đại điện của Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm đi tới trước án, ngồi xuống.

Vừa rời không không chế được sát khí trong người, Trọng Tử vẫn cảm thấy thấp thỏm, bất an, càng sợ chàng sẽ hiểu lầm lời nói của Trác Hạo, khiến Mộ Ngọc bị liên lụy, nàng do dự tiến lên, nói: “Su phụ!”

Vừa định quỳ xuống, một luồng sức mạnh vô hình liền nâng nàng đứng lên. Lạc Âm Phàm ra hiệu cho nàng không cần nói nữa. “Ta biết cả rồi.”

Thấy chàng không có ý trách cứ, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, đứng xa xa bên kia thư án, sắp xếp lại ống đựng bút và thư tín cho chàng. Không nói thêm câu nào, giống như thường ngày vẫn vậy.

Bóng đêm vẫn buông, ngọc minh châu chiếu sáng một vùng. Mặt bàn được lau sạch bóng, thư tín cũng được sắp xếp gọn gàng, những chiếc bút trong ống đựng đã được rửa sạch sẽ, nước trà trong chén mới được thay thế, mùi mực trong nghiên thoang thoang bay, mỗi món đồ trong điện đều được đặt đúng vị trí.

Bóng dáng mỏng manh xuất hiện ở cửa, hai tay bung chậu nước, sắc mặt hơi tái, vàng trán lấm tấm mồ hôi. Lạc Âm Phàm ngẩng lên, lơ đãng nhìn thấy thế thì sững sốt vô cùng. Những hình ảnh trong quá khứ lần lượt hiện về. Châm trà rót nước, rửa bút mài mực, trải giấy đệ thư^[1], tính tới tính lui, từ khi nàng vào đại điện này, đôi tay nhỏ bé kia đâu có lúc nào ngơi nghỉ, mỗi mài mực, mỗi trang giấy, đến chính chàng cũng không phân biệt nổi, mấy năm nay, ngày qua ngày, nàng cứ lẳng lẳng như vậy ở bên cạnh chàng, không nỡ rời xa.

[1] Đệ thư: đưa thư.

Nếu là người khác báai chàng làm sư phụ, ắt giờ này đã nổi danh khắp chốn, còn nàng, không được học thuật pháp, không có vinh quang và địa vị xứng đáng, trái lại còn bao lần bị trọng thương. Nếu nàng không như vậy thì chàng cũng không đến nỗi phải áy náy thế này.

Thuật pháp nhất mạch^[2] của Tử Trúc phong nổi tiếng nhất Nam Hoa, thậm chí là cả Tiên môn, chưa có người kế thừa, không phải là chàng không có ý định thu nạp thêm đồ đệ nhưng...

[2] Nhất mạch: liền mạch, chỉ truyền lại cho một người duy nhất.

Tâm tư của Lạc Âm Phàm vô cùng phức tạp, chàng chỉ còn biết buông tiếng thở dài.

Sự cố chấp của nàng khiến chàng không đành lòng, huống chi Tử Trúc phong hiện giờ cũng không thích hợp để có thêm người nữa.

Mà thôi, chờ sau này chàng tu thành Kính tâm thuật rồi, lúc đó sẽ thanh lọc sát khí trong người nàng rồi truyền dạy nàng thuật pháp cũng chưa muộn. Có thể đây là số mệnh đã được định cho cả nàng và chàng, Lạc Âm Phàm chỉ có thể thu nạp một đồ đệ mà thôi.

Trọng Tử cảm nhận được ánh mắt của chàng, tâm trạng khẽ xao động, liền đặt chậu nước xuống, xoay người nói: “Đệ tử có một chuyện muốn hỏi sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, ý bảo nàng nói.

Trọng Tử im lặng giây lát rồi nói: “Không thể cứu được đại thúc sao? Người đã lấy thân tuần kiếm, đến một chút hồn phách cũng không còn ư?”

Ánh mắt Lạc Âm Phàm khẽ lay động, chàng nhìn nàng một lát rồi nói: “Biết rõ là Ma kiếm không giữ được, còn cam tâm làm ký chủ cho nó, để mặc nó làm hại bách tính, Sở Bất Phục không xứng đáng là đệ tử của Trường Sinh cung. Nếu đã biết then với Tiên môn, then với sinh linh thì sao lại có kết cục này chứ? Cuối cùng hấn cũng đã tỉnh ngộ, người không cần phải đau buồn đến thế, như vậy vẫn còn không hiểu sao?”

“Trọng Tử hiểu, không biết việc tịnh hóa Ma kiếm đã đến đâu rồi ạ?”

“Vì sao đột nhiên lại hỏi việc này?”

Trọng Tử cup mắt, nói: “Đệ tử được trở về đây là do đại thúc đã dùng tính mạng để đổi lấy, đệ tử muốn... đi xem thế nào.”

“Vi sư cùng chương giáo tự có cách giải quyết, sắp tiến hành tịnh hóa. Tốt nhất lúc này người không nên vào đó.” Sắc mặt Lạc Âm Phàm không chút thay đổi. “Không còn sớm nữa, mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

Trọng Tử không viện cớ để ở lại trong điện giồng trước đây nữa, nàng vâng lời đi ra ngoài.

“Những ngày tới không cần nóng lòng luyện công, cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đi!”

“Vâng!”

Chương 29: Vạn kiếp bất phục

Ánh trăng vô cùng thê lương, âm đạm. Trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa có hai bóng người ngự phong đứng giữa không trung.

“Ngươi...”

“Không thể để bọn chúng tịnh hóa thành kiếm được.”

Im lặng trong chốc lát.

“Việc này thành hay không thành cũng không phải ngươi quyết định mà được, còn phải xem ý trời thế nào.”

“Đã không còn thời gian nữa rồi, thân phận của người hiện nay không thích hợp để tiết lộ, bằng không sẽ chỉ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Bất luận thế nào thuộc hạ cũng muốn thử một lần, nếu thất bại, đến lúc đó người ra tay cũng chưa muộn.”

“Ngươi đã theo ta bá nhập Nam Hoa bao năm nay, ta...” Giọng nói mênh mêng, vô định tựa như ảo mộng, hẳn khẽ thờ dài. “Không ngờ Vạn

Kiếp lại có thể thoát khỏi sự khống chế. Muốn đánh lừa được Lạc Âm Phàm, ta không còn kế sách nào khác.”

“Vì Ma tộc chúng ta, thuộc hạ chết cũng không có gì đáng tiếc.”

“Qua hai ngày nữa nhất định Lạc Âm Phàm sẽ không ở đây, nhân lúc hẫng rời khỏi Nam Hoa, chúng ta sẽ hành động, giờ đừng có động thái gì vội, ta sẽ đến tìm ngươi sau.”

“Vâng!”

Trọng Hoa cũng lúc nửa đêm, trong phòng sáng choang ánh minh châu.

Bí mật đã bị người khác biết được, Trọng Tử vô cùng xấu hổ, sợ chàng sẽ chán ghét và vứt bỏ nàng, thân thể nàng đã bị xâm phạm và sỉ nhục, những bàn tay dơ bẩn và đáng ghê tởm đó đã biến thành cơn ác mộng không cách nào xóa bỏ được, vĩnh viễn quấn chặt lấy nàng, có xua thế nào cũng không tan. Nàng muốn ở gần chàng như trước nhưng lại không dám vì mặc cảm.

Ngọc minh châu lấp lánh chiếu rọi về mặt đang say ngủ của nàng, những lọn tóc đen nhánh trên trán ướt mồ hôi, hàng mi rung rung, trên khuôn mặt tái nhợt đọng đầy vẻ tuyệt vọng và xấu hổ, tựa như muôn sụp đổ vậy.

Một bóng người đứng trước giường nàng, y phục màu trắng hết sức nhu hòa.

Mấy ngày gần đây, nàng dường như đã thay đổi thành một người khác, luôn có những cử chỉ kỳ quái, ở trước mặt chàng thì nhún nhường, rõ ràng là rất tự ti, rốt cuộc giấc mộng đó như thế nào mà lại khiến nàng sợ hãi đến vậy?

Con người đen láy sâu không thấy đáy, không có chút cảm xúc nào.

Không đi vào giấc mơ của nàng để tìm hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lạc Âm Phàm chỉ khẽ cúi người, nâng nàng dậy, rút chiếc gối nàng đang gối ra, thay vào đó một chiếc gối nhỏ giống như vậy.

Dần dần, người đang nằm trên giường an tĩnh trở lại, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt hoàn toàn tan biến. Dáng người mặc áo trắng cùng ánh sáng của ngọc minh châu biến mất, căn phòng lại tối đen như mực. Chiếc gối được làm bằng loại gỗ thân dùng để trấn núi này có tác dụng bình ổn giấc mộng, giữ cho giấc ngủ được an lành.

Trong động Vô Danh trên ngọn núi Kinh Thiên, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc vạc lớn mười người ôm không xuể, ở chính giữa cái vạc đó chất đầy những viên than củi, lửa cháy rùng rục, không ngừng phát ra hơi nóng khiến người ta cảm thấy khó chịu. Một thanh trường kiếm hình thù kỳ quái dựng thẳng đứng bên trong chiếc vạc, thân kiếm phát ra ánh sáng màu đỏ sậm, sáng loáng, không ngừng chuyển động. Dưới ngọn lửa, nó lờ mờ toát ra ba phần tà ác. Lạc Âm Phàm và Ngu Độ cùng mấy vị chưởng môn đang đứng bên cạnh chiếc vạc quan sát.

“Đã ngâm nó vào nước của dòng Tứ Hải bảy ngày bảy đêm rồi mà ma khí của nó vẫn chưa giảm chút nào, quả nhiên là loại thép Thiên Tâm có khác.”

“Giờ nên làm thế nào đây?”

Ngu Độ nghiêng người, một đệ tử đứng bên cạnh lập tức dâng lên một chiếc hộp bằng ngọc. Chiếc hộp bằng ngọc được mở ra, bên trong là một hạt châu to tròn như quả trứng gà, trắng tinh không một chút tì vết, mọi người có mặt đều cảm thấy sùng sốt, nhiệt độ nóng giãy bao trùm xung quanh dường như đã suy giảm khá nhiều, toàn bộ thạch động bỗng tràn ngập không khí an lành và âm áp.

Ngọc Hư Tử cất lời khen ngợi: “Quả nhiên là báu vật của Phật môn!”

Ngu Độ cười, nhìn Lạc Âm Phàm: “Sur đệ hãy truyền cho nó chút tiên khí.”

Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng chạm tay trái vào viên ngọc. Cảm nhận được luồng tiên khí, viên ngọc Vô Phương trong chiếc hộp ngọc liền chầm rãi bay lên, dừng lại phía trên chiếc vạc xoay tròn hơn mười vòng, tỏa ra một tia sáng thánh thiện, tinh khiết và êm dịu, bao bọc lấy Ma kiếm.

Từ thời xa xưa, Phật – ma đã luôn chế ngự lẫn nhau, Ma kiếm run rẩy, dưới hai tầng áp chế của viên ngọc Vô Phương và ngọn lửa Cửu Thiên, rốt cuộc nó không chống cự được nữa, liên tục vật lộn và gãy giũa.

Các vị chương môn thờ phào nhẹ nhõm nhưng không ai dám lên tiếng. Ngu Độ thở dài, nói: “Lấy sinh linh bách tính làm trọng, hấn đã bằng lòng xả thân, tất sẽ hiểu rõ chúng ta chẳng qua cũng chỉ bất đắc dĩ. Ta đã phái người canh giữ nghiêm mật nơi này, các vị tiên hữu hãy quay về đại điện nghỉ ngơi, dùng trà đi!”

Bất luận thế nào, đại sự cũng đã được giải quyết xong, các vị chương môn an tâm bước ra khỏi động. Ngu Độ tự nhiên hỏi: “Nếu ta nhớ không nhầm thì sư đệ phải tới Dao Trì^[1] đúng không?”

[1] Dao Trì: nơi ở của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Số kiếp đã định rồi, hai ngày sau đệ phải vào thông thiên môn, đến Dao Trì ở thần giới, chuyện ở đây đành phiền sư huynh cùng các vị chương môn trông coi vậy.”

Mọi người mau chóng hiểu ra, biết chắc là chàng phải tu kiếp^[2], vội nói: “Tôn giả khách sáo quá rồi, chúng ta nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

[2] Tu kiếp: đi tránh kiếp nạn, một khi kiếp số đã tận, phải đi tránh kiếp nạn để thoát khỏi việc luân hồi chuyển kiếp.

Lạc Âm Phàm nói: “Nghịch Luân kiếm là mơ ước của không ít người, nghe được tin này, chắc chắn mấy ngày tới chúng sẽ hành động, cần phải hết sức đề phòng Cửu U ma cung.”

Ngọc Hư Tử nói: “Có Ngũ chương giáo cùng các vị tiên hữu ở đây, chuyện động trời cũng chỉ có chuyện này, tôn giả cứ yên tâm mà đi, ta chờ cả cuộc đời e là cũng chưa chắc có phúc phận được vào Dao Trì, tôn giả đừng quên mang về cho ta ít hạt sen ở đó để an ủi, ta chờ người quay về đây!”

Mọi người đều cười ồ lên.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Lạc Âm Phàm trở lại Trọng Hoa cung, vừa ngược mắt lên đã thấy hình bóng quen thuộc đang đứng bên dòng Tứ Hải. Gần đây, ác mộng không còn ghé tới viếng thăm nên sắc mặt của Trọng Tử tốt hơn trước rất nhiều, nàng vẫn đang say sưa nhìn ngắm dòng Tứ Hải như ngày còn bé, Tiểu Ma Xà cuộn tròn lại ở bên cạnh, gà gật.

“Nước Tứ Hải rất lạnh, không nên ngồi ở đây lâu.”

Trọng Tử vội đứng lên. “Hôm nay sư phụ về sớm thế ạ?”

Tiểu Ma Xà có vẻ sợ chàng, ngoan ngoãn gật đầu hành lễ rồi chuồn mất.

Lạc Âm Phàm đi qua cây cầu đá, đột nhiên dừng lại. “Trọng nhi!”

Rất lâu rồi không nghe được hai tiếng quen thuộc này, Trọng Tử ngây người một lát rồi mới hoàn hồn trở lại, lùi lại hai bước. “Sư phụ!”

“Hai ngày nữa vì sư phải đến Dao Trì ở thần giới để tỵ kiếp, ngươi ở lại Tử Trúc phong, chú ý cẩn thận đấy nhé!”

Tỵ kiếp ư? Trọng Tử hoảng sợ, trước đây nàng cũng đã nghe qua việc này. Đất trời phân chia lục giới vô cùng rõ ràng, mỗi sinh linh của các giới đều có kiếp nạn khác nhau, mỗi kiếp số đã tận, với những người bình thường thì họ sẽ đến năm giới còn lại để tỵ kiếp, thần giới đứng trên tiên giới, chắc chắn đó là nơi tốt nhất dành cho tiên giới để tỵ kiếp, đáng tiếc Thần tộc từ lâu đã bị diệt vong, không có người tiếp quản, bởi thế mà những người trong Tiên môn chỉ có thể lựa chọn đến nhân gian mà tỵ kiếp. Cho đến tận bây giờ, người duy nhất đủ điều kiện bước vào thông thiên môn để đến Dao Trì của thiên giới cũng chỉ có Lạc Âm Phàm chàng mà thôi.

“Kiếp số lần này của sư phụ... quan trọng lắm sao?”

“Thần giới nằm trên chín tầng trời, tiên giới hoàn toàn nằm bên ngoài thần giới, tỵ kiếp ở nơi này cũng dễ dàng hơn.”

“Bao giờ sư phụ trở về?”

“Một ngày nữa ta sẽ về.” Lạc Âm Phàm nghiêng người nhìn nàng. “Tử Trúc phong đã được lập kết giới, không ai có thể tự ý xông vào, người đừng tùy tiện ra ngoài chạy nhảy lung tung, đừng làm sư phụ lo lắng đấy nhé!”

Trọng Tử “vâng” một tiếng.

Lạc Âm Phàm không nói gì thêm, đi thẳng vào đại điện.

“Sư phụ!”

“Có chuyện gì vậy?”

Trọng Tử muốn nói nhưng lại thôi, nàng cup mắt, lẩm bẩm: “Đệ tử... Không có gì đâu ạ, sư phụ phải hết sức bảo trọng.”

Lạc Âm Phàm không trả lời, giơ tay làm phép tẩy sạch bùn đất dính trên quần áo của nàng rồi nói: “Nếu cảm thấy buồn chán thì gọi Mộ Ngọc và Yên Chân Châu đưa đi chơi một chút!”

Mây trắng lướt nhẹ trên những bậc thềm, linh hạc đứng lặng yên trước điện, cảnh sắc ở Tử Trúc phong dường như không bao giờ thay đổi, những cây trúc ở đây chưa từng có lá khô, không phân rõ xuân thu, chẳng biết đã bao nhiêu tuổi đời.

Số kiếp đã tận, Lạc Âm Phàm đúng kỳ hạn đi tới Dao Trì.

Người đã đi, đại điện trống không, Trọng Hoa cung càng thêm quanh quẽ, Trọng Tử ngồi một mình từ sáng cho tới tận lúc hoàng hôn.

Tàn hồn trên thân Ma kiếm rốt cuộc có phải là của Sở Bất Phục hay không? Nàng đã mấy lần dò hỏi Lạc Âm Phàm nhưng chàng đều vô tình hoặc cố ý lảng sang chuyện khác, lại không cho phép nàng đến đó xem, chứng tỏ đáp án đã quá rõ ràng.

Trong mộng, Trọng Tử đã bao lần nhìn thấy nụ cười hiền hòa đó, nghe thấy tiếng cổ cầm réo rắt bên tai, không thể phân biệt được đó là vị thần tiên ca ca y phục trắng tựa tuyết cứu nhân độ thế năm xưa hay là Ma tôn cường bạo với mái tóc đỏ như máu nơi Vạn Kiếp cung, nàng chỉ biết là ngoại trừ người cha, người mẹ đã từ giã cõi đời của mình thì chỉ có hắc đối xử với nàng tốt nhất.

Cảnh tượng nhiều năm về trước vẫn rõ ràng như mới diễn ra ngày hôm qua. Áo bào trắng tựa tuyết, tóc dài đen như mực buông xõa quét đất, hắc nửa ngồi nửa quỳ, nâng một đĩa tré ăn mỳ vừa bị người ta ức hiếp dậy, kéo đôi bàn tay gầy guộc và bản thiu của nó, như một người thân thiết nhẹ nhàng bảo ban con bé.

Vị thần tiên lưng danh thiên hạ đó hóa ra cũng từng có cảnh đời đáng thương như đứa trẻ ăn mày này. Ít nhất nàng cũng được hắn giúp đỡ. Còn hắn, trong lúc lâm đường lạc lối, không có lấy một người dang tay cứu vớt. Hắn nói: “Hai năm nữa ta sẽ đưa ngươi trở về Nam Hoa.” Nàng hận chính mình, chỉ có hai năm ngắn ngủi mà cũng không thể hoàn thành được tâm nguyện của hắn.

Cả đời đã cứu vớt bao nhiêu kiếp người, cũng tước đoạt vô số mạng người nhưng lúc quyết định thoát khỏi sự khống chế của Ma kiếm, chắc hắn cũng hiểu rõ cái giá phải trả to lớn nhường nào và hậu quả để lại nghiêm trọng ra sao. Hắn không hy vọng nàng xảy ra bất cứ chuyện không may nào, sao nàng có thể trừng mắt nhìn hắn vĩnh viễn biến mất khỏi lục giới chứ? Giống hắn năm đó, giữa sự môn và bách tính, hiểu rõ nên coi trọng cái nào hơn nhưng vẫn chọn con đường sai lầm, giờ khắc này nàng cũng cảm thấy trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Không thể để chút tàn hồn của Sở Bất Phục tan biến như vậy được, chí ít cũng phải nhanh chóng chạy đến nhìn hắn lần cuối, nàng còn rất nhiều lời đã hứa với hắn mà nàng chưa kịp thực hiện, chắc là ở một nơi nào đó, hắn cũng muốn nghe nàng nói vài lời. Ngày mai sư phụ trở về, sẽ không còn cơ hội đến đó nữa, hay là đi cầu xin Mộ Ngọc, nhân lúc ban đêm không có người nào để mắt tới, đi cùng nàng xem xét chút chuyện?

Trọng Tử vội đứng lên, còn chưa bước ra khỏi cửa thì bỗng nghe thấy tiếng chuông ngân vang trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa.

Người canh gác trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa lúc này chỉ còn một nửa so với ngày thường. Chính điện và thiền điện chỉ có hai mươi, ba mươi đệ tử canh gác, vẻ mặt nghiêm trọng, không thấy Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và các vị chưởng môn đâu.

Đã xảy ra chuyện gì lớn rồi? Trọng Tử tìm khắp nơi mà không thấy Mộ Ngọc, liền đến hỏi một gã đệ tử đang đứng trước mặt: “Đoạn sư huynh, huynh có nhìn thấy thủ tọa sư thúc ở đâu không?”

Gã đệ tử kia là đồ đệ của Ngũ Độ, tên gọi Đoạn Trần Phi, nghe thấy nàng hỏi vậy thì vội căn dặn: “Cửu U Ma tôn đang tác oai tác quái ở gần đây, thúc ấy đã đích thân đến đó xem tình hình thế nào rồi. Cửu U ma cung chắc chắn đã có tính toán để chuẩn bị hành sự, hẳn là chúng biết đêm nay tôn giả không có mặt ở Nam Hoa nên tranh thủ tới cướp đoạt Ma kiếm, việc này vô cùng hệ trọng, chương giáo, tiên tôn cùng mấy vị chương môn khác đều đã ra ngoài đó chuẩn bị tác chiến rồi, bọn ta phụng mệnh ở đây canh gác, sư muội mau quay về Tử Trúc phong lánh đi, đừng chạy lung tung nữa!”

Quả nhiên, muốn tịnh hóa Ma kiếm không đơn giản chút nào, bên trong nó đang phong ấn một nửa ma lực của Nghịch Luân, có ai không mơ ước được sở hữu luồng sức mạnh đó cơ chứ! Cửu U ma cung cũng không kiên nhẫn nổi nữa rồi, nhưng những nơi chủ chốt trước nay vẫn luôn có đệ tử Tiên môn canh giữ, đội quân của ma cung chưa chắc tới được đây nhanh đến thế, vì vậy không cần phải quá lo lắng. Trọng Tử suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp: “Chân Châu tử tử cũng ra ngoài đó rồi sao?”

Đoạn Trần Phi nói: “Chân Châu và Vân Anh phụng mệnh canh giữ trên Kinh Thiên phong cơ.”

Là các tử ấy canh giữ sao? Trọng Tử vui mừng khôn xiết, cảm tạ Đoạn Trần Phi rồi rời đi.

Hoàng hôn dần buông, Kinh Thiên phong đứng sừng sững, cao chót vót giữa những đám mây. Dưới ánh chiều tà, ngọn núi càng trở nên nguy nga, đồ sộ. Lúc này, dọc đường lên Kinh Thiên phong vô cùng tĩnh mịch, hơn hai trăm đệ tử Tiên môn nằm la liệt dưới mặt đất, mắt nhắm nghiền, vẻ mặt hết sức khác thường, phía trước, cách đó mấy chục bước chân, Chân Châu và Vân Anh cũng đang nằm sõng soài trên mặt đất. Trọng Tử sợ hãi chạy tới, gọi lớn: “Chân Châu tử tử!”

Cơ thể vẫn còn hơi ấm, nàng ấy vẫn thở. Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, ngoái nhìn những đệ tử khác, mặt biến sắc, căng thẳng đến tột độ.

Nhìn tình hình này, không khó suy đoán ra, quả nhiên gian tế đang ẩn núp ở Nam Hoa. Sư phụ vừa đi tới Dao Trì ở thần giới, Cửu U ma cung đã nhanh chóng biết tin mà tiến đánh, chuông giáo cùng các vị chuông môn đều đã ra ngoài để nghênh địch, kẻ này nhân cơ hội ở đây gây rối, mục đích hiển nhiên là nhằm vào Ma kiếm!

Rốt cuộc kẻ đó đã cướp được Ma kiếm hay chưa? Phải nhanh chóng báo tin này cho chuông giáo mới được! Trọng Tử không dám chậm trễ thêm nữa, chạy thật nhanh về đại điện, báo tin cho Đoạn Trần Phi. Nhưng Đoạn Trần Phi không tin những gì nàng nói nên đã dẫn theo mấy đệ tử nữa lên Kinh Thiên phong xem xét.

Hơn phân nửa số đệ tử nằm la liệt trên đường đã chết, người nào còn sống thì đều bị trúng ma chú, hôn mê bất tỉnh, làm cách nào cũng không khiến họ tỉnh lại được. Sự việc vô cùng nghiêm trọng, nhìn lên đỉnh đầu cũng không thấy có tín hươg báo hiệu, Đoạn Trần Phi không dám chậm trễ, vội vàng ra lệnh cho hai đệ tử mau chóng đi báo tin cho Ngũ Độ, đồng thời phân phó cho những đệ tử còn lại dìu Yên Chân Châu, Vân Anh cùng các đệ tử khác đang hôn mê bất tỉnh trở về.

“Sư muội, muội lên phía trên xem thế nào.”

“Sư muội...”

Lời còn chưa dứt, Trọng Tử đã ngự Tinh Xán bay lên đỉnh núi, Đoạn Trần Phi hết sức lo lắng, ngộ nhờ kẻ kia đang ở trên đó thì biết làm thế nào, y đang định ngự kiếm đuổi theo Trọng Tử thì ở phía sau bỗng nhiên có một cánh tay vươn ra, kéo y lại.

“Sư thúc!”

“Tại sao người lại...”

Đường lên Kinh Thiên phong không quá khó khăn, Trọng Tử cứ thế bay lên phía trước, chẳng mấy chốc đã tìm được động Vô Danh mà đám người Mộ Ngọc từng đến, lúc này chỉ có một mình Văn Linh Chi đang cầm kiếm đứng đó canh gác. Cảnh tượng trước mắt không hề giống những gì nàng suy đoán trước đó, Trọng Tử cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Kẻ kia nhân lúc sư phụ và chuông giáo không có ở đây đã đả thương vô số đệ tử canh gác, mục đích không phải nhằm vào Ma kiếm trong kia sao? Nhìn cảnh tượng trước mắt thì xem ra mọi thứ không giống những gì nàng đang nghĩ. Lẽ nào y lên núi không phải để lấy Ma kiếm?

“Trọng Tử?” Văn Linh Chi đã phát hiện ra nàng, trên mặt lập tức hiện lên vẻ đề phòng, tay phải giữ chặt thanh kiếm chất vấn: “Tại sao người lại lên đây?”

Trọng Tử thăm dò nàng ta: “Nãy giờ ở đây... có xảy ra chuyện gì không?”

Văn Linh Chi không trả lời mà nói với giọng châm chọc: “Không được học thuật pháp, quả nhiên rồi rỗi thật đấy, dám tự tiện xông lên đây, đến lúc bị trách phạt thì lại cầu xin tôn giả thay người nói rõ sự tình hay sao?”

Xem ra nàng ta không hề biết phía dưới đã xảy ra chuyện gì, Trọng Tử thăm nghĩ, mặc kệ kẻ kia có mục đích gì, Đoàn Trần Phi đã phái người đi báo tin cho chuông giáo rồi, bọn họ sẽ nhanh chóng tới đây thôi, hay là nàng cứ vào trong trước gặp đại thúc xem sao. Lần đầu tiên Trọng Tử mềm mỏng cầu xin Văn Linh Chi: “Sư cô, cầu xin người cho ta vào thăm đại thúc, chỉ cần một lát thôi cũng được.”

Văn Linh Chi hơi sững sốt, trách mắng nàng: “Vạn Kiếp tiền bối đã chết từ lâu rồi, người nghe ai nói bậy vậy? Ai cho người lên đây, là Mộ sư huynh ư?”

“Là ta tự ý đi lên, đám người Chân Châu tử tử đã gặp chuyện rồi.” Trọng Tử kể lại cho Văn Linh Chi nghe chuyện xảy ra phía dưới rồi rung rung nước mắt, quỳ xuống khẩn cầu: “Chương giáo sắp đưa người tới đây, đại thúc đã vì ta mà chết, cầu xin sư cô cho ta đi vào nhìn thúc ấy lần cuối, sau này sư cô muốn ta báo đáp thế nào, ta cũng nghe lời.”

Văn Linh Chi bán tín bán nghi, quan sát nàng một hồi rồi nhướn mày: “Ta khuyên ngươi hãy mau chóng quay về Trọng Hoa cung, nếu chương giáo đến đây mà nhìn thấy lại trách phạt ngươi, người ta lại bảo là do sư cô ta hại ngươi.”

Trọng Tử cắn răng nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ một mình gánh chịu, không để liên lụy tới sư cô đâu.”

Văn Linh Chi cười khúc khích, nói: “Ngươi nói đơn giản thật đấy, chương giáo đã lệnh cho ta canh giữ chỗ này, nếu xảy ra chuyện không may, ta có thể trốn tránh trách nhiệm được sao?”

Trọng Tử dập đầu, nói: “Chỉ cầu xin sư cô lần này thôi.”

Ánh mắt Văn Linh Chi trở nên phức tạp, nàng ta bỗng niệm chú mấy câu gì đó.

“Sư cô, đây là...”

“Là mê chú, có sử dụng đến hay không là tùy ngươi, sau này ngươi phải ăn nói như thế nào thì ngươi tự lo liệu, kể cả có gặp chuyện không may thì cũng không được trách ta.”

“Đa tạ sư cô!”

Ánh lửa đỏ le lói, bập bùng trong chiếc vạc, nhưng kỳ lạ là trong động không hề có cảm giác nóng bức, một thanh trường kiếm màu đỏ sậm dựng đứng giữa ngọn lửa, bị ngọn lửa quấn chặt lấy, thân kiếm rung lên nhẹ, dường như nó đang gắng sức chống chọi một cách đau đớn, không hổ là Ma kiếm có tính thông linh.

Tà khí dày đặc, cảm giác quen thuộc không thể che giấu, linh lực ngưng tụ nơi đáy mắt, mơ hồ có thể thấy được một luồng tàn hồn. Trọng Tử ngoác nhìn, lẩm bẩm nói: “Đại thúc, là người sao?”

Tàn hồn lôi kéo thanh kiếm cùng vật lộn một hồi, thúc giục nàng mau chạy đi! Trừ đại thúc ra, ai có thể lo lắng cho nàng như thế chứ? Trọng Tử bật khóc, dòng lệ tuôn trào như thác lũ, nức nở nói: “Đại thúc! Đại thúc ơi! Ta rất nhớ người, họ muốn tịnh hóa thanh kiếm này, người bảo ta phải làm thế nào đây? Kỳ thực ta sớm đã nghĩ thông suốt, cũng không có ý định quay về Nam Hoa, ngày đó ta nói với người là ta sẽ đi chỉ vì hờn giận người thôi, ta không muốn thấy người vì Cung tiên tử mà không màng đến sự an nguy của bản thân, người làm sao có thể coi là thật, không giữ ta, cũng không hỏi ta một lời? Ta thà vĩnh viễn sống cùng người ở Vạn Kiếp cung, không bao giờ ra ngoài nữa, người có biết không?”

Tàn hồn yên lặng. Không phải là hấn không hiểu rõ, mà là biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này, sao hấn có thể không buông tay được đây?

Trong ánh lửa dường như hiện lên một khuôn mặt đang mỉm cười. “Mau về đi, hãy sống thật tốt ở Nam Hoa, lãng quên tất cả, đừng đau khổ nữa!”

Lòng đau như cắt, Trọng Tử ngồi sụp xuống đất, lắc đầu nguầy nguậy: “Đừng, đại thúc, ta sẽ nghĩ cách cứu người thoát khỏi đây, đến người cũng bỏ ta mà đi thì sau này thực sự chỉ còn mình ta trên cõi đời này thôi, người đã nói sẽ bảo vệ ta cơ mà!”

“Không phải như vậy đâu, ngươi không phải chỉ có một mình, ngươi còn có sư phụ, sư thúc. Đại thúc không còn ở bên cạnh ngươi, sao ngươi có thể

rời xa họ được? Tiểu Trùng Nhi, có thật là người không muốn quay trở lại Nam Hoa không? Người thật lòng muốn ở lại Vạn Kiếp cung sao?”

“Bọn họ rất tốt với ta nhưng cũng luôn đề phòng ta. Ta đã cố gắng hết sức nhưng chương giáo và Mẫn tiên tôn vẫn lo sợ ta sẽ nhập ma. Còn... sư phụ, người cũng không tin ta, người không hề tin tưởng ta.”

“Người sẽ không thể nhập ma, ta không muốn người tan biến.”

“Bọn họ cho dù có tốt với ta thế nào đi chăng nữa thì cũng không bằng đại thúc đối với ta. Cho dù ta có nhập ma, đại thúc cũng sẽ không ghét bỏ ta, phải không?”

Không có tiếng trả lời, tàn hồn trên thân kiếm dường như đang trầm mặc. Bỗng nhiên, bên tai vang lên một tiếng cười ngắn ngủi. “Đến đây đi, đánh vỡ ngọc Vô Phương là có thể cứu được hắn.” Giọng nói đó vô cùng khó nghe, lại đầy sức mê hoặc.

“Người là ai?” Trọng Tử kinh hãi muốn hỏi.

“Đừng hỏi ta là ai, ta chỉ là muốn giúp người mà thôi, chẳng lẽ người không muốn cứu hắn sao? Nhanh lấy ngọc Vô Phương xuống đi, nếu không hồn phách của hắn sẽ tiêu tan đấy!”

Trọng Tử bất giác như bị mê hoặc, đứng lên, làm theo sự chỉ dẫn của giọng nói đó, ngửa mặt nhìn lên phía trên chiếc vạc. Quả nhiên nàng nhìn thấy một viên ngọc trắng muốt không tì vết đang xoay tròn giữa không trung, tỏa ra ánh sáng êm dịu, thanh khiết, bao trùm cả không gian, chắc hẳn đây chính là viên ngọc Vô Phương – báu vật của Phật môn mà người ta vẫn thường đồn đại.

“Chạy mau, Tiểu Trùng Nhi!”

Trọng Tử bỗng hoàn hồn, chỉ thấy là tàn hồn của Sở Bất Phục vô cùng kích động, nhưng khó có thể thoát khỏi sự trói buộc của Ma kiếm.

Thấy nàng do dự, giọng nói kia lại vang lên: “Người thật sự nhẫn tâm để hấn chết như vậy sao? Hấn là người đối xử với người tốt nhất trên đời này, người thật sự nỡ lòng thấy hấn chết mà không cứu ư?”

Trọng Tử cảm thấy mù mịt, nhìn tàn hồn trên thân kiếm rồi lùi về phía sau. “Không...”

“Là ai giúp người trở lại bên sư phụ? Lúc người bị bắt nạt, là ai đã cứu người? Tiên môn đối xử với người như vậy, lại còn muốn hãm hại hấn, tại sao người có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Tiểu Trùng Nhi, đừng nghe lời nó, nó đang cố tình hại người đấy, đừng bị nó mê hoặc, mau chạy đi!”

Hai dòng ý nghĩ mâu thuẫn đan xen nhau, Trọng Tử đau khổ nhắm mắt lại. Ma kiếm đang cố tình dẫn dụ nàng mắc mưu nó, thế nhưng chẳng lẽ trong thâm tâm, nàng không muốn cứu đại thúc sao?

Phía sau bỗng vang lên tiếng soàn soạt, hình như có vật gì đó đang bò tới, nghe rất quen tai. Trọng Tử cả kinh, xoay người nhìn. “Tiểu Ma Xà!”

Tiểu Ma Xà ngóc đầu nhìn Ma kiếm rồi lại nhìn nàng, đôi mắt lộ rõ vẻ tức giận lẫn trách cứ.

Trọng Tử không có lời nào để biện minh, trong lòng nàng vô cùng sửng sốt, áy náy. Sự việc này nàng chưa hề kể cho nó nghe, tại sao nó lại biết? Còn nữa, nhóm người Đoạn Trần Phi đang canh chừng dưới chân núi, sao nó có thể dễ dàng bò lên đây được? Đoạn Trần Phi đã phái người đi báo tin từ lâu, sao mãi vẫn chưa thấy Ngu Độ dẫn quân lên đây? Bỗng nàng cảm thấy nghi hoặc, dự cảm không lành cũng ập đến. “Người tới đây làm gì? Không! Đừng, quay lại đi!”

Nàng không kịp ngăn, Tiểu Ma Xà đã cúi đầu sát đất, phút chốc cả thân người nó lớn dần lên, toát ra một luồng sức mạnh như nước chảy cuồn cuộn. Nó lao lên phía trước, bao quanh khoảng không trên chiếc vạc, như một cơn lốc xoáy, thân rắn đỏ rực cùng ngọn lửa bập bùng. Mùi khét lan tỏa khắp động, cả thân rắn bị ngọn lửa Cửu Thiên thiêu cháy.

Trọng Tử bất đắc dĩ phải xông lên. “Đừng, sẽ chết cháy đây, mau quay lại đi!”

Chiếc đuôi rắn hất nàng ra xa, Tiểu Ma Xà nén đau, liếc nàng một cái, dứt khoát quay đầu, bò về phía Ma kiếm trong chiếc vạc. Ma kiếm tựa hồ hiểu rõ ý định của nó, phát ra ánh sáng chói lọi, kiếm khí vì thế mà phát ra càng lúc càng mạnh mẽ. Bị ngọc Vô Phương cùng thuật pháp chế ngự, kiếm khí không thể phát huy hết uy lực của nó, nhưng ở một khoảng cách đủ gần, luồng kiếm khí này cũng đủ để đả thương người khác, trong nháy mắt Tiểu Ma Xà đã đứt thành từng khúc.

Cảnh tượng vô cùng thê thảm, Trọng Tử chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trong lòng đau đớn vô cùng, kinh hãi, nghẹn ngào không thể thốt thành lời.

Máu của Tiểu Ma Xà bắn tung tóe xuống sàn, bắn cả vào mặt nàng, dính trên bốn vách động bóng loáng như gương. Còn bắn cả vào viên ngọc Vô Phương. Hư Thiên Ma Xà một lòng trung thành với chủ nhân, liền mình đánh nhau với Ma kiếm, đến thánh vật thanh khiết như ngọc Vô Phương cũng bị máu rắn bắn vào khiến cho ô ứ, ánh sáng của nó đột nhiên giảm đi, u ám, nó từ từ rơi xuống vạc lửa cùng thi thể của Tiểu Ma Xà, bị lửa Cửu Thiên nung thành tro tàn.

“Ha ha...” Một tiếng cười rợn tóc gáy vang lên.

Một đám người từ ngoài cửa tràn vào, đi trước là Ngu Độ cùng mấy vị chương môn, theo sau là đám người Văn Linh Chi. Nhìn rõ sự tình bên trong động, Ngu Độ liền buông tiếng thở dài.

“Nghịch chương!” Mẫn Vân Trung gầm lên, định ra tay nhưng bị ngăn lại.

Không thấy bóng dáng của Đoàn Trần Phi và mấy đệ tử kia đâu, Trọng Tử chợt tỉnh ngộ, nhìn ngọn lửa hùng hực cháy sáng, nàng có cảm giác dường như mình đang rơi xuống một cái hố sâu vạn trượng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, không cảm lòng nổi, lùi về sau một bước.

Ánh sáng bao trùm điện Nam Hoa lạnh như băng, trên bậc đá cao cao từ lâu đã có một người đang đứng, vẻ mặt hờ hững, giống như một bức tượng đá không chút sót mẻ, trên người là bộ đồ trắng như tuyết, toát lên vẻ lạnh lùng mà lại vô cùng bắt mắt.

Trọng Tử bước từng bước vào điện, quỳ xuống, đôi mắt to tròn hơi đờ đẫn nhưng ánh mắt lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Con người tối đen như màn đêm, không biết là chàng nhìn nàng hay nhìn đi nơi khác.

Mẫn Vân Trung nổi giận đùng đùng, bước lên bậc đá, Ngu Độ vẫn chỉ cau mày như suy nghĩ điều gì đó, Hành Huyền cũng không biết nói sao, các vị chương môn thì đều cảm thấy không tiện ở lại nên đã vội vã ra về.

Bốn vị tiên tôn an tọa trên ghế, Mộ Ngọc cùng các đệ tử khác đều bị đuổi ra ngoài, cửa điện chậm rãi đóng lại sau lưng Trọng Tử.

Ma kiếm nhuốm màu đỏ rực dựng thẳng đứng trước bậc đá, lóe lên thứ ánh sáng đặc ý mà giấu cợt, ngọc Vô Phương đã bị hủy, muốn tiếp tục tịnh hóa cũng không được nữa. Ngu Độ nhìn thanh kiếm, thờ dài. “Việc này để đốc giáo toàn quyền xử lý.”

Các sư huynh đệ cùng thế hệ Mẫn Vân Trung đã chết dưới lưỡi kiếm này, nay vất vả lắm mới tìm được cách tịnh hóa nó nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố lớn nhường này, Mẫn Vân Trung cố nén nổi căm hận, nói: “Nghịch chương, ngươi còn chối cãi được nữa không?”

Trọng Tử lắc đầu. Không cần thiết phải giải thích rõ ràng nữa, tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay đều là những việc không nên xảy ra. Có thể ở trong lòng nàng, đại thúc cũng quan trọng như vậy, nhưng Tiểu Ma Xà đã làm được chuyện mà nàng không dám làm. Oan ức sao? Thôi đi, chí ít lần này cũng khá hơn nhiều so với những lần đại đột mà bị hàm oan trước đây. Nàng đột nhiên hỏi: “Đoạn sư huynh đâu rồi ạ?”

“Nếu Đoạn Trần Phi còn sống thì nó đã sớm chạy đi báo tin, sao có thể dễ dàng để mặc ngươi làm càn được? Lại để lỡ một cơ hội nữa, chỉ e là Ma kiếm đã có ký chủ mới rồi!” Mẫn Vân Trung cười nhạt, nói: “Chuyện đã tới nước này, ngươi lại muốn nói có ai đó hãm hại ngươi sao?”

Trọng Tử không nói gì. Chuyện đã tới nước này, không nên ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

“Ngươi mưu đồ bất chính, dám tự ý xông lên Kinh Thiên phong, tàn sát đồng môn, sai khiến Hư Thiên Ma Xà hủy hoại ngọc Vô Phương, cứu Nghịch Luân Ma kiếm, ngươi đã biết tội của mình chưa?”

“Trọng Tử biết tội.”

Mẫn Vân Trung những tưởng nàng sẽ chối cãi, ai ngờ kết quả lại ngoài dự tính của ông ta, khiến ông ta không khỏi kinh ngạc.

Ngu Độ nói: “Lần này gây ra đại họa, ngươi có từng nghĩ tới hậu quả không?”

Trọng Tử trầm mặc trong giây lát rồi dập đầu. “Trọng Tử đã phụ sự kỳ vọng của sư phụ và chương giáo, cho dù có chết cũng không oán hận nữa

câu, cầu xin sự phụ và chương giáo... tha thứ.”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Có rất nhiều đệ tử trần thủ Kinh Thiên phong, chỉ với sức lực của một mình người thì sao có thể khống chế được bọn họ? Nếu người quả thật có lòng hối cải thì mau khai thật ra, có thể tránh được trọng tội.”

Trọng Tử lắc đầu. “Đệ tử cũng không biết.”

“Nghiệp chướng! Sự phụ người vừa rời đi, Cửu U ma cung đã biết mà đến, người liền nhân cơ hội đó mà hành sự, tưởng rằng như thế sẽ không ai phát hiện ra, sao giờ người lại nói là không biết gì được chứ?” Mẫn Vân Trung cho rằng nàng không chịu khai ra sự thật, liền tức giận mắng: “Nể mặt hộ giáo, bản tọa chưa từng tống người tới hình đường^[3] để xử phạt, dù gì người cũng là đồ đệ của hộ giáo, nếu còn nhớ tới ân tình sư đồ thì mau khai ra, đừng gây khó dễ cho hộ giáo nữa!”

[3] Hình đường: tương đương với công đường, là nơi dùng hình phạt để tra tấn.

Bị chọc đúng chỗ đau, Trọng Tử lập tức ngẩng lên. “Đệ tử chỉ muốn cứu đại thúc, những chuyện khác quả thực đệ tử không biết. Trọng Tử tuyệt đối không dám lừa gạt sư phụ!”

“Vô liêm sỉ! Người phạm tội lớn như vậy, đã bị trục xuất khỏi sư môn, còn mở miệng gọi sư phụ nữa sao?”

Trọng Tử mặt cắt không còn giọt máu, không nói nổi một lời. Mẫn Vân Trung đứng phắt dậy, quát: “Đưa nó tới hình đường!”

“Khoan đã!” Người bên cạnh này giờ vẫn im lặng bỗng thản nhiên nói. “Nam Hoa có nội gián, cần gì phải hỏi con bé nữa?”

Tiếng nói vừa dứt, hai cánh cửa điện tự động mở ra, một bóng người trong bộ y phục màu tím từ ngoài bay vào, sau khi rên lên một tiếng thì rơi phịch xuống đất, hẳn là đã bị một bàn tay vô hình lôi vào đây.

Chương 30: Kết thúc

Cửa điện một lần nữa bị đóng chặt, người trên mặt đất bị rơi không nhẹ, nhất thời không thể đứng lên được.

“Vân Anh?” Trọng Tử vừa nhìn rõ mặt nàng ta thì vô cùng kinh ngạc, không phải nàng ta đã bị hôn mê cùng với Yên Chân Châu sao?

Ngu Độ cũng bị kích động, hỏi: “Bộ Mộng Giả?”

Vân Anh lúc này khoác trên mình bộ y phục màu tím, mái tóc trắng như cước, đôi mắt sâu thẳm thẳm, lóe lên một tia ma mị, bao quanh thân nàng ta là một luồng tà khí hoàn toàn xa lạ với Tiên môn, nếu không phải khuôn mặt vẫn y nguyên như vậy thì có lẽ Trọng Tử không thể nhận ra nàng ta.

Hành Huyền thở dài, nói: “Thì ra là thế, chẳng trách người đã mấy lần tránh được sự tiên đoán của ta.”

“Không hổ danh là Lạc Âm Phạm, ta chịu thua dưới tay người cũng không có gì oan ức.” Vân Anh thở hỏn hển, chậm rãi gượng bò dậy. “Đúng thế, năm đó ta phụng mệnh chủ nhân lên vào Nam Hoa, suôn sẻ trở thành nội gián, ai ngờ Thánh quân nhất thời hồ đồ, tính toán sai mà thất bại trong gang tấc, bằng không cái lão Thiên tôn gì đó...”

Biết bao sư huynh, sư đệ đều chết thảm trong đại nạn Nghịch Luân năm đó, Mặc Vân Trung vẫn luôn canh cánh trong lòng, thấy nàng ta buông lời

nhục mạ Nam Hoa Thiên tôn thì không kiềm chế được nữa, phần nộ gầm lên một tiếng rồi tung một chưởng. Pháp lực đã bị Lạc Âm Phạm phong bế, Vân Anh không thể phản kháng, bay ra xa, đập vào cửa điện, ngã nhào xuống đất, máu từ miệng ộc ra. Mặc Vân Trung vẫn chưa nguôi giận, muốn tung chưởng đánh tiếp nhưng bị Ngu Độ ngăn lại. “Thuật pháp sở trường của Mộng Ma là che trời lấp biển^[1], cố ý gây khó khăn cho việc tiên đoán, sự việc Trọng Tử và Thiên ma lệnh lần trước có phải cũng do người trừ tính không?”

[1] Ý chỉ dối trên lừa dưới, chuyên gia lừa gạt.

Vân Anh vẫn bình tĩnh, điềm nhiên đưa tay lau vết máu đọng trên khóe miệng, nói: “Ta thấy sát khí trời sinh của con bé có thể liên quan tới Thánh quân, bởi vậy mới động tay động chân lên người con bé một chút, khiến nó thi triển huyết chú, giải phong ấn cho Thiên ma lệnh thôi mà.”

Hành Huyền nói: “Lúc đó ta tiên đoán thì không thấy con bé bị trúng thuật Mộng yểm, hóa ra là người đã kịp thời hóa giải thuật pháp của ta, sau đó ta cũng từng hoài nghi Mộng Cơ của Cửu U ma cung nhúng tay vào việc này, không ngờ thủ phạm lại là thuộc hạ cũ của Nghịch Luân.”

Vân Anh ngạo nghễ nói: “Mộng Cơ năm đó chẳng qua chỉ là thủ hạ của chủ nhân ta mà thôi, dựa vào chút thuật pháp cởn cởn của hắn, sao có thể so sánh với chủ nhân ta được?”

Ngu Độ nói: “Ngày xưa bên trái Nghịch Luân có Thiên Chi Tà, hóa ra đều sai cả rồi, Mộng Ma đang có mặt ở Nam Hoa này sao?”

Vân Anh nói: “Người khác nhìn Nam Hoa các người như thế nào, ta không cần biết, nhưng chủ nhân ta chưa từng coi Nam Hoa là cái thá gì, Nam Hoa phong mà đòi chứa nổi chủ nhân ta sao?”

Lời nói này mặc dù có vẻ hơi ngạo mạn nhưng đúng là năm đó Mộng Ma tự cho mình là cao cường, vang danh khắp chốn, nếu phải bái nhập Tiên

môn làm một đệ tử tầm thường, thấp kém thì thực sự không phù hợp với tính cách của hần, Ngu Độ gật đầu, nói: “Lần này ngươi lập kế ngăn cản việc tịnh hóa Ma kiếm là do hần bày mưu, kẻ đứng sau giật dây không chế, uy hiếp Vạn Kiếp cũng là hần phải không?”

Vân Anh không phủ nhận. “Thánh quân kiếm không thể bị tịnh hóa, năm đó nó chọn trúng Sở Bất Phục làm ký chủ cũng vì mong muốn ngăn cản việc này. Hôm trước, chính ta đã nói cho Hư Thiên Ma Xà biết chuyện tàn hồn của Sở Bất Phục còn ở trong Ma kiếm, nhân lúc Yên Chân Châu không để ý, ta liền không chế tất cả đệ tử canh gác đường lên Kinh Thiên phong.” Nói đến đây, nàng ta chuyển hướng sang Trọng Tử, nói: “Đáng tiếc, còn chưa kịp lên núi thì đã bị Trọng Tử bắt gặp, đã thế con bé còn gọi Đoạn Trần Phi tới, suýt nữa thì phá hỏng đại sự của ta. Giết chết Đoạn Trần Phi rồi, ta đuổi theo đệ tử đi báo tin cho ngươi để giết nốt, Văn Linh Chi đồng ý cho con bé vào thạch động quả thực đã giúp ta đỡ phải ra tay...”

Mặt Văn Linh Chi biến sắc, nàng ta nói: “Ngươi nói bậy!”

Mẫn Vân Trung nói: “Ngươi có thể giết chết đám người Đoạn Trần Phi, có sao lại hạ thủ lưu tình với một mình Trọng Tử?”

Vân Anh sững sốt trong giây lát nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại, nói: “Ta thấy con bé có sát khí trời sinh, có lẽ có dây mơ rễ má gì đó với Thánh quân, dù gì con bé cũng có thân phận vô cùng đặc biệt, chẳng phải nó có thể gánh tội thay ta hay sao?”

“Hoàn toàn bịa đặt! Ma tộc đúng là giỏi lừa dối, chẳng qua là ngươi đang muốn che giấu cho đồng bọn mà thôi.” Mẫn Vân Trung giễu cợt nói. “Theo như những gì ngươi nói, là đệ tử của độc giáo ta cố ý hành sự vì tình riêng sao?”

Văn Linh Chi mặt cắt không còn giọt máu, chăm chăm nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Là đệ tử nhân lúc Văn sư cô không phòng bị, đã sử dụng mê chú được học để khống chế sư cô.”

Vân Anh nói: “Rõ ràng là không phải ngươi, ngươi...”

Mẫn Vân Trung quát to, ngắt lời Vân Anh: “Toàn những lời nguy hiểm! Ngươi đã muốn Trọng Tử gánh tội thay, tại sao lúc này lại một mực bênh vực nó? Mộng Ma chắc chắn chưa chết mà còn sống rất khỏe mạnh, chủ nhân của ngươi hiện đang ở đâu? Mau đưa ta tới đó, nếu không, ngươi sẽ bị giải vào hình đường chịu nhục hình ngay lập tức, chỉ có rước khổ vào người thôi!”

Vân Anh nghe thấy thế thì cười lớn, nói: “Chủ nhân của ta ở nơi nào, ngươi không có tư cách để biết đâu.”

Mẫn Vân Trung cười nhạt, nói: “Cho dù ngươi có mạnh miệng đến đâu thì bản tọa cũng có cách khiến ngươi phải mở miệng khai ra.”

Nói đến đây, ông ta chợt cảm thấy một luồng ma khí dữ dội ập đến trước mặt. Hóa ra vì thấy không thể thoát thân được nữa, biết trước là mình sẽ chết, Vân Anh không tiếc hủy hoại chân thần, phá tan tiên chú của Lạc Âm Phàm đang khống chế trên người mình, dốc toàn lực, đánh một đòn trí mạng. Mẫn Vân Trung đã tu hành cả nghìn năm, đương nhiên không hề sợ hãi. Vốn hận Ma tộc đến tận xương tủy, thấy Vân Anh ra đòn, ông ta không hề kinh ngạc, chỉ cười nhạt vài tiếng, Phù Đồ Tiết trong tay bay ra, cùng lúc đó Ngũ Độ ở bên cạnh cũng tung ra một chưởng.

“Phịch” một tiếng, Vân Anh bị hai luồng lực dồn ép, văng vào cánh cửa phía sau rồi bị dội ngược trở lại, lăn mấy vòng trên mặt đất, thể xác dần mờ nhạt. “Mẫn lão nhi^[2] ngươi quả thật cũng có bản lĩnh đó chứ, vì ý nguyện trước khi chết của Thánh quân, chúng ta có chết cũng chẳng có gì hối tiếc. Ngươi... Các ngươi hãy đợi đấy! Lục giới chắc chắn sẽ trở thành thiên hạ của Ma tộc!”

[2] Lão nhi: một cách gọi thiếu tôn kính đối với người già.

Nghe Vân Anh nhắc tới “ý nguyện trước khi chết”, Ngu Độ bỗng nhớ lại, nói: “Nghịch Luân đem một nửa ma lực của hắc phong ấn vào Ma kiếm, rốt cuộc là có mục đích gì?”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Cuối cùng sẽ có một ngày, toàn bộ lực giới sẽ nhập ma!” Nói rồi, linh hồn của Vân Anh tiêu tan trong tiếng cười kỳ quái của nàng ta.

Trong điện yên lặng hồi lâu, Mẫn Vân Trung bỗng lớn tiếng quát: “Linh Chi!”

Văn Linh Chi lập tức quỳ xuống, giọng run rẩy: “Có đệ tử!”

“Ta với chương giáo thấy ngươi hành sự đáng tin cậy mới lệnh cho ngươi canh giữ bên ngoài thạch động, trên người ngươi rõ ràng có chứa tín hương, sao có thể dễ dàng trúng mê chú được chứ? Thân là đệ tử của đốc giáo, chẳng lẽ ngươi vì tình riêng mà hành sự ư? Mau khai thật ra! Nếu có nửa câu dối trá, vi sư tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!”

“Việc này không hề liên quan tới đệ tử, là nàng ta vu oan giá họa! Đệ tử... Đệ tử quả thực không biết, Trọng Tử đang nói chuyện với đệ tử thì đột nhiên động thủ.”

“Đúng vậy không?” Mẫn Vân Trung nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử không nói một lời, coi như ngầm thừa nhận. Đại họa lần này một người gánh chịu hay hai người gánh chịu cũng chẳng có gì khác biệt, hà tất phải liên lụy tới người thứ hai?

Mẫn Vân Trung thấy vậy thì sắc mặt trở nên hiền hòa hơn một chút, nói: “Ngươi biết rõ Trọng Tử có liên quan tới chuyện này, đáng lẽ không nên

mắt cảnh giác như vậy, đến nỗi bây giờ gây ra tai họa lớn rồi!”

Văn Linh Chi dập đầu, nói: “Đệ tử biết sai rồi, đệ tử cam tâm tình nguyện chịu tội.”

“Phạt người đóng cửa tự sám hối trong phòng ba năm.”

“Vâng ạ!”

Chợt đối diện với ánh mắt lãnh đạm của một người đang ngồi ngay ngắn trên ghế cao, toàn thân Văn Linh Chi bỗng run rẩy, nàng ta do dự một lát rồi nói: “Kỳ thực lúc đó đệ tử có nghe Trọng Tử nói qua, dưới chân núi xảy ra đại sự, Đoàn sư huynh đã phái người đi báo tin cho chuông giáo rồi.”

“Đó chỉ là lời nói miệng không có căn cứ, người đã chết không thể sống lại mà đối chứng được.” Mẫn Vân Trung không kìm được, phẩy tay ý bảo Văn Linh Chi lui ra rồi nói: “Chuông giáo xem xem, nên xử lý thế nào bây giờ?”

Lại đây củ khoai nóng bỏng tay này qua cho ông rồi, Ngu Độ thâm cười khỏ. Sư đệ đối với tiêu đề đệ như thế nào, người khác có thể không hiểu nhưng sao ông lại không hiểu cơ chứ? Vừa nghe tin là sư đệ đã vội vã từ thần giới quay về, đến thiên kiếp của mình cũng không màng tới. Nhưng từ lúc con bé này tới Nam Hoa thì liên tiếp gặp phải chuyện không may, thực sự là không thể giữ con bé ở lại đây được nữa, phải nhân cơ hội mà xử lý cho thỏa đáng, đưa con bé rời khỏi Nam Hoa. Tình cảm huynh đệ sâu sắc bấy lâu nay dù sao cũng chưa đến mức can thiệp quá sâu vào chuyện của nhau, sư đệ trước nay luôn lấy đại cục làm trọng, ông cũng biết sư đệ đã khó xử như thế nào. Nhìn thấy Lạc Âm Phạm không có biểu hiện gì, Ngu Độ đành phải cất lời: “Cứ chiếu theo giáo quy mà xét xử!”

Ngu Độ đã nói ra những lời này, Mẫn Vân Trung không còn băn khoăn gì nữa, nghiêm mặt nói: “Thân là đệ tử của Tiên môn mà trong lòng lại mang tà niệm, câu kết với Ma tộc, tàn sát đồng môn, nay ta trực xuất người

khỏi sư môn, chịu hình phạt Ngũ Lô^[3], đánh tan hồn phách, người có phục không?”

[3] Ngũ Lô: năm phát sấm giáng vào người.

Trọng Tử run cầm cập, gương mặt nhin.

Chàng cũng đang nhìn nàng nhưng không hề biểu lộ chút cảm xúc.

Trọng Tử nhanh chóng cup mắt, nắm thật chặt Tinh Xán trong tay, nói: “Trọng Tử... bằng lòng.”

Mẫn Vân Trung dù nghiêm khắc và cứng nhắc nhưng đối với vấn đề của đồng môn thì vẫn hết mực ân cần, suy cho cùng nàng cũng là đồ đệ duy nhất của sư điệt của ông ta, trước kia đã nhiều lần vì chuyện này mà thương tổn tới hòa khí, lần này dù gì cũng phải nể mặt Lạc Âm Phàm. Nghĩ vậy nên Mẫn Vân Trung liền quay sang Lạc Âm Phàm, giọng nói vô cùng ôn hòa: “Âm Phàm, nơi này đã có ta và chương giáo, người cứ về Tử Trúc phong trước đi, được chứ?”

Lạc Âm Phàm chậm rãi đứng dậy, nói: “Đồ đệ của Trọng Hoa, không nên làm phiền tới chương giáo và tôn giả.”

Mẫn Vân Trung cau mày.

Ngu Độ vội nói: “Môn hạ của sư đệ vẫn nên để sư đệ xử lý là hay nhất, hay là ta với sư thúc lánh ra ngoài trước vậy!”

Nửa đêm, bên trong đại điện vô cùng vắng vẻ, yên tĩnh, mọi người không ai nói câu nào, lui hết ra ngoài, chàng bước từng bước xuống bậc thềm đá, dừng lại trước mặt nàng.

Tám năm ân nghĩa sư đồ rớt cuộc vẫn để chàng phải thất vọng, Trọng Tử cảm thấy mơ hồ, mông lung không thể diễn tả nổi, cuộc sống này của nàng rớt cuộc chỉ là một giấc mơ hay là hiện thực đau xót đây? Nếu như đó chỉ là giấc mơ thì vì sao trái tim của nàng lại đau đớn, khó chịu đến nhường này? Nếu đây là sự thực, vì sao nàng lại hèn mọn đến bất hạnh như thế? Chẳng lẽ số kiếp của nàng vĩnh viễn không thể giống một người bình thường được sao? Im lặng hồi lâu, Trọng Tử nâng Tinh Xán lên bằng hai tay rồi khom lưng, nhẹ nhàng đặt nó xuống mặt đất, trước mặt chàng, sau đó cung kính dập đầu ba cái, vẫn không nói một lời. Nàng thật lòng muốn cứu đại thúc nên có bị đánh tan hồn phách cũng đáng thôi, bị trục xuất khỏi sư môn... cũng không có gì oan ức cả. Trên đỉnh đầu không hề có động tĩnh. Trọng Tử úp trán xuống mặt đất, duy trì tư thế đó rất lâu.

“Còn gì để nói không?” Giọng nói vẫn lãnh đạm như trước, không buồn, không vui, trong không gian tĩnh lặng của đại điện nghe lại càng rõ.

Trọng Tử hơi ngẩng lên, lắc đầu. Nàng rất muốn nghe lời chàng, vĩnh viễn ở lại Tử Trúc phong bầu bạn với chàng, phụng dưỡng chàng, nhưng nàng mãi mãi không thể vì bách tính mà bỏ qua tất cả. Nếu như có thể đổi lại được, nàng cam lòng chịu chết cũng không thể trừng mắt nhìn đại thúc hồn xiêu phách tán.

“Ngươi bái nhập Trọng Hoa cung bao lâu rồi?” Lời nói ra vừa như một câu hỏi lại vừa như một lời độc thoại.

“Bẩm sư phụ, được tám năm rồi!” Giọng nàng run rẩy, như thể đây là lần cuối cùng nàng được gọi chàng một tiếng “sư phụ”.

“Tám năm rồi.” Chàng nhắc lại lời nàng rồi bỗng nói: “Không bảo vệ được ngươi, là tại ta bất lực, không thể dạy dỗ ngươi, cũng là do ta không phải là một sư phụ tốt.”

Không có lúc nào khiếp sợ như giờ phút này, Trọng Tử lập tức ngẩng mặt, đáy mắt tràn đầy vẻ đau xót. “Sư phụ!”

“Miễn cho ngươi tội chết, chỉ phải lên núi Côn Luân thụ hình, ngươi hãy tự thu xếp ổn thỏa.” Chàng chậm rãi đi lướt qua nàng, hướng ra phía cửa điện.

“Su phụ!” Trọng Tử vẫn quỳ gối, lết đuôi theo chàng, ôm lấy chân chàng. “Su phụ! Đệ tử bất hiếu, đã gây ra sai lầm lớn, chết cũng không đáng tiếc, chỉ cầu xin su phụ đừng giận đệ tử...”

Thu nhận nàng làm đồ đệ là việc làm sai lầm nhất của chàng, rõ ràng lúc này chàng đang vô cùng thất vọng và hối hận. Thà rằng chàng cứ mắng chửi nàng, thà rằng nàng phải chết dưới tay chàng, còn hơn là phải nghe những câu nói lạnh nhạt này của chàng! Một câu nói vừa vô tình vừa chất chứa bao nhiêu cảm xúc lại được thốt ra bằng giọng nói lãnh đạm ấy, chẳng khác gì một chiếc roi hung hăng quất vào tâm khảm nàng. Chàng đã từng nói, không một ai có thể ép nàng rời xa Tử Trúc phong, nàng thà được chết ở Nam Hoa, nhất quyết không đi đâu hết!

Nàng còn dám cầu xin chàng đừng giận nàng ư? Lạc Âm Phàm lấy lại bình tĩnh, xoay người lại, cúi nhìn nàng.

“Su phụ!” Trọng Tử kéo chặt vạt áo bào của chàng, dập đầu xuống đất. “Là do đệ tử không nghe lời su phụ, là do đệ tử không nhẫn tâm nhìn đại thúc chết, là lỗi của đệ tử. Lần này đã rước họa cho Nam Hoa, đệ tử cam tâm tình nguyện ở lại đây chịu chết, sau này su phụ hãy coi như... chưa từng thu nhận một người như đệ tử làm đồ đệ.”

Tiên ấn hộ thân chợt hiện lên, đánh văng nàng ra xa. Trọng Tử suýt nữa bất tỉnh. Chàng thần nhiên nói: “Như vậy có nghĩa là ngươi đã hợp mưu cùng Ma tộc, phản bội su môn ư?”

Đến chàng cũng cho rằng nàng như vậy sao? Trọng Tử quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng mặt, lắc đầu. “Su phụ!”

“Cút!”

“Đệ tử cam lòng chịu tội, cầu xin sư phụ soi xét cho đệ tử.”

Lời vừa dứt, nàng lại một lần nữa bị đánh văng ra ngoài.

Tuy nàng đã tu thành bán tiên nhưng cơ thể không chịu đựng nổi luồng tiên lực mạnh mẽ đánh xuống tới tấp. Trọng Tử lau vết máu đọng trên khoeo miệng, cố chịu đau, chống tay, nâng cơ thể dậy. “Cho dù có chết, đệ tử cũng không đi đâu hết.”

Chàng hiểu lầm cũng chẳng sao, nhưng nàng không thể rời khỏi Nam Hoa này được. Chàng là sư phụ của nàng, cũng là tiên minh thủ tọa, người mà ai cũng tôn kính, cả đời không làm điều hổ thẹn với Tiên môn, không hổ thẹn với bách tính, có thể nào lại chỉ vì sai lầm của nàng mà chàng phải làm những chuyện công tư không phân minh? Nếu giờ nàng rời khỏi Nam Hoa thì người khác sẽ nghĩ gì về chàng? Chàng có thể tha thứ cho chính mình được không? Nếu tham sống sợ chết mà phải trả một cái giá quá đắt như vậy thì thà cứ giết nàng đi, như thế còn đỡ đau khổ bội phần.

Không gian vô cùng yên ắng. Trên đại điện bỗng vang lên một âm thanh rất nhỏ và dồn dập, đó chính là tiếng Ma kiếm đang rung động. Dùng tính mệnh để đánh đổi cơ hội cho nàng quay về Nam Hoa, vậy mà nàng lại dễ dàng vứt bỏ như vậy ư? Tiểu Trùng Nhi, không thể vứt bỏ tất cả! Không thể!

“Đại thúc!” Trọng Tử nhanh chóng quay mặt lại nhìn. Một tia âm áp mờ hồ thấm vào lòng nàng, giữa đại điện lạnh lẽo như băng này, chỉ một chút cảm giác âm áp ấy thôi cũng đáng được trân trọng bội phần. Không có khổ sở, không có đau lòng, đây đều là do nàng cam tâm tình nguyện, nàng không muốn thấy sư phụ thất vọng, tức giận thêm nữa, có thể việc nàng sống trên đời này vốn là một sai lầm lớn của tạo hóa. Nghĩ sai rồi làm sai, bị người ta hãm hại nhưng chưa khi nào nàng cảm thấy hối hận, bởi vì chí ít cũng có đại thúc luôn tin tưởng, quý mến nàng.

Đại thúc, người hãy dẫn ta đi!

“Quay về đi!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong hư vô.

Trọng Tử làm như không nghe thấy, bò lê về phía thanh kiếm.

Lạc Âm Phàm không nói một lời, chỉ liếc mắt nhìn thân hình bé nhỏ của nàng, mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Ký chủ kế tiếp của Ma kiếm chính là quân cờ Nghịch Luân truyền lại, là số mệnh của nàng, rốt cuộc vẫn phải kết thúc ở đây sao? Cuối cùng nhất định cũng phải kết thúc, vậy thì hãy để chàng đích thân chấm dứt số mệnh ấy đi!

Chàng chậm rãi nhắm chặt mắt, cánh tay phải chậm chậm giơ lên, không khí xung quanh dường như bị thu lại, quy tụ ở lòng bàn tay chàng, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Trục Ba lạnh lùng phóng ra khỏi vỏ.

Không một tiếng động, kiếm khí thoát nhìn thì có cảm giác ôn hòa nhưng thực chất lại lạnh đến thấu xương, ẩn chứa một năng lượng có thể phá hủy vạn vật, chiêu Tịch diệt là thuật pháp đỉnh cao, một kiếm tập trung toàn bộ tu vi mấy trăm năm qua, chỉ cần chém xuống là cơ thể kia sẽ tan nát, hồn xiêu phách tán.

Cánh tay nhỏ bé đỡ trên thân Ma kiếm, chỉ trong phút chốc, nàng bỗng trở nên bình tĩnh đến lạ thường. Tuy rằng đã dự liệu chàng sẽ đích thân xuống tay giết nàng nhưng khi mọi chuyện diễn ra ngay trước mắt, trong lòng nàng vẫn dấy lên cảm giác chua xót vạn phần. Chàng thực sự không hề hay biết, kỳ thực nàng vẫn luôn cố gắng hết sức để làm một đồ đệ tốt, suốt đời ở bên bầu bạn, phụng dưỡng chàng, mài mực, châm trà cho chàng, tiễn chân chàng mỗi lần chàng có việc phải đi ra ngoài rồi lại đứng đón chàng trở về, nhìn chàng cau mày, nhìn chàng mỉm cười, nghe những lời chàng nói, nũng nịu trong vòng tay chàng, không để chàng phải có chút thất vọng,

thực lòng nàng rất muốn, rất muốn... Thế nhưng nàng đã không thực hiện được ước muốn đó, vĩnh viễn không thể làm được. Nàng đã dè dặt cất giấu chuyện đó tận đáy lòng rất lâu rồi. Đó là một bí mật phải che giấu vô cùng cực khổ, nó mang đến cho nàng rất nhiều cảm xúc ngọt ngào, đắng cay, tủi hổ lẫn tuyệt vọng. May mắn là, chàng sẽ không bao giờ biết tới bí mật này, nàng đã phải chịu đựng tất thảy, bằng không nếu chàng biết, nhất định sẽ thất vọng và ghét bỏ nàng hơn.

Không dám nhìn, chỉ sợ nhìn rồi sẽ không nỡ, nhưng lại không kìm lòng được, muốn liếc nhìn một cái. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng vẫn ôm chặt thanh kiếm, quay đầu nhìn chàng, đôi mắt to tròn đen láy, sâu không thấy đáy, không vui không buồn, mơ hồ chỉ có sự giải thoát. Sẽ không bao giờ còn khổ cực nữa, mọi sự hiểu lầm và sự thật, mọi sự phòng bị cùng tình yêu say đắm đều nên kết thúc tại đây. Nhưng điều khiến nàng không cam lòng nhất chính là chàng không dám tin tưởng nàng. Điều khiến nàng cảm thấy tiếc nuối nhất là chàng không thể tha thứ cho nàng. Xin lỗi, nếu không thể tha thứ, vậy thì quên hết đi thôi! Một người như chàng, trong tâm trí và suy nghĩ, ngoài Tiên môn ra thì chỉ còn bách tính, không còn chứa đựng bất cứ thứ gì khác, hẳn là chàng sẽ nhanh chóng cho nàng vào quên lãng.

Cảm nhận được chủ nhân đang gặp nguy hiểm, Tinh Xán đang nằm dưới mặt đất bỗng bay về phía nàng, nắm gọn trong lòng bàn tay, ý bảo nàng hãy phản kháng, sau giây lát nó lại tự động phi tới bên cạnh chàng, lo lắng xoay vòng vòng quanh người chàng. Lạc Âm Phàm làm như không thấy, chỉ hướng mắt nhìn cánh tay mình đang giơ lên giữa không trung, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

Chàng đang làm gì vậy?

Chàng vội xoay người, bước từng bước ra ngoài đại điện. Vạt áo chùng quét đất, ống tay áo trắng bị gió thổi bay phát phơ, bóng lưng vẫn mạnh mẽ và kiên cường như thường ngày, phảng phất vẻ cô độc và tự phụ, từng bước thong dong, vững vàng, gần ngay trước mắt mà xa tựa nghìn trùng.

Cánh cửa như vách ngăn chắn giữa trời và đất, trong thế giới kia chỉ toàn một màu tối đen. Giống hết lúc chàng và nàng gặp nhau lần đầu tiên, một vị thần tiên lẻ loi đứng bên khung cửa, cơ hồ từ một chân trời xa xôi nào đó bước tới, cao cao tại thượng, không vương chút bụi trần, là một vị thần tiên cứu nhân độ thế. Chàng nhẹ nhàng nói với một tiểu cô nương đang khóc lóc thảm thiết: “Ta thu nhận người làm đệ tử, người có bằng lòng không?”

Tám năm, khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng thật sự tươi đẹp, giây phút này chàng lẳng lặng rời đi, không một tiếng động, giống hết lúc chàng đến, càng lúc càng xa rồi biến mất giữa đất trời sâu thẳm, vĩnh viễn không bao giờ quay lại.

Đến rồi đi, không lưu lại chút dấu vết.

Trên đại điện quanh quẽ chỉ còn lại mình nàng, thanh Trục Ba không chút lưu tình chém xuống, ánh sáng Tịch diệt bao trùm đại điện, vòng xoáy cuộn cuộn không thấy đáy, dường như muốn cuốn nàng vào một thế giới mà nàng chưa từng đến bao giờ.

Cả thể xác và ý thức từ từ mất dần, chỉ có đôi mắt là vẫn chăm chăm nhìn về phía cửa điện.

Hận sao?

Yêu say đắm không gì ngăn cản nổi, cánh tay chàng, đôi môi chàng, vòm ngực rắn chắc của chàng, giọng nói lãnh đạm của chàng, tất cả đều đã khắc sâu vào tâm khảm Trọng Tử, đó là ký ức đẹp đẽ nhất trong suốt quãng đời ngắn ngủi của nàng, sao có thể hận được đây?

Vẫn còn một chút, một chút gì đó không cam tâm.

Nàng đã sống một cuộc sống vô cùng hèn mọn, vì sao đến cả một cuộc sống bình thường nhất nàng cũng không có được? Lúc nào cũng bị người

khác đề phòng, ngờ vực một cách vô căn cứ, đến lúc nàng chết, chàng vẫn không tin tưởng nàng!

Nếu có kiếp sau, nàng không muốn làm đồ đệ của chàng nữa. Nhưng mà, nếu không phải là sư đồ thì sao có thể đến gần chàng đây? Nếu là sư đồ thì phải chấp nhận tất thảy những gì đang diễn ra lúc này như thế nào?

Nhưng may là chẳng có cái kiếp sau đó nữa.

Thâm tâm đã thông suốt, mọi cảm giác yêu thương, ghét hận đều tan biến, Trọng Tử chậm rãi nhắm mắt lại.

Vòng xoáy cuộn cuộn lao tới mà không phát ra tiếng động nào, trong khoảnh khắc Trục Ba chém xuống, Ma kiếm ở trong lòng Trọng Tử lóe sáng, một luồng khí trắng như có như không từ trên thân kiếm vùng vẫy thoát ra.

Đại điện trống rỗng, chỉ vọng lại tiếng Ma kiếm rơi xuống nền đất mà không thấy bóng người đâu nữa. Gần như cùng lúc đó, Mộ Ngọc, Yên Chân Châu, Trác Hạo cùng các đệ tử khác nhào vào cửa, nhìn rõ tình hình bên trong thì ai nấy đều sợ run. Ngay sau đó, Mẫn Vân Trung cùng Ngu Độ cũng bước nhanh vào điện, cẩn thận liếc nhìn một vòng rồi thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc đã trừ khử được mối họa lớn, Mẫn Vân Trung vừa vui mừng vừa bất an, không ngờ, Lạc Âm Phàm lại đích thân động thủ, kết cục này e rằng khó có thể phai mờ trong một sớm một chiều, vì thế ông ta liền quay lại nhìn Ngu Độ.

Rốt cuộc sư đệ của ông một khi đã nhận tâm thì tuyệt đối sẽ không nương tay, Ngu Độ lắc đầu, không nói gì, trong lòng hiểu rõ lúc này không nên nhắc lại mọi việc, chỉ còn cách chờ thời gian ngắn nữa, sự việc dần qua rồi sẽ chọn cho Lạc Âm Phàm một đệ tử giỏi giang khác.

“Việc này đã kết thúc, không cần phải nhắc lại nữa, tất cả lui ra đi!”

Chương giáo đã phân phó, chúng đệ tử không ai dám không nghe, lui hết ra ngoài. Mộ Ngọc lặng lẽ tiến đến, nhật thanh Ma kiếm lên, Yên Chân Châu không ngừng gào khóc, lập tức bị chông kéo ra khỏi điện, duy chỉ có Trác Hạo đứng bất động, Mẫn Tổ Thu vì thế mà ở lại cùng hắn.

Ngu Độ tiếp nhận Ma kiếm, đưa cho Mẫn Vân Trung, nói: “Làm phiền sư thúc mang thanh kiếm này về động sắp xếp ổn thỏa trước, ta qua bên kia nói với các vị tiên hữu một tiếng, dù sao vẫn phải giải thích cho rõ ràng.”

Mẫn Vân Trung đồng tình, cầm Ma kiếm, bước ra khỏi cửa.

Văn Linh Chi chạy theo ông ta ra ngoài. “Sư phụ...”

“Người tưởng ta không biết tâm tư của người sao?” Mẫn Vân Trung lạnh lùng ngắt lời nàng ta, nói: “Ta tha cho người chẳng qua vì Trọng Tử có sát khí trời sinh, không giữ lại Nam Hoa này được chứ không phải vì người. Từ nay về sau, chuyện của người, người hãy tự biết mà hành sự!”

Văn Linh Chi có phần sững sốt, cúi đầu nói: “Vâng ạ!”

Áo bào trắng không vương chút bụi trần, mái tóc dài tự do phiêu dật trong gió, hàng trăm con mắt đang nhìn chàng một cách soi mói, chàng vẫn bình tĩnh, chậm rãi bước từng bước xuống bậc thềm đá, đi qua con đường, hướng thẳng lên Tử Trúc phong.

Trên đỉnh núi Tử Trúc, ánh trăng sáng vàng vạc bao trùm tất thảy, len lỏi từng góc ngách, trên dòng nước Tứ Hải khói vẫn bay dập dềnh.

Đọc đường lên núi gió thổi rất mạnh, mái tóc dài cứ thế tung bay, những lọn tóc xô ra, rớt xuống vàng trán chàng, rớt cuộc trên gương mặt đỏ cũng hiện ra vài phần khổ não.

Bước đi dần chậm lại rồi dừng hẳn trên cây cầu đá.

Trên không trung, một thanh kiếm lóe sáng đang bay tới, đó chính là Trục Ba, thân kiếm như mặt nước lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nhìn nó vô cùng sạch sẽ, đẹp tuyệt trần. Nhưng giây phút này, chàng chỉ cảm thấy trên thân kiếm mơ hồ có mùi máu tanh xộc vào mũi.

Dục dộc trong cơ thể lại rục rịch chuyển mình nhưng chàng không khống chế nó mà để mặc nó lan ra. Đó là một cảm giác vô cùng kỳ quái, chàng không hề cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy lòng mình trống rỗng đến kỳ lạ.

Cảm giác này, Lạc Âm Phàm thật sự không lý giải nổi. Là hận sao? Hận bản thân chưa từng coi trọng nàng, dạy dỗ nàng cho tốt, hận nàng không chịu nghe lời, tùy hứng làm liều, uổng công chàng?

Tinh Xán vẫn đi theo, bay xung quanh người chàng, lúc này bỗng nhiên nó dừng hẳn lại.

Lạc Âm Phàm thờ ơ, lạnh nhạt, không quan tâm tới nó, không có bất cứ biểu hiện nào.

Chẳng phải là khí tiết chính trực của tự nhiên sao, đến tận giây phút cuối cùng vẫn bảo vệ nàng? Rõ ràng là nàng đã sai, không chịu nghe lời, đúng là nghiệp chướng mà! Khiến chàng hao tổn bao tâm tư, lần này còn buộc chàng phải đích thân động thủ!

Mặt nước hiển hiện rõ ràng khung cảnh trên đại điện ở ngọn núi cao nhất, giờ này mọi người đã tản đi hết, mọi việc đã kết thúc.

Chủ nhân đã chết, linh khí của Tinh Xán cũng mất theo, nó lão đảo như muốn rơi, trong nháy mắt đổ ập xuống, rốt cuộc Lạc Âm Phàm vẫn phải

chìa tay đón nó.

Tiếng lá trúc xào xạc trong gió nghe thật buồn, vọng lại những câu chuyện của những tháng ngày trước đây, họ đã từng sớm tối bên nhau nơi Trống Hoa cung, bầu bạn bên bờ Tứ Hải, sư đồ tâm tình, cười nói vui vẻ, tất thảy đều vang vọng bên tai, rõ ràng mà lại như mơ hồ.

“Đệ tử nhất định sẽ học tiên thuật thật giỏi để giúp sư phụ đối phó với Ma tộc, bảo vệ sư phụ!”

“Không phải bảo vệ sư phụ, mà là bảo vệ Nam Hoa, bảo vệ chúng sinh!”

“Chúng sinh đã có sư phụ bảo vệ, đệ tử bảo vệ sư phụ, cũng có nghĩa là bảo vệ chúng sinh rồi.”

...

Thần tượng trong lòng bàn tay trở nên lạnh lẽo, toát lên bao nỗi thương tâm nhưng không nói rõ được đó là nỗi thương tâm của ai. Bỗng chàng nhớ lại một đêm trăng sáng như gương chiếu rọi mặt đất nhiều năm về trước. “Vi sư chỉ mong sau này người cũng đừng nên coi nhẹ bản thân, trong lòng luôn có chúng sinh, giống như những ngôi sao trên trời cao vậy, thế nên, vi sư đặt tên cho cây tượng này là Tinh Xán.”

Lòng chột đau thắt, dục độc đã lan khắp cơ thể, bên khóe miệng có một dòng chất lỏng chảy ra, mùi tanh ngọt.

Là nàng đã sai, đã nghĩ lầm, kỳ thực chàng chưa bao giờ cho rằng mình thu nhận nhầm đồ đệ. Người khác không hiểu biết đã đành, còn chàng, sao lại không thấu hiểu nàng nghĩ gì chứ?

Ngay cả khi nàng mang trong mình sát khí trời sinh, không thể tu luyện thuật pháp, ngay cả khi đồ đệ của chàng không thể vang danh thiên hạ,

chàng cũng chưa từng cảm thấy hối hận, vì chàng biết bản tính nàng lương thiện nên luôn cảm thấy tự hào về nàng.

Ngay cả khi nàng sai lầm biến sự dựa dẫm thành tình yêu say đắm, trong lòng luôn tồn tại những ước vọng không chính đáng, không nên có, chàng cũng chưa từng có ý trách phạt nàng, một mực cho rằng chẳng sao cả, chỉ cần một thời gian nữa nàng sẽ tỉnh ngộ.

Mấy năm nay, nàng vì chàng mà phải chịu đựng bao nhiêu nỗi oan ức, chàng đều nhìn thấy hết. Nàng bị đám Dục Ma làm nhục, chàng lại không kịp tới cứu, không ai biết lúc ấy chàng hoảng sợ, đau đớn và tức giận đến mức nào, giận nàng không biết phải trái mà yêu lắm, giận nàng tại sao có thể ngốc nghếch đến vậy, tại sao lại có thể xem thường chính bản thân mình! Chỉ vì nàng sợ chàng biết được, để giữ gìn cái hư danh của chàng, nàng liền liêu mình làm chuyện hoang đường đó!

Biết rõ là nàng vô cùng tự ti về bản thân nhưng chàng lại bất lực, giả vờ như không biết.

Nàng luôn là đứa trẻ hiền lành và hậu đậu, bị người khác lợi dụng, bị hàm oan cũng nhận hết tội về mình, dù có chết cũng không chịu rời xa nơi này. Kỳ thực chàng đã đoán được trong thâm tâm nàng nghĩ gì.

Lần đầu tiên đưa nàng về Tử Trúc phong, đôi bàn tay bé nhỏ nắm chặt ống tay áo chàng không buông, như thể sợ bị chàng bỏ rơi. Nàng đã luôn tin tưởng chàng đến vậy. Bị đồng môn ức hiếp, bị phạt tới núi Côn Luân, bị Vạn Kiếp tra tấn, bị chàng quở trách, bao lần ngốc nghếch phải chịu oan ức nhưng nàng không có nửa câu oán than, làm sao nàng có thể đồng lõa với Ma tộc được? Tất cả mọi người đều nhìn ra. Chàng là sư phụ của nàng, sao lại không nhận ra được chứ?

Nàng đã nhầm rồi, bởi vì nàng không cần chàng tha thứ.

Chàng một tay nuôi nàng lớn, dạy dỗ nàng nhưng cũng luôn đề phòng nàng. Không dạy thuật pháp, lúc nào cũng lo lắng, tất cả đều vì không tin tưởng nàng mà thôi. Có lẽ vì nàng không ngừng gặp những chuyện không may, chàng bắt đầu không còn tin tưởng nàng nữa. Chàng cũng giống mấy người Ngu Độ, cho rằng nàng phải chết thì mới là kết cục tốt đẹp nhất. Biện cố lần này đã cho chàng một cơ hội, một cái cớ, hòng giảm bớt những áy náy trong lòng.

Không thể ngăn cản, vậy thì hãy buông tay, cứ thuận theo ý trời.

Mẫn Vân Trung và Ngu Độ ư? Không ai có thể ép nàng chết. Chỉ có chàng, chàng buông tay mới là thương tổn lớn nhất đối với nàng.

Chàng đã lừa dối nàng, lừa dối mọi người, chỉ không thể lừa dối chính mình mà thôi.

Tám năm, mỗi ngày nhìn nàng dần trưởng thành, phẩm hạnh của nàng, tâm tư của nàng, chàng đều rõ như lòng bàn tay. Nàng vẫn luôn là đồ đệ giỏi của chàng, mãi mãi là như thế, chàng có thể buồn, có thể tức giận với nàng nhưng tuyệt đối chưa từng thất vọng về nàng.

Không có gì sai cả, chỉ là nhất định phải từ bỏ mà thôi.

Số mệnh kỳ quái, là quân cờ của Ma tộc, vết máu in trên Thiên ma lệnh lại không thể xóa bỏ, chàng gánh vác trách nhiệm lo lắng cho sự an nguy của bách tính, bắt buộc phải có một sự lựa chọn ổn thỏa nhất, nhưng những điều đó thì đã sao, những điều đó không thể thay đổi được sự thật là chàng mắc nợ nàng. Thân là tiên minh thủ tọa, chỉ vì nàng mang trong người sát khí trời sinh mà phải hy sinh một đồ đệ ngoan ngoãn, vô tội, dùng tính mệnh cả đồ đệ để đổi lấy sự bình an cho Tiên môn? Cho dù ý trời hiện ngay trước mắt thì chàng vẫn là một kẻ bất lực, chàng căn bản không xứng đáng làm sư phụ!

Dục độc trong người nhanh chóng lan khắp cơ thể, cả cuộc đời này đã xác định bị nó quán lấy, chỉ là cả đời này chàng có thật sự không thể yêu, không thể hận được nữa không?

Phía sau vang lên tiếng bước chân, hiển nhiên là do ai đó cố ý phát ra.

Áp chế dục độc, chàng chậm rãi giơ tay lên, thần nhiên lau vệt máu bên khóe miệng.

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, Trục Ba cắm thẳng vào một tảng đá trước cửa đại điện, ngập đến tận chuôi.

“Su đệ!” Ngu Độ kinh hãi gọi.

“Thanh kiếm này không cần dùng tới nữa!” Chàng cất giọng hờ hững rồi tiếng thẳng vào trong điện.

Sau lưng ngọn núi cao nhất Nam Hoa, thần kiếm Bát Hoang phát ra một tia sáng màu xanh lam yếu ớt, một chàng trai trẻ đang đứng lặng lẽ trong bóng tối, lạnh lùng nhìn người đối diện.

“Vì sao ngươi phải làm vậy?”

“Huynh cho là ta làm à?”

“Tin tức về tàn hồn của Vạn Kiếp là do ngươi cố tình loan ra?”

“Huynh nghe ai nói vậy?”

“Sau đó cũng chính ngươi đã để nàng ấy vào thạch động?” Tàn Kha lạnh lùng nói. “Chẳng lẽ ta lại không rõ ngươi và nàng ấy có mối ân oán gì sao, tại sao ngươi có thể tàn ác đến vậy?”

Mặt Văn Linh Chi trắng bệch, lát sau nàng ta cười nhạt, đáp: “Đúng, trong mắt huynh, ta luôn là một người tàn nhẫn, ác độc, không biết nương tay.”

Nàng ta ngược mắt, nhìn thẳng vào hắn, nói: “Không sai, ta rất ghét Trọng Tử, từ ngày đầu tiên gặp nó, ta đã ghét rồi! Nó chẳng qua chỉ là một con bé ăn mày xấu xí, thân phận ti tiện, dựa vào cái gì mà lại may mắn đến vậy, có thể báii nhập môn hạ của Trọng Hoa tôn giả? Còn cả huynh nữa, huynh luôn bao che cho nó, ta lại càng ghét nó hơn! Xét về dung mạo, thuật pháp, rốt cuộc nó có điểm gì hơn ta chứ?”

“Vậy ra tất cả những việc này, người...”

“Tần Kha, là do ta thích huynh, vậy thì sao chứ?”

Im lặng.

“Là ta tự mình vọng tưởng, không màng đến luân thường đạo lý, không biết liêm sỉ, huynh có thể chê cười tất cả những điều đó!” Khuôn mặt đang cười ấy bất giác đăm lẹ, Văn Linh Chi nghiêng mặt sang một bên, cất cao giọng: “Hôm nay ta nói rõ ràng cho huynh biết, việc này ta biết rõ nhưng không liên quan gì tới ta, ta cũng có lòng tự trọng, không cần phải làm việc đó, là Trọng Tử tự tìm đường chết mà thôi.”

Tần Kha trầm mặc một lát rồi nói: “Nhưng chính miệng bọn họ nói, tin tức về tàn hồn của Vạn Kiếp là do người nói ra.”

“Huynh tin lời của bọn họ mà không tin lời ta sao?” Văn Linh Chi chỉ cười nhạt: “Coi như ta đã nhìn nhầm huynh, hóa ra huynh cũng hồ đồ như thế! Nếu quả thực là ta truyền tin tức đó thì sao còn để người khác biết chứ?”

Nàng ta nhìn hắn, nói từng từ một: “Ta – Văn Linh Chi – đệ tử thân truyền của đốc giáo, dù có ác độc, có ghét ai thế nào đi chăng nữa thì cũng

không đến mức làm hại đồng môn.”

Tần Kha sừng sốt.

“Năm đó huynh đưa Trọng Tử đi Côn Luân cùng mọi người, đã có ai đó viết thư báo về cho chương giáo, lúc đó huynh cho rằng chính là ta viết đúng không? Nhưng ta hiểu rõ nếu ta làm thế sẽ bị huynh trách móc, sao ta dám viết cái thư mật báo đó chứ?”

“VẬY NGƯỜI...”

“Là ai mà huynh còn chưa nghĩ ra ư? Thanh Hoa cung đã hai lần tới đây cầu hôn, Trác thiếu cung chủ tuổi còn trẻ mà đã phong lưu, có không ít muội muội theo đuổi, người có thể nghe được tin tức từ chỗ sư phụ không chỉ có mình ta. Còn ban này Trọng Tử đã tha thiết cầu xin ta, ta dĩ nhiên thấy không ổn, từng ngăn cản nó nhưng nó một mực muốn vào, ta tội gì phải lo lắng nhiều cho một người mà ta rất ghét chứ?”

Những ngón tay khê đưa lên, nàng ta chậm rãi lau nước mắt.

“Việc đã đến nước này, ta cũng không nên hy vọng thêm nữa.” Thấy hẳn muốn nói gì đó, Văn Linh Chi vội ngắt lời. “Huynh không cần phải an ủi ta lấy lệ, ta không còn lạ gì tính huynh! Sau này, Văn Linh Chi ta sẽ không bao giờ quán lấy huynh nữa, giống như cây kiếm này.”

Một tiếng động vô cùng thê lương vang lên, trường kiếm bị gãy làm đôi.

Không kịp ngăn Văn Linh Chi lại, Tần Kha thu hồi Bát Hoang, chậm rãi buông tay, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Văn Linh Chi không nhìn hẳn nữa, xoay người kiên quyết rời đi.

Đêm dài lặng lẽ trôi đi, mười hai ngọn núi Nam Hoa vẫn đắm chìm trong tĩnh lặng, tựa hồ không muốn tỉnh giấc. Lúc tờ mờ sáng, một bóng người mơ hồ lén ra khỏi Nam Hoa, ngự phong bay đi. Làn gió sớm mai lay động tấm áo choàng trắng như tuyết, cả khuôn mặt bị che phủ bởi tấm khăn trắng, chỉ để lộ đôi mắt trong veo, lạnh lùng, long lanh như viên ngọc, hàng mi cong dài tuyệt đẹp, như mộng như ảo.

“Vẫn chết sao?”

“Là người!”

Vong Nguyệt hiện lên giữa những đám mây như một u linh kỳ quái, chiếc áo choàng đen bất động trước gió, khuôn mặt chỉ để lộ một nửa, trên ngón tay vẫn đeo chiếc nhẫn thạch anh tím như trước, từ chiếc nhẫn toát ra luồng ánh sáng chói lòa mê hoặc lòng người.

Hai con người của người mặc áo trắng khẽ lay động. “Rốt cuộc thì người là ai?”

Vong Nguyệt nói: “Người không biết ta, nhưng ta lại biết người.”

“Ma tôn Cửu U không thể có sức mạnh hùng hậu như vậy.”

“Ta có sức mạnh của ta, cũng có thể vạch trần thân phận của người.”

“Con bé không vào Quỷ môn quan để chuyển thế, ta tự có cách khôi phục ma huyết của con bé, chỉ có con bé mới có thể giải được phong ấn của Thiên ma lệnh, triệu hồi ma quỷ chốn hư thiên, cũng chỉ có ta mới có thể giúp con bé hoàn thành sứ mệnh của nó.”

Vong Nguyệt thở dài rồi “ừ” một tiếng, nói: “Để con bé hồn xiêu phách tán thực sự cũng chẳng có lợi cho ta.”

“Thứ người muốn tuyệt đối không chỉ là địa vị bây giờ, người có dã tâm của người, đáng tiếc chuyện này chỉ dựa vào người thì vĩnh viễn không bao giờ hoàn thành được.” Hàng mi cong dài khẽ lay động, người mặc áo trắng thản nhiên nói: “Cố ý để lộ hành tung, dụ bọn họ ra bên ngoài, người hao tổn tâm trí phối hợp với chúng ta như vậy, chẳng phải là muốn giúp chúng ta bảo vệ Ma kiếm của Thánh quân đó sao?”

Vong Nguyệt không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, nói: “Con bé đã chết rồi.”

“Sự cố ngoài ý muốn thôi, không ngờ hấn lại làm hại con bé.” Người mặc áo trắng buông tiếng thở dài. “May là ta đã sớm có sự chuẩn bị, vẫn còn có thể cứu vãn được.”

“Cứu vãn thế nào đây?”

“Người quên rồi ư, năm đó Nghịch Luân Thánh quân cũng trải qua ba kiếp rồi mới thành ma, chết không phải là kết thúc tất cả.”

“Ta thực sự kỳ vọng vào người.” Vong Nguyệt nở nụ cười chết chóc quái dị rồi xoay người biến mất.

Chương 31: Quá khứ bỏ quên

Mặt trời mọc rồi lại lặn, xuân qua thu tới, mười năm trôi qua như giấc mộng, chớp mắt đã có biết bao biến đổi trong cuộc đời. Nhưng sự đời khó đoán trước, tựa như gió mây, không ngừng thay đổi, cuộc chiến giữa hai giới tiên – ma cũng vĩnh viễn không bao giờ ngừng nghỉ. Phía sau Tiên môn hùng mạnh, Ma tộc cũng âm thầm lớn mạnh, khiến con đường chủ đạo nối liền lục giới là nhân gian phải gánh chịu hậu quả vô cùng thảm khốc. Hai năm trước, hồ yêu lên vào hoàng cung của hai nước, khơi mào chiến tranh khiến khắp nơi la liệt xác chết, núi sông xơ xác, tiêu điều, hàng nghìn người phải trôi dạt khắp nơi, sức sống chốn nhân gian khó khăn lắm mới khôi phục lại được giờ lại bị hao tổn trầm trọng, đến nỗi hầu như không còn chút sinh khí.

Những người không thể chịu nổi sự khổ cực đều chạy đi tìm những lực lượng hùng mạnh để nương nhờ. Vì thế Tiên môn đã đạt tới địa vị cao lớn trước nay chưa từng có, trong đó Nam Hoa phái là thanh danh lẫy lừng nhất. Mấy năm gần đây, Ma tộc ngông cuồng làm loạn, may mà có Trọng Hoa tôn giả dẫn theo vô số đệ tử Tiên môn hợp lực diệt trừ ma quỷ mới khống chế được thế lực hùng mạnh và ngông cuồng của Cửu U ma cung.

Đối với thần tiên, thời gian là vô hạn, điều mà họ mong muốn bảo vệ chính là cuộc sống yên bình chốn nhân gian. Đối với họ, một trăm năm chỉ tựa như cái chớp mắt. Đứa trẻ ăn mày nhỏ bé gầy guộc vượt ngàn trùng lên Nam Hoa hai mươi năm trước ấy đã không còn được ai nhắc tới nữa, những câu chuyện xưa cũ về nàng đều đã hóa thành mây khói, theo gió bay đi mất rồi. Nếu không có tội danh phản bội sư môn, nếu không có vị sư phụ có thân phận đặc biệt kia thì quá khứ về nàng cũng chẳng có ai thêm quan tâm. Đó là do năm tháng vô tình cuốn nàng ra khỏi tâm trí hoặc người ta phải cố ý lãng quên.

Chớp mắt lại sắp tới ngày Nam Hoa phái thu nạp đệ tử, khách điếm các vùng lân cận Nam Hoa đều đã chật ních người. Rất nhiều người không quản cực khổ, dắt theo cả con nhỏ, lưng đeo tay nải, từ bốn phương tám hướng kéo tới, chỉ đợi đến lúc cánh cổng tiên giới mở ra.

Ánh nắng chiều chiếu rọi, có hai bóng người đồ dài trên mặt đất. Nam nhân tuổi còn rất trẻ, dáng dấp tao nhã, cử chỉ vô cùng chững chạc mà chỉ những người đàn ông trưởng thành mới có. Cô nương bên cạnh xem chừng tuổi còn trẻ hơn, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là chiếc áo màu xanh lam đơn giản đang khoác trên người khiến gương mặt nàng ấy trông có vẻ nhợt nhạt.

“Sắc mặt xấu như vậy, có phải nàng không được khỏe không?” Giọng nói thể hiện sự nuông chiều.

“Không phải, thiếp không sao.”

Nam nhân giơ tay lên, do dự một lúc lại hạ xuống, cuối cùng vẫn dịu dàng vuốt mái tóc trên trán nàng, trông giống một vị trưởng bối hơn là tình nhân, giọng nói hết mực cung chiều và thân thiết: “Không nên chủ quan, sinh lão bệnh tử không đoán trước được, không nên vì ta mà tiêu hao pháp lực nữa.”

Cô nương ấy cụp mắt, khóe môi xinh đẹp khẽ cong lên, thân thể mong manh bất giác dựa sát vào vòm ngực của nam nhân. “Chỉ là vài viên đan dược thôi mà, đâu tiêu hao pháp lực gì chứ!”

“Thủy Tiên, tiên – phạm khác biệt, chuyện nhân gian không thể gò ép mãi được. Nàng là người tu tiên, còn không hiểu đạo lý này ư?”

“Vậy thì làm thế nào đây?”

“Tuổi thọ của con người là do ý trời định đoạt, nàng mượn tiên lực để kéo dài tuổi thọ cho ta, đó là làm trái ý trời, e rằng...”

Cô nương đó bỗng kích động, đẩy nam nhân ra, vùng vằng bỏ đi. “Ý trời là cái thá gì! Thiếp đối với chàng còn không bằng cái ý trời gì đó đối với chàng hay sao? Chàng đi mà thuận theo ý trời, đừng quan tâm tới thiếp nữa!”

Nam nhân kéo nàng lại. “Ta mới nói vậy, sao nàng đã giận rồi?”

Cô nương đó bướng bỉnh nhìn nam nhân chăm chăm. “Thiếp không muốn chàng già đi, không cho chàng chuyển kiếp, vì... chàng quên mất thiếp thì sao?”

Nam nhân nhìn ánh mắt nàng, trầm mặc, cuối cùng khẽ nở nụ cười.

Cô nương ấy cắn môi cười, lại nhào vào lòng nam nhân, đồng thời bàn tay phải làm phép sau lưng của nam nhân kia.

“Su tử!”

“Su đệ, đệ tới đây làm gì?”

“Su phụ lệnh cho đệ làm một việc, tiện đường đi ngang qua đây, nghe nói sắp tới Nam Hoa sẽ thu nạp tân đệ tử nên tiện đường ghé qua xem thế nào.”

Cô nương ấy gật đầu.

Một thiếu niên trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện, mới nói vài ba câu đã vội rời đi, nam nhân ở bên cạnh không nhận ra đó chỉ là ảo giác, nhìn theo hướng thiếu niên đó đã đi xa, hỏi: “Là sư đệ của nàng à?”

Cô nương đó ôm cánh tay nam nhân, nũng nịu: “Chàng toàn nghi ngờ thiếp lừa chàng, giờ thì chàng biết chưa?”

Nam nhân cau mày, nói: “Không phải ta nghi ngờ nàng, chỉ có điều từ trước đến nay nàng luôn sống tự do, bình thường không thấy bóng dáng đâu, làm bất cứ chuyện gì cũng không bàn bạc với ta, khiến ta lo lắng.”

“Thiếp lớn như vậy rồi, chàng còn lo lắng điều gì nữa?”

“Nàng luôn đi ra ngoài một mình, ta cảm thấy không ổn, ta đi tu tiên với nàng có được không?”

“Chàng không nên đến Nam Hoa, lẽ nào chàng muốn báii nhập Tiên môn?” Cô nương đó tỏ ra vô cùng căng thẳng, lăm lét nhìn nam nhân, nói: “Chàng có thuốc của thiếp rồi, tu tiên làm gì nữa? Hơn nữa, họ chỉ thu nhận trẻ con, chàng là trẻ con sao?”

Nam nhân nhìn nàng một lát, mỉm cười: “Đi thôi, đi qua bên kia xem thế nào, nhớ đâu được gặp các đệ tử Tiên môn khác thì sao?”

Cô nương đó gật đầu, mới đi được hai bước bỗng đưa tay ôm trán, người chao đảo.

Nam nhân đỡ lấy nàng, hỏi han: “Nàng sao vậy?”

“Thiếp không sao, có lẽ hơi mệt một chút thôi.”

“Vậy chúng ta quay về khách điểm nghỉ tạm.”

Hai người họ quay lại, theo đường cũ trở về, chậm rãi bước đi cho tới khi hoàn toàn khuất bóng dưới ánh chiều tà tuyệt đẹp của buổi hoàng hôn.

Cùng lúc ấy, cách đó một trăm dặm có hai bóng người, một già một trẻ, vội vàng lên đường, người đầy bụi bặm. Đứa bé gái ăn mặc đơn giản, mặc mạc, nhìn không quá mười hai tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp,

mái tóc dài đen nhánh, nước da trắng mịn như tuyết, chắc chắn sau này sẽ trở thành một mỹ nhân. Lúc này mặt con bé có vẻ vô cùng lo lắng nhưng nhịp bước vẫn đều đều như trước, hiển nhiên là nó đã được dạy dỗ rất kỹ. Con bé bước đi vô cùng khoan thai nhưng ông lão râu tóc bạc phơ đi cùng nó đã thở hồng hộc, thỉnh thoảng nó phải đứng lại chờ lão.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Ôi, cái thân già này làm liên lụy tới con rồi.”

“A bá không cần vội đâu, giờ chúng ta nghỉ chân một lát đã, khi nào đến thị trấn phía trước, chúng ta sẽ thuê được xe ngựa cũng nên.”

Bệnh tình của lão gia đột nhiên nặng thêm, tiểu chủ nhân thì khẳng khái đòi ở lại phụng dưỡng phụ thân, không chịu rời đi, cho đến khi lo liệu xong xuôi tang sự cho chủ nhân, tiểu cô nương này mới chịu lên đường, lỡ mất bao nhiêu thời gian. Đã vậy, xe ngựa mới đi được một đoạn thì lại bị hỏng, không thể đi tiếp được nữa, hai người định thuê một chiếc khác nhưng cả đoạn đường đến Nam Hoa, bất luận là xe ngựa hay xe bò đều đã bị người khác thuê hết rồi, vì thế mà họ phải vội vội vàng vàng cuộc bộ đến đó. Ông lão thở dài, nói: “Trời cũng sắp tối rồi, phía trước không có thôn làng gì cả, cũng chẳng có khách điểm nào, hay là con cứ đi trước đi, a bá sẽ đuổi theo sau.”

Đứa bé gái cất giọng an ủi: “Không sao đâu, đêm nay trăng rất sáng, chúng ta có thể thong thả mà đi.”

Nói thì nói vậy chứ trong lòng con bé vô cùng sốt ruột. Phụ thân trước khi từ giã cõi trần có nói với con bé rằng, bất luận thế nào nó cũng phải lên Nam Hoa bá sự, nếu lỡ lần này thì phải đợi tới năm năm nữa, đến lúc đó con bé đã quá tuổi mười bốn mất rồi, Tiên môn chắc chắn sẽ không thu nạp nó nữa.

Vàng trắng mới nhô cao, trên nền trời màu xanh đậm lác đác vài đám mây bông bành trôi, những đám cỏ dại mọc thành bụi, trở thành nơi ẩn nấp

của những con côn trùng sống về đêm. Khi ánh trăng chênh chếch đỉnh đầu là lúc chúng bắt đầu bản giao hưởng của thiên nhiên. Bỗng một luồng khí đen dày đặc lặng lẽ bay tới.

Đứa bé gái dìu ông lão, cẩn thận bước từng bước về phía trước. Ông lão phát hiện không khí xung quanh có điều gì đó khác thường, liền cảnh giác nhìn hàng cây dọc hai bên đường, nói: “Hình như có thứ gì đó đang đi theo chúng ta thì phải.”

Con bé cả kinh nói: “A bá đừng dọa con!”

Chẳng lẽ là dã thú hay sơn tặc sao? Ông lão căng thẳng dừng bước, tỉ mỉ xem xét. Đúng lúc này bỗng nổi lên một luồng gió yêu ma quỷ dị, còn có mấy luồng khí đen dần hội tụ thành hình khối, nhe nanh múa vuốt hướng về phía hai người họ mà nhào tới. Con bé “a” lên một tiếng, hét: “Cái gì vậy?”

Ông lão suy cho cùng cũng lớn tuổi hơn con bé rất nhiều, hiểu sâu biết rộng, giọng nói run run: “Yêu quái! Là yêu quái, mau chạy đi!”

Loài người nhỏ bé biết trốn đâu cho thoát khỏi bàn tay của ma quỷ! Yêu ma trong chớp mắt đã nhào tới trước mặt hai người, cất tiếng cười quỷ quái như điên cuồng, mùi máu tanh nồng lập tức xộc vào mũi. Ông lão lập tức kéo con bé ra sau lưng, hét lên: “Tiểu chủ nhân, mau chạy đi!”

“A bá!”

“A bá không sợ, con mau chạy đi!”

Chưa bao giờ gặp cảnh tượng hãi hùng đến thế, con bé sợ hãi đến mức run rẩy nhưng nó cũng hiểu mình không thể bỏ trốn một mình được. Nó đang tuyệt vọng khi nhìn thấy yêu ma vung những móng tay nhọn hoắt về phía ông lão thì bỗng từ phía sau có một ánh sáng chói lòa xẹt đến. Một tia sáng màu xanh lam vô cùng đẹp mắt, trong sáng mà lạnh lùng, lúc ẩn lúc hiện, như bầu trời trong vắt sau màn mưa u tối. Một tiếng kêu thảm thiết

vàng lên, luồng khí đen dần dần tan biến, chỉ để lại một vũng máu đen trên nền đất. Con bé kinh ngạc, xoay người nhìn.

Ánh trăng như một dải lụa mềm, tạo thành con đường nối liền trời và đất, một thanh niên áo trắng ngự kiếm bay tới, tựa như một vị thần tiên vừa bước xuống từ cung trăng. Lông mày lười mác, ánh mắt long lanh như nước hồ mùa thu, gương mặt lạnh lùng phản chiếu màu xanh lam phát ra từ thanh kiếm, trông rất mực oai hùng và tuấn tú. Hắn chậm rãi, lẳng lặng đáp xuống mặt đất, giọng nói hơi trầm thấp nhưng cũng đầy mê hoặc: “Huyết Ma dám làm loạn ở nơi này sao!”

Ông lão chột hoàn hồn, kéo đứa bé gái quỳ xuống tạ ơn. Người thanh niên áo trắng vội đưa tay nâng hai người dậy, nói: “Đi về phía trước hai dặm có một thôn làng nhỏ, các người có thể tìm chỗ nghỉ trọ ở đó.”

Lúc hắn và ông lão nói chuyện với nhau, con bé chỉ yên lặng đứng bên cạnh, quan sát hắn, thầm nghĩ, người có thuật pháp cao minh đến vậy ắt hẳn là đệ tử Tiên môn. Trước đây, con bé thường theo cha hành tẩu giang hồ, được nghe cha kể những câu chuyện về thần tiên, trong lòng luôn nghĩ tiên trưởng phải là những người râu tóc bạc phơ, quả thực giờ mới thấy hiểu biết của mình còn quá nông cạn...

Con bé liếc nhìn xuống thanh trường kiếm, bỗng giật nảy mình. Là tua kiếm ba màu?

Người thanh niên áo trắng dường như đã nhận thấy điều gì đó, nghiêng đầu liếc con bé một cái.

Không ngờ hắn lại thận trọng đến vậy, con bé lập tức thu ánh mắt, cúi nhìn xuống đất.

“Ma tộc thường lai vãng tới đây, ban đêm không nên đi ra ngoài đường.”

“Không giấu gì tiên trưởng, lão bộc phụng mệnh chủ nhân đã quá cố, đưa tiểu chủ nhân đây đến Nam Hoa bá sư nhưng không thuê được xe, chẳng còn cách nào khác ngoài cuộc bộ suốt đêm, nào nghĩ đến chuyện sẽ gặp yêu ma quỷ quái!” Ông lão đưa tay lau nước mắt, nói tiếp: “May mà có tiên trưởng cứu mạng, nếu không lão bộc đã chết dưới bàn tay của tên yêu ma đó rồi, nếu hôm nay lão chết thì đâu còn mặt mũi nào đi gặp chủ nhân nữa!”

Người thanh niên áo trắng cau mày, nói: “Nam Hoa ư?”

Nghe nói tua kiếm ba màu là dấu hiệu của đệ tử thân truyền của chương giáo. Con bé vốn đã hoài nghi, giờ thấy hắn có biểu hiện như vậy thì trong lòng càng khẳng định, vội vàng quỳ xuống hành lễ. “Không biết đại danh của tiên trưởng là gì ạ? Tôn sư của tiên trưởng phải chăng chính là chương giáo?”

Tuổi còn nhỏ mà lời nói và hành động của con bé rất chững chạc. Những đứa bé gái được sinh ra trong gia đình quyền quý trước nay đều như vậy, vốn chẳng có gì kỳ lạ, chỉ là không ngờ con bé lại cẩn thận, chu đáo đến thế. Người thanh niên áo trắng tỏ ra hơi ngạc nhiên, nói: “Tần Kha là đệ tử của Nam Hoa phái, đồ đệ thân truyền của Ngọc Thần chương giáo.”

Hóa ra đó chính là Tần tiên trưởng! Con bé vừa vui mừng vừa lo sợ. Vị tiên trưởng Tần Kha này vốn là thế tử của nước Yên, sau khi bá nhập Tiên môn thì trở thành đệ tử cuối cùng của Ngũ chương giáo, một trong những đệ tử nổi danh nhất Tiên môn. Hai năm trước, hắn từng vâng lệnh tiến vào hoàng cung, có công lớn với xã tắc, hoàng thượng còn đích thân lên núi Nam Hoa ban thưởng cho hắn, việc này càng khiến thanh danh của hắn vang xa ở chốn nhân gian.

Con bé còn đang kinh ngạc và vui sướng thì Tần Kha thản nhiên nói: “Đường tới Nam Hoa còn hơn một trăm dặm nữa, phía trước có thể còn gặp nhiều yêu ma, nghiệt súc, vô cùng nguy hiểm, chi bằng dừng lại ở đây thôi.”

Ông lão hơi do dự.

Con bé lắc đầu, nói: “Đa tạ Tàn tiên trưởng đã quan tâm tới tiểu nữ, dù có gặp nhiều nguy hiểm đến đâu đi chăng nữa thì lần này tiểu nữ nhất định phải đến được Nam Hoa.”

Tàn Kha chỉ thử lòng con bé, ai ngờ con bé lại có chí khí đến vậy, nghe thấy con bé nói thế thì thầm khen ngợi. Từ tua kiếm ba màu, hấn rút ra một sợi tua rồi đưa cho con bé, nói: “Nếu ngươi đến Nam Hoa bá sự mà mất mạng, Tiên môn biết được sẽ hồ thẹn vô cùng. Lão đây tuổi đã cao, không thể đi theo ngươi cả quãng đường dài, e rằng ngươi sẽ không đến kịp đâu, hôm nay ta còn có việc quan trọng cần giải quyết, ngươi đã có lòng can đảm đến vậy, tua kiếm này sẽ dẫn đường cho ngươi, đeo vậy này bên người, ngươi sẽ được an toàn.”

Ông lão vui mừng khôn xiết, nói: “Mau đa tạ tiên trưởng đi!”

Con bé do dự một lát rồi nói: “A bá, con sao có thể bỏ người lại được?”

Ông lão cười nói: “A bá đã già như vậy còn sợ gì nữa? Ta vốn sớm có chủ định này nhưng vì lo con tuổi còn nhỏ, đi một mình thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, giờ thì có bùa hộ mệnh tiên trưởng ban cho, ta có thể yên tâm rồi.”

Rốt cuộc vẫn phải lấy di mệnh của cha mẹ làm trọng, con bé nhận lấy sợi tua ba màu trong tay hấn, thấp giọng tạ ơn.

Tàn Kha không nói gì thêm, ngự kiếm rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hấn đã biến mất giữ khoảng không, con bé ngo ngẩn một lát, cúi đầu nói: “A bá, nếu như các vị tiên trưởng ở Nam Hoa không chịu thu nhận con thì con biết đi đâu đây?”

Gia sản cha mẹ con bé để lại đã bị các thúc, các bá chiếm sạch, ông lão chột cảm thương, cất lời an ủi: “Tiểu chủ nhân thông minh như vậy, học vấn uyên thâm, lại hiểu biết lễ nghĩa, sao họ có thể không chọn con được chứ? Hay là chúng ta cứ tới thôn làng phía trước rồi nói sau nhé!”

Rốt cuộc cũng đã tới ngày Nam Hoa phái thu nạp đệ tử, kết giới bao quanh Nam Hoa phong được dỡ bỏ, giữa những đám mây, mười hai ngọn núi Nam Hoa hiện lên sừng sững, nguy nga, đồ sộ. Vàng mặt trời đỏ ối tựa như đang mọc lên từ đỉnh ngọn núi cao nhất, ánh hào quang soi tỏ muôn trượng, kéo theo đó là một tiếng chuông ngân dài, âm vang đến độ cách nơi đó hàng ngàn dặm, người ta vẫn có thể nghe thấy.

Bên ngoài cánh cổng vào tiên giới, cả con đường đã chật kín xe ngựa, vô số người đang kiễng chân, nghển cổ nghiêng ngó mà trong lòng vô cùng sốt ruột vì phải chờ đợi. Ở ngay bên đường có một sạp hàng thô sơ bày bán đồ rèn, tiếng kim loại va vào nhau leng keng, hòa vào bầu không khí vô cùng căng thẳng. Trên những chiếc giá bày bên ngoài có treo mấy thanh kiếm sắt thô sơ nhưng có vẻ được làm rất chắc chắn.

Một cỗ xe ngựa lộng lẫy, xa hoa tiến tới gần khiến ai nấy đều phải chú ý. Gã phu xe nhanh chóng nhảy xuống, dẫn đầu đám thị vệ nghênh ngang, hống hách bước tới, thỉnh thoảng còn lớn tiếng xua đuổi những người đang đứng xung quanh.

“Đúng là Cửu công chúa ư?”

“Trên thánh chỉ có viết, Hoàng thượng muốn đưa Cửu công chúa bái nhập Tiên môn, nhìn những thứ này cũng đủ biết đó là công chúa rồi, còn ai vào đây được nữa!”

“Thật sao?”

...

Đã là người của hoàng thất thì không ai dám động vào, dám người tự giác đứng dẹp sang một bên để nhường đường, thì thâm bàn tán. Hóa ra từ lúc xảy ra chuyện hồ yêu vào hoàng cung làm loạn, triều đình đã vô cùng chú trọng tới việc này, đối với Tiên môn cũng hết mực tôn sùng, thế nên Hoàng thượng đã dứt khoát đưa Cửu công chúa mà người yêu thương nhất đến Nam Hoa bá sư.

“Tất cả những gì nhìn thấy, nghe thấy dọc đường đi đều là giả, chẳng qua các tiên trưởng đang khảo nghiệm năng lực của các con mà thôi, nhớ kĩ chưa?”

“Con biết rồi, biết rồi!”

Dẫu sao thì lần này cũng có rất nhiều người tới ứng thí, muốn bá được sư phụ danh tiếng lẫy lừng là chuyện không dễ chút nào, các bậc phụ huynh luôn miệng căn dặn lũ trẻ, còn bọn trẻ nghe nhiều quá hóa nhàm, chỉ bĩu môi vẻ khó chịu.

Chẳng mấy chốc đã tới giờ mở cánh cổng vào Tiên môn, mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội, cánh cổng đá biến mất, trước mặt hiện ra một khu rừng sâu thăm thẳm.

Cách đó mười dặm, có một đứa bé gái bê một chiếc bát sứ vội vã chạy đi, khuôn mặt nhỏ nhắn vã mồ hôi, lem luốc, bản thủ, gần như không còn nhìn ra gương mặt nó như thế nào nữa. Thì ra, ngày đầu tiên tách khỏi lão nô bộc để đi một mình, con bé không may gặp phải một toán cướp hung hăng, may mà có sợi tua kiếm của Tần Kha cho trước đó nên mới bình an vô sự. Để không ai chú ý tới mình, nó đã nghĩ ra cách giả vờ làm một đứa trẻ ăn mày, chẳng ai rồi hơi mà lại có ý đồ xấu với một đứa trẻ ăn mày cả. Đáng lẽ con bé sẽ không đến muộn nhưng chẳng hiểu sao mấy ngày nay nó toàn gặp xui xẻo, dọc đường đi bị lừa gạt, chòng ghẹo không biết bao nhiêu lần, rõ ràng muốn đi hướng đông nhưng người đi đường lại chỉ cho nó đi hướng tây, hại con bé phải chạy oan mất mấy quãng đường. Hôm nay

là ngày Nam Hoa Tiên môn mở cổng đón nhận đệ tử mới, không thể bỏ lỡ được, nếu bỏ lỡ thì khác nào bao nhiêu ngày qua nó đã bôn ba uổng công cơ chứ!

Bỗng trên con đường trước mặt có một người đứng chắn ngang. Đó là một nam nhân, vóc người cao ráo, khoác áo choàng đen, vạt áo chùng quét đất, thân hình cân đối, bóng lưng thon dài rất đẹp. Đây chắc chắn không phải là một nông dân quen việc đồng áng, dân trong thôn sao có thể đứng một mình ở nơi hoang vu, lạnh lẽo như thế này được, bên cạnh cũng không có xe ngựa hay người hầu. Con bé tỏ ra cảnh giác, vội vàng muốn lùi lại nhưng xung quanh không hề có ai khác để có thể hỏi đường, nó đành phải bê cái bát sứ tiến lên dò xét: “Lão tiên sinh?”

Người nọ xoay mặt lại. Con bé bắt giác lùi lại một bước. Người này còn rất trẻ, y phục không hề giống những người bình thường, cả người hầu như bị che phủ bởi chiếc áo choàng đen, hơn nửa khuôn mặt bị che khuất, chỉ để lộ cái cằm thon nhỏ, hoàn mỹ như được chạm khắc từ ngọc, nước da hơi tái, như thể đã lâu không được tiếp xúc với ánh mặt trời, toát lên vẻ tà khí, u ám. Vành mũ hạ xuống thật thấp, không thể nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhưng con bé bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, cảm thấy khó chịu vô cùng, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện này, vì thế, nó nhắm mắt nói: “Công tử...”

“Ta không có tiền.” Người đã cổ quái, giọng nói thoát ra còn cổ quái hơn.

Con bé liền phản ứng lại, vút cái bát sứ xuống đất, nói: “Ta không muốn hỏi điều đó.”

Hắn dường như cũng thờ phào nhẹ nhõm. “Hóa ra không phải là người muốn xin tiền à?”

Nhờ sự hiểu lầm này mà con bé không còn cảm thấy sợ hãi nữa, cố nhin cười, nói: “Công tử có biết đường lên núi Nam Hoa không?”

“Biết.” Hấn hơi ngẩng đầu, chỉ vào hai con đường phía trước mặt, toát lên khí chất của một người quý tộc, nói: “Bên trái là đường đến Nam Hoa, bên phải là đường lên Sơn Dương.”

Con bé lễ phép nói lời cảm tạ, xoay người hướng về phía đường bên phải, nam nhân đó cũng không thắc mắc một lời.

Khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, quả nhiên con bé đã hồn hên chạy về con đường cũ. Thì ra sau mấy lần bị người ta trêu chọc, lần này con bé rất cảnh giác, cố tình đi ngược với hướng mà hấn đã chỉ, ai ngờ hấn không hề lừa gạt nó, con đường bên phải đúng là dẫn tới Sơn Dương, đúng là nó đã tự làm khổ mình mất rồi.

Nam nhân mặc áo choàng đen vẫn đứng ở chỗ cũ, tựa như một tảng đá, không hề nhúc nhích, nếu bây giờ không phải là ban ngày thì người qua đường nhất định sẽ không nhìn thấy hấn. Hấn có vẻ nghi hoặc, nói: “Ta nhớ là người hỏi đường đi Nam Hoa cơ mà?”

Thông minh quá sẽ bị phản lại, con bé xấu hổ, mặt đỏ bừng, chống chế: “Vừa rồi là ta nghe nhầm.”

Hấn cũng không hoài nghi gì, chỉ hỏi: “Người đến Nam Hoa bái sư sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta cũng tiện đường tới đó.”

Con bé cúi đầu, nói: “Thế à” rồi không nói gì thêm, bước nhanh về hướng đường bên trái.

Nam nhân không nói gì nhiều, thậm chí cũng không hỏi lai lịch, tên tuổi của con bé, cho dù con bé có đi nhanh thế nào, hắn vẫn đi bên cạnh nó, dáng vẻ nhàn nhã như đang đi ngao du sơ thủy. Con bé lên nhìn hắn vài lần, cuối cùng ánh mắt hướng xuống chiếc nhẫn thạch anh màu tím sẫm to đùng đeo trên ngón tay hắn, tâm thần nhất thời chấn động, đầu óc ngẩn ngơ. Chiếc nhẫn phát ra thứ ánh sáng chói lòa giống như một hắc động thật lớn làm mê hoặc lòng người, khiến thần trí như bị hút vào đó. Cho đến khi bàn tay trắng bệch kia rút vào ống tay áo, con bé mới lấy lại được tinh thần. Biết chắc hắn đã phát hiện ra mình nhìn trộm, con bé ngưng ngưng chủ động gọi chuyện: “Xin hỏi quý tính đại danh của công tử là gì?”

“Vong Nguyệt.”

“Hả?”

Nam nhân tỉ mỉ giải thích: “Vong trong từ “Tử vong”, Nguyệt trong từ “Nguyệt lượng”.”

Cái tên thật kỳ quái, con bé không dám nói ra suy nghĩ thật sự, bèn nói: “Tên của công tử nghe thật... êm tai.”

“Đa tạ ngươi đã khích lệ.” Vong Nguyệt cười nói. “Ngươi muốn báỉ ai làm sư phụ?”

Con bé nắm chặt sợi tua kiếm trong tay, ngại ngần nói: “Các vị tiên trưởng của Nam Hoa phái có chịu thu nhận ta làm đệ tử hay không còn chưa biết, sao ta dám nghĩ tới những điều này? Chỉ sợ ta không kịp tới đó thôi.”

“Tới muộn mới tốt, ngươi sẽ báỉ được sư phụ giỏi.”

Từ đó, hai người không nói thêm lời nào nữa, cứ yên lặng mà đi. Ước chừng một canh giờ sau, nắng lên tới đỉnh đầu, bóng dáng của núi Nam Hoa đã thấp thoáng ẩn hiện sau những đám mây phía xa xa.

Đúng là tiên sơn! Con bé vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nói: “Ta đến nơi rồi!”

Quay đầu lại nhìn, người bên cạnh đã biến mất từ lúc nào, không còn dấu vết.

Lũ trẻ đã khởi hành vào Nam Hoa lâu rồi, những chiếc xe lừa, xe ngựa trên con đường lớn phía dưới chân núi đã giảm đi một nửa. Từ trước đến nay, Nam Hoa phái lựa chọn đồ đệ hết sức nghiêm ngặt, ven đường đều bố trí các cửa ải khó khăn để thử bản lĩnh của lũ trẻ, rất nhiều đứa trẻ nhát gan mới đi được nửa đường đã không chịu nổi mà quay lại. Cha mẹ chúng đành phải đưa chúng rời đi, chạy đến Thanh Hoa cung xin cho con mình được nương nhờ đất tiên. Những bậc cha mẹ khác thì đầy vẻ tự đắc và căng thẳng, thỉnh thoảng lại có một, hai đứa trẻ khóc lóc chạy ra, khắp chân núi liên vang lên những tiếng thở dài náo ruột và cả những tiếng quở trách của người lớn.

Phía xa xa, có một đứa bé gái học tóc chạy tới, vì nó đang cúi đầu nên không ai nhìn rõ khuôn mặt nó, y phục của nó lại hết sức tầm thường nên chẳng ai thèm chú ý. Vừa rồi, con bé đã dừng lại tại một con suối gần đó để tắm rửa, chân tay và mặt mũi đã sáng sủa trở lại, nó gắng sức chen chúc trong đám người chật như nêm, thở hổn hển, may mắn là cũng kịp thời chạy tới cổng Tiên môn. Con bé thầm nghĩ, các vị tiên tôn pháp lực hết sức cao cường, lại đang muốn thử những đứa trẻ đến bái sư nên nhất cử nhất động của con bé chắc chắn sẽ lọt cả vào tầm mắt của họ, phải thận trọng từng bước mới được.

Bất luận là ai cũng muốn bái được sư phụ giỏi và nổi tiếng, con bé đã có sự chuẩn bị tâm lý vì từ lâu nó đã được nghe qua danh tiếng của bốn vị tiên tôn phái Nam Hoa. Vị tiên tôn ở Tử Trúc phong là nổi danh nhất nhưng người lại không thu nạp đồ đệ, vì thế phải bỏ vọng tưởng này trước tiên. Tất cả đồ đệ của Ngu chương giáo đều rất có tiền đồ nhưng sau khi thu nạp Tàn Kha, ông không còn thu nạp thêm ai nữa. Thiên Cơ tôn giả là người phúc

hậu, dễ trò chuyện nhất, bái nhập Thiên Cơ là dễ dàng hơn cả, đáng tiếc là giữa thời loạn thế này, chỉ biết tiên đoán thì chẳng có tác dụng gì mấy, hơn nữa nghe nói ông luôn khoan dung, bao che cho đồ đệ, như vậy cũng không phải là chuyện tốt. Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ còn vị đốc giáo Mẫn tiên tôn lúc nào cũng nghiêm nghị, môn hạ đệ tử của ông ta cũng rất nổi danh, nhất là Mộ Ngọc tiên trưởng. Vẫn thường có câu: “Nghiêm sư xuất cao đồ^[1]”, nếu được bái ông ta làm sư phụ, chắc chắn cha mẹ con bé dưới suối vàng có thể an tâm mỉm cười.

[1] Sư phụ dạy đồ nghiêm khắc thì sẽ dạy được đệ tử giỏi.

Vị tiên tôn này thân là đốc giáo, nắm giữ mọi hình phạt của giáo phái, nhất định là tính tình rất hà khắc, luôn chú trọng tới phẩm hạnh, sẽ chỉ thích những đệ tử khiêm tốn và chững chạc. Để có thể lọt vào mắt Mẫn tiên tôn, con bé phải cố gắng tỏ ra khiêm tốn và chững chạc hơn những đứa trẻ khác, nhất định không thể hấp tấp, liều lĩnh được.

Con bé nhìn sợi tua kiếm trong tay, cũng không dám vọng tưởng quá nhiều. Chẳng hay Tàn tiên trưởng đã trở về Nam Hoa chưa? Lần đó người ra tay giúp đỡ, chắc chắn ấn tượng về mình cũng không đến nỗi tệ, nếu các vị tiên tôn không đồng ý thu nạp mình làm đồ đệ thì Tàn tiên trưởng có chấp nhận thu nạp mình hay không?

Chỉnh trang lại y phục, định thần lại, con bé len ra khỏi đám đông, trước vô số ánh mắt soi mói của họ, nó bình thản bước về phía ngọn núi trước mặt.

Cách đó không xa có một bóng người mặc áo choàng đen đứng bên cạnh một tảng đá lớn, dường như mọi người xung quanh không ai nhìn thấy hẳn. Chiếc mũ đen hạ xuống, khóe môi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. “Cuối cùng cũng đã trở về rồi!”

Trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa, mấy nghìn đệ tử tay cầm pháp khí đứng bên cạnh con đường lớn dài rộng, khung cảnh tráng lệ, bầu không khí

vô cùng trang nghiêm. Trong Lục Hợp điện, trên bậc thềm bằng ngọc thạch cao cao phía trên, ba vị tiên tôn ngồi ngang hàng với nhau, đó chính là chương giáo Ngu Độ, đốc giáo Mẫn Vân Trung và Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền. Hai bên đại điện, mấy chục đại đệ tử đứng trang nghiêm, yên lặng, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Hành Huyền cầm cuốn sách *Thiên Cơ*, nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi: “Sao không thấy Tàn Kha ở đây nhỉ?”

Ngu Độ nói: “Hôm trước nhận được tin báo Cửu U ma cung đang làm loạn ở vùng Trần Châu khiến dân chúng lầm than, ta đã hạ lệnh cho nó tới đó xem sao rồi.”

Hành Huyền nói: “Thằng bé đó có thể thu nạp đệ tử được rồi.”

Ngu Độ cười nói: “Tàn Kha khá bướng bỉnh, ngang ngạnh, nó còn muốn chuyên tâm tu hành vài năm nữa.” Đồ đệ nhập môn mới hai mươi năm, còn nhiều thời gian, chịu khó chuyên tâm tu hành là chuyện tốt, Ngu Độ không hề phản đối.

Hành Huyền thở dài, nói: “Từ lúc chương giáo sư huynh không nạp thêm đồ đệ, mấy năm nay chẳng có ai tranh giành đệ tử với sư thúc, thật chẳng còn gì thú vị nữa.”

Lời nói này của Hành Huyền khiến Mẫn Vân Trung bất giác nhếch khóe miệng, sau đó nhìn sang chiếc ghế trống bên cạnh, cau mày nói: “Thuật pháp có cao đến đâu mà không có người kế thừa thì cũng uổng phí, Âm Phàm lại có việc phải ra ngoài rồi sao?”

Ngu Độ nói: “Đệ ấy đến Thanh Hoa cung rồi, chỉ sợ không kịp về trong ngày hôm nay.”

Từ khi tiếng tăm lẫy lừng của Lạc Âm Phàm vang khắp lục giới, thuật pháp của Tử Trúc phong đã được công nhận là thuật pháp cao siêu nhất

Tiên môn, Mẫn Vân Trung và Ngu Độ có phần lo lắng thuật pháp đó sẽ không có người kế thừa, nhưng Lạc Âm Phàm chưa từng đề cập tới vấn đề đó nên không ai tiện lên tiếng trước. Kỳ thực không chỉ riêng Mẫn Vân Trung và Ngu Độ mà trên dưới Nam Hoa đều đã nhận ra mấy năm nay Trọng Hoa tôn giả ngoại trừ tham dự chính sự thì rất ít khi mở miệng nói chuyện, hoặc là bế quan^[2] tu luyện, hoặc là ra ngoài tối ngày, hành tung không ai biết rõ, số ngày chàng ở trên Tử Trúc phong càng lúc càng ít dần. Chàng lại lạnh lùng như trước kia, nhưng ít ra lúc trước chàng còn có chút tình cảm, bây giờ thì hoàn toàn tuyệt tình, lạnh băng đến rợn người, giống như một vị thần cao cao tại thượng, vô tâm, vô tình, không ai dám đến gần.

[2] Bế quan: đóng cửa để tu luyện.

Mẫn Vân Trung nói: “Ngươi là sư huynh, nên khuyên nhủ nó vài lời, không thể để mặc nó tiếp tục như thế mãi được.”

Ngu Độ cười khỏ, nói: “Sư thúc cũng hiểu mà, sao ta lại không muốn khuyên Âm Phàm chứ?”

Mẫn Vân Trung không nói tiếp nữa, Hành Huyền ở bên cạnh vuốt chòm râu bạc, nhìn vào cuốn sách *Thiên Cơ* trong tay tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mộ Ngọc tiến đến gần, bầm báo: “Bọn trẻ đều đã lên đến đây rồi ạ!”

“Cho bọn trẻ vào đi!” Ngu Độ chấm dứt câu chuyện đang dang dở, nói: “Hôm nay, trong số các tân đệ tử, có một đứa trẻ vô cùng đặc biệt, tư chất cũng cực kỳ tốt, chỉ là tính tình có chút bướng bỉnh, cần phải được dạy dỗ nhiều hơn nữa.”

Ở bên ngoài, con bé cũng đang bước từng bước vô cùng cẩn thận, con rắn khổng lồ phía sau vừa biến mất, trước mặt liền xuất hiện một vách núi chặn đường, đó là một ngọn núi cao vạn trượng vô cùng hiểm trở, đột ngột trồi lên từ lòng đất khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi. Ngẩng mặt nhìn

theo vô số những nhánh cây leo đang rủ xuống vách đá, tiên sơn hùng vĩ, tráng lệ, nguy nga hiện ra ngay trước mắt.

Đã mất bao công sức đi đến tận đây, tuy trong lòng biết rõ những cửa ải trên đường đến Tiên môn vô cùng khó khăn, hiểm trở nhưng khi trực tiếp đối diện với nó, con bé mới cảm thấy kinh hãi tột cùng. Vách núi cao như vậy, làm sao đủ sức để leo lên tới đỉnh đây? Chỉ cần phân tâm một chút thôi là sẽ ngã xuống, lúc đó chỉ có tan xương nát thịt!

Mặt con bé cắt không còn giọt máu, nó nhìn ngó một lát, cuối cùng cũng không chế được sự sợ hãi, cắn răng bám vào nhánh dây leo chắc chắn nhất rồi cố gắng trèo lên. Vách núi này quả thật vô cùng kỳ quái, càng trèo cao, càng cảm thấy dễ leo hơn. Hơn nữa, con bé phát hiện ra, sự sợ hãi trong lòng nó đã vơi dần đi, sức lực càng lúc càng tăng, tốc độ cũng nhanh hơn, đến lúc cuối, dường như dây leo cũng có sức sống, cứ thế cuốn con bé lên trên.

Quả nhiên đây chỉ là sự bố trí của các tiên trưởng! Con bé đang mừng rỡ thì lập tức phát hiện dây leo mắc bên hông nó bỗng đứt lìa! Cơ thể lơ lửng giữa không trung, cứ thế rơi thẳng xuống vách núi. Nhất định là sẽ ngã tan xương nát thịt mất! Tại sao lại xảy ra chuyện này được? Con bé sợ hãi hét lên một tiếng.

Theo quy định từ trước tới nay, những đứa trẻ qua được các vòng thử thách của Tiên môn đều được giữ lại, sau đó vài ngày, Tiên môn sẽ phái người báo tin cho người thân của bọn trẻ, nói tường tận đứa con của họ đã bái ai làm sư phụ và chúng sẽ được giáo dưỡng như thế nào. Ngu Độ thấy bọn nhỏ đã tới, bèn dỡ bỏ thuật pháp, đầu nghĩ vẫn còn có một đứa bé ở phía sau.

Lưng con bé chạm đất nhưng kỳ lạ là nó không đau đớn như nó tưởng tượng. Con bé ngạc nhiên vô cùng, đứng lên quan sát một hồi, ở đây làm gì có vách núi cao nào, chẳng qua đó chỉ là một tảng đá lớn mà thôi.

Biển mây mờ mịt ở phía sau đã biến mất, xung quanh hiện ra bóng dáng của cỏ cây hoa lá, phong cảnh hữu tình, hóa ra đây đã là bên trong núi rồi. Con bé vội vàng ngẩng mặt nhìn, quả nhiên không thấy tiên sơn đâu nữa. Lúc trước đi nhầm đường nên con bé đã tới trễ rồi sao?

Mơ hồ đoán được nguyên nhân, con bé chán nản đến nỗi quỳ sụp xuống. Nó thường nghe nói nếu thành tâm thì chắc chắn sẽ được linh ứng, chỉ cầu mong ông trời rủ lòng thương, để chương giáo tiên tôn thấy nó đang ở đây. Con bé không thể cứ như vậy mà quay về được, hơn nữa nó cũng không còn chỗ để quay về, a bá nhất định sẽ rất buồn, cha mẹ đang nằm dưới đất cũng sẽ thất vọng! Nếu như phải đợi thêm năm năm nữa, khi đó nó không còn đủ tuổi để ứng thí, các vị tiên trưởng nhất định sẽ không thu nạp nó. Không thể hoàn thành di mệnh của cha mẹ, chẳng phải là con bé đã bất hiếu rồi sao?

Đã qua giờ Ngọ, xung quanh vẫn không có bất cứ động tĩnh nào, con bé càng sốt ruột, không còn nghĩ ra cách nào khác, nó nôn nóng đến độ khóc òa lên.

Giữa núi rừng vắng vẻ, chỉ có tiếng chim hót lạnh lớt đầu đây. Bất chợt con bé có cảm giác vô cùng thân thuộc, trái tim không ngừng run rẩy, không thể nói rõ cảm giác này là gì, từ lúc chào đời tới nay nó chưa từng có cảm giác như vậy, vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Là ai vậy? Con bé dần nín khóc, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cách chỗ con bé hai trượng về phía trước, dưới gốc cây tùng cổ thụ uốn lượn, một vị thần tiên trẻ tuổi đứng bất động, không hề nhúc nhích, cơ hồ đã đứng ở đó từ rất lâu rồi.

Chương 32: Sư đồ kiếp sau

Mái tóc dài buông xõa, phát phơ trong gió, gương mặt đỏ, vẻ trang nghiêm, cao quý và lạnh lùng đó, không một ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi, một vẻ đẹp thoát tục như vậy, sao có thể miêu tả bằng lời đây? Cả người không hề vương chút bụi trần, ngoài thân tiên ra thì có thể là ai được chứ?

Thần tiên, cô độc, không ai dám đến gần. Đứng trước vị thần tiên này, ai nấy đều cảm thấy mình nhỏ bé tới mức chỉ như hạt bụi giữa chốn trần ai.

Lần đầu tiên trong đời, con bé vút hết thảy những lễ tiết và quy củ ra khỏi đầu. Vừa nhìn thấy chàng, mọi đau khổ trước đây đều tan biến, không còn dấu vết, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng cô độc tuyệt mỹ kia, bộ y phục trắng tựa tuyết lạnh lùng, băng giá. Con bé không dám ngược nhìn chàng nhưng rồi không kìm lòng được, nó ngẩng lên, len lén nhìn khuôn mặt tuấn tú đó.

Con người màu đen sâu thẳm thẳm, có thể nhìn thấu tâm can người khác khiến tim con bé đập thành thạch.

Trong nháy mắt, bóng người dưới gốc cây tùng cổ thụ đột nhiên biến mất. Là thật hay ảo giác? Con bé đang ngẩn người thì chỉ sau một khắc, chàng đã hiện ra ngay trước mắt nó.

Không một ngôn từ nào có thể diễn tả được nỗi khiếp sợ của Lạc Âm Phàm lúc này. Nếu chàng không lần theo hành tung của Ma tôn Cửu U thì đã không trở về Nam Hoa. Nhưng đúng lúc chàng chuẩn bị rời đi thì liền phát hiện ra hơi thở quen thuộc bao năm nay chàng chưa từng quên, làn hơi thở nhàn nhạt nhưng luôn khắc sâu trong tâm trí, khó có thể nói rõ, đến chính chàng cũng không hiểu tại sao lại như vậy, chỉ biết là sâu thẳm trong tâm khảm chàng có một thứ gì đó không thể tách rời, không thể từ bỏ. Cảm giác này vô cùng kỳ lạ mà chân thật, khiến chàng phải hạ mây xuống kiểm tìm, thậm chí quên cả việc ăn thân.

Là ai đây? Trục giác đã cho Lạc Âm Phàm biết đáp án nhưng chàng không thể tin được. Đứa bé trước mặt vô cùng cung kính và cẩn trọng, không còn là khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không có đôi mắt to tròn lanh lợi, thay vào đó là một gương mặt tròn, các đường nét trên khuôn mặt vô cùng tinh tế, khác hẳn những gương mặt tròn mập của những đứa trẻ khác. Đôi mắt phượng hơi xếch đẹp tuyệt trần, hàng mi dài, cong vút, không toát lên vẻ sắc bén mà quyến rũ vạn phần, nhưng cũng vì thế mà trông con bé không có vẻ ngây thơ, hồn nhiên vốn có của trẻ con.

Lạc Âm Phàm nhìn con bé đến tái cả mặt.

Trước mặt chàng không còn là tiểu cô nương xanh xao, vàng vọt năm nào nữa, mà là một đứa trẻ vô cùng hiểu lễ nghĩa, hết sức kính cẩn, xinh đẹp như một bông hoa, thế nhưng chàng biết rất rõ một chuyện, là nàng, nhất định là nàng!

Sao lại là nàng?

Đứa trẻ vô cùng thông minh, lanh lợi mà tinh quái đã từng làm mọi cách để thu hút sự chú ý của chàng, nép vào lòng chàng nũng nịu, thiếu nữ từng lẳng lẳng gối đầu lên đùi chàng bên bờ Tứ Hải của Tử Trúc phong, thiếu nữ mài mực trên chiếc bàn trong đại điện của Trọng Hoa cung, thiếu nữ quỳ trên mặt đất cầu xin chàng đừng nóng giận giờ lại xuất hiện trước mặt chàng, chân thực và bất ngờ đến vậy...

Kinh ngạc, vui mừng, áy náy hay đau khổ? Mọi cảm xúc trên đời này không ngừng ào ạt tuôn trào trong lòng chàng, như mạch sóng ngầm. Mảnh hồi ức đã chôn sâu tận đáy lòng bấy lâu nay, những năm tháng sớm tối bên nhau, một vị thần tiên vô tình như chàng cũng không sao quên được. Khoảnh khắc chính tay giết chết Trọng Tử luôn là sai lầm lớn nhất cuộc đời dài dang dặc này của chàng, có lẽ chàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho mình, nhưng ngay lúc này, nàng đang đứng ngay trước mặt chàng, chân thực hơn bao giờ hết.

Cảm giác này có thể nói là kinh ngạc, cũng có thể nói là vô cùng khiếp sợ.

Cánh tay phía trong ông tay áo khẽ run rẩy, mãi vẫn không thể chia ra.

Đã khiến nàng phải hứng chịu bao nỗi ám ức, còn làm bộ làm tịch không hay biết, chính miệng đã hứa sẽ mãi mãi bảo vệ nàng rồi chính cánh tay này lại giết nàng, chàng đã khiến nàng chịu biết bao khổ cực, giờ đâu còn có tư cách đứng trước mặt nàng nữa? Nếu nàng biết chàng làm tất cả những chuyện này, biết chàng thực ra đã biết mọi chuyện, biết người giết mình chết thực ra lại chính là người mà mình yêu thương, tin tưởng nhất thì nàng sẽ hận chàng đến mức nào đây?

Lạc Âm Phàm chậm rãi đứng thẳng người, giọng nói bình lặng như mặt nước hồ: “Người tên là gì?”

Một lần nữa, hai ánh mắt chạm nhau, con bé hoảng hốt cup mắt, ánh mắt của người này vô cùng kỳ quái, không thể nói rõ đó là cảm xúc gì, người xa lạ tuyệt đối không thể nhìn con bé như thế được, ánh mắt đó khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Gia phụ họ Văn, là người Ương Châu, khi tiểu nữ còn bé, có một vị tiên trưởng đã ban tên cho tiểu nữ, gọi tiểu nữ là A Tử.” Thật kỳ lạ, đến chàng là ai, con bé cũng không biết, vậy mà nó vẫn trả lời chàng.

“Văn Tử.” Chàng nhẹ nhàng nhắc lại tên con bé.

Mặt con bé lập tức đỏ ửng.

Là nàng, đúng là nàng rồi, năm đó nàng đã quỳ trước mặt chàng, ngượng ngùng nói tên của mình, vẫn cái dáng vẻ e thẹn này, giống con bé trước mặt như đúc, chỉ khác là “sâu” đã biến thành “muối^[1]” rồi. Là sự trùng hợp hay

nàng vì chàng mà tới đây? Lạc Âm Phàm nhìn kĩ con bé hồi lâu, nói: “Người không nên tới Nam Hoa này.”

[1] Trước Trọng Tử có tên là Trùng Tử, chữ Trùng có nghĩa là “con sâu”, giờ kiếp sau của nàng mang họ Văn 文, phát âm giống với 蚊 (con muỗi), đều đọc là /wén/.

Con bé kinh ngạc, chỉ nghĩ là chàng không muốn giúp đỡ nó, vội cúi rạp người, dập đầu. “Tiên mẫu của tiểu nữ đã qua đời, phụ thân cũng vừa mất cách đây hai tháng, trước khi khuất núi, người đã dặn dò A Tử nhất định phải tới Nam Hoa bái sư tu tiên. Giờ đây A Tử chỉ còn một mình, không có chỗ nào để đi nữa, xin tiên trưởng ban ơn. A Tử đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, quyết không sợ gian nan, vất vả, chắc chắn sẽ nỗ lực tu luyện chăm chỉ, sau này dù A Tử không lập nên nghiệp lớn nhưng cũng nhất quyết không làm gì mất mặt Nam Hoa.”

Lạc Âm Phàm nghe vậy thì tỏ ra hơi sững sốt. Kiếp này của nàng chẳng khác gì một bà cụ non, dáng vẻ đã thay đổi, tính cách cũng thay đổi, duy chỉ có sát khí trên người là vẫn chưa tan biến, chỉ có điều luồng sát khí đó như bị một thứ gì đó giam hãm, không thể lộ ra, bình thường sẽ chẳng ai nhìn thấy, nhưng nếu dùng mắt thần tỉ mỉ quan sát một lượt thì vẫn có thể cảm nhận được. Như vậy có nghĩa là kẻ giấu mặt kia cố tình đẩy nàng tới Nam Hoa một lần nữa, mà sự việc cũng không chỉ đơn giản như thế. Chàng nên làm gì bây giờ?

Trước đây chàng đã quá sai lầm, thế nhưng chàng chưa từng muốn bù đắp lại lỗi lầm, tình nguyện sống mãi với cảm giác áy náy. Hôm nay ông trời lại đột nhiên mang cơ hội này tới đặt trước mặt chàng, tất cả những gì đã xảy ra giống một vở hài kịch khiến chàng càng không dám đối mặt với sự thật này.

Một chiêu Tịch diệt đáng lẽ đã khiến nàng hồn xiêu phách tán, nhưng là ai đã nhúng tay vào, giúp nàng thoát khỏi lưỡi kiếm của Trục Ba? Lúc đó, tâm trạng chàng không ổn định, chàng còn đang chìm đắm trong cảm giác xót thương nên không để ý mọi việc xảy ra trong điện.

Chết là kết cục của nàng, cũng có nghĩa là kết thúc mọi âm mưu, toan tính. Vậy thì lần này nàng trở về là có mục đích gì?

Sát khí vẫn chưa tiêu trừ được, đám người Ngu Độ chỉ cần tỉ mỉ quan sát một lúc là có thể nhận ra, khi đó họ sẽ xử lý con bé này thế nào? Đuổi nó khỏi Nam Hoa? Như vậy thì khó đảm bảo rằng kẻ đứng sau giật dây kia sẽ không dẫn dụ con bé nhập ma lần nữa.

Trong lòng biết rõ thế nào mới là kết cục tốt nhất nhưng chàng sao có thể làm tổn thương nàng lần thứ hai? Sao chàng có thể xuống tay với nàng lần nữa?

“Quay về đi!”

“Tiên trưởng?”

Chàng không nhìn con bé thêm nữa, lấy lại vẻ lạnh lùng khi trước, xoay người định rời đi.

“Xin tiên trưởng đừng đi vội!” Con bé nôn nóng đến nỗi níu chặt vạt áo Lạc Âm Phạm. “Su phụ!”

Cách xưng hô vừa quen thuộc vừa xa lạ, khơi dậy những khúc mắc trong lòng mà bấy lâu nay chàng chỉ có thể dùng vẻ mặt lạnh lùng để che dấu, Lạc Âm Phạm đứng sững lại.

Con bé gọi chàng là gì? Chẳng lẽ con bé... nhớ ra chuyện gì sao?

Sắc mặt trắng bệch mà bình tĩnh đến lạ thường, chàng cúi đầu nhìn như muốn xác nhận điều gì đó.

Con bé cũng hoảng sợ, vừa rồi không hiểu sao nó lại thốt ra câu ấy, có phần hơi lỗ mãng với vị tiên trưởng này, rất sợ chàng sẽ buông lời trách

móc. Trong cặp mắt phượng tràn ngập vẻ căng thẳng nhưng nó lại không muốn buông vạt áo chàng ra, rụt rè nói: “Tiên trưởng, cầu xin người, tiểu nữ không sợ bất cứ thứ gì, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt môn quy của Tiên môn, không tin thì người có thể ra đề khảo nghiệm tiểu nữ.”

Trên đôi tay bé nhỏ đó có một vết máu.

Phụ mẫu của con bé đều đã chết, chẳng lẽ chàng lại để con bé lưu lạc nơi đầu đường xó chợ nữa sao? Năm đó, trên cánh tay gầy guộc của Trọng Tử cũng đầy những vết thương đã lành sẹo, nàng đã òa khóc mà nhào vào lòng chàng tìm kiếm sự che chở, bảo vệ nhưng cuối cùng, chính chàng là người làm nàng tổn thương nhiều nhất.

“Do tiểu nữ sơ ý vấp ngã...” Làm bản quần áo của chàng, trong lòng con bé tràn ngập sự áy náy, nó buông tay ra, cố gắng trấn tĩnh. “Cầu xin tiên trưởng thu nhận tiểu nữ. Nếu tiên trưởng khăng khăng muốn rời đi, A Tử có ngăn cũng không được, chỉ nguyện quỳ ở đây mãi, có thể một ngày nào đó chuông giáo và các tiên tôn sẽ biết sự thành tâm của tiểu nữ.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Lạc Âm Phàm nhìn con bé hồi lâu, rớt cuộc cũng gật đầu. “Đến Lục Hợp điện thôi, ở đó ta sẽ thu nhận người làm đệ tử.”

Tay áo dài khẽ lay động, trên đỉnh đầu, tiên sơn lại xuất hiện, có một dãy bậc thang bằng đá dẫn thẳng tới cổng núi.

Để dàng vậy sao? Không cần khảo nghiệm sao? Chàng bằng lòng thu nhận nó làm đồ đệ? Con bé hoài nghi mình đã nghe nhầm, đang muốn hỏi lại thì người trước mặt đã không thấy đâu nữa rồi.

Bầu không khí trong đại điện Nam Hoa vô cùng tĩnh mịch, hơn một trăm đứa trẻ nín thở đứng đó. Đứng phía trước là một thiếu nữ tầm mười ba, mười bốn tuổi, trang phục vô cùng đẹp đẽ, bắt mắt, dung mạo xuất chúng,

do có thân phận đặc biệt nên thiếu nữ này được đứng phía trên những đứa trẻ khác, vẻ mặt vô cùng cung kính nhưng trong ánh mắt vẫn không giấu nổi thái độ kiêu ngạo. Mẫn Vân Trung cau mày. Ngu Độ cầm phong thư có ấn ngọc của hoàng thượng, xem qua vài lượt rồi đặt nó sang một bên, để Mẫn Vân Trung và Hành Huyền lựa chọn đệ tử trước. Sau khi xảy ra chuyện gian tể trà trộn vào Tiên môn, Nam Hoa lựa chọn đệ tử nghiêm ngặt hơn, lai lịch của bọn trẻ đều được Hành Huyền tiên đoán, sau đó chương giáo và các tiên tôn còn phái người đi xác thực.

Thiếu nữ kia bị các vị tiên trưởng thờ ơ, lạnh nhạt hồi lâu thì cảm thấy vô cùng xấu hổ, cuối cùng cũng ý thức được hành động của mình khiến người khác cảm thấy bất mãn, vội bỏ vẻ kiêu ngạo, đứng ngay ngắn, khép nép theo đúng lễ nghĩa. Quả nhiên, Ngu Độ đã nhìn về phía nàng ta, cười nói: “Cửu công chúa...”

“Xin chương giáo cứ gọi tiểu nữ là Diệu Nguyên.” Thiếu nữ đó hành lễ, nói. “Trước khi tiểu nữ khởi hành tới đây, phụ hoàng đã từng dặn, người của Tiên môn không thể so với phạm phu tục tử được, vạn vạn lần không thể tự cao tự đại trước mặt chương giáo cùng các vị tiên tôn.”

“Tiên tôn tu hành vô cùng kham khổ, công chúa nên suy nghĩ thật cẩn thận.”

“Diệu Nguyên đã một lòng quyết tâm rồi ạ!”

Thấy nàng ta trở nên khiêm nhường, thái độ của Mẫn Vân Trung cũng tốt dần lên, ông ta quay sang nói với Ngu Độ: “Hoàng đế cõi nhân gian đã đích thân nhờ vả, số trời đã định thì chúng ta cũng nên nể mặt một chút.”

Ngu Độ gật đầu, nói: “Vậy thì, công chúa muốn bái ai làm sư phụ?”

Tư Mã Diệu Nguyên thuận thế quỳ xuống. “Xin nghe theo mọi sự sắp đặt của chương giáo, có thể bái nhập Nam Hoa phái đã là một điều vô cùng may mắn đối với Tư Mã Diệu Nguyên rồi ạ!”

Ngu Độ mỉm cười nói: “Ta từng thề rằng chỉ thu nhận chín đệ tử, giờ đã đủ rồi.”

“Chi bằng chúng ta cứ đợi hộ giáo quay về, để hộ giáo xem thế nào.” Mẫn Vân Trung quả quyết nói. “Cô bé này gân cốt rất tuyệt hảo, nếu có thể bá hộ giáo làm sư phụ kế thừa y bát^[2] của hộ giáo thì cũng là chuyện tốt.”

[2] Y bát: vốn chỉ áo cà sa và chiếc bát của các nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung cho tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau.

Trong lòng biết rõ có điều không ổn, Ngu Độ lắc đầu, nói: “Việc này cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, chỉ sợ đệ ấy không đồng ý thôi.”

Mẫn Vân Trung nói: “Ngay cả người cũng chưa gặp qua thì đồng ý với không đồng ý cái gì chứ?”

Hộ giáo của Nam Hoa phái có ai mà không biết, đó chính là Trọng Hoa tôn giả, tiên minh chủ tọa, thuật pháp vang danh lục giới, trong lòng Tư Mã Diêu Nguyên vui mừng khôn xiết, nàng ta vội nói: “Như những gì Mẫn tiên tôn đã nói, tôn giả vẫn chưa gặp tiểu nữ, có thể khi gặp rồi, người sẽ thay đổi chủ ý thì sao ạ? Cầu xin chương giáo nể mặt phụ hoàng của Diêu Nguyên...”

Đã nói đến nước này thì Ngu Độ cũng chỉ còn biết đồng ý, ông nói: “Thôi được, cứ chờ xem vận may của công chúa đến đâu.”

“Đã nhiều năm trôi qua như vậy, lẽ nào cả đời tôn giả không thu nhận thêm đệ tử nữa! Chẳng qua đó chỉ là một nghiệp chương...” Mẫn Vân Trung nói đến đây thì chợt thầy Hành Huyền đứng bên cạnh nháy mắt liên tục, vì vậy, ông ta không nói thêm câu nào nữa.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, một người đang tiến vào đại điện. Áo bào trắng tựa tuyết, sắc mặt hơi tái, như đến từ nơi chân trời mờ mịt, toát lên vẻ thoát tục nhưng vô cùng lạnh lùng, khắp người như phủ đầy sương tuyết. Thần sắc ôn hòa, bước đi khoan thai khiến người khác nhìn thôi cũng thấy kính sợ. Hai bên đại điện, các đệ tử đều cúi đầu, nét mặt lộ vẻ cung kính, đến ngón tay cũng không dám cử động.

Không ngờ chàng lại trở về, Ngu Độ liền bảo chàng ngồi xuống ghé bên cạnh, nửa đùa nửa thật nói: “Sư đệ lần này trở về là muốn tranh cướp đồ đệ với sư thúc và sư huynh Hành Huyền đây sao?”

Mẫn Vân Trung chỉ xem như Lạc Âm Phàm đã nghĩ thông suốt, trong lòng vui mừng, cố gắng nói với chàng bằng giọng cực kỳ ôn hòa: “Âm Phàm, thân phận của cô bé này vô cùng tôn quý, ngươi hãy suy xét kỹ lưỡng xem sao!”

Nghe Mẫn Vân Trung nói vậy, Tư Mã Diệu Nguyên liền biết người vừa đến chính là hộ giáo, vội vàng mỉm cười, tiến đến muốn trò chuyện nhưng khi ngẩng lên thì thấy Lạc Âm Phàm nhìn mình chằm chằm, ánh mắt không có chút ấm áp nào. Nàng ta nhất thời giật mình, hai đầu gối như nhũn ra, bỗng nhiên không tự chủ được mà quỳ xuống, những câu nói tốt đẹp đã chuẩn bị sẵn đều quên sạch, lúng túng chào hỏi chàng một câu. Lạc Âm Phàm thu lại ánh mắt nhìn, thần nhiên nói: “Cảm ơn sư thúc đã có lòng, tiểu đồ đệ của ta sẽ tới ngay thôi.”

Lời vừa nói ra, tất cả những người trong điện đều ngẩn ngơ.

Ngu Độ cũng cảm thấy bất ngờ, thử dò xét Lạc Âm Phàm: “Ý của sư đệ là đệ đã thu nhận đệ tử trên đường đi rồi sao?”

Lạc Âm Phàm không phủ nhận.

Mẫn Vân Trung và Ngu Độ cùng thở phào nhẹ nhõm, không hề tỏ ra thất vọng, dù sao chàng cứ thu nhận được đệ tử là tốt rồi. Tư Mã Diệu Nguyên

mặc dù không tệ lắm nhưng từ trước đến nay, mắt nhìn người của Lạc Âm Phàm rất chính xác, đứa trẻ nào chàng nhắm trúng nhất định là có tư chất hơn người.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa lớn, ai nấy đều muốn xem đứa bé may mắn được Lạc Âm Phàm chọn kia có dáng dấp thế nào, xuất chúng ra sao. Duy chỉ có Tư Mã Diệu Nguyên là cảm thấy vô cùng hổ thẹn, mặt đỏ bừng bừng, cắn chặt môi, kìm nén lòng kiêu ngạo bị tổn thương để không nổi trận lôi đình. Thân là công chúa của hoàng thất, thân phận vô cùng cao quý, xưa nay chỉ có người khác đi theo, nịnh nọt nàng ta, nào đã từng trải qua cảm giác bẽ mặt như lúc này! Nàng ta không cam lòng, cũng không phục, muốn xem người sắp đến có bản lĩnh thế nào mà lại khiến nàng ta bị thua một cách thảm hại như vậy, bởi thế vừa có người bước vào điện thì nàng ta nhận ra ngay. “Thế tử!”

Chiều chỉ của nhân gian có ai là không biết, người thanh niên áo trắng không chút bất ngờ, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Mẫn Vân Trung buông lời trách mắng: “Trong Tiên môn sao lại có thể tử giử chứ?”

Tư Mã Diệu Nguyên cúi đầu nhận lỗi, nói: “Đệ tử nóng vội nên lỡ lời, xin tiên tôn đừng trách!”

Tần Kha bước tới hành lễ với các vị tiên tôn rồi tới bên Ngũ Độ bậm báo thành quả của chuyến đi này, cuối cùng tựa hồ nhớ ra điều gì đó, hấn thân nhiên đưa mắt nhìn xuống lũ trẻ đang đứng dưới điện, liếc một vòng, hàng lông mày liễu mác bỗng chau lại. Hơn một trăm dặm đường trường, theo lý mà nói thì hôm nay có thể đến được đây rồi chứ, chẳng lẽ trên con đường con bé đã xảy ra chuyện gì rồi sao, hay là không vượt qua được thử thách của chương giáo?

Ngũ Độ nhìn thấy Tần Kha như thế thì nghi hoặc, đang định mở miệng hỏi thì ngoài cửa bỗng xuất hiện một bóng người bé nhỏ. Là một tiểu cô

nương, mái tóc óng ả tuyệt đẹp, trang phục rất đổi bình thường, thoạt nhìn thì thấy không có điểm nào xuất chúng. Tất cả những người ở đây đều có chung suy nghĩ như vậy.

Con bé không đi vào ngay mà dừng lại ở ngoài cửa một lúc, nhanh chóng chỉnh sửa lại trang phục, sau đó ngẩng đầu nhìn tấm biển bên trên cánh cửa Lục Hợp điện, khi đã xác nhận rõ ràng, nó mới đi vào trong điện. Khoảnh khắc con bé ngẩng mặt lên, trước mắt mọi người đều sáng ngời.

Bước vào cánh cửa chính, con bé đã bị ánh mắt soi mói của mọi người làm cho sợ hãi. Mọi ánh mắt đều dán chặt lên người nó, nó thật sự không hiểu tại sao ai cũng nhìn nó chăm chăm đến rợn người như thế. Cố kìm nén cảm giác hồi hộp, căng thẳng, con bé ngược nhìn lên phía thềm ngọc. Không biết vị thần tiên đã thu nhận mình là ai, có ở nơi này không?

Trên thềm ngọc có bốn vị tiên tôn đang ngồi sòng vai nhau, trong đó có cả vị thần tiên áo trắng ban nãy. Không ngoài dự liệu, chàng là vị thần tiên trẻ tuổi nhất, cũng là người thu hút nhiều sự chú ý nhất.

Con bé cảm thấy an tâm hơn một chút nhưng nó không hấp tấp bái lạy ngay mà vừa nhìn vừa nhanh chóng phân tích tình hình lúc này. Vị tiên tôn ngồi giữa khoảng ngoài ba mươi tuổi, vẻ mặt rất dễ gần nhưng không vì thế mà mất đi vẻ uy nghiêm vốn có, đứng phía sau lưng ông là một thanh niên áo trắng khôi ngô, tuấn tú, không ai khác chính là Tần Kha. Con bé mừng thầm, siết chặt sợi tua kiếm trong tay. Tần tiên trưởng đang ở đây, huynh ấy chính là đệ tử của chương giáo, vậy thì vị tiên tôn ngồi phía trước kia không nghi ngờ gì nữa chính là Ngu chương giáo. Còn vị thần tiên mà con bé mới gặp kia có thể ngồi ngang hàng với chương giáo thì ắt phải là tôn giả, chẳng trách người ấy có thể tự do tự tại thu nhận con bé làm đồ đệ. Sau khi biết rõ thân phận của mỗi người, con bé biết mình không thể chậm trễ thêm nữa, liền quỳ xuống, nói: “A Tử bái kiến chương giáo, bái kiến tôn giả!”

Con bé nói giọng địa phương đặc sệt, không giòn giã vang dội mà cực kỳ uyển chuyển, dịu dàng. Mọi người đều ngậm tán dương. Ngu Độ và Mẫn

Vân Trung liếc nhìn nhau, cùng lộ vẻ thất vọng: chỉ có diện mạo xinh xắn thôi chứ tư chất của đứa bé này quá bình thường, không có gì đặc biệt lắm, người như thế này ở Tiên môn rất nhiều. Không thấy ai đáp lại, con bé vội giải thích: “Tiểu nữ vội vàng nên đi nhầm đường mấy lần, vì thế mà tới chậm, xin chường giáo và tôn giả thứ lỗi.”

Ngu Độ khẽ ho một tiếng, mỉm cười nói: “Đứa trẻ ngoan, đứng lên đi!”

Con bé thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, hơi lưỡng lự, lặng lẽ ngắm nhìn vẻ mặt của vị thần tiên mặc áo trắng kia, cảm thấy có gì đó bất an, người ấy còn muốn thu nhận mình làm đệ tử nữa không? Liệu người ấy có đổi ý không?

“Người tới đây một mình ư?”

“Hồi bẩm chường giáo, vâng ạ!”

Còn nhỏ mà đã dũng cảm tới đây một mình, ả nói lại rất mực lễ phép, cử chỉ cũng vô cùng cẩn trọng, Ngu Độ liền có thiện cảm với con bé, quay sang Lạc Âm Phàm xác nhận: “Su đệ...”

Lạc Âm Phàm rít cuộc cũng lên tiếng: “Còn không mau bái sư đi!”

Con bé kìm nén sự vui sướng, nhìn quanh điện không thấy có bức họa hoặc bài vị nào của tổ sư, liền biết lúc này chỉ là lễ bái sư đơn giản, sau này sẽ bái tổ sư sau, vì thế nó lễ phép tiến lên, quỳ xuống bái lạy: “Văn thị A Tử, người Ương Châu, bái kiến sư phụ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu nói: “Ta ban tên cho ngươi là Trọng Tử.”

Giọng nói vô cùng rõ ràng, điềm tĩnh nhưng nụ cười trên khuôn mặt mọi người lập tức đông cứng lại. Cái tên gần như đã bị lãng quên giờ đây lại được nhắc tới, sao không khiến người khác khiếp sợ cơ chứ? Chàng ban

cho đồ đệ mới tên của đồ đệ cũ, rốt cuộc là vì lý do gì? Chàng có dụng ý gì đây?

Bầu không khí ở đại điện trong nháy mắt đã lạnh tới cực điểm. Chúng đệ tử không ai dám lên tiếng, cũng không dám phát ra bất cứ tiếng động nào.

Con bé cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng hiểu lúc này không thích hợp để hỏi nhiều, nó chỉ cúi rạp người bái tạ. “Trọng Tử đa tạ sư phụ đã ban tên.”

Sắc mặt của Tần Kha vô cùng khó coi. Hắn bỗng cười nhạt, nói: “Khi gọi cái tên này, chắc tôn giả an lòng lắm!”

“Kha Nhi, không được vô lễ!” Ngu Độ quát, ý bảo hắn không được nói thêm nữa. Ông cũng thấy vô cùng kinh ngạc, liền âm thầm mở mắt thần ra kiểm tra nhưng không phát hiện sát khí trên người con bé. Mới nghi ngờ trong lòng vơi đi phân nửa, ông ra hiệu cho Mẫn Vân Trung là không sao cả. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy cần phải xác nhận lại lần nữa cho ổn thỏa, Ngu Độ liền liếc nhìn Hành Huyền ra hiệu. Hành Huyền nhắm mắt, bắm ngón tay, lát sau liền lắc đầu. Mẫn Vân Trung vốn đã nắm chặt Phù Đồ Tiết trong tay, thấy Hành Huyền phủ nhận mới chậm rãi rời lỏng bàn tay, sa sầm nét mặt, nói: “Tự xưng đổi họ cho một đứa bé có lai lịch rõ ràng, làm như vậy có phải quá đáng không?”

“Đã làm đồ đệ của ta thì phải đổi họ.”

“Người...”

Nhận thấy bầu không khí có phần kỳ quái, Trọng Tử vội nhỏ giọng nói: “Thứ lỗi cho Trọng Tử nhiều lời, Trọng Tử từng nghe tiên phụ nói qua về quy củ của Tiên môn, một khi đã bái nhập Tiên môn thì không cần phải để ý tới phong tục tập quán của nhân gian nữa, đổi họ cũng không sao, tiên tôn không cần quá băn khoăn cho Trọng Tử.”

Đúng là một đứa trẻ rất hiểu chuyện! Ngu Độ ngăn Mẫn Vân Trung không nói thêm nữa, nhìn con bé một lát rồi hỏi: “Vì sao người lại muốn bái nhập Tiên môn?”

Trọng Tử đã nghĩ tới vấn đề này từ lâu, biết thời điểm quan trọng nên nói cái gì và không nên nói cái gì, liền cup mắt, nói: “Hồi bẩm chưởng giáo, lần này Trọng Tử tới Nam Hoa bái sư là muốn hoàn thành di mệnh của gia phụ, cũng là vì mong muốn giữ được tính mạng trong thời loạn này. Kỳ thực từ nhỏ Trọng Tử đã được nghe mọi người nói, đệ tử Tiên môn bảo vệ nhân gian, cứu vớt bách tính thoát khỏi lầm than, cực khổ, bởi vậy Trọng Tử đã mong muốn bái nhập Tiên môn từ lâu. Lần này, trên đường tới Nam Hoa, đệ tử từng gặp phải yêu ma quỷ quái, may mà có... tiên trưởng cứu giúp, Trọng Tử quyết chí làm đệ tử Tiên môn, tương lai nhất định sẽ không làm Tiên môn mất mặt.”

Quả nhiên Ngu Độ nghe được những lời này thì chậm rãi gật đầu, sắc mặt Mẫn Vân Trung cũng khá hơn rất nhiều, duy chỉ có Lạc Âm Phàm là không có biểu hiện gì, đứng dậy, bước xuống bậc thềm ngọc, nói: “Đi về thôi!”

Trọng Tử vốn đang cung kính quỳ trên mặt đất, chờ sư phụ cất tiếng, nghe Lạc Âm Phàm nói vậy thì rất đổi ngạc nhiên, ngẩng lên xác nhận.

Lạc Âm Phàm không hề quay đầu lại, cứ thế bước thẳng ra khỏi điện, ngay cả lời giới thiệu bái nhập sư môn cần làm ban đầu cũng bỏ qua.

Việc bái sư lần này thật kỳ quặc, lẽ nào có vấn đề gì bất ổn? Trọng Tử không có thời gian mà suy nghĩ, vội vã đứng dậy, hướng về phía Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và Hành Huyền mà hành lễ, xin cáo lui, rồi nhanh chóng đuổi theo Lạc Âm Phàm.

Phía sau, chúng đệ tử đều khom lưng, đồng thanh nói: “Chúc mừng tôn giả!”

“Nó vẫn còn thương nhớ đến nghiệp chướng kia ư?” Mẫn Vân Trung tỏ vẻ bức dọc. “Đây là ý gì chứ!”

Ngu Độ khề thờ dài, nói: “Thôi cũng được, đệ ấy muốn bù đắp cho đứa bé ấy mà. Đệ ấy nhắc lại cái tên này đơn giản là muốn chúng ta biết đệ ấy đang lưu tâm đến vấn đề gì, muốn chúng ta nghĩ lại việc làm năm xưa mà biết đường đối xử với đứa trẻ này, năm đó chúng ta bắt buộc đệ ấy phải xuống tay với chính đồ đệ của mình, đúng là có phần hơi quá đáng.”

Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Giỏi lắm, nó muốn nói chướng giáo và ta đã lạm sát kẻ vô tội chẳng? Trong lòng nó còn ghi hận phải không?”

Biết Mẫn Vân Trung chỉ bức tức mà nói vậy, Ngu Độ mỉm cười không đáp.

Hành Huyền vuốt chòm râu bạc, suy nghĩ một lát rồi cười khỏ, nói: “Kỳ thực hôm nay ta cũng không tin vào kết quả tiên đoán này lắm, sư huynh vẫn nên cho người đi điều tra lai lịch của con bé thì hơn.”

Ngu Độ nói: “Đương nhiên rồi!”

Mẫn Vân Trung không nói câu nào nữa.

Đứa trẻ này tuy không nhìn thấy sát khí trên người, dáng vẻ và cử chỉ cũng khác xa so với Trọng Tử trước đây nhưng khi nhìn tổng thể thì lại thấy có điểm quen thuộc. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến Lạc Âm Phàm muốn thu nhận con bé làm đồ đệ, dù sao trên thế gian này nào có sự việc khéo trùng hợp đến vậy! Năm đó đích thân Mẫn Vân Trung đã kiểm tra kĩ lưỡng, trong điện tuyệt nhiên không còn hồn phách của Trọng Tử, kể cả tàn hồn của Vạn Kiếp cũng đã tan biến, có thể thấy Lạc Âm Phàm đã mạnh tay thế nào. Chẳng mấy khi Lạc Âm Phàm muốn thu nhận đệ tử, cũng là nhờ con bé này cả, hướng chi nó vô cùng lễ phép, hiểu chuyện, lời nói và cử chỉ chững chạc, chỉ cần lai lịch của nó rõ ràng nữa là chẳng có gì nguy hiểm cả, sao ông có thể ngăn cản Lạc Âm Phàm thu nhận con bé làm đồ đệ chứ? Tư

chất bình thường không phải là vấn đề quá to tát, thời gian còn nhiều, có thể dần khuyên nhủ Âm Phạm thu nhận thêm đồ đệ giỏi hơn. Vì chuyện năm xưa mà làm tổn thương tới hòa khí của nhau, giờ nên nhân cơ hội này mà khôi phục lại một chút.

Ngu Độ hiển nhiên cũng có chung suy nghĩ với Mẫn Vân Trung, ông không hề thấy chuyện này đáng phải lo lắng. Lúc đảo mắt nhìn quanh, thấy Tư Mã Diệu Nguyên vẫn đứng nguyên tại chỗ, Ngu Độ khó xử nói: “Trọng Hoa tôn giả đã thu nạp được đồ đệ, công chúa...”

Tư Mã Diệu Nguyên nắm chặt tay, gượng cười, nói: “Là Diệu Nguyên vô phúc!”

Xét về thân phận của nàng ta, có thể chịu được màn hồ thẹn này quả là hiếm thấy, huông chi tư chất của nàng ta lại rất tốt, Mẫn Vân Trung chủ động lên tiếng: “Người có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?”

Tư Mã Diệu Nguyên nghe vậy thì vui mừng, sau đó lại do dự, nói: “Từ lâu đã nghe đại danh của đốc giáo, nếu Diệu Nguyên có thể bái đốc giáo làm sư phụ thì đúng là phúc ba đời của Diệu Nguyên, chỉ có điều...” Nàng ta liếc mắt nhìn Tần Kha, thấp giọng nói: “Tần tiên trưởng cùng Diệu Nguyên vốn ngang hàng huynh muội, chẳng lẽ từ giờ Diệu Nguyên lại có bối phận cao hơn huynh ấy?”

Vị công chúa nhỏ này đâu phải tới đây để cầu tiên? Ngu Độ dờ khóc dờ cười.

Mẫn Vân Trung hiểu được nỗi lòng của Diệu Nguyên, biết nàng ta như thế thì khó có thể chuyên tâm tu hành, liền tỏ ra vô cùng thất vọng. Cũng may là ông ta vừa mới tức giận một trận, không muốn nổi cáu thêm nữa, bèn gọi Mộ Ngọc: “Đề con bé bái người làm sư phụ đi!”

Mộ Ngọc cũng là vị thần tiên tiếng tăm lẫy lừng, Tư Mã Diệu Nguyên nghe vậy mừng đến độ cúi rạp người bái lạy.

Ngoài cửa điện, dưới bậc thềm đá, mấy nghìn đệ tử Tiên môn xếp hàng ngay ngắn hai bên đường lớn, vô số ánh mắt nhìn về phía Trọng Tử và Lạc Âm Phàm, cảm giác ngọt ngào này khiến Trọng Tử muốn ngất xỉu, dường như nó đang đứng ở một nơi cao chưa từng thấy.

Không hề đoán trước được, thậm chí ngay cả con người của chàng thế nào, con bé cũng không biết rõ nhưng nó vẫn cam tâm tình nguyện đi theo Lạc Âm Phàm, trở thành đồ đệ của chàng như số phận đã an bài. Trong lòng có chút hoảng hốt, bất an xen lẫn sự ngượng ngùng và niềm vui sướng vô hình.

Vừa đi xuống bậc thềm thứ nhất, người trước mặt bỗng dừng lại. Trọng Tử đang cẩn thận bước từng bước một, thấy thế cũng dừng lại theo.

Chàng đứng đằng trước con bé, y phục trắng tựa tuyết, phát phơ trong gió tiên, tựa hồ có thể ngăn trở mưa gió bão bùng hoặc chống được cả một vùng trời rộng lớn.

Không đi nữa sao? Trọng Tử đang nghi hoặc thì thấy chàng xoay người lại, chìa tay ra. Những ngón tay thon dài như ngọc, đẹp y như con người chàng vậy.

Đây là... Trọng Tử không hiểu, ngẩng mặt nhìn chàng, gương mặt đó vẫn lãnh đạm như nước, chỉ có điều trong con ngươi đen láy kia ẩn hiện một cảm giác âm áp không gì sánh nổi.

Chàng lại gần con bé hơn.

Trọng Tử rút cuộc cũng phản ứng kịp nhưng dường như nó không tin nổi vào mắt mình.

Nó vẫn luôn phỏng đoán về con người chàng, phải chăng chàng rất nghiêm khắc, phải chăng chàng có rất nhiều đồ đệ, muốn khiến chàng chú ý đến mình là rất khó... Nhưng bây giờ, những vấn đề đó chẳng còn quan trọng nữa bởi vì con bé biết, chàng nhất định sẽ đối xử tốt với nó.

Trọng Tử vừa mừng vừa sợ, sợ rằng suy nghĩ của mình không đúng. Do dự một lát, nó liền ngẩng mặt nhìn chàng như muốn xác nhận lại.

Ánh mắt dù có bình tĩnh đến mấy cũng lộ vẻ bất an.

Đứa trẻ ăn mặc rách rưới năm đó đã từng sợ hãi nắm chặt tay áo chàng, sau đó lại hốt hoảng buông ra. Trong tám năm, chàng nhìn nàng lớn dần lên mỗi ngày, từ một đứa trẻ lúc nào cũng sà vào lòng chàng nũng nịu tới một thiếu nữ yêu kiều duyên dáng, chỉ lảng lạng ở bên bầu bạn, phụng dưỡng, dựa dẫm, nương tựa vào chàng.

Đứa trẻ trước mặt này có đúng là nàng không?

Không còn nhớ chuyện năm xưa, không còn nhớ vị sư phụ này, thậm chí không còn nhớ nỗi hận trong lòng, như vậy nên cảm thấy may mắn hay buồn phiền đây? Nếu con bé nhớ lại thì sẽ thế nào?

Con bé không còn dựa dẫm vào chàng nữa rồi.

Lạc Âm Phàm thở dài, đang định thu tay về thì một cánh tay nhỏ chọt vươn ra, kéo chàng lại.

Thấy rõ vẻ thất vọng trong cặp mắt kia, Trọng Tử không nén nổi lòng mình, vội vươn cánh tay nhỏ bé níu cánh tay chàng, bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại lo lắng đến thế, không hiểu tại sao nó phải để tâm tới việc này, nó chỉ biết rằng, nó cần phải làm vậy.

Đôi tay bé nhỏ nắm chặt bàn tay của Lạc Âm Phàm, đôi mắt phượng ánh lên sự e thẹn và áy náy.

“Su phụ!” Con bé khẽ gọi một tiếng, băng giá nghìn năm trong đáy mắt Lạc Âm Phàm bỗng như tan chảy, đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng tựa mặt nước hồ thu.

Tránh được số kiếp phải hôn xiêu phách tán, có một cái tên mới là A Tử, lại lên núi Nam Hoa, tất thảy những điều này đều không thể tin nổi, giống như số mệnh đã an bài cho chàng và nàng mãi mãi bên nhau vậy. Biết rõ đây là cạm bẫy, biết rõ nên lựa chọn thế nào nhưng chàng không thể xuống tay được.

Pháp lực vô biên đã giúp con bé che giấu luồng sát khí mạnh mẽ trong người, làm nhiều thiên cơ mới giấu được Hành Huyền. Trước mặt Tiên môn, trước mặt chúng sinh trong thiên hạ, xem như đây là lần đầu chàng hành sự tùy tiện và ích kỷ, chỉ vì chàng đã sống mười hai năm trong đau khổ rồi.

Chàng sẽ không để mặc số trời định đoạt nữa, sẽ không làm nàng tổn thương lần nữa.

Lạc Âm Phàm chậm rãi rút tay ra rồi chính bàn tay ấy lại nắm chặt tay con bé, dắt con bé bước từng bước vững chãi xuống bậc thềm đá.

Ánh mặt trời âm áp đến say lòng người.

Chúng đệ tử đứng bên đường đều ngăn người, cảm nhận được Lạc Âm Phàm của ngày hôm nay khác hẳn so với Lạc Âm Phàm của những ngày tháng trước đây. Sức sống ấy đủ để làm vạn vật hồi sinh, dù có lãnh đạm cũng không lạnh lùng như trước, như mùa xuân ấm nồng muôn hoa đua nở, chàng đi tới đâu mùa xuân liền hiện hữu ở nơi đó.

Đã trở về! Trở về là tốt rồi! Dù có là âm mưu thì chàng cũng tiếp nhận, dù có là nghiệp chướng, chàng vẫn bằng lòng.

Chương 33: Pháp khí

Trên đỉnh núi, trúc tía bạt ngàn, mây trắng trải dài trên mặt đất, vô cùng tĩnh mịch, quanh quẽ. Trên cửa đại điện cổ kính treo một tấm biển rộng, trên đó có khắc ba chữ: Trọng Hoa cung.

Trong lòng vẫn luôn ngờ vực, tới giờ khắc này thân phận của sư phụ mới chính thức được khẳng định, Trọng Tử cảm thấy rất vui sướng, lặng lẽ liếc nhìn cánh tay đang nắm chặt tay mình.

Bước vào cửa cung, trước mặt hiện ra một dòng suối nhỏ trong mát, mặt trước bằng phẳng lạnh khổi sương, bên trên có một cây cầu đá bắc ngang qua suối, gần như chạm vào mặt nước, những bậc thềm đá nổi thẳng vào chính điện, những cột trụ ở mái hiên được chạm khắc tinh xảo theo phong cách cổ xưa cao lớn sừng sững. Điều kỳ lạ là đối diện với cửa chính điện có cắm một thanh kiếm, thân kiếm ngấp sâu vào tảng đá, chỉ chừa lại chuôi. Dưới ánh mặt trời, tảng đá phát ra một tia sáng vô cùng xinh đẹp, rực rỡ. Trọng Tử cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lạc Âm Phàm chưa lên điện ngay mà kéo con bé tới gian phòng thứ ba mà lúc trước Trọng Tử đã ở, nói: “Đây là phòng của ngươi, sau này ngươi ở đây nhé!”

“Vâng ạ!”

“Vi sư thường ngày đều ở trên điện.”

“Đệ tử nhớ rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm không nói nữa, buông bàn tay bé nhỏ của con bé ra, xoay người hướng về phía đại điện. Đi được mấy bước, chàng bỗng dừng lại, quay người nói: “Một canh giờ sau hãy vào đại điện gặp ta!”

Trọng Tử vội cung kính vâng lời, hiển nhiên không hiểu được ý tứ trong câu nói của Lạc Âm Phàm.

Người từng quen thuộc nay biến thành xa lạ, đứa trẻ trước mặt không còn là tiểu đồ đệ nghịch ngợm, luôn gây rối khiến chàng phải chú ý chỉ vì muốn được vào đại điện hầu hạ chàng năm đó nữa rồi. Lạc Âm Phàm không nói thêm câu nào, đi vào đại điện.

Một căn phòng đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, chăn đệm giản dị, trên bàn bày một số vật dụng nhỏ lẻ như: một chiếc lược bằng gỗ lim, một con chim bằng ngọc phi thúy, ngoài ra còn có năm chiếc bình ngọc nhỏ, không biết đựng những gì.

Nơi này đã từng có người ở? Trọng Tử ngạc nhiên nghi ngờ nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, ngồi xuống mép giường.

Con bé đã thấy rõ thần sắc vừa hiện lên rồi nhanh chóng biến mất trên gương mặt sư phụ lúc nãy, đó là cảm giác thất vọng, nhưng bản thân nó từ lúc bái sư đến giờ đâu có làm chuyện gì thất lễ, rốt cuộc vì sao sư phụ lại có vẻ thất vọng đến vậy? Mà thôi, đầu tiên vẫn nên chuẩn bị tâm lý tốt một chút, phải cố gắng chăm chỉ tu luyện mới được.

Làm đồ đệ duy nhất của Trọng Hoa tôn giả, Trọng Tử ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo, nhưng áp lực đè nặng lên lưng con bé cũng ngày một lớn. Mỗi tiếng nói, hành động hay năng lực của bản thân đều có liên quan mật thiết tới thể diện và danh dự của Trọng Hoa cung. Đêm đó, Lạc Âm Phàm đã dạy con bé phương pháp thổ nạp, Trọng Tử không dám lười biếng, chăm chỉ tu luyện, năm ngày sau mới nắm vững được điểm mấu chốt, tạm thời có

thể tự thu nhận linh khí của đất trời. Bên cạnh không có các huynh đệ, tỷ muội để so sánh, rất khó để có thể nhìn ra rốt cuộc con bé lĩnh hội được đến đâu, nó bần khoản đi tìm Lạc Âm Phàm để hỏi thì nhận được câu trả lời: “Rất tốt.” Lúc đó, Trọng Tử mới cảm thấy yên tâm.

Cuộc sống ở Trọng Hoa cung rất tự do, thoải mái, Lạc Âm Phàm thường ngày đều ở lì trong điện xử lý công việc, ngày nào Trọng Tử cũng vào điện vẫn an từ sáng sớm, sau đó ra ngoài luyện công. Mới đầu, con bé lo lắng ở đây chắc hẳn quy củ rất nghiêm ngặt, không dám nhiều lời, cũng không dám chạy nhảy lung tung, muốn đi đâu đều đứng ngoài điện xin phép Lạc Âm Phàm trước. Cứ như vậy, một tháng sau con bé mới dần phát hiện, vì sự tiếng tăm lẫy lừng này thoát nhìn có vẻ khó gần nhưng trên thực tế thì không nghiêm khắc như chương giáo và các vị tiên tôn khác. Chàng đối với con bé hết mực dịu dàng, tuy không hay khích lệ nhưng trước này chưa hề có nửa lời trách cứ, lời nói và hành động của con bé lại càng không có bất kỳ sự hạn chế nào.

Sáng sớm hôm đó, như thường lệ, Trọng Tử đứng ngoài cửa điện vẫn an Lạc Âm Phàm, thấy không có bài luyện công mới, con bé mới lớn mật thỉnh cầu: “Đệ tử đến Nam Hoa đã nhiều ngày, còn chưa biết hết các vị sư thúc và các sư huynh, sư tỷ, hôm nay đệ tử muốn đi gặp các đệ tử của chương giáo, tiên tôn để chào hỏi, chẳng hay sư phụ có điều gì dặn dò không ạ?”

Một lát sau, bên trong đại điện truyền đến một giọng nói lãnh đạm: “Đi đi!”

Sớm đoán được chàng sẽ đồng ý, Trọng Tử vui mừng khôn xiết. Trước tiên con bé đến ngọn núi cao nhất để bái kiến Ngu Độ, đúng lúc gặp Mẫn Vân Trung và Mộ Ngọc đang ở đó, nhân tiện hỏi thăm luôn thể. Ngu Độ từ trước tới nay vẫn luôn ôn hòa, Mẫn Vân Trung mặc dù lúc nào cũng nghiêm khắc, nói năng thận trọng nhưng thấy con bé ăn nói lễ phép, mặt mũi cũng không đến nỗi thì cũng hỏi thăm tình hình tu luyện của Trọng Tử và vài chuyện khác nữa. Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền đã đi ra ngoài nên Trọng Tử chỉ đến Thiên Cơ phong hỏi thăm vài vị đại đệ tử, sau cùng mới đến

Ngọc Thần phong, đúng lúc gặp Tần Kha vừa từ bên ngoài trở về. Nhìn thấy Trọng Tử, Tần Kha dừng bước.

Trước giờ Trọng Tử vẫn luôn sùng bái những người ưu tú, vả lại Tần Kha còn là ân nhân cứu mạng của nó, từ lâu nó đã muốn tới gặp hẳn. Con bé cúi người hành lễ. “Tần sư huynh vẫn khỏe chứ ạ?”

Ánh mắt của Tần Kha hết sức phức tạp, hẳn nhìn sâu vào mắt con bé rồi nói: “Tôn giả chắc hẳn đối xử với muội không tồi.”

Trọng Tử chỉ coi đó là sự quan tâm, thành thật trả lời: “Sư phụ đối với muội rất tốt.”

Tần Kha không nói tiếp nữa.

Thấy thái độ của hẳn lãnh đạm, Trọng Tử cảm thấy khó hiểu, bỗng nhiên giữa không trung, nó nghe thấy một tiếng gọi, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ đang ngự kiếm bay đến. Thiếu nữ đó khoảng mười ba, mười bốn tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, chính là Tư Mã Diệu Nguyên. “Thế tử!”

Tần Kha thản nhiên nói: “Ở đây không có thế tử gì cả.”

“Muội nhất thời vui mừng nên quên mất.” Tư Mã Diệu Nguyên có vẻ hơi bực. nhìn Trọng Tử đứng ở bên cạnh, giả vờ cười cười nói: “Hóa ra Trọng Tử sư muội cũng ở đây.”

Phát hiện ánh mắt kia tràn ngập sự hận thù, Trọng Tử hơi giật mình, ấn tượng của con bé với nàng ta chỉ đơn giản là vài phút gặp gỡ ngắn ngủi trên Lục Hợp điện hôm đó, rõ ràng đều là những đệ tử mới của Nam Hoa, trước nay nó chưa từng đắc tội với nàng ta, sao nàng ta lại có ý thù địch với nó chứ? Phải rồi, có hơn một trăm đứa trẻ vượt qua thử thách của các vị tiên trưởng mà chỉ duy nhất Trọng Tử được Trọng Hoa tôn giả nhận làm đồ đệ, khó tránh khỏi khiến người ta không phục. Sau khi suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân của vấn đề, Trọng Tử thản nhiên hành lễ. “Bái kiến sư tỷ!”

Tư Mã Diệu Nguyên không thèm để mắt tới con bé, quay sang Tần Kha, nói: “Sư huynh đi đâu vậy? Làm muội đi tìm mãi.”

Tần Kha không đáp lại mà hỏi lại: “Mộ sư thúc đâu?”

“Sư phụ bị sư tổ gọi đến chỗ chuông giáo rồi, chắc là có việc gì đó cần bàn bạc.” Tư Mã Diệu Nguyên trả lời lấy lệ rồi lại chỉ vào thanh kiếm, mỉm cười. “Muội mới học ngự kiếm, có chút không hiểu, sư phụ lại đi vắng nên mới sang đây tìm huynh nhờ chỉ bảo.”

Tần Kha gật đầu. “Đi theo ta!”

Hóa ra nàng ta là đồ đệ của thủ tọa đệ tử Mộ Ngọc, Trọng Tử thầm nghĩ, nghe nói Mộ Ngọc mới thu nhận một đệ tử mới, chính là Cử công chúa Tư Mã Diệu Nguyên, chẳng lẽ chính là nàng ta? Thấy Tần Kha muốn rời đi, con vé vôi vàng gọi với theo: “Tần sư huynh!”

“Có việc gì vậy?”

“Trọng Tử tới đây để cảm ơn sư huynh, về chuyện tua kiếm...”

“Đồng môn giúp đỡ nhau, không cần khách khí!”

Nhìn theo bóng dáng hai người họ rời đi, Trọng Tử bất giác cảm thấy buồn vô hạn. Từ lâu con bé đã phát hiện, không chỉ Tần Kha mà trên đường đi có rất nhiều người nhìn nó bằng ánh mắt kỳ quái, trong ánh mắt đó không chỉ có vẻ ngưỡng mộ mà còn đầy mâu thuẫn, như thể con bé là một tên trộm vậy.

Nghi hoặc càng nhiều thì sự đả kích càng lớn.

Không so sánh thì không biết, vừa so sánh đã giật bản mình. Nhập môn cùng lúc, vậy mà Tư Mã Diệu Nguyên đã nhanh chóng học xong thuật Ngự kiếm, con bé tuy đã rất cố gắng nhưng không ngờ vẫn còn kém xa, có phải sư phụ đã nhìn ra thiên tư của con bé hữu hạn nên mới thất vọng như vậy không?

“Có chuyện gì mà lại đứng đây một mình?” Có người nhẹ nhàng đặt tay lên vai Trọng Tử.

Giọng nói ôn hòa, có vẻ còn rất trẻ nhưng dường như lại thể hiện sự thân thiết của một vị trưởng bối, Trọng Tử ngẩng mặt nhìn, thấy rõ người vừa tới là ai thì vội vàng hành lễ. “Bái kiến thủ tọa sư thúc!”

Mộ Ngọc mỉm cười. “Người có thấy Diệu Nguyên đâu không?”

Trọng Tử nghĩ một lát rồi nói: “Vừa rồi hình như tỷ ấy cùng Tàn sư huynh lên núi rồi ạ!”

Mộ Ngọc gật đầu. “Theo tôn giả chăm chỉ tu luyện là được, không cần phải để ý tới những chuyện khác.”

Mộ Ngọc biết con bé đang nghĩ gì ư? Trọng Tử muốn nói nhưng lại thôi, thấp giọng vâng lời rồi bước nhanh về phía Tử Trúc phong.

Lạc Âm Phàm đang ngồi bên án nhưng trước mặt không có thư tín, chẳng hiểu người đang nghĩ gì.

Trọng Tử đứng dựa vào khung cửa, vẻ mặt thất thần. Tư chất không tốt mà lại có thể bái được một người hoàn mỹ, lợi hại như vậy làm sư phụ, lý do duy nhất có thể chấp nhận được là Trọng Tử quá may mắn. Mỗi lần tới kiểm tra con bé tu luyện đến đâu, chàng đều nói một câu: “Rất tốt.” Hóa ra đó chỉ là an ủi nó mà thôi.

Lạc Âm Phàm từ lâu đã phát hiện ra Trọng Tử đứng đó, liền lên tiếng: “Về rồi à?”

Trọng Tử thấy xấu hổ. “Đệ tử đã về từ lâu, chỉ là... không muốn quấy rầy sư phụ.”

Ngoài điện nhiều năm qua không có kết giới nhưng mãi không có người lui tới, lần này nàng đã trở về thật rồi, Lạc Âm Phàm giơ tay lên. “Vào đi!”

Biết sư phụ có việc cần dặn dò, Trọng Tử vội vã đi vào, đứng bên cạnh án thư.

Lạc Âm Phàm nói: “Vi sư muốn bế quan một tháng, ngươi cứ tu luyện linh lực như thường ngày, không có việc gì thì đừng chạy nhảy lung tung.”

Sư phụ đã lợi hại như vậy mà còn muốn bế quan tu luyện nữa sao? Trọng Tử càng thêm kính phục, cũng có chút thất vọng, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Sư phụ có thể bớt chút thời gian giúp đệ tử tu luyện được không ạ?”

Lạc Âm Phàm ra hiệu cho con bé nói tiếp.

Trọng Tử ấp úng nói: “Sư phụ không cần quá lo lắng, đệ tử dù thường ngày ngốc nghếch nhưng thật sự không quản khó khăn, gian khổ, cũng không sợ bị trách mắng, chỉ sợ là một người vô tích sự khiến người khác chê cười thôi.”

Lạc Âm Phàm nhìn con bé một lát, nói: “Đã có vi sư ở đây, những thuật pháp này ngươi có học hay không cũng không có gì quan trọng.”

Trọng Tử sững sốt, sau đó chợt hiểu ra câu nói của sư phụ có ý nghĩa gì, mặt nó lập tức nóng ran, chẳng trách sư phụ lại không có yêu cầu quá cao với con bé, hóa ra là vì lý do này, sư phụ có thừa năng lực để bảo vệ đồ đệ của mình. “Sư phụ đối với đệ tử rất tốt, đệ tử hiểu rõ, thế nhưng...” Trọng

Từ căn môi, dẫn đo hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Thế nhưng sư phụ cũng không thể bảo vệ đệ tử cả đời được.”

Mặc dù câu nói không có ý gì nhưng lại khiến người nghe phải suy nghĩ. Con bé có đủ lý do để không tin tưởng chàng bởi vì qua chuyện quá khứ kia, đến chính chàng cũng không còn lòng tin vào bản thân nữa. Việc trên đời này không ai lường trước được, cuộc chiến giữa Tiên môn và Ma tộc không biết lúc nào mới chấm dứt, có lẽ thật sự cần phải suy xét mọi khả năng có thể xảy ra.

“Nóng lòng hành sự để đạt được thành quả thì cuối cùng cũng chỉ là một người vô tích sự mà thôi.” Lạc Âm Phàm khẽ liếc mắt, một cuốn sách tự động bay đến, nằm gọn trong lòng bàn tay Trọng Tử. “Người chăm chỉ luyện công cũng tốt, cuốn sách này tuy không đến mức quá thần kỳ nhưng có thể giúp người có được nền móng thuật pháp cơ bản tốt nhất, trong một tháng vì sư không có ở đây, trước tiên người cứ tự tìm hiểu xem nhưng phải nhớ tu tập linh lực, điều đó là quan trọng hơn cả.”

Trọng Tử vui vẻ cầm cuốn sách, trở về thư phòng.

Thực ra Trọng Tử đang suy nghĩ tới chuyện khác. Nó thích nghe sư phụ căn dặn, thích được sư phụ bảo vệ và nuông chiều nhưng bản thân cũng hiểu sự việc không hề đơn giản. Thân là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả, nếu thật sự vô dụng như vậy thì sẽ chỉ làm mất mặt sư phụ mà thôi. Cái gọi là “Danh sư xuất cao đồ” có nghĩa là địa vị ở Tiên môn của chàng sẽ quyết định sự xuất sắc của con bé, bằng không, cho dù Lạc Âm Phàm có không ngại với người đời đi chăng nữa thì chính con bé cũng sẽ cảm thấy ngượng với sư môn. Chính vì sự chăm sóc và yêu mến quá đỗi của chàng mà Trọng Tử càng phải hiểu chuyện hơn mới phải.

Từ lúc Lạc Âm Phàm bế quan, Trọng Tử cũng chăm chỉ luyện tập thuật pháp cơ bản như trong sách hướng dẫn, khi không luyện công, có thời gian rảnh rỗi, thi thoảng con bé thường tới vấn an Ngũ Độ và hai vị tiên tôn Mẫn Vân Trung, Hành Huyền, nhân tiện tới thăm mấy vị sư thúc, sư huynh. Dần

dần Trọng Tử đã quen thuộc đường đi lối lại ở đây, cũng quen biết nhiều người hơn, trong đó có thủ tọa sư thúc Mộ Ngọc là hiền hòa nhất, khi tu hành có gì khó hiểu, chỉ cần tìm y nhờ giúp đỡ là được, còn Tần Kha vẫn đối xử lạnh nhạt với con bé như vậy.

Trọng Tử mơ hồ nhận ra lý do là vì sư phụ, không khỏi cảm thấy ám ức nhưng cũng thấy rất kỳ lạ. Một người như sư phụ, dù có không ôn hòa thì từ trước tới nay cũng chưa từng trách phạt bất kỳ đệ tử nào, tính tình lại vô cùng khoan dung, độ lượng, trên dưới đều nể phục, nếu phải so sánh với Ngu Độ và Mẫn Vân Trung thì Lạc Âm Phàm đối xử với đệ tử còn dịu dàng hơn hai người kia nhiều, vậy thì tại sao Tần Kha lại hết lần này tới lần khác cảm thấy bất mãn với sư phụ như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghi hoặc thì cũng chỉ để trong lòng mà thôi, con bé tuyệt nhiên không dám tùy tiện hỏi nhiều. Mọi người đều kiêng kỵ không muốn nhắc tới như vậy thì ắt là sự việc này không nhỏ chút nào.

Tư Mã Diệu Nguyên đang ngự kiếm bay tới, Trọng Tử phát hiện ra nàng ta không ưa mình nên lần nào gặp Diệu Nguyên, con bé cũng theo sát đám người Mộ Ngọc và Ngu Độ, để nàng ta không thể có cơ hội bắt nạt mình, đồng thời cũng lấy nàng ta ra làm mục tiêu phấn đấu, âm thầm phân tranh cao thấp. Từ lúc biết mình thiên tư hữu hạn, Trọng Tử cố gắng tranh thủ luyện tập ngày đêm, không lúc nào ngơi nghỉ, trong vòng một tháng, con bé đã gầy đi rất nhiều.

Sau khi xuất quan^[1], Lạc Âm Phàm liền tới kiểm tra xem con bé đã tu luyện đến đâu, nhìn thấy con bé gầy rộc đi, chàng không nói năng gì, chỉ dặn dò nó không nên luyện tập hăng say tới mức quên cả ngơi nghỉ, tập luyện nhanh quá cũng không phải là chuyện tốt. Ba tháng sau, chàng mới bắt đầu truyền dạy cho con bé thuật Ngự kiếm.

[1] Xuất quan: tu luyện xong, lại trở về với cuộc sống sinh hoạt thường ngày.

Đúng là “cần cù bù thông minh”, Trọng Tử khổ luyện suốt ba ngày trời, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng ngự kiếm bay trên không trung.

Mây trắng lững lờ, bông bèo trôi nổi giữa mười hai ngọn núi Nam Hoa. Trọng Tử cẩn thận ngự kiếm bay vòng quanh Tử Trúc phong vài vòng, quả nhiên trình độ đã đạt tới mức khiến nàng toại nguyện. Bỗng con bé nhìn thấy một bóng áo trắng từ trên mây đáp xuống, dưới chân người ấy là một luồng ánh sáng màu xanh lam, liền vui vẻ nghênh đón. “Tần sư huynh!”

Nhìn thấy con bé, Tần Kha đành phải đứng lại hỏi chuyện: “Đang học ngự kiếm à?”

Trọng Tử ngượng ngùng gật đầu.

Tần Kha thuận miệng hỏi thêm một, hai câu nữa rồi định rời đi, nhưng lúc xoay người, hần bỗng nhìn thấy Trọng Tử đang đứng trên một cây trượng ngắn, ánh mắt phút chốc trở nên băng giá. “Tôn giả đưa cho muội pháp khí này à?”

Cảm thấy bất ổn, Trọng Tử liền giải thích: “Là sư phụ ban tặng cho muội, tên của nó là Tinh Xán.”

Sắc mặt Tần Kha cực kỳ khó coi, lát sau, hần cười lạnh lùng, nói: “Tôn giả khá lắm, dễ dàng thu nhận đệ tử mới, đương nhiên là chẳng xem trọng cái gì rồi, pháp khí cũng là gì chứ?” Nói xong, hần bỏ nàng lại, xoay người rời đi.

Trọng Tử đứng ngây như phỗng. Lúc chọn pháp khí, sư phụ không chọn kiếm cho con bé mà chỉ ban cho nó cây trượng ngắn này. Nói ra thì thấy cũng rất kỳ quái, trông cây Tinh Xán này rất tinh xảo và xinh xắn, khi sử dụng cũng thuận lợi vô cùng, còn có cảm giác vô cùng thân thiết, dường như trời sinh ra nó và Trọng Tử là một cặp. Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy cây trượng này, Tần Kha lại tức giận đến thế!

Tâm trạng vui vẻ hoàn toàn biến mất, Trọng Tử yên lặng xoay người, định quay về Tử Trúc phong. Trước mặt, Tư Mã Diệu Nguyên lại đang ngự kiếm bay đến.

Tư Mã Diệu Nguyên thiên tư phi phàm, tiến bộ rất nhanh, không những được Mộ Ngọc tán thưởng mà ngay cả Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng thường xuyên khen ngợi nàng ta, không còn nghiêm khắc với nàng ta như lúc đầu nữa. Vốn được sủng ái ở hoàng cung, bây giờ lại nổi trội nhất đám tân đệ tử của Nam Hoa, nàng ta càng thêm kiêu ngạo, không khác gì Văn Linh Chi năm xưa. Chúng đệ tử không ai chịu nổi vẻ hống hách, khinh khỉnh của Tư Mã Diệu Nguyên nên đều kiếm cơ tránh xa nàng ta, nhưng đương nhiên cũng không thiếu những thành phần bám gót nàng ta mà hung hăng càn quấy.

Nhưng lại có những người chỉ thích vẻ bề ngoài của các cô gái chứ chưa chắc đã thích vì thuật phát cao cường. Ngày đó, trên đại điện, Trọng Tử mặt mày sáng sủa, xinh đẹp tuyệt trần đã khiến mấy cậu con trai cùng lứa tuổi len lén quay sang bình luận với nhau, hơn nữa, Trọng Tử hành sự vô cùng khiêm tốn, lễ phép, mặc dù là đồ đệ của Lạc Âm Phàm nhưng cũng chưa từng lấy thân phận của mình để đi ức hiếp người khác, bởi vậy thiên tư của con bé có hơi thua kém một chút nhưng trong đám tân đệ tử thì con bé vẫn được chào đón hơn Tư Mã Diệu Nguyên.

Thấy con bé từ chỗ Tần Kha đi ra, sắc mặt Tư Mã Diệu Nguyên liền sa sầm, nàng ta giả vờ cười nói: “Trọng Tử sư muội cũng biết ngự kiếm rồi sao? Ô! Kia là cái gì vậy, gây chông à?”

“Đây là cây trượng sư phụ ban tặng cho muội, nó có tên là Tinh Xán.” Trọng Tử thản nhiên hành lễ, thầm nghĩ có giỏi thì người cứ xúc phạm tới sư phụ của ta đi!

Tư Mã Diệu Nguyên quả nhiên chuyển chủ đề câu chuyện, nói: “Thuật Ngự kiếm của sư muội cũng không đến nỗi tồi nhỉ?”

Trọng Tử nhìn nàng ta đứng vững trên thân kiếm, mình thì đang run rẩy đứng trên thân trượng, cười khỏ nói: “Trọng Tử ngốc nghếch, miễn cưỡng mới ngự được trượng, khiến sư tỷ chê cười rồi.”

“Muội quá khiêm tốn rồi!” Tư Mã Diệu Nguyên chớp mắt, nói: “Đồ đệ giỏi của Trọng Hoa tôn giả, chúng ta đâu dám so bì!”

Nghe thấy hàm ý khích bác trong câu nói này, Trọng Tử liền đáp: “Muội có việc xin cáo lui, lúc khác sẽ tới tìm sư tỷ hàn huyên.” Nói xong Trọng Tử vội thúc Tinh Xán bay qua ngọn núi cao nhất mà rời đi.

Tư Mã Diệu Nguyên nào dễ dàng buông tha cho con bé, nàng ta bắm đầu ngón tay bắn chuông.

Trọng Tử vốn đã ngằm phòng bị, nghe được tiếng gió rít thì nhanh chóng tránh sang một bên, đáng tiếc con bé mới chỉ học ngự kiếm có ba ngày, chưa thể kiểm soát Tinh Xán một cách thành thục được, trong tình thế cấp bách, mặc dù đã né tránh được ám khí nhưng cơ thể lại mất thăng bằng, nó liền rơi từ trên Tinh Xán xuống.

Tư Mã Diệu Nguyên hô to: “Sư muội!”

Biết rõ nàng ta chỉ làm bộ làm tịch như vậy, Trọng Tử cắn chặt răng, không hề cảm thấy sợ hãi. Mới học thuật Ngự kiếm, khó tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vậy Lạc Âm Phàm đã ban cho con bé một câu chú hộ thân, hướng chỉ Tinh Xán lại là một vật có tính thông linh, thấy chủ nhân gặp nạn, nó vội bay tới cứu.

Chú hộ thân chưa kịp phát huy tác dụng, Tinh Xán cũng chưa kịp bay tới thì đã có một người bay tới đỡ con bé trên không trung.

“Thật quá đáng!” Đó là một nữ nhân ngoài ba mươi tuổi, thân thể đầy đà, dung mạo phúc hậu, y phục hết sức bình thường, chất liệu vải cũng

không được tốt cho lắm, màu sắc lại sặc sỡ nhưng khuôn mặt thoạt nhìn lại có cảm giác vô cùng thân thiết.

Tinh Xán bay đến bên cạnh, âm ức lượng vòng quanh, năng lực của chủ nhân hiện tại so với chủ nhân trước kia đúng là chênh lệch quá lớn.

Trọng Tử vội vàng nói lời tạ ơn, đưa tay thu hồi Tinh Xán, vuốt ve thân nó tỏ vẻ an ủi.

Nữ nhân đó cao giọng quát: “Tur Mã Diệu Nguyên!”

“Yên Chân Châu đó ư?” Tur Mã Diệu Nguyên không cử động, vẫn đứng đó mỉm cười. “Người gọi ta có chuyện gì?”

Yên Chân Châu sững sốt, kìm nén cơn tức giận, gọi một tiếng: “Sur cô” rồi nói: “Giữa đồng môn với nhau, đáng lẽ nên giữ hòa khí, tại sao sur cô có thể bắt nạt sur muội của mình như vậy?”

Tur Mã Diệu Nguyên nói: “Lời người nói thật kỳ quái, người nhìn thấy ta bắt nạt muội ấy ư?”

“Rõ ràng sur cô đã bán ám khí, còn không thừa nhận?” Yên Chân Châu trừng mắt nói. “Sur cô mới đến Nam Hoa có vài ngày... Nếu không phải ta nể mặt chủ tọa thì...”

Tur Mã Diệu Nguyên “hừ” một tiếng. “Thì người sẽ thế nào?”

Trọng Tử đã hiểu ra thân phận của Yên Chân Châu, biết nàng ấy so với mình còn kém một bậc, tranh chấp nhất định sẽ không lại được với Diệu Nguyên, liền vội vàng can ngăn.

Đang ồn ào tranh luận, bỗng có người lên giọng trách mắng: “Cãi nhau om sòm, còn ra thế thống gì nữa!”

Ba người đồng thời xoay mặt lại nhìn, chỉ thấy một vị cô nương trẻ tuổi đang đứng trong mây, khoác trên mình bộ y phục màu xanh da trời trang nhã, cơ thể yếu điệu, mềm mại như nước, dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt lãnh đạm, tựa hồ không thích giao tiếp với bất cứ ai.

Giọng quát rất lớn, thăm đoán vị cô nương này có thân phận đặc biệt, Trọng Tử lập tức cung kính cúi đầu, Tư Mã Diệu Nguyên thì chỉ đứng nhìn vẻ mặt nghi hoặc.

Đúng lúc đó, bên cạnh có vài nữ đệ tử đi ngang qua, nhận ra vị cô nương đó đều vội vã dừng lại mỉm cười, hành lễ. “Văn sư cô xuất quan lúc nào thế ạ?”

Vị cô nương họ Văn đó nhìn mấy người kia một cái rồi lại nhìn Yên Chân Châu.

Yên Chân Châu không vui chút nào, miễn cưỡng hành lễ. “Văn sư cô tồ!”

Trọng Tử lập tức hiểu ra bối phận của vị cô nương họ Văn đó, liền hành lễ, miệng gọi “sư cô” nhưng trong lòng cười thầm, tôn sư kính trưởng là truyền thống tốt đẹp bao đời nay của Nam Hoa, Tư Mã Diệu Nguyên mới dùng thân phận “sư cô” để bắt nạt người khác, lúc này bỗng nhiên xuất hiện một “sư cô tồ”.

“Có chuyện gì mà tranh cãi âm ỉ thế?”

“Bẩm sư cô, vừa rồi...” Không đợi Yên Chân Châu mở miệng, Tư Mã Diệu Nguyên đã giành nói trước. “Diệu Nguyên không kịp ra tay cứu giúp, liền bị tiểu bối kia nói là đệ tử bắt nạt sư muội, đây là đạo lý gì chứ?”

Văn Linh Chi nhú mày, nói: “Ta đang hỏi ngươi sao?”

Mặt Tư Mã Diêu Nguyên đỏ rần lên, cổ kìm nén cơn bực tức. “Sự cô dạy chí phải, trong lòng Diêu Nguyên có chút oan khuất nên mới nóng nảy như vậy.”

Văn Linh Chi chuyển hướng sang Trọng Tử, hỏi: “Người là đồ đệ của ai?”

Trọng Tử tiến lên trả lời: “Trọng Tử là đồ đệ của Trọng Hoa cung, bá kiến sư cô!”

Văn Linh Chi nghe vậy thì mặt biến sắc, kinh ngạc nói: “Người tên gì cơ?”

Trọng Tử nói lại tên mình lần nữa, trong lòng khẽ rúng động, lẽ nào dám người Tần Kha có thái độ kỳ quái đối với mình là vì cái tên này? Sư phụ bỗng nhiên ban tên cho, đích thị là có chuyện gì đó đằng sau cái tên này.

“Người chính là đồ đệ mà Trọng Hoa tôn giả mới thu nhận ư?”

“Vâng ạ!”

Văn Linh Chi lẩm bẫm nói: “Trọng Tử, thảo nào...” Thảo nào nàng ta vừa mới xuất quan đã nghe tin Trọng Hoa tôn giả thu nhận đồ đệ nhưng không ai nhắc đến tên của đồ đệ mới này.

Thấy Văn Linh Chi đối xử với Trọng Tử có điểm khác biệt, Tư Mã Diêu Nguyên nhẫn nại hơn một chút, lạnh lùng nói: “Đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả nên chắc là sư cô phải nể tình hơn rồi, Diêu Nguyên không còn lời nào để nói nữa, xin cáo lui.”

Văn Linh Chi tự trấn tĩnh lại, thản nhiên nói: “Trên người con bé có tiên chú, ắt là tôn giả lưu lại, người có oan uổng hay không, tôn giả sẽ tự hiểu

rõ, cần gì tới ta nề tình hay không.”

Mặt Tư Mã Diệu Nguyên trắng bệch, cắt không còn giọt máu.

“Đây là nơi tu hành thanh tịnh, không được tranh cãi âm ỉ nữa.” Văn Linh Chi bỏ lại câu nói này rồi ngự kiếm bay đi.

Trọng Tử trở lại Trọng Hoa cung, nhìn thấy Lạc Âm Phàm đang đứng bên bờ Tứ Hải, vội vàng bước tới. “Su phụ, đệ tử về rồi ạ!”

Lạc Âm Phàm chỉ ừ hử.

Bên cạnh là những làn khói lạnh phiêu tán, trên mặt đất, mây trắng bông bồng trôi, khiến su phụ vốn cao cao tại thượng lúc này có vẻ thân thiết đến lạ kỳ. Từ lúc phát hiện chàng không lạnh lùng giống như vẻ bề ngoài mà rất nuông chiều và nhân nhượng với mình, cảm giác kính sợ trong lòng con bé đã giảm đi nhiều, nó nhìn theo ánh mắt của Lạc Âm Phàm rồi mạo muội hỏi: “Đây có phải là... kiếm của su phụ không ạ?”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Thần kiếm! Trọng Tử chớp chớp đôi mắt phượng. “Đệ tử biết, nó có tên là Mặc Phong.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu. “Nó tên là Trục Ba.”

Trục Ba? Trọng Tử xấu hổ nói: “Đệ tử nghe người ta nói, kiếm của su phụ tên là Mặc Phong.”

“Ừ.”

“Vậy thanh Trục Ba này...”

“Không dùng đến nữa.”

Hóa ra sư phụ đã thay đổi pháp khí! Trọng Tử ngẩng mặt nhìn chuôi kiếm xinh đẹp, thầm tiếc nuối cho số phận của nó, do dự một lát, nói: “Không phải sư phụ nói là, lựa chọn pháp khí thì không thể tùy tiện thay đổi, nếu không tất sẽ bị nguyên rủa, thi triển thuật pháp sẽ bị hạn chế ư? Sao sư phụ lại không dùng tới nó nữa? Nó không tốt bằng thanh Mặc Phong sao?”

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn Trọng Tử, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Bởi vì sư phụ đã từng làm sai một việc.”

Bởi vì chàng không tin nàng không thể thành ma, ngay cả Ma kiếm nằm trong tay nàng, nàng cũng thà chết dưới lưỡi kiếm của chàng chứ không chịu thành ma. Bây giờ nàng đã trở về bên cạnh chàng rồi, chàng có thể bù đắp cho nàng! Cảm lấy đôi tay nhỏ bé, chàng chậm rãi ngồi xuống, nhìn sâu vào đôi mắt Trọng Tử, nói: “Đừng để sư phụ phải dùng tới nó nữa, nhớ chưa?”

Không tự tin, muốn có một sự xác nhận. Không ai ngờ được, câu nói này lại được thốt ra từ chính miệng chàng, còn là nói với đồ đệ của mình. Trọng Tử trở nên ngây ngốc.

Những câu chuyện về sư phụ, Trọng Tử ít nhiều cũng đã nghe qua, người đã từng phong ấn loài Thần phượng, chém chết ba tên thi vương^[2], tu bỏ lò chân quân, canh giữ thông thiên môn, thậm chí còn một mình xông vào ma giới, không có chuyện gì là không kinh thiên động địa. Trong lòng Trọng Tử, sư phụ là hoàn mỹ nhất, thuật pháp, tướng mạo, sự quyết đoán, mưu trí độc nhất vô nhị, vang danh thiên hạ, bốn phương kính ngưỡng, sao có thể làm chuyện gì sai được? Lỗi lầm nào có thể khiến sư phụ áy náy đến tận bây giờ?

[2] Thi vương: vua xác chết.

Con người đen sâu thăm thẳm che giấu một tia bi thương thăm sâu đến tận xương tủy khiến Trọng Tử cũng vì thế mà đau đớn theo. Trọng Tử muốn an ủi chàng, liền gật đầu đồng ý.

Lạc Âm Phàm như vừa thở phào nhẹ nhõm, chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt thon nhỏ gầy guộc đến đáng thương của Trọng Tử, khóe môi cong lên, lộ ra vài tia yêu thương. “Ban đêm người vẫn luyện công đấy à? Nghe lời sư phụ, tu tiên đừng nên nóng vội!”

Trọng Tử đang ngẩn người, đâu nghe thấy những lời sư phụ nói.

Vị thần tiên luôn toát lên vẻ thoát tục và lạnh lùng đến mức khó có thể tiếp cận này chắc sẽ không bao giờ biết cười chứ? Nhưng bây giờ, Trọng Tử đã nhìn thấy chàng cười, một nụ cười mỉm như có như không. Nụ cười này, hình như Trọng Tử đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

So sánh với Tư Mã Diệu Nguyên, Trọng Tử lại thấy mình còn thua kém xa, chỉ biết tự trách mình tài nghệ không bằng người ta, bởi vậy vẫn chưa nhắc tới chuyện bị Tư Mã Diệu Nguyên bắt nạt với Lạc Âm Phàm. Ai ngờ hai ngày sau, khi Trọng Tử tới ngọn núi cao nhất thì phát hiện tất cả các đệ tử trên dưới Nam Hoa đều đã thay đổi thái độ với nó, có khách khí, có cung kính, có thân thiết, cũng có cả sự ghen ghét và lạnh nhạt, sau đó Ngu Độ hỏi con bé có bị thương không, lúc đó Trọng Tử mới biết hóa ra Tư Mã Diệu Nguyên đã bị trách phạt.

Ngu Độ vẫn đối với con bé thân thiết như trước, ngay cả một người nghiêm nghị như Mẫn Vân Trung cũng không biểu lộ vẻ bất mãn, hiển nhiên không ngoài dự liệu của con bé.

Mặc dù cảm thấy hơi xấu hổ nhưng Trọng Tử vẫn cảm thấy có chút kiêu ngạo, song con bé hiểu rõ, Tiên môn và Ma tộc đã chinh chiến bao năm qua, là đệ tử Tiên môn thì ai cũng vô cùng coi trọng thuật pháp, đối với một đồ đệ có thiên tư ưu việt như vậy thì đám người Ngu Độ ngoài mặt nghiêm khắc, trách phạt cho lấy lệ, còn bên trong thì vẫn ra sức bảo vệ nàng ta. Nếu

là một đệ tử tầm thường bị bắt nạt thì chỉ biết nuốt giận vào lòng, nếu thật sự có làm lớn chuyện thì nàng ta chắc cũng chỉ bị quở trách vài câu. Bản thân Trọng Tử sở dĩ có được sự công bằng như vậy hoàn toàn là do có sự phụ che chở, nhưng như thế này khó có thể tránh khỏi khiến người khác hiểu lầm, nhất là Mộ Ngọc và Tần Kha.

Từ trước tới nay, Trọng Tử rất kính phục thủ tọa sư thúc Mộ Ngọc, người luôn tỏ ra thân thiết với mọi người, trên dưới đối xử bình đẳng, được các đệ tử ủng hộ. Lần này khiến đồ đệ của người bị trách phạt, Trọng Tử cảm thấy bất an, cho đến khi Mộ Ngọc mỉm cười, đi đến bên nó, vỗ vỗ vai nó như mọi lần thì con bé mới cảm thấy yên lòng.

Tần Kha đang ở khúc quanh của hành lang nói chuyện với một người nào đó.

“Lễ vật mừng thọ Ngọc Hư chương giáo Côn Luân phái đã chuẩn bị xong cả rồi, chương giáo nói tháng sau sẽ để người đem đi.”

“Ta biết rồi.”

“Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung cũng sẽ tới, ý của sư phụ ta là người có thể đi cùng hắn, như vậy trên đường có thể phối hợp bảo vệ lẫn nhau.”

Tần Kha đáp một tiếng tỏ vẻ đồng tình, rồi lại nói: “Bao lâu nữa Trác sư huynh mới tới?”

“Thật ra huynh ấy vẫn chưa đồng ý tới, ý của sư phụ ta, người cũng biết rồi đấy, ông ấy muốn người tự mình mời Trác sư huynh một câu.”

Trọng Tử đứng một bên nhìn mà thấy kinh ngạc, người đang nói chuyện với Tần Kha chính là vị cô nương dung mạo tuyệt trần hôm trước đã gặp, cô nương ấy họ Văn, là Văn sư cô, chỉ có điều bầu không khí giữa hai người họ có vẻ hơi kỳ quái. Tần Kha đứng trước mặt Văn sư cô rõ ràng ôn hòa

hơn thường ngày rất nhiều, trái lại, vị Văn sư cô này vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm vốn có, tựa hồ chẳng có bất cứ chuyện gì liên quan đến sư cô ấy.

Đã dặn dò mọi chuyện xong, vị cô nương họ Văn xoay người rời đi. Tần Kha bỗng gọi giật nàng ta lại. “Sự việc đó, là sư cô nói cho Trác sư huynh đúng không?”

Văn Linh Chi dừng bước nhưng không quay đầu lại, nói: “Chẳng lẽ hẳn không cần biết để cả đời sống trong sự lừa dối hay sao? Ta xưa nay vốn không phải người độ lượng gì cho cam, chuyện xấu mình đã làm thì ta nhận, nhưng tuyệt đối không muốn người khác mượn gió bẻ măng, đổ mọi trách nhiệm lên đầu ta.”

“Ta không có ý đó.” Tần Kha trầm mặc trong chốc lát rồi nói. “Hắn vốn là người tốt.”

“Thế thì liên quan gì tới ta kia chứ?” Văn Linh Chi lạnh lùng bỏ lại câu nói này rồi rời đi.

Xoay người lại, chợt nhìn thấy Trọng Tử, Tần Kha nhíu mày, không nói gì, đi thẳng.

Rốt cuộc thì chuyện này có liên quan gì tới mình? Mình đâu có chọc tức huynh ấy? Trọng Tử cảm thấy vô cùng âm ức, ủ rũ quay về Tử Trúc phong, liền thấy một vị cô nương đang ngự kiếm đứng giữa những đám mây ngoài Tử Trúc phong.

Chương 34: Trọng Nhi của sư phụ

Trọng Tử nhận ra ngay vị cô nương kia. Vì vẫn cảm kích nàng ấy hôm trước đã ra tay cứu giúp nên con bé chủ động bước tới thăm hỏi trước: “Tỷ... đến tìm sư phụ của muội sao?”

Yên Chân Châu lắc đầu, không nói gì.

Trọng Tử lẩm bẩm: “Muội vừa gặp lại vị Văn sư cô kia, chỉ có điều không biết sư cô ấy là môn hạ của vị tiên tôn nào...”

Yên Chân Châu đáp: “Sư cô ấy tên là Văn Linh Chi, đệ tử thân truyền của Mẫn tiên tôn, hai mươi chín tuổi tu thành tiên cốt.”

Sớm đã nghe nói Nam Hoa có “Tuyệt Linh Chi”, hóa ra là nàng ta, chẳng trách lại đẹp và lạnh lùng như vậy! Trọng Tử suy nghĩ một chút rồi nói: “Sư cô ấy... vốn không thích giao thiệp với ai sao?”

Yên Chân Châu nghe thế thì cười rộ lên. “Sư cô ấy ư? Trước kia là một đóa hoa của Nam Hoa, thiên tư rất cao, được các vị tiên tôn coi trọng nên rất kiêu ngạo. Mẫn tiên tôn vốn trông mong sư cô ấy phát huy tài năng, làm nở mày nở mặt ông ấy và Tiên môn, ai ngờ sau này sư cô ấy lại tự tay bẻ gãy bội kiếm, suýt nữa khiến Mẫn tiên tôn tức chết, sau đó thì sư cô ấy biến thành như vậy.”

“Sao sư cô ấy lại bẻ gãy kiếm chứ?” Trọng Tử giật mình, trong Tiên môn, người nào không biết tới tầm quan trọng của pháp khí thì sẽ bị pháp khí đó nguyên rửa, chính tay mình bẻ gãy kiếm, quả là đáng tiếc vô cùng.

“Ai biết được, có lẽ là...” Nhắc tới việc này, Yên Chân Châu cũng cảm thấy khó tin, may mà từ trước tới nay nàng không thích tự mình đi tìm kiếm sự phiền não, chỉ “hừ” một tiếng, nói: “Ta thấy sư cô ấy bây giờ nhìn còn thuận mắt hơn xưa đấy!”

Yên Chân Châu quả nhiên là một người thẳng tính. Trọng Tử thầm nghĩ, đành lòng vứt bỏ thứ quan trọng nhất đối với mình, chứng tỏ vị Văn sư cô

này đã quyết tâm rất lớn! Mọi người trên dưới Nam Hoa đều có những chuyện xưa cũ của riêng mình, có bao nhiêu chuyện mà bản thân Trọng Tử không biết đây, bao gồm cả chuyện của sư phụ nữa...

Yên Chân Châu nhìn cây Tinh Xán trên tay Trọng Tử, hồi lâu sau thờ dãi nói: “Thật sự là không giống chút nào, chẳng hiểu tôn giả nghĩ gì nữa!”

Trọng Tử liền hỏi: “Cái gì cơ?”

Yên Chân Châu lảng sang chuyện khác: “Tôn giả đối với muội thật tốt.”

Trọng Tử thấp giọng nói: “Các tỷ đều không thích muội, vì sao vậy?”

Yên Chân Châu xoa đầu con bé, nói: “Đâu có! Mau quay về đi!”

Trọng Tử khẽ kéo ống tay của nàng ấy. “Chân Châu!”

Yên Chân Châu hơi sững sốt, cười nói: “Mặc dù ta thấp hơn muội một bậc nhưng lại lớn tuổi hơn muội. Nếu muội bằng lòng có thể gọi ta là tỷ tỷ.”

Trọng Tử vốn muốn tiếp cận nàng ấy, nghe vậy thì vô cùng vui sướng. “Chân Châu tỷ tỷ, muội mới tới, không biết trước đây đã xảy ra những chuyện gì, cũng chưa nắm rõ quy củ, mong tỷ tỷ chỉ dạy muội.”

“Muội muốn biết điều gì?”

“Có phải bọn tỷ đều không thích nhìn thấy muội không?”

“Không phải!”

“Ý của muội là... bọn Tàn sư huynh cơ?”

“Tần Kha? Muội muốn nói tới thúc ấy à?”

Trọng Tử nói quanh co: “Muội chỉ là... Tần sư huynh rất lợi hại, không phải sao? Hơn nữa, huynh ấy còn xuống nhân gian làm được biết bao việc lớn, mọi người ai cũng tôn kính huynh ấy.”

“Đúng là thúc ấy không tệ.” Yên Chân Châu lắc đầu. “Không phải thúc ấy ghét muội đâu, chuyện này thực ra có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì ạ?”

“Bởi vì muội tên là Trọng Tử.”

Trọng Tử càng nghe càng không hiểu.

Yên Chân Châu khẽ nói: “Trước muội thật ra còn một sư tỷ nữa.”

Sư tỷ? Trọng Tử thật sự choáng váng, hóa ra mình không phải là đồ đệ duy nhất của sư phụ, nhưng chuyện này sư phụ chưa từng nhắc đến.

“Vậy tỷ ấy giờ ở đâu?”

“Muội ấy ư? Chết rồi.”

Câu trả lời đúng như những gì dự liệu, chẳng trách sư phụ lại đau lòng đến vậy, Trọng Tử cảm thấy khó chịu. “Tỷ ấy... tốt lắm à?”

“Muội ấy tốt lắm, rất nhiều người quý mến muội ấy.”

“Tỷ ấy lợi hại lắm ư?”

“Muội ấy không lợi hại chút nào, muội ấy không được học nhiều thuật pháp.”

Đúng rồi, sư phụ có nói không học thuật pháp cũng không có gì đáng lo, Trọng Tử siết chặt các ngón tay, nói: “Tỷ ấy chết trong tay Ma tộc sao?”

Yên Chân Châu lắc đầu.

“...”

“Chính tay tôn giả đã giết muội ấy.” Yên Chân Châu thản nhiên nói. “Muội ấy sớm đã bị trục xuất khỏi sư môn.”

Ý tứ của cụm từ “chính tay giết chết” có nghĩa là gì cũng không khó lý giải, rốt cuộc tỷ ấy đã phạm phải tội gì mới có thể bị trục xuất khỏi sư môn chứ? Nhất định là khi sư diệt tổ^[1], tội ác tày trời.

[1] Khi sư diệt tổ: khinh thường sư phụ, diệt vong tổ tiên.

Sư phụ nói, người đã làm sai một việc.

Mặt Trọng Tử trắng bệch, điều khiến con bé thật sự khiếp sợ chính là câu nói sau cùng của Yên Chân Châu: “Muội ấy tên là Trọng Tử.”

Sự lạnh nhạt của Tần Kha, ánh mắt kỳ quái của mọi người, cả sự che chở và nuông chiều của sư phụ, tất thảy bỗng được lý giải một cách hợp lý nhất.

Thanh Trục Ba vẫn cắm sâu vào tảng đá như trước, không nhúc nhích. Trọng Tử yên lặng ngồi bên bờ Tứ Hải, thần thờ.

Có thể thấy sư phụ rất yêu quý vị sư tử kia, mặc dù tử ấy có phạm phải bất cứ lỗi lầm nào, nặng hay nhẹ thì người vẫn tha thứ, mặc dù tử ấy đã bị trục xuất khỏi sư môn nhưng sư phụ vẫn luôn nhớ thương tử ấy. Lúc người đích thân ra tay giết chết tử ấy, chắc hẳn người đã rất tức giận nhưng cũng rất đau lòng, có phải thế không?

Càng suy nghĩ về vị sư tử chưa từng gặp mặt kia, thái độ của Trọng Tử càng từ cảm thương liền biến thành chán ghét. Sư phụ yêu mến tử ấy như vậy, đối tốt với tử ấy như vậy, thậm chí còn dồn hết tình yêu thương đó lên mình, vậy mà tử ấy đã làm sư phụ thất vọng, khiến người đau khổ, thậm chí còn làm hại người phải đoạn tuyệt với bội kiếm.

[©STENT](#)

Càng thương cảm bao nhiêu thì càng tức giận bấy nhiêu nhưng cũng không thể so sánh với nỗi thất vọng đang tràn ngập cõi lòng Trọng Tử. Sư phụ yêu mến con bé vì người coi con bé là vị sư tử quá cổ kia, người có ghét con bé thì cũng là vì tử ấy. Tất cả những gì con bé đang có: pháp khí, tên gọi, chỗ ở trong Trọng Hoa cung đều là thừa hưởng từ vị sư tử đó, khó trách sao người ta lại coi con bé như một tên trộm đáng ghét. Tất cả những gì vốn thuộc về tử ấy, yêu và hận, thích thú và chán ghét, tất cả đều rơi hết xuống người con bé, chờ nó tới để nhận lấy. Sự cung chiều, bảo vệ của sư phụ bấy lâu nay hóa ra không phải dành cho mình. Là mình vọng tưởng mà thôi. Trọng Tử cúi đầu nhìn Tinh Xán, lẩm bẩm: “Cái này cũng là của tử ấy sao?”

Ban ngày Lạc Âm Phàm đi ra ngoài giải quyết công việc, đến lúc trở lại Trọng Hoa cung thì trời đã tối, theo thói quen, chàng lại tới xem tiểu đồ đệ đang làm gì nhưng kết quả lại khiến chàng biến sắc, trong ngoài cung không thấy bóng dáng của tiểu đồ đệ đâu khiến chàng cảm thấy vô cùng tức

giận. Ngay cả tiên chú chàng lưu lại trên người con bé cũng không thấy phản ứng, cứ như con bé đã tan biến vào hư không vậy.

Thần khí của một người đang sống không còn nữa thì có nghĩa là gì, Lạc Âm Phàm là người hiểu rõ nhất, chàng lập tức hoảng hồn. Chàng lại không để tâm khiến nàng gặp chuyện không may rồi! Nếu nàng thực sự...

Khắp nơi trên Tử Trúc phong đã được lập kết giới, về lý mà nói thì sẽ không có vấn đề gì đáng ngại. Lạc Âm Phàm tự an ủi rồi chạy khắp các gian phòng trong Trọng Hoa cung tìm kiếm một lần nữa nhưng cũng không thấy bóng dáng Trọng Tử đâu, tâm trạng bất giác trầm hẳn xuống.

Với tính cách của con bé thì nó sẽ không tự ý rời khỏi Nam Hoa phong, vậy tại sao tiên chú lại mất hiệu lực? Lẽ nào mấy người Ngũ Độ đã...

Không thể như vậy được! Chàng đã dùng pháp lực tu luyện suốt quãng thời gian qua để che giấu luồng sát khí trong người con bé, trừ khi có người nào đó có pháp lực cao cường hơn chàng, bằng không, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện được bí mật này.

Rừng trúc bạt ngàn phủ khắp Tử Trúc phong, không thể nhìn rõ dưới đó có những gì đang ẩn nấp. Tìm kiếm cả rừng trúc một lượt nhưng vẫn không thấy Trọng Tử, Lạc Âm Phàm không còn giữ được vẻ bình tĩnh đến lạnh lùng thường ngày nữa, cuối cùng chàng quyết định tới ngọn núi cao nhất Nam Hoa để tìm, ai ngờ vừa định ngự kiếm bay đi thì tiên chú chợt có phản ứng.

Trong rừng trúc phía sau ngọn núi có một hơi thở mỏng manh lúc ẩn lúc hiện.

Mây mù buổi hoàng hôn che phủ cả khu rừng, con bé khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, bên cạnh là con nghê đang nằm ngủ. Hóa ra từ lúc nghe được câu chuyện về vị sư tử kia, Trọng Tử càng nghĩ càng không thể hiểu được, về đến phòng liền dốc sức nghiên cứu cuốn sách sư

phụ đưa, quyết tâm phải xuất sắc hơn vị sư tử kia, tình cờ nhìn thấy Tử linh thuật, nó bèn luyện tập, nhưng tập cả nửa ngày mà vẫn chẳng có kết quả, bèn chạy đến chỗ con nghê nhờ trợ giúp, không ngờ con nghê thấy tư chất của con bé kém xa Trọng Tử trước đây thì chẳng muốn luyện tập với nó, nằm ườn một chỗ mà ngủ, con bé thấy vậy thì nổi giận đùng đùng, luyện tập một mình cho đến tận khi trời tối.

“Trọng Nhi!” Giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên nhưng trong đó còn ẩn chứa sự lo lắng khiến Trọng Tử bỗng có cảm giác xa lạ.

Trọng Nhi? Sư phụ đang gọi con bé hay gọi ai?

Đúng lúc Trọng Tử mở mắt ra thì một đôi tay đã ôm lấy con bé, bé nó lên.

Hàng lông mày díp chặt, hai con ngươi sâu thẳm, tràn ngập vẻ lo âu, nhìn một lượt khắp người Trọng Tử. Người trước mắt không còn là vị thần tiên lạnh lùng như lúc mới gặp nữa mà chỉ là một sư phụ đang lo lắng dè dè bé nhỏ của mình gặp chuyện không may.

Trọng Tử ngơ ngẩn nhìn chàng.

Cặp mắt kia, vẻ lo lắng này hình như con bé đã gặp ở đâu đó rồi.

“Muộn thế này mà còn chạy lung tung?” Lạc Âm Phàm giận dữ buông lời trách cứ nhưng nghe không khó chịu chút nào. Chàng nhanh chóng khom lưng, muốn ôm chặt con bé vào lòng.

Hóa ra sư phụ lo lắng cho con bé đến vậy! Trọng Tử hoàn hồn, niềm vui sướng như con sóng thủy triều chiếm hữu tâm trí khiến nó không tự chủ được mà dang tay ôm lấy chàng. Nhưng đôi tay kia lại không ôm lấy con bé như ý nguyện của nó mà chột khựng lại giữa không trung. Sự hồi hộp bỗng biến thành sự xấu hổ. Một lát sau, hai sư đồ họ cùng xoay mặt lại, liền thấy con nghê ở bên cạnh đã tỉnh dậy từ lúc nào, vẫn giữ nguyên tư thế quỳ rạp

trên mặt đất, tròn tròn hai mắt. Ở Tử Trúc phong lâu như vậy rồi nhưng nó không ngờ chủ nhân lại có vẻ mặt như lúc này.

“Là lỗi của A Tử, A Tử đã khiến sư phụ phải lo lắng.” Đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo tay áo Lạc Âm Phàm.

Tử linh thuật chính là thuật pháp mượn địa thế và cảnh vật xung quanh để che giấu chân thân và sinh khí, thảo nào chàng không phát hiện ra tiên chú. Xác định là con bé bình an vô sự, Lạc Âm Phàm thâm cười khổ, thần nhiên rút tay về, ngồi dậy, nói: “Khi trời tối, không nên tự tiện ra ngoài.”

Niềm vui sướng trong nháy mắt đã tan biến, Trọng Tử cúi đầu “vâng” một tiếng.

Không phải sư phụ lo lắng cho con bé, con bé cũng không phải Trọng Nhi gì gì đó, mà chỉ là A Tử mà thôi.

Có lẽ nhận ra quyết tâm tu hành của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm bèn tỉ mỉ dạy thuật pháp cho con bé, quả nhiên chỉ cần sư phụ tỉ mỉ dạy dỗ, thuật pháp của nó mạnh hơn lúc tự luyện tập rất nhiều, thảo nào ai cũng muốn được làm đồ đệ của chàng. Từ đó, Trọng Tử chăm chỉ luyện tập theo lời sư phụ chỉ dạy nên chỉ ba ngày sau, thuật Ngự kiếm của nó đã tiến bộ vượt bậc, mặc dù chưa đạt tới trình độ thượng thừa nhưng các bước tiến, lùi cũng không còn khó khăn như trước.

Ai cũng biết Trọng Hoa tôn giả luôn bảo vệ đồ đệ của mình nhất nên trên dưới Nam Hoa, không ai dám khinh thường Trọng Tử, tuy nhiên những lời nói xấu sau lưng con bé cũng không thiếu.

Sáng sớm hôm đó, Trọng Tử ngự kiếm tới Tiểu Phong để tìm Yên Chân Châu tán gẫu, ai ngờ nửa đường lại gặp Tư Mã Diệu Nguyên. Vì trước đó bị trách phạt nên Tư Mã Diệu Nguyên ghi hận trong lòng, nhìn thấy Trọng Tử thì cười, nói: “Xinh đẹp cái gì chứ? Ta thấy ngươi chẳng có điểm gì đặc

biệt, hình như còn giống con hồ ly tinh đột nhập vào cung chúng ta năm ấy nữa kia.”

Những lời nói này vô cùng độc địa, thậm chí còn chẳng nhận ra đó là lời lẽ của một cô công chúa, Trọng Tử đương nhiên không thèm để ý, coi như không biết, không nghe, không thấy, chỉ xem nàng ta như không khí. Thấy Trọng Tử không đáp lời, Tư Mã Diệu Nguyên cao giọng: “Người vẫn không chịu hiểu ư? Trước đây tôn giả đã từng có đồ đệ, nàng ta tên Trọng Tử, cây trượng Tinh Xán kia chính là pháp khí mà nàng ta từng dùng đấy.”

“Người tin là tôn giả sẽ ở bên cạnh bảo vệ người mãi sao?”

“Tên gọi và pháp khí, tất cả đều là của nàng ta, người có là cái thá gì...”

Tư Mã Diệu Nguyên bỗng nhiên không nói được nữa, trừng mắt, há miệng nhìn Trọng Tử.

Đôi mắt phượng híp lại, Trọng Tử thản nhiên cười. Con bé ung dung, khoáng trá, chậm rãi nói: “Ta vốn chẳng là gì nhưng đáng tiếc sư tử ấy đã mất, bây giờ Trọng Tử chính là ta, những gì của tử ấy cũng là của ta, sư phụ cũng chỉ có một mình ta.”

Tiếng nước chảy róc rách, làn khói mờ nhẹ nhàng phiêu du, ngọn núi xanh tươi mơn mớn ẩn hiện giữa những đám mây, cảnh sắc ở Ma Vân phong quả thực đẹp vô cùng, trên đỉnh núi trải dài những cây tùng bách cổ thụ, xếp thành hàng lối chỉnh tề, có khác chẳng chỉ là vẻ đẹp này vô cùng trang nghiêm, cũng vì Mẫn Vân Trung là người nắm giữ mọi hình phạt của Nam Hoa phái nên tự nhiên nơi này cũng trở nên tàn khốc hơn mà thôi. Ngoài Ma Vân động có hai cây Lão Đằng đã trồng cả nghìn năm nay, kết đầy những trái có màu xanh lam kỳ dị, Trọng Tử vốn tưởng đó là vị thuốc, sau một lần tình cờ thăm hỏi, được biết đó là một trong những hình phạt của Tiên môn thì giật mình run sợ.

Không gặp Yên Chân Châu nhưng Trọng Tử đang vui vẻ, muốn đi thăm thú vài nơi, tiện đường ghé qua Ma Vân động để vấn an Mẫn Vân Trung. Nghĩ tới sắc mặt của Tư Mã Diệu Nguyên mới gặp lúc sáng, không khác gì một xương nhuộm, loang loang lỗ lỗ, con bé bất giác cười phá lên.

Đường đường là một vị công chúa quen sống trong nhung lụa, đầu võ mồm cũng khó tránh khỏi bị thua thiệt.

Thật ra, sau khi tỉnh táo nghĩ lại, Trọng Tử cũng cảm thấy hối hận về hành vi của mình lúc đó. Ông nội con bé vẫn thường nói, có đắc tội thì đắc tội với người quân tử, không nên đắc tội với kẻ tiểu nhân. Những ngày trước, khi Tư Mã Diệu Nguyên chưa giở thủ đoạn hãm hại con bé, những việc vặt vãnh như sáng nay con bé không thềm tính toán, nếu thực sự không khôn ngoan thì sau này tất sẽ gặp nhiều phiền phức. Nhưng dù sao con bé mới mười hai tuổi, tính tình còn trẻ con, vẫn cảm thấy sáng khoái hơn là lo lắng.

Vừa bước tới phía ngoài Ma Vân động, trước mặt đã có một người đàn ông đi tới. Người này không quá ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, áo mũ chỉnh tề, trong tay cầm một cây quạt giấy màu trắng, so với vẻ lạnh lùng, trong sáng, thuần khiết của Tần Kha thì vị công tử này có khí chất hoàn toàn khác. Tướng mạo cũng ổn, hàng lông mày lười mác toát lên vẻ khí khái đáng kinh ngạc, bước chân, thần thái có vẻ lười nhác nhưng lại tràn đầy sức sống, hoàn toàn phù hợp với hai từ “phong lưu, phóng khoáng”. Trọng Tử vội cúi đầu, lui vào một bên đường.

Nam nhân đó không hề để ý tới con bé, bước nhanh qua trước mặt nó, ngay sau đó, Mẫn Vân Trung cũng ra khỏi điện, sắc mặt vô cùng giận giữ, quát lớn: “Tiểu tử vô liêm sỉ!”

“Tần sư huynh chắc hẳn đợi đã lâu, vẫn bối xin cáo từ, qua bên đó một lát.” Nam nhân kia dừng lại, mỉm cười, thu cây quạt, thờ ơ chào một tiếng: “Vẫn bối xin lỗi không tiếp chuyện ngài được, xin tiên tôn dừng bước.” Nói xong, hấn cứ thế nghênh ngang bước đi.

Người đó là ai mà lại dám vô lễ với Mẫn tiên tôn như vậy? Trọng Tử giật mình, nhìn lại Mẫn Vân Trung, tay ông ta đang nắm chặt thanh Phù Đồ Tiết, hiếm khi thấy ông ta có vẻ khó xử như lúc này.

Mẫn Vân Trung cũng đã nhìn thấy Trọng Tử, giọng nói dịu hẳn đi: “Su phụ ngươi đâu, lại ra ngoài rồi à?”

Trọng Tử bước lên phía trước vắn an, đáp: “Su phụ của đệ tử đang ở trong điện ạ!”

Mẫn Vân Trung gật đầu, động viên Trọng Tử hai câu rồi bảo nàng về. “Phải luôn chăm chỉ, nghe không? Đừng để su phụ ngươi thất vọng đấy!”

Nam nhân vừa hỗn xược với Mẫn Vân Trung ở Ma Vân động giờ lại đang đứng trước Tử Trúc phong, trên tay vẫn phe phẩy cây quạt giấy. Trọng Tử chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắn, không biết hắn đang ngắm cảnh hay đang trầm tư suy nghĩ điều gì. Trọng Tử cảm thấy kỳ quái, dừng lại quan sát hắn.

Phát hiện có người ở phía sau, nam nhân liền xoay người lại, ánh mắt sáng ngời, nhướn mày cười rộ, vẫy tay gọi con bé: “Từ lúc nào mà Nam Hoa lại có một tiểu sư muội xinh đẹp thế này? Sao ta không biết nhỉ?”

Mọi người ở Nam Hoa đều đã biết Trọng Tử, chứng tỏ nam nhân này không phải là đệ tử của Nam Hoa phái. Trọng Tử cảm thấy nụ cười kia vô cùng thân thiết, lại nghe thấy hắn khen mình xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, liền tiến lên hành lễ. “Chẳng hay sư huynh thuộc môn phái nào, tên họ là gì?”

Nam nhân cúi người, ghé sát Trọng Tử, lấy cây quạt ngăn cách khuôn mặt của hai người rồi nói: “Ta ư? Ta họ Trác, muội có thể gọi ta là Trác sư huynh.”

Ban nãy hấn nói muốn tìm Tần Kha, vậy chẳng phải đây chính là Trác thiếu cung chủ mà mấy hôm trước Văn Linh Chi từng nói tới sao? Trọng Tử gắn kết các sự việc lại với nhau, sau đó liếc nhìn cây quạt trong tay hấn, khẳng định thêm lần nữa. Trọng Tử nghĩ thầm vị Trác thiếu cung chủ này cử chỉ tùy tiện, lời nói thì bỡn cợt, có thể là người không nghiêm túc, vì thế con bé chỉ cười nói: “Hóa ra là Trác thiếu cung chủ.”

Nam nhân rõ ràng hơi sững sốt, ngạc nhiên nói: “Tiểu sư muội thật thông minh, tại sao muội lại biết ta?”

Trọng Tử hé miệng, chỉ vào những chữ in trên mặt quạt, nói: “Thanh Hoa cung, vốn không khó để đoán.”

Nam nhân gật gật đầu, kéo cánh tay nhỏ bé của Trọng Tử. “Nam Hoa này thật vô vị, chi bằng muội theo sư huynh ra ngoài ngao du thiên hạ, được không?”

Không coi Mẫn tiên tôn ra gì đã đành, lại còn nói Nam Hoa vô vị ngay trước mặt con bé, đúng là có phần hơi thất lễ, Trọng Tử rất bực mình, nhanh chóng rút tay về. “Có câu rằng: “Mê muội mất cả lý trí.” Đệ tử Nam Hoa phải có nhiệm vụ bảo vệ bách tính, chăm chỉ tu hành, không dám lười biếng dù chỉ một khắc, Nam Hoa phong này vốn là nơi thanh tịnh để tu hành, không phải chỗ để chơi hoa thưởng nguyệt, chẳng lẽ đến đạo lý này mà Trác sư huynh cũng không hiểu sao?”

Bị một tiểu cô nương giáo huấn, Trác Hạo cảm thấy rất bất ngờ, nhin cười nói: “Rất có lý, tiểu sư muội thật lợi hại!”

Trọng Tử trừng mắt nhìn hấn, xoay người rời đi.

Trác Hạo thu lại cây quạt, kéo Trọng Tử lại, tỉ mỉ quan sát một hồi, nét cười càng trở nên đậm thắm hơn. “Ta đoán muội là đệ tử mới của Nam Hoa, có đúng không? Ngoan ngoãn gọi Trác sư huynh một tiếng, rồi đi theo ta, đảm bảo sau này ở Nam Hoa không có ai dám bắt nạt muội đâu.”

Hừ! Ta cần người quan tâm ư? Trọng Tử cười thầm, nói móc một câu: “Huynh đâu phải người của Nam Hoa này!”

“Mặc dù không phải là người của Nam Hoa nhưng ta có bằng hữu ở Nam Hoa.” Trác Hạo cầm cây quạt, gãi gãi cằm, nói: “Muội cũng biết Tần Kha rồi đây! Ta có thể bảo huynh ấy chăm sóc muội. Có huynh ấy ở đây, ai còn dám bắt nạt muội chứ!”

Tần sư huynh? Trọng Tử giật mình. “Huynh và Tần sư huynh thân thiết lắm à?”

Trác Hạo nói: “Đương nhiên rồi.”

Trọng Tử do dự một lát, nói: “Vậy huynh có thể nói với huynh ấy một tiếng, muội...”

Lời nói còn chưa dứt, trên đỉnh đầu chợt hiện lên ánh hào quang màu xanh lam chói lọi, hai người cùng ngẩng mặt nhìn, đó chính là Tần Kha đang ngự kiếm bay tới. Nhìn thấy Trọng Tử, vẻ mặt Tần Kha lại lạnh lùng như trước. Trọng Tử cảm thấy uất ức vô cùng, cúi đầu gọi một tiếng: “Sư huynh!”

Tần Kha gật đầu thay cho lời đáp, sau đó quay sang Trác Hạo, cau mày nói: “Nghe Mẫn tiên tôn nói huynh đã đi rồi, quả nhiên là tới chỗ này.”

“Nghe lão ta lải nhải không bằng nghe tiểu sư muội đây nói chuyện.” Trác Hạo làm như không có việc gì xảy ra, dịu dàng kéo tay Trọng Tử, hỏi: “Tiểu sư muội tên là gì? Là đồ đệ của tiên trưởng nào? Sau này quay lại đây, ta lại tới tìm muội...”

Không đợi Trọng Tử trả lời, Tần Kha đã ngắt lời hẳn: “Chúc Cơ tới rồi đây!”

Trác Hạo sừng sốt.

Tần Kha thông thả nói: “Đến tận bây giờ nàng ấy vẫn đang chạy khắp nơi kiếm tìm, vừa mới tới Ngọc Thần phong chỗ ta lục tung lên, giờ đã lên Ma Vân phong rồi, có thể chút nữa sẽ qua bên này. Nể tình quan hệ tốt đẹp của hai phái bấy lâu nay, ta tới đây để nói với huynh một tiếng. Giờ Trác sư huynh ở lại Tử Trúc phong ăn nấp một lát cũng tốt, ta nghĩ nàng ấy sẽ không dám xông vào đây đâu, ta phải quay về đây.”

Trác Hạo có vẻ đau đầu với người tên là Chức Cơ này, nghe vậy thì không hỏi han Trọng Tử nữa, quay sang nói với Tần Kha: “Đi thôi, ta cũng đang có chuyện cần tìm huynh.”

Tiền hai người họ rời đi, Trọng Tử ủ rũ quay về Trọng Hoa cung, bẩm báo với Lạc Âm Phàm xong liền lui ra ngoài luyện Thiên thuật thuật^[2]. Thiên thuật thuật và Phân thân thuật cơ bản là giống nhau. Phân thân thuật chủ yếu dựa vào sự biến hóa của cơ thể, Thiên thuật thuật là tách rời nguyên thần khỏi thể xác. Có lẽ là do tâm trí bất ổn nên Trọng Tử đã luyện mấy lần mà vẫn không thành công. Sau cùng con bé cảm thấy nôn nóng, quên cả lời nhắc nhở của Lạc Âm Phàm, liều lĩnh tách nguyên thần ra khỏi cơ thể.

[2] Thiên thuật thuật: thuật thoát xác.

Lần này quả thật đã thành công! Nguyên thần tách khỏi thể xác, Trọng Tử chỉ cảm thấy cả người nhẹ bồng, hào hứng bay lượn khắp nơi.

Nửa đêm, trăng lạnh như dòng nước Tứ Hải, trong đại điện, ánh sáng chói lòa của minh châu đã tắt.

Mọi ngày vì ngại lễ tiết nên không dám quấy rầy sư phụ, Trọng Tử không hề biết hằng ngày sư phụ sinh hoạt ra sao, lúc này nguyên thần xuất khiếu^[3], thậm chí sư phụ sẽ không phát hiện ra nên con bé mặc sức nghịch ngợm, chơi đùa. Trọng Tử lặng lẽ đi tới trước cửa phòng của Lạc Âm

Phàm, sử dụng thuật xuyên tường, trước tiên nó thò cái đầu vào thăm dò, nhìn bên trái, ngó bên phải một hồi.

[1] Xuất khiếu: ra khỏi thân thể.

Giờ Trọng Tử có thể thoải mái quan sát mọi vật trong bóng đêm mà không có bất cứ trở ngại nào, nó nhìn ngó khắp phòng một lượt, không bỏ sót thứ gì. Trên chiếc giường gỗ kê sát tường, Lạc Âm Phàm đang bình yên nằm ngủ, y phục màu trắng trông thật nổi bật giữa đêm khuya. Sư phụ vẫn mặc nguyên bộ quần áo thường ngày đi ngủ, Trọng Tử đỏ mặt thè lưỡi, thảm cảm thấy vui vẻ, sau đó cắn chặt môi, nhin cười, rồi nó len cả người qua tường, lặng lẽ bay tới bên giường Lạc Âm Phàm. Vì nhìn thấy vài lọn tóc của sư phụ rủ xuống mặt đất nên Trọng Tử cúi xuống, giúp chàng vén tóc lên. Những sợi tóc đen óng, mượt mà xuyên qua kẽ ngón tay, Trọng Tử bất giác giật mình.

Con bé ngược nhìn về mặt đang say ngủ trên giường kia. Đôi môi mỏng khê mím, hai mắt khép hờ, hàng lông mày nhíu lại, sắc mặt hơi tái, ngay cả khi chàng đang say ngủ, khí chất nhu hòa ấy vẫn khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy.

Những sợi tóc từ kẽ ngón tay rơi xuống, Trọng Tử chột nâng nó lên, áp vào má mình.

Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt này là đủ thấy trên thế gian không ai có thể so sánh được với người. Vì sao Trọng Tử sinh ra ảo giác thế này? Chẳng lẽ con bé đã từng gặp sư phụ ở đâu đó rồi ư?

Lạc Âm Phàm từ lâu đã phát hiện có người len vào phòng mình, hơn nữa, hơi thở này còn rất quen thuộc, chàng lập tức biết ngay đó là Trọng Tử, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cảm giác này không gì có thể so sánh được. Nếu nói là đồ đệ kiếp trước làm những việc này thì chàng cũng chẳng cảm thấy kỳ lạ, nhưng Trọng Tử kiếp này vô cùng lễ phép, hiểu chuyện, thường ngày cũng rất ít khi vào đại điện quấy rầy chàng, giờ đêm

hôm khuya khoắt lại lên vào phòng của chàng, quả là một hành động to gan lớn mật.

Con bé rớt cuộc muốn làm gì đây?

Nguyên thần đã xuất khỏi cơ thể, người bình thường đương nhiên không thể nhìn thấy, nhưng với tu vị hàng trăm năm của Lạc Âm Phàm thì chàng chỉ cần nhắm mắt lại là nhất cử nhất động của Trọng Tử hiện rõ như trong lòng bàn tay.

Đứa trẻ này đã mạnh hơn trước nhiều, trong khoảng thời gian nhanh như vậy mà đã có thể khiến nguyên thần xuất khỏi cơ thể rồi!

Lạc Âm Phàm thềm thờ dài, cảm thấy lúng túng. Tuy nói là con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện người lớn nhưng nữ đệ tử nửa đêm lên vào phòng ngủ của sư phụ là điều vượt quá lễ nghi, huống chi kiếp trước... Lạc Âm Phàm liền nghĩ may mà thường ngày chàng đi ngủ cũng giống như đang ngồi thiền nên không coi bỏ y phục bao giờ.

Muốn mở miệng răn dạy nhưng hình như đây không phải là lúc thích hợp.

Tiểu đồ đệ cúi thấp người, quỳ trên mặt đất, bắt đầu giúp chàng sửa sang lại mái tóc, rồi con bé tự nhiên ngẩn người.

Cặp mắt phượng mơ màng, say mê ngắm nhìn chàng, không chớp. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt chàng rất lâu, không hề có ý muốn rời đi, Lạc Âm Phàm dù có cố gắng giả vờ đến thế nào thì rớt cuộc cũng không giữ nổi bình tĩnh, khuôn mặt từ từ nóng lên. Cuối cùng, không chịu được nữa, chàng khẽ ho một tiếng.

Sư phụ tỉnh rồi! Trọng Tử sợ đến độ ba hồn bảy vía đều rủ nhau quay về, lấy hai tay bịt chặt cả miệng lẫn mũi, lát sau thấy sư phụ không cử động

gì nữa, con bé vỗ ngực một cái, từ từ nhả ngậm khí đang kìm trong miệng ra, bắt đầu thở dốc.

Bị dọa một phen sợ mất mật nhưng Trọng Tử vẫn chưa muốn rời đi, con bé thò tay lấy cây trâm dài bằng ngọc đang đặt bên cạnh gối của Lạc Âm Phàm rồi lén lút đặt nó lên chiếc bàn kê ở đầu giường.

Sáng mai sư phụ tỉnh dậy, liệu có phát hiện ra không nhỉ? Chắc người chỉ nghĩ là do mình đã đặt nhầm chỗ thôi, đúng không?

Cặp mắt phượng xinh xắn khẽ chớp chớp rồi đắc ý nheo lại.

Con bé thật sự cho rằng có thể giấu được chàng sao? Trong nháy mắt, Lạc Âm Phàm cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, có cảm giác tiểu đồ đệ bướng bỉnh, nghịch ngợm năm nào đã trở về, chàng liền mở mắt, nói với giọng trách cứ: “Trọng Nhi?”

Sư phụ quả nhiên lợi hại, con bé bị phát hiện rồi! Trọng Tử có tật giật mình, muốn trốn chạy. Thế nhưng đang cuồng cuồng thế này, nguyên thần khó có thể trở về với cơ thể.

Thảm quá! Không trốn về được nữa rồi! Phát hiện đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng, Trọng Tử trợn tròn mắt.

Vừa nhìn là biết con bé không thèm nghe lời nhắc nhở, nóng lòng muốn tiến bộ thật nhanh, cưỡng ép tách nguyên thần ra khỏi thể xác nên mới dẫn tới hậu quả nghiêm trọng này. Lạc Âm Phàm xoay người ngồi dậy, cảm thấy vừa bất lực vừa tức giận trước đồ đệ bướng bỉnh. Chàng để nguyên đầu tóc rối bù mà dạy dỗ: “Người cứ làm bừa như thế, có biết là sẽ bị hao tổn nguyên khí nhiều lắm không? Nếu vi sư không có ở đây, nhờ cơ thể người bị làm sao đó, nguyên thần của người sao có thể trở về vị trí cũ được?”

Trọng Tử suyết nữa thì òa khóc, lại gần bên giường sư phụ, quỳ xuống. “Sư phụ...”

Con bé chưa kịp nhận sai thì một cánh tay đã thò ra, vỗ thật mạnh lên trán nó, chỉ thấy thần trí hoảng hốt, trong nháy mắt nguyên thân đã quay về với thể xác, Trọng Tử thấy mình đang ngồi ngay ngắn trên giường trong phòng nó rồi.

Thực sự con bé đã quá khinh suất!

Lần đầu tiên nghịch ngợm lại gặp phải chuyện xui xẻo, người Trọng Tử toát mồ hôi lạnh, tất nhiên là nó không chủ động qua phòng Lạc Âm Phàm để nghe trách mắng nữa mà ngoan ngoãn đắp chăn đi ngủ.

Đáng tiếc là trẻ con đứ đũa nào cũng như vậy cả, càng dung túng thì chúng càng thích làm loạn, Lạc Âm Phàm trước nay chưa từng trách phạt, Trọng Tử lại càng phát hiện ra, thực chất sư phụ là người rất dễ nói chuyện, hàn huyên. Sáng sớm ngày thứ ba sau hôm đó, Lạc Âm Phàm vừa rời giường đã thấy linh hạc truyền tin đang đứng chờ bên ngoài đại điện, nó nhìn thấy chàng thì sợ hãi, rụt rè bước từng bước, đầu cúi sát đất, tư thế kỳ quái vô cùng.

Nhìn ngấm một lúc, chợt hiểu ra vấn đề, Lạc Âm Phàm bật cười thành tiếng.

Dám tự ý lấy linh hạc để luyện Di hồn thuật nên chắc đã hoán đổi nguyên thân cho nó, rồi không làm cách nào để trở về vị trí cũ được, chàng có nên răn đe tiểu đồ đệ nghịch ngợm này một trận ra trò không đây? Chàng liền nghiêm mặt, nói: “Đòn đau nhớ đời, phạt ngươi ở trong thân xác linh hạc một ngày.”

Trọng Tử khóc thảm, dùng đưa cái cổ thon dài, theo chàng đi vào điện, quấn chặt lấy chàng.

Lạc Âm Phàm đâu để ý tới con bé, chỉ ném cho nó một phong thư, nói: “Người đi đưa thư đi!”

Sư phụ thật sự muốn con bé đi đưa thư trong bộ dạng này ư? Trọng Tử cầu xin nửa ngày mà không có kết quả, đành vỗ vỗ cánh, tiếc rằng cơ thể này không phải là của con bé, nó gượng gạo bay cao được nửa thước, không giữ được thăng bằng mà ngã xuống.

“Sư phụ, cơ thể của đệ tử giờ đã bị linh hạch chiếm, nhờ nó làm chuyện linh tinh thì sao?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa điện, “Trọng Tử” bỗng đi tới, mông cong lên, ngực ưỡn ra, cái cổ nghển cao, chân nhấc lên, bước từng bước một.

Trọng Tử xấu hổ đến độ thực sự muốn tìm một cái hố để chui xuống.

Thấy con bé ngậm chặt vạt áo của mình, Lạc Âm Phàm cũng buồn cười, giúp con bé và linh hạch hoán đổi lại nguyên thần, thờ dài nói: “Ngươi cứ nóng vội như vậy, nhờ đâu gặp chuyện bất trắc thì phải làm thế nào?”

Thấy sư phụ lo lắng cho mình, Trọng Tử cắn môi cười, hồi lâu mới nói: “Sư phụ không ở đây, đệ tử nào dám tu luyện thuật pháp này.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu, kéo con bé tới trước mặt, lời nói mang tình ý sâu xa: “Trọng Nhi, vì sư dạy ngươi thuật pháp không phải mong ngươi sẽ vang danh thiên hạ, mà là mong muốn lúc vi sư không có ở đây, ngươi sẽ có đủ khả năng tự bảo vệ mình. Bây giờ ngươi tự ý làm bừa thế này, chỉ khiến bản thân ngươi phải chịu thương tổn mà thôi, vi sư làm sao có thể yên tâm được?”

Trọng Tử trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Sư phụ, đệ tử là A Tử, không phải là Trọng Nhi.”

“Ngươi...”

“Thiên tư của đệ tử thấp kém, sư phụ thu nhận đệ tử, còn đối tốt với đệ tử như vậy là vì Trọng Tử trước kia sao?”

Bị con bé bóc trần những khúc mắc trong lòng bấy lâu, Lạc Âm Phàm nhìn đôi mắt đỏ hoe trước mặt, chỉ biết trầm mặc hồi lâu.

Không thể phủ nhận, tất cả sự nuông chiều, bảo vệ mà Lạc Âm Phàm dành cho con bé hoàn toàn là do chàng thấy hổ thẹn với kiếp trước của con bé. Thế nhưng, con bé của hiện tại thì sao? Lời nói và hành động hoàn toàn khác, chẳng còn nhớ tới quá khứ, có lúc đến chính chàng cũng hoài nghi, con bé có phải là đứa trẻ đáng thương năm đó hay không.

Sự bù đắp đó rốt cuộc không phải là điều con bé mong muốn hay sao? Chỉ vì sự áy náy của chàng mà con bé phải đón nhận hết thảy những thứ đến từ kiếp trước, việc này có công bằng với con bé không đây?

Đáng tiếc là chàng chưa bao giờ nghĩ tới những vấn đề này.

Có lẽ trên đời luôn tồn tại những sai lầm vốn không bao giờ bù đắp được.

Trong điện vắng vẻ không một tiếng động, linh hạc ở bên cạnh vô duyên vô cơ bị hoán đổi nguyên thân, vốn đang cảm thấy âm ức, muốn đòi lại công bằng, lúc này bỗng phát hiện bầu không khí bao quanh nó đã bắt đầu nặng nề, chỉ biết ngậm thư tín rồi thông thả bước ra ngoài điện, vỗ cánh bay đi.

Cuối cùng, Lạc Âm Phàm cũng nắm lấy đôi vai gầy guộc của Trọng Tử, nói: “Nếu người không thích, sư phụ sẽ không gọi người là Trọng Nhi nữa.”

Trọng Tử liếc nhìn chàng một cái, cup mắt, nói: “Chỉ cần sư phụ thực sự quý mến A Tử thì tên nào cũng giống nhau cả thôi.”

“Su phụ quý mến Trọng Nhi trước kia, cũng quý mến A Tử bây giờ.”

“A Tử tốt hơn hay Trọng Nhi tốt hơn?”

Những đứa trẻ thường ngày hiểu chuyện một khi đã bướng bỉnh thì càng khó ứng phó hơn những đứa trẻ thường ngày nghịch ngợm, Lạc Âm Phàm dở khóc dở cười, sao có thể so sánh như vậy được chứ? Trọng Nhi và A Tử vốn là một người mà.

Chưa từng thấy su phụ có vẻ mặt khó xử đến khổ sở như thế bao giờ, Trọng Tử thậm chí vui sướng, quyết định sẽ bỏ qua cho chàng.

“Su phụ muốn coi A Tử như Trọng Nhi sao?”

“A Tử hay Trọng Nhi thì cũng là đồ đệ ngoan của su phụ.”

Vị sư tử kia không phải là đồ đệ ngoan của su phụ! Trọng Tử thậm chí oán thán. Tỷ ấy đã khiến su phụ thất vọng, nhưng mình thì không, một thời gian nữa thôi, nhất định su phụ sẽ phát hiện ra những điểm tốt của mình.

Lạc Âm Phàm vẫn chưa quên chuyện ban nãy, chàng nghiêm mặt nói: “Nếu sau này mà còn làm những việc xằng bậy, không suy nghĩ kỹ càng thì su phụ nhất định sẽ không tha cho nữa đâu!”

“Đệ tử biết rồi ạ!”

Chương 35: Tài năng hé lộ

Danh sư xuất cao đồ, những lời này chưa chắc đã là chân lý nhưng giờ đây lại được minh chứng một cách trọn vẹn ở Trọng Tử. Được Lạc Âm Phàm tỉ mỉ dạy dỗ, pháp thuật của Trọng Tử tiến bộ rất nhanh, hai năm sau đã có chút thành tựu. Trong số các tân đệ tử của Nam Hoa phái thì Trọng Tử và Tư Mã Diệu Nguyên là hai người lúc nào cũng đứng đầu, có điều giữa họ lại có những điểm khác biệt. Tư Mã Diệu Nguyên nổi danh nhờ có thiên tư hơn người, thuật pháp cao cường, còn tiếng tăm của Trọng Tử đa phần là nhờ có dung mạo xinh đẹp.

Sự việc nào cũng có nguyên nhân của nó. Thuật pháp của Trọng Tử bây giờ tuy đã vượt xa năm đó, nếu phải giao đấu thì chưa chắc đã bại trận trước Tư Mã Diệu Nguyên, chỉ có điều từ xưa đến nay nàng vốn rất khiêm tốn, không muốn khoe khoang tài nghệ. Nhưng ngược lại, năm tháng qua đi, Trọng Tử càng lớn thì các đường cong của cơ thể càng trở nên cân đối, dung mạo ngày càng xinh đẹp lạ thường, vì thế càng lúc càng có nhiều ánh mắt dõi theo nàng, bất cứ đệ tử Tiên môn trẻ tuổi nào đến Nam Hoa mà nhắc tới Trọng Hoa tôn giả thì thể nào cũng sẽ bồi thêm một câu: “Trọng Hoa tôn giả có một đồ nhi xinh đẹp tuyệt trần.”

Tư Mã Diệu Nguyên không cam lòng, nhưng mặc kệ nàng ta cười nhạt, khiêu khích thế nào, Trọng Tử cũng không thèm để ý, vì vậy nàng đã tránh được rất nhiều phiền toái. Các đệ tử ngang hàng với nàng khi đã biết bản tính của nàng thì không còn thành kiến với nàng nữa, không ít người còn có ý định xun xoe nịnh nọt, duy chỉ có Tần Kha là vẫn lạnh lùng với nàng như thế, chẳng coi nàng ra gì.

Thiếu nữ Trọng Tử mười bốn tuổi cũng đã bắt đầu có những tâm sự thâm kín, với ưu điểm là vẻ ngoài nổi bật, nàng vốn cảm thấy vô cùng đắc ý. Nhưng từ lúc phát hiện thái độ Tần Kha vẫn lãnh đạm như cũ, biết hẳn không phải người thuộc loại trông mặt mà bắt hình dong, Trọng Tử cảm thấy hết sức chán nản.

Thời gian gần đây, nàng càng buồn bực vì Lạc Âm Phàm lại bé quan, hơn thế, lần này còn bé quan đến tận hai tháng.

Trước khi bế quan, Lạc Âm Phàm gọi riêng Trọng Tử vào đại diện dặn dò một số việc, đại khái là khi nàng tu luyện thuật pháp đến một giới hạn nào đó, tâm thần quy về một mối thì tiên chú trên người nàng có thể sẽ mất linh ứng, bởi vậy nàng tuyệt đối không được chạy nhảy lung tung, đề phòng chuyện bất trắc.

Sư phụ cứ ba tháng lại bế quan một lần, lúc xuất quan, sắc mặt của người rất xấu, nhất định là chân thần bị hao tổn quá nhiều, có thể thấy người đã phải tu luyện khắc khổ đến mức nào. Trọng Tử rất đau lòng, liền hỏi vì sao sư phụ phải liên tục bế quan như vậy. “Sư phụ từng nói, mọi việc không thể cứ vội vàng mà tiến bộ ngay được, thời gian còn dài, hà tất phải cực khổ như vậy?” Lúc đầu Lạc Âm Phàm không trả lời, khi bị nàng gắng hỏi mãi, chàng đành nói chàng đang luyện một thuật pháp vô cùng quan trọng.

Khuyên can sư phụ không được, Trọng Tử đành mặc kệ, không nói gì nữa. Thời gian này, nàng vẫn tu hành như thường lệ, thỉnh thoảng ra ngoài tìm những đệ tử khác trò chuyện. So với Tư Mã Diệu Nguyên, nàng có nhiều mối quan hệ hơn, tình cảm tử muội với Yên Chân Châu rất khăng khít.

Đúng lúc này, Tiên môn bỗng xảy ra một chuyện. Các đệ tử đóng quân ở nhân gian truyền tin tức về, một nhóm Yêu tộc đang làm loạn ở vùng Lạc Hà. Sau khi bàn bạc, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cho rằng đây là cơ hội tốt để rèn luyện, quyết định cắt cử một số tân đệ tử đi giải quyết. Biết được tin này, các tân đệ tử đều háng hái xin lên đường. Khổ luyện thuật pháp hai năm nay, cuối cùng cũng có cơ hội để thể hiện bản lĩnh rồi!

Trong số các đệ tử được lựa chọn, Tư Mã Diệu Nguyên là người đầu tiên xung phong đảm nhận trọng trách, chỉ còn chờ lệnh của các vị tiên tôn. Ngu Độ gạt đầu đồng ý rồi căn cứ vào danh sách những người mà Mộ Ngọc đề cử, chọn thêm mấy chục đệ tử nữa. Trọng Tử nghe được tin này thì suy nghĩ một lát, thấy Ngu Độ không nói gì tới mình liền chủ động đi thỉnh cầu.

Lạc Âm Phàm đi vắng, Ngu Độ vốn không đồng ý cho nàng đi nhưng Mẫn Vân Trung lại tán dương ý kiến của nàng, ông ta nói: “Quả nhiên là đồ đệ của hộ giáo, không cần biết thuật pháp cao thấp ra sao nhưng ít nhất phải có lòng quả cảm như vậy. Con bé đường đường là truyền nhân duy nhất của Tử Trúc phong, hành sự vô cùng chững chạc, cẩn trọng, giờ ra ngoài rèn luyện một phen thì có gì mà không thể!” Ngu Độ nghĩ đi nghĩ lại, tư chất của con bé này mặc dù không xuất sắc nhưng cũng chẳng kém người khác, hai năm qua không phải là không có tiến bộ, đối với con bé, học hỏi kinh nghiệm là một chuyện tốt, hơn nữa, lần này những tân đệ tử xuống trần gian chủ yếu là để học hỏi kinh nghiệm, không trực tiếp ứng phó với cường địch, chỉ cần dặn Tàn Kha lưu ý đến con bé nhiều hơn là được.

Thì ra lần đầu đi bắt yêu này là do Tàn Kha dẫn đầu, các tân đệ tử cũng xuất hành cùng lúc với hắn, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến Trọng Tử nhất quyết đòi đi. Lạc Âm Phàm đang bế quan tu luyện tới thời khắc cực kỳ quan trọng, nào biết Trọng Tử đang vui vẻ, cao hứng cùng các sư huynh, sư tỷ xuống nhân gian trừ yêu.

Hai trăm đệ tử Nam Hoa vội vã tới Lạc Hà, dọc đường rất ít khi dừng lại. Các tân đệ tử rút cuộc không còn kiên nhẫn được nữa, lần đầu tiên cùng mọi người xuống núi, suốt mấy ngày liền phải liên tục ngự kiếm từ sáng đến tối, ai cũng thấm mệt, chí khí sục sôi bị tiêu hao phân nửa, chỉ có Trọng Tử và Tư Mã Diệu Nguyên là biết nhẫn nại, không kêu ca nửa lời.

Yên Chân Châu cũng có mặt trong đoàn người, sợ Trọng Tử không cảm cự nổi, nàng ấy ân cần nói: “Muội có mệt không? Tỷ tỷ đưa muội đi một đoạn nhé?”

Hai năm tu hành khổ cực, ngự kiếm bay cả ngày cũng là chuyện bình thường, Trọng Tử vội lắc đầu, cảm ơn Yên Chân Châu. Yên Chân Châu kinh ngạc, cất lời khen: “Tỷ đã sớm biết muội không hề thua kém người khác rồi mà, giỏi lắm!”

Trọng Tử đi song song với Yên Chân Châu, nhìn chăm chăm Tần Kha và Tư Mã Diệu Nguyên đang bay ở phía trước, bất giác cảm thấy vô vị. Suốt mấy ngày nay, các nữ đệ tử cứ vây quanh hấn, nàng khó có cơ hội để nói chuyện riêng với hấn, mà hấn cũng luôn giữ thái độ lạnh nhạt, biết nàng có chuyện muốn nói nhưng tuyệt nhiên không thèm quan tâm.

Yên Chân Châu là người từng trải, nhìn ra có điều không bình thường, liền gi ngón tay lên trán Trọng Tử, nói: “Còn ít tuổi mà đã suy nghĩ cái gì vậy? Thúc ấy năm hai mươi lăm tuổi đã tu thành tiên cốt, vì thế trẻ mãi không già, năm thúc ấy xuất đạo thì muội vẫn chưa ra đời đâu đấy!”

Trọng Tử vốn suy nghĩ đơn giản, giờ nghe Yên Chân Châu trêu đùa, mặt bỗng đỏ bừng.

“Sư huynh sư muội, trời se một cặp, đất kết một đôi, muội cứ yên tâm, thúc ấy vốn để mắt trên đỉnh đầu, công chúa cũng không cướp được trái tim của thúc ấy đâu. Muội mau tu thành tiên cốt đi, đến lúc đó xin tôn giả làm chủ hôn, đến gặp chương giáo nói một tiếng. Khi đó, thúc ấy dám không làm theo lệnh của chương giáo ư?”

Trọng Tử không nói câu nào, giơ tay định đánh Yên Chân Châu. Yên Chân Châu cười cười rồi ngự kiếm bay lên trước. Trọng Tử giậm chân định đuổi theo, bất ngờ phát hiện Tần Kha đang xoay người liếc nhìn nàng, nàng đành lúng túng dừng lại, hành lễ theo đúng lễ nghĩa.

Trước khi đi, Ngu Độ đã đặc biệt dặn dò Tần Kha phải chăm sóc cho Trọng Tử thật chu đáo, hấn nghĩ chạy suốt mấy ngày liền như thế, nàng sẽ không cầm cự nổi nên định hỏi thăm một câu, vậy mà hấn vừa quay lại đã thấy Trọng Tử đang ngự kiếm bay loạn lên, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, liền gọi nàng tới trước mặt, nói: “Có chuyện gì mà hoảng hốt thế?”

Nhớ tới những lời Yên Chân Châu vừa nói, Trọng Tử luống cuống nói: “Không có việc gì đâu ạ!”

“Mẫn tiên tôn mới khen sư muội chững chạc, sao vừa xuất môn đã làm loạn lên rồi?” Tư Mã Diệu Nguyên đứng bên cạnh khẽ cười, giả vờ an ủi: “Chỉ là một lũ yêu quái bé nhỏ làm loạn thôi, sợ gì chứ? Chỉ cần muội theo sát chúng ta thì sẽ bình an vô sự.”

Tần Kha rõ ràng không hài lòng: “Làm gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng để tránh gây ra chuyện.”

Thấy Tần Kha nghe theo Tư Mã Diệu Nguyên mà xem thường nàng, Trọng Tử vô cùng tức giận. Nghĩ hẩn từ trước tới nay luôn có thành kiến với mình, Trọng Tử dứt khoát nói: “Sư huynh yên tâm, mặc dù thuật pháp của Trọng Tử có hơi kém nhưng muội tự biết mình biết ta, tuyệt đối sẽ không gây chuyện để sư huynh phải đi giải quyết đâu.”

Nói xong, nàng không thèm để ý tới hai người họ nữa, xoay người đi đến bên Yên Chân Châu.

Tư Mã Diệu Nguyên không hề tức giận, nói: “Cậy mình có tôn giả là chỗ dựa, chẳng xem sư huynh, sư tỷ ra cái gì!”

Tần Kha không trách cứ, chỉ nói: “Đi thôi!”

Bên này, Yên Chân Châu thầm thở dài, kéo Trọng Tử. “Thúc ấy vốn có ý tốt, sợ muội không cầm cự nổi, từ trước tới nay muội đối với người ngoài vô cùng lễ độ, sao hôm nay lại chống đối sư huynh của mình như thế?”

Trọng Tử liếc nhìn. “Đâu phải ý của huynh ấy chứ? Rõ ràng đó là ý tốt của chương giáo! Huynh ấy vốn không thèm quan tâm tới muội, muội hà tất phải tự làm mình mất mặt trước huynh ấy?”

Yên Chân Châu nhìn cây Tinh Xán dưới chân Trọng Tử rồi nói: “Thúc ấy vốn là người vô cùng thông minh, tư tưởng rất rõ ràng, muội vốn chẳng có tội tình gì, chỉ tại tôn giả hành sự không thỏa đáng thôi.”

Nghe người khác nói xấu sư phụ mình, Trọng Tử nhú mày, bực dọc nói: “Trưởng bối hành sự như thế nào, đâu đến lượt văn bối chúng ta bình luận!”

“Ta biết muội không thích nghe những điều này.” Yên Chân Châu khẽ “hừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Muội đừng tưởng hôm nay tôn giả đối xử tốt với muội mà hy vọng viên vông. Từ xưa tới nay tôn giả hành sự chưa bao giờ nương tay, cái danh “vô tình” của người không phải là không có cơ sở đâu.”

Trọng Tử lắc đầu: “Sư phụ không vô tình.”

Yên Chân Châu nói: “Không có Trục Ba kiếm mà tôn giả vẫn vang danh lục giới đầy thôi, muội nghĩ một thanh kiếm quan trọng với tôn giả đến thế sao? Nếu thật sự có tình, người sẽ không bao giờ xử oan...”

Trọng Tử tức giận ngắt lời Yên Chân Châu: “Chân Châu tử tử!”

“Thôi thôi, ta không nói với muội nữa.”

Thấy còn cách Lạc Hà không bao xa, Trọng Tử bỗng có cảm giác tràn trề sinh lực. Tàn Kha cũng thâm kinh ngạc về sức mạnh tiềm ẩn của nàng, liền từ bỏ ý định nhờ người để mắt đến nàng. Chẳng mấy chốc đoàn người đã đến Lạc Thành, Tàn Kha lệnh cho chúng đệ tử vào thành nghỉ tạm, sau đó phái hai người tới gặp đệ tử trấn thủ Lạc Thành để dò la tin tức.

Bước vào thành, Trọng Tử vẫn còn buồn bực nên cố tình đi chậm lại, có nói gì cũng không chịu tới trước mặt Tàn Kha. Yên Chân Châu khuyên nàng không được, liền một mình đi lên trước theo mệnh lệnh. Con đường lớn bên trong thành đông vui, nhộn nhịp, có bất cứ chuyện gì xảy ra, đệ tử Tiên môn cũng nắm bắt được.

Trọng Tử chậm chậm bước đi, mãi đến lúc đám người Tần Kha biến mất ở khúc quanh phía trước mặt, nàng mới chuẩn bị đuổi theo, nhưng đúng lúc này, phía bên trái bỗng truyền đến tiếng nói chuyện. Một vị cô nương áo đen và một nam nhân trẻ tuổi đang đi tới. Vị cô nương đó còn rất trẻ, xinh đẹp tuyệt trần, nam nhân đi bên cạnh thỉnh thoảng lại nở nụ cười say đắm lòng người, phảng phất sự bao dung, nuông chiều và có chút gì đó như...

Trọng Tử vội từ bỏ ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

Nghĩ vớ vẩn gì vậy? Sư phụ không hay cười như thế, hơn nữa, nụ cười của sư phụ cũng không dịu dàng đến vậy, cũng không... Cảm giác này thật là kỳ quái!

Hai người đó đột ngột xuất hiện, như thể chui lên từ dưới đất vậy, Trọng Tử kinh ngạc bội phần. Kết giới quả là lợi hại, có thể qua mắt cả đám người Tần Kha! Trọng Tử còn đang đoán già đoán non thì vị cô nương kia đã nhìn thấy nàng, liếc nàng một cái, làm như không có chuyện gì xảy ra rồi kéo vị nam nhân kia đi ra khỏi thành. Trọng Tử cảm thấy hổ thẹn, vội cất bước đuổi theo đám Tần Kha.

Loại kết giới này rõ ràng là thuật pháp đặc biệt của Tiên môn, là do trong đầu mình lúc nào cũng nghĩ tới việc đối phó với yêu ma, có chút căng thẳng nên nhìn cái gì cũng nghi thần ngờ quỷ!

Nửa đêm, hai vị đệ tử kia mang tin tức về. Hóa ra lúc Nghịch Luân ma cung bước vào thời kỳ cường thịnh nhất, chúng đã chiếm đoạt yêu giới, các bộ lạc của Yêu tộc lần lượt bị Nghịch Luân thần phục, sau đó chúng còn câu kết, tiến đánh Nam Hoa. Chính trong trận đánh đó, Nghịch Luân đã thất bại và bị diệt vong, ma cung sụp đổ, lũ yêu ma không có chốn dung thân, đành phải trốn chạy khắp nơi. Mặc dù Ma kiếm bất đắc dĩ rơi vào tay Vạn Kiếp nhưng Vạn Kiếp không có dã tâm lớn nên bọn yêu ma không tin tưởng hẳn. Cho nên khi Ma tôn Cửu U hiện thế, chiếm hư thiên để mở Cửu U ma cung, ma giới lại trở thành một thể thống nhất, Yêu tộc vốn đang chia

năm xẻ bảy, để thu phục chúng cũng không mất quá nhiều công sức, cuối cùng chúng lần lượt quy phục Cửu U, chỉ còn sót lại một ít thế lực không chịu khuất phục lẫn khuất giữa chốn nhân gian. Lần này chúng đến Lạc Hà làm loạn, cầm đầu là một con thuồng luồng chúa khổng lồ.

Người đi đánh yêu lần này không nhiều nhưng thực lực không hề kém cỏi, hơn nữa, lần này đi, Ngũ Độ còn ban cho họ pháp bảo Phục Yêu Lăng, đủ để đối phó với những ma vương thâm thường. Tàn Kha xưa nay luôn bình tĩnh, sau khi cùng vài đại đệ tử bàn bạc xong xuôi, liền quyết định phái người đến Lạc Hà dò đường trước. Người chủ động đảm nhận công việc này là đồ tôn của Mẫn Vân Trung – Lâm Chân.

Tàn Kha hỏi lại các tân đệ tử lần nữa: “Ai muốn đi trước nữa nào?”

Tư Mã Diệu Nguyên lập tức nói: “Muội sẽ đi.”

Trọng Tử suy nghĩ một lát rồi tiến lên, nói: “Trọng Tử cũng muốn đi.”

Tàn Kha liếc nhìn nàng một cái. “Diệu Nguyên, muội đi với Lâm sư huynh, mọi việc phải hết sức cẩn thận, không được tùy ý hành sự.”

Tư Mã Diệu Nguyên đắc chí, liền lên tiếng đồng ý.

Đêm xuống, Tư Mã Diệu Nguyên cùng Lâm Chân đi tới Lạc Hà, sáng hôm sau thì về, hoàn thành nhiệm vụ một cách suôn sẻ. Họ đã dò la được một số tin tức để mở một con đường nhỏ cho đám người thuận lợi tới Lạc Hà. Hóa ra con thuồng luồng thành tinh này đang ở trong động Thiên Xích dưới đáy sông, đám lâu la canh giữ cho nó cũng có tới hai nghìn con, chúng cũng chẳng có gì quá đáng sợ, chỉ có con thuồng luồng khổng lồ kia đã tu luyện năm trăm năm nay nên khó đối phó hơn một chút.

Tàn Kha cùng mấy vị đại đệ tử bàn bạc, bố trí pháp trận rồi quyết định đích thân dẫn theo một trăm đệ tử, mang theo Phục Yêu Lăng, do Lâm Chân dẫn đường, xông vào hang ổ nằm sâu dưới đáy sông để vây bắt con

thường luồng thành tinh, một trăm tân đệ tử còn lại thì do Yên Chân Châu chỉ đạo, Tư Mã Diệu Nguyên dẫn đường, sau nửa canh giờ mới xông vào tiếp ứng. Lúc đó con thường luồng thành tinh và các thuộc hạ thân tín của nó chắc hẳn đã bị trừng trị, khi ấy các tân đệ tử cũng dễ dàng đối phó với bầy tiểu thủy quái đang chạy toán loạn hơn. Đây cũng là ý “rèn luyện” mà Ngu Độ đã nhắc tới, để các tân đệ tử tích lũy kinh nghiệm đối địch khi lâm trận.

Để tránh những phiền phức không đáng có, đám người Tần Kha quyết định đánh nhanh thắng nhanh, thời gian hành động gói gọn trong hai ngày hai đêm.

Đây là lần đầu tiên các tân đệ tử ra trận, ai nấy đều hồi hộp và phấn khích, liên tục bấm đốt ngón tay để tính giờ cho chuẩn xác. Thời gian đã điềm, đám người Tần Kha sử dụng thuật ẩn thân, nhanh chóng ngự kiếm bay đến Lạc Hà.

Không hiểu sao Trọng Tử cứ đứng ngòì không yên.

Yên Chân Châu chỉ nghĩ nàng đang căng thẳng, lo lắng nên bước tới an ủi: “Có tỷ tỷ ở đây, muội sợ gì chứ? Đến lúc đó cứ theo sát ta là được.”

Trọng Tử lắc đầu, nói: “Muội chỉ đang lo lắng thôi, Tần sư huynh...”

Yên Chân Châu cười nói: “Tần sư thúc xưa nay hành sự rất chín chắn và chắc chắn nên chương giáo mới coi trọng thúc ấy đến vậy. Ta thấy thúc ấy đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi, những gì muội nghĩ tới chẳng lẽ thúc ấy lại chưa từng nghĩ qua hay sao? Huống chi thuật pháp của thúc ấy cũng vang danh tiên giới.”

Trọng Tử ngẫm lại thấy cũng đúng, bèn cười nói: “Có thể đúng như tỷ nói, muội mới lần đầu ra trận nên có phần căng thẳng.” Lát sau nàng lại than thở: “Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, kẻ mạnh còn có người mạnh hơn, muội lo lắng không hẳn đã là thừa đâu. Hôm kia, muội nhìn thấy

trong thành có một cô nương thuật pháp rất cao cường, cô nương ấy thiết lập kết giới rất lợi hại, qua mặt được cả Tần sư huynh.”

Yên Chân Châu “a” lên một tiếng. “Không biết là cao nhân phương nào nhỉ?”

Trọng Tử bèn kể lại chuyện hôm đó cho Yên Chân Châu nghe. “Muội thấy vị đại ca đó là người trần nên người thi triển thuật pháp chắc chắn là vị cô nương kia.”

Sắc mặt Yên Chân Châu đông cứng lại. “Dáng vẻ của vị cô nương đó thế nào?”

Trọng Tử tả lại những gì mình đã thấy rồi nói: “Không biết cô nương ấy thuộc môn phái nào...”

Yên Chân Châu cả kinh, đứng phắt dậy. “Âm Thủy Tiên!”

Trọng Tử không hiểu, hỏi: “Cái gì cơ?”

“Âm Thủy Tiên, nàng ta chính là Âm Thủy Tiên! Lẽ nào Cửu U ma cung đã xen vào trước chúng ta?” Yên Chân Châu nhanh chóng vẫy tay gọi một gã đệ tử đến, nói: “Đệ nhanh đi mời mấy vị sư huynh tới đây, tình thế có chút biến động rồi!”

Trọng Tử cuối cùng cũng hiểu ra Yên Chân Châu đang nói tới điều gì, thất thanh nói: “Âm Thủy Tiên!”

Âm Thủy Tiên là một trong tứ đại hộ pháp của Cửu U ma cung, có người nói nàng ta vốn là đệ tử của Thiên Sơn phái, chẳng trách nàng ta có thể dùng thuật pháp của Tiên môn để lập được kết giới lợi hại đến vậy.

Rất nhanh sau đó, Yên Chân Châu đã triệu tập mọi người lại, chúng đệ tử sau khi biết chuyện, mặt đều biến sắc.

“Hôm trước nhận được tin báo của các đệ tử trấn thủ nơi đây, chưa hề nghe nói tới chuyện có người của Cửu U ma cung qua lại.”

“Có phải Trọng Tử đã nhìn nhầm không?”

“Bất luận thế nào, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Hộ pháp của ma cung đã xuất hiện, e là chuyện này không còn đơn giản nữa. Lần này Tàn Kha sư thúc tới đó, rất có thể sẽ trúng kế.” Một gã đệ tử ngắt lời bàn tán của mọi người rồi nhìn Yên Chân Châu, nói: “Trước khi đi, Tàn sư thúc có nói mọi chuyện ở đây đều giao lại cho tỷ, mọi việc đều do tỷ chủ trì, tỷ có ý kiến gì thì cứ nói ra đi!”

Yên Chân Châu trầm ngâm giây lát.

Tư Mã Diệu Nguyên không kìm được, nói: “Trong thành có đệ tử Tiên môn trấn thủ, giờ hãy đi tìm bọn họ để xin chi viện!”

Trọng Tử ngăn lại, nói: “Không nên! Vùng Lạc Thành vốn hoang vu, xung quanh không có chỗ nào để ẩn nấp, nhất định là có rất ít đệ tử Tiên môn trấn thủ. Nếu điều động nhiều người đi cùng chúng ta, trong thành trống trơn, ngộ nhỡ Cửu U ma cung nhân cơ hội đó đột kích, nơi hiểm yếu bị thất thủ, chẳng phải là lấy nhỏ bỏ lớn sao?”

Tư Mã Diệu Nguyên nói: “Thế Tàn sư huynh phải làm thế nào bây giờ?”

“Âm Thủy Tiên tới Lạc Thành chưa chắc đã là chủ ý của Cửu U ma cung, đây đều là do chúng ta suy đoán cả thôi.” Trọng Tử vừa suy nghĩ vừa nói: “Theo ta thấy, tốt nhất nên đi tới một môn phái gần đây nhất để cầu viện thì tốt hơn.”

Yên Chân Châu nói: “Gần đây nhất có Vân Nhai sơn, đến đó cũng phải mất một ngày.”

“Vừa rồi không phải mọi người nói vùng Lạc Hà này có địa thế bằng phẳng sao? Như vậy chắc chắn sẽ không dễ sắp đặt mai phục. Tàn sư huynh xưa nay rất cẩn thận. Nếu huynh ấy phát hiện ra động tĩnh gì thì nhất định sẽ lui quân ngay. Cho dù bọn họ có vào động Thiên Xích rồi thì cũng đã có pháp bảo của chưởng giáo ban cho, tất sẽ cầm cự được một thời gian. Chúng ta có thể chia ra, một nửa tới Vân Nhai sơn cầu viện, một nửa đứng thời gian đã định tới đó tiếp ứng, xem tình hình thế nào rồi tính sau, có thể cứu được thì phải cứu, không thể cứu được thì lui về thành, chờ quân tiếp viện.”

“Tỷ tỷ thật sự đã xem thường muội rồi!” Mắt sáng lên, Yên Chân Châu quay sang hỏi mọi người: “Ý của mọi người thế nào?”

Chúng đệ tử đều gật đầu tán đồng: “Thế là thỏa đáng nhất rồi!”

Tư Mã Diệu Nguyên bỗng nói to: “Như vậy chẳng phải là đặt đám người Tàn sư huynh vào chỗ nguy hiểm sao?”

Trọng Tử kỳ thực cũng rất lo lắng, im lặng một lát rồi nói: “Cho dù Tàn sư huynh có gặp nguy hiểm thì chúng ta cũng phải lấy đại cục làm trọng.”

“Nguoi!”

Yên Chân Châu đang phân phó mấy đệ tử tới Vân Nhai sơn, thấy thế thì quay lại quát hai người bọn họ ngừng lại. Nửa canh giờ sau, đến giờ ước định, nàng ấy lập tức dẫn mọi người tới Lạc Hà tiếp ứng.

Trên mặt sông rộng lớn, một cảnh tượng đập vào mắt khiến người ta khiếp sợ, từng luồng gió yêu ma gầm rít như tiếng kêu khóc thảm thương, từng đợt sóng màu đen cuồn cuộn dâng cao đến tận trời, dựng đứng như

một bức tường rào, tựa hồ cả Lạc Hà đang bị lật ngược lại, sóng lớn liên tục vỗ ầm ỹ vào bãi đá lởm chởm.

Sông Lạc Hà dài chừng mấy trăm dặm, rộng chừng năm trượng, hai bên bờ sông là vùng đồng bằng trải dài vô tận, ngút tầm mắt, nhìn ra xa, cảnh vật đều chỉ là những chấm nhỏ li ti. Trên đường tới đây, họ đã nhận được tín hiệu báo nguy của Tiên môn, nhưng những gì tận mắt thấy lúc này càng chứng minh những suy đoán trước đó là thật, mặt ai nấy đều biến sắc, nhân lúc bóng đêm đang che phủ bầu trời, họ cẩn thận dò từng bước tới gần khúc sông có hang động sâu nghìn thước kia.

Đáy nước đen kịt mơ hồ loang một vệt sáng màu đỏ tươi, Yên Chân Châu nhận ra đó là gì, liền thốt lên: “Là Phục Yêu Lăng!”

Tư Mã Diệu Nguyên vui vẻ nói: “Tần sư huynh không sao rồi!”

Trọng Tử cũng thấy vui sướng nhưng khi tập trung nhìn kỹ, trên những con sóng biển có một vị cô nương áo đen, tay cầm trường kiếm, đứng giữa không trung, chân giẫm lên một viên ma châu lớn phát ra ánh sáng màu xanh lam, nàng ta chính là Âm Thủy Tiên mà Trọng Tử nhìn thấy hôm đó. Lúc này, nàng ta không còn mang vẻ dịu dàng, ngoan hiền như hôm trước nữa mà chỉ toát lên sự lạnh lẽo và thâm độc, quả xứng với thanh danh hộ pháp ma cung. Nghe nói Âm Thủy Tiên vốn là mỹ nữ nổi tiếng của Thiên Sơn phái, không ngờ lại có lúc nhập ma. Nàng ta thật sự bất trị, đem lòng yêu chính sư phụ của mình sao?

Mặt Trọng Tử nóng ran, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Theo sau Âm Thủy Tiên là mấy chục yêu binh ma tướng cùng hơn một nghìn tiểu thủy quái, chắc là chúng trốn ra từ hang ổ của con thuồng luồng kia, cứ tưởng đám Tần Kha đã suôn sẻ vào được động Thiên Xích rồi, không ngờ Âm Thủy Tiên lại đột nhiên điều binh khiển tướng tới đột kích, chặn đứng đường lui của bọn Tần Kha, một trăm đệ tử lúc này đang bị bao vây ở đáy sông rồi!

“Nàng ta đã dùng bột nước để chặn đứng đường xuống động Thiên Xích!” Sau khi Yên Chân Châu nhìn thấy rõ ràng thì biết chắc bọn Tần Kha vẫn có thể chống đỡ được, lập tức phát tay, nói: “Mau lùi lại!”

Tư Mã Diệu Nguyên lại nói: “Đám tiểu thủy quái này không đáng lo ngại, chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ cần hợp lực xông lên, chẳng lẽ lại không đánh được ả ta sao?”

Theo nguyên tắc thì là thế nhưng Trọng Tử vẫn lắc đầu phản đối: “Vẫn nên lui về chờ tiếp viện thì hơn.”

“Nhát chết như vậy mà đòi làm đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả sao?” Tư Mã Diệu Nguyên một lòng muốn cứu Tần Kha, đâu chịu nghe theo lời Trọng Tử, liền liều mình xông ra ngoài.

Yên Chân Châu tức giận quát lớn: “Tư Mã Diệu Nguyên!”

Âm Thủy Tiên từ lâu đã phát hiện có người tới gần, liền xoay mặt lại nhìn.

Việc đã đến nước này, Trọng Tử cũng muốn sớm đi cứu Tần Kha, vội nói: “Dụ Âm Thủy Tiên rời khỏi nơi ấy, phá nát viên ma châu để bọn Tần Kha có thể xông ra ngoài.”

Phía bên mình dù gì cũng có nhiều người, Yên Chân Châu trấn tĩnh lại, lệnh cho mười đệ tử bảo vệ cho các tân đệ tử phía sau, đối phó với đám tiểu thủy quái, còn mình thì dẫn những đệ tử còn lại đi tới chỗ Âm Thủy Tiên cùng các ma tướng. Âm Thủy Tiên cũng đoán được việc này từ lâu, cười nhạt, nói: “Cuối cùng thì cũng tự tìm con đường chết mà thôi.”

Trường kiếm bay vút lên, từng đợt sóng lớn trên mặt sông cũng vuron cao, uốn lượn như con hắc long, lao về phía các đệ tử Tiên môn. Đường

đường là hộ pháp của ma cung, có cả trăm năm tu vi, không phải chuyện đùa, Tư Mã Diệu Nguyên xông lên trước, thấy thế thì như hít phải luồng khí lạnh, mới biết bản thân đã lỗ mãng khinh địch. May là Diệu Nguyên cũng nhanh trí, trong nháy mắt đã đảo người lại, chân hướng lên trên, đầu chúc xuống dưới, rốt cuộc cũng miễn cưỡng tránh được đòn công kích.

Yên Chân Châu thở phào nhẹ nhõm, quát lên: “Mau quay về!”

Thể hiện được trình độ ngự kiếm cao siêu nhưng lúc này Tư Mã Diệu Nguyên không cảm thấy đặc ý chút nào, trái lại nàng ta toát mồ hôi lạnh, vội vã lui về phía sau.

Đa số các đại đệ tử đều đang đối đầu với đám yêu binh ma tướng, còn đám tân đệ tử thì giải quyết đám tiểu thủy quái lâu la, tuy chân tay có hơi luống cuống nhưng cũng không bị yếu thế. Yên Chân Châu dẫn đầu chừng mười đệ tử vây quanh Âm Thủy Tiên khổ chiến một trận, tiếc rằng Âm Thủy Tiên vẫn đứng vững trên đầu ngọn sóng, bọt nước dưới chân nàng ta không hề suy sụp.

Trong động Thiên Xích, đám người Tàn Kha vốn định dùng Phục Yêu Lăng để vây bắt con thường luồng thành tinh, ai ngờ Âm Thủy Tiên lại đột nhiên xuất hiện, nhất thời cả hai mặt đều có địch, bọn họ đành tạm thời bỏ qua con thường luồng, lấy Phục Yêu Lăng để chống cự lại bọt nước mạnh mẽ nơi cửa động.

Tư Mã Diệu Nguyên vừa đánh tan hồn phách của mấy con thủy yêu, nghĩ tới đám người Tàn Kha vẫn còn ở dưới kia, thấy Âm Thủy Tiên chỉ để ý đối phó với đám người Yên Chân Châu thì trong lòng mừng thầm, lặng lẽ di chuyển ra phía sau lưng Âm Thủy Tiên, định đánh lén.

Âm Thủy Tiên đã có kinh nghiệm đánh cả trăm trận, sao có thể để Tư Mã Diệu Nguyên qua mặt dễ dàng như thế được? Lòng bàn tay trái của nàng ta hướng xuống dưới rồi nắm lại thật chặt.

Trọng Tử nhìn thấy có điểm bất ổn, đang định mở miệng nhắc nhở thì Tư Mã Diệu Nguyên đã chém bảo kiếm xuống, quét về phía viên ma châu bên trên bọt nước. Kiếm khí phát ra vô cùng tinh tế và thuần khiết, trong hai năm tu hành ngắn ngủi, kiếm khí mạnh mẽ nhường này đã là điều vô cùng đáng nể rồi.

Âm Thủy Tiên vẫn giả vờ chưa phát hiện ra. Tự cho là đã làm được việc, Tư Mã Diệu Nguyên đặc chí vô cùng, bỗng thấy cuộn nước dưới chân mình rung động, trong phút chốc, bốn luồng nước đen ngòm từ bốn phía như chiếc sừng phóng tới, Tư Mã Diệu Nguyên kinh hãi, vội vàng hội tụ toàn bộ linh lực, vung kiếm kết ấn, gắng sức lắm mới chặn được một luồng sóng, cổ họng lập tức mẫn chất, suýt nữa thì rơi vào hố nước đen ngòm. Trùng mắt nhìn ba luồng sóng lớn kia ào tới, muốn tránh cũng không kịp nữa, Tư Mã Diệu Nguyên hiểu ra mình đã quá tự tin dẫn tới hết hy vọng thật rồi.

Thấy tình huống nguy cấp, tốt xấu gì cũng là sư tỷ đồng môn, không thể ngoảnh mặt làm ngơ, Trọng Tử liền chạy tới, quăng Tinh Xán ra đỡ một luồng sóng lớn, đồng thời lập tức thi triển thuật Dịch chuyển để tới bên cạnh Diệu Nguyên, một chân lướt sóng, hai bên trái phải cùng lúc phóng ra hai chưởng hình con hạc trắng bay tới chặn đứng một luồng sóng khác, bên tay còn lại vẫn không nhúc nhích. Nhưng bỗng nghe “bịch” một tiếng, con sóng lớn dưới chân nổ tung, bọt nước bắn tung tóe cách xa cả mười trượng.

Các đệ tử Nam Hoa phái cùng bọn yêu binh ma tướng, kể cả Âm Thủy Tiên đều liếc nhìn. Còn ít tuổi như vậy mà đã có khả năng phá tan công lực của Âm Thủy Tiên!

Mọi người ai nấy đều khiếp sợ. Trên thực tế, Trọng Tử hiểu rõ, Âm Thủy Tiên là một cao thủ, nòng đầu dám so bì, chiêu này chỉ là lúc khẩn cấp mới dùng tới mà thôi, đây cũng chính là tuyệt học^[1] Lạc Âm Phạm truyền thụ lại – Di hoa tiếp mộc. Trọng Tử chỉ lợi dụng sức mạnh trong đòn tấn công của đối phương mà công kích lại, khiến sức mạnh của đối phương thành của mình, mượn lực nước dưới lòng bàn chân mà ra đòn thôi.

[1] Tuyệt học: chiêu thức, học vấn bị thất truyền.

Âm Thủy Tiên “ồ” một tiếng, sau khi chặn đòn công kích của Yên Chân Châu thì mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Rốt cuộc mới chỉ tu hành được hai năm, linh lực cơ bản vẫn yếu kém, vì cứu Tư Mã Diệu Nguyên mà Trọng Tử miễn cưỡng tung ra chiêu này, nguyên khí bị thương tổn nặng nề, nàng chỉ cảm thấy khí huyết đang cuộn trào trong lồng ngực, thậm chí bằng lúc này cứ kéo dài thời gian để chờ quân tiếp viện tới, chí ít cũng khiến Âm Thủy Tiên phân tâm để đám người Yên Chân Châu có thể thuận lợi hành sự. Vì thế Trọng Tử thu Tinh Xán lại, hành lễ rồi đáp: “Ta là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả, tên là Trọng Tử.”

Cặp mắt phượng của Âm Thủy Tiên khẽ lay động. “Người là tân đồ đệ của Lạc Âm Phạm ư?”

Trọng Tử không đáp, vận khí điều hòa nguyên thần, hồi lâu sau mới nói: “Tiền bối cũng từng là một người trong Tiên môn, hà tất phải làm khó đệ tử Tiên môn như vậy? Nếu có thể giơ cao đánh khẽ...”

“Quả nhiên là đồ đệ của Lạc Âm Phạm, toàn nói những đạo lý lớn lao.” Âm Thủy Tiên ngắt lời nàng, thản nhiên nói: “Ta từ lâu chẳng còn quan hệ gì với Tiên môn, bỏ qua cho họ ư? Nào có dễ như thế!”

Trọng Tử: “Tiền bối quá vô tình rồi!”

“Vô tình?” Âm Thủy Tiên cười nhạt, nói. “Chắc người biết Trọng Tử là ai rồi chứ?”

“Là sư tử của ta.”

“Con bé thâm yêu sư phụ ngươi, sao ngươi không quay về hỏi sư phụ ngươi là gì của con bé ấy?”

Trọng Tử chết lặng. Tuy nàng thấy rất ghét vị sư tử ấy nhưng trong lời Âm Thủy Tiên vừa nói thật quá đỗi kinh hoàng, có phần làm tổn hại tới uy danh của sư phụ, nàng nhất thời vừa sợ vừa giận, đỏ mặt trách cứ: “Chính ngươi... Thôi đi, sư tử ta đã mất rồi, sao ngươi có thể làm ô uế thanh danh của tử ấy chứ?”

Âm Thủy Tiên cười nhạt, không nói gì.

Yên Chân Châu đã tới diu Tư Mã Diệu Nguyên lui về phía sau, may mà hai người họ đang ở khá xa nên không nghe thấy những lời này. Yên Chân Châu thấy Trọng Tử vẫn đứng nguyên tại chỗ thì không khỏi lo lắng, liên tục hét gọi nàng lui về.

Chúng đệ tử tăng cường thể tấn công, Âm Thủy Tiên cũng không muốn nhiều lời, vung trường kiếm đón gió trời, cánh tay áo đen thẫm cuộn sóng lớn, ùn ùn quét về phía các đệ tử Tiên môn, đồng thời cánh tay trái rút từ trong ngực ra một cái túi gấm, đổ từ trong đó ra một nắm bùn đất màu nâu đỏ.

Đó là cái gì vậy? Trọng Tử sững sốt giây lát, bỗng nhớ tới hình vẽ mà nàng đã thấy trong sách hồi tháng trước. “Tức nhưỡng^[2]! Là tức nhưỡng của thần giới!”

[2] Tức nhưỡng: đất thần, tự sinh sôi, phát triển.

Năm xưa, lúc thần giới chưa bị tiêu diệt, tức nhưỡng chính là báu vật của thiên thần, nghe nói chỉ cần một nhúm đất nho nhỏ là có thể mọc lên một vùng núi bao la, màu mỡ, không ngờ hôm nay nó lại rơi vào tay Âm Thủy Tiên. Sao nàng ta lại có được báu vật này? Chẳng lẽ nàng ta định...

“Người cũng có chút hiểu biết đấy!” Âm Thủy Tiên chặn đứng thế tấn công của các đệ tử Tiên môn, tay cầm tức nhưõng, nụ cười tươi tắn trở nên độc địa hơn bao giờ hết. “Còn không mau ra tay đi! Hay là muốn ta tạm thời bỏ qua cho các người, đợi ta xử lý xong đám tiểu bối phía dưới rồi sẽ tiếp tục tính sổ với các người?”

Đám người Yên Chân Châu kinh hãi, bất chấp tất cả, đồng loạt xông lên.

Âm Thủy Tiên quát lớn: “Giao vương^[3], người còn không mau rời bỏ sào huyệt, quy thuận Thánh quân, hay muốn chôn cùng với bọn chúng?”

[3] Giao vương: có nghĩa là con thuồng luồng thành tinh.

Xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng vang lớn, trên mặt sông cách đó khoảng hai dặm bỗng dựng lên một cột nước cao đến vài chục trượng, từ cột nước hiện ra một bóng hình màu vàng chói, ào tới bên này như một con lốc, lát sau đã hiện nguyên hình. Đó là một tên yêu quái mặc áo bào màu vàng, vẻ mặt hung tợn. Y bước tới trước mặt Âm Thủy Tiên, cười cầu hòa rồi hành lễ. “Tiểu vương sớm đã có ý quy thuận, làm phiền Âm hộ pháp phải đích thân tới đây gửi lời.”

Vẻ mặt Âm Thủy Tiên dịu hẳn đi, nàng ta nói: “Giao vương nổi danh dũng mãnh, thiện chiến, thế nên Thánh quân tuyệt đối sẽ không bạc đãi người đâu.”

Những lời Âm Thủy Tiên nói lúc trước nghe có vẻ kỳ quái nhưng Trọng Tử không kịp suy nghĩ kĩ càng nên không hiểu, lúc này thấy thế, nàng nhất thời sa sầm nét mặt.

Động Thiên Xích chính là sào huyệt của Giao vương, đương nhiên không chỉ có một lối thoát, y không chịu rời đi không phải vì luyến tiếc cái hang ổ đó mà là vì không cam lòng. Lần này bị ép buộc, chứng tỏ y đã hạ quyết tâm lắm rồi, nhưng như thế cũng có nghĩa là đám người Tàn Kha sẽ hoàn toàn bị vây ở đáy sông.

Phải quy phục dưới trướng của kẻ khác, còn đâu là vị vương tự do tự tại nữa! Giao vương thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn đáy nước, dưới đó thấp thoáng ẩn hiện ánh sáng màu đỏ hồng của Phục Yêu Lăng, lại nhìn đám thuộc hạ của mình đang chạy toán loạn khắp nơi, nghĩ rằng chính Tiên môn đã quấy rối, làm y không còn chỗ dung thân, lòng thù hận của y càng tăng thêm, y nói: “Bọn chúng không thoát được đâu, Âm hộ pháp còn không mau ra tay đi!”

“Âm hộ pháp, khoan đã!” Trọng Tử bỗng lên tiếng. “Người có thật chỉ vì nghĩ cho chiến thắng của mình mà quên đi sự an nguy của người khác hay không?”

Không ngoài dự liệu của Trọng Tử, mặt Âm Thủy Tiên đã biến sắc. “Người nói vậy là có ý gì?”

“Lẽ nào đến cả tính mạng của vị đại ca phàm trần kia mà Âm hộ pháp cũng không chiếu cố được sao?”

Âm Thủy Tiên lập tức thu tay về, lớn tiếng quát: “Người đã làm gì chàng rồi?”

Uy hiếp nàng ta như vậy có vẻ cũng hơi đê tiện nhưng Trọng Tử vì cứu đám người Tần Kha mà bắt buộc phải giở thủ đoạn. “Lúc đầu ta thấy quan hệ giữa tiên bối và vị đại ca kia cũng có vẻ sâu sắc, trong lúc vô ý đã nói cho Chân Châu tử tử...” Trọng Tử ngừng lại không nói tiếp nữa.

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nhìn nàng.

Trọng Tử biết nàng ta đang thử thăm dò, Trọng Tử không chút hoang mang, ngược mắt nhìn xoáy vào nàng ta, chợt mỉm cười. “Đệ tử Tiên môn đã tìm kiếm hai ngày nay, cuối cùng, một canh giờ trước đã tìm được vị đại ca ấy ở trong Lạc Thành, mặc dù Âm hộ pháp đã che dấu đại ca đó khá kĩ nhưng không ngờ đại ca ấy lại tự mình ra ngoài đi lại nhỉ?”

“Người có điều kiện gì?”

“Thả đệ tử Tiên môn ra.”

“Làm sao ta biết các người có thả chàng ra hay không?”

“Ta không thể tự quyết định nhưng nếu người giết đệ tử Tiên môn thì sự việc càng khó nói hơn đây!”

Trọng Tử ngoài mặt thì mỉm cười nhưng hai lòng bàn tay đã vã mồ hôi lạnh, tất cả những điều này đều là suy đoán của nàng mà thôi. Một người như vậy, Âm Thủy Tiên tuyệt nhiên sẽ không đưa về ma giới, ma giới cũng sẽ không dung túng một người phạm trần, Trọng Tử thấy lúc Âm Thủy Tiên lập kết giới, người đó hoàn toàn không hay biết, rõ ràng Âm Thủy Tiên chỉ nói dối hấn mà thôi. Vì thế Trọng Tử mới dám to gan lớn mật mà suy đoán. Cũng may là Âm Thủy Tiên đã quá căng thẳng và lo lắng, bằng không chỉ cần nàng ta hỏi thêm vài câu nữa, Trọng Tử nhất định sẽ không ứng phó nổi.

“Không hổ là người của Tiên môn, tuổi còn nhỏ mà đã biết dùng thủ đoạn để uy hiếp người khác.” Âm Thủy Tiên nghiêng người, kéo viên ma châu màu lam sang một bên, bọt nước ngay lập tức biến mất.

Trong nháy mắt, ánh sáng đỏ hồng của Phục Yêu Lăng sáng chói dưới đáy sông, một bảo bối màu đỏ thẫm cuộn lên, chia con sông làm hai nửa.

Trọng Tử vui mừng khôn xiết.

“Âm Thủy Tiên, người đúng là đồ xuân ngọc!” Một tiếng cười lạnh trầm vang lên, một khắc trước còn ở rất xa, chẳng mấy chốc đã kề sát bên tai rồi.

“Trùng Tử!” Yên Chân Châu lớn tiếng gọi.

Trọng Tử vội tránh né, tuy nàng phản ứng nhanh nhạy nhưng sau lưng vẫn còn vương cảm giác lạnh lẽo, rõ ràng người vừa tới là một nhân vật không tầm thường chút nào, ma lực mạnh mẽ đến vậy, bản thân nàng chắc chắn không thể chịu đựng nổi một đòn. Vì tình thế cấp bách, Trọng Tử lại thi triển Di hoa tiếp mộc, mượn sức mạnh của dòng nước dưới chân đánh tan hơn phân nửa đòn pháp của kẻ địch, nhưng nửa còn lại vẫn quá mạnh khiến trước mắt nàng trở nên tối sầm, miệng phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa thì ngất đi.

Một dải lụa màu đỏ cuốn tới, kéo nàng vào một vòm ngực, chính là Tần Kha vừa thoát khỏi sự vây hãm dưới đáy sông.

Âm Thủy Tiên đang đứng đối diện với một người mặt quỷ, sắc mặt của cả hai đều vô cùng giận dữ.

“Người tới đây làm gì?”

“Người tình của người kẻ cả một sợi tóc gáy cũng không rơi rụng, Thánh quân sớm đã đoán được người sẽ làm hỏng chuyện mà, đường đường là hộ pháp của ma giới mà lại bị một tiểu nha đầu dễ dàng lừa phỉnh!”

Một đệ tử nhận ra tên mặt quỷ kia, hét lên: “Dục Ma Tâm!”

Dục Ma Tâm xoay mặt nhìn Trọng Tử. “Di hoa tiếp mộc ư?”

Không chỉ đệ tử kia mà đám người Yên Chân Châu cũng cảm thấy khiếp sợ, Dục Ma Tâm chính là đại hộ pháp của ma cung, lực đạo của một chưởng kia hiển nhiên không nhẹ chút nào, dù có Di hoa tiếp mộc nhưng Trọng Tử mới chỉ tu hành được hai năm, căn cơ còn hạn chế, không thể giả như không làm sao được, đỡ một chưởng của y, không biết Trọng Tử có giữ được tính mạng hay không.

Lúc này, Tần Kha nhanh chóng chế trụ các mạch trên người nàng, lát sau mới thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

“Vẫn còn sống sao?” Dục Ma Tâm cũng giật mình, vừa rồi y nghĩ nàng nhất định sẽ mất mạng, ai ngờ vừa xuất chiêu liền phát hiện ra trong người nàng có một luồng sức mạnh bị giấu kín, chính nó đã cố gắng hóa giải một phần lực trong chiêu pháp của y. “Nhanh như vậy mà đã tu thành tiên ấn hộ thân rồi, Lạc Âm Phàm quả nhiên đã dạy dỗ được một đồ đệ giỏi.”

Tiên ấn hộ thân! Yên Chân Châu cùng các đệ tử khác hoàn hồn, vừa mừng vừa lo.

Tình huống đột ngột thay đổi, không ai ngờ Dục Ma Tâm lại đến, nếu như cứ tiếp tục chiến đấu thì nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều, không thể kéo dài thời gian thêm được nữa. Tần Kha kiên quyết hạ lệnh: “Quay về Lạc Thành!”

“Muốn chạy đâu?” Biết mình đã bị lừa, Âm Thủy Tiên vô cùng tức giận.

Dục Ma Tâm “hừ” một tiếng, phát tay, mấy trăm ma binh bao vây xung quanh tức khắc hiện nguyên hình, thì ra nhân lúc chúng đệ tử tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Âm Thủy Tiên, y đã bày ra trận thế này.

Đệ tử Nam Hoa phái bị bao vây, sắc mặt ai nấy đều xám xịt. Xem ra hôm nay chỉ có thể liều mạng chống trả một phen.

Bọt nước bắn tung tóe hai bên bờ sông, chiếc áo choàng dài vẫn không hề nhúc nhích, lòng bàn chân vẫn gắn chặt vào phiến đá ngầm đen ngòm dưới lòng sông. Lát sau, hần khẽ gờ đầu ngón tay có đeo chiếc nhẫn thạch anh tím lên, hứng vài giọt nước sông từ những bọt nước bắn ra, nói: “Thật sự rất náo nhiệt, náo nhiệt hơn ta nghĩ nhiều, đúng là nàng ta đã không làm ta thất vọng.”

“Tương lai nàng ta nhất định sẽ nhập ma sao?” Một giọng nói khe khẽ truyền tới, không biết từ nơi nào, có vẻ khàn khàn.

“Trong thiên hạ, vạn vật đều có thể nhập ma.”

“Ngài đừng quên giao hẹn giữa chúng ta.”

Vong Nguyệt liếc mắt nhìn. “Hình như người đã quên mất thân phận của mình rồi thì phải.”

“Không dám, thưa chủ nhân!” Giọng nói kia cung kính trả lời.

Hai đại hộ pháp ma cung đều xuất hiện, trong nháy mắt đã có hơn mười đệ tử Tiên môn bị thương. Tần Kha thấy vậy, trong lòng biết rõ không thể được tha một lần nữa, liền xông lên chém bọn ma binh đang vây xung quanh, di chuyển đến bên cạnh Yên Chân Châu, đưa Trọng Tử cho nàng ta, nói: “Đi theo ta, có cơ hội là người đưa tân đệ tử đi trước ngay nhé!”

Tư Mã Diệu Nguyên kéo áo Tần Kha, nói: “Tần sư huynh!”

Dục Ma Tâm và Giao vương đang bị mười đệ tử Tiên môn chặn lại, biết đây là cơ hội hiếm có, Tần Kha vận linh lực, Bát Hoang thần kiếm liền phát ra ánh sáng màu lam chói lòa, trận gió tạo thành một vòng xoáy nhỏ, quét ngang qua, hàng chục ma binh trong nháy mắt tan thành mây khói, ngay sau đó Bát Hoang kiếm như bắn ra những bọt nước, trực tiếp công kích Âm Thủy Tiên.

Âm Thủy Tiên dễ dàng tránh né, kiếm khí chém thẳng về phía Yên Chân Châu và Trọng Tử. “Muốn cứu người sao? Không ai rời khỏi đây được đâu!”

Chiêu này là cố ý để lộ sơ hở, Tần Kha vốn muốn dụ Âm Thủy Tiên xuống tay với mình, tạo cơ hội cho Yên Chân Châu đưa đám người Trọng

Tử trốn thoát, ai ngờ Âm Thủy Tiên lại nhanh ý đoán ra được nên hẳn đành phải thi triển chiêu khác để ngăn kiếm chém xuống đám người Yên Chân Châu. Bỗng nhiên mặt Âm Thủy Tiên biến sắc, nàng ta nhanh chóng thu chiêu.

Giữa bầu trời đêm hiện ra một tia sáng kỳ dị, trong phút chốc, một thanh trường kiếm từ trong mây rút xuống theo một đường thẳng tắp, kiếm tựa sao rơi, ánh sáng chói lòa, như giữa ban ngày.

“Lạc tinh sát!” Chúng đệ tử reo hò âm ỉ.

Thanh kiếm chém xuống, ánh sáng đột nhiên tắt rụi. Một vị thần tiên trẻ tuổi, áo trắng tựa tuyết bước xuống từ một đám mây, khoanh khắc người chạm chân xuống mặt sông, những con sóng đen ngòm đang không ngừng ầm ì vỗ vào đá ngầm đột nhiên yên bình trở lại.

“Âm Thủy Tiên, ngươi làm điều xằng bậy như vậy, thật uổng công Tuyết Lãng.”

Sư phụ! Sư phụ tới! Nghe được giọng nói quen thuộc, Trọng Tử mừng đến mở to mắt, bất chấp cơn đau đớn đang căng tràn lồng ngực, gắng gượng ngẩng đầu nhìn chàng. Trong chớp mắt, Lạc Âm Phàm đã xuất hiện trước mặt nàng, đưa tay kiểm tra thương thế của nàng. Rồi chàng lại nhìn Âm Thủy Tiên, chỉ thấy nàng ta vẫn thản nhiên đứng trên đầu ngọn sóng, Dục Ma Tâm đứng bên cạnh, trên khóe môi không ngừng trào ra những cụm máu tươi, nhìn là biết y đã đỡ thay Âm Thủy Tiên một kiếm, tên Giao vương áo vàng thì sợ đến ngẩn người.

Dục Ma Tâm cắn răng, lau vết máu trên khóe môi, nói: “Lạc Âm Phàm, lại là ngươi!”

Âm Thủy Tiên không hề đỡ y, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay ta đã nợ đại hộ pháp một ân tình!”

Dục Ma Tâm tức giận nói: “Nếu không vì ý chỉ của Thánh quân, người nghĩ ta sẽ cứu người sao?”

Âm Thủy Tiên nói: “Tranh cãi cũng thế thôi, rút lui đi!”

Tiểu đồ đệ bị thương rất nặng, Lạc Âm Phàm vô cùng giận dữ, lạnh lùng nghiêng người, nâng cánh tay trái lên, hai ngón tay phóng ra thanh trường kiếm, Mặc Phong kiếm ngay tức khắc mang theo luồng khí mạnh mẽ, như một con rồng uốn lượn giữa tầng không, phóng thẳng tới chỗ Dục Ma Tâm đang đứng.

Cách đó không xa, Vong Nguyệt cười nói: “Xem ra ta sắp phải lộ diện rồi.”

Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ tất thắng, không ngờ cuối cùng lại bị thua một cách thảm hại, ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn, Dục Ma Tâm bị thương, không còn nhanh nhẹn nữa, Âm Thủy Tiên cắn răng, vận hết ma lực có trong người để che chắn cho y.

Trước mặt mọi người, một bóng người mặc áo đen lẳng lặng xuất hiện, không gây ra bất cứ tiếng động nào. Tay trái hất khê giờ lên, chiếc nhẫn bằng đá thạch anh tím trên tay hắt lên thứ ánh sáng chói lòa.

Chưởng lực đối đầu với kiếm khí, một tiếng nổ rền vang, cả mặt đất rung chuyển, mặt sông Lạc Hà nổ tung, trong chớp mắt cơ hồ có thể thấy cả lòng sông.

Lạc Âm Phàm vẫn không hề nhúc nhích nhưng người nọ cũng không lùi về phía sau dù chỉ nửa bước, chúng đệ tử không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt. Đến bản thân Lạc Âm Phàm cũng kinh hãi, một kiếm này chàng đã dùng tới bảy phần linh lực, cho dù Vạn Kiếp còn sống cũng không thể đón đỡ một cách dễ dàng như vậy, người này rõ ràng không bị hao tổn đến một sợi tóc, hiện giờ lực giới còn tồn tại một nhân vật như vậy sao?

Bọt nước tan biến, rút cuộc người đó cũng hiện ra rõ mồn một, là một người đàn ông, vóc dáng cao ráo, cả người hầu như bị bao phủ trong tấm áo choàng màu đen kỳ dị, kể cả đôi mắt cũng bị mũ áo che khuất, chỉ để lộ khuôn cằm tái nhợt, như một u linh nơi mộ cỏ, vô cùng thần bí và nhuốm đầy tà khí. Dục Ma Tâm và Âm Thủy Tiên vui mừng quý xuống. “Tham kiến Thánh quân!”

Chúng đệ tử Tiên môn đều biến sắc. Người kinh hãi nhất chính là Trọng Tử, nàng há to miệng, vô số bọt máu lập tức tuôn ra, nàng mơ hồ thốt lên: “Vong... Nguyệt?”

Vong Nguyệt xoay người, đưa đám người Dục Ma Tâm rời đi.

“Cửu U!” Đã biết được đích xác thân phận của hắn, chúng đệ tử nhất loạt quay sang Lạc Âm Phàm.

Ai cũng nói Vạn Kiếp là Ma tôn đứng đầu ma giới, bao nhiêu năm qua vẫn không ngừng truy tìm tung tích của Ma tôn Cửu U, hôm nay được lĩnh giáo mới biết pháp lực của hắn vượt xa suy nghĩ của mọi người. Thương thế của tiểu đồ đệ không thể cầm cự lâu được, vốn không thích hợp để giao tranh nữa, Lạc Âm Phàm đón Trọng Tử từ tay Yên Chân Châu, nói: “Mau trở về Nam Hoa!” Rồi trong nháy mắt đã ngự kiếm biến mất nơi cuối trời.

Chương 36: Tuyệt ở Thiên Sơn

Y phục trắng tinh bị máu nhuộm thành màu đỏ hồng nhưng cảm giác đau đớn dữ dội đang dần thuyên giảm, Trọng Tử nhanh chóng phát hiện sự phụ đang truyền linh lực cho mình, một cảm giác ngọt ngào, ấm áp dần lan khắp cơ thể.

Trong trí nhớ, sư phụ chưa từng ôm nàng.

Cảm giác này thật yên ả, khoảnh khắc nàng nhìn thấy chàng, mọi nỗi sợ hãi trên đời này tựa hồ đều tan biến.

Mùi hương trên cơ thể sư phụ thơm xiết bao... Trọng Tử nhẹ nhàng hít một hơi, lúc mở mắt ra liền nhìn thấy đường nét hài hòa trên chiếc cằm của chàng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, vài lọn tóc đen nhánh rủ xuống trước mặt nàng. Không hiểu sao, Trọng Tử bất giác cảm thấy xấu hổ, liền vội vàng giấu cả khuôn mặt vào ngực chàng, rầu rĩ khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ!”

Không có tiếng đáp lại. Sư phụ đang tức giận sao? Trọng Tử hé miệng, nhẹ giọng nói: “Đệ tử biết sai rồi, xin sư phụ đừng nóng giận!”

Luôn miệng nói biết sai, biết sai, thế mà toàn làm những việc khiến chàng phải sợ hãi! Lạc Âm Phàm vốn định quở trách nàng một trận nhưng thấy nàng đau đớn vì bị trọng thương thì chẳng còn tâm trí nào mà mắng mỏ nữa. Chàng đành giả vờ ra vẻ lạnh lùng.

“Sư phụ?”

“Sư phụ!”

...

Con đau trong lồng ngực chợt trào lên, Trọng Tử ho khan dữ dội.

Cánh tay chàng càng siết chặt, rốt cuộc Lạc Âm Phàm cũng cúi đầu nhìn nàng, áy náy nói: “Về đến nhà rồi hãy nói.”

Trọng Tử chớp mắt, nói: “Chỉ cần sư phụ không tức giận thì đệ tử cam tâm chịu phạt.”

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc nói: “Trước khi bế quan, vi sư đã dặn dò người thế nào, sao còn tự ý chạy ra ngoài?”

“Đệ tử tự ý đi ra ngoài khiến sư phụ lo lắng, như vậy là chưa ngoan.” Hai năm qua, Trọng Tử đã sớm học được cách ứng phó linh hoạt trước mặt chàng. Nàng nhìn Lạc Âm Phàm, nghiêm túc nói: “Sư phụ nói đệ tử phải bảo trọng, vậy mà đệ tử lại để mình bị trọng thương, như vậy lại càng không ngoan.”

Tiểu đồ đệ này đúng là vừa đáng giận vừa đáng yêu! Lạc Âm Phàm nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, không biết phải nói thế nào, cuối cùng đành buông tiếng thở dài.

Sư phụ cũng có lúc đỏ mặt sao? Trọng Tử cười thầm, vươn cánh tay ôm lấy cổ chàng, nũng nịu: “Sư phụ không muốn đệ tử bị thương nhưng người cũng không muốn đả thương người khác mà!”

Lạc Âm Phàm thản nhiên gỡ tay nàng ra khỏi cổ mình. “Đúng là người không nhớ những gì vi sư đã dặn, phạt người về nhà đóng cửa sám hối nửa năm!”

“Đệ tử không dám ạ!” Trọng Tử lại vùi mặt vào ngực chàng, nhin cười đến độ ngực rung lên khiến vết thương đau hơn, nàng bật ra tiếng rên rỉ.

Nàng bị trọng thương, sư phụ đau lòng vì nàng còn không đủ, sao có thể trách phạt được chứ? Bất nàng đóng cửa sám hối chẳng qua là muốn nàng ở nguyên trong phòng tĩnh dưỡng mà thôi.

Lạc Âm Phàm quả nhiên dịu giọng, nói: “Nguyên khí đã bị tổn thương, đừng nên nói nhiều quá!”

“Sư phụ, hình như chúng ta không phải đang quay về Nam Hoa?”

“Chúng ta đến Tiêu Bồng Lai.”

“Tới đó làm gì ạ?” Trọng Tử ngạc nhiên.

“Không nói nhiều nữa.”

...

“Su phụ có mệt không?”

“Không nói nhiều nữa!”

“Đệ tử không nói nữa”

“Lần sau không được tự ý chạy lung tung nữa!”

“Đệ tử biết rồi ạ!”

...

Cho dù có tức giận hay giả vờ lạnh lùng đi chăng nữa thì đều đã bị gió cuốn trôi đi hết, khuôn mặt tuấn tú lấy lại vẻ dịu dàng, ẩn hiện nụ cười mỉm tràn ngập tình yêu thương.

Vĩnh viễn ở lại Tử Trúc phong, vĩnh viễn đừng nhớ gì nữa, vĩnh viễn là sư đồ như vậy, để nàng có thể trưởng thành một cách bình an dưới vòng tay che chở của chàng, hồn nhiên vùi mặt vào ngực chàng làm nũng, vô tư sống những tháng ngày tươi đẹp.

Khung cảnh trong giấc mơ rất rối loạn, kỳ quái, rất nhiều khuôn mặt không ngừng hiện lên trước mắt Trọng Tử, có cha mẹ, Vong Nguyệt, Tần

Kha, Yên Chân Châu, Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, còn có rất nhiều, rất nhiều người trông thì quen đấy mà nàng không nhớ nổi là ai... Thế nhưng trong giấc mộng đã xảy ra chuyện gì thì sau khi tỉnh lại nàng không còn nhớ nữa, chỉ nhớ duy nhất một điều, đó là gương mặt lãnh đạm quen thuộc cùng đôi mắt triu mến luôn vì nàng mà chất chứa âu lo.

Gian phòng này thực sự rất đẹp, tấm màn trướng bằng lụa như một dải mây ngũ sắc, chiếc giường cũng rất êm, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Vòng tay ấm áp, êm dịu không còn nữa.

Sư phụ đâu rồi? Trọng Tử đang định cất tiếng gọi chàng thì bên ngoài mơ hồ vọng vào tiếng nói chuyện. Nàng vội ngồi dậy, cắn răng kìm nén cơn đau trong lồng ngực, chậm rãi bước xuống giường, gắng sức lết ra phía ngoài.

Cảnh tượng ngoài cửa phòng như chốn tiên cảnh vậy. Sương mù mịt mù giăng khắp lối, các loài chim đua nhau hót riu rít, dưới mặt đất, trăm hoa khoe sắc, những nhánh cây kết trái non mơn mớn, hương thơm ngào ngạt, thấm vào tận tâm can người thưởng thức.

Dĩ nhiên, lọt vào mắt Trọng Tử trước tiên vẫn là bóng hình mặc áo trắng kia, chiếc áo trắng tựa tuyết như hòa làm một với cảnh sắc nơi đây. Chàng đang quay lưng về phía nàng, đứng bên cạnh chàng là một vị cô nương. Nhìn nghiêng một bên mặt thì thấy cô nương ấy còn rất trẻ, da trắng, môi đỏ, khoác trên mình bộ xiêm y màu xanh lá dài quét đất giống hệt một đóa sen nở giữa những chiếc lá, miệng cười chúm chím, vừa đoan trang vừa dịu dàng, toát lên vẻ nhân từ, bao dung, giống hệt Quan Thế Âm Bồ Tát ở Nam Hải như người ta vẫn đồn đại.

“Vết thương của con bé khá nghiêm trọng, căn cơ đã cạn kiệt, may mà trên đường tới đây có tôn giả truyền linh lực cho, nếu không chắc chắn đã để lại di chứng đáng ngại rồi, có điều có một số vị thuốc hơi khó kiếm, cần đợi thêm một thời gian nữa.”

Lạc Âm Phàm yên tâm, gật đầu. “Hai sư đồ ta phải quấy rầy tiên tử vài ngày rồi.”

“Trước mặt Vân Cơ, tôn giả cần gì phải khách khí như vậy? Chỉ là con bé bây giờ không thể tự vận chân khí và nguyên thân, hoàn toàn phải nhờ tôn giả giúp con bé tiếp thêm linh lực.”

“Hôm nay tiên tử đã vất vả cả ngày rồi, nàng nên nghỉ sớm đi!”

“Vân Cơ không sao ạ!” Vị cô nương đó cup mắt, mỉm cười, sau đó lại lắc đầu, nói: “Nghe người ta gọi con bé là Trọng Tử, tôn giả như vậy là có ý gì ạ?”

...

Câu chuyện của hai người họ hầu như đều xoay quanh Trọng Tử, không thấy nói sang chuyện khác, song Trọng Tử nghe mà lòng đầy hờn giận, ngón tay bất giác bấu chặt vào khung cửa. Cô nương đó chính là Vân tiên tử ư? Đệ nhất mỹ nữ, y thuật ưu việt trong tiên giới mà người ta vẫn thường đồn đại - Trác Vân Cơ đó sao?

Không thể phủ nhận, Trác Vân Cơ quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần, là tiên tử xinh đẹp nhất mà Trọng Tử từng gặp, vừa dịu dàng vừa lương thiện, thật ra Trọng Tử cũng có thiện cảm với nàng ấy. Nhưng thiện cảm đó chỉ có khi Vân tiên tử không đứng bên cạnh sư phụ, không nhìn chàng bằng ánh mắt đó. Ánh mắt ấy Trọng Tử đã thấy nhiều rồi, nhất là khi ở bên cạnh Tàn Kha. Tàn Kha vốn xuất sắc, có rất nhiều cô nương vây quanh, họ đều nhìn hấn bằng ánh mắt đó. Trọng Tử không thể nói rõ cảm giác đó như thế nào nhưng có người nhìn sư phụ bằng ánh mắt như vậy khiến nàng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Tiên môn cho phép các đệ tử lập thất, sư phụ vẫn còn độc thân, có tiên tử thích cũng chẳng có gì là kỳ quái, chỉ có điều từ trước tới nay Trọng Tử

chưa từng nghĩ chuyện này sẽ thực sự xảy đến, dù sao thì nàng vẫn luôn tôn kính sư phụ như một vị thần, một vị thần cao cao tại thượng, không gì sánh được. Chàng bảo vệ Tiên môn, cai quản bách tính, chỉ cần trong đầu nàng phảng phất một vài ý niệm nào đó liên quan tới chuyện tình yêu nam nữ của sư phụ, nàng liền có cảm giác như vậy là không còn tôn trọng chàng.

Hằng ngày nàng vẫn luyện công từ sáng sớm tới tận đêm khuya, sư phụ vẫn thường nói với nàng: “Nên nghỉ ngơi sớm đi!” Thế mà giờ phút này, chàng lại nói câu đó với người khác, dù hiểu rõ đó chỉ là lời nói khách sáo thông thường nhưng Trọng Tử vẫn cảm thấy chua xót.

Trọng Tử biết suy nghĩ của mình rất tức cười, rất trẻ con, thế nhưng nhìn thấy Trác Vân Cơ càng lúc càng tới gần sư phụ, nàng bèn cắn chặt môi, cố gắng tựa người vào khung cửa, rên một tiếng khiến hai người đang đứng phía bên kia đều xoay người lại nhìn.

“Trọng Nhi?” Lạc Âm Phàm nhíu mày.

Trọng Tử khẽ giọng gọi: “Sư phụ!” rồi lảo đảo như chực ngã.

Sắc mặt nàng vốn rất xấu, hơn nữa, trong lòng nàng lại đang đau xót vô hạn, vì thế, Lạc Âm Phàm không hoài nghi, bước nhanh tới, ôm lấy nàng, dìu nàng đến bên giường, vừa truyền linh lực cho nàng vừa buông lời trách cứ: “Lại không nghe lời sư phụ rồi, còn muốn chạy lung tung ư?”

Trọng Tử quay mặt đi, nói: “Đệ tử không thấy sư phụ đâu, tưởng sư phụ đã bỏ đệ tử mà đi.”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm dịu hẳn xuống, chàng nói: “Vết thương của người chưa khỏi hẳn, vì sư sao có thể đi được chứ?”

Trọng Tử không nói nữa nhưng trong lòng vui sướng.

Trác Vân Cơ cũng vào theo, kiểm tra thương thế của Trọng Tử một hồi rồi an ủi: “Không sao, chỉ là do đi lại nên tác động vào vết thương thôi, tôn giả không cần quá lo lắng.”

Không đợi Lạc Âm Phàm trả lời, Trọng Tử cảm tạ: “Lần này Trọng Tử bị thương khiến sư phụ phải lo lắng quá nhiều rồi, đa tạ tiên tử đã cứu giúp.”

Trác Vân Cơ có vẻ hơi sững sốt rồi mỉm cười gật đầu, quay sang Lạc Âm Phàm nói: “Hôm trước tiểu nữ mới luyện được một lò đan dược, có thể hóa giải mười loại ma dược khác nhau, tiên tử muốn mời tôn giả qua xem.”

Lạc Âm Phàm hiển nhiên rất tán thưởng, quay sang nhìn Trọng Tử.

Trác Vân Cơ nói: “Tiểu nữ đã dặn Đồng Nhi trông nom việc bên này rồi, tôn giả không cần lo đâu ạ!”

Trọng Tử đâu dễ dàng bằng lòng để Lạc Âm Phàm rời đi liền kéo tay áo chàng. “Sư phụ!”

Trong lòng biết rõ tiểu đồ đệ rất ít khi làm nũng, Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi xấu hổ, nhìn đôi mắt phượng tràn đầy vẻ tủi thân, nghĩ rằng vết thương nghiêm trọng nhất định khiến nàng khó chịu, liền mềm lòng nói: “Trời tối rồi, ngày mai ta sẽ giúp tiên tử kiểm tra đan dược vậy.”

Trác Vân Cơ cũng không gượng ép, gật đầu nói: “Vậy tiểu nữ ra ngoài chế thuốc.”

Gian phòng chỉ còn lại hai sư đồ đệ và một tiểu dược đồng. Trọng Tử rất sợ chàng bỏ đi, vin vào việc mình bị thương mà níu kéo chàng không buông, vừa nằm lên giường được một lúc, nàng đã làm mặt đau đớn rồi luôn miệng rên rỉ, cho đến khi chàng phải dựng nàng dậy, ôm vào lòng, lúc ấy nàng mới im lặng. Tiểu dược đồng không có việc gì làm, liền cáo lui.

Thấy nàng lẩn qua lẩn lại như vậy, Lạc Âm Phàm cũng không muốn rời đi, nhân cơ hội mà dạy bảo nàng: “Lần này trở về, ngươi còn dám làm liều nữa không?”

Trọng Tử trầm mặc giây lát, ngẩng mặt nhìn chàng, nói: “Tu Mã Diệu Nguyên chủ động xin đi đánh yêu cứu bách tính, đệ tử không muốn thua kém tỳ ấy. Đệ tử sẽ không làm gì khiến người thất vọng giống sư tỳ đâu.”

Nàng làm những việc này vì lý do đó ư? Lạc Âm Phàm trầm tư suy nghĩ.

“Sư phụ không tin đệ tử sao?”

“Sư phụ tin.” Đương nhiên là chàng tin, nàng chưa từng khiến chàng thất vọng.

Nhìn thấy vẻ đau xót ánh lên trong đôi mắt chàng, Trọng Tử càng đau lòng, lấy hết dũng khí nói: “Chuyện của sư tỳ cũng không phải lỗi của sư phụ. Tuy tỳ ấy đã phạm sai lầm, bị trục xuất khỏi sư môn nhưng bây giờ bên cạnh sư phụ vẫn còn có đệ tử cơ mà.”

Lạc Âm Phàm không nói gì.

Trọng Tử hơi do dự, kéo tay chàng, nói: “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn đôi mắt trong sáng, ngây thơ đó. Lát sau, chàng nhìn đi chỗ khác, nói: “Vi sư vẫn chưa trục xuất tỳ ấy khỏi sư môn.”

Trọng Tử đột nhiên muốn bật khóc.

Phạm phải tội lớn, bị trục xuất khỏi sư môn, vì sao sư phụ vẫn còn yêu mến tỳ ấy đến vậy? Bản thân nàng cũng đã rất cố gắng, chẳng lẽ vẫn có điểm thua kém tỳ ấy sao? Sư phụ cũng đã từng ôm “Trọng Nhi” kia như thế sao?

Lạc Âm Phàm thấy nàng lại đau thì thốt lên: “Trọng Nhi?”

Trọng Tử lập tức cảm thấy hồi hận. “Không sao đâu, đệ tử không thấy đau.”

Nàng thực sự rất ghen tỵ nhưng bây giờ chàng đang vì nàng mà căng thẳng, lo lắng. Nếu tình yêu của chàng có thể dành cho nàng thì hãy cứ để nàng thay thế “Trọng Nhi” đó đi, nàng sẽ luôn hiếu kính với chàng, phụng dưỡng chàng.

Trọng Tử im lặng, dựa vào lòng Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm lại đang nghĩ tới một chuyện khác, liền mở miệng nói: “Sao ngươi lại quen biết Cửu U vậy?”

Chuyện Vong Nguyệt chính là Ma tôn Cửu U, Trọng Tử cũng rất bất ngờ, thầm nghĩ quả nhiên sư phụ đã phát hiện ra, cũng may việc này không có gì phải giấu giếm, vì vậy nàng liền kể lại chuyện năm xưa: “Đệ tử tưởng hắn cũng chỉ là thường dân, qua sự việc này mới biết hắn đã lừa gạt đệ tử. Những người chỉ đường cho đệ tử năm ấy có lẽ cũng là do hắn đã sắp đặt từ trước, bọn họ cố ý chỉ sai đường khiến đệ tử đến muộn không thể đến Nam Hoa báisư, có thể thấy là hắn không có ý tốt.”

Không phải là hắn không muốn để nàng tới được Nam Hoa mà là để nàng đến muộn, đúng lúc gặp chàng đang quay trở lại Nam Hoa, khiến chàng thu nhận nàng làm đồ đệ, những việc này đều là mưu mô xảo quyệt của hắn. Lạc Âm Phàm không nói thêm, chỉ nhắc nhở nàng: “Đã hiểu rõ rồi thì lần sau đừng gặp hắn nữa!”

Đệ tử Tiên môn mà có quan hệ với Ma tôn thì vô cùng nguy hiểm, nếu tin này mà truyền ra ngoài thì hậu quả sẽ rất khó lường. Trọng Tử lại cười, nói: “Đệ tử chỉ gặp hắn đúng một lần đó thôi, không thể xem là quen biết được, sao có thể lui tới gặp gỡ với hắn được chứ? Huống chi, giờ đệ tử đã

biết hẳn là ai, đương nhiên sẽ đề cao cảnh giác, không có gì để qua lại với hẳn. Đệ tử dù gốc gác thế nào thì cũng hiểu cái gì là lợi, cái gì có hại, sư phụ đừng lo lắng quá!”

Không phải chàng lo lắng mà là chàng sợ. Kiếp trước để mất nàng cũng vì nàng và Sở Bất Phục có liên quan với nhau, nàng lại quá thiện lương, dễ động lòng với người khác, cũng may mà kiếp này nàng đã hiểu chuyện hơn rất nhiều rồi.

Giọng nói của nàng đầy vẻ trách cứ nhưng Lạc Âm Phàm không mấy để tâm, chậm rãi gật đầu, nói: “Sư phụ chỉ mong người hãy nhớ kĩ.”

“Những lời răn dạy của sư phụ, đệ tử luôn khắc sâu trong tâm khảm.” Thừa dịp Lạc Âm Phàm không để ý, Trọng Tử lặng lẽ kéo một lọn tóc của chàng, quấn quấn vào ngón tay.

Ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ tràn vào gian phòng tĩnh mịch, tiểu dục đồng vội vàng bước tới, châm ngọc lưu ly thấp sáng, chón tiên cảnh có chút ánh sáng và không khí ấm áp, nhất thời khiến người ta cảm nhận được vài phần hương vị của nhân gian.

“Lúc chưa tu tiên thì sư phụ cũng sống ở nhân gian ạ?”

“Không.”

“Cha mẹ của sư phụ đâu ạ?”

“Cha mẹ ta cũng là người trong Tiên môn.”

“Chẳng trách sư phụ giống thần tiên nhất so với mọi người.”

“Nói gì vậy?” Lạc Âm Phàm bật cười

...

Hồi lâu không thấy Lạc Âm Phàm cử động, Trọng Tử ngẩng lên nhìn chàng.

“Đau à?”

“A, không ạ!”

Y phục vẫn là màu trắng lạnh toát như trước nhưng ở trong vòng ôm của chàng lại không hề cảm thấy lạnh. Ánh sáng êm dịu hắt lên gương mặt hiền hòa của chàng, tôn lên những đường nét tuyệt mỹ. Trên mặt chàng tuyệt nhiên không có bất cứ biểu hiện nào nhưng chỉ cần liếc nhìn cũng khiến người ta không thể nào quên.

Hàng chân mày nhíu chặt lại khiến nàng bỗng cảm thấy đau lòng. Một người ưu tú nhường này, chẳng trách Vân tiên tử lại thích, ngay cả Trọng Tử cũng mong muốn chàng không phải là sư phụ của nàng. Có chàng ở bên, những người như Tần Kha đều không còn quan trọng nữa...

Sư tử?

Ma xui quỷ khiến thế nào mà những lời Âm Thủy Tiên nói đột nhiên lại vang vọng bên tai, trong đầu Trọng Tử như nổ vang một tiếng, bị câu nói của nàng ta dọa cho sợ đến đờ đẫn cả người.

Yêu sư phụ ư? Sư đồ như cha con, đối với sư phụ không những phải kính nể mà còn phải phụng dưỡng như phụ thân của mình. Mặc dù nàng chưa bao giờ có ý nghĩ coi sư phụ như phụ thân, thế nhưng yêu thì... Đó là một trọng tội bại hoại luân thường, liên lụy tới thanh danh của sư phụ, tại sao sư tử lại dám làm vậy? Tử ấy thật sự không sợ người đời phỉ nhổ rồi rơi vào cảnh như Âm Thủy Tiên sao?

Trọng Tử kinh hãi, kìm nén tâm tư, cũng không dám suy nghĩ linh tinh nữa. Rất lâu sau, sự sợ hãi trong lòng nàng mới dần nguôi.

Chắc Âm Thủy Tiên chỉ nói bừa vậy thôi, nhất định là nàng ta lúc nào cũng có những suy nghĩ đen tối trong đầu! Có sư phụ nào không thương xót đồ đệ, có đồ đệ nào lại không yêu thương sư phụ cơ chứ!

Màn đêm vừa buông xuống chưa bao lâu, Trác Vân Cơ đã đích thân mang dược hoàn tới cho Trọng Tử, lúc đó Trọng Tử đã ngủ say trong lòng chàng.

Trác Vân Cơ thấy thế thì sùng sốt. “Tôn giả!”

Lạc Âm Phàm ra hiệu cho nàng cứ để thuốc ở đấy.

Trác Vân Cơ bỏ thuốc xuống bàn, hồi lâu sau nói: “Giống quá!”

Lạc Âm Phàm ngược mắt nhìn.

“Trác Vân Cơ muốn nói tới đứa trẻ kia.” Trác Vân Cơ nhìn Trọng Tử rồi lại nhìn Lạc Âm Phàm. “Thật ngốc nghếch, biết rõ là sai rồi còn không chịu buông tay, đến giờ đứa trẻ này cũng đã trưởng thành rồi.”

Thấy chàng cau mày, Trác Vân Cơ nhìn đi chỗ khác, mỉm cười: “Có vẻ con bé đau quá nên khó ngủ, ngày mai tiểu nữ sẽ sắc thêm mấy vị thuốc nữa, tôn giả đừng quá lo lắng!”

Lạc Âm Phàm đang định nói gì đó, chợt nghe thấy Trọng Tử đang nằm trong lòng khẽ “ư” một tiếng, dường như sắp tỉnh giấc, chàng đành im lặng.

Trác Vân Cơ khẽ cười rồi chậm chậm bước ra cửa.

“Su phụ!” Trọng Tử ti hí mắt, nghiêng mặt nhìn Lạc Âm Phàm, hàng mi cong dài run run, mái tóc dài xõa sượt trên mặt, dưới ánh sáng của ngọc lưu ly, vẻ đẹp đó càng thêm quyến rũ gấp bội.

Lạc Âm Phàm lấy ra một viên thuốc, nói: “Uống thuốc đi!”

Kiếp trước là do nàng hồ đồ, đến Trác Vân Cơ cũng nhìn ra được, may mà cũng chỉ có Trác Vân Cơ biết. Bây giờ chàng không cần quá lo lắng, tính cách, dung mạo của nàng kiếp này với kiếp trước hoàn toàn khác, quan trọng hơn là giờ đây nàng không ỷ lại vào chàng như kiếp trước, cũng không ngốc nghếch đến thế. Nghe nói, nàng còn muốn tiếp cận Tần Kha...

Vài ngày trôi qua, thương thế của Trọng Tử đã có chuyển biến tốt. Khỏe lên một chút, nàng liền năn nỉ Lạc Âm Phàm quay về Nam Hoa. Lạc Âm Phàm khuyên nàng không được, nghĩ đi nghĩ lại, thấy Trọng Tử không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, ở lại đây cũng uổng phí, huống chi Hành Huyền cũng hiểu một chút y thuật, động tĩnh của Cửu U ma cung lại khó dò, các Tiên môn phái bất cứ lúc nào có tin tức cũng sẽ tìm tới báo cho chàng, dù sao thì dựa vào linh hạc truyền tin cũng không phải là cách, Lạc Âm Phàm suy nghĩ một lúc, liền lấy vài viên thuốc rồi đưa Trọng Tử rời khỏi Tiểu Bồng Lai. Trở lại Nam Hoa, vì sợ nàng đã khỏe hơn, sát khí lại lộ rõ nên Lạc Âm Phàm lập tức làm phép che giấu linh lực của Trọng Tử, lệnh cho nàng chỉ được ở trong phòng dưỡng thương.

Trận đánh ở Lạc Hà do có Cửu U ma cung nhúng tay nên đoàn quân của Tần Kha thất bại thảm hại. Tuy nói là đã phá hủy được sào huyệt của Giao vương, cuộc sống của bách tính vùng lân cận được yên bình nhưng Giao vương cùng thuộc hạ của y đều đã quy hàng Cửu U, nương náu nơi Cửu U ma cung, vẫn là được một mà mất mười. May mà lúc ấy có Trọng Tử nhanh trí ra quyết định nên số đê tử Nam Hoa phái thương vong không nhiều. Trọng Tử lần đầu lập công, đúng là ngoài dự liệu của Ngu Độ và Mẫn Vân Trung, trước mặt mọi người, bọn họ hết lòng khen ngợi nàng. Mẫn Vân Trung còn sai đệ tử mang tới cho nàng một viên Cửu chuyển kim đan để trị thương, còn tặng cho nàng Thiên Nguyên đan để gia tăng tu vi, nhằm khen tặng nàng.

Được Trác Vân Cơ chữa trị, thương thế của Trọng Tử không còn đáng lo ngại, nửa năm sau nàng đã hoàn toàn khỏe lại. Trong thời gian đó, Tần Kha có tới thăm nàng vài lần khiến Tư Mã Diệu Nguyên vô cùng bức tức. Hai người đều là nhân vật xuất sắc nhất trong số các tân đệ tử của Nam Hoa, vốn đã không hợp nhau, từ nay về sau càng thêm ganh đua, muốn đánh bại đối phương trong hội thử kiếm ba năm tới.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã hai năm trôi qua, Trọng Tử tròn mười sáu tuổi, thuật pháp vô cùng cao cường, nhiều lần xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy mà cũng có chút danh tiếng. Đúng lúc này, tiên giới nghênh đón một sự kiện quan trọng: Đại hội Tiên môn mười năm được tổ chức một lần. Đối với đám người Lạc Âm Phàm thì đây chính là thời điểm để các tiên minh tụ hội, bàn bạc đại sự nhưng đối với chúng đệ tử thì đại hội Tiên môn không khác gì một yến hội náo nhiệt, tung bừng. Trên dưới Nam Hoa từ một năm trước đã bắt đầu nhộn nhịp bàn tán, đương nhiên là những đệ tử tầm thường thì không có tư cách tham gia, các tân đệ tử lại càng không có phần.

Nhưng mọi việc luôn có ngoại lệ.

Hôm đó, Trọng Tử nghe được tin tức từ chỗ Mộ Ngọc, Lạc Âm Phàm đã quyết định tổ chức đại hội Tiên môn lần này ở Thiên Sơn.

“Có thật không?”

“Tôn giả mới quyết định, hai ngày nữa, tin tức sẽ được truyền ra ngoài.”

“Sư phụ không nói gì cho đệ tử biết.”

“Đại sự thế này, sao người có thể tùy tiện nói cho người biết được chứ?”

“VẬY... sư phụ và chương giáo sẽ đưa ai theo nhỉ?”

“Chương giáo thì ta không biết nhưng tôn giả không có đồ đệ nào khác, đến lúc đó...”

Trọng Tử vui đến mức quên cả lễ tiết, kéo tay áo Mộ Ngọc reo lên: “Mộ sư thúc không gạt đệ tử chứ?”

Mộ Ngọc cười, nói: “Ta đã gạt ngươi bao giờ chưa?”

Trọng Tử then thùng, vội buông tay áo y ra. “Sư thúc là thủ tọa, chắc người cũng đi chứ?”

Mộ Ngọc lắc đầu. “Chương giáo và tôn giả đều đi cả, Nam Hoa tất phải có người trông coi, ta cùng mấy vị sư huynh đều không đi.”

Trọng Tử thất vọng.

“Cũng không phải chuyện gì lớn.” Mộ Ngọc xoa đầu nàng an ủi: “Ngươi được đi thì chơi vui vẻ một chút, trở về nhớ kể lại cho sư thúc nghe!”

Trọng Tử nghe kể Thiên Sơn có tuyết cảnh^[1] rất nổi tiếng, không khỏi tiếc nuối cho Mộ Ngọc nhưng nàng vẫn cảm thấy vui sướng nhiều hơn. Nàng cao hứng quay về, tìm Lạc Âm Phàm để hỏi lại, chợt nhìn thấy Tàn Kha đang đứng dưới Tử Trúc phong.

[1] Tuyết cảnh: cảnh tuyết rơi.

“Tàn sư huynh?”

Tàn Kha gật đầu.

“Su huynh đến tìm muội hay tìm sư phụ muội?”

“Hai ngày nữa ta phải đến Thiên Sơn.”

Quả nhiên Mộ Ngọc nói không sai, Trọng Tử thâm nghĩ, sau đó tỏ vẻ sững sốt, hỏi: “Chẳng phải đại hội Tiên môn hai tháng nữa mới bắt đầu sao?”

Tần Kha không giải thích thêm, chỉ nói: “Tôn giả và chương giáo đã lệnh cho ta theo Mẫn tiên tôn tới đó.”

Trọng Tử suy nghĩ thật cẩn thận, đại hội Tiên môn là việc trọng đại của tiên giới, chỉ sợ Cửu U ma cung nhúng tay phá hỏng nên mới để Mẫn Vân Trung đưa các đệ tử đến Thiên Sơn phái dò xét động tĩnh của Ma tộc, đảm bảo an toàn cho đại hội Tiên môn.

Tần Kha nói: “Diệu Nguyên và Văn sư cô muội đều đi đợt này, muội có muốn đi trước cùng chúng ta không?”

Trọng Tử do dự một lát rồi nói: “Muội có thể cùng sư phụ...”

“Tôn giả chắc chắn đã có sự sắp xếp, muội mau về đi!”

Trọng Tử lòng đầy nghi ngờ quay lại Trọng Hoa cung, thấy Lạc Âm Phàm đang đứng trước bậc thềm đá, nàng liền nhanh chóng bước tới “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm nhìn nàng giây lát rồi quay đi, nói: “Người gặp Tần sư huynh rồi chứ?”

“Đệ tử gặp rồi ạ! Huynh ấy nói hai ngày nữa huynh ấy phải tới Thiên Sơn, có thật là đại hội Tiên môn tổ chức ở Thiên Sơn không ạ, ngay cả đệ tử

mà sư phụ cũng giấu ư?” Trọng Tử tỏ vẻ trách cứ, suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Tần sư huynh cùng mấy người nữa đi trước, vậy sư phụ định lúc nào thì đi?”

“Người chuẩn bị tư trang đi rồi cùng bọn họ đi trước.”

“Sư phụ không đi sao?”

“Vi sư tới đó sau.”

Chẳng trách vừa nãy Tần Kha lại cười, hóa ra sư phụ đã sớm thay nàng sắp xếp ổn thỏa cả rồi, sự vui sướng tràn ngập trong lòng Trọng Tử phút chốc xẹp xuống, thay vào đó là sự phiền muộn không sao giải thích được.

Hai năm qua, sư phụ luôn đối tốt với nàng, trên dưới Nam Hoa đều biết nên không ai dám khiến nàng phải chịu bất cứ sự ám ức nào. Mỗi lần Trọng Tử phải ra ngoài làm nhiệm vụ, sư phụ đều “tình cờ” đi ngang qua những thành trấn lân cận, mặc dù chàng rất ít khi ra tay nhưng cũng đủ để biết chàng lo lắng cho nàng đến mức nào. Thế nhưng, chẳng hiểu tại sao, thường ngày lúc hai người ở cùng nhau thì không còn thân mật như trước nữa, ngoại trừ lúc giảng dạy thuật pháp, chàng rất ít khi nói chuyện với nàng.

Từ cổ chí kim, sư phụ đã quyết định thì đồ đệ phải nghe theo, nhưng sự thay đổi thái độ của chàng khiến người ta khó tiếp nhận ngay được, thậm chí chẳng hỏi han một tiếng, chàng đã sắp xếp để nàng đi trước, điều này khiến Trọng Tử có cảm giác bị bỏ rơi, nàng không kiềm chế được, bèn cãi lại: “Đệ tử không đi!”

“Sao lại không đi?”

“Vi dọc đường đi chẳng có gì thú vị cả.”

“Tần sư huynh cũng đi cùng ngươi mà.”

“Đệ tử không đi!”

Lạc Âm Phàm nói, tình ý sâu xa: “Ngươi... không muốn đi cùng Tần Kha ư?”

“Sư phụ!” Trọng Tử hiểu chàng nói thế là có ý gì, mặt đỏ lên, nói: “Đệ tử muốn đi cùng sư phụ cơ!”

Lạc Âm Phàm cũng cảm thấy xấu hổ, khẽ ho một tiếng. “Không được hồ đồ thế!”

“Sư phụ!” Trọng Tử ôm chầm lấy cánh tay Lạc Âm Phàm mà làm nũng.

Tiểu đồ đệ rõ ràng là cố ý, càng ngày càng giỏi đối phó với chàng. Lạc Âm Phàm không biết phải làm sao, đang định đẩy nàng ra, nhưng nghĩ nhẹ tay thì nàng không chịu buông, nặng tay thì sợ nàng tủi thân, đành mềm mỏng nói: “Vi sư có việc quan trọng cần giải quyết, nghe lời vi sư đi!”

Hai ngày sau, Trọng Tử rầu rĩ theo chân đoàn người Mẫn Vân Trung lên đường. Trong đoàn có không ít người nhưng ngoại trừ Tần Kha, Văn Linh Chi và hơn mười vị đại đệ tử có tiếng khác thì tân đệ tử cũng chỉ có Trọng Tử cùng Tư Mã Diệu Nguyên, dù sao thì Ngũ Độ vẫn rất thiên vị hai nhân tài mới nổi này.

Hai tháng nữa mới diễn ra đại hội Tiên môn, vốn không cần phải đi vội vã như vậy, nhưng Mẫn Vân Trung xưa nay nổi tiếng nghiêm ngặt rất ít khi dừng chân nghỉ tạm, chúng đệ tử ai cũng thàn than khổ, vài ngày sau đã tới được vùng đất Thiên Sơn.

Thiên Sơn phái là một trong mười phái Kiếm tiên của Tiên môn, do Nguyên Tri tổ sư sáng lập. Năm đó, Nguyên Tri tổ sư đi ngang qua vùng đất

Thiên Sơn, vì mê tuyết cảnh ở đây mà quyết định ở lại. Người phát hiện ra mình có linh cảm cùng tuyết, liền sáng tạo ra Thiên Sơn kiếm thuật, kiếm thuật này vô cùng linh hoạt, kỳ ảo, phóng khoáng, tự nhiên, thần kỳ đến độ khó lường, vì vậy mà vang danh thiên hạ.

Nhưng điều đầu tiên hấp dẫn Trọng Tử chính là tuyết trắng bạt ngàn nơi đây. Thu vào tâm là cảm giác lạnh buốt và sắc trắng tinh khôi, chỉ có thể nhìn thấy sườn núi mà không nhìn thấy đâu là đỉnh, sương mù mịt mờ, không biết đó là tuyết, là mây hay là trời. Tuyết trên núi và mây trên trời gần sát nhau, mênh mông mang mang, thoạt nhìn càng thấy nguy nga, đồ sộ.

Mọi người đã tới chân núi, Lam lão chường giáo đích thân ra nghênh tiếp, do ngại về lễ tiết nên mọi người quyết định đi bộ lên núi.

Cảnh sắc dưới chân núi tuyết đẹp, mặt đất phủ đầy hoa thơm cỏ dại, cây cối xanh tươi. Càng lên cao, cây cối dần trở nên thưa thớt, còi thấp, gió lạnh cũng bắt đầu thổi, càng về sau, sức gió càng mạnh, tuyết rơi dày đặc, từng mảng từng mảng rớt xuống người. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, khắp nơi như được bao bọc bởi một màu trắng toát, ở đâu cũng thấy hang băng, động tuyết, màu sắc của cây cỏ và núi đá hoàn toàn biến mất, nghiêm nhiên trở thành một thiên đường băng tuyết, thỉnh thoảng lại thấy những con cáo tuyết chạy vụt qua, những nhánh tuyết liên^[2] đong đưa trước gió, vô cùng kỳ ảo và diễm lệ.

[2] Tuyết liên: hoa sen mọc trên tuyết.

Thời tiết trên này vô cùng khắc nghiệt, duy chỉ có đệ tử Tiên môn là không cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy nơi này thật mới mẻ, ai nấy đều cất lời khen ngợi. Tuyết và sương che mờ đỉnh núi, vây quanh hai cột đá nạm vàng trắng cao chọc trời.

Ở giữa hai cột đá đó là một cánh cửa đang rộng mở, đúng là Thiên Sơn tiên cảnh mà người phàm không thể lui tới.

Đi qua cánh cổng lớn, những cánh hoa tuyết trên đỉnh đầu nhỏ bé mà mềm mại, nhẹ nhàng bay xuống, đẹp như thơ như họa. Phóng tầm mắt ra xa, một dãy núi kéo dài tới vô tận, chia thành rất nhiều quả núi nhỏ, thấp thoáng có thể thấy được gác mái của những cung điện hùng vĩ, tinh xảo đứng im lìm giữa màn tuyết dày đặc, tịch mịch và cổ kính.

Lần đầu nhìn thấy cảnh tượng đẹp đến vậy, Trọng Tử mới biết Thiên Sơn tiên cảnh đúng là danh bất hư truyền, tâm trạng rất cuộc trở nên tốt hơn, liền giơ tay hứng những bông tuyết nhỏ xinh, cảm thấy nó sáng long lanh, hình dáng cũng khác nhau, hết sức đáng yêu. Nếu sư phụ cũng ở đây lúc này, nàng sẽ cùng sư phụ ngắm nhìn những bông tuyết phiêu du trong gió, thật hạnh phúc biết bao!

Nàng mơ mộng đến mức ngơ ngẩn, nào biết mặt tuyết cũng có chỗ không bằng phẳng, đột nhiên vấp chân vào một rễ cây trời lên, mất đà, ngã úp mặt xuống nền tuyết.

Trong chuyến đi này, nữ đệ tử chỉ có nàng, Văn Linh Chi cùng Tư Mã Diêu Nguyên là xuất sắc nhất, chúng đệ tử của Thiên Sơn phái từ lâu đã để mắt tới các nàng, thấy cảnh này thì ai nấy đều cố nhịn cười.

Biết chắc đã mất mặt rồi, Trọng Tử quýnh quáng định xoay người lại thì một bàn tay đã kéo nàng dậy, chính là Tần Kha.

Tư Mã Diêu Nguyên cười khẩy, nói: “Sao sư muội lại thô lỗ như vậy chứ?”

Phía trước, Mẫn Vân Trung và Thiên Sơn Lam lão chưởng giáo nghe thấy tiếng động, liền quay lại xem, chỉ thấy từ đầu tới chân Trọng Tử dính đầy tuyết, đỏ mặt đứng đó, bộ dạng vô cùng xấu hổ.

Lam lão chưởng giáo chợt cảm thấy rất thú vị, bèn hỏi: “Đứa trẻ này là ai vậy?”

Mẫn Vân Trung vội nói: “Là môn hạ của Trọng Hoa tôn giả.”

Mấy năm gần đây, tin Lạc Âm Phạm mới thu nhận đồ đệ đã được lan truyền, Lam lão trưởng giáo nghe Mẫn Vân Trung nói vậy thì kinh ngạc. “Hóa ra đây là đồ đệ ngoan của Trọng Hoa tôn giả sao?”

“Đúng vậy!” Mẫn Vân Trung nghiêm mặt nói: “Trọng Tử, còn không mau bái kiến Lam trưởng giáo!”

Trọng Tử hoàn hồn, vội vàng phủi tuyết trên người rồi tiến lên hành lễ, ân cần vấn an Lam lão trưởng giáo.

“Cẩn thận một chút, tuyết phủ dày thoát nhìn thì thấy dễ đi nhưng kỳ thực phải bước từng bước cẩn thận, rất nhiều đứa trẻ lần đầu đi qua đây cũng bị vấp ngã, năm ấy tiêu đồ đệ của Tuyết Lăng cũng...” Nói đến đây, gương mặt Lam lão trưởng giáo vốn đang hiền hòa bỗng trầm hẳn xuống, trở nên vô cùng hối hận và xấu hổ. lát sau, ông thở dài một tiếng nặng nề. “Mà thôi, nghiệp chướng đó làm mất mặt Thiên Sơn chúng ta, còn nhắc tới làm gì nữa!”

Mọi người đều biết ông đang nói tới ai, không tiện nói thêm nữa.

Trọng Tử cũng nhanh chóng hiểu ra, thấy bầu không khí có vẻ bất thường, liền chuyển sang chuyện khác: “Trọng Tử sớm đã nghe sư phụ nói qua về tuyết cảnh ở Thiên Sơn, hôm nay tận mắt nhìn thấy mới biết sư phụ nói không ngoa chút nào, mãi ngắm cảnh đến nỗi nhập tâm quá, chẳng để ý tới đường đi, khiến mọi người chê cười rồi!”

Lam lão trưởng giáo gật đầu, giọng nói trở nên âm đạm: “Tôn giả đã bao năm không tới đây rồi, năm đó giao tình giữa tôn giả và Tuyết Lăng rất tốt.”

Trọng Tử nói: “Su phụ vẫn bồi cũng thường nhắc tới Lam lão chuông giáo, chỉ có điều người quá bận rộn, không có thời gian ghé thăm ngài.”

Một dải đai gấm rộng khoảng ba trượng bay giữa không trung, trải thành một con đường lớn, nổi thẳng tới cung điện phía xa xa, dải gấm giữa nền tuyết trắng bắt mắt vô cùng. Mọi người giẫm lên dải gấm đó mà bước đi. Tới chính điện, đệ tử hai phái mới chính thức hành lễ chào hỏi nhau, Lam lão chuông giáo mời Mẫn Vân Trung sang thiên điện dùng trà, nói chuyện rồi lệnh cho đồ đệ bố trí phòng nghỉ cho các đệ tử Nam Hoa phái.

Chương 37: Đường xuống đáy biển

Trọng Tử vừa đi vừa nghe giới thiệu, hóa ra dãy núi dài đến vô tận này có tên là Bạch Mang, chia thành năm núi lớn, chính điện nằm trên ngọn núi cao nhất, có tên là Lăng Hư, phòng dành cho khách lại nằm ở núi Lạc Mai.

Phụ trách việc tiếp đãi các đệ tử Nam Hoa phái là thủ tọa đệ tử Thiên Sơn phái, tên là Nguyệt Kiều, thân hình cao to, lực lưỡng, vừa nhìn thấy Trọng Tử xinh đẹp thì ngơ ngẩn cả người, cố tình lấy lòng, để hai đệ tử khác hầu chuyện những người còn lại còn mình thì dẫn Tần Kha và bốn người nữa tới một gian phòng khác, chỉ định từng phòng một, khách khí nói thêm vài câu rồi lại liếc nhìn Trọng Tử. “Thiên Sơn rất lạnh, sư muội có sợ không quen không?”

[©STENT](#)

“Cảm ơn sư huynh đã quan tâm.” Trọng Tử nói lời cảm tạ, thật lòng tán dương: “Muội thấy cảnh sắc nơi đây rất đẹp.”

“Tuyệt cảnh ở bên kia còn đẹp hơn, lúc nào rảnh rồi ta sẽ đưa muội tới đó.”

“Việc này... Liệu có làm phiền sư huynh không?”

“Chúng ta mới tới đây, cứ tạm nghỉ ngơi đã, chưa biết chừng tối nay tôn giả sẽ gửi thư tới.” Tần Kha ngắt lời nàng, thản nhiên nói. “Hôm khác lại cảm phiền Nguyệt Kiều sư huynh!”

Trọng Tử nghe nói có thể sư phụ sẽ gửi thư tới thì không muốn đi đâu nữa.

Nguyệt Kiều đang thất vọng, bỗng Tư Mã Diệu Nguyên từ phòng bên đi đến, cười tươi như hoa. “Nguyệt sư huynh, tuyệt cảnh ở bên kia có gì mà đẹp thế?”

Từ lâu đã nghe danh Tư Mã Diệu Nguyên là Cử công chúa dưới trần gian, thân phận vô cùng tôn quý, diện mạo cũng hơn người, Nguyệt Kiều vội nói: “Nếu sư muội không ngại thì ta đưa muội tới đó dạo chơi.”

Thấy Tần Kha không hề mở miệng ngăn cản, Tư Mã Diệu Nguyên vô cùng bực bội, gương mặt thoắt trắng thoắt đỏ, nụ cười càng ngọt ngào hơn. “Vậy làm phiền sư huynh!”

Phòng nghỉ đã được bố trí xong xuôi, Nguyệt Kiều quả nhiên đưa Tư Mã Diệu Nguyên ra ngoài dạo chơi, Văn Linh Chi làm như không thấy những chuyện vừa xảy ra, đóng cửa phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại Tần Kha và Trọng Tử ở lại bên ngoài.

Tần Kha nói: “Trong đại hội Tiên môn sắp tới, e rằng Ma tộc sẽ làm loạn, tôn giả đã dặn dò ta không được để muội chạy nhảy lung tung.”

Hóa ra sự phụ lo lắng cho nàng đến thế! Trọng Tử thầm vui sướng, nhớ lại chuyện ngã sấp mặt xuống đất trước mắt bao nhiêu người, nàng liền đỡ mặt, tạ ơn Tần Kha tới giúp nàng.

“Muội muốn đi ngắm tuyết cảnh không?”

“Nếu sự phụ gửi thư tới...”

Thanh kiếm màu xanh lam mang hai người bay lướt qua những bông tuyết trắng, khắp nơi phủ đầy tuyết, dưới mặt đất, ngoài những cây tùng bách trắng xóa, còn có những con thỏ tuyết, cáo tuyết, ưng tuyết^[1] và rất nhiều linh thú, linh điều chạy nhảy, bay lượn. Trọng Tử thấy lạ, chỉ vào một con cáo tuyết, Tần Kha liền ngự kiếm bay xuống. Trọng Tử nhanh chóng bắt được con vật nhỏ đó, ôm nó thật chặt, con cáo tuyết cũng tinh quái, cào cào móng vuốt, nhìn nàng vẻ lạnh lùng.

[1] Ưng tuyết: chim ưng, chim ó trắng như tuyết.

Tần Kha chỉ đứng bên cạnh ngắm nhìn.

Trọng Tử cảm thấy không thể ồn ào trước mặt hân như vậy mãi được, hơn nữa nàng vẫn nghĩ tới chuyện sự phụ sẽ gửi thư tới, liền thả con cáo tuyết ra rồi đứng dậy, nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta... nên trở về thôi nhỉ?”

“Muội thích thì chúng ta dạo chơi thêm một lát nữa cũng được.” Tần Kha giẫm lên đám tuyết, đứng thật vững. “Ngày mai ta lại đưa muội qua bên kia núi chơi.”

Trong Tử do dự giây lát rồi nói: “Có một số chuyện Trọng Tử không biết có nên nói ra không.”

Tần Kha ra hiệu cho nàng cứ nói.

“Sư huynh không cần phải nuông chiều muội như vậy, muội không phải là tỷ ấy.”

“Ai cơ?”

“Chính là Trọng Tử của ngày xưa, sư tỷ của muội.” Trọng Tử lấy hết dũng khí, nhìn vào mắt Tần Kha, nói. “Thường ngày sư huynh không để ý tới muội, chẳng phải là vì tỷ ấy sao? Muội dùng tên của tỷ ấy, dùng pháp khí của tỷ ấy, sư huynh tức giận, ghét muội là vì muội không xứng.”

Sắc mặt Tần Kha vô cùng căng thẳng, hẩn im lặng, không nói gì. Không phải nàng không xứng, chỉ là ai đó đem những thứ Trọng Tử từng sử dụng trước kia giao hết lại cho nàng, giết người ta chết rồi thì tưởng rằng làm vậy là có thể bù đắp cho nỗi đau của người trước được sao?

“Đến tận lúc xảy ra trận chiến ở Lạc Hà, sư huynh mới không còn khinh thường muội nữa.” Trọng Tử có vẻ buồn bã, quay mặt sang một bên, nói. “Nhưng muội không thể biến thành tỷ ấy được.”

Tần Kha bỗng nói: “Thật sự người luôn coi muội như muội ấy không phải là ta.”

Trọng Tử sửng sốt.

“Là ai đã kiên quyết ban tặng thân phận này cho muội?” Tần Kha giúp nàng phủi những bông tuyết trên tóc, nói. “Không phải là ta ghét muội, cũng không phải là ta tức giận muội.”

“Vậy là huynh giận sư phụ của muội sao?” Trọng Tử đã sớm nhận ra Tần Kha có chút thành kiến với Lạc Âm Phàm, liền vội vàng giải thích: “Kỳ thực sư phụ không phải như huynh nghĩ đâu, chuyện của sư tỷ, sư phụ... so với người khác, sư phụ là người đau lòng hơn cả.”

“Sự tử của muội cũng từng tin tưởng tôn giả như thế.”

“Đó là sự thật!”

“Sự việc đã qua lâu rồi, có nhiều lời cũng vô ích.” Tần Kha thản nhiên nói. “Mau trở về thôi!”

Trọng Tử vẫn không cảm thấy thoải mái, biết không thể nói tiếp chuyện này được nữa, nàng đành im lặng, lẳng lặng cùng Tần Kha trở về núi Lạc Mai, ai về phòng người nấy ngơi nghỉ.

Các môn phái qua lại, thăm hỏi nhau là cơ hội tốt để chúng đệ tử kết bạn. Tần Kha được xem là nhân tài mới xuất hiện của Tiên môn, tướng mạo lại vô cùng tuấn tú nên thường bị một đám nữ đệ tử Thiên Sơn vây quanh, quần quýt bắt chuyện, nhưng hẳn vốn sinh ra trong một gia đình vương hầu thế gia, khi nhập Tiên môn lại không thiếu người ái mộ, dư sức ứng phó với đám nữ đệ tử này. Mỹ nữ của Nam Hoa phái cũng không tránh được việc các nam đệ tử Thiên Sơn phái ùn ùn kéo tới xun xoe, nịnh nọt. Văn Linh Chi nổi danh là Tuyết Linh Chi, đối với người khác luôn giữ thái độ hờ hững, còn Tư Mã Diệu Nguyên và Nguyệt Kiều đã thân nhau như hình với bóng, chỉ có Trọng Tử là xinh đẹp nhất, tính cách lại ôn hòa, không dựa vào thân phận là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả mà tự cao tự đại, vì thế được hoan nghênh hơn hẳn Văn Linh Chi và Tư Mã Diệu Nguyên.

Nhưng hơn một tháng nay, Trọng Tử luôn buồn bã, âu sầu, chẳng còn hứng thú ra ngoài ngắm tuyết, nô đùa. Hóa ra đêm hôm đó, Lạc Âm Phàm gửi thư đến thật, nhưng là gửi cho Mẫn Vân Trung, người khác đâu thể xem. Trong thư viết gì, Trọng Tử không hề hay biết.

Mẫn Vân Trung và Tần Kha không quên chuyện chính sự, cùng bàn bạc với Lam lão chứng giáo, ngày nào cũng phái mấy đệ tử đi kiểm tra xung quanh Thiên Sơn.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Trọng Tử vô tình lang thang dạo chơi đến ngọn núi Khổ Tùng. Ngọn núi Khổ Tùng này là một trong những ngọn núi nhỏ thuộc dãy Bạch Mang, bên cạnh có sơn cốc, xung quanh là nơi ở của các đệ tử Thiên Sơn phái. Hoàng hôn buông xuống, đỉnh đài bị bao phủ bởi tuyết trắng khiến nơi này càng thêm quanh quẽ, tĩnh mịch.

“Nguyệt sư huynh!”

“Ta đã nói rồi, là sư muội hiểu lầm thôi!”

Trong đình truyền đến tiếng nói chuyện, hình như có hai người, một nam, một nữ đang cãi nhau. Trọng Tử không kịp quay đầu, vội chạy ra nấp sau một gốc cây tùng, định quay trở lại con đường nhỏ ban nãy, ai ngờ thoáng nhìn qua khe mắt, nàng phát hiện ra nam nhân kia rất quen, nhìn kĩ lại thì thấy người đó chính là thủ tọa đệ tử Thiên Sơn phái - Nguyệt Kiều.

“Huynh đã nói là huynh thích muội mà.” Về mặt vị cô nương đó vô cùng nôn nóng, giọng nghèn nghẹn, có vẻ rất xúc động. “Muội phải đi hỏi cô nương Tư Mã Diệu Nguyên kia, cô ta dựa vào cái gì mà quán quýt huynh không buông?”

Nguyệt Kiều mềm mỏng dỗ dành: “Muội ấy là muốn ta đưa đi xem tuyết cảnh, ta khước từ được sao?”

Vị cô nương đó vô cùng nhạy cảm, chợt nhận ra điều gì đó, bèn nói: “Trông cô ta xinh đẹp như vậy, có phải Nguyệt sư huynh thích cô ta rồi đúng không?”

Nguyệt Kiều trả lời qua quýt: “Ta sao có thể thích muội ấy được?”

Nhìn tình hình này, Trọng Tử đã đoán ra được mấu chốt của vấn đề. Vị cô nương kia vốn luôn nghĩ rằng quan hệ giữa nàng ta và Nguyệt sư huynh bấy lâu vô cùng tốt đẹp, ai ngờ mấy ngày gần đây, Nguyệt Kiều lại bị cô ả

Tư Mã Diệu Nguyên kia mê hoặc nên bỏ bê nàng ta, vì thế họ mới cãi nhau âm ỉ như vậy.

Người này chỉ xem trọng vẻ bề ngoài, thật quá nông cạn! Trọng Tư thậm chí coi thường nhưng không hề hay biết thực ra trong đó có nội tình. Nguyệt Kiều vốn là cháu trai của Tây Hải quân, Tây Hải quân cùng Lam lão chưởng giáo bấy lâu nay giao tình vô cùng tốt đẹp, vì thế Tây Hải quân mới gửi cháu trai tới Thiên Sơn học nghệ. Nguyệt Kiều tu hành bao năm đã có chút thành tựu, đáng tiếc là tính tình rất ngay thẳng nên không được lòng người. Lam lão chưởng giáo nhớ tới cố nhân, khó tránh khỏi việc dung túng Nguyệt Kiều, những việc nhỏ nhặt, ông chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nguyệt Kiều bản tính có mới nói cũ, chỉ thích ngắn gọn hai câu, thấy đối phương không chịu buông tha, cứ nhằng nhẵng tra hỏi, hẳn không kiên nhẫn được nữa, hung hăng đẩy nàng ta ra, mắng vài câu. Cô nương kia khóc nức lên, xoay người bỏ chạy.

Nguyệt Kiều không đuổi theo, trái lại hẳn nhìn về phía cây tùng mà Trọng Tử đang nấp, ánh mắt trở nên hung phấn và lạnh lùng. “Ai?”

Không ngờ bị hẳn phát hiện, Trọng Tử cảm thấy hơi xấu hổ, đang định bước ra thì lại thấy như thế chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này, liền đắn đo suy nghĩ một lát rồi dứt khoát bước ra khỏi góc tùng, đi tới. “Nguyệt sư huynh!”

Thấy nàng, Nguyệt Kiều đang giận dữ liền vui hẳn lên. “Trọng Tử sư muội!”

“Muội thấy buồn chán nên mới dạo chơi quanh đây, ai ngờ lại làm phiền huynh!” Trọng Tử giả vờ ra vẻ không hiểu gì, nói: “Vị sư tử ban nãy là ai vậy, sao tử ấy đi vội thế?”

Nguyệt Kiều vội bước tới, mỉm cười, kéo nàng đi. “Không có việc gì đâu, chỉ là một sư muội của ta thôi, nhưng muội ấy cứ quán lấy ta không

buông.”

May mà Trọng Tử đã thấy rất rõ ràng, nếu không, nàng đã tin những gì hắn nói rồi! Trọng Tử thấy điệu bộ của hắn làm như không có chuyện gì xảy ra thì càng thêm khinh thường, thân nhiên giằng tay ra, lùi về phía sau một bước, giả vờ nhìn đất nhìn trời, nói: “Không còn sớm nữa, muội phải về đây, sư huynh cứ làm việc của mình đi!”

“Ta đưa muội về nhé!”

“Không cần phiền tới sư huynh!”

Nguyệt Kiều mạnh mẽ kéo nàng lại, nói: “Ta với muội ấy thực sự không có gì cả, sư muội đừng hiểu lầm.”

Lời này nghe có vẻ bất thường, Trọng Tử cau mày, rứt tay về. “Sư huynh nói vậy là có ý gì?”

Đây gọi là thấy sắc mất trí, Nguyệt Kiều thấy nàng giận dữ, đôi mắt phượng cau lại, tuy sắc lạnh nhưng vẫn đẹp đến lay động lòng người, đâu dễ dàng để nàng đi.

Không nghĩ hắn lại vô si đến mức này, Trọng Tử rất tức giận. Đang lúc lôi kéo nhau, Nguyệt Kiều chợt thấy cánh tay tê rần, nhìn lại thì Trọng Tử đã bị một thanh niên áo trắng kéo lại phía sau. “Thật khéo, Nguyệt sư huynh cũng đang ở đây.”

Nguyệt Kiều thầm oán hận, ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng rất tức tối, nói: “Tần sư huynh rồi rã quá nhỉ?”

“Muộn thế này rồi còn chạy lung tung!” Tần Kha quay sang Trọng Tử, nói. “Vài hôm nữa tôn giả sẽ tới đây, trong thư người dặn ta phải bảo ban muội tuân thủ quy củ cho tốt.”

Trọng Tử cúi đầu vâng lời.

Lời này bề ngoài là khuyên răn Trọng Tử nhưng thực tế Tần Kha muốn nhắc tới chuyện Lạc Âm Phàm sắp đến đây, Nguyệt Kiều quả nhiên tỉnh ngộ. Nghe nói Trọng Hoa tôn giả rất bảo bọc đồ đệ của mình, vì thế địa vị của đồ đệ này không cần phải nói tới nữa, đến Ngũ Độ chương giáo của Nam Hoa cũng phải nuông chiều đồ đệ của Lạc Âm Phàm, nếu thực sự mạo phạm tới môn hạ của bọn họ, không cần đợi tôn giả đích thân ra tay trừng trị thì bản thân hắn cũng gặp xui xẻo lớn rồi.

Biết rõ không thể làm càn được nữa, Nguyệt Kiều vội cười nói: “Đúng vậy, vừa rồi ta thấy sư muội đi lang thang một mình, chỉ sợ muội gặp chuyện không may, muốn đưa muội về, ai ngờ lại khiến muội hiểu lầm. Tần sư huynh đến thật đúng lúc, ta không quấy rầy nữa, xin thất lễ vì đã không tiếp đón được.” Nói xong, hắn buông tay rồi vội vã rời đi.

May mà có Tần Kha giải vây, bằng không chuyện này mà làm ầm lên thì cả hai phái đều sẽ mất mặt. Trọng Tử lặng lẽ liếc nhìn Tần Kha, trong lòng vô cùng cảm kích nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Từ sau hôm đi ngắm tuyết, hai người vẫn chưa nói với nhau câu nào, lúc này lại càng cảm thấy lúng túng.

“Đi thôi!”

Trọng Tử bước theo sau, khẽ gọi: “Tần sư huynh!”

Tần Kha dừng lại, nhìn nàng.

“Hôm đó muội không nên khiến huynh tức giận...”

“Ta chưa từng giận muội.”

“Hả?”

Thấy nàng có vẻ bất ngờ, Tần Kha nở nụ cười hiếm hoi.

“Ta bận bịu suốt ngày, chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà cũng giận muội sao?”

Trọng Tử then thùng nói: “Muội biết sư huynh rất đại lượng, sẽ không tính toán với muội.”

Tần Kha vẫn tiếp tục đi về phía trước, nói: “Nếu còn chạy lung tung nữa, ta sẽ mách với Mẫn tiên tôn để người phạt muội đấy!”

Trọng Tử chạy theo sau, kéo ống tay áo của Tần Kha. “Sư huynh!”

Tần Kha liếc nhìn.

“Thực ra...” Trọng Tử ấp úng, trước sau vẫn muốn hấn thay đổi thành kiến với sư phụ của mình, bèn nói: “Sư tỷ của muội... thực ra sư phụ chưa từng trục xuất tỷ ấy khỏi sư môn.”

Tần Kha không phản bác, chỉ trầm mặc giây lát rồi nói: “Ta có chuyện này vẫn muốn hỏi muội.”

Trọng Tử thờ phào nhẹ nhõm, vội hỏi: “Sư huynh muốn hỏi muội chuyện gì?”

Tần Kha nói: “Trận đánh ở Lạc Hà năm đó, muội đã dính chương của Dục Ma Tâm ư?”

Trọng Tử nhớ lại, nói: “Đúng vậy!”

Tần Kha thấp giọng hỏi: “Có phải tôn giả đã để lại trên người muội một tiên chú không?”

Nhắc tới chuyện này, đến giờ Trọng Tử vẫn không thể lý giải nổi, năm đó nàng đã trúng một chưởng của Dục Ma Tâm, lúc đó ai nấy đều cho rằng là do nàng đã tu thành tiên ấn hộ thân nên mới thoát chết, nhưng thực chất nàng không có khả năng đó. Một đệ tử mới tu hành hai năm sao có thể tu đến tiên ấn, trong vài chục năm trước đó cũng chưa chắc đã có tiền bối nào làm được chuyện này. Lúc Ngu Độ hỏi, cũng chính Lạc Âm Phàm đứng ra giải thích, nói là do trước đó chàng đã để lại tiên chú trên người Trọng Tử, lúc đó mọi người mới không truy cứu nữa.

Chân tướng như thế nào, chỉ có Trọng Tử là hiểu rõ nhất.

Tần Kha đã hỏi, ắt là hắn đã hoài nghi, nhưng sư phụ không nói ra là có lý do riêng, Trọng Tử hết sức khó xử, đành quanh co: “Chuyện này... muội cũng không nhớ rõ nữa, lúc đó hình như...” Lời còn chưa dứt đất dưới chân bỗng rung chuyển dữ dội, tựa hồ bị va đập rất mạnh, ngay sau đó, trong không khí, một luồng hơi nóng cuồn cuộn bốc lên, tuyết trắng xóa đất trời trong phút chốc đã tan hết, phía xa xa, ánh nắng chiều đỏ như màu máu bao trùm khắp Thiên Sơn, đẹp đến quý dị. Trọng Tử kinh ngạc. “Đây là... Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Tần Kha cau mày nói: “Đất trời chuyển biến kỳ lạ nhất định là đã có đại sự gì rồi, mau quay về xem sao!”

Hai người vội vã quay trở về núi Lạc Mai, không ngoài dự liệu, các đệ tử đều đang tụ lại trong vườn bàn tán xôn xao, nét mặt ai nấy đều có vẻ bất an, rất nhanh sau đó, Mẫn Vân Trung và Lam lão chưởng giáo dẫn theo vài đại đệ tử Thiên Sơn phái tới. Lam lão chưởng giáo cũng tỏ ra sợ hãi đến kinh ngạc, nói: “Tiên giới sao lại có những chuyện lạ lùng thế này chứ?”

“Có lẽ là do một sức mạnh từ bên ngoài khuấy nhiễu.” Mẫn Vân Trung trầm ngâm. “Lục giới và nhân gian vốn thông nhau nhưng sức mạnh của

nhân gian không đủ lớn để có thể lay động được tiên giới, thật kỳ lạ.”

Lam lão chuông giáo chợt nghĩ tới một chuyện. “Chẳng lẽ là do con đường thông xuống đáy biển kia sao?”

Mẫn Vân Trung biến sắc mặt, lớn tiếng nói: “Tần Kha, mau mang theo một đệ tử nữa về Nam Hoa báo tin!”

“Động tĩnh lớn như vậy, nhất định là chuông giáo và tôn giả đều đã phát hiện ra rồi.” Lam lão chuông giáo vội ngăn cản. “Hay là ta cứ tới Thiên Trì^[2] xem xét kĩ càng trước đã.”

[2] Thiên Trì: Ao trời.

Thiên Trì của tiên giới nằm ở cuối dãy núi Bạch Mang, trong phạm vi vài dặm xung quanh đó, mặt trời như một tấm gương sáng chói lòa, nơi đây quanh năm có tuyết bao phủ nhưng giờ đây trên Thiên Trì không còn chút dấu vết của băng tuyết, thật vô cùng kỳ quái.

Mọi người ngự kiếm tới vùng trời Thiên Trì.

“Có động tĩnh!” Lam lão chuông giáo khẽ quát. Một ánh sáng bạc lóe lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc chìa khóa, ông giơ tay, ném chiếc chìa khóa đó xuống phía dưới, nước dưới ao lập tức cuộn cuộn khuấy động, tạo thành một vòng xoáy lớn, thẳng xuống đáy ao sâu nghìn trượng.

Mẫn Vân Trung điều khiển Phù Đồ Tiết bay xuống đầu tiên, Văn Linh Chi không hề chậm trễ, theo sát ngay sau, Lam lão chuông giáo xoay người lại gọi Nguyệt Kiều, bảo hắn đưa những đại đệ tử còn lại ra bên ngoài giám sát chặt chẽ cổng ra vào, đề phòng sự việc ngoài ý muốn, sau khi sắp xếp ổn thỏa, Lam lão chuông giáo liền dẫn đoàn người đi xuống hồ nước xoáy đó.

Nguyệt Kiều kéo tay Tư Mã Diệu Nguyên, nói: “Su muội, theo ta ra ngoài kia canh giữ!”

Tư Mã Diệu Nguyên cắn môi, đi qua khuyên Tần Kha: “Su huynh, ở đây đã có Mẫn tiên tôn và mọi người rồi, chúng ta hãy ra ngoài canh giữ cổng chính, huynh thấy thế nào?”

Tần Kha lắc đầu, căn dặn Trọng Tử: “Muội ở lại trên này, chờ tôn gia đến.”

Sau trận chiến ở Lạc Hà năm đó, trong lòng Trọng Tử đã hình thành một nỗi ám ảnh với nước, do dự một lát, cuối cùng nàng cũng cắn răng, nói: “Không chừng đây là đại sự, hay là muội cứ đi xem xem, nhờ đâu giúp ích được phần nào.”

Tần Kha cũng không miễn cưỡng, kéo nàng nhảy xuống hồ nước.

Tư Mã Diệu Nguyên thấy thế thì tức giận đến đỏ bừng mặt, giằng khỏi tay Nguyệt Kiều. “Ta cũng muốn xuống đó xem!”

Hóa ra trong lục giới, không phải giới nào cũng liền nhau mà phải thông qua nhân gian. Năm đó, Ma tôn Nghịch Luân đánh lên tiên giới, vì muốn che đậy tai mắt của Tiên môn nên hắn đã lừa gạt, lợi dụng sức mạnh vạn ma ở hư thiên, bí mật mở một lối đi từ dưới đáy biển sâu nghìn dặm lên Thiên Trì của Thiên Sơn này, nối liền ma giới và tiên giới. Một phần do thiên thời địa lợi, lúc đó lại đúng là ngày hội tụ đủ bảy ngôi sao may mắn năm mới có một lần, sao Bắc Đẩu sản sinh ra ma khí, hơn nữa Nghịch Luân vốn là Thiên ma, có khả năng triệu hồi vạn ma, tất cả những điều kiện đó đã giúp y thành công.

Ma tộc bất ngờ lên vào tiên giới qua Thiên Trì, Thiên Sơn phái thám nhất, ai cũng bị trọng thương, trong khi đó, Nghịch Luân đích thân dẫn đại quân chọn đường thông qua nhân gian để tiến đánh Nam Hoa, tạo thành thế gọng kìm tấn công cả trong lẫn ngoài, việc này quả nhiên khiến Tiên môn

trở tay không kịp. Viện binh chưa kịp tới, Lam lão chưởng giáo cùng các đệ tử Thiên Sơn đã trải qua một trận khổ chiến khốc liệt, cuối cùng Tuyết Lăng tiên tôn liều mình, dùng Huyền Tinh Thạch - pháp bảo trấn giáo của Thiên Sơn – mới giành được thắng lợi, bảo toàn Thiên Sơn phái, nhưng cũng vì thế mà Tuyết Lăng bỏ mạng. Nghịch Luân tiến công lên Nam Hoa, cuối cùng trong trận đánh ở thông thiên môn, hắn đã cùng Nam Hoa Thiên tôn đồng quy vu tận.

Rất nhiều người suy đoán, trong cái đêm trước ngày xảy ra đại chiến, Nghịch Luân đã đem phân nửa ma lực phong ấn vào Ma kiếm là nhằm mục đích mở lối đi này, dù sao thì muốn phá vỡ bức tường che chắn hai giới tiên - ma hình thành một cách tự nhiên giữa lục giới cũng không phải một việc dễ dàng gì.

Tại họa lớn đã qua đi, Lạc Âm Phàm tiếp nhận chức vụ tiên minh thủ tọa, hạ lệnh lấy bùn đất dưới sông Hằng và hàn thiết^[3] dưới đáy biển luyện thành tương tráp^[4] rồi đổ xuống con đường dẫn xuống đáy biển này, lấp kín lại. Nghịch Luân đã chết, cũng không thể tái sinh, bởi vậy con đường dẫn xuống đáy biển nhiều năm nay không còn xảy ra điều gì bất trắc. Hôm nay tiên giới lại xuất hiện cảnh tượng kỳ dị, nhất định là do có ngoại lực tác động nên trật tự của tự nhiên bị phá hỏng, rất có thể là có liên quan tới con đường này.

[3] Hàn thiết: kim loại nằm sâu dưới đáy biển, có tính hàn.

[4] Tương tráp: một loại chất lỏng sền sệt, như vôi vữa bây giờ.

Sắp đến đáy của Thiên Trì bỗng hiện ra một cánh cổng vào con đường thông xuống đáy biển, Mẫn Vân Trung phát hiện ra luồng ma khí vô cùng hùng mạnh, lớn tiếng kêu: “Không xong rồi!” Phù Đồ Tiết phát ra tiên lực, ba đường phong ấn cùng lúc chụp xuống.

Ma lực và tiên lực va chạm vào nhau, xung quanh sóng nước cuộn cuộn, bốn bóng người dần trở nên rõ ràng, Trọng Tử tập trung nhìn, ngoại trừ Dục

Ma Tâm và Âm Thủy Tiên, còn có hai người nàng chưa từng nhìn thấy. Một gã trẻ tuổi, mặt mày sáng sủa, tóc đen như mực, quần áo chỉnh tề, rất có phong cách của vương công quý tộc, chỉ có điều người y toát ra yêu khí ngút trời. Còn người kia là một hòa thượng tuổi chừng ngoài ba mươi, trên tay cầm Pháp Hoa trượng và bình bát^[5] làm bằng gỗ tử đàn, thế nhưng trên người y lại khoác chiếc áo cà sa màu đen cấm kỵ của Phật môn.

[5] Bình bát: bát ăn của nhà sư.

“Pháp Hoa Diệt!”

“Yêu Phượng Niên!”

Các đệ tử đi phía sau đã tới, nhìn thấy hai người này thì kinh ngạc hét lên, vì thế Trọng Tử mới biết quý tính đại danh của hai người này, thâm giật mình, không ngờ tứ đại hộ pháp của ma cung đều ở cả đây.

Sau khi đánh một chiêu, Mẫn Vân Trung bị chấn động, lui về phía sau ba trượng mới có thể đứng vững, gắng gượng nuốt xuống một ngụm máu vừa chực trào lên. Lam lão chường giáo và Tần Kha bước lên phía trước tương trợ.

Thấy rõ tình hình thế này, Mẫn Vân Trung lại lộ vẻ vui mừng, cười nhạt, nói: “Chỉ có bốn người sao?”

Vật ngăn chặn đường xuống đáy biển đã bị phá hỏng một cách trầm trọng, thế nhưng đến được đây cũng chỉ có bốn người bọn chúng, tức là bức tường che chắn tự nhiên của lục giới vẫn chưa bị bọn chúng phá tan.

Bức tường che chắn này đã từng bị Nghịch Luân phá vỡ nhưng nhiều năm trôi qua, hấp thụ linh khí đất trời, nó đã tự liền lại, đến nay cho dù không cứng cáp như xưa nhưng pháp lực của ma binh tầm thường cũng không làm lung lay được nó. Lúc này, chỉ dựa vào lực lượng ít ỏi của bên mình, muốn đánh thắng tứ đại hộ pháp của ma cung là điều rất khó, nhưng

so với việc phải đối mặt với ngàn vạn ma quân thì như vậy đã là rất may mắn rồi.

Lam lão chuông giáo cũng thở phào nhẹ nhõm, cùng Mẫn Vân Trung liếc mắt nhìn nhau rồi cùng vung kiếm, các đệ tử phía sau cũng lập tức dàn hàng vây quanh, bày kiếm trận, vây hãm tứ đại danh ma vào một chỗ.

“Chỉ cần bốn người chúng ta, cả Thiên Sơn phái các ngươi đã khó bảo toàn rồi.” Trong tiếng cười tà ma, quỷ dị, Yêu Phượng Niên bỗng biến mất, rồi ảo ảnh quỷ quái của y xuất hiện ở một chỗ khác, trong chớp mắt đã kéo được một đệ tử Thiên Sơn phái đến trước mặt, vạn gãy cổ, hút máu.

Thấy đồ đệ của mình chết thảm, Lam lão chuông giáo giận dữ quát: “Bày trận!”

Vừa dứt lời, vài tiếng kêu thảm thiết nữa lại vang lên, mấy tên đệ tử không địch nổi ma lực, hóa thành một nắm xương khô.

Lam lão chuông giáo vừa tức giận vừa đau xót. “Nghịch chúng! Dám giúp Ma tộc đối phó với Tiên môn! Chỉ trách năm đó ta nhẹ dạ mà nghe lời cầu xin của Tuyết Lăng, tha cho loại nghịch đồ nhà ngươi!”

“Từ lâu ta đã không còn quan hệ gì với Thiên Sơn phái các ngươi, tại sao lại nói tới sư môn gì chứ?” Âm Thủy Tiên liếc nhìn Lam lão chuông giáo, thản nhiên nói: “Nếu không phải do các ngươi vô dụng thì chàng đã không chết, nể tình chàng gọi ngươi là sư phụ nên hôm nay ta sẽ tha cho cái mạng già của ngươi.”

Trong nháy mắt, Yêu Phượng Niên đã hút cạn máu của đệ tử kia rồi vút thi thể của gã sang một bên, tay áo dài khẽ phất lên, những vết máu trên người biến mất, y lại trở về với dáng dấp của một gã vương tôn ung dung, tự tại, hướng về phía Âm Thủy Tiên, cười nói: “Hôm nay người có thể giết người một cách thoải mái, ta cũng có thể hút máu một cách sáng khoái.”

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nói: “Uống máu người khiến ta phát ngáy.”

Yêu Phượng Niên không hề tức giận, cười ha hả.

Lam lão chuông giáo thờ dài mấy tiếng rồi vung kiếm chém tới. “Khôn kiếp! Người thật sự cho rằng hôm nay bọn người có thể tự tung tự tác được sao?”

Trên đường đến đây, Trọng Tử đã nghe Tần Kha nói qua câu chuyện về lối đi này, lúc này nàng thầm ngẫm nghĩ. Bản lĩnh của Ma tôn Cửu U thực sự không nhỏ chút nào, không cần sức mạnh của vạn ma trong hư thiên mà y đã có thể phá được đến tận đây, có thể thấy y đã lên kế hoạch từ nhiều năm nay rồi, hôm nay tứ đại hộ pháp đều đến cả đây, chỉ có y là chậm trễ chưa ra mặt, chẳng lẽ y lại tiếp tục sử dụng kế sách của Nghịch Luân năm đó, đích thân đem quân tiến đánh Nam Hoa?

Trọng Tử như hít phải một luồng khí lạnh, sau đó nghĩ kỹ càng lần nữa, cảm thấy không thể có khả năng đó.

Nghịch Luân tu thành Thiên ma mới có thể tiến đánh Nam Hoa, mà còn phải mượn sức mạnh của quần ma chốn hư thiên, Cửu U nào lợi hại đến vậy? Dù sao thì việc kiểm soát nhân gian cũng là nhiệm vụ chủ yếu của Tiên môn, mấy năm gần đây, dưới sự dẫn dắt của sư phụ, các phái trong Tiên môn phòng thủ vô cùng chặt chẽ, chỉ dựa vào sức lực của Cửu U ma cung, muốn tấn công Nam Hoa e là không dễ dàng gì. Hơn nữa, đã có Ngu chương giáo và sư phụ ở đó thì dù việc đó có xảy ra, họ cũng dư sức bảo vệ được Nam Hoa.

Trọng Tử tự trấn an, vừa giúp đỡ các đệ tử Thiên Sơn phái vây bắt Âm Thủy Tiên vừa lẳng lẳng quan sát tình thế.

Lúc này trong tứ đại hộ pháp của ma cung chỉ có ba người là trực tiếp ra tay, còn Dục Ma Tâm vẫn đứng trước cánh cửa thông tới con đường xuống đáy biển, chẳng lẽ...

Trọng Tử cả kinh nói: “Hắn muốn phá vỡ tiên chương⁶!”

(6) Tiên chương: vật che chắn của nhà tiên.

Dục Ma Tâm đúng là đang có ý định này, y để cho đám Âm Thủy Tiên chiến đấu với Thiên Sơn phái, còn mình thì cùng với kẻ bên kia của động hợp lực phá tan tiên chương cuối cùng này tạo thành thế gọng kìm vững chãi, mưu mô phá hủy bức tường che chắn giữa hai giới tiên - ma. Một khi bức tường che chắn giữa hai giới tiên - ma bị phá hủy, ma quỷ có thể lợi dụng lối đi này, tự do lui tới tiên giới, Mẫn Vân Trung và Lam lão chương giáo đều nhận ra mấu chốt của vấn đề nhưng lúc này đã bị Âm Thủy Tiên, Pháp Hoa Diệt và Yêu Phượng Niên không chế, không thể nào thoát ra được, các đệ tử của hai phái cũng đã bại trận dưới ma lực của bọn chúng.

Tam đại hộ pháp hợp lực, đám người Mẫn Vân Trung đâu phải là đối thủ của bọn chúng! Cho dù có phái đệ tử tới các môn phái gần nhất cầu cứu, nhanh nhất cũng mất đến một, hai ngày, cứ tiếp tục đánh nhau như vậy, cùng lắm là một ngày sau, đừng nói là tiên chương bị phá hủy mà ngay cả Thiên Sơn phái cũng chìm ngập trong tai ương. Nếu tam đại hộ pháp mà thiếu một người...

Trọng Tử lại tập trung suy nghĩ rồi lớn tiếng nói: “Âm hộ pháp khoan đã, trước hết hãy nghe vấn đề nói một lời!”

Âm Thủy Tiên xoay mặt, liếc nhìn nàng một cái, nhận ra Trọng Tử, liền nói: “Lại là ngươi à?”

Trọng Tử hành lễ. “Âm hộ pháp vẫn còn nhớ vấn đề u?”

“Ngươi lại muốn lừa gạt ta sao?”

“Không phải là lừa gạt người, vãn bối chỉ muốn khuyên người một câu, năm đó Tuyết tiên tôn vì bảo vệ Thiên Sơn không tiếc bị đánh tan hồn phách, Âm tiên bối vì người mà nhập ma, có thể thấy Âm tiên bối đối với người đầy yêu thương và kính trọng. Nếu kính trọng, yêu thương người thì tại sao Âm hộ pháp lại nhẫn tâm hủy diệt những gì mà người liều mạng bảo vệ?”

“Người tưởng những lời này của người thuyết phục được ta sao?”

Trọng Tử không hề tròn tránh, nói: “Vãn bối không dám, nhưng Tuyết tiên tôn chính là chết trong tay Ma tộc, hôm nay Âm tiên bối lại giúp Ma tộc tấn công Thiên Sơn phái. Nếu Tuyết tiên tôn biết, người sẽ thất vọng biết nhường nào!”

Âm Thủy Tiên nhanh chóng đến trước mặt Trọng Tử nói: “Đáng tiếc, ta quyết không phản bội ma cung.”

Những ngón tay như tay quý, ánh sáng màu lam lóe lên, hướng tới cổ Trọng Tử mà bóp, Tàn Kha đang muốn tới tương trợ, Mẫn Vân Trung và Văn Linh Chi đã nhanh hơn một bước, đứng chắn trước Trọng Tử, Văn Linh Chi nhanh chóng kéo nàng ra sau lưng, Mẫn Vân Trung quát khê: “Còn không ít lời đi một chút? Mau chạy ra ngoài, tới báo tin cho sư phụ người!”

Giờ mà rời khỏi Thiên Sơn ư? Trọng Tử lắc đầu. “Tha thứ cho Trọng Tử không thể tuân lệnh.”

Mẫn Vân Trung nghe nàng nói vậy thì vừa giận vừa mừng, chặn đòn công kích của Yêu Phượng Niên, nói: “Đứa trẻ ngoan, ta biết người gan dạ, sáng suốt nhưng sư phụ người hiện chỉ có mình người là đồ nhi, có thể nào lại để người xảy ra chuyện? Không thể phụ lòng tôn giả, khiến tôn giả khổ tâm được.”

“Tiên tôn cùng các sư huynh, sư đệ đều ở đây khỏ chiến, Trọng Tử nếu lâm trận mà bỏ chạy thì thật mất mặt sư phụ quá! Tiên tôn không cần lo lắng cho đệ tử, đệ tử có thể ứng phó được.”

Mẫn Vân Trung không biết phải nói sao, tiếp tục giao chiến với Yêu Phượng Niên.

Trọng Tử lại nhìn sang phía Âm Thủy Tiên, thấy nàng ta tuy không chịu dừng tay nhưng rõ ràng thế tiến công đã chậm hơn rất nhiều, hiển nhiên là nàng ta đang do dự, Trọng Tử không khỏi cảm thấy vui mừng. Một mỹ nữ si tình như vậy, tại sao lại trở thành nữ ma đầu đáng sợ như người ta vẫn đồn đại chứ? Nghĩ đến đây, Trọng Tử mạnh dạn nói: “Mảnh đất này là nơi Tuyệt tiên tôn đã liệu mình bảo vệ, Trọng Tử không so bì được với Tuyệt tiên tôn nhưng Trọng Tử cũng liệu mình như người, may mà giờ Tuyệt tiên tôn đã mất rồi, không nhìn thấy những gì Âm hộ pháp đang làm, Âm hộ pháp không cần kiêng nể, đừng nói là giết một mình ta, muốn giết hết đệ tử Thiên Sơn phái cũng thế mà thôi.”

Âm Thủy Tiên thu hồi thanh kiếm trên tay, nói: “Người cho là không có ta, các người có thể ngăn cản được ma cung sao?” Nói xong, quả nhiên nàng ta đã lùi sang một bên, không đánh nữa.

Yêu Phượng Niên mặt biến sắc, lớn tiếng cười rộ “Nhìn Âm hộ pháp của chúng ta kìa, không ngờ lại nghe lời của một con nhóc miệng còn hôi sữa.”

Dục Ma Tâm xoay người, giận dữ nói: “Âm Thủy Tiên, người muốn chết à?”

Âm Thủy Tiên không nói gì.

Không có nàng ta, Yêu Phượng Niên và Pháp Hoa Diệt dần dần cảm thấy đuối sức, đám người Tần Kha thoát khỏi thế gọng kìm của chúng, tấn công về phía Dục ma Tâm, Mẫn Vân Trung và Lam lão chưởng giáo vô cùng mừng rỡ.

Dục Ma Tâm không thể tập trung phá vỡ cửa động thông xuống đáy biển được nữa, nghiêng mình tránh đòn của Tần Kha. “Thánh quân đã nhiều lần tha thứ cho người để giờ người có thể làm càn ư?”

Âm Thủy Tiên do dự.

Dục Ma Tâm không rời khỏi cửa động, lạnh lùng cười một tiếng rồi hướng về phía đám người Trọng Tử mà tấn công. “Đúng là một con bé khéo mồm khéo miệng! Chi bằng tiêu diệt Thiên Sơn trước rồi mở lối đi sau cũng được.”

Trọng Tử đã từng ném qua chưởng pháp của hắn nên không dám đón đỡ, chỉ tránh sang một bên.

Dục Ma Tâm đã nhúng tay vào, tất nhiên là uy lực vượt xa Âm Thủy Tiên. Chiến đấu một trận kịch liệt, đệ tử hai phái Thiên Sơn và Nam Hoa lần lượt bị đánh lui, dần dần bị đẩy khỏi Thiên Trì.

Trọng Tử thấp thỏm, bất an.

Nhìn thần sắc của Dục Ma Tâm thì chắc hẳn y muốn tốc chiến tốc thắng tiêu diệt Thiên Sơn phái, từ đó buộc Thiên Sơn phái rơi vào thảm cảnh. Nhưng đổi lại, nghĩ ở một góc độ khác, nếu có thể dẫn dụ được bọn chúng rời đi, sẽ không có người phá hủy bức tường che chắn giữa hai giới tiên – ma nữa, lối đi xuống đáy biển cũng coi như tạm thời an toàn.

Dục Ma Tâm và hai tên hộ pháp kia từng bước ép sát, tới mặt nước của Thiên Trì, bỗng có người phát hiện ra điều bất thường liền hét lớn: “Không xong rồi! Quay lại mau!”

Mấy luồng khí xanh từ trong ống tay áo của y bay ra, tản vào đoàn người.

“Dục độc, mọi người cẩn thận!” Chúng đệ tử đều lui ra xa.

“Mau ngăn bọn chúng lại!” Lam lão chưởng giáo hét lớn, xung quanh có vài bóng người lao thẳng về phía tứ đại hộ pháp, dường như họ đã có sự chuẩn bị từ lâu.

Trọng Tử do không phản ứng kịp, chợt cảm thấy một luồng nhiệt xâm nhập vào cơ thể, chẳng mấy chốc đã chạy lên đến não, sau đó biến mất, không chút dấu vết. Kinh hãi một hồi, nàng vội vận khí kiểm tra cẩn thận nhưng dường như không có điểm gì đáng lo ngại, luồng nhiệt đó hình như đã tan biến, cũng không có bất cứ cảm giác gì, linh lực vẫn chuyển động bình thường, không cảm thấy đau, cũng không cảm thấy mệt, vì thế nàng không để tâm đến nữa.

Mọi người đều hướng mắt về phía bên kia, không ai chú ý tới nàng.

Một luồng sáng xanh chẳng rõ từ chỗ nào bay tới, đứng sát gáy Âm Thủy Tiên quan sát cuộc chiến.

“Su phụ!”

Xuất quỷ nhập thần như vậy, rõ ràng chỉ có Lạc Âm Phàm của Nam Hoa phong, lúc này chàng lại ung dung xuất hiện giữa không trung, bên cạnh còn có mấy vị chưởng môn có dáng dấp của thần tiên, trên khuôn mặt ẩn hiện nét cười.

Nhìn ánh mắt tiểu đồ đệ lấp lánh, Lạc Âm Phàm gật đầu với nàng rồi nhìn sang Âm Thủy Tiên. “Tức nhưỡng!”

Chuyện này là thế nào? Sao su phụ lại đột nhiên xuất hiện? Trong lúc đầu óc Trọng Tử đang hỗn loạn, chợt nghe Tần Kha đứng bên cạnh nói: “Tôn giả đã phát hiện ra động tĩnh dưới đáy biển này từ lâu rồi”.

Trọng Tử hiểu ra, vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc nhìn sư phụ. Hóa ra sư phụ đã bố trí cạm bẫy này từ lâu, chẳng trách Mẫn tiên tôn cùng Lam lão chương giáo mặc dù hoảng hốt nhưng không rối loạn. Như vậy có nghĩa ban nãy nàng thuyết phục Âm Thủy Tiên xem như là “chó ngáp phải ruồi”, dẫn dụ Dục Ma Tâm nổi tà ý tàn sát Thiên Sơn phái, đánh lên tận trên mặt Thiên Trì mới chính là mục đích của sư phụ hay sao?

Quả nhiên, Mẫn tiên tôn không bất ngờ chút nào, Lam lão chương giáo còn mỉm cười với nàng.

Sư phụ muốn đoạt tức nhường làm gì? Trọng Tử nhìn chàng.

Lạc Âm Phàm chậm rãi đi tới trước mặt Âm Thủy Tiên. “Giao tức nhường ra đây, nể mặt Tuyết Lăng, ta sẽ tha mạng cho ngươi.”

Âm Thủy Tiên cười khúc khích, đáp: “Chàng đã chết từ lâu rồi, ngươi không cần phải nể mặt như vậy.”

Dục Ma Tâm đã chạy tới cửa động thông xuống đáy biển, nghe thấy vậy thì xoay người, cười nhạt. “Lạc Âm Phàm, cái bẫy ngươi lập ra quả là hoàn hảo, đáng tiếc là người lại bắt nhầm người rồi, tức nhường không phải nằm trong tay Âm Thủy Tiên mà là trong tay ta!”

Lạc Âm Phàm cau mày. Dục Ma Tâm giận dữ nhìn Lạc Âm Phàm trong giây lát, giơ tay ném ra một cái túi gấm. Lạc Âm Phàm tiếp nhận, không cần xem kĩ, Mặc Phong kiểm tự động trở lại vỏ. Dục Ma Tâm không thèm quan tâm tới Âm Thủy Tiên, xoay người lại, hô: “Rút lui!”

Ba bóng người biến mất ở cửa động xuống đáy biển, Âm Thủy Tiên ngây người một lúc rồi cũng theo sau chúng, mọi người tuy muốn truy sát bọn chúng nhưng Lạc Âm Phàm trước đến nay đã nói là làm, nói tha là tha nên không ai dám đuổi theo.

Chương 38: Hoa mai trong đêm tuyết

Hóa ra từ lâu rồi Lạc Âm Phàm đã phát hiện con đường thông xuống đáy biển có vấn đề và đoán chắc là do Cửu U ma cung gây ra. Đại hội Tiên môn sắp đến gần, chương môn và các tiên tôn đều vội vàng tới tham dự, bởi vì các phái đều vắng vẻ nên chàng đích thân bố trí Tiên môn tăng cường phòng thủ các vị trí trọng yếu của nhân gian, phòng ngừa ma cung nhân cơ hội này mà làm càn, dù có gặp chuyện chẳng lành thì cũng có thể nhanh chóng biết được. Mà quan trọng nhất bây giờ chính là đường thông xuống đáy biển kia. Lạc Âm Phàm cùng mấy vị chương môn xuống Thiên Trì kiểm tra một chuyến, thấy những lớp che chắn đã bị phá hủy gần hết, cửa động thông xuống đáy biển tràn ngập ma khí nhưng đa phần đã bị ngăn cản bởi bức tường ngăn cách tự nhiên giữa hai giới tiên – ma.

Bức tường ngăn cách giữa hai giới tiên – ma này tự nhiên mà có, tuy mỏng manh nhưng thực chất lại có thể ngăn cản được nghìn vạn ma quân, tuy kiên cố nhưng nếu thuật pháp cao cường thì vẫn có thể phá hủy. Mẫn Vân Trung nói: “Phải mau chóng khôi phục nó, không thể chậm trễ thêm nữa!”

Lạc Âm Phàm nói: “Hôm trước ta cùng mấy vị chương môn có đi qua vùng Lạc Hà, thu được một khối đá ngũ sắc, hôm nay lại có thêm tức nhượng của thần giới, có đủ điều kiện để tu bổ lối đi xuống đáy biển được rồi, từ nay về sau vĩnh viễn tiêu trừ được hậu họa.”

Từ lâu đã có ý định tu bổ lại con đường xuống đáy biển này nên mới giăng bẫy để đoạt được tức nhượng, Mẫn Vân Trung vốn rất cảm kích, giờ nghe nói khối đá ngũ sắc cũng đã được thu hồi một cách thuận lợi, ông ta tỏ ra rất vui sướng. “Còn chờ gì nữa, chúng ta đến đó ngay đi!”

“Có gì đó không ổn!” Lam lão chuông giáo ở bên cạnh cẩn thận kiểm tra tình hình trong động, bỗng lắc đầu nói: “Khí nóng dưới lòng đất đang dâng tràn, nước biển hình như còn đang chảy ngược lên phía trên, mặc dù Dục Ma Tâm đã rút lui nhưng nhất định hẳn không chịu cam lòng, e rằng hẳn đã gài bẫy ở đây rồi, giờ chúng ta xuống phía dưới tu bổ nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm.”

Trọng Tử lập tức quay sang nhìn Lạc Âm Phàm. Không ngoài dự liệu, Lạc Âm Phàm nói: “Ta sẽ xuống dưới xem xét.”

“Su phụ!”

“Ta sẽ đi cùng tôn giả, lúc gặp biến cố có thể phối hợp để ứng phó.” Mẫn Vân Trung quả quyết nói. “Còn cửa động này, làm phiền Lam chuông giáo phái đệ tử canh giữ giữ gìn.”

Lam lão chuông giáo khuyên nhủ không được, bắt buộc dĩ phải ưng thuận, nói: “Tiên tôn cứ yên tâm, đích thân ta sẽ dẫn người tới canh giữ nơi này cho ngài.”

Đại hội Tiên môn sắp diễn ra, các chuông giáo và đệ tử các môn phái đều lục tục kéo tới đông đủ, Ngu Độ của Nam Hoa phong, Trác Diệu của Thanh Hoa cung và Ngọc Hư Tử của phái Côn Luân cũng đã tới. Điều bất ngờ là Cửu U ma cung không hề đưa quân tiến đánh Nam Hoa, thậm chí chúng chẳng có động tĩnh gì, chỉ phái tứ đại hộ pháp xông vào đường dẫn xuống đáy biển, khiến mọi người không thể hiểu được lý do và mục đích của chúng. Nếu nói một cách nghiêm túc thì hành động của Cửu U lần này vẫn chưa thu được thành quả gì tốt đẹp, tốn nhiều năm như vậy để mưu mô phá hủy công động xuống đáy biển nhưng bất thành, chẳng lẽ bọn chúng chỉ muốn gây loạn một chút cho Tiên môn thôi sao?

Nhưng điều mọi người quan tâm nhất bây giờ là việc Lạc Âm Phàm và Mẫn Vân Trung đang đi xuống cái động kia, Ngu Độ, Trác Diệu cùng mấy vị chuông môn sau khi bàn bạc cũng quyết định xuống đó hỗ trợ.

Nghe nói Ngu Độ và mấy người nữa cũng đi, Trọng Tử mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Đứng đợi suốt bảy ngày trời, nàng đều ngồi dưới gốc cây tuyết tùng bên bờ Thiên Trì, không lúc nào rời đi, Tần Kha tới khuyên nhủ nàng hai lần không được, sau hẳn chỉ đứng một bên nhìn nàng, không khuyên nhủ nữa.

Trật tự của tiên giới đã bị đảo lộn, tuyết trắng tan thành nước, những cây tùng phô ra sắc xanh mượt vốn có, những biến chuyển này khiến Trọng Tử vô cùng hoảng hốt, quả thực bảy ngày mà dài tựa bảy năm.

“Trọng Tử!” Có người ở phía sau khẽ gọi.

Trọng Tử chậm rãi xoay mặt nhìn, lát sau mới nhận ra đó là ai, không khỏi cảm thấy bất ngờ, đứng dậy hành lễ. “Vân tiên tử!”

Trác Vân Cơ đã đổi sang bộ xiêm y màu hồng nhạt, nụ cười như hoa sen. “Đừng quá lo lắng, chàng sẽ không sao đâu.”

Hồi lâu vẫn chưa có tin tức gì của Lạc Âm Phàm, Trọng Tử vốn đang phiền muộn, vừa nghe thấy từ “chàng” được thốt ra từ miệng Trác Vân Cơ, nàng bỗng nổi giận đùng đùng, khẽ “hừ” một tiếng rồi hỏi: “Thật không?”

Trác Vân Cơ hơi nhíu mày. Thấy mình lỡ lời, Trọng Tử toát mồ hôi lạnh, trung ngay ra vẻ mặt hòa hoãn. “Vân tiên tử đừng quở trách, chỉ là ta đang quá lo sợ nên mới cư xử không đúng mực thôi.”

Trác Vân Cơ gật đầu, nói vài câu xoa dịu nàng rồi xoay người bỏ đi.

Vô duyên vô cớ thất lễ, may mà Trác Vân Cơ tính tình hiền hậu, không tính toán, so đo, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo bóng lưng Trác Vân Cơ càng lúc càng xa, liền với tay nắm chặt một nhánh tùng, âm thầm buồn bực.

Vừa rồi Trọng Tử cũng bị chính mình dọa cho sợ hãi, điệu cười khẩy xa lạ kia thật khiến người ta sờn gai ốc, dường như nó không bị bất cứ thứ gì khống chế; cứ thế phát ra từ cổ họng, thường ngày rõ ràng Trọng Tử rất biết kiềm chế cảm xúc, ai ngờ gần đây, tính tình của nàng càng lúc càng lạ, xốc nổi không ai hiểu được, không thể che đậy được tâm tình, có phải do nàng đã quá lo lắng cho sự phụ nên mới thay đổi như thế không?

Trong lúc Trọng Tử còn đang nghi hoặc, bên tai bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, mặt nước Thiên Trì cuộn cuộn nổi lên vô số vòng xoáy.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mặt Trọng Tử biến sắc, nàng cuống cuống chạy đến giữa mặt ao quan sát.

Dưới tác động của sự biến đổi lớn này, đất dưới ao đùn lên, Lam lão chuông giáo và chúng đệ tử đang canh giữ nơi cửa động thông xuống đáy biển đều bị sức đất đẩy lui lên trên, dừng lại trên mặt nước Thiên Trì. Bên cạnh còn có rất nhiều người khác, Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, Trác Diệu... đều là những chuông môn và tiên tôn lúc trước đã xuống phía dưới giúp Lạc Âm Phàm tu bổ lại động thông xuống đáy biển. Nhiều người như vậy nhưng tịnh không nghe thấy bất cứ tiếng nói chuyện nào. Trọng Tử cố tìm kiếm trong đám người, lát sau mặt nàng trắng bệch, kéo tay Tần Kha. “Có chuyện gì vậy?”

Tần Kha không đáp, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Trong lòng ngực dường như có vật gì đó nứt toác, Trọng Tử thất thần nói: “Chuông giáo và mọi người đều đã ra ngoài rồi, Mẫn tiên tôn đi cùng sự phụ muội cũng ra rồi, vậy sự phụ muội đâu? Có phải người đã ra ngoài từ lâu, đang đợi mọi người ở đâu đó không?”

Tần Kha trầm mặc giây lát rồi cầm tay nàng, an ủi: “Muội đừng nôn nóng, có thể...”

Trọng Tử đột nhiên đẩy hẳn ra, nói: “Muội phải xuống phía dưới xem sao!”

Nàng đang định nhảy xuống thì dưới lòng Thiên Trì đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, nước ao bắn tung tóe, một bóng áo trắng từ trong làn nước chậm rãi bay lên, cả người ướt đẫm nhưng trông chàng vẫn ung dung.

Trong nháy mắt, hơi nóng tản đi hết, băng giá quay trở lại bao phủ cả không gian. Ánh mặt trời mau chóng khuất dạng, từng mảng mây đen dày đặc lại tràn ngập bầu trời, trong giây lát, những bông tuyết li ti phiêu du, rơi xuống mặt đất, tựa như bầu trời vừa phủ xuống một bức màn hoa trắng. Bóng người quen thuộc lẻ loi đứng giữa bức màn đó, dưới tuyết trắng, càng toát lên vẻ trang nghiêm, đĩnh đạc.

Trọng Tử nhìn chàng đến gần ngõ, mọi người đứng bên cạnh ai nấy đều vui mừng khôn xiết, tự động lùi về phía sau, làm nền cho khung cảnh này. Nàng không còn nghe thấy bất cứ thứ gì, không nhìn thấy bất cứ người nào khác, bất chấp tất cả, lao lên, nhào vào lòng chàng, nghẹn ngào không nói thành lời.

Chàng có biết nàng đã lo sợ đến mức nào không? Nếu chàng gặp chuyện bất trắc, nàng sao có thể sống tiếp được đây?

Đây không phải nằm mơ đây chứ? Trọng Tử cuống quýt ngẩng lên, lau khô dòng nước mắt, mở to hai mắt, nhìn thật kỹ. Khuôn mặt tái nhợt, uể oải song vô cùng bình tĩnh, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt nàng, vẻ mặt đó lại dịu dàng, yêu thương đến lạ. Trọng Tử lại vùi mặt vào vòm ngực chàng, vừa cười vừa khóc.

Bị đồ đệ ôm chặt trước mặt mọi người như vậy, Lạc Âm Phàm vừa cảm động lại vừa xấu hổ, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, khẽ gọi: “Trọng Nhi?”

Dường như có một hạt mầm đang bén rễ trong lòng nàng, tựa quây muốn đâm chồi, Trọng Tử cũng không hiểu rõ cảm giác này là gì, chỉ biết là nàng không muốn buông tay, càng lúc càng ôm chặt chàng, lẩm bẩm gọi: “Su phụ!”

Tiểu đồ đệ gầy đi rất nhiều, dung nhan tiêu tụy, chắc là vì lo lắng cho chàng, Lạc Âm Phàm bất giác mềm lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng, nói: “Vi sư vẫn bình an, ngươi khóc cái gì?”

Hai người vốn là sư đồ nhưng vừa phải trải qua cảm giác đứng trước ranh giới sinh tử mong manh nên mọi người đương nhiên cũng không để ý, chỉ vui vẻ nói đùa vài câu, nhưng Lam lão chưởng giáo đứng bên cạnh lại nhíu mày thật chặt. Mẫn Vân Trung nở nụ cười tươi hiếm hoi, trách cứ: “Lớn như thế rồi mà không sợ mất mặt ư? Ôm chặt sư phụ như thế làm gì, còn không mau buông sư phụ ngươi ra, mọi người đang cười đây này!”

Trọng Tử tỉnh táo lại, phát hiện ra mọi người đều đang nhìn mình, mặt lập tức đỏ lựng.

Lạc Âm Phàm khẽ ho một tiếng, ý bảo nàng buông tay ra. “Con đường thông xuống đáy biển đã bị phong ấn, vĩnh viễn kiên cố rồi.”

Chàng đã ra ngoài bình yên vô sự, không còn nghi ngờ gì nữa, mọi việc đã hoàn toàn được chế ngự, mọi người từ lâu cũng đã dự đoán được kết quả này, giờ lại nghe chính miệng Lạc Âm Phàm chứng thực thì càng yên tâm hơn, rồi rít chúc mừng.

Trác Diệu đề nghị: “Đại hội Tiên môn sắp diễn ra rồi, sao tôn giả không nhân dịp này ăn mừng luôn thế?”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Đúng là phải như vậy!”

Mọi người vỗ tay, cười sảng khoái.

Trật tự của tiên giới đã được khôi phục, đại hội Tiên môn diễn ra ở núi Phân Hương thuộc Thiên Sơn, rượu thịt tươi ngon trải khắp các dãy bàn, người tham dự không dưới một vạn. Đại hội Tiên môn lần này náo nhiệt hơn hẳn những lần trước, hoàn thành được việc phong ấn con đường dẫn xuống đáy biển thông hai giới tiên - ma, vĩnh viễn diệt trừ hậu họa cho tiên giới, chính là kết quả của bao nhiêu ngày Lạc Âm Phạm và các vị chưông môn dày công tìm tòi, nghĩ cách, khắp nơi trong Tiên môn, ai nấy đều ca ngợi thành quả và công sức của mọi người lần này. Mọi người cùng nhau cất cao tiếng hát, đánh đàn, múa ca, tỉ thí võ nghệ, chè chén no say, thi nhau cười nói, quả là nhạc điệu chốn thần tiên.

Những bông tuyết vẫn không ngừng rơi, hân hoan buông mình xuống mặt đất, bàn tiệc và vật dụng trang trí đều được chạm khắc từ những tảng băng lạnh ngắt, những khối băng đăng dạc minh châu tỏa sáng lấp lánh, khiến toàn bộ Phân Hương sáng tỏ như ngày dài bất tận, không hề có bóng đêm hiện hữu.

Không biết vị nào khởi xướng đầu tiên, các tiên nhân đua nhau thi triển thuật pháp thần thông của mình biến đá băng thành chỗ ngồi, có người còn biến ra đài sen, cây nấm, cá chép... Lúc tỉnh thì tiếp tục uống rượu, nhảy múa hát ca, lúc say thì lấy ngay chỗ ngồi của mình làm giường, ngủ một giấc say sưa. Họ uống rượu như uống nước lã, mấy vạn bầu rượu loáng cái đã cạn đáy, ban đầu uống rượu Lưu Hà, sau đó là uống rượu Quỳnh Hương.

Lạc Âm Phạm đang mời rượu rất nhiều người ở bên này, tất cả đều là những vị có chức sắc, có tiếng tăm. Trọng Tử không muốn quấy rầy sự phụ, lặng lẽ chuyển qua ngồi bên cạnh Yên Chân Châu, mời nàng ấy hai chén rượu rồi nhìn ngó xung quanh, hỏi: “Tỷ tỷ, sao từ nãy đến giờ muội không thấy Tàn sư huynh đâu nhỉ?”

Yên Chân Châu mỉm cười, chỉ tay về một phía. “Thúc ấy đang ở bên kia chúc rượu.”

Trọng Tử nhìn theo hướng tay Yên Chân Châu vừa chỉ, quả nhiên thấy Tần Kha đang đứng cùng một vị công tử trang phục lộng lẫy. Trọng Tử nhìn thật kỹ, phát hiện nam nhân đó quen quen, sau một hồi suy nghĩ mới nhớ ra. “Đó chẳng phải là Trác thiếu cung chủ sao? Mọi người đã từng gặp hắn một lần.”

Yên Chân Châu nghe vậy thì đặt chén rượu xuống bàn, tò mò hỏi: “Mọi người quen hắn lúc nào? Hắn có ức hiếp mọi người không?”

Trọng Tử cảm thấy kỳ quái, nói: “Sao tử lại hỏi vậy? Mọi người thấy hắn rất hòa nhã, dễ gần mà.”

“Hòa nhã ư?” Yên Chân Châu há hốc miệng, lát sau cười rộ lên. “Mọi người không bị hắn làm phiền thì tốt rồi, mà ta nghĩ hắn có thêm mười lá gan nữa cũng không dám có ý nghĩ ức hiếp mọi người đâu.” Vừa nói nàng ấy vừa cầm một miếng hoa quả lên, bỏ vào miệng. “Mọi người không biết đấy thôi, hắn chính là người nổi danh nhất tiên giới, các nữ đệ tử nổi tiếng xinh đẹp của tiên giới có đến phân nửa đã từng trò chuyện với hắn.”

Trọng Tử “hả” một tiếng rồi nói: “Mọi người nhớ ra rồi, hình như hắn rất sợ một người tên là Chức Cơ.”

Yên Chân Châu nói: “Đáng đời hắn! Hắn và Văn sư cô của mọi người đều giống nhau, tu thành tiên cốt năm hai mươi chín tuổi, dựa vào vẻ bề ngoài hào hoa, suốt ngày chỉ thích nói những lời đường mật, phong lưu đã thành tính, năm đó hắn từng đến Nam Hoa chúng ta cầu hôn sư tỷ của mọi người hai lần liền.”

“Sư tỷ? Ặc!” Trọng Tử bật cười. “Sư tỷ không thích những người như vậy đâu.”

“Tôn giả không đồng ý.” Yên Chân Châu xoa xoa cánh tay, nói. “Sau khi sư tỷ của mọi người mất được vài năm, hắn liền cưới cháu gái của Mẫn tiên tôn là Mẫn Tố Thu. Nghe nói lúc đầu, tình cảm của họ rất nồng nàn, ai ngờ

có một ngày, vị Trác thiếu cung chủ này không biết nghe được tin gì, đột nhiên về cãi nhau với vợ một trận, từ đó về sau, hắn không lui tới phòng thê tử nữa, sau đó là thành ra vậy đấy.”

Trọng Tử kinh ngạc. “Mẫn tiên tôn lợi hại như vậy, cháu gái bị ức hiếp mà ông ấy không quản được sao?”

Yên Chân Châu vốn tính câu thả, bạ đâu nói đó, hơn nữa nàng ấy cũng uống đến say mềm rồi, không kiêng nể gì nữa, nhìn ngó xung quanh một lát rồi nhỏ giọng nói: “Quản, quản thế nào được đây? Dù Mẫn tiên tôn có lợi hại hơn nữa cũng không thể trói hắn rồi mang đặt lên giường của vợ hắn được.”

Trọng Tử đỏ mặt, xấu hổ cùng Yên Chân Châu cười một trận sáng khoái.

“Thế chuyện của Chức Cơ là sao?”

“Muội đừng vội, từ từ ta sẽ kể cho muội nghe.” Yên Chân Châu ra hiệu cho nàng rót thêm một chén rượu rồi mới tiếp tục: “Trác thiếu cung chủ cũng là muốn tìm lạc thú, trêu hoa gheo nguyệt vậy thôi, ai ngờ mấy năm trước hắn không may chọc đúng tổ kiến lửa, đó chính là con gái của Đông Quân - Chức Cơ. Vị tiên tử si tình đến cuồng dại này ỷ vào danh tiếng của cha mà tìm đến tận Thanh Hoa cung, nói là Trác thiếu cung chủ đã lừa dối nàng ta, muốn hắn phải có trách nhiệm. Trác thiếu cung chủ đâu chịu đồng ý, vì thế hắn tìm cách trốn nàng ta. Trác cung chủ không biết làm gì với đứa con trai nghịch này, lại không biết phải ăn nói với Chức Cơ ra sao, cuối cùng đành nói đã đuổi cổ tên nghịch tử là hắn ra khỏi nhà, không muốn nhìn, cũng không muốn phiền lòng vì hắn nữa.

“Chức Cơ tìm đến Thanh Hoa cung, phu nhân của hắn không tức giận sao?”

“Phu nhân của hấn xưa kia nhìn rất hiền lành không ngờ nàng ấy cũng là một người lợi hại, chỉ mắng người khác dụ dỗ phu quân mình, suốt ngày đi truy bắt kẻ thông dâm, trong lúc ghen tuông nổi lên đã đánh nhau với Chức Cơ một trận.”

Trọng Tử xoay mặt lên nhìn vị Trác thiếu phu nhân đó thấy nàng ta dung mạo xinh đẹp, hiền dịu nhưng đúng là trên mặt ẩn hiện vài nét khắc khổ.

Một lát sau, Thành Phong - phu quân của Yên Chân Châu - đi tới, Trọng Tử không tiện quấy nhiễu hai người họ, bèn trở về chỗ ngồi bên cạnh Lạc Âm Phàm. Lúc đó có rất nhiều đệ tử của các môn phái khác cũng sang tiếp chuyện nàng, nàng không mấy bận tâm, trả lời đại khái vài câu rồi im lặng, mắt đăm đăm nhìn người ngồi bên cạnh, không muốn dây dưa tán gẫu trước mặt Lạc Âm Phàm lâu, những đệ tử kia lần lượt bỏ đi.

Nhưng có một chương môn đi sang bàn bên này mời rượu, Lạc Âm Phàm không có ý chối từ, uống cạn một chén đầy.

Chưa từng chứng kiến sư phụ uống nhiều rượu đến vậy, nhưng Trọng Tử cũng hiểu hôm nay chàng thực sự đang rất vui. Trọng Tử khó khăn lắm mới đợi được đến lúc những người đó tản ra, liền tự tay rót một chén rượu, đang định đưa tới cho Lạc Âm Phàm thì đột nhiên Trác Vân Cơ cầm chén rượu đi đến, dịu dàng nhún người hành lễ. “Tôn giả!”

Lạc Âm Phàm khẽ gạt đầu, đón chén rượu từ tay nàng ấy, uống cạn.

Trác Vân Cơ mỉm cười, không nói thêm câu nào, xoay người rời đi.

Trong lòng ngực, cảm giác ghen tuông cuộn cuộn dâng lên, khó mà kiềm chế được, Trọng Tử lập tức cầm chén rượu, đưa tới trước mặt chàng. “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm hơi bất ngờ, liếc nhìn nàng.

Trọng Tử vừa mới nhìn thấy rất nhiều tiên nhân uống đến độ say khướt, thông thường một người uống càng nhiều rượu thì ánh mắt càng trở nên lơ đãng, mơ màng, duy chỉ có người trước mặt này, sóng mắt vẫn êm dịu, hai đồng tử đã đen càng thêm lấp lánh, tựa như nước gợn mặt hồ, khiến ai nhìn vào cũng có cảm giác trái tim xao xuyến khôn nguôi, trong lúc nhất thời, ngay cả những lời muốn nói nàng cũng quên sạch, hốt hoảng cụp mắt.

Rượu trong chén lóng lánh.

Chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, hai gò má ửng hồng như cánh hoa đào, mang theo vẻ xấu hổ, thẹn thùng pha lẫn hạnh phúc.

Lạc Âm Phàm vội nhìn đi chỗ khác, giơ tay đón chén rượu nhưng không uống mà đặt xuống mặt bàn.

Bất luận nàng có cố gắng thế nào thì trong mắt chàng, nàng cũng chỉ là người thế thân vị sư tỷ kia, còn không bằng Trác Vân Cơ nữa kia! Trọng Tử âm ức, uống cạn chén rượu, trong cơn tức giận, nàng bỏ hết phép tắc, lễ nghi, đứng phắt dậy, rời đi.

Trời đã sẩm tối, những bông tuyết li ti rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, đẹp như thơ như họa, nàng chỉ cảm thấy lạnh buốt. Cảm giác say cũng theo hơi lạnh mà tan biến, trí óc dần tỉnh táo.

Gần đây Trọng Tử không sao kiềm chế được tâm trạng, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, hôm nay nàng còn dám trưng bộ mặt đó với sư phụ! Trọng Tử ôm lấy bên ngực đang đánh trống đờn, thâm hoảng sợ, bất giác run lên, người uể oải, ướt đẫm nước tuyết, cứ thế đi về phía trước, không mục đích.

Phía trước là một rừng mai rực rỡ, những cánh mai hồng chúm chím nở trong gió tuyết khiến người nhìn cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều. Nàng bất giác đi sâu vào rừng mai, những phiến đá dọc đường đã bị tuyết bao phủ một lớp dày, có thể thấy nơi này thường ngày rất ít người qua

lại. Trọng Tử đứng giữa rừng mai, lặng lẽ ngắm nhìn tuyết trắng khẽ rơi trên những cánh hoa, tươi đẹp mà yên bình.

Phía trước có một cây hoa mai tươi tốt hơn hẳn những cây khác.

Trọng Tử vô cùng hứng thú, giơ tay làm phép, tuyết trắng dưới mặt đất liền bay lên không trung, hiện ra phiến đá sạch sẽ, bằng phẳng bên dưới. Phiến đá to, dài, kéo thẳng tới gốc cây mai đó, Trọng Tử đến bên, ngồi xuống, đang vui vẻ thì chợt thấy trên phiến đá có khắc chữ nhỏ li ti.

Ai lại khắc chữ trên phiến đá này nhỉ? Trọng Tử cảm thấy hiếu kỳ, ngồi xôm xuống mặt đất, tỉ mỉ xem xét.

Vùng đất này vô cùng tĩnh lặng, quanh năm tuyết trắng bao phủ, không có người quét tước, dọn dẹp nên những chữ khắc ở đây đã có từ rất lâu rồi nhưng vẫn chưa ai phát hiện ra, chữ viết không bị phai nhiều lắm, vẫn có thể đọc được dễ dàng.

Lúc nhìn rõ trên đó viết gì, Trọng Tử chợt ngây ngốc.

Phiến đá màu xanh đen này thực chất là một bức tranh, trên đó chỉ viết duy nhất bốn chữ: “Su phụ, Thủy Tiên.”

Trái tim tựa hồ bị một thứ gì đó chọc vào, mặt Trọng Tử trắng bệch, cắt không còn giọt máu, nàng nhanh chóng đứng lên, quay trở về.

Âm Thủy Tiên? Đó là điều sai trái...

Là sai trái...

“Trác Hạo, nếu hôm nay chàng không nói rõ ràng với ta thì đừng có nghĩ tới chuyện bỏ đi! Chi bằng chúng ta tới trước mặt tôn giả để nói rõ chuyện này.” Một giọng nữ cao vút vang lên giữa không gian tĩnh mịch.

“Sao tôn giả lại đi quản những chuyện này cơ chứ?” Giọng nói của nam nhân này nghe rất quen tai, rõ ràng là Trọng Tử đã nghe qua ở đâu rồi. “Ta đối với nàng là thật lòng, chỉ có điều ta đã cưới nàng ấy, nàng không phải là không biết, nàng ấy chính là cháu gái của Mẫn tiên tôn. Nếu ta thay lòng đổi dạ, chẳng phải Mẫn tiên tôn sẽ chém chết ta trước sao?”

“Nói chung, chàng không thể không quan tâm tới thiếp.”

“Nàng đừng nóng vội, đợi sau này về, ta sẽ bẩm báo với phụ thân, cầu xin phụ thân ta nói đỡ với Mẫn tiên tôn, có được không?”

“Mẫn lão nhi là cái thá gì, đến cha thiếp còn chẳng sợ lão.”

“Nàng từ trước đến nay luôn là người ôn hòa, hiền dịu, giờ lại gây náo loạn như vậy, chẳng phải sẽ khiến bọn họ chê cười hay sao?” Nam nhân buông lời ngọt nhạt dụ dỗ vị cô nương kia. “Đợi qua đại hội này rồi nói tiếp nhé!”

“Chàng lại lừa gạt thiếp!”

“Sao có thể chứ? Ba ngày sau nàng đến đây đợi ta, ta nhất định sẽ đưa nàng đi.”

Vị cô nương kia mặc dù còn hoài nghi nhưng vẫn bị những lời đường mật của nam nhân dỗ ngon dỗ ngọt, quả nhiên giây lát sau nàng ta đã chấp thuận.

Một kẻ gặp bất cứ ai cũng yêu, dùng những lời đường mật để dụ dỗ người ta thì không thể là một người tốt! Trọng Tử vội vã đi được một đoạn ngắn, đang cố gắng trấn tĩnh... lại thì vô tình nghe được cuộc đối thoại này. Nam nhân kia, không khó để nhận ra, chính là Trác thiếu cung chủ của

Thanh Hoa cung, còn vị cô nương đó ngoại trừ Chúc Cơ ra thì không thể là ai khác.

Hóa ra hẳn tên là Trác Hạo.

Trọng Tử từ trước tới nay vẫn giữ nguyên tắc “không phải việc của mình thì không nói xen vào”, nhưng gần đây tâm tính của nàng thay đổi một cách chóng mặt, nhìn thấy cảnh tượng này, nàng tức tối vô cùng, thốt lên một câu: “Hắn đang lừa dối tử đây, tử đừng có mắc lừa hắn!”

Hai người đang đứng trong lùm hoa giật mình, xoay mặt nhìn về hướng Trọng Tử.

“Nàng ta là ai?” Về mặt đánh lại, Chúc Cơ chất vấn Trác Hạo.

Trác Hạo đã nhận ra Trọng Tử, khẽ nhú mày, không đáp.

Có lòng hảo tâm muốn nhắc nhở lại bị hoài nghi, Trọng Tử thậm mắng Chúc Cơ là đầu óc bã đậu, nhưng càng chán ghét mình hơn vì có cái miệng mà cũng không giữ được, xoay người định rời đi.

Chúc Cơ đâu dễ bỏ qua, gọi giật Trọng Tử lại: “Người là ai? Sao lại nhận ra chàng?”

Trọng Tử tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Trác thiếu cung chủ vang danh thiên hạ, khắp Tiên môn có ai là chưa từng nghe qua, có ai là không nhận ra cơ chứ?” Lời nói này mang vẻ châm chọc.

Chúc Cơ tên tò, lát sau nhìn Trác Hạo, nói: “Nàng ta nói chàng lừa dối thiếp, có thật thế không?”

“Phu nhân của ta tới rồi!” Trác Hạo bỗng cau mày. “Ta lánh đi trước đây, nàng thay ta chống đỡ với nàng ấy, đừng nói là ta đang ở đây nhé!” Nói

xong, Trác Hạo lập tức biến mất.

Chức Cơ và Trọng Tử cùng xoay mặt lại nhìn, quả nhiên thấy hai vị cô nương, một trước, một sau đang vội vã đi tới. Trọng Tử nhận ra ngay người đi phía trước, đó chính là vị sư cô nổi tiếng lạnh lùng - Văn Linh Chi, còn người đi sau chính là Trác thiếu phu nhân Mẫn Tố Thu mà ban nãy nàng vừa nhìn thấy trong yến hội.

Mẫn Tố Thu lạnh lùng nói: “Văn Linh Chi, người đứng lại cho ta!”

Văn Linh Chi xoay người lại. “Trác thiếu phu nhân đang ra lệnh cho ta đấy ư?”

“Chính người đã khích bác, chia rẽ vợ chồng ta!”

“Ta chỉ nói sự thật, tại sao lại gây chia rẽ chứ?”

Mẫn Tố Thu giận dữ nhìn Văn Linh Chi, chiếc khăn lụa trên tay nàng ta xoắn chặt lại.

Văn Linh Chi cũng không thêm bận tâm, nói: “Chẳng phải năm đó chính người đã cho người truyền tin về tàn hồn của Vạn Kiếp khiến Trọng Tử quyết tâm tới đó dò xét, hại nàng ta chết thảm đó sao? Ta từ trước đến nay toàn phải chịu tiếng xấu thay người khác, khó có được cơ hội vứt bỏ cái mai rùa nặng trĩu trên lưng, ta nói ra chân tướng sự việc, người phải cảm tạ ta mới đúng.”

Nghe thấy họ nhắc đến tên mình, Trọng Tử hơi ngây ra nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra người họ đang nói tới là ai, nàng giật mình, nghe ý tứ trong lời nói của Văn Linh Chi thì chẳng lẽ sư tỷ và vị Trác thiếu phu nhân này có quan hệ với nhau ư?

Trọng Tử không ưa sự tử của mình chút nào nhưng nếu có người từng hãm hại tử ấy thì đó lại là chuyện khác.

“Người nghĩ người làm thế thì Tần Kha sẽ để mắt tới người hay sao?”
Mẫn Tố Thu cười nhạt.

“Đúng là hai thế hệ nên suy nghĩ cũng khác nhau, ý Trác thiếu phu nhân thế nào, ta không rõ lắm.” Văn Linh Chi thản nhiên nói: “Có tiểu bối ở đây, ta khuyên phu nhân phát ngôn cẩn thận một chút, không vì chút chuyện con con mà đánh mất thân phận lẫn thể diện của mình.”

Mẫn Tố Thu tức giận tới mức hồ đồ, lúc này mới phát hiện cách đó không xa quả nhiên có người đang đứng nhìn, phu quân mình đã bao năm ra ngoài trên hoa gheo nguyệt, bởi thế nàng ta tự nhiên sinh lòng đố kỵ với những thiếu nữ xinh đẹp, vừa nhìn thấy Trọng Tử đã cau mày, nhìn sang người đang đứng cạnh Trọng Tử thì nhất thời giận dữ, bất chấp cả sự tôn nghiêm với Văn Linh Chi hét lên: “Chức Cơ!”

Chức Cơ hiển nhiên chẳng sợ nàng ta, nở nụ cười đầy khiêu khích. “Lão yêu bà kia, người coi ta là cái gì?”

Mẫn Tố Thu nói: “Trác Hạo đâu rồi?”

Chức Cơ hận một nỗi không thể giấu Trác Hạo tới một nơi mà chỉ có nàng ta biết, hẳn ở đâu sao có thể nói cho Mẫn Tố Thu biết được chứ. “Chàng ở đâu đến người cũng không biết, ta làm sao mà biết được đây?”

Mẫn Tố Thu cười nhạt, nói: “Đúng là ả tiện nhân không biết xấu hổ, dám mê hoặc, dụ dỗ chồng người khác.”

“Là tại người xấu xí, ác độc, đương nhiên không thể lọt vào mắt chàng rồi.” Chức Cơ không hề tỏ ra yếu thế, đảo mắt liếc nhìn Mẫn Tố Thu, có ý chọc giận nàng ta. “Phải nhờ vào Ngọc Hoàn đan mới giữ gìn được nhan sắc, tu ba mươi hai năm mới thành tiên cốt, đâu xứng làm phu nhân của

Trác Hạo ca ca? Chàng hiện đang vô cùng hối hận, nói rằng đã cưới nhầm người, hận không thể bỏ được người, còn nói cả đời này chỉ yêu một mình ta thôi.”

Phu thê trong Tiên môn mà có thời gian tu thành tiên cốt không đồng đều, để có ngoại hình tương xứng thì vẫn thường dùng đan dược quý báu để duy trì tuổi thanh xuân. Việc này vốn chẳng có gì mới mẻ, càng không có ai để ý nhưng Mẫn Tố Thu là người quá nhạy cảm, luôn canh cánh trong lòng chuyện này, giờ bị Chúc Cơ chọc đúng chỗ ngứa thì nổi giận đùng đùng, chạy lên, định tát Chúc Cơ một cú nảy lửa. Chúc Cơ sớm đã có phòng bị, nghiêng người tránh rồi giơ tay rút một cây trâm trên đầu làm vũ khí, xông lên đáp trả Mẫn Tố Thu.

Có lẽ từ xưa tới nay, hình tượng nữ nhân đại diện cho sắc đẹp và tính tình lương thiện nên khi đánh nhau, họ cũng phải giữ hình tượng, không cào cấu, cắn xé nhau mà nhanh chóng thi triển thuật pháp, tạo thành một trận hỗn chiến giữa rừng mai.

Trọng Tử đứng một bên nhìn đến nổi chẳng còn gì để nói.

Đầu sỏ của việc này không phải ai khác mà chính là tên Trác Hạo trắng hoa kia, dù sao thì hắn cũng là người lừa gạt Chúc Cơ đầu tiên chứ không phải Chúc Cơ chủ động dụ dỗ hắn, cho dù không có Chúc Cơ thì hắn cũng tìm một nữ nhân khác mà thôi.

Vị Trác thiếu phu nhân này nhìn bề ngoài có vẻ yếu đuối, thanh nhã, trong yển hội cũng hết sức nhẹ nhàng, lịch thiệp, ai ngờ khi động thủ, nàng ta cũng hung hãn không thua kém Chúc Cơ. Chúc Cơ mặc dù nhìn có vẻ hung hăng nhưng lúc xuất thủ lại hết sức chừng mực, không hề có ý muốn đả thương người khác. Ngược lại, Trác thiếu phu nhân chỉ một mực giáng đòn hiểm độc xuống mặt Chúc Cơ, rõ ràng là muốn hủy hoại dung nhan của tình địch. May mà thuật pháp của Chúc Cơ không thua kém, liên tiếp tránh được độc thủ của Mẫn Tố Thu.

Trác thiếu cung chủ đã từng cầu hôn sư tử của mình, giờ lại lấy Mẫn Tố Thu làm vợ, xem ra cái chết của sư tử rất đúng ý nàng ta. Trong nhân gian có câu: “Chó cắn người là chó không sửa, chó sửa là chó không cắn”, một cô nương có địa vị như vậy mà lại toan tính độc địa đến thế xem ra cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Trọng Tử vốn thông cảm với nỗi khổ bị chồng ruồng rẫy của Mẫn Tố Thu, nhưng hôm nay biết nàng ta có liên quan tới cái chết của sư tử, lại nghĩ tới ánh mắt của nàng ta nhìn mình đầy oán hận và uy hiếp ban nãy, Trọng Tử nhất thời không còn chút cảm thông nào với nàng ta nữa.

Nhìn hai nữ nhân đánh nhau vì một người đàn ông, Trọng Tử cũng không bận tâm, vì hiện giờ vẫn còn một vị trưởng bối ở đây, nàng tiến lên hành lễ. “Bái kiến Văn sư cô!”

Văn Linh Chi chỉ cười, nói: “Chỉ vì một gã đàn ông mà lại trở thành như vậy ư?”

Trọng Tử hơi sững sốt, nhất thời không biết nói gì.

Văn Linh Chi xoay người bỏ đi.

Trọng Tử cũng không có hứng theo dõi trận đánh giữa Mẫn Tố Thu và Chúc Cơ nữa, định bụng quay lại yến hội. Vừa đi vừa cúi nhìn lớp tuyết dày đặc dưới chân, nàng bất giác nhớ tới những lời Văn Linh Chi đã nói, không biết tại sao trong lòng lại dấy lên bao nhiêu chuyện, khó có thể nói thành lời.

“Trọng Tử!” Một chiếc quạt giấy bỗng chặn trước mặt nàng.

“Trác thiếu cung chủ?” Trọng Tử vội dừng bước mím cười hành lễ, trong đầu thầm nghĩ không may rồi.

“Hóa ra muội chính là Trọng Tử kia à?” Trác Hạo lấy cán quạt nâng cằm nàng lên. “Thảo nào lúc đó Tàn Kha không nói cho ta biết, thật là lạng phí

một gương mặt đẹp.”

Chỉ tự trách mình lắm miệng sinh sự, Trọng Tử đuối lý khí thế bỗng giảm đi vài phần. “Ta không hiểu Trác thiếu cung chủ nói vậy là có ý gì?”

Trác Hạo bỏ chiếc quạt ra khỏi cầm nàng, khẽ nói: “Dung mạo này, thật sự là... không xứng với cái tên ấy.”

Không gì có thể ác độc hơn câu nói này, Trọng Tử vô cùng giận dữ, không chút nghĩ ngợi, cười lạnh, nói; “Ta đương nhiên không thể so sánh với sư tỷ. Đáng tiếc, cho dù tỷ ấy có đẹp đến đâu thì tỷ ấy cũng đã mất rồi, Trác thiếu cung chủ cũng đã cưới người khác đó thôi!”

Nét cười phóng khoáng luôn thường trực trên môi Trác Hạo bỗng đông cứng, tựa hồ bị tuyết đóng băng.

Thấy mình nói hơi quá lời, Trọng Tử xoay người muốn chạy trốn, đột nhiên cổ tay bị hấn nắm chặt lấy, vô cùng đau đớn, may mà nàng đã nhanh chóng làm phép chống cự nhưng sức mạnh mãnh liệt đó vẫn khiến nàng đau đớn, suýt kêu thành tiếng.

Hàng lông mày lười mác dựng ngược, ánh mắt thể hiện vẻ lạnh lùng, Trác Hạo thản nhiên nói: “Muội nói thử xem, nàng ấy có điểm gì đẹp, điểm gì tốt?”

Trọng Tử tức giận kêu lên: “Ta làm sao biết được, buông ta ra!”

“Không biết ư?” Trác Hạo cười nhạt, càng nắm chặt cổ tay Trọng Tử. “Ta đối với nàng ấy thế nào, vì nàng ấy mà đã làm những việc gì, vậy mà nàng ấy có thể đối xử với ta như vậy sao...”

Không ngờ hấn lại kích động đến vậy, Trọng Tử nén đau, nghi hoặc nhìn hấn, lẽ nào sự tình không hề giống như những gì nàng nghĩ?

Đêm càng khuya, tuyết rơi càng dày. Trong gió tuyết vi vu, cặp mắt kia dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó... Trọng Tử nhìn hẩn trong giây lát rồi đột nhiên cup mắt nói: “Xin lỗi!”

Trác Hạo sững sốt.

Hàng mi dài rủ xuống, dường như còn long lanh, ươn ướt, che đậy thân sắc trong đôi mắt kia, vẻ sáng sủa, linh hoạt trên khuôn mặt đã giảm sút, nhìn đẹp đến đáng thương, thoáng nhìn lại có nét quen thuộc. Đây là nguyên nhân khiến Trác Hạo dễ dàng thất lễ như vậy sao? Hai người có cái tên giống hệt nhau nhưng tiếc là người nên nói câu này phải là nàng ấy.

“Chẳng trách tôn giả lại thu nhận muội làm đồ đệ.” Bàn tay chậm rãi buông nàng ra, hẩn khẽ buông tiếng thở dài, không nhìn Trọng Tử thêm nữa, xoay người bước vội.

Trọng Tử nhìn theo bóng lưng đó đến đờ đẫn cả người.

“Về thôi!”

“Su phụ!”

Lúc này ở yến hội, phát hiện ra biểu hiện dị thường của nàng, Lạc Âm Phàm đã hơi hoài nghi nhưng lúc đó chỉ nghĩ là do nàng uống say, thấy nàng hồi lâu chưa trở về, sợ nàng một mình chạy lung tung, gặp phải chuyện chẳng lành. Lạc Âm Phàm vô cùng lo lắng, cố gắng thoái thác lời chúc rượu, rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến đây tìm.

Trọng Tử nhớ lại chén rượu kia thì xấu hổ, quay mặt đi chỗ khác.

Thấy tiêu đồ đệ bình an vô sự, Lạc Âm Phàm không nói gì nữa, xoay người quay trở về.

Trọng Tử càng thấy hậm hực, đuổi theo, kéo chàng lại. “Su phụ!”

Nàng đang giận hờn đây mà, chỉ vì chàng không uống rượu nàng mời sao? Lạc Âm Phàm vừa tức giận vừa thấy buồn cười, nhìn dáng vẻ luống cuống của nàng thì không khỏi trách cứ: “Càng lớn càng hồ đồ, còn không mau theo sư phụ trở về!”

Vừa đụng vào bàn tay kia, Trọng Tử đã thấy trong người mình có một dòng điện xẹt qua khiến nàng muốn nhảy dựng lên, hạt mầm ẩn giấu sâu trong lòng đang cựa quậy muốn đâm chồi, lan rộng rồi nở hoa kết trái, máu trong cơ thể cũng theo đó mà nóng lên.

Đi được mấy bước, phát hiện bàn tay nhỏ bé kia nóng hôi hổi, Lạc Âm Phàm hoảng sợ, lập tức dừng lại, tỉ mỉ quan sát nàng.

Mặt Trọng Tử đỏ ửng, nàng đang cắn chặt môi.

Lạc Âm Phàm càng kinh hãi và nghi hoặc, liền mở miệng hỏi: “Trọng Nhi, ngươi... có phải là không được khỏe không?”

Giọng nói của chàng hết sức dịu dàng và tha thiết, xua tan toàn bộ lý trí của nàng, luân thường đạo lý hay lễ nghĩa đều bị cơn thủy triều cuộn trào mãnh liệt trong lòng đập tan hoàn toàn.

Trọng Tử ngẩng mặt nhìn chàng. “Su phụ!”

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng dường như khác hẳn ngày thường, đó là một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, tựa như cơn gió lay động mặt hồ, gợn những làn sóng lăn tăn.

Lạc Âm Phàm sửng sốt.

Phía xa xa, tiếng hát, tiếng đàn, tiếng cười đùa chúc tụng loáng thoáng vọng đến.

Trên con đường mòn giữa khu rừng thưa thớt, trên đầu là những nhánh mai bị tuyết trắng bao phủ, lạnh đến thấu xương, trên cao treo một chiếc đèn lồng hình bán nguyệt tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng và thanh khiết. Dưới ánh đèn, nàng đang đứng dựa vào cánh tay chàng.

Vàng thái dương ưu mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng trong như ngọc, hai gò má ửng hồng. Đuôi mắt cong cong ẩn chứa nét cười tủm tỉm như đang xấu hổ, sóng mắt dâng tràn, uyển chuyển, quyến rũ, đúng là hội đủ các nét phong tình.

Đôi môi mọng đỏ vô cùng xinh đẹp, tựa một đóa mai hồng tươi non mơn mớn, nổi bật giữa nền tuyết trắng khiến người ta không kìm được lòng mà muốn nếm thử vị ngọt ngào bất tận của tạo hóa, hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp, phả ra những làn khói trắng mờ ảo, một bông tuyết trắng tinh, mỏng manh bị hơi thở của nàng thổi qua, một lần nữa lại bay lên, nhanh chóng khiến không gian trở nên vô cùng ám muội.

Tinh thần bị chấn động mạnh, Lạc Âm Phàm lúng túng nhìn đi chỗ khác, lát sau lại cúi đầu nhìn nàng lần nữa, bất giác gọi: “Trọng Nhi?”

Tiếng gọi quen thuộc như châm thêm dầu vào ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội trong lòng Trọng Tử, bắt đầu thiêu đốt tâm can nàng, Trọng Tử cảm thấy hơi khó chịu, lại có chút gì đó như hưng phấn, run rẩy, không kìm nén nổi cảm xúc mà nhào vào lòng Lạc Âm Phàm, ôm chặt lấy chàng.

Đôi môi mỏng khẽ mím lại, giống hệt màu của sương tuyết, cũng quạnh quẽ, cô đơn y hệt con người chàng, thế nhưng chàng lại có thể dùng giọng nói dịu dàng nhất mà gọi nàng là “Trọng Nhi”.

Trong lòng muốn làm gì, Trọng Tử không rõ nữa. Những ngón tay thon dài, mịn như ống sáo bằng ngọc, nhẹ nhàng kéo một lọn tóc buông xõa của

chàng xuống bên môi, mỉm cười e lệ rồi mặc sức làm càn. Không thích Trác Vân Cơ hay bất cứ người phụ nữ nào khác tới gần chàng, vì như vậy nàng sẽ đố kỵ, ghen tuông! Chàng không hề hay biết, thời gian chàng đi tu bỏ đường thông xuống đáy biển, nàng đã lo lắng biết bao! Vậy mà chàng lại uống chén rượu mời của Trác Vân Cơ mà không tiếp nhận chén của nàng! Nàng chính là đồ đệ mà chàng thương yêu nhất kia mà!

“Su phụ!” Trong giọng nói lộ vẻ trách cứ.

Khuôn ngực căng tròn hoàn mỹ dán chặt vào người chàng, theo nhịp thở gấp gáp mà phập phồng, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ngẩng lên, vẻ âm úc, thiết tha như mời gọi chỉ còn cách chàng trong gang tấc. Khuôn miệng nhỏ nhắn khẽ phả hơi nóng, hòa lẫn hương hoa mai nồng đượm dịu dàng vờn quanh chóp mũi Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm trầm mặc trong giây lát, giơ tay hướng về phía trán nàng mà phẩy một cái. Trọng Tử chợt cảm thấy trí óc dần mê man, cơ thể mềm rũ, nàng thiếp đi, ngã vào lòng chàng. Lạc Âm Phàm một tay ôm nàng, lấy một bình ngọc nhỏ từ trong tay áo, đổ ra một viên dược hoàn, do dự một lát, cuối cùng vẫn dứt vào miệng nàng.

“Su huynh?”

“Lâu rồi chưa được uống rượu cùng đệ, vừa rồi ta đi tìm đệ mãi mà không gặp, đệ ra đây một mình à?” Ngu Độ chậm rãi đi tới, nhìn Trọng Tử đang thiếp đi trong vòm ngực Lạc Âm Phàm, kinh ngạc nói: “Đứa trẻ này...”

“Đứa trẻ này không biết tiết chế, chắc là uống say rồi, đệ đưa con bé về phòng nghỉ ngơi trước đã.

Ngu Độ mỉm cười gật đầu, không nói gì nữa.

Chương 39: Tình yêu mù quáng

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Trọng Tử cảm thấy vô cùng nghi hoặc, những cảm xúc phức tạp và xốc nổi vài ngày qua bỗng dưng biến mất, giống như nàng vừa cởi bỏ một lớp y phục dày cộm, cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Nhớ lại khung cảnh đêm qua, nàng chỉ mơ hồ cảm nhận mình đã làm một việc đi quá giới hạn, trái với luân thường đạo lý, trong lòng lại dấy lên nỗi thấp thỏm, bất an. Nàng không dám nghĩ sâu xa về duyên cớ của sự việc này nữa, đến khi tới vấn an Lạc Âm Phạm, thấy vẻ mặt chàng cũng không có gì bất thường liền thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, nàng là đồ đệ của chàng, từng nhào vào lòng chàng mà nũng nịu, có gì không ổn chứ?

Chẳng qua là trong không khí tựa hồ còn lưu lại chút gì đó rất kỳ lạ, hình như rất ám muội.

Đại hội Tiên môn diễn ra náo nhiệt trong vòng bảy ngày, những chuyện trong dự liệu của mọi người quả nhiên đã phát sinh. Trác Hạo lặng lẽ bỏ đi, Chức Cơ tức giận đến độ khóc suốt mướt, mò đến chỗ nghỉ ngơi của Thanh Hoa cung tìm hắn. Cung chủ Trác Diệu cảm thấy bẽ mặt, không chịu nổi sự quấy rầy của nàng ta, liền kiểm lý do rồi cáo từ ra về. Đông Quân cũng xấu hổ, khuyên nữ nhi quay về cung ngay lập tức. May mà năm tháng trên tiên giới là vô hạn, ai còn trẻ cũng từng có quãng thời gian phong lưu, cùng lắm là gây ra những chuyện phóng đãng, hoang đàng, đó cũng chỉ bị coi là sai lầm lớn chứ không quy thành tội ác tày trời gì cả, chỉ là màn kịch đánh ghen này đã nhanh chóng lan truyền khắp nơi, thực sự khiến người ta phải chú ý tới, trở thành câu chuyện cửa miệng của đại hội Tiên môn lần này. Mọi người cười thầm với nhau, có những người hiểu chuyện khôi hài vỗ vai Trác Diệu rồi hỏi bao giờ thì tôn tử^[1] tới cửa nhận ông nội đây. Những lời nói đùa tựa như: “Hồ phụ sinh hồ tử” khiến Trác Diệu tức giận đến mức mặt mày tái xám.

[1] Tôn tử: cháu trai.

Ngày thứ tám, các môn phái chào từ biệt nhau ra về, Trọng Tử cũng theo Lạc Âm Phàm và Ngu Độ quay trở về Nam Hoa. Khi Lam lão chưởng giáo tiễn họ đến ngoài cổng lớn, nhìn Trọng Tử ôm chặt cánh tay Lạc Âm Phàm làm nũng, ông nửa đùa nửa thật nói: “Nha đầu này đã trưởng thành rồi, không nên dựa dẫm vào sư phụ mãi thế!” Lạc Âm Phàm nghe thế thì liền đẩy nàng ra khiến Trọng Tử tức giận đến mức trong lòng thầm chửi rủa Lam lão chưởng giáo đến mấy trăm lần.

Đại hội náo nhiệt lần này ngoại trừ việc ăn mừng thành công, gắn kết mối quan hệ giữa các phái còn có tác dụng to lớn khác, đó là se duyên cho không ít đệ tử giữa các phái. Giây phút phải chia tay nhau, ai nấy đều lưu luyến, không nỡ rời. Họ lặng lẽ bàn bạc chuyện cầu hôn, chỉ có duy nhất một đôi chẳng có bất cứ lời hứa hẹn gì, đó chính là Nguyệt Kiều và Tư Mã Diệu Nguyên.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nguyệt Kiều vốn quen kiêu gập dip thì chơi, hấn nhìn trúng Diệu Nguyên chẳng qua vì nàng có khuôn mặt đẹp, lại có thân phận tôn quý dưới trần gian, có thể có mấy phần thật lòng chứ? Còn Tư Mã Diệu Nguyên cũng chỉ mượn hấn nhằm khoe mẽ mà thôi, không có chút lưu luyến. Hai người giả bộ nói những lời bịn rịn lúc chia tay, xong rồi đường ai nấy đi.

Lúc này lại nhận được tin báo, trấn Đồ Châu đang có Băng Ma làm loạn, Lạc Âm Phàm quyết định sẽ đến Đồ Châu ngay, vốn không cho Trọng Tử đi cùng, lệnh cho nàng theo Ngu Độ về Nam Hoa trước, nhưng kết quả là Trọng Tử đã bảm báo với Ngu Độ, nói ngon nói ngọt một hồi liền dụ được ông đồng ý, sau đó Trọng Tử vội vã lên đường đuổi theo Lạc Âm Phàm.

Trong mây, Trọng Tử lấy hết can đảm nhảy sang Mặc Phong kiếm của Lạc Âm Phàm, nói: “Sư phụ đưa đệ tử đi nhé?”

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc quát lớn: “Quay về mau!”

Nhiều năm qua chưa từng bị chàng quát mắng nặng lời, đột nhiên thấy chàng như vậy, khước mắt Trọng Tử chột đở lên.

Lạc Âm Phàm muốn nói nhưng lại thôi, đành phải thở dài thỏa hiệp: “Chỉ đi theo một đoạn thôi đây!”

Nhưng Trọng Tử giận dữ, lấy Tinh Xán ra, tự mình ngự trượng, không nói một lời.

Tới Đồ Châu, chợt thấy phía trước ma khí dày đặc, trên mặt đất mờ hồ nghe thấy tiếng binh đao chém giết, Lạc Âm Phàm lập tức điều khiển Mặc Phong kiếm bay xuống, chỉ thấy mấy chục tên yêu ma đang vây quanh, tấn công một cô nương.

Trên tay cô nương đó là chiếc giỏ thuốc màu xanh, mặc dù ứng phó với bọn yêu ma kia có vẻ rất gian nan nhưng nét mặt không biểu lộ chút hoảng loạn, đó chính là Trác Vân Cơ.

Tiên lực ngưng tụ lại, ánh sáng lóe lên từ thanh kiếm, mấy tên yêu ma không kịp kêu thành tiếng đã tan biến, không còn chút dấu vết, lũ còn lại sợ hãi, chạy tán loạn.

Trác Vân Cơ mỉm cười, khẽ phẩy tay áo, dịu dàng cúi người hành lễ. “Thì ra là tôn giả tới cứu Vân Cơ.”

“Vì sao tiên tử lại ở đây?”

“Nghe nói ở Đồ Châu xuất hiện ma độc, tiểu nữ định tới xem sao, ai ngờ tới chỗ này thì gặp phải Băng Ma, may mắn được tôn giả cứu giúp.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Ở bên ngoài một mình, tiên tử phải chú ý bảo trọng.”

Trác Vân Cơ lại đem tin tức về Băng Ma mà mình biết kể lại cho Lạc Âm Phàm, hai người nói đến chuyện chính sự, Trọng Tử không biết nói gì để chen vào, cảm giác mất mát càng lúc càng lớn, nàng liền lùi ra xa, cúi đầu thật thấp, đá đá mấy viên sỏi dưới mặt đường.

Trác Vân Cơ xoay mặt nhìn Trọng Tử, nói: “Độc dược trong người con bé đã giải dược chưa?”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì, không ngờ Trọng Tử lại bị trúng độc, may là chàng lúc nào cũng mang bên người viên giải dược mà Trác Vân Cơ tặng nàng năm đó, chữa trị kịp thời, vì thế nàng mới không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Còn lý do tại sao lúc nào chàng cũng mang viên giải dược đó ở bên người thì chính chàng cũng không thể nói rõ.

Trác Vân Cơ cũng không hỏi nhiều, chỉ mỉm cười, nói: “Thế là Vân Cơ cũng giúp được tôn giả rồi.”

Lạc Âm Phàm bỗng xoay người, kêu lên: “Trọng Nhi, cẩn thận!”

Trọng Tử đang đứng phía xa xa, chỉ để tâm suy nghĩ tới chuyện của mình, không hề lưu ý tới mọi động tĩnh xung quanh, cho đến lúc nghe thấy tiếng hét của Lạc Âm Phàm, nàng mới giật mình, cảm thấy không khí thổi tới lạnh toát, nàng nhất thời hoảng loạn, thân hình đột ngột biến đổi, chấp tay ra sau lưng, giơ một ngón lên, thi triển thuật Huyền tiễn^[2] của Tiên môn, đồng thời nhảy lên tránh né rồi liên tiếp xuất chiêu, thuật pháp thi triển vừa đẹp mắt lại vừa cao minh.

[2] Thuật Huyền tiễn: mũi tên huyền ảo.

Hóa ra là Băng Ma Vương thấy thuộc hạ bỗng nhiên chết thảm thì sinh lòng thù hận, vội đến trả thù, ai ngờ vừa đến đã biết đối thủ chính là Lạc

Âm Phàm thì hoảng sợ, không dám động thủ, nhưng cứ như vậy mà lui binh thì không đành lòng. Đang lúc bực tức, chợt phát hiện ra Trọng Tử đang đứng một mình, y liền nổi tà ý muốn bắt cóc nàng nhưng không ngờ nàng lại phản ứng nhanh đến vậy, sự việc bị bại lộ, y đành vội vàng dẫn đám thuộc hạ rút lui, trở về sào huyệt.

Vô số tảng băng như những cây kim nhọn hoắt phóng tới, cái trước cái sau, đúng là Băng Ma Vương trước khi rút lui đã xuất chiêu. Trọng Tử lách người, tránh được hai tảng băng, thậm giạt mình, ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại đứng lại ngay lúc này, vươn cánh tay ra, hai tay một trên một dưới vỗ vào ngực, kết tiên ấn ngăn chặn tảng băng đang lao tới như vũ bão kia.

Trác Vân Cơ thấy thế thì không kìm được, “a” lên một tiếng.

Lạc Âm Phàm kinh hãi, đánh liên tiếp hai chuông về phía những tảng băng độc.

Bất ngờ bị đánh lén, biết năng lực của nàng có thể tự ứng phó được nên chàng mới không nhúng tay, nhưng thật không ngờ nàng lại kiên cường ngăn cản đến vậy. Băng Ma Vương dù gì cũng đã tu luyện hơn trăm năm, công lực đúng là ghê người còn nàng mới chỉ có năm năm tu vi, sao có thể so bì được chứ? Ma lực của đối phương mạnh mẽ, trong tình huống này, né tránh mới là thượng sách, liều mạng sẽ chỉ bất lợi cho mình mà thôi, tiểu đồ đệ lúc nào cũng thông minh, hành sự cẩn thận mà lúc này lại phạm phải một sai lầm nghiêm trọng đến vậy!

Quả nhiên, Trọng Tử chịu một đòn, rơi từ trên cao xuống mặt đất đầy sỏi đá.

Lạc Âm Phàm vừa đau xót, vừa tức giận, đỡ nàng dậy rồi trách mắng: “Khoe mẽ làm gì chứ? Ngươi...”

“Là do đệ tử chủ quan.” Mặt Trọng Tử tái nhợt, bên khóe miệng, một dòng máu tươi ộc ra.

Rốt cuộc người bị thương vẫn là nàng, Lạc Âm Phàm không trách cứ nữa, dang tay ôm nàng vào lòng.

Trọng Tử lập tức vùi mặt vào ngực chàng.

Trác Vân Cơ thấy thế, nhanh nhẩu nói: “Không sao đâu!” Rồi nàng ta lấy từ trong giỏ ra một đơn thuốc, đưa cho chàng rồi nói: “Mặc dù Trọng Tử bị trọng thương nhưng may mà chưa dính băng độc, nhưng tên Băng Ma Vương mày đã tu thành Hàn Băng Khí, bởi vậy con bé không cần kiêng bất cứ thứ gì trừ giá lạnh, chỉ cần lạnh một chút thôi là con bé sẽ không chịu nổi, tôn giả nên lưu tâm tới điểm này.” Trác Vân Cơ cố ý nhấn mạnh hai từ “lưu tâm”.

Lạc Âm Phàm nói, giọng lãnh đạm: “Lúc nào tiên tử rảnh rỗi, nhớ ghé qua Nam Hoa chúng ta.”

Trác Vân Cơ mỉm cười đồng ý, hàng mi cong dài rủ xuống, che dấu nỗi khổ tâm đong đầy trong đôi mắt.

Chàng đồng ý cho nàng đến Nam Hoa chỉ vì muốn cắt đứt những suy nghĩ trái với luân thường đạo lý trong lòng Trọng Tử nhưng chàng đâu biết rằng, Trác Vân Cơ đây cũng có những suy nghĩ và mong ước ngông cuồng như thế. Chàng chỉ biết hao tổn tâm trí bảo vệ ai kia mà thôi...

Khi trở lại Nam Hoa, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung thấy Trọng Tử bị thương thì đều kinh ngạc. Lạc Âm Phàm giải thích một hồi rồi nhờ Yên Chân Châu tới Tử Trúc phong chăm sóc Trọng Tử. Tần Kha, Mộ Ngọc cùng vài đệ tử thân cận cũng thường xuyên đến thăm nàng. Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã vài tháng trôi qua, đại hội thử kiếm năm năm một lần lại sắp tới, Trọng Tử nhẩm tính mình đã tròn mười bảy tuổi. Một ngày, Trọng Tử không muốn ngồi yên một chỗ mãi như thế này nữa nên bảo Yên Chân Châu không cần phải tiếp tục ở đây chăm nàng, thấy thương thế của nàng cũng không đáng lo ngại, Lạc Âm Phàm cũng không phản đối.

Trọng Tử vừa thất vọng vừa buồn bực, trong lúc nàng dưỡng thương, Lạc Âm Phàm vẫn tiếp tục bế quan hoặc ở lì trong điện giải quyết công việc, rất ít khi tới thăm hỏi nàng. Cùng lúc đó, Trác Vân Cơ liên tục viếng thăm Tử Trúc phong. Hai người họ thường xuyên ở cùng nhau trong điện, mỗi lần trò chuyện phải đến hai, ba canh giờ, Trọng Tử vô cùng ảm ức, vài lần kiếm cố đi vào nhưng chỉ nói được hai câu, Lạc Âm Phàm đã bảo nàng ra ngoài.

Trước sự lãnh đạm đột ngột này của chàng, Trọng Tử rất bất an. Sư phụ là người thế nào chứ, sao có thể lừa gạt chàng đây? Lẽ nào việc nàng bị thương... chàng đã nhận ra rồi?

Trọng Tử thâm hồi hận, biết mình đã sai, không dám quấy nhiễu nữa, ngày ngày dày công tu luyện thuật pháp, quyết tâm sẽ thật nổi bật ở đại hội thử kiếm lần này, như thế biết đâu chàng sẽ tha thứ cho nàng?

Ngoài điện Trọng Hoa, Lạc Âm Phàm đang tiễn Trác Vân Cơ xuống núi. Trọng Tử đứng trên bậc thềm đá, ngơ ngẩn nhìn chàng. Trác Vân Cơ nhìn thấy nàng thì mỉm cười duyên dáng. Trọng Tử sụp mắt xuống.

Đợi Trác Vân Cơ rời đi rồi, Lạc Âm Phàm mới xoay người gọi nàng vào đại điện, dặn dò: Đại hội thử kiếm sắp tới, mặc dù ta không cần ngươi phải tranh giành bất cứ thứ gì nhưng một khi đã tham gia thì phải đặt hết tâm trí, thương thế của ngươi...”

Trọng Tử vốn đang cung kính đứng một bên nghe lời dặn dò thấy chàng nói vậy liền đáp: “Sư phụ yên tâm, đệ tử đã khỏi hẳn rồi, đệ tử không bỏ bê việc tu luyện thuật pháp đâu ạ!”

Lạc Âm Phàm gật đầu. “Hôm qua ta và Ngu chương giáo đã bàn bạc, cho ngươi đến Ngọc Thần phong, cùng Tần Kha chăm chỉ tu hành. Tần Kha cũng đã đồng ý rồi, ngươi đi chuẩn bị tư trang, sáng sớm mai sẽ tới đó.”

Trọng Tử ngậy người.

Sư phụ nói vậy là... muốn đuổi nàng đi sao?

“Đệ tử không đi đâu hết!”

“Tại sao lại không đi?”

“Đệ tử...” Trọng Tử né tránh ánh mắt của Lạc Âm Phàm, nói vòng vo: “Đệ tử... Đệ tử đã quen tu luyện ở Tử Trúc phong, hướng chi, trong quá trình tu luyện có rất nhiều chỗ khó hiểu, cần sư phụ chỉ bảo.”

“Vi sư sẽ thường xuyên tới Ngọc Thần phong kiểm tra ngươi tu luyện.”

Trọng Tử im lặng một lát, quỳ xuống, thấp giọng nói: “Nếu đệ tử làm sai điều gì, sư phụ cứ việc trách phạt, tại sao lại đuổi đệ tử đi?”

Dụng ý chàng dày công suy nghĩ đã bị câu nói của nàng phá tan tành, Lạc Âm Phàm áy náy nói: “Không phải vì sư muốn đuổi người đi, chỉ có điều đại hội thử kiếm sắp đến rồi, gần đây Tử Trúc phong thường xuyên phải đón tiếp khách khứa, khó có được không gian thanh tĩnh để người tu luyện.”

“Đệ tử không tin! Rõ ràng sư phụ đang viện cớ để đuổi đệ tử đi!” Trọng Tử luống cuống, ngẩng lên, nói: “Khách khứa mà sư phụ nói tới là Vân tiên tử phải không? Đệ tử cũng chưa từng thất lễ mà đắc tội với nàng ấy!”

“Hồ đồ!” Lạc Âm Phàm quát lớn. “Sớm mai người hãy thu dọn để lên Ngọc Thần phong, không nhiều lời nữa!”

Vẫn luôn cho rằng chàng nhất định sẽ nhân nhượng như thường ngày, Trọng Tử quay người, giận dữ nói: “Đệ tử không đi!”

Lạc Âm Phàm ghen hờn, hồi lâu sau nhìn nàng với vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Giỏi lắm! Đồ đệ mà ta hết lòng dạy dỗ lại không coi ta ra gì, trong mắt không hề có tôn trưởng này. Mau đến chỗ đốc giáo chịu phạt!”

Trọng Tử quả nhiên giận dữ mà đến Ma Vân phong - nơi ở của Mẫn Vân Trung. Sau khi nghe kể lại sự việc, Mẫn Vân Trung không hề tỏ ra bất ngờ. Đồ đệ lớn như vậy, vốn nên yên bề gia thất rồi mới phải, nhưng con bé này lại quá nhạy cảm, không chịu nổi khi người khác nặng lời. Lạc Âm Phàm luôn bảo vệ con bé, hôm nay lại đột nhiên mắng mỏ, đuổi nó đi, nó khó lòng tiếp nhận cũng là lẽ đương nhiên. Nghĩ vậy, Mẫn Vân Trung khuyên nhủ nàng vài câu rồi để nàng về Trọng Hoa cung xin lỗi sư phụ.

Sự việc nhanh chóng được truyền đi khắp Nam Hoa, nghe nói Trọng Tử bị Lạc Âm Phàm đuổi khỏi Trọng Hoa cung. Tư Mã Diệu Nguyên cảm thấy

vô cùng đắc ý, ra sức cười chế giễu nàng.

Trọng Tử chạy đến Tiểu Phong, nhào vào lòng Yên Chân Châu, khóc nức nở.

Yên Chân Châu biết được ngọn nguồn câu chuyện, cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, oán trách nói: “Có muốn cho muội tự lập thì cũng không nên nóng nảy trong một chốc một lát như thế được, tôn giả đúng là người nóng tính!”

Trọng Tử thấp giọng nói: “Không phải tại Vân tiên tử sao? Chưa biết chừng khi nàng ta đến đây, nhất định sẽ cười chế giễu muội cho mà xem.”

Yên Chân Châu nghe thế thì cười “phì” một tiếng, đẩy Trọng Tử ra. “Ta còn tưởng muội không nỡ rời xa sư phụ, hóa ra muội vẫn còn giữ tính trẻ con ấy à? Sư phụ muội không thể có mỗi mình muội bên cạnh được, lẽ nào tôn giả không được phép cưới vợ hay sao? Có thêm sư nương yêu thương, chăm sóc cho muội thì có gì không tốt chứ? Vân tiên tử tình tình dịu dàng, lại nhu thuận, đối xử với người khác rất tốt, cũng là xứng với tôn giả. Huống hồ tôn giả với tiên tử ấy có mối giao tình bao năm nay, còn lâu hơn cả muội, Vân tiên tử không ghen với muội thì thôi, muội còn ghen với người ta.”

“Có thật là sư phụ muốn lấy Vân tiên tử không?”

“Muội không biết đây thôi, gần đây chúng ta đang bàn tán chuyện này. Đạo này tiên tử ấy thường lui tới Trọng Hoa cung, tôn giả hình như cũng rất muốn gặp tiên tử ấy. Từ trước tới nay, tôn giả chưa từng đối xử với vị tiên tử nào dịu dàng như vậy, đừng nói là Vân tiên tử có thể tự do đi lại ở Tử Trúc phong, chắc chắn là trong việc này có ý tứ gì đó. Ta vừa mới nghe Mộ thủ tọa nói, mấy ngày tới, Vân tiên tử còn muốn tới Tử Trúc phong để ở lại ít ngày nữa kia.”

Trọng Tử lẩm bẩm nhắc lại: “Ở lại ít ngày...”

“Nói không chừng sau khi ở lại ít ngày, họ sẽ ở với nhau dài ngày luôn.” Yên Chân Châu cười nói. “Nam nữ ở gần nhau không thể không sinh tình, lúc đó sẽ chẳng thiếu những lời chàng chàng thiếp thiếp, chẳng qua tôn giả không muốn để muội nhìn thấy cảnh ấy nên mới viện có bảo muội ra ngoài ở, muội không tác thành cho su phụ thì thôi, còn cố tình ở lại đó làm gì?”

“Muội về trước đây!”

Trọng Tử vội vã đứng dậy, định rời đi. Nàng vô ý va vào chiếc bàn, lão đảo chực ngã. Yên Chân Châu vội chạy tới đỡ nàng, phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt ngậy dại thì không khỏi nhíu mày.

“Muội...”

“Không việc gì đâu, muội về trước đây!”

Trọng Tử đẩy tay Yên Chân Châu ra, miễn cưỡng cười, bước vội ra khỏi Tiểu Phong.

Những lời Yên Chân Châu nói vốn chỉ là phỏng đoán, ai ngờ Trọng Tử lại nghĩ là thật, đến Tinh Xán cũng không cần dùng tới, cứ thế chạy một mạch xuống núi, chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm nhũn rồi nhẹ bẫng, cứ như thể đang giẫm trên một tấm vải bông, đầu óc cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong biển mây mịt mù, nàng không biết phải đi đâu, về đâu, hỏi lâu sau, rốt cuộc Trọng Tử cũng hoàn hồn, quay lại Tử Trúc phong.

Trọng Hoa cung hoàn toàn yên tĩnh, trên dòng Tứ Hải vẫn gợn những làn khói mỏng lạnh lẽo.

Chàng là sư phụ của nàng, cao cao tại thượng, không ai có thể khinh nhờn. Nàng đối với chàng luôn có cảm giác vừa kính vừa yêu, không thể nảy sinh bất cứ ý nghĩ dơ bẩn nào. Còn đối với Trác Vân Cơ, nàng chỉ có một lòng ghen tuông, đố kỵ. Có ý bị thương, không chịu rời xa chàng, là nàng đã quá trẻ con, nhỏ nhen sao?

Tần Kha gặp nguy hiểm, nàng vội nghĩ cách cứu hẩn. Thế nhưng nếu Lạc Âm Phạm gặp nguy hiểm... Nàng thật sự không dám nghĩ tới.

Chàng muốn lấy Trác Vân Cơ ư?

Không ghen ghét, không tức giận, không đau khổ, dường như có một bàn tay vô hình đang nắm chặt trái tim nàng rồi không chút lưu tình mà bóp nát nó.

Chàng đã cho nàng năm năm sống trong yêu thương, cũng chỉ có năm năm mà thôi. Lý trí mách bảo nàng, tuyệt đối không thể nảy sinh thứ tình cảm đó với chàng, bằng không nhất định nàng sẽ có kết quả vô cùng thảm.

Đáng tiếc, nếu con người có thể thuận theo lý trí thì trên đời đã không có nhiều sai lầm đến vậy.

Trọng Tử thất thần, đứng ngẩn ngơ hồi lâu rồi đột nhiên chạy thật nhanh đến trước đại điện.

Nàng muốn nói với chàng rằng, đừng lấy Trác Vân Cơ, đừng như vậy! Chàng chỉ cần có đồ đệ là được rồi, chẳng phải Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng không cần cưới vợ đó sao? Như vậy nàng có thể được ở lại Tử Trúc phong, vĩnh viễn bầu bạn cùng chàng.

Trọng Tử chậm rãi đi trên cây cầu đá, bỗng bước hụt, phản ứng chậm nên không đứng vững, rơi ùm xuống nước.

Cái lạnh đến cắt da cắt thịt khiến Trọng Tử tỉnh táo phần nào.

Nàng đang làm gì, đang suy nghĩ gì vậy? Người nàng thích là Tần sư huynh! Quan hệ sư đồ có một sự khác biệt rất lớn, nảy sinh tình cảm là bại hoại luân thường, là sai trái? Tiên môn sẽ không đời nào để xảy ra chuyện đáng gièm pha như vậy, chàng lại càng không thể! Chàng rất yêu thương, dung túng nàng. Nếu để chàng biết tâm tư của nàng đáng ghê tởm như vậy, chắc chắn chàng sẽ hoảng sợ, thất vọng, tức giận, khinh bỉ, đâu còn có thể giữ nàng ở lại? Nàng hiền nhiên sẽ trở thành một Âm Thủy Tiên thứ hai.

Làn nước lạnh buốt như lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt Trọng Tử, cái lạnh thấm vào gân mạch, ăn mòn các đầu khớp xương.

Đúng rồi, thương thế này rất kỵ bị lạnh, chỉ cần nàng bị bệnh, sư phụ nhất định sẽ rất lo lắng, không nghĩ tới chuyện lấy Trác Vân Cơ nữa.

Trọng Tử run rẩy trèo lên bờ, đang định đứng lên, đột nhiên người mềm nhũn, xương cốt như gãy cả, mất hết sức lực, lại lần nữa từ từ chìm xuống làn nước băng giá.

“Trọng Nhi?” Trong lúc mơ mơ hồ hồ, nàng cảm nhận có người đang ôm chặt nàng, sưởi ấm cho nàng, đau lòng gọi nàng.

“Sư phụ...” Nàng muốn ôm chặt hình dáng này nhưng người dường như đông cứng, không thể nhúc nhích.

Một bàn tay nắm chặt tay Trọng Tử, linh lực cuộn cuộn truyền vào người nàng.

Ánh sáng yếu ớt của những viên minh châu tỏa ra, soi tỏ đôi mắt vốn xinh đẹp giờ lại sưng to một cách đáng sợ, đôi môi tái nhợt, mặt mũi tím bầm, các đầu ngón tay co quắp đến nỗi không rõ hình dạng, cả người nàng như một tảng băng lớn, nằm trong lòng chàng run rẩy, miệng không ngừng gọi chàng, mỗi một tiếng gọi cất lên, chàng lại ân hận thêm một chút.

Chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ hồ đồ, đơn giản là nàng không muốn rời xa chàng mà thôi, sao lại đi so sánh nàng với những tiên tử như Trác Vân Cơ, chàng không nên ép nàng làm những gì nàng không thích, chàng đã sai rồi!

Lòng Lạc Âm Phàm nóng như lửa đốt, chàng truyền linh lực để bảo vệ kinh mạch trong người nàng, giúp nàng đã thông huyết mạch.

Lúc chàng trở lại Trọng Hoa cung thì Trọng Tử đã mất ý thức. Nước ở Tứ hải vô cùng lạnh lẽo, đệ tử có tu thành tiên cốt cũng chưa chắc có thể chịu được, huống chi bán tiên thể nàng cũng chưa tu thành, hơn nữa trong người vẫn còn vết thương cũ, khí lạnh làm cho vết thương tái phát, lúc nàng trượt chân rơi xuống đã phản ứng không kịp, vì thế không lên nổi cũng là điều dễ hiểu. Thường ngày Tử Trúc phong ít khi có người lui tới, không ngờ có ngày lại xảy ra việc ngoài ý muốn này, giờ chàng chỉ cảm thấy hối hận vì trước đây đã không đặt kết giới và xây dựng thêm thành vịn trên cây cầu đá.

Đệ tử Tiên môn sao có thể dễ dàng rơi xuống nước như vậy? Rõ ràng là do lúc đó nàng vô cùng hoảng hốt, lo sợ.

May là dòng nước Tứ Hải này vốn là bảo bối duy nhất chỉ có ở Nam Hoa, Hành Huyền biết rõ biện pháp trị liệu.

Thấy nàng không có chút chuyển biến nào, Lạc Âm Phàm suy nghĩ giây lát, bế nàng đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn kín rồi bước nhanh ra cửa, định đến Thiên Cơ phong hỏi Hành Huyền một lần nữa.

Trong cơn u mê, Trọng Tử bỗng phát hiện chàng đang muốn rời đi, liền nóng ruột, kêu lên: “Su phụ! Su phụ! A Tử vĩnh viễn ở lại Tử Trúc phong, đừng đuổi đệ tử đi...”

Ngu Độ đã tới trước cửa, đang muốn đi vào xem bệnh tình của nàng thế nào, nghe vậy thì lập tức dừng lại, lông mày nhíu chặt.

Bản thân Trọng Tử vốn là người luôn khiến người khác phải chú ý, chuyện này thực sự đã gây ồn ào một phen. Nhưng cũng không có ai nghĩ đến những chuyện khác. Trong mắt mọi người, nàng do được Lạc Âm Phàm quá nuông chiều, đột nhiên bị bắt rời khỏi Tử Trúc phong, nhất thời không thể chấp nhận được nên mới âm ức mà làm loạn.

Hai ngày sau, Trọng Tử mới dần tỉnh lại. Lạc Âm Phàm mắng nàng một trận nhưng không hề lạnh nhạt với nàng như trước đó, ban ngày hầu như ở bên nàng suốt, không phút nào rời đi, tự mình chăm sóc, đốc thúc nàng uống thuốc. Ngay cả linh hạc cũng đem thư đến trước phòng nàng, chàng ngồi ngay ở bàn trong phòng nàng mà biên soạn thư tín, đến tận đêm khuya mới trở về phòng mình nghỉ ngơi. Dù sao thì khí lạnh ở dòng nước Tứ Hải cũng không phải chuyện đùa, không thể có bất kỳ sơ sẩy nào được.

Hồi tưởng lại lúc đang hôn mê, cánh tay kia đã ôm chặt nàng vào lòng, Trọng Tử rất hạnh phúc nhưng cũng lo lắng vì đã khiến chàng phải sốt ruột, trong lòng áy náy vô cùng. Nhưng đồng thời nàng cũng phát hiện ra, sự phụ vẫn yêu thương, quan tâm, chăm sóc nàng như trước, nàng quả thực sắp chết chìm trong niềm hạnh phúc. Tâm lý mâu thuẫn này khiến Trọng Tử đứng ngồi không yên, chợt buồn đó rồi lại vui ngay được.

Trong lò sưởi trong phòng Trọng Tử bùng lên ánh sáng của ngọn lửa Thần Phượng, loại lửa cực nóng này có thể khử được tính hàn của dòng nước Tứ Hải.

Lạc Âm Phàm bê một bát thuốc đến cho nàng, Trọng Tử nếm một chút rồi cau mày.

“Đắng à?”

“Không ạ!”

Ngày nào chàng cũng ở bên nàng như thế này đã là thỏa mãn lắm rồi, còn phải hao tâm tốn trí săn sóc nàng, tự tay sắc thuốc cho nàng, dù có không hiểu chuyện hơn nữa thì nàng cũng không đến mức vì chút vị đắng này mà làm nũng chàng.

Nhìn nàng uống từng ngụm thuốc với vẻ mặt khổ sở, Lạc Âm Phàm không nhịn nổi cười, nói: “Lần sau sư phụ sẽ cho thêm vài viên táo ngọt vào nữa.”

Trọng Tử uống xong bát thuốc, giương mắt nhìn chàng. “Sư phụ, đệ tử không muốn rời khỏi Tử Trúc phong, đệ tử sẽ không quấy rầy sư phụ... và Vân tiên tử.”

Lạc Âm Phàm không trả lời, đứng lên.

Ngu Độ từ ngoài cửa bước vào, nhìn hai sư đồ họ, cười nói: “Cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi, còn cần vị thuốc nào nữa không?”

Biết trong lúc nàng hôn mê, Ngu Độ có ghé thăm vài lần, Trọng Tử vội vàng hành lễ, nói lời cảm tạ.

“Người đang bị bệnh, không cần phải đa lễ, sư bá vốn không phải là người ngoài.” Ngu Độ ra hiệu cho nàng nằm xuống, nhìn sang Lạc Âm Phàm, nói: “Ta thấy thần sắc của con bé đã khá hơn nhiều rồi, nhị sư huynh của đệ nói thế nào?”

Lạc Âm Phàm đặt bát thuốc xuống bàn, nói: “Vết thương cũ tái phát thường rất nguy hiểm, trước tiên cần phải chăm sóc cẩn thận trong vòng nửa tháng nữa.”

“Nếu vậy, ta lại cho người đem tới đây ít thuốc có tính nhiệt khử hàn nữa, chẳng lẽ không thể chữa khỏi cho con bé ư?” Ngu Độ ngừng lại một

chút rồi nói tiếp: “Hôm trước Kha Nhi biết con bé bị ốm thì có vẻ lo lắng lắm, ta thấy chi bằng để con bé sớm lên Ngọc Thần phong, bên đó cũng thanh tĩnh, có thể dưỡng thương.”

Lạc Âm Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch bên cạnh, không có biểu hiện gì.

“Chớ trách ta nhiều chuyện, ta biết đệ trước nay luôn bảo vệ, che chở cho đệ đệ nhưng con bé giờ cũng đã lớn rồi, một mình đệ chăm sóc có vẻ hơi bất tiện.” Ngu Độ sâu xa nói: “Cho con bé tới Ngọc Thần phong, ta sẽ bảo Yên Chân Châu qua đó chăm sóc nó, các sư huynh, sư muội cũng có thể tới thăm con bé bất cứ lúc nào mà không làm phiền tới đệ, chuyện ở Trọng Hoa cung vô cùng quan trọng, liên quan tới Tiên môn, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào. Nếu những điều bí mật của Tiên môn bị truyền ra ngoài thì nhất định sẽ phiền phức lớn.”

Hai người nhìn nhau trong giây lát, Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: “Cũng được, đợi con bé khỏi bệnh, đệ sẽ đưa con bé sang đó, còn lúc này, đệ vẫn chưa yên tâm để con bé đi.”

Ngu Độ trầm thờ phào nhẹ nhõm. “Sư đệ nói rất phải, đây cũng chính là những gì ta muốn nói.”

Quan hệ sư đồ có một sự khác biệt vô cùng lớn, vốn cũng chẳng có ai nghĩ tới điều này, thế nhưng trong Tiên môn đã có một Âm Thủy Tiên, cũng không thể trách được Ngu Độ đa nghi. Dù sao thì đề phòng lúc chưa có chuyện gì xảy ra vẫn tốt nhất, nữ đồ đệ và sư phụ vốn không nên quá thân mật, đến những lời ong tiếng ve cũng không thể để phát sinh. Đã nói rõ ràng như vậy rồi, chắc chắn Lạc Âm Phàm sẽ hiểu.

Cười nói thêm vài câu, Ngu Độ cáo từ, quay trở về ngọn núi cao nhất, Lạc Âm Phàm cũng cầm bát thuốc đi ra cửa.

Trọng Tử nằm một mình trên giường, nhắm nghiền mắt.

Vị thuốc đắng ngắt lưu lại trong khoang miệng dần lan ra, đúng là rất đắng.

“Sao rồi?” Một bàn tay bỗng nhiên đặt lên trán nàng, kiểm tra nhiệt độ.

Mở mắt nhìn người vừa tới, Trọng Tử vội vàng ngồi bật dậy. “Tần sư huynh!”

“Vừa rồi sư phụ có đưa ta vài viên thuốc, bảo mang đến Trọng Hoa cung, ta nhân tiện ghé thăm muội một chút!” Tần Kha đến bên giường, ngồi xuống, nghiêm mặt trách cứ. “Theo tôn giả tu hành đã bao năm nhưng đến đi bộ cũng không vững. Sao vô duyên vô cớ muội lại rơi xuống nước thế?”

Trọng Tử xấu hổ đáp: “Là do muội không cẩn thận!”

“Sư phụ đã nói với ta rồi, bên Ngọc Thần phong, muội thích nơi nào thì cứ chọn nơi ấy mà nghỉ ngơi, dưỡng bệnh.”

“Sư huynh!” Trọng Tử cúi đầu, lát sau thấp giọng nói: “Muội không muốn rời Tử Trúc phong.”

Đáy mắt Tần Kha như có ý cười, hắn nói: “Chẳng lẽ muội định cả đời sống cạnh sư phụ hay sao? Lớn rồi thì nên tự lập, tôn giả làm vậy cũng vì muốn tốt cho muội thôi. Muội dưỡng bệnh cho khỏe hắn đi, lúc đó ta sẽ đến đón muội tới Ngọc Thần phong. Ngoan ngoãn vâng lời sư huynh đi!”

Trọng Tử cúi thấp đầu hơn nữa.

Ngoài những gì Hành Huyền dự liệu, căn bệnh này của Trọng Tử, dùng nói tới nửa tháng mà ba, bốn tháng trôi qua vẫn chưa khỏi, hơn nữa bệnh tình lúc đỡ lúc nặng thêm, nàng cứ khỏe lại thì một, hai ngày sau bệnh tình lại nặng hơn, rất khó để trị khỏi hẳn. Hành Huyền nói có thể là do vết

thương cũ mà Băng Ma gây ra phát tác, cứ để nàng tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa. Lạc Âm Phàm dứt khoát không để nàng tham gia đại hội thử kiếm lần này, chàng nổi tiếng là người yêu thương đồ đệ, chúng đệ tử trên dưới chẳng ai thấy ngạc nhiên. Trong thời gian này, Trác Vân Cơ cũng lui tới thăm hỏi vài lần, Lạc Âm Phàm có nhờ nàng ấy khám bệnh cho Trọng Tử nhưng Trác Vân Cơ cũng không thể nắm rõ loại bệnh kỳ quái này, chỉ biết cau mày. Lần này, Lạc Âm Phàm vô cùng sốt ruột, không có tâm trí đâu mà tiếp khách nữa, nói qua loa hai câu rồi tiễn Trác Vân Cơ ra về.

Nửa đêm, những cây trúc trong Trọng Hoa cung lay chuyển trong gió, phát ra những tiếng xào xạc.

Trọng Tử khoác một chiếc áo mỏng, lặng lẽ bước ra cửa, đi xuống bậc thềm đá, tới bên bờ Tứ Hải.

Khói đã chìm, làn nước tĩnh lặng, cơ thể vẫn chưa khỏi hẳn cảm nhận được luồng khí lạnh buốt, bắt đầu run rẩy.

Là nàng đã sai, là nàng quá tùy hứng, không hiểu chuyện. Nàng cũng không muốn nhìn thấy chàng lo lắng đến thế nhưng nếu không như vậy, nàng sẽ phải rời khỏi nơi này.

Cố gắng xua tan mọi sự hồ thẹn và lý trí, Trọng Tử ngồi xuống bên bờ Tứ Hải, cắn chặt răng, hai tay run rẩy vốc một vốc nước lạnh như băng, nhắm mắt giội lên người.

Hết vốc nước này tới vốc nước khác, quần áo nhanh chóng ướt đẫm, cơ thể cũng lạnh cóng đến nỗi đông cứng lại.

“Muốn làm cái gì vậy?” Một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Trọng Tử kinh hãi đứng dậy, quay đầu nhìn.

Bên cạnh cột trụ của mái hiên, một bóng người áo trắng chẳng biết đứng đó từ lúc nào, không hề cử động, cũng không có bất cứ biểu hiện nào.

“Su phụ!”

Lòng bàn chân vừa trượt một cái, thấy mình sắp rơi xuống làn nước lạnh lẽo thì bỗng một cánh tay vươn ra, kéo nàng lại rồi đẩy nàng xuống đất.

Trọng Tử chưa kịp đứng lên, mặt đã hứng trọn một cái tát nảy lửa, nàng lại ngã dúi xuống.

Không biết phải giải thích thế nào, càng không biết cầu xin chàng tha thứ thế nào, Trọng Tử vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, quỳ rạp trước mặt Lạc Âm Phàm.

“Nghiệp chướng!” Nhìn tiêu đồ đệ yêu quý, Lạc Âm Phàm tức đến nỗi hai tay run lên.

Đúng là nghiệp chướng, lúc hiểu chuyện thì khiến chàng bao phen lo lắng, sợ nàng làm tày mà phạm sai lầm; lúc không hiểu chuyện thì khiến chàng tức chết, nàng nở lòng dùng tới cách hèn mọn này để lừa gạt chàng! Nghiệp chướng! Kiếp trước đã không biết quý trọng chính bản thân mình, kiếp này vẫn y như vậy! Không có ngày nào là không khiến chàng phải bận tâm! Nàng tự cho mình là ai kia chứ, đến bán tiên thể cũng chưa tu thành, chịu được vài lần giày vò như vậy sao? Nếu cứ tiếp tục làm vậy thì khác nào tự đào hố chôn mình! Che giấu sát khí, một tay chăm lo, dạy dỗ, ngày ngày quan tâm, lo lắng, chàng đã dốc lòng bảo vệ, che chở cho nàng, làm mọi cách để giúp nàng, thế mà nàng nở lòng nào báo đáp chàng bằng chuyện như thế này sao?

“Nghiệp chướng!” Chàng thực sự muốn mắng tiếp nhưng cổ họng nghẹn lại, chỉ thốt ra được hai tiếng này, giọng nói nhẹ bẫng, bay theo làn gió rồi biến mất, không còn chút dấu vết.

“Đệ tử biết sai rồi ạ! Sư phụ!” Từ xưa đến nay, nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng nàng cùng lắm cũng chỉ vì những lý do như thế này, Trọng Tử liên tục dập đầu. “Đừng đuổi đệ tử đi, đệ tử sẽ nghe lời, đệ tử sẽ không bao giờ làm như vậy nữa! Sư phụ, xin người đừng nóng giận...”

Là do nàng hồ đồ! Là nàng đã sai rồi! Chàng luôn che chở cho nàng đến nơi đến chốn, nuông chiều nàng hết mực, khổ tâm dạy dỗ, chàng đã làm hết trách nhiệm của một người thầy rồi. Thế nhưng nàng đã làm gì? Tự làm tổn thương chính mình, hại chàng phải lo lắng, lại còn khiến chàng tức giận, đều tại nàng không hiểu chuyện, là nàng bốc đồng mà làm sai! Nàng... nàng đã bị chính chàng làm hư rồi!

Bộ quần áo ướt nhẹp dính chặt vào người, cơ thể vốn vô cùng gọi cảm lúc này yếu ớt đến đáng thương. Giờ nàng không chịu nổi khí lạnh của dòng nước Tứ Hải nữa, quỳ dưới mặt đất mà run cầm cập, hai hàm răng va vào nhau, đến lời nói thốt ra cũng không nghe rõ.

Cuối cùng, Lạc Âm Phạm vẫn phải cúi người ôm lấy nàng, dùng ống tay áo thùng thình của chàng bao bọc lấy cơ thể đang run rẩy của nàng.

Đi thật nhanh vào phòng, lò sưởi tự động bùng cháy, chàng nhanh chóng đặt nàng nằm lên giường, lấy một chiếc chăn dày phủ kín người nàng, sau đó đứng dậy, ném cho nàng một bộ xiêm y.

“Sư phụ...” Nàng đứng lên, kéo ống tay áo chàng.

“Còn hồ đồ nữa thì mau xéo khỏi Nam Hoa cho khuất mắt ta!”

Lần đầu tiên nghe chàng nói từ “xéo”, mặt Trọng Tử đang xám ngoét trở nên trắng bệch, nàng nhanh chóng buông chàng ra.

Nàng vốn chỉ là thể thân của sư tử, chàng quan tâm tới nàng, hơn phân nửa là vì vị sư tử kia. Trong mắt chàng, sư tử ấy rất tốt đẹp, còn nàng lúc này lại làm chuyện như vậy, chàng còn thích nàng được sao?

Con buồn ngủ ập tới, Trọng Tử chỉ cảm thấy trước mắt nhòe đi, người mềm rũ rồi ngã xuống giường.

Thấy nàng đã hôn mê, Lạc Âm Phàm sợ hãi, lập tức tới ngồi xuống bên giường, do dự giây lát, cuối cùng làm phép giúp nàng thay xiêm y, ôm cả nàng cả chần ập vào lòng ngực, giơ tay kéo lò sưởi về gần phía giường, chỉ sợ cơ thể nàng suy yếu, khí nóng và khí lạnh giao nhau, nàng sẽ không chịu nổi, chàng lại đẩy lò sưởi ra xa một chút.

Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn, thần sắc vẫn không tốt hơn chút nào, lông mày nhíu chặt, tuyệt vọng, có thể thấy nàng đang sợ hãi đến mức độ nào. Vàng trán do đập xuống đất nhiều quá đã chuyển sang màu tím, trên má vẫn còn in hằn dấu vết của năm đầu ngón tay chàng.

Chỉ vì quá yêu thương nên mới khiến người ta bất chấp tất cả như vậy.

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, bàn tay vừa giáng cho nàng một cái tát... Chàng vừa yêu lại vừa giận, ôm chặt nàng vào lòng, ngân nga suy ngẫm.

Năm năm qua, chàng yêu thương, bảo vệ, dốc lòng dạy dỗ nàng như con mình. Muốn buông lời mắng mỏ cũng không nỡ; muốn giơ tay trừng phạt cũng không nỡ. Không biết có phải do chàng áy náy hay còn nguyên do nào khác. Nàng không nhớ những chuyện của kiếp trước, rốt cuộc cứ theo ý nguyện của chàng mà trưởng thành. Nàng thiện lương, thông minh, cẩn thận và kiên cường, Tiên môn ai cũng đón nhận nàng. Chàng vốn tưởng rằng họ sẽ tiếp tục cuộc sống như vậy, nhưng hôm nay chàng lại chỉ biết trơ mắt nhìn nàng phạm phải sai lầm như kiếp trước, chàng càng không biết phải làm thế nào, ngoài việc làm cho nàng sớm tỉnh ngộ, để cho nàng từ bỏ mọi hy vọng. Ngoài điều đó, chàng còn biết làm gì hơn nữa?

Là chàng, chính chàng đã đưa nàng tới Nam Hoa lần thứ hai, đưa nàng về lại với chàng.

Là nàng, hết lần này tới lần khác một mực dành tình cảm yêu thương cho chàng dù biết sẽ chỉ nhận lại sự đau lòng, chàng thật lòng muốn đối xử tốt với nàng, muốn bù đắp cho nàng.

Là chàng đã sai hay nàng đã sai đây?

May thay, chàng đã sớm phát hiện ra nàng bị trúng dục độc, nếu không hậu quả sẽ khó lường tới mức nào? Cố ý để bị thương, chẳng qua là nàng muốn chàng ở bên cạnh chăm sóc, cố ý để bị lạnh là do nàng muốn ở lại bên cạnh chàng, không muốn rời đi nơi khác. Sát khí trời sinh có luân hồi chuyển thế cũng không thể tiêu trừ nhưng trong tính cách của nàng lại ẩn giấu một sự cố chấp không muốn để ai biết, điều này là điều duy nhất mà kiếp trước của nàng không có. Lạc Âm Phàm cũng đã từng lưu ý đến vấn đề này, cũng đã từng khuyên nhủ, chỉ bảo nhưng không ngờ nàng lại cố chấp như thế này. Nàng bảo chàng phải làm thế nào đây?

Một tình yêu say đắm, đơn thuần nhất vừa nảy nở nhưng tiếc rằng đó chỉ là một việc làm sai trái, hệt như nàng thiếu nữ của kiếp trước kia, vì chàng mà cam chịu mọi ảm ức, cam chịu bị Dục Ma làm nhục, cam chịu mọi thương tổn, để rồi có cái kết thật thê thảm.

Nàng không biết, thực sự nàng vẫn luôn ở bên, bầu bạn với chàng, vẫn luôn ở đây, trong sự áy náy của chàng.

Nếu nàng nhớ lại kiếp trước, liệu nàng có còn yêu thương chàng như thế không?

Trong cơ thể tựa hồ có thứ gì đó đang chuyển mình, dần dần lan tỏa, lớn dần lên, tâm thần từ từ hoảng loạn, Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tiều tụy, chợt nhớ tới cái đêm yến hội Tiên môn hôm đó, nụ cười của nàng kiều diễm tựa hoa mai.

Quyến rũ đến kỳ lạ, khơi gợi sự yêu thương chôn sâu trong trái tim chàng bấy lâu, chàng không thể kìm lòng, muốn ném thử mùi vị ngọt ngào đó.

Đêm đó, khi nàng dựa vào người chàng, hơi nóng của hơi thở gấp gáp hòa tan những bông tuyết, thời khắc này, toàn thân nàng lại lạnh cóng, da thịt tỏa ra luồng khí lạnh nặng nề xuyên qua lớp chăn, xâm nhập vào lồng ngực chàng, như thủy triều cuộn sóng, rạo rục, cứ từng tấc, từng tấc xâm chiếm lý trí của chàng.

Hơi lạnh và hơi nóng như muốn được giao hòa để có được sự cân bằng. Giây phút này, chàng thật sự muốn vén tấm chăn này lên để nàng áp sát vào ngực chàng, chàng sẽ đặt nàng dưới cơ thể chàng, dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho nàng...

Rốt cuộc bản chất của thần tiên vẫn chưa mất đi, ý niệm vừa mới chớm nở, Lạc Âm Phàm liền tỉnh táo lại, hấp tấp rút tay về, đẩy cả nàng và chăn ra, đứng dậy, lão đảo lùi về phía sau vài bước, mãi tới lúc chống tay vào bàn trà, chàng mới có thể đứng vững.

Chàng thở dốc trong trong chốc lát, một cơn đau đớn dấy lên trong lồng ngực.

Dù có gặp nhiều khiếp sợ hơn nữa thì không có bất kỳ nỗi sợ hãi, xấu hổ và tự trách nào hơn cảm giác lúc này.

Lạc Âm Phàm chàng tu hành đã nhiều năm nay, cũng phải sống tới mấy chục kiếp rồi, đã sớm nhìn thấy vạn sự, vạn vật trong đất trời bao la này, tâm chàng lúc nào cũng thanh tịnh như mặt nước hồ. Ai ngờ sự việc ngày hôm nay không như chàng nghĩ, chàng lại có thể lưu giữ những ý nghĩ đáng sợ như vậy trong đầu. Điều càng không thể tha thứ nữa là đối tượng chàng yêu lại chính là đồ đệ của mình! Làm sư phụ, chàng vẫn luôn hết lòng dạy dỗ, bảo vệ nàng, không ngờ hôm nay lại nảy sinh những ý nghĩ dơ bẩn và vô sỉ như vậy với nàng...

Mặt Lạc Âm Phàm không đổi sắc, chàng từ từ nhắm mắt lại. Mấy năm nay chàng vội vã tu luyện Kinh tâm thuật tiến bộ rất nhanh nhưng lại có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Nửa đêm, vết thương của Trọng Tử quả nhiên phát tác, mồ hôi ướt đầm trán, làm ướt bộ xiêm y mới thay, nàng còn thì thào nói chuyện trong giấc mộng, nghe không rõ lắm, dường như đang gọi: “Su phụ!”

Hàn độc phát tiết ra ngoài, hóa thành hư ảo, nàng vùng vẫy, vén chăn lên. Cách lớp xiêm y mỏng manh, có thể cảm nhận được độ nóng của cơ thể, da thịt càng thêm nóng bỏng, trắng ngần như ngọc, giống hệt một cánh hoa trắng muốt không còn chút sinh lực.

Lạc Âm Phàm không hề nhúc nhích, để mặc cho cánh tay nhỏ bé vờ lên vạt áo trước ngực, ôm chầm lấy chàng.

Chương 40: Cái chết của Vân Cơ

Mặc dù lần này Trọng Tử bị kinh hải một trận, trong lòng luôn nơm nớp lo sợ bị chàng trách cứ nên bệnh tình có vẻ trầm trọng hơn, nhưng nàng không dám làm bậy nữa. Nam Hoa có một thứ thuốc tên là linh đan thần dược, ngày ngày uống thuốc, rốt cuộc sức khỏe của Trọng Tử cũng tốt dần lên. Hai tháng sau, Hành Huyền ghé Tử Trúc phong khám lại bệnh cho nàng thì vô cùng mừng rỡ, nói với Lạc Âm Phàm rằng Trọng Tử không sao nữa rồi.

Chuyện xảy ra đêm đó, Lạc Âm Phàm không hề nhắc lại cũng không nặng lời trách cứ nàng, lúc biết đích xác sức khỏe của Trọng Tử không còn đáng lo ngại nữa, hôm sau chàng liền gọi Yên Chân Châu đưa nàng đến

Ngọc Thần phong. Trọng Tử không dám không vâng lời, bảo Yên Chân Châu cứ đi trước còn mình thì đến đại điện Trọng Hoa chào từ biệt Lạc Âm Phàm, chợt nàng nhìn thấy hai nữ tiểu đồng đang đứng bên ngoài cửa điện, nhìn có vẻ rất quen.

Mộ Ngọc cũng đang đứng ở trước bậc thềm đá, nhìn thấy nàng thì gạt đầu ra hiệu, sau đó nhắc nhở: “Bên trong đang có khách, chường giáo cũng ở đây, người cư xử đúng mực một chút!”

Nhận ra đó là hai tiểu dục đồng, vị khách trong kia là ai đã quá rõ ràng, Trọng Tử thấp giọng tạ ơn Mộ Ngọc đã nhắc nhở.

Trong điện, Lạc Âm Phàm, Ngu Độ và Trác Vân Cơ đang ngồi trò chuyện.

Trọng Tử hành lễ, vấn an Ngu Độ trước, sau đó mới đi tới trước mặt Lạc Âm Phàm, nghe chàng dặn dò. Lạc Âm Phàm chỉ nói duy nhất một câu: “Chăm chỉ tu hành, không được lười biếng.” Rồi chàng bảo nàng lui ra ngoài.

“Lúc đệ tử rảnh rồi, có thể về thăm Tử Trúc phong không ạ?”

“Người tu hành thì ở nơi nào cũng đều giống nhau, người đã tới Ngọc Thần phong thì nên lấy việc tu luyện thuật pháp làm trọng, mọi việc đã có sư huynh của người lo, không thể tự do, phóng khoáng giống như lúc trước được nữa, vì sư sẽ thường xuyên tới đó kiểm tra việc tu luyện của người.”

Những lời nói lạnh nhạt, không một chút lưu tình cứ thế cắt đứt ý niệm cuối cùng trong lòng nàng.

Trọng Tử cup mắt, vâng dạ rồi đi ra ngoài, ai ngờ Ngu Độ ở bên cạnh bỗng gọi giật nàng lại, cười nói: “Từ nay về sau, Vân tiên tử sẽ ở Tử Trúc phong, tiên tử ấy cũng coi như là trưởng bối của người, sao còn chưa bái lạy trưởng bối?”

Trọng Tử đáp “vâng” một tiếng rồi tiến lên hành lễ.

Trác Vân Cơ vội vàng đứng dậy đỡ Trọng Tử, nói: “Không cần phải khách sáo thế, ta chẳng qua chỉ là khách đến ở nhờ một thời gian thôi mà.”

Ngu Độ nói: “Ở một thời gian lâu dần thành quen, lúc đó có thể đổi thành ở lâu dài rồi.”

Trác Vân Cơ mỉm cười, nói: “Ngu chương giáo đúng là biết nói đùa.”

Lạc Âm Phàm rút cuộc cũng cau mày, lên tiếng: “Đã bái lạy xong rồi, không nên chậm trễ nữa, để con bé đi đi.”

Ngu Độ cười, không nói thêm câu nào nữa.

Nhìn thấy sắc mặt Trọng Tử trắng bệch, nét mặt lại có vẻ dờ dẫm, Trác Vân Cơ liếc nhìn Lạc Âm Phàm, nhẹ giọng nói: “Đi đi, sư phụ người nhất định sẽ tới Ngọc Thần phong thăm người, dạy người tu luyện thuật pháp.”

Trọng Tử yên lặng xoay người, sau đó bái biệt Lạc Âm Phàm, cả người run rẩy.

Vẻ mặt Lạc Âm Phàm không thay đổi, chàng đỡ lấy cánh tay nàng, đứng lên nói: “Vi sư còn có lời căn dặn người.” Nói xong, chàng liền mang nàng đi mất.

Vừa ra khỏi cửa, Trọng Tử cảm thấy lồng ngực mình đau nhức hơn, trong cổ họng, vị tanh mặn như trào lên rồi xộc lên mũi, không kìm được, nàng phun ra một ngụm máu tươi.

Trên vai chột có một luồng nhiệt lượng chầm chậm truyền vào trong người, cảm giác khó chịu từ từ giảm bớt.

Trọng Tử ngẩng lên: “Su phụ!”

“Dưỡng thương cẩn thận, không được tùy hứng mà liều lĩnh nữa!” Lạc Âm Phàm rút tay về, thản nhiên nói: “Chăm chỉ tu hành, đại hội thử kiếm lần sau, đừng làm vi sư thất vọng!”

Trọng Tử tuyệt vọng đứng nhìn chàng chậm rãi đi vào đại điện.

Màn đêm buông xuống, cả gian phòng được chiếu sáng bằng một ngọn đèn dầu, quạnh quẽ vô cùng, những tán cây cổ thụ rợp trời rít trong tiếng gió thê lương, không hề giống những âm thanh rì rào như tiếng đàn, tiếng hát trầm bổng nơi Tử Trúc phong, khiến cho người lạ càng trở nên lạ lẫm bội phần.

Mộ Ngọc và Yên Chân Châu cùng đi tới Ngọc Thần phong với Trọng Tử, hai người đưa nàng đến một gian phòng, sắp xếp mọi thứ ổn thỏa. Lúc này Tần Kha đã ra ngoài làm nhiệm vụ từ sáng sớm, mai mới quay về. Yên Chân Châu cùng vài nữ đệ tử tốt bụng tình nguyện ở lại với nàng đêm nay. Lúc này, đêm đã về khuya, vài nữ đệ tử đã đi ngủ trước, chỉ có Trọng Tử vẫn ngồi dựa đầu vào thành giường, ngẩn ngơ suy nghĩ.

“Trọng Tử?” Yên Chân Châu nhìn nàng một lát, bỗng thấp giọng thờ dãi. “Đừng giả vờ ngây ngốc nữa, nhân cơ hội này mà từ bỏ ý niệm trong đầu đi.”

Trọng Tử nhào vào ngực Yên Chân Châu, nước mắt như những hạt châu rơi lã chã.

Hóa ra Yên Chân Châu đã nhìn ra tình cảm của nàng, nhưng nàng biết phải đoạn tuyệt thế nào đây? Thực sự không thể đoạn tuyệt được!

Yên Chân Châu mạnh mẽ đẩy Trọng Tử ra, hai tay bóp chặt đôi vai nàng, nghiêm mặt nói: “Từ trước tới nay muội luôn là đứa trẻ hiểu biết, tại sao bây giờ lại phạm phải sai lầm này? Việc này không thể khăng khăng làm theo ý mình được, muội nghĩ xem, nếu như chương giáo và các vị tiên tôn kia biết, muội không muốn sống thì cũng đã đành nhưng lúc đó tôn giả mắt mặt thế nào, khó nghĩ ra sao, muội không vì người mà nghĩ lại ư?”

Nghe xong lời này, Trọng Tử như bừng tỉnh khỏi ảo mộng cảm giác đau lòng bị thay thế bởi nỗi sợ hãi vô hình.

Mấy năm nay, nàng đã được bao bọc quá kỹ đến nỗi mất đi sự thận trọng, dần hình thành tính cách bốc đồng, cố tình không quan tâm tới hậu quả. Từ trước tới nay, nàng chỉ một mực nói mình oan ức, tủi thân nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện một khi việc này bị phát hiện, chàng sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ đến mức nào! Nàng yêu chàng nhưng không thể làm tổn hại tới thanh danh của chàng!

Trọng Tử cẩn thận suy ngẫm về những lời Ngu Độ nói, dường như từng câu từng từ đều có thâm ý, chẳng lẽ ông ấy đã nhận ra điều gì đó?

Rốt cuộc mối quan hệ giữa chàng và nàng chỉ gói gọn trong hai từ giản đơn: “sư đồ”, chỉ là nàng mơ mộng hảo huyền mà thôi.

[©STE.NT](#)

Trọng Tử vừa hồi hận vừa sợ hãi, nghĩ tới chàng và Trác Vân Cơ lúc này chắc hẳn đang rất thân mật, ngực nàng lại nhói đau, muốn giải phóng mọi suy nghĩ nhưng lại không thể đoạn tuyệt, khiến nàng càng bị thương, sự xấu hổ và đau lòng hòa làm một, cuối cùng nàng cũng thiếp đi trong mơ suy nghĩ rối như tơ vò.

Chờ Trọng Tử ngủ say, Yên Chân Châu cẩn thận giúp nàng chỉnh lại góc chăn rồi cũng thu mình vào sát bức vách nghỉ ngơi.

Trong cánh cửa đóng kín, gian phòng vắng lặng như tờ, ánh đèn nhảy múa trên bức vách.

Trọng Tử mở mắt, xoay người bước xuống giường.

Trên đại điện, những viên minh châu sáng lấp lánh, Trác Vân Cơ đang cầm cây đèn dầu và trà nóng đi tới, nhẹ nhàng đặt xuống án thư của Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm nghĩ tới thương thế của Trọng Tử, sợ nàng không chịu nổi mà tìm đến cái chết nên tinh thần rất bất ổn, vì thế chàng tiện tay nâng chén trà lên, ngăn người một lúc rồi đặt chiếc chén về chỗ cũ. “Giờ cũng không còn sớm nữa, tiên tử về nghỉ ngơi đi!”

“Tiểu nữ chỉ ở đây đọc sách thôi, không quấy rầy tôn giả đâu.”

“Đa tạ tiên tử!”

“Đứa trẻ đó, thực sự tiểu nữ cũng rất quý mến nó.” Trác Vân Cơ mỉm cười, khẽ nói. “Tôn giả tới thăm con bé đi!”

Lạc Âm Phàm không đáp lời, đứng dậy, rời khỏi điện.

Trác Vân Cơ nhìn theo bóng chàng, xoay người sắp xếp lại đồ vật trên án thư, chợt nhìn thấy trên chiếc kệ sát tường có một chén trà nhỏ màu trắng bám đầy bụi, chẳng biết đã bao nhiêu năm không dùng đến, Trác Vân Cơ tò mò với tay lấy chiếc chén xuống xem.

Luôn cố chấp theo đuổi hình bóng xa xôi kia, dường như có lúc nàng đã suýt mất hết niềm tin, không ngờ vẫn có một ngày được ở gần chàng đến thế. Đứa trẻ kia, thật sự nàng rất yêu quý, cũng rất cảm kích.

Cùng một cái tên nhưng suy cho cùng lại không phải một người, ai có thể nghĩ một người thông minh, hiểu chuyện như chàng lại chỉ vì cảm giác áy náy mà vờ như không biết, thực sự coi đứa trẻ này là vật thể thân, ngày ngày quan tâm, thương yêu, bao bọc nó chứ! Ai có thể chế ngự được cảm xúc áy đây? Cứ thế mà dẫn đến kết cục ngày hôm nay. Sáng nay Trác Vân Cơ đã nhìn thấu, trong đôi mắt phượng kiêu diễm ấy, tất thấy đều là nỗi tuyệt vọng khiến người khác phải nhói lòng, nhưng thật sự con bé không biết, chỉ có con bé mới có thể khiến chàng căng thẳng đến thế, thật khiến Trác Vân Cơ nàng phải đem lòng ngưỡng mộ...

Lòng đầy chua xót, Trác Vân Cơ nhẹ nhàng lau sạch chén trà rồi để lại chỗ cũ.

“Vân tiên tử!” Phía sau bỗng có ai đó khẽ gọi nàng.

Giọng nói đó nàng chưa nghe nhiều nhưng lại rất dễ đoán ra đó là ai, Trác Vân Cơ giật mình, xoay người mỉm cười, nói: “Ban đêm sao lại không ở phòng nghỉ ngơi, chạy lung tung làm gì vậy?”

Đệ nhất mỹ nhân được toàn tiên giới công nhận, còn là đệ nhất tiên y^[1], một cô nương hiền hậu và lương thiện, cả cuộc đời đã cứu chữa cho biết bao sinh mạng, bỗng nhiên sau một đêm lại chết thảm. Việc này đã trở thành đại sự thứ hai sau sự kiện tinh lọc Ma kiếm thất bại làm rung động Nam Hoa phong lúc bấy giờ. Cái chết của Trác Vân Cơ đã gây xôn xao tiên giới, tất cả vì nơi nàng chết và kẻ được gọi là hung thủ kia đều có liên quan tới người nổi danh nhất Tiên môn. Khi nơi ở của chàng bỗng xảy ra việc nghiêm trọng này, trên dưới Nam Hoa đều sững sờ, điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn đó là Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền có tiên đoán thế nào cũng không thể truy ra chân tướng sự việc.

[1] Tiên y: y thuật của nhà tiên.

Di thể của Trác Vân Cơ được chuyển về Thanh Hoa cung, cung chủ Trác Diệu của Thanh Hoa cung khóc lóc thảm thiết rồi mai táng di thể của Trác

Vân Cơ dưới đáy biển.

Khiến người khác bàn tán xôn xao đã đành, quan trọng hơn là việc này ảnh hưởng tới giao tình của hai phái Nam Hoa và Thanh Hoa, mối quan hệ tốt đẹp giữa hai phái bỗng nhiên rơi vào tình thế khó xử và gượng ép chưa từng thấy. Thông thường khi gặp phải những chuyện như thế này, biện pháp tốt nhất mà người ta thường thấy là bắt trói nghiệt đồ giao cho đối phương toàn quyền xử lý, cũng là tỏ thành ý thay lời xin lỗi, nhưng con bé ngày thật sự không phải là đệ tử bình thường của Nam Hoa phái.

Vang danh lục giới, tao nhã tuyệt thế, lòng dạ từ bi, là tôn giả cao nhất của Tiên môn, từ xưa tới nay chỉ thu nạp hai đồ đệ, vậy mà hai đồ đệ này đều gây ra những chuyện không ai tưởng tượng nổi, khó trách người ta có suy nghĩ đây là ý trời. Mọi người trong tiên giới đều thở dài ngao ngán, có thể là do chàng quá hùng mạnh, quá tốt đẹp nên ông trời mới không cho chàng thu nạp được một đồ đệ tốt.

Thanh Hoa cung vẫn chưa mở lời yêu cầu bất cứ điều gì nhưng không có nghĩa là Nam Hoa không cần chủ động lựa lời ăn nói cho phải đạo, mọi người đều hướng mắt về phía Nam Hoa, thấp thỏm chờ đợi.

Trong lúc cuộc họp đang đến cao trào, câu nói: “Giao cho Thanh Hoa xử lý” của Lạc Âm Phàm đã trở thành bản án cuối cùng, cũng là phương thức xử lý thích đáng nhất.

Đây rõ ràng là hành động hai tay dâng tính mệnh của đồ đệ cho người khác. Nhưng những người chưa từng gặp đứa trẻ này đều không tin nàng là hung thủ, trên dưới Nam Hoa cũng không tin, thậm chí đến Tư Mã Diệu Nguyên cũng thấy ngạc nhiên.

Trong thiên điện, Mãn Vân Trung quả quyết nói: “Trong chuyện này tất có nội tình, phẩm hạnh của con bé rất tốt, có thể tin tưởng được. Chuyện lần này, ta nghĩ là có liên quan tới chuyện gian tế năm đó, tất nhiên chúng ta không thể đắc tội với Thanh Hoa, nhưng cũng không thể để người của phái

chúng ta chịu oan ức. Trác cung chủ là chân tiên đắc đạo, chỉ cần Nam Hoa chúng ta đánh tiếng cần điều tra sự việc kĩ càng, ngài ấy cũng không đến mức cố chấp mà ép buộc chúng ta giao con bé!”

Ngu Độ nói: “Bao năm qua vẫn chưa lần ra được đầu mối, bây giờ một chốc một lát sao có thể truy ra đây?”

Từ khi xảy ra chuyện của Vạn Kiếp, việc Tiên môn có gian tể trà trộn đã được khẳng định là chắc chắn, sau khi Vân Anh tự sát thì việc này càng rõ ràng hơn. Mấy năm nay, các phái đều âm thầm kiểm tra, cũng lôi được không ít người của Cửu U ma cung ra ánh sáng, nhưng rốt cuộc vẫn chưa biết đích xác tên gian tể lợi hại kia là ai. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện kì quái này, có thể thấy nhất định gian tể vẫn đang ẩn núp ở Nam Hoa, chỉ là trong giây phút quan trọng này, có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo họ, phải ăn nói thế nào với mọi người đây, chỉ một chốc một lát sao có thể điều tra ra được?

“Hai lần xảy ra chuyện nghiêm trọng đều dính dáng đến đồ đệ của Lạc Âm Phàm, ta nghĩ kẻ đó cố ý nhắm vào Trọng Hoa cung.” Mẫn Vân Trung cười nhạt, nôn nóng hỏi. “Âm Phàm thường ngày luôn che chở cho đồ đệ, sao lại khinh suất, để xảy ra chuyện không may như thế này chứ?”

Hành Huyền do dự nói: “Chuyện về đứa trẻ năm đó, e rằng đúng là đã oan uổng cho con bé rồi, đệ ấy làm như vậy không phải là...”

“Việc này sao có thể đánh đồng được chứ?” Mẫn Vân Trung sa sầm nét mặt, nói. “Huống chi Âm Phàm cũng biết, chúng ta lúc đó là bất đắc dĩ, mang trong người sát khí trời sinh, dù có giữ lại thì sớm muộn con bé cũng sẽ nhập ma, lúc đó ai dám đảm đương trách nhiệm đây? Theo tính cách của Lạc Âm Phàm thì nó tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của đồ đệ ra để đánh cuộc với chúng ta đâu.”

Hành Huyền gật đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Mẫn Vân Trung bắt đầu nói: “Nghệp chương lúc trước thì thôi, bỏ qua đi, mọi chuyện cũng đã trôi qua bao năm nay rồi, hiếm thấy Âm Phàm có ý định thu nạp thêm đệ tử, hôm nay lại xảy ra chuyện này, ta chỉ sợ nó sẽ thất vọng mà chán nản, sau này... bất luận là có chuyện gì, việc này không thể dễ dàng chấm dứt như vậy được, nhất định phải làm rõ ràng mọi chuyện!”

Ngu Độ thở dài, nói: “Đứa trẻ đó không chịu giải thích gì, nói gì cũng hoài công mà thôi, biết bắt đầu từ đâu đây?”

Đã vài lần phải dùng tới hình phạt nhưng Trọng Tử nhất quyết không nhận tội, cũng không chịu nói cho rõ ràng, đến bước này không ai cứu nổi nàng nữa rồi. Mẫn Vân Trung tức giận nói: “Đích thân nó dạy dỗ đồ đệ, bảo nó đi hỏi con bé cho rõ ràng đi! Lẽ nào trước mặt nó, con bé lại không dám nói sự thật ư?”

Lạc Âm Phàm không chịu đích thân đi thẩm vấn, chẳng lẽ đúng là... Ngu Độ hoảng sợ.

“Có chuyện này ta không tiện nói ra...” Hành Huyền bỗng mở miệng. “Su huynh còn nhớ không, lúc đầu sư đệ vốn không định thu nạp đồ đệ nên mới lánh ra ngoài, sau đó lại vội vội vàng vàng trở lại Nam Hoa thu nạp đứa trẻ này, trước đó ta từng thay đệ ấy tiên đoán một quẻ, muốn biết vận mệnh của đệ ấy có vô duyên với chuyện thu nhận đồ đệ hay không, ai ngờ lại hiện ra một quẻ cực hung, trong đó bao hàm cả biến số, vì thế đệ không dám phán quyết gì cả.”

Không đợi Ngu Độ có biểu hiện gì, Mẫn Vân Trung đã bác bỏ ý kiến của Hành Huyền. “Chưa chắc điều đó đã ứng với chuyện này, huống hồ lại có biến số, có lẽ vẫn còn cứu vãn được, con bé có lý do gì để hãm hại Vân tiên tử chứ? Tính tình Vân tiên tử lại tốt như vậy, có bao giờ trêu chọc gì con bé đâu?”

Ngu Độ cười khổ, muốn nói nhưng lại thôi.

Hành Huyền đột nhiên phát hiện có chuyện lạ, bèn hỏi: “Chẳng lẽ chương giáo sư huynh biết nội tình gì sao?”

Ở đây không có người ngoài, Ngu Độ trầm ngâm giây lát, cuối cùng không muốn giấu giếm nữa, đem chuyện ông nhìn thấy về những thay đổi khác thường của Trọng Tử nói với hai người họ. Mẫn Vân Trung và Hành Huyền đều kinh hãi mà ngây người.

“Sự việc này vô cùng hệ trọng, ta mới chỉ phỏng đoán thế thôi, chưa chắc đã là sự thật.” Ngu Độ lắc đầu, nói: “Nhưng kể từ đó, cái chết của Vân tiên tử càng dễ giải thích hơn. Đứa trẻ đó từ xưa đến nay đều được sự đê che chở, là một đứa trẻ có tính hướng nội, chỉ sợ con bé nhất thời hồ đồ, động tâm ma, nhân lúc Vân tiên tử thiếu cảnh giác mà hạ thủ, việc này cũng không phải là không thể xảy ra.”

Đại diện lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Phù Đồ Tiết khẽ lay động, chiếc bàn trà nhỏ bỗng gãy vụn mà không gây ra bất cứ tiếng động nào.

“Nghiep chương! Con bé... dám có tâm tư này sao?” Khuôn mặt Mẫn Vân Trung xám xịt, ông ta khẽ buông lời chửi mắng. Một lát sau, ông ta trấn tĩnh, thở dài nói: “Sự việc này không thể chỉ dựa vào kết luận chủ quan được, có phải chương giáo đã suy nghĩ quá nhiều không?”

Ngu Độ nói: “Nếu trong lòng con bé không có chuyện gì khuất tất thì vì sao nó lại không chịu nói rõ ràng chứ? Ta nghĩ chỉ có sự đê hiểu rõ chuyện này nhất, đê ấy không chịu đích thân đi hỏi con bé cũng là có lý do, bất luận thế nào, nếu đê ấy đã quyết định giao Trọng Tử cho Thanh Hoa cung xử lý, chúng ta đừng nên truy cứu gì nữa, đó mới là giải pháp tốt nhất.”

Hàn Huyền khuyên nhủ: “Đứa trẻ đó còn nhỏ tuổi, chỉ là nhất thời hồ đồ, ta nghĩ...”

Mẫn Vân Trung quả quyết nói: “Dù có tốt thế nào thì cũng không thể nuông chiều được!”

Sự thực quả đúng như những gì Ngu Độ dự đoán, vấn đề không chỉ nằm ở chỗ oan uổng hay không mà còn liên quan tới luân thường đạo lý. Một khi chuyện này bị lan truyền ra ngoài, không những bộ mặt của Nam Hoa không giữ nổi mà đến danh tiếng của Lạc Âm Phàm cũng sẽ bị ảnh hưởng. Tiên môn không thể lại có một Âm Thủy Tiên thứ hai, nếu không, chắc chắn chuyện này sẽ trở thành trò cười cho lục giới. Vốn cũng muốn giữ lại mạng sống cho con bé, nhưng nếu chỉ vì chuyện này mà ảnh hưởng tới bao người khác thì cũng đành buông xuôi vậy.

Thủy triều ở Đông Hải tựa mình chuyển động, đất trời xanh ngắt một màu, Vong Nguyệt tự do tự tại đứng giữa biển khơi.

“Chủ nhân, hẳn nhanh như vậy đã động thủ rồi!” Bên cạnh bồng thuyền đến một giọng nói ồm ồm nhưng không thấy người đâu.

Vong Nguyệt nói: “Hai kiếp làm sư đồ, đây vốn là vận mệnh đã an bài của Lạc Âm Phàm, còn hẳn mưu đồ kích động sát khí trong người con bé là không muốn để con bé trở thành đệ tử Tiên môn một cách đường đường chính chính.”

“Hẳn hành động gấp gáp như vậy, chưa chắc mọi chuyện đã được như ý.”

“Sự liều lĩnh này đúng là mạo hiểm.”

“Thân thể đã chuyển kiếp, chủ nhân liền mất đi khả năng tiên tri, sẽ có rất nhiều chuyện không thể lý giải, người có đau đầu không?”

“Không có gì là không biết mới đau đầu đây!”

“Lạc Âm Phàm sẽ giao con bé cho Thanh Hoa toàn quyền xử lý, chủ nhân không lo lắng sao?”

“Không thể địch thân xử lý, nghĩa là hẳn không đành lòng.” Vong Nguyệt kéo dài giọng, “ừ” một tiếng. “Chuyện này như vậy là đủ rồi, ta không tin Lạc Âm Phàm có thể dễ dàng để con bé chết.”

“Nhưng hẳn là Lạc Âm Phàm, tất cả đều có thể.”

“Tất cả cũng có thể có biến số.”

“Đúng vậy, thưa chủ nhân.”

Tiên ngục của Nam Hoa cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của Trọng Tử, tất thảy những thứ như chuột, gián, trùng độc... đều không có, chỉ có bóng tối vô tận bao phủ quanh người nàng. Đương nhiên, để nhìn thấy đồ vật trong đêm tối, đối với đệ tử Tiên môn là một việc không khó, nếu như không có những đòn tra tấn đáng sợ như thế thì lúc này Trọng Tử đã có thể đứng lên mà đi lại vài vòng.

Xung quanh tường giếng đầy tiên chú, bên ngoài là những song sắt to bằng ngón tay cái, nhìn có vẻ rất bình thường. Là nơi tạm giam những tội đồ của Tiên môn và yêu ma quỷ quái, ma đầu có lợi hại đến mấy, một khi đã vào đây thì cũng không có đường trốn thoát.

Tinh thần của Trọng Tử đã tốt hơn rất nhiều, nàng lết tới bên tường.

Mấy ngày gần đây, dường như bọn họ không còn muốn thăm vấn nàng nữa, có vẻ là do mấy lần trước thăm vấn nàng quá nhiều mà chẳng thu được kết quả gì chẳng? May là sư phụ từ hôm đó tới giờ không hề có ý định tới xem, nếu không nàng cũng không dám đảm bảo mình có thể chống đỡ

được. Để nàng nói ra sự thật, bọn họ không tiếc làm thần trí của nàng rối loạn, còn nàng, nhất định phải duy trì sự tỉnh táo một cách tuyệt đối.

“Trọng Tử!” Có người thấp giọng gọi nàng.

“Mộ sư thúc?” Trọng Tử nheo mắt nhìn, lát sau mới nhận ra đó là ai.
“Tần sư huynh!”

Tần Kha ngồi xổm xuống, thò một cánh tay qua song sắt.

Trọng Tử cố ngồi dậy, nửa quỳ nửa ngồi kéo cánh tay hắn, cố nén dòng nước mắt đang chực tuôn trào. “Sao sư huynh lại vào được đây? Mẫn tiên tôn có biết không?”

Tần Kha cầm bàn tay bé nhỏ của Trọng Tử, chỉ cảm thấy tay nàng gầy trơ xương, trong lòng vô cùng đau xót, vội truyền linh lực cho nàng. “Có thể chịu nổi không?”

Trọng Tử thấp giọng nói: “Đa tạ sư huynh đã thương xót Trọng Tử, muội không sao, Mộ sư thúc đã ban thuốc cho muội rồi.”

Tần Kha im lặng giây lát rồi hỏi: “Việc này rốt cuộc có liên quan gì tới muội không?”

“Muội không hề muốn giết Vân tiên tử!” Đầu Trọng Tử đau như muốn nứt toác. “Muội thực sự không biết gì hết.”

Từ khi bị giam cầm đến giờ, ai cũng hỏi nàng những câu như thế này: “Tại sao lại lên Tử Trúc Phong? Có phải Vân tiên tử bị nàng giết không? Vì sao nàng lại ở hiện trường? Nàng rốt cuộc đã làm gì?”

Còn nàng, trước sau chỉ có một câu trả lời: “Không biết.”

Nàng không hề nói sai, đúng là nàng không nhớ rõ, chỉ nhớ khoảnh khắc nằm trong lòng Yên Chân Châu mà thiếp đi, sau đó chẳng biết gì hết. Khi tỉnh lại, nàng đã không còn ở trong phòng trên Ngọc Thần phong nữa mà đã về Tử Trúc phong, đứng trên điện Trọng Hoa, ngay trước mặt là xác của Trác Vân Cơ. Nàng ấy đã chết dưới một sát chiêu tầm thường nhất của Tiên môn.

Thứ duy nhất nàng nhớ được là giọng nói như mê hoặc ấy lớn vồn trong đầu nàng.

“Muội không hiểu sao muội lại quay về Tử Trúc phong.” Trọng Tử giật giật tóc, lẩm bẩm nói. “Muội chỉ biết là trong giấc mơ có một người đã nói gì đó với muội, sau đó muội không còn nhớ gì nữa.”

Tần Kha lập tức truy hỏi: “Hắn đã nói gì với muội?”

Giọng nói kỳ quái đó đã nói gì nhỉ? Trọng Tử cắn chặt môi, không lên tiếng.

Nó đã khích bác nàng: “Nếu không phải vì Trác Vân Cơ thì sao chàng có thể đuổi người đi...”

Nó dụ dỗ nàng: “Luân thường là cái thá gì, sư đồ thì có liên quan gì, chỉ cần người nghe lời ta, chàng nhất định sẽ yêu mến người!”

Nó xúi giục nàng: “Đi tìm Trác Vân Cơ, giết chết nàng ta, chàng sẽ là của người!”

...

Đương nhiên là nàng không muốn nghe theo, Vân tiên tử có ơn cứu mạng với nàng, Trọng Tử nàng nếu ngay cả một chút lương tâm cũng không có thì quả thật đã phụ lòng giáo huấn của sư phụ mất rồi, không

xứng đáng làm đồ đệ của chàng nữa! Huống chi Vân tiên tử là người mà chàng thích, chỉ cần lý do này, nàng đã không có đủ can đảm để ra tay rồi.

Vấn đề là, nàng có thể đảm bảo lúc tỉnh táo nàng sẽ không bao giờ làm việc thất đức đó, nhưng chính nàng cũng không thể chắc chắn lúc không tỉnh táo sẽ gây ra những chuyện động trời gì.

Đây là một vấn đề hết sức mơ hồ, muốn điều tra rõ ràng cũng dễ dàng thôi, nhưng trước mặt đám người Mẫn Vân Trung, làm sao nàng dám nói ra những việc này?

Đêm đó, Yên Chân Châu đã khiến nàng tỉnh ngộ. Suy nghĩ của nàng thực ra rất đơn giản, đó chẳng qua chỉ là sự yêu thích đơn thuần, sự buông thả đơn thuần, đơn thuần cho rằng một mình nàng gánh chịu hậu quả là đủ mà không nghĩ việc này sẽ mang tới cho sư phụ bao nhiêu rắc rối và hệ lụy, người khác sẽ nhìn sư phụ thế nào. Nếu để sư phụ biết được, đồ đệ mà người nhọc công dạy dỗ, che chở lại có suy nghĩ trái với luân thường đạo lý như vậy chẳng qua cũng chỉ là thứ vô liêm sỉ, người sẽ cảm thấy thế nào?

Trọng Tử cup mắt, nói: “Muội không nhớ rõ.”

“Muội suy nghĩ cẩn thận một chút, có lẽ đây chính là manh mối để trả lại danh dự cho muội đấy!” Tần Kha nắm chặt bàn tay gầy guộc của nàng, động viên: “Mẫn tiên tôn dùng hình tra tấn muội cũng là bất đắc dĩ, đốc giáo thật lòng muốn tha mạng cho muội, nếu muội có thể nói ra sự thật, họ nhất định sẽ tin tưởng muội.”

Trọng Tử chỉ rung rung nước mắt, lắc đầu.

Sư phụ đã từng nói, trong quá trình tu hành, chỉ cần một khắc nào đó trong lòng nảy sinh khúc mắc thì đều có khả năng dẫn dụ tâm ma xuất hiện. Nàng có tà niệm với sư phụ, đổ kỵ với Vân tiên tử, giọng nói kia rất có thể là bóng ma trong lòng nàng, phải tra xét thế nào đây? Có thể người giết Vân tiên tử đúng là nàng.

Tần Kha chỉ nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng nói: “Ở đây không còn ai khác, nếu muội tin tưởng sư huynh thì hãy kể lại cho sư huynh nghe từ đầu tới cuối... Quả thật muội không nhớ rõ ư?”

Bị Tần Kha nhìn ra sự hốt hoảng của mình, Trọng Tử quay mặt đi, nói: “Muội không nhớ rõ.”

Huyết mạch trên người nàng đang có sự biến đổi, rõ ràng là nàng đang nói dối. Tần Kha đột nhiên nổi giận, mắng: “Chuyện đã tới nước này mà còn muốn giấu giếm, hậu quả thế nào muội là người gánh chịu hết! Tôn giả đã quyết định giao muội cho Thanh Hoa cung toàn quyền xử lý rồi, muội còn trông cậy tôn giả tới cứu muội sao?”

“Xin lỗi! Tần sư huynh! Xin lỗi...” Trọng Tử nắm chặt bàn tay Tần Kha, khóc lóc van xin: “Huynh không cần phí công sức vì muội nữa, muội... không sợ gì hết.”

Tần Kha không quan tâm tới nàng nữa, đứng dậy, xoay người bước đi, đi được vài bước liền dừng lại, nói: “Muội còn cần gì nữa không?”

“Sư huynh có thể sử dụng Tịnh thủy chú không?” Thuật pháp tạm thời không thể thi triển, cả người dơ bản, không thể như vậy mà đi gặp sư phụ lần cuối được.

Bị oan mà không nói ra, giờ còn quan tâm tới những việc này! Về mặt Tần Kha như đông cứng lại, quả thực hẳn không biết phải nói gì.

Lạc Âm Phàm đã tỏ rõ thái độ với sự việc này, mọi người lại hồi hộp dõi ánh mắt về phía Thanh Hoa cung.

Nam Hoa chủ động giao người, về mặt đạo lý thì không còn trở ngại gì nữa, thế nhưng suy cho cùng, việc này ít nhiều cũng gây mất hòa khí giữa

hai phái. Dù sao con bé này cũng có thân phận vô cùng đặc biệt, nhưng nếu bỏ qua không truy xét thì lại có lỗi với muội muội đã chết của mình. Việc này thật sự quá nhạy cảm, bởi vậy cung chủ Trác Diệu vẫn chưa đích thân ra mặt, chỉ để con trai mình là Trác Hạo tới Nam Hoa, còn việc xử lý thế nào thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Lạc Âm Phàm đứng trước Tử Trúc phong, hướng mặt về phía vách núi, không nhìn rõ vẻ mặt chàng, bóng lưng chàng nhìn cô quanh đến đáng sợ.

“Tần Kha bái kiến tôn giả!”

“Nếu là cầu xin cho Trọng Tử thì người không cần nói nhiều làm gì.”

“Vãn bối chỉ hỏi một câu, tôn giả có thật là không tin muội ấy không ạ?”

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: “Sự thực và lòng tin vốn chẳng liên quan gì tới nhau.”

“Đó là lý do tôn giả giao muội ấy cho Thanh Hoa toàn quyền xử lý sao?”

“Con bé là đệ tử của Trọng Hoa cung, xử lý như thế nào là do ta quyết định.”

“Đã từng giết nhầm một người, giờ ngay cả một đồ đệ khác mà tôn giả cũng không tha sao? Trong toàn bộ tiên giới này, ngoài tôn giả, vãn bối chưa từng thấy vị sư phụ nào chỉ vì giao tình bấy lâu nay mà để đồ đệ gánh tội thay sư phụ.” Tần Kha nắm chặt tay thành nắm đấm, xoay người rời đi.

Lạc Âm Phàm vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích, giống như đã biến thành tảng đá.

Trên Ngọc Thần phong, Trác Hạo mỉm cười, gập cây quạt giấy lại, bước đến phía trước chiếc bàn đá.

Trên bàn đá bày sẵn quả tiên và rượu nồng, Tần Kha từ lâu đã ngồi phía đối diện, chờ Trác Hạo tới.

Trác Hạo ngồi xuống, nói: “Lần này Tần sư huynh đích thân mời khách, thật là có lòng.”

Tần Kha không nói gì, cầm bình rượu, rót cho Trác Hạo một chén đầy.

“Đó là cô cô của ta.” Trác Hạo nhìn chén rượu kia, chậm rãi nói. “Tính tình cô cô ta huynh cũng biết rồi đấy, cả đời làm nghề y, cứu nhân độ thế, từ bi bác ái, cả tiên giới và nhân gian đều hết lòng tán dương, giờ lại chết một cách quá bất công, ta không thể không đòi lại công bằng cho cô cô.”

“Ta hiểu, việc này đúng là làm khó cho huynh.” Tần Kha trầm mặc giây lát, tỏ vẻ xấu hổ rồi nói: “Chỉ hi vọng Trác huynh có thể hạ thủ lưu tình, giữ lại cho muội ấy một chút tàn hồn.”

Trác Hạo nhìn thẳng vào Tần Kha, nói: “Cô cô của ta đến hồn phách còn không tồn tại thì sao?”

“Muội ấy không có lý do gì để hãm hại Vân tiên tử, huống chi Vân tiên tử lại là ân nhân cứu mạng của muội ấy, huynh đã từng gặp bao nhiêu người, cũng đã từng gặp qua muội ấy rồi nên chắc cũng hiểu tính tình của muội ấy.”

“Ta cũng thấy chuyện này có điểm kỳ quái, nhưng có nhiều người không thể chỉ nhìn bằng mắt thường mà đoán được tính cách. Ý huynh là, tôn giả đã xử oan cho đồ đệ của mình ư?”

“Sự việc này không phải là chưa từng xảy ra.”

Trác Hạo nhìn Tần Kha hồi lâu, đẩy chén rượu lại, nói: “Huynh hiếm khi mở lời nhờ vả ai, dựa vào giao tình bấy lâu nay của chúng ta, ta cũng không nên cự tuyệt, nhưng huynh biết đấy, những chuyện trọng đại như thế này, ta cũng có chút khó xử.”

Tần Kha im lặng.

“Muội ấy có vẻ giống Trọng Tử trước đây nhưng đáng tiếc là không phải.” Trác Hạo đứng lên, vỗ vai Tần Kha, nói tiếp: “Huynh đã cố gắng hết sức rồi.”

“Phẩm hạnh của muội ấy, ta rõ hơn cả, trong Tiên môn có gian tế, Nam Hoa đã xử oan cho một người, không thể lại có thêm người thứ hai nữa.”

“Trên đời này còn thiếu những án oan sao? Huynh nên nhìn nhiều rồi sẽ quen thôi.”

Rời khỏi Ngọc Thân phong, Trác Hạo đến thẳng ngọn núi cao nhất của Nam Hoa, khi bước lên hành lang, hấn dừng bước, nghiêng người ngắm nhìn khu rừng trúc tía trải dài bát ngát trên Tử Trúc phong.

Dung mạo, lời nói và hành động không hề giống chút nào nhưng trong lúc vô ý lại biểu lộ nét gì đó rất giống người ấy.

Trong đêm mưa tuyết dày đặc ở Thiên Sơn, tiểu cô nương đã khẽ nói với hấn câu: “Xin lỗi”, càng khiến hấn thêm hoài nghi, nàng nói câu xin lỗi đó là... Chẳng lẽ Tần Kha căng thẳng cũng là vì lẽ đó?

Có lẽ nên điều tra một chút cho thỏa đáng.

Trác Hạo rời mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Biết điều tra cái gì nữa đây? Điều tra ra rồi thì sao? Người đã mất có thể quay về được ư? Đường đường là một tôn giả mà cũng bỏ được đồ đệ của mình, tự tay giết chết nàng ấy thì sao có thể cứu người thứ hai đây? Mà đồ đệ của người khác thì liên quan gì tới hắn? Cứu nàng thì hắn được lợi lộc gì? Chỉ tự tìm đến phiền phức mà thôi!

Bất giác bàn chân không còn đi lên ngọn núi cao nhất nữa mà chuyển hướng, đi về phía Ma Vân phong.

Trác Hạo giật mình, sau đó cười phá lên.

Ở Nam Hoa này, có thể thi triển thuật pháp mà không để ai phát hiện, còn có thể vây hãm Trác Hạo hắn, ngoài người ấy ra thì còn là ai nữa đây?

“Năm đó có từng hao tổn tâm trí vì đồ đệ như vậy đâu chứ?” Hắn mở chiếc quạt giấy xếp trên tay, phẩy nhẹ, thản nhiên bước trên con đường nhỏ, nói: “Vãn bối xin vâng lệnh mà đi xem xét ngay đây.”

Tiên ngục bên này vô cùng tĩnh lặng, đúng lúc Mẫn Vân Trung có việc phải đi ra ngoài, hai nữ đệ tử cai ngục nhận ra Trác Hạo, không hề ngăn cản, dù sao thì vài ba ngày nữa Trọng Tử cũng phải giao cho Thanh Hoa cung toàn quyền xử lý.

Bước từng bước xuống bậc thềm đá, tiên ngục bốn bề đều bị bóng tối bao phủ, có một thiếu nữ đang dựa người vào song sắt, cơ hồ như đang ngủ say. Lúc nhìn rõ dung nhan ấy, Trác Hạo không khỏi giật mình. Không phải vì gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đó, cũng không phải vì những vết roi in hằn trên người nàng, mà là trên cơ thể mỏng manh của thiếu nữ này có một cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Một luồng sáng ngũ sắc xoay chuyển quanh người nàng, rõ ràng đây là Kim tiên phong ấn. Người bình thường thì cần gì phải phong ấn? Bên trong đang ẩn giấu điều gì sao?

Vốn tưởng rằng ai đó dẫn dụ hắn tới đây là để cho hắn nhìn thấy thảm cảnh của Trọng Tử mà mở lòng thương hại, nhưng xem ra điều người đó thực sự muốn là để hắn biết bí mật về cái phong ấn này.

Trác Hạo định thần, nhanh chóng gập cây quạt lại, đến gần song sắt, nhú mày nhìn thật kĩ. Mắt thần bỗng mở to, linh khí bên trong cơ thể thiếu nữ đó cực kỳ yếu, có lẽ do phải thụ hình nên linh khí đã gần cạn kiệt, nhưng điều khiến người khác không ngờ tới đó là, trong gân mạch chạy dọc cơ thể nàng, ngoại trừ linh khí của đất trời, còn có một luồng khí màu đen đang không ngừng chuyển động.

Trong nháy mắt, phong ấn và luồng khí màu đen đó đều biến mất. Đó là cái gì vậy? Trác Hạo như hít phải một luồng khí lạnh, lùi lại phía sau vài bước mới miễn cưỡng đứng vững, cả người như đông cứng, quả thực hắn không thể tin vào những gì mình vừa thấy.

Sát khí! Chính là sát khí!

Thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy rất xấu, những vết thương in hằn trên đó lại rõ rệt, mơ hồ vẫn còn vẻ ương bướng tinh nghịch của năm đó.

Là nàng! Đúng là nàng rồi! Hắn nhanh chân bước lên phía trước, ngồi xổm trước song sắt, đưa một cánh tay tới như muốn chạm vào nàng, ngay một khắc trước khi chạm được vào nàng, cánh tay kia lại rút về, nắm chặt lấy song sắt.

Cảm giác mừng rỡ đến điên cuồng trong phút chốc đều biến thành nỗi bi thương vô hạn, dường như hắn muốn trốn chạy khỏi đây.

Trọng Tử, Tinh Xán, đồ đệ thứ hai, sự nâng niu, chiều chuộng của tôn giả, tất cả đều đã có câu trả lời thỏa đáng!

Vậy người nói cho hắn biết bí mật này là có ý gì đây? Cầu xin hắn tha thứ cho nàng ư? Thế nhưng đối với hắn, tất cả những việc này còn ý

nghĩa gì nữa?

Mấy chục năm trước, hắn đã trơ mắt nhìn nàng chết thảm, cũng không có cách nào để xoay chuyển vận mệnh của đất trời. Mười mấy năm sau, lúc cuộc sống của hắn trở nên rối tinh rối mù thì lại có người đột nhiên nói cho hắn biết, tất cả những chuyện này chỉ là một trò chơi, người đã chết thực ra chưa chết, tất cả những người còn sống đều bị lừa gạt, thiếu nữ ở ngay trước mặt này chính là cô bé năm xưa, người mà hắn yêu chân thành, say đắm nhất suốt quãng đời niên thiếu, người mà hắn đã dốc lòng muốn bảo vệ, là “tiểu nương tử” của hắn?

Hắn thà không biết gì hết, không nhìn thấy gì hết!

Tất thấy những việc này là do ai tạo nên?

Tay Trác Hạo nắm chặt cây quạt giấy khiến nó trong nháy mắt biến thành tro tàn.

Hóa ra, một đấng tối cao tôn quý trong Tiên môn, một người vì lẽ công bằng mà vô tình như vậy cũng biết nói dối, biết lừa gạt người khác! Việc này mà lan truyền ra ngoài thì còn ai tin tưởng người nữa, người đã bõn cọt toàn bộ tiên giới rồi!

Mang trong mình sát khí trời sinh, là ký chủ kế tiếp của Ma kiếm, nguy hiểm thế nào kia chứ! Lúc đích thân tôn giả giết chết nàng, rất nhiều người đã thờ phào nhẹ nhõm, có ai nghĩ tới ngày hôm nay đây?

Người luôn được ủng hộ và chú ý nhất tiên giới, tự cho là mình có thể định liệu được tất cả, giờ lại tiết lộ bí mật này cho hắn, không tiếc từ bỏ thân phận tôn quý của mình mà nhờ hắn giúp đỡ. Lần này tôn giả đã tính toán chuẩn xác, đúng là Trác Diệu không ra mặt mà cho con trai mình là Trác Hạo đến Hoa Nam giải quyết vụ việc, tính toán đúng việc Trác Hạo vẫn chưa quên được Trọng Tử, thế nhưng hắn đâu dễ dàng thừa nhận sự thật này như thế chứ?

Sát khí dù có luân hồi chuyển kiếp thì vẫn không thể tiêu tan, vậy mà còn dám để nàng sống, che giấu giúp nàng, có thật người không hề sợ lời tiên đoán “tam thế thành ma” kia? Một ngày kia, bỗng nhiên Thiên ma xuất hiện, đại nạn lại xảy ra khắp lục giới, tôn giả sẽ là kẻ đồng lõa! Lúc gặp chuyện không may lại lựa chọn sự im lặng, không muốn điều tra rõ ràng, để cho nàng ngốc nghếch mà bị hàm oan, là do người sợ có người sẽ phát hiện ra sát khí trời sinh bên trong cơ thể nàng, còn sợ bản thân thật sự đã phạm phải sai lầm, muốn mượn người khác lo liệu giúp mình?

Trác Hạo chậm rãi đứng lên, từ từ lùi dần về phía sau, khẽ buông một tiếng cười lãnh đạm, lão đảo bước ra khỏi cửa tiên ngục.

Chương 41: Hành hình

Trong tiếng xào xạc của những tán cây lay động trước gió, không ai nghe rõ tiếng linh chung đang ngân vang, hiếm khi thấy trên Nam Hoa nổi đông tố thể này, sấm chớp âm ì, mưa trút xối đất xối cát, tựa như muốn cuốn trôi mười hai ngọn núi Nam Hoa vậy, nhưng mưa không hề trút được xuống thông thiên môn.

Nước mưa bị một vật chắn vô hình ngăn lại, trên thạch đài thông thiên môn, ngôi vị trí chính giữa là Minh cung chủ của Trường Sinh cung được mời đến đây để làm nhân chứng, chương giáo Nam Hoa Ngũ Độ ngồi phía bên trái Minh cung chủ và vài vị tôn giả ngồi phía đằng sau, ngôi phía dưới cùng là Mộ Ngọc, Tần Kha đeo trường kiếm đứng bên cạnh. Bên phía Thanh Hoa Cung, Trác Hạo thay mặt phụ thân đến dự, ngôi phía bên phải Minh Cung chủ, người ngồi ở vị trí thứ hai là phu nhân của hắn – Mẫn Tố Thu, tiếp theo là hai vị trí lão tiên tôn của Thanh Hoa cung.

Dưới thạch đài, còn có mấy nghìn đệ tử Nam Hoa đang nín thở chờ xem vụ xét xử này.

Ngu Độ và Minh cung chủ nói rõ lý do của buổi xét xử này bằng hai câu rồi buông tiếng thở dài nã ruột, mọi ánh mắt đều nhìn xoáy vào Lạc Âm Phàm, chỉ thấy chàng ngồi ngay ngắn, không nói một lời, vậy nên ai cũng thấy bất tiện khi phải mở miệng trước.

Trác Hạo đã đổi một cây quạt khác, nhìn ngó xung quanh rồi nói: “Không còn nhiều thời gian nữa, mau chóng kết thúc đi!”

“Cũng phải, giờ ta sẽ giao lại nghiệp chương này cho Trác thiếu cung chủ toàn quyền xử lý!” Ngu Độ gật đầu, liếc nhìn Mẫn Vân Trung.

Mẫn Vân Trung lập tức hạ lệnh: “Mang tên nghịch đồ đó ra đây!”

Trong chốc lát, có hai nữ đệ tử đưa Trọng Tử cười mây bay tới.

Mấy ngày nay không còn bị tra tấn, sắc mặt của Trọng Tử có vẻ đã khá hơn một chút, nàng cũng đã có thể tự đi lại, chỉ có dung nhan là hơi tiều tụy, gầy đến đáng thương, tuy thuật pháp của nàng bị phong bế nhưng để tỏ thành ý với Thanh Hoa cung, chân tay nàng vẫn bị trói bằng xích tiên.

Bước tới trước hình đài^[1], Trọng Tử im lặng quỳ xuống.

[1] Hình đài: đài hành hình.

Ngu Độ tỏ vẻ hồ thẹn, nói: “Xảy ra những việc này, Nam Hoa thật sự không còn mặt mũi nào để gặp Trác cung chủ, giờ xin giao lại nghiệp chương này cho quý phái, tùy Trác thiếu cung chủ xử lý.”

Trác Hạo gập gập cây quạt giấy lại, đặt ngay ngắn lên chiếc bàn đôi diện, bình tĩnh quan sát thiếu nữ đang quỳ trước hình đài.

Dung nhan mặc dù đã thay đổi nhưng vẫn còn vẻ ngây thơ, ngốc nghếch ấy, cũng không biết phải mở miệng mà biện bạch, còn nói là không liên quan gì tới nàng ấy sao?

“Ngươi có lời nào muốn nói không?”

Trọng Tử cúi gằm mặt, lắc đầu.

Mẫn Vân Trung thầm thở phào, nhẹ nhõm, nói lỏng bàn tay đang cầm Phù Đồ Tiết. Theo ý kiến chủ quan của ông, nếu tên nghiệp chướng này có bất cứ lời nói không thích hợp nào trước mặt mọi người, ông sẽ bất chấp tất cả, giải quyết trước rồi nói sau: “Người đã ở đây rồi, Trác thiếu cung chủ hà tất phải hỏi nhiều? Mau hành hình đi!”

“Cô cô ta chết một cách kỳ lạ, ta phụng mệnh phụ thân đến đây xử lý, cũng không được hỏi cho rõ ràng sao?” Trác Hạo cau mày, nhìn bàn tay đang nắm Phù Đồ Tiết của Mẫn Vân Trung. “Chẳng lẽ Mẫn tiên tôn có điều gì không muốn ta biết?”

Đến kẻ ngốc cũng nghe ra ý tứ trong lời nói đơn thuần này, gương mặt già nua của Mẫn Vân Trung bỗng trở nên tái mét.

Mẫn Tô Thu tức giận nói: “Chàng nói năng lỗ mãng với đường tổ phụ^[2] như vậy là có ý gì?”

[2] Đường tổ phụ: ông.

Trác Hạo sa sầm nét mặt, nói: “Ta thay mặt phụ thân đến đây xử án, ở đây tuyệt nhiên không có đường tổ phụ nào cả, lúc này chuông giáo và các tiên tôn đều ở đây, há lại để một nữ nhân nói xen vào ư? Thật khiến người khác chê cười gia phong của Thanh Hoa ta, còn không mau im miệng cho ta!”

Mặt Mẫn Tố Thu đỏ bừng. “Chàng...”

Thấy đưa cháu gái mà mình hết mực yêu thương bị khinh bỉ, Mẫn Vân Trung muốn nổi giận nhưng lại sợ làm thế chỉ khiến quan hệ vợ chồng của cháu gái xấu đi, bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, giơ tay ngăn Mẫn Tố Thu đừng nói nữa, rồi cười lạnh một tiếng, nói: “Ta đường đường là đốc giáo của Nam Hoa, sống trên đời quang minh, chính trực, chẳng lẽ lại sợ một văn bồi hay sao? Trác thiếu cung chủ muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi!”

“Như thế mới tốt!” Trác Hạo ngồi thẳng dậy, nhìn Trọng Tử, nói: “Tại sao ngươi lại hại người?”

Trọng Tử lắc đầu.

“Là ngươi đã giết cô cô ta?”

“Ta không biết.”

Trác Hạo rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt Trọng Tử, lấy cán quạt nâng cằm nàng lên, động tác ngả ngón này khiến mọi người ai nấy đều lắc đầu ngao ngán, vị thiếu cung chủ này quả nhiên danh bất hư truyền, bản tính phong lưu đã ngấm vào máu rồi.

Trọng Tử cũng cảm thấy bất ngờ, đương nhiên là trước mắt bao người, nàng không sợ hấn sẽ gây ra chuyện gì lỗ mãng, liền thấp giọng khuyên nhủ: “Trọng Tử chỉ là một kẻ sắp chết, nhưng Trác thiếu cung chủ thay mặt lệnh tôn đến đây, thân phận giữa chúng ta không giống nhau, nhất cử nhất động của thiếu cung chủ lúc này đều liên quan đến Thanh Hoa cung, thiếu cung chủ nên cẩn thận, tránh để người đời dị nghị.”

“Hiếm khi thấy ngươi vì ta mà nhọc công suy nghĩ đây nhỉ?” Hàng lông mày liễu mác của Trác Hạo nhướng lên, toát ra vẻ cợt nhả. “Người đã chết

là cô cô của ta, ta ở đây là muốn tìm hung thủ để báo thù, rốt cuộc hung thủ có phải là người không?”

Trọng Tử lập tức nhìn về phía Tần Kha, do dự.

Ngu Độ bỗng lên tiếng, ngữ khí vô cùng ôn hòa nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm vốn có: “Su phụ người đã khổ công dạy dỗ người nên người, ngay cả khi người phạm tội lớn, y cũng không có ý trục xuất người ra khỏi sư môn, nếu người còn có lương tri thì phải thành thật khai báo, không được nói bừa, bôi nhọ sư môn.”

Trọng Tử khẽ rùng mình, nói: “Xin chường giáo yên tâm, Trọng Tử đã hiểu rõ rồi.” Sau đó nàng trấn tĩnh lại rồi quay sang phía Trác Hạo, nói: “Trọng Tử không còn lời nào để nói nữa, Trác thiếu cung chủ có thể xử lý được rồi.”

Trác Hạo im lặng.

Quả nhiên nàng vẫn như vậy, vì sư môn mà gánh chịu bao nỗi oan ức, một người như thế sao có thể nhẫn tâm giết người được chứ?

Mẫn Tố Thu thấy thế thì ngấm ngấm siết chặt hai tay, móng tay gần như đâm sâu vào từng thớ thịt. Vì người chồng đang đứng trước mặt này mà nàng ta đã hận Trọng Tử trước đây đến cực điểm, bây giờ nàng ta càng không có chút thiện cảm nào với Trọng Tử của hiện tại, nàng ta cố kìm nén cơn tức giận, quay sang hai vị trưởng lão của Thanh Hoa mà nháy mắt ra hiệu.

Hai vị trưởng lão đó cũng biết hành động của Trác thiếu cung chủ nhà mình thật bẽ mặt, bèn liếc nhìn nhau, một vị trong số đó ho khan vài tiếng rồi nói: “Cô bé đó đã nhận tội rồi, thiếu cung chủ không cần hỏi lại nữa, chỉ bằng xử lý nhanh một chút.”

Mẫn Tố Thu dịu dàng khuyên nhủ: “Chàng chỉ đang mềm lòng thôi, sợ nàng ta bị hàm oan, nhưng chính nàng ta đã không còn gì để nói, xem ra không phải là giả vờ, sao không nhanh chóng kết thúc việc này đi, thiếp và chàng còn quay về bầm báo với phụ thân.”

Trác Hạo gật đầu, lùi về phía sau vài bước: “Được thôi!”

Mẫn Tố Thu lập tức quay sang một vị trưởng lão khác, nói: “Mời trưởng lão đại diện hành hình.”

Trưởng lão kia đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước hình đài, rút kiếm ra.

Trác Hạo quay sang nhìn Lạc Âm Phàm, thấy chàng vẫn như trước, không hề nhúc nhích, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng thì cười nhạt một tiếng, xoay người rút nửa thanh kiếm ra, nửa còn lại vẫn nằm trong vỏ: “Vẫn là ta nên tự tay xử lý thì hơn, mau lui ra!”

Vị trưởng lão kia nghe lời, lui về chỗ ngồi của mình, Trọng Tử đang quỳ rạp trên mặt đất bỗng lên tiếng: “Thiếu cung chủ có thể chờ một lát được không? Trọng Tử còn muốn nói hai câu nữa.”

Trác Hạo ra hiệu cho nàng nói.

“Trọng Tử cầu xin sư phụ quay về Tử Trúc phong.”

Trọng Tử cúi rạp người xuống mặt đất, dập đầu.

Năm năm bao bọc, che chở, năm năm dưỡng dục, cái chết của sư tử đã khiến chàng áy náy đến tận bây giờ, sao nàng có thể để chàng phải chứng kiến thêm cảnh này? Đối với chàng, đối với nàng, việc này quá tàn nhẫn.

Nghe Trọng Tử nói vậy, Minh cung chủ cũng vội vàng quay sang nhìn Lạc Âm Phàm, nói: “Tôn giả... tránh đi được không?”

Lạc Âm Phàm không đáp, cũng không có bất cứ động tĩnh gì, hành động này đã thể hiện thái độ và câu trả lời của chàng.

Ngu Độ thở dài, nói: “Hành hình đi!”

[©STENT](#)

“Tôn giả đúng là đã thu nạp một đệ tử giỏi!” Trác Hạo bật cười một tiếng, lùi về phía sau hai bước, giơ cánh tay trái lên.

Hải chi diễm, sát chiêu của Thanh Hoa, những ngôi sao nhỏ li ti, sáng lấp lánh bỗng tràn ngập bầu trời, nhưng mọi người không hề cảm thấy chút sát khí nào, chỉ có cảm giác tuyệt đẹp, đẹp đến đau lòng, như những tơ liễu lưa thưa bay lả tả trong tiết cuối xuân, lại như những ánh sáng lập lòe của muôn vạn con đom đóm trong đêm hè mát rượi.

Xích tiên trong phút chốc được tháo bỏ, toàn thân đau nhức từng cơn, cuối cùng Trọng Tử nhân cơ hội đó ngẩng mặt ngắm nhìn con người đang ngồi phía trên kia.

Con người đen láy, không biết đang vui hay buồn, vẻ mặt hờ hững, giống hệt cảm giác lúc nàng gặp chàng lần đầu tiên.

Nhưng nàng sẽ không bị chàng đánh lừa, chắc chắn là chàng đang rất thất vọng và đau lòng. Đau lòng vì cái chết của Trác Vân Cơ, tiên tử mà chàng yêu, bị chết oan uổng ở Nam Hoa. Còn với nàng, đồ đệ nghiệp chướng này, chắc chàng vừa thất vọng vừa tức giận, có lẽ cũng có một chút đau lòng vì dù sao chàng cũng đã yêu thương nàng như vậy, hôm nay lại phải trơ mắt nhìn nàng bị hành hình.

Nàng không sợ chết, chỉ cảm thấy không cam lòng, cái chết của Trác Vân Cơ, đến một câu trả lời chính xác nàng cũng không thể có, chắc chắn chàng rất muốn biết.

May là, nàng vẫn giữ được dáng vẻ xinh đẹp trước lúc chết, không đến mức quá khó coi. Trọng Tử quay mặt nhìn Trác Hạo, muốn tạ ơn hắn nhưng khi chạm vào ánh mắt hắn, chỉ thấy trong đôi mắt sâu kia ẩn chứa một nụ cười cô đơn đến cùng cực.

Trong nháy mắt, những ánh sáng màu lam tan biến, hình đài tĩnh lặng như tờ.

Trên đài, thiếu nữ đang oằn mình nghiêng ngả, vô cùng yếu ớt, nguyên thân từ từ phân tán. Chúng đệ tử đứng ở bên dưới sững sờ, Tần Kha ở bên cạnh lộ vẻ cảm kích, bàn tay nắm Bát Hoang kiếm dần buông lỏng.

Phát hiện có điều gì không ổn, hai vị trưởng lão của Thanh Hoa cung lên tiếng: “Thiếu cung chủ?”

Trác Hạo không trả lời, đôi mắt dán chặt vào người đang co quắp trên hình đài.

Hồn phách bị tổn hại, tựa như muốn ngắt đi nhưng đây rõ ràng không phải là kết quả mọi người dự liệu, Trọng Tử kinh ngạc, cố gắng hết sức ngẩng mặt nhìn hắn.

“Thanh Hoa cung đã xử lý xong!” Hắn không nhìn nàng nữa, quay đi chỗ khác, khẽ phui ống tay áo. “Những việc còn lại giao cho Trọng Hoa tôn giả xử lý nốt.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người có mặt ở đây, bao gồm Minh cung chủ của Trường Sinh cung, đều ngậy người.

Mẫn Tố Thu đứng phất dậy, lớn tiếng nói: “Chàng hồ đồ rồi sao? Đó là cô cô thân thiết của chàng, khi trở về biết ăn nói thế nào với phụ thân đây?”

Cây quạt giấy lại được xòe ra, Trác Hạo không thèm để ý tới ai nữa, bước xuống bậc thềm, cứ thế đi thẳng xuống núi.

Bóng lưng lẻ loi, cô độc chợt biến mất giữa cơn cuồng phong bão táp phía ngoài Kinh Thiên phong.

Phía sau dấy lên tiếng bàn tán xôn xao.

Trưởng bối chết một cách oan ức, hấn lại xử lý qua loa, đại khái, dễ dàng buông tha cho hung thủ. Nhưng cũng có rất nhiều người cho rằng, hấn làm vậy là muốn giữ thể diện cho Lạc Âm Phàm. Nữ đệ tử này trên danh nghĩa là đệ tử của Nam Hoa phái, nhưng theo giao tình của hai phái mà nói thì cũng chưa đủ để nương tình, nhưng dù sao nàng cũng là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, hơn nữa ai cũng biết chàng trước nay đối xử với đồ đệ vô cùng chiều chuộng, thương yêu, chủ động giao nàng cho Thanh Hoa cung xử lý chẳng qua chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi.

Thấy Trác Hạo lưu tình như vậy, Mẫn Tố Thu càng khẳng định hai người họ có chuyện gì đó không muốn cho ai biết, liền có cảm giác hận đến xương tủy. Đang định nói thêm thì trong lúc vô tình chợt thấy ánh mắt của Lạc Âm Phàm, con ngươi đen láy, bình tĩnh không gợn chút sóng, mơ hồ như hiểu rõ tất cả, lại nhớ đến Trác Hạo, sợ hấn đi tìm tiện nữ Chúc Cơ kia nên nàng ta vội vàng bái biệt Mẫn Vân Trung rồi đuổi theo.

Không ai ngờ tới sẽ phát sinh biến cố này, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều trở tay không kịp.

Minh cung chủ khẽ ho một tiếng, nói: “Nếu Thanh Hoa cung đã xử lý xong, thiếu cung chủ lại giao con bé cho tôn giả, như vậy tôn giả đưa con bé về trước đi!”

Từ “đưa về” nói ra rất khéo léo, mọi người đều quay sang nhìn Lạc Âm Phàm.

Mẫn Vân Trung lập tức nói: “Thanh Hoa đã tha mạng cho con bé, là Trác thiếu cung chủ từ bi, nhưng nghiệp chướng này là tội đồ của Nam Hoa, chiếu theo giáo quy của tổ sư, tội chết có thể miễn nhưng nếu để con bé quay lại Tử Trúc phong, e là khó có thể khiến người khác khâm phục.”

Nàng cũng từng có suy nghĩ này. Đúng là nàng không thể ở lại Tử Trúc phong được nữa, Ngu Độ nhìn Lạc Âm Phàm, nói: “Su đệ!”

“Đưa về tiên ngục!” Lạc Âm Phàm đứng đây.

Lần thứ hai bị ném vào tiên ngục tối tăm và lạnh lẽo, Trọng Tử bị thương nặng nên mê man bất tỉnh, may mà có Tần Kha, Yên Chân Châu và vài đệ tử tốt bụng khác mang thuốc đến cho nàng. Nàng nằm liệt gần hai tháng, bệnh tình mới dần có chuyển biến. Trong thời gian này, Mộ Ngọc không lui tới thăm nàng, sau đó nàng nghe nói là do Mẫn Vân Trung không cho phép, còn Tần Kha lại được phép lui tới chăm sóc Trọng Tử. Kỳ thực, đây cũng là một phần nương tình mà Mẫn Vân Trung dành cho Trọng Tử, ông ta cũng chỉ xem nàng còn bông bột, nhất thời hồ đồ nên mới nảy sinh những tham vọng không chính đáng, thấy Tần Kha đối xử với nàng khác hẳn những người khác, ông ta liền nhân cơ hội này, muốn nàng thay đổi lại tình cảm, cũng có thể xem như đây là đạo lý luyến tiếc người tài của Tiên môn.

Trọng Tử đương nhiên không biết những việc này, cho rằng ngày ấy nàng tìm được đường sống trong cõi chết giữa chốn hình đài là do Tần Kha đã xin tha mạng cho nàng. Nghĩ tới hấn tính tình kiêu ngạo, lần đầu tiên không ngại ngần đi cầu xin người khác như thế, Trọng Tử càng thấy lo lắng và hổ thẹn.

Về phần Trác Hạo, nàng chỉ gặp hấn có vài lần, vì sao hấn lại nhìn nàng bằng ánh mắt đó, e rằng đây cũng là vì sự tử, nếu người mà sự tử yêu là

hắn, chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.

Đáng tiếc, một thiếu nữ được một người yêu chiều, bảo vệ quá mức như vậy thì sao có thể thích người khác được chứ?

Người mà sư tỷ thích... Những câu nói đó của Âm Thủy Tiên có đúng không?

Trọng Tử dựa lưng vào tường, suy nghĩ mông lung.

Sự việc đã trôi qua khá lâu, tiên ngục không còn được canh chừng nghiêm ngặt như trước, hơn nữa thuật pháp của Trọng Tử đã bị phong bế, nàng không thể chạy trốn, Tần Kha lại nói giúp vài lời, những song sắt vây quanh cũng được thu lại, nhưng dù thế nàng vẫn còn cách sự tự do một quãng đường khá xa.

Bên tai bỗng vang lên tiếng bước chân, lát sau có người bước xuống những bậc thang bằng đá. Nhìn rõ người ấy là ai, Trọng Tử cũng đoán được nàng ta đến làm gì, chẳng qua vẫn phải tuân thủ lễ tiết của môn quy nên Trọng Tử liền đứng dậy, gọi một tiếng: “Sư tỷ!”

“Ta tới xem muội thế nào, các vết thương đã lành chưa?” Tư Mã Diệu Nguyên giả bộ thân thiết, sau đó nhìn ngó xung quanh, oán giận nói: “Sư muội bị trọng thương, sao có thể ở một nơi thế này? Tôn giả thật quá nhẫn tâm!”

Nàng ta vốn nói những lời này là để chế giễu, Trọng Tử thờ ơ, không có phản ứng.

Tư Mã Diệu Nguyên tiến đến, kéo cánh tay nàng, thở dài nói: “Ngày đó sư muội bái nhập Tử Trúc phong, được tôn giả coi trọng, bao nhiêu người ước ao chẳng được, ai ngờ có ngày lại xảy ra sự việc như thế này!”

Cổ tay đau nhức, gân mạch toàn thân bắt đầu nóng lên, dường như muốn nứt toác, khó chịu vô cùng, Trọng Tử biết nàng ta đang sử dụng ám chiêu, tiếc rằng lúc này thuật pháp của nàng đã bị phong bế, không thể phản kháng, đành cắn chặt răng, không thốt ra tiếng nào.

Tư Mã Diệu Nguyên liếc mắt, nói: “Su muội bị sốt ư?”

Trán đầm mồ hôi lạnh, Trọng Tử gắng hết sức để chịu đựng, thản nhiên nói: “Đa tạ sư tỷ đã chỉ giáo, sau này chương giáo xử lý ta tất sẽ đặt nhiều câu hỏi, khi đó nếu trên người ta có thêm vết thương mới, e rằng ta không thể trả lời vòng vo được.”

Tư Mã Diệu Nguyên cũng không cần phải giả bộ nữa, nói: “Phạm tội lớn tày trời như vậy, người nghĩ tôn giả có thể che chở cho người được hay sao? Nếu thật sự coi trọng người thì tôn giả đã không giao người cho Thanh Hoa cung toàn quyền xử lý, bây giờ người sống hay chết cũng chẳng có ai thêm quan tâm, người lấy danh nghĩa gì mà so đo với ta?” Tuy nàng ta nói như vậy nhưng cuối cùng cũng thả Trọng Tử ra.

Trọng Tử lùi về phía sau vài bước, dựa vào tường mới có thể đứng vững. “Sư tỷ đường đường là công chúa chốn nhân gian, thân phận vô cùng cao quý, sao Trọng Tử dám so bì? Những lời sư tỷ giáo huấn, Trọng Tử sẽ nhớ kỹ.”

Tư Mã Diệu Nguyên khinh miệt nói: “À, ta quên chưa nói cho người biết, vài ngày nữa người sẽ bị trục xuất tới băng lao dưới chân núi Côn Luân.”

Trọng Tử nghe thấy thế thì vô cùng sửng sốt.

Băng lao? Nơi giam giữ những đệ tử phạm tội ác tày trời và ma vương ư?

“Người hạ lệnh này không phải chương giáo mà chính là tôn giả.” Tư Mã Diệu Nguyên tỏ ra vô cùng đắc ý và sảng khoái. “Chương giáo và Mẫn tiên tôn vốn cũng cầu xin giảm nhẹ tội cho người nhưng chính tôn giả kiên quyết muốn đưa người đi.”

Thấy Trọng Tử không có phản ứng, Tư Mã Diệu Nguyên định nói tiếp thì phía sau bỗng truyền đến giọng nói của Tần Kha: “Diệu Nguyên?”

“Tần sư huynh!” Tư Mã Diệu Nguyên vội làm ra vẻ tươi cười, đi tới hành lễ với Tần Kha. Biết hẳn tới đây để thăm Trọng Tử, nàng ta càng căm ghét Trọng Tử. Thảo nào con nha đầu xấu xí này tuy lâm vào tình cảnh này mà vẫn còn mạnh miệng, hóa ra là nó ỷ vào Tần Kha! Không biết huynh ấy có nghe được những lời ban nãy hay không, Tư Mã Diệu Nguyên chỉ lạnh lùng dò xét, nói: “Nghe nói tôn giả muốn đưa Trọng Tử tới Côn Luân, muội sợ muội ấy đau lòng nên mới tới đây khuyên nhủ.”

Tần Kha chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta.

Tư Mã Diệu Nguyên cảm thấy chột dạ, nói thêm hai câu nữa rồi vội vàng rời đi.

Lúc này Tần Kha mới tới trước mặt Trọng Tử, kéo nàng lại gần, kiểm tra các vết thương trên người nàng, nói: “Cô ta vốn độc mồm độc miệng, muội không cần để ý. Sư phụ ta và Mẫn tiên tôn đều đang cầu xin tôn giả giúp muội, sự việc vẫn có thể thay đổi được.”

Trọng Tử lắc đầu, bất lực dựa vào lòng Tần Kha.

Nàng thật sự không dám có ý kiến gì với việc bị trục xuất tới Côn Luân. Cái chết của Vân tiên tử, tuy nàng không biết rốt cuộc có liên quan tới mình không nhưng đúng là nàng đã có lòng ghen tỵ và tâm ma, nàng không còn mặt mũi nào nhìn sư phụ nữa. Chính nàng đã hại chết người mà chàng yêu, nàng sẽ vĩnh viễn không còn được gặp lại chàng, không còn được gặp những người này nữa.

Tần Kha nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng mỏng manh của nàng, lát sau thấp giọng nói: “Sớm biết có ngày hôm nay thì ngày ấy ta đã thu nạp muội làm đồ đệ.”

Có những lời nói này, nàng còn cầu mong gì hơn đây? Mắt Trọng Tử đỏ hoe, nàng nói. “Su huynh đối tốt với muội như vậy là bởi vì sư tử sao?”

Những ngày qua, Tần Kha thường xuyên tới chăm sóc cho Trọng Tử, chẳng biết từ bao giờ hắn đã đối xử tốt với nàng, vượt xa mối quan hệ sư huynh, sư muội thông thường, nhưng chưa thể gọi là tình yêu, Trọng Tử ít nhiều cũng đã đoán được tâm tư của Tần Kha.

Tần Kha im lặng giây lát rồi nói: “Vì muội ấy, cũng vì muội.”

Trọng Tử hồi hộp nói: “Nếu Vân tiên tử thực sự do muội giết, huynh có còn đối xử tốt với muội thế này không?”

“Muội không muốn giết Vân tiên tử, đúng không?”

“Muội không muốn.”

“Nếu muội chỉ vô ý giết người thì như vậy đã đủ chuộc tội rồi.” Tần Kha đột nhiên nắm bàn tay nàng chặt hơn, nhìn sâu vào ánh mắt nàng, nói: “Trọng Tử, chưởng giáo và Mẫn tiên tôn đến tận bây giờ vẫn quý trọng muội, họ sẽ nói giúp cho muội, nhưng tôn giả... dù xảy ra chuyện gì vẫn giữ nguyên lập trường của mình, không dễ dàng buông tha cho muội. Muội đến băng lao ở núi Côn Luân thì phải nhẫn nại một chút, sư huynh sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ cách giúp muội ra khỏi đó, muội nghe rõ chưa?”

Giọng nói bình tĩnh này đúng là lời hứa kiên định nhất. Trọng Tử thấy sống mũi cay sè, nói: “Tại sao sư huynh lại tin tưởng muội đến vậy?”

“Muội không biết đấy thôi!” Tần Kha nói. “Sự việc như thế này không chỉ có mình muội gặp phải, ta không bảo vệ được muội ấy nên bây giờ không muốn muội lại đi trên con đường của muội ấy.”

Trọng Tử đột nhiên có linh tính, liền nói: “Lẽ nào sư tỷ cũng...”

“Sư tỷ của muội vốn là một cô gái thông minh, to gan lớn mật, đáng tiếc là muội ấy quá coi trọng tình cảm, tin tưởng tuyệt đối vào sư phụ, quên mất sự kiên cường lúc đầu, thậm chí còn quên cả bản thân mình.” Tần Kha dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Giờ muội cũng thấy rõ rồi đấy, tôn giả không giống như những gì muội vẫn nghĩ...”

Trọng Tử lập tức ngắt lời hẳn: “Không phải! Chuyện lần này không liên quan gì tới sư phụ.”

Với tình hình này thì ai cũng sẽ hoài nghi nàng dù rất cảm thông với nàng. Nếu nàng kiên quyết mở miệng kêu oan, Lạc Âm Phàm nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nào mà điều tra một cách rõ ràng. Nhưng vấn đề là ở nàng, đây là sự trừng phạt mà nàng cho rằng mình phải gánh chịu.

Đúng là rất giống, cũng lương thiện như vậy, rơi vào thảm cảnh này nhưng chưa bao giờ ân hận hay trách cứ một ai. Tần Kha trầm mặc giây lát rồi đặt hai tay lên vai nàng, nói: “Dù thế nào chăng nữa, muội nên hiểu rằng, một người ngay đến cả bản thân mình cũng không bảo vệ nổi thì sao có thể trông mong người khác cứu giúp chứ?”

Trọng Tử cúi đầu, rất lâu sau cũng không nói nổi một lời. Nàng đương nhiên hiểu rõ, nếu chuyện này dính dáng tới người khác, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nhưng bây giờ thứ mà nàng muốn bảo vệ nhất không phải là chính mình.

Tâm ma, cả những lời nói văng vẳng bên tai đó, nếu nàng nói ra thì sẽ xảy ra bao nhiêu hệ lụy? Đường đường là Trọng Hoa tôn giả mà lại để cho đồ đệ của mình thậm thương trộm nhớ, hậu quả đó không chỉ có nàng phải

hứng chịu mà liên lụy sang cả chàng. Sự kiên định của nàng lúc này chính là cú đầu mỗi khi đối mặt với chàng.

Tần Kha rời đi chưa được bao lâu thì Yên Chân Châu tới, nàng ấy mang theo rất nhiều thuốc, còn vác theo cả một chiếc giường gỗ nhỏ, kèm theo một tấm chăn được làm từ lông quạ lửa và lông thiên nga rất đẹp.

Trọng Tử bật cười, nói: “Chân Châu tử tử định đến đây ở với muội luôn sao?”

“Muội đã từng ngâm mình trong dòng Tứ Hải, giờ lại bị thương, không thể để bị lạnh thêm nữa.” Yên Chân Châu trải xong tấm chăn, liền kéo Trọng Tử ngồi xuống, đưa cho nàng một cái bình ngọc, nói: “Đây là thuốc thủ tọa đích thân đưa cho ta.”

Trọng Tử vội nói: “Muội đã gần khỏi rồi, tử tử nói Mộ sư thúc không cần lo lắng cho muội.”

Yên Chân Châu nói: “Muội còn cần thứ gì nữa, lần sau ta lại mang vào cho muội.”

Trọng Tử khẽ nói: “Có lẽ muội không còn ở đây lâu nữa, nhân lúc còn đang ở Nam Hoa, tử tử rảnh rỗi ghé qua thăm muội một chút là tốt rồi.”

Chuyện nàng sẽ bị trục xuất tới Côn Luân đang được đồn ầm ĩ khắp tiên giới, đương nhiên Yên Chân Châu đã từng nghe, thấy Trọng Tử nói vậy thì vòng cánh tay ôm lấy nàng, nói: “Sự việc còn chưa có quyết định chính xác, muội đừng vội.”

Trọng Tử gượng gạo nở nụ cười rồi nói: “Muội không sao đâu, chương giáo và các vị tiên tôn đã nói đỡ cho muội, sẽ không để muội chịu nhiều khổ cực đâu, nói không chừng bên trong băng lao vô cùng thanh tịnh, lại là điều kiện tốt cho muội tu hành, chỉ vài năm nữa là họ sẽ thả muội thôi.”

“Chuyện không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu.” Yên Chân Châu bẹo má Trọng Tử, cười nói: “Tần sư huynh của muội sao có thể cam lòng để muội tới một nơi như thế chứ? Thúc ấy đã xin chương giáo, bây giờ chương giáo và Mẫn tiên tôn đang nói đỡ cho muội rồi. Tuy muội là đồ đệ của tôn giả thật đấy nhưng dù gì ở Nam Hoa này, lời nói của chương giáo cũng có trọng lượng hơn, rất có thể tôn giả sẽ nhượng bộ.”

Hóa ra chương giáo ra tay giúp nàng là vì Tần Kha đứng ra cầu xin, huynh ấy còn vì nàng mà làm những chuyện gì nữa? Trọng Tử bẻ ngón tay, một cảm giác âm áp lạnh lẽ lan tỏa, sưởi ấm lòng nàng.

Yên Chân Châu chợt nghĩ tới chuyện gì đó, liền nói: “Nghe nói ban nãy Tư Mã Diệu Nguyên tới đây tìm muội, hóa ra chính nàng ta đã nói cho muội biết tin này? Muội đừng để tâm tới nàng ta làm gì!”

Trọng Tử kể hết mọi chuyện cho Yên Chân Châu nghe.

Nghe thấy chuyện Tư Mã Diệu Nguyên lén lút sử dụng ám chiêu với Trọng Tử, Yên Chân Châu rất tức giận, đứng phất dậy, quát: “Thật quá đáng! Ta phải đi...”

Trọng Tử vội vã ngăn cản Yên Chân Châu: “Thôi bỏ đi, muội không bị thương, chúng ta lại không có bằng chứng, cãi nhau ồn ào thì cùng lắm chương giáo cũng chỉ quở trách lấy lệ một, hai câu mà thôi. Tư Mã Diệu Nguyên bụng dạ hẹp hòi, tử tử lại không câu nệ tiểu tiết, một khi nàng ta đã ghi hận với tử tử thì dù không có chuyện gì nàng ta cũng moi nhược điểm của tử ra mà uy hiếp, lúc ấy tử chỉ có thiệt mà thôi.”

“Lúc nào rồi mà muội còn...” Yên Chân Châu buông tiếng thở dài.

“Sớm biết nàng ta vong ân bội nghĩa như thế này thì hồi đó ở Lạc Hà, muội đã không cứu nàng ta.” Trọng Tử kéo Yên Chân Châu ngồi xuống, nói tiếp: “Bây giờ chưa phải lúc để dạy cho nàng ta một bài học, chờ đến

lúc ra khỏi đây, muội sẽ không sợ nàng ta nữa, tử tử hà tất phải tức giận làm gì?”

Yên Chân Châu im lặng hồi lâu, nhìn qua chỗ khác, nói: “Muội... không trách ta chứ?”

Trọng Tử hiểu rõ Yên Chân Châu đang áy náy điều gì, bèn nói: “Sự việc xảy ra đêm đó, sao có thể trách tử tử được chứ? Tử tử đâu phải lúc nào cũng có thể coi chừng muội, huống hồ muội lại có tâm ma, sớm muộn gì...” Nàng không nói tiếp nữa.

“Tâm ma?” Yên Chân Châu nhìn nàng.

Trọng Tử cắn môi, bỗng nhào vào lòng Yên Chân Châu, khẽ khóc nức lên. “Tử tử, muội không sợ phải đến băng lao, muội chỉ sợ Vân tiên tử đúng là do muội giết, sư phụ yêu tiên tử ấy, muội... lại có tâm ma...”

“Trùng Tử!” Yên Chân Châu muốn nói nhưng lại thôi.

Sau khi từ tiên ngục đi ra, Tần Kha liền đi thẳng tới nơi ở của Mẫn Vân Trung rồi lại qua ngọn núi cao nhất gặp Ngu Độ, sau đó mới quay về Ngọc Thần phong, còn chưa vào tới cửa, xa xa đã nhìn thấy một người đang ngồi cạnh chiếc bàn đá, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chén, tự rót rồi uống một mình.

Thấy Tần Kha đã quay về, người nọ liếc mắt nhìn, cười nói: “Loại rượu Lưu Hà này chỉ có ở đại hội Tiên môn, huynh dám cất giữ riêng sao?”

Tần Kha nhếch môi cười nhạt, đi tới bên chiếc bàn đá, ngồi xuống: “Trác sư huynh cũng giấu mấy bầu rồi?”

“Không nhiều lắm, chỉ có hai vò thôi.” Trác Hạo nâng chén, uống một hơi cạn sạch. “Từ xưa đã có thần tiên trộm rượu rồi, đâu chỉ có ta và huynh,

lúc đó đến một người như Côn Luân quân mà cũng giấu được hai hũ cơ đấy.”

Tần Kha nói: “Huynh trộm hai vò mà bọn họ không phát hiện ra ư?”

Trác Hạo xòe cây quạt giấy, phe phẩy, nói: “Trong ba trăm vò rượu, ta chỉ lấy có hai vò, sau đó còn trộn lẫn với rượu Quỳnh Hương, bọn họ làm sao phát hiện được? Thứ rượu uống trong đại hội Tiên môn đó toàn là rượu Lưu Hà trộn lẫn với Quỳnh Hương.”

Tần Kha bật cười, nói: “Đúng là huynh quen làm những việc như thế này rồi.”

“Cũng như việc trấn thủ Tiên môn, bảo vệ nhân gian cần tới các huynh, còn phẩm rượu này thì cần đến những người như ta thưởng thức.” Trác Hạo nói xong câu này, lại uống thêm một chén. “Rượu Lưu Hà chính gốc một khi đã trộn lẫn với rượu Quỳnh Hương thì hương vị quả thực không còn như trước nữa.”

Hết chén này đến chén khác, trong mắt, trong chén đều lóe lên những tia sáng lấp lánh.

Tần Kha hơi giật mình. “Huynh...”

“Ta dạy huynh phân biệt thế nào là rượu Lưu Hà.” Ánh sáng lấp lánh kia vụt biến mất, Trác Hạo hươ hươ chiếc bầu rượu rỗng không trước mặt Tần Kha, nói: “Rượu Lưu Hà chính gốc rất đáng, chỉ cần uống liền ba trăm chén là phát hiện ra ngay.”

Tần Kha cau mày. “Thật sao?”

Trác Hạo vút cái bầu rỗng không chổng chơ trên mặt bàn, nói: “Là giả đấy!”

Tần Kha không hề cười mà làm bộ áy náy, nói: “Đa tạ huynh!”

“Huynh có thể coi như ta đã nể mặt huynh.” Trác Hạo cười thành tiếng. “Trắng trợn lừa gạt tình cảm của người khác, ta sẽ hồ thẹn với huynh lắm.”

Tần Kha trầm mặc trong giây lát rồi hỏi: “Vì sao huynh lại tha cho muội ấy?”

“Ta tha cho nàng ấy thì nàng ấy cũng sẽ bị đưa đến băng lao thôi.” Trác Hạo không trả lời mà chuyển sang một chuyện khác. “Ta muốn tới Tây Thiên Phật môn một chuyến.”

Tần Kha hơi sững sốt, trầm giọng nói: “Huynh...”

Trác Hạo nhin cười, nói: “Huynh nghĩ người như ta lại muốn làm hòa thượng sao? Chẳng qua là ta có việc cần cầu xin Phật tổ thôi.”

Tần Kha nói: “Lệnh tôn chắc cũng biết việc này chứ?”

“Ta đến chỗ huynh cũng chính là vì không muốn cho nhiều người biết.” Trác Hạo đứng lên. “Rượu đã uống cạn, ta nên đi thôi.”

Tần Kha đứng dậy tiễn. “Đi Tây Thiên, đường xá xa xôi cách trở, để ta tiễn huynh một đoạn.”

Trác Hạo lấy cây quạt giấy chặn Tần Kha lại, nói: “Ta khuyên huynh nên ở lại đây, bằng không lại xảy ra chuyện, ngay cả ta cũng không cứu được, thật sự không được đâu, để nàng ấy đi Côn Luân đi, tôn giả cũng có nỗi khổ tâm riêng.”

Tần Kha nhìn hẩn, không nói thêm lời nào.

Một thanh cổ kiếm màu hoàng kim bay tới, Trác Hạo tay cầm cây quạt giấy, vững vàng bước lên thân kiếm, rời đi.

Trong ký ức, câu chuyện năm xưa về tiểu cô nương và chàng thiếu niên trẻ tuổi kia đang càng lúc càng trở nên xa lạ, mờ nhạt...

“Kiếm của huynh đẹp thật đấy!” Tiểu cô nương khen ngợi.

“Thanh kiếm này tên là An Lăng.” Chàng thiếu niên nói, giọng không mấy vui vẻ.

Chương 42: Vô tình

“Su đệ đạo này có vẻ bận rộn quá nên ta đích thân tới đây gặp đệ.” Mản đêm đã buông nhưng đại điện Trọng Hoa cung có minh châu chiếu rọi nên sáng tựa ban ngày, Ngu Độ mỉm cười, ngồi xuống ghế, nói: “Đệ đã xử lý xong mọi việc chưa? Ta tới đây có làm phiền đệ không?”

Lạc Âm Phàm nói: “Su huynh có chuyện gì thì cứ nói đi, ta nghe.”

Ngu Độ khẽ ho một tiếng, nói: “Nếu su đệ đã nói vậy thì ta cũng nói thẳng luôn, đệ đừng trách ta nhiều lời, để con bé đó vào băng lao, ta với su thúc đều cho rằng đó là hình phạt quá nặng!”

Thấy Lạc Âm Phàm không có biểu hiện gì, Ngu Độ tiếp tục: “Con bé có tội thật hay không, đệ là người hiểu rõ hơn chúng ta. Ta với su thúc trước đây là lo lắng con bé... vẫn còn trẻ con, nhất thời hồ đồ mà thôi. Ta thấy con bé rất có chí khí, phẩm hạnh cũng tốt, rất có tiền đồ, bị phạt vào băng lao như vậy thì có vẻ hơi đáng tiếc.”

Lạc Âm Phàm nói: “Su huynh muốn giữ con bé lại?”

Ngu Độ nói: “Thời gian gần đây, tình cảm giữa con bé và Kha Nhi rất tốt đẹp, su thúc đã tha thứ cho con bé rồi, phận bề dưới như chúng ta cũng không nên nghiêm khắc quá, chỉ cần phạt con bé trọng hình, đày ra hoang đảo vài năm, sau đó cho con bé quay lại Ngọc Thần phong, cho nó ở bên cạnh Kha Nhi.”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm sa sầm, hồi lâu sau chàng mới nói: “Giáo quy của tổ sư đã định, giờ thay đổi e sẽ khiến người khác không phục.”

“Giáo quy thì cũng phải xét đến tình người. Trong đám trẻ bây giờ, ít thấy có đứa nào xuất sắc như con bé.” Ngu Độ lắc đầu, nói: “Trong Tiên môn có gian tể, có thể y đã theo dõi đệ, chỉ sợ con bé thật sự bị oan uổng. Ta biết su đệ trách con bé không chịu mở miệng tranh giành quyền lợi cho

mình, nhưng băng lao ở Côn Luân là một nơi như thế nào chứ, đệ tử Tiên môn bị nhốt trong đó, hai năm sau đã phát điên, dù sao cũng từng là sư đồ, đệ thật sự muốn con bé phải tới đó thụ hình sao?”

Lạc Âm Phàm im lặng.

“Sư đệ nên suy xét cẩn thận, việc đệ xử lý đồ đệ của mình ta vốn không nên tham gia.” Ngu Độ nói sang chuyện khác, sau đó đứng dậy, đi về phía ngọn núi cao nhất Nam Hoa.

Ngu Độ đi rồi, Lạc Âm Phàm mới chậm rãi bước tới cửa điện, ngắm nhìn bầu trời đêm.

Cả đời đã quyết vô số sách lược, rất ít khi có thời gian để do dự, thậm chí ngay cả nhét kiếm chém xuống người nàng năm đó, nhưng bây giờ rốt cuộc chàng phải làm thế nào đây?

Sát khí trời sinh, ba kiếp thành ma, đây đã là kiếp thứ hai rồi.

Không phải là chàng không muốn bảo vệ nàng, chàng là sư phụ của nàng, sao có thể nhẫn tâm như thế chứ? Cả đời rất ít khi phải cúi mình cầu xin ai đó, nhưng vì nàng mà lần đầu tiên chàng phải cầu xin. Không ai biết lúc hành hình, chàng đã căng thẳng đến mức nào. Chàng lúc nào cũng quan tâm, để ý nàng hơn bất kỳ người nào khác. Nhưng chàng không thể đem sự an nguy của lục giới ra đánh cược được.

Lúc này nàng lại bị người ta để mắt tới, nếu chuyện sát khí bị lộ, sư huynh và sư thúc há có thể bỏ qua cho nàng sao? Vì thế băng lao chính là nơi an toàn nhất với nàng, nàng không hiểu nỗi khổ tâm của chàng, chàng cũng không biết làm thế nào để giải thích, chàng không đủ dũng khí để thức tỉnh trí nhớ về kiếp trước của nàng.

Hứng chịu nỗi oan ức lần này, lại còn bị hành hình, vết thương cũ chưa lành miệng, vết thương mới đã ứa máu, không biết những loại thuốc kia có

chữa lành vết thương cho nàng không, nếu thật sự bị nhốt vào băng lao, nàng có chịu đựng được không...

Đột nhiên chàng nhớ tới mình năm xưa, chính là cái “bản thân” đã có phần xa lạ với chàng lúc này, mấy trăm năm luôn sống trong vẻ lãnh đạm, thờ ơ, hầu như không thứ gì có thể để lại trong chàng ấn tượng quá sâu sắc.

Bao nhiêu người cho rằng Lạc Âm Phàm chàng thuật pháp vô cùng cao cường, nhưng lại không ai biết rõ, sống ở trời, chết về với đất, được tại đất trời, mất cũng tại đất trời, chúng sinh của đất trời, ta chính là chúng sinh, không cần phải cao cao tại thượng mới quan sát được tất cả, bởi vì không ai có thể nhìn xuống được chính mình; cũng không cần phải thấp hơn cả những hạt bụi mà bái lạy tất thảy, bởi vì ai có thể ngưỡng vọng được chính mình?

Tự phụ, chỉ như vậy mới có thể nhìn thấy bản thân mình một cách rõ ràng nhất, đó mới chính là vô song, không gì so sánh được.

Mà bây giờ, chàng chợt phát hiện ra, từ “bản thân mình” này có gì đó rất mơ hồ, chàng bây giờ không còn là người thông suốt và nắm bắt được vạn sự trên đời nữa, trên lưng chàng giờ đã nặng gánh thêm vài thứ, không biết đến khi nào mới bắt đầu thay đổi được đây?

Giữa không trung hiện ra những hình ảnh vô cùng rõ ràng.

Nơi tiên ngục chỉ toàn bóng tối và băng giá, một thiếu nữ đang say ngủ trên chiếc giường gỗ, tấm chăn đắp ngang người đã bị tuột xuống quá nửa, để lộ cánh tay gầy guộc đến đáng thương.

Lạc Âm Phàm buông tiếng thở dài.

“Su phụ!” Trọng Tử bỗng mở mắt.

Vẫn là tiên ngực tối đen như mực, bốn vách tường quanh quẽ, âm u, bên dưới là chiếc giường gỗ Yên Chân Châu mang tới, còn trên người vẫn là tấm chăn lông ấm áp, làm gì có bóng người nào?!

Nhưng tại sao nàng lại có cảm giác quen thuộc như thế này nhỉ? Giống như chàng vừa mới tới đây vậy...

Đã bao đêm nàng mơ ngủ, trong giấc mộng luôn là hình ảnh Trác Vân Cơ và sư phụ đứng sóng vai nhau, một khắc sau, Trác Vân Cơ nằm sòng soài trên mặt đất, sư phụ đứng ở bên cạnh, vẻ mặt lãnh đạm nhìn nàng không chớp, cơ hồ Trọng Tử chưa bao giờ thấy dáng vẻ đau khổ đến chết đi sống lại ấy của chàng, vì thế nàng không thể tượng tưởng nổi, nhưng hơn ai hết, nàng lại nhìn thấy rõ sự bất lực và nản lòng trong cặp mắt tuyệt đẹp kia.

Chàng sao có thể tới đây được?

Nàng không sợ chết, không sợ mọi sự nghiêm trị, chỉ sợ chàng không bao giờ tha thứ cho nàng.

Trọng Tử ngồi ôm chần suy nghĩ vẫn vợ cho đến tận lúc bình minh. Tần Kha cứ giờ này lại ghé thăm nàng, thấy sắc mặt của nàng xấu đi nhiều, hấn cũng không hỏi một lời, kéo bàn tay nàng, truyền một chút linh khí.

Đã từng được hấn khuyên nhủ và động viên, tuy Trọng Tử vẫn chưa thể buông xuôi nhưng ít ra nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận sự thực, nghĩ tới những ngày qua hấn vẫn thường xuyên tới đây chăm sóc nàng, Trọng Tử cảm kích vô cùng, nàng nói: “Sư huynh đến thăm muội nhiều vậy, có làm lỡ việc của huynh không?”

Tần Kha nói: “Trác sư huynh của Thanh Hoa cung đã tới đây.”

Trọng Tử hơi sững sốt, cup mắt, nói: “Cảm ơn huynh!”

Tần Kha im lặng hồi lâu rồi nói: “Huynh ấy tha thứ cho muội không phải do nể tình ta.”

“Có thể huynh ấy đã vì sự tử mà nhân nhượng cho muội.” Trọng Tử không cảm thấy kỳ lạ, vừa ngưỡng mộ vừa thấy buồn bã, nói: “Có một người như vậy đem lòng yêu mến, có chết cũng không cảm thấy đáng tiếc.”

Tần Kha liếc nhìn nàng.

Trọng Tử vẫn còn đắm chìm trong tưởng tượng, kéo áo Tần Kha, hỏi: “Sự huynh, sự tử của muội trông như thế nào, có xinh không?”

Tần Kha nói: “Một tiểu nha đầu xấu xí.”

“Muội không tin!” Trọng Tử ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng. “Muội biết huynh cũng từng cầu xin giúp muội, muội vẫn nên cảm ơn huynh.”

Tần Kha cau mày, nói: “Muội buông tay ta ra!”

Trọng Tử phát hiện, chỉ cần da mặt dày một chút là có thể bắt nạt được vị sư huynh lúc nào cũng thông minh, lạnh lợi và chững chạc này, Trọng Tử càng làm già. “Muội không buông!”

Thấy nàng hiềm khi vui vẻ như lúc này, Tần Kha để mặc cho nàng trêu đùa. Đến khi Trọng Tử yên tĩnh lại, Tần Kha mới nói cho nàng biết một tin vô cùng quan trọng. “Tôn giả có vẻ mềm lòng rồi, có lẽ Mẫn tiên tôn sẽ phạt muội bằng cách đày ra hoang đảo, hiện giờ vẫn chưa có tin tức chính thức, ta báo cho muội biết để muội chuẩn bị tinh thần.”

Vừa nghe thấy tin này, Trọng Tử không biết nên vui hay buồn. Mọi thứ đều tốt đẹp hơn so với suy đoán của nàng nhưng sự phụ đồng ý xử lý nhẹ nhàng là do nể mặt chương giáo mà thôi, còn nàng đã làm chàng bẽ mặt, không nên ngưỡng vọng mà cầu xin tha thứ nữa.

Tần Kha đỡ vai nàng, an ủi: “Mặc dù đến đảo hoang phải chịu nhiều khổ cực nhưng dù sao cũng tốt hơn ở băng lao nhiều. Ta cùng Yên Chân Châu sẽ thường xuyên ghé thăm muội, chỉ cần muội nhẫn nại vài năm là mọi việc sẽ ổn thỏa thôi.”

Để có được kết quả thế này, chắc hẳn huynh ấy đã mất không ít công sức, nàng không thể phụ lòng huynh ấy được. Trọng Tử liền nghiêm túc gật đầu, nói: “Su huynh yên tâm, muội sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Tần Kha cười tươi hiem thấy, biến ra một con chim vàng nhỏ dùng để báo giờ. “Mấy ngày này Chân Châu rất bận, không tới thăm muội được, nàng ấy bảo ta đưa cái này cho muội.”

Trọng Tử vui vẻ nhận lấy.

©STENT: <http://www.luv.ebook.com>

Trong tiên ngục tối đen như mực, tuy vẫn có thể nhìn thấy mọi vật xung quanh nhưng khái niệm về thời gian lại rất mơ hồ, lần trước nàng chỉ thuận miệng nói ra một câu, ai ngờ Yên Chân Châu đã thực sự tìm được món đồ này cho nàng.

Trọng Hoa tôn giả mặc kệ đồ đệ của mình, ngược lại, chương giáo và đốc giáo vẫn nặng lòng yêu mến người tài, cực lực phản đối việc đưa Trọng Tử tới Côn Luân. Tần Kha còn được đặc biệt cho phép thường xuyên tới tiên ngục thăm hỏi Trọng Tử, trên dưới Nam Hoa đều biết Mẫn Vân Trung có ý tác hợp cho Tần Kha và Trọng Tử, có người vui mừng, nhưng có người lại thất vọng. Tư Mã Diệu Nguyên thì ghen ghét vạn phần nhưng không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào nữa. Ngày hôm đó, nàng ta đang trên đường tới ngọn núi cao nhất thì bỗng có một đệ tử chạy tới gọi.

“Su cô mau về đi, có một vị khách muốn gặp.”

Tur Mã Diệu Nguyên nghi hoặc, vội quay trở về cung của mình, vừa nhìn thấy vị khách kia thì ngạc nhiên vô cùng, hỏi: “Sao huynh lại đến đây?”

“Hôm trước ta có tới Côn Luân bái kiến cậu ta, hôm nay tiện đường ghé qua đây thăm mọi người.” Nguyệt Kiều đứng trước bàn, vừa quan sát mọi thứ trên bàn vừa cười nói: “Nghe nói Nam Hoa bọn muội vừa xảy ra chuyện động trời nên ta muốn tới thăm muội một lát.”

Tur Mã Diệu Nguyên rất bất ngờ, nói: “Cậu của huynh là người của Côn Luân phái ư?”

“Cậu ta chính là chương giáo Ngọc Hư của Côn Luân phái, đến điều này mà muội cũng không biết ư?” Nguyệt Kiều đắc ý, vòng tay ôm Tur Mã Diệu Nguyên.

“Ít động tay động chân một chút!” Tur Mã Diệu Nguyên đẩy hẳn ra, trong lòng khẽ rung động, nói: “Nếu đã tới đây thì sao huynh không đi gặp người mà huynh vẫn nhớ mãi không quên – Trọng Tử sư muội – một chút nhỉ?”

Nguyệt Kiều hơi sững sốt, sau đó lập tức cười cợt, kéo tay nàng ta, nói: “Sư muội đang nghĩ đi đâu vậy...”

“Nàng ta hiện giờ đang ở trong tiên ngục, sắp bị trục xuất tới Côn Luân để nhốt vào băng lao thụ hình rồi.” Tur Mã Diệu Nguyên hất tay Nguyệt Kiều ra, híp mắt lại, nở nụ cười như có như không. “Lần này nàng ta phạm phải sai lầm lớn, tôn giả chán ghét đến độ không thèm nhìn nàng ta dù chỉ một cái, người đã sớm mặc kệ nàng ta rồi. Bây giờ thuật pháp của nàng ta cũng bị phong bế, đúng là đáng tiếc. Sao sư huynh không nhân cơ hội này mà đến quan tâm săn sóc nàng ta? Nói không chừng nàng ta sẽ vì thế mà cảm kích huynh cũng nên.”

Nguyệt Kiều vốn là người gặp dịp thì chơi, thích trêu hoa gẹo nguyệt, nghe vậy thì mừng thầm, lắm bả nói: “Không phải muội đang ghen đó

chứ?”

Tư Mã Diệu Nguyên cười thâm, giả bộ thờ dài, nói: “Cùng là tử muội với nhau, thấy nàng ta chịu khổ cực, muội cũng rất lo lắng, đáng tiếc là tương lai nàng ta sẽ tới Côn Luân, có muốn quan tâm, chăm sóc cũng không được nữa, cậu của huynh lại là chưởng giáo Ngọc Hư của Côn Luân phái, vậy thì tương lai huynh chắc chắn sẽ chiếu cố tới sư muội của muội, muội sao có thể ghen được kia chứ?”

Trong lúc Tư Mã Diệu Nguyên đang ngâm ngâm mưu mô hãm hại Trọng Tử thì ở trong tiên ngục, khi Tần Kha vừa rời đi, Trọng Tử cảm thấy mệt mỏi, nằm lên giường, ngủ lúc nào không biết. Đâu đó bỗng vang lên giọng nói của âm hồn cõi u minh phiêu đảng giữa không gian chật hẹp, tối đen như mực.

“Thiếu quân!”

“Lại là ngươi! Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao lại hại ta?”

“Ta đang giúp ngươi mà.”

“Ta không quen biết ngươi.”

“Bởi vì người không nhớ ta, không rõ bọn chúng đã đối xử với người như thế nào. Tiên môn trước sau gì cũng không tha cho người, người ở lại Tiên môn là sai lầm lớn nhất.”

“Đó là do ngươi hại ta! Không có ngươi, ta sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, có đúng Vân tiên tử là do ngươi giết không?”

“Không có ta, bọn chúng sẽ không buông tha cho người, rồi một ngày thiếu quân sẽ rõ cả thôi.”

Giật mình tỉnh giấc, Trọng Tử toát mồ hôi lạnh.

Nàng lại nghe thấy giọng nói âm u kia, nó vẫn gọi nàng là “thiếu quân” như mấy lần trước. Nó thực sự tồn tại chứ không phải là nàng có tâm ma! Nhất định phải nói cho sư phụ và chương giáo biết, để họ điều tra rõ ràng, cái chết của Vân tiên tử rốt cuộc không hề liên quan đến nàng. Rửa sạch mọi nỗi oan khuất, sư phụ ắt sẽ tha thứ cho nàng!

Trọng Tử vui mừng khôn xiết, vén chăn, nhảy xuống giường, chạy nhanh ra phía cửa ngục, định đi tìm đệ tử canh ngục nhờ truyền lời, nhưng vừa mới bước lên bậc thang bằng đá, Trọng Tử bỗng đụng vào vòm ngục của một người.

Người đó thuận thế kéo nàng. “Trọng Tử sư muội!”

Trọng Tử cảm thấy rất bất ngờ, nói: “Là huynh?”

Sau lần Tư Mã Diệu Nguyên tới đây, Mẫn Vân Trung đã hạ lệnh từ giờ bắt kẻ là ai muốn vào tiên ngục đều phải báo cáo với chương giáo, đây cũng là vì Tần Kha sợ Tư Mã Diệu Nguyên lại tới ức hiếp nàng. Nhưng Tư Mã Diệu Nguyên vốn là công chúa chốn nhân gian, có rất nhiều kỳ trân dị bảo^[1] để mua chuộc lòng người, lần này nàng ta lại đưa Nguyệt Kiều tới tiên ngục, chỉ nói là hẳn muốn thăm Trọng Tử một chút, hai nữ đệ tử phụ trách việc trông coi tiên ngục thường được nàng ta đối đãi tử tế, vả lại chuyện này cũng không phải chuyện gì quá to tát, vì thế họ liền để Nguyệt Kiều vào mà không bẩm báo với chương giáo. Tư Mã Diệu Nguyên ở lại phía ngoài, giả bộ trò chuyện với hai nữ đệ tử kia.

[1] Kỳ trân dị bảo: Báu vật quý hiếm.

Nguyệt Kiều vốn đã có ý đồ xấu xa, hẳn ta mau lẹ nắm chặt tay Trọng Tử, làm ra vẻ thân thiết. “Nghe nói sư muội gặp phải sự cố nghiêm trọng, ta rất lo lắng, vội vội vàng vàng đến đây thăm muội. Muội bị thương có nặng không, có đau không?”

Trọng Tử biết rõ hắn đang có ý định gì, liền trấn tĩnh lại, nói: “Đa tạ Nguyệt sư huynh đã có lòng nhớ tới Trọng Tử, nhưng lúc này ta còn có việc gấp cần bẩm báo với chưởng giáo, Nguyệt sư huynh có thể chuyển lời giúp ta không?”

Nguyệt Kiều cười nói: “Khách khí gì chứ, nhưng sư muội lấy gì để báo đáp ta đây?”

“Sự giúp đỡ của sư huynh, Trọng Tử sẽ mãi khắc ghi trong lòng.”

“Chỉ có ghi nhớ trong lòng mà sư muội muốn ta nhọc công giúp muội sao?”

Lần trước ở Thiên Sơn, Trọng Tử đã biết con người này rất vô liêm sỉ, giờ thấy hắn chỉ vì chút chuyện của con này mà cũng ra điều kiện thì nàng càng chán ghét, nói: “Đợi lúc gặp được chưởng giáo báo cáo chính sự rồi hãy nói.”

Nguyệt Kiều không biết điều chút nào, nói: “Đến lúc đó sư muội lại trở mặt không nhận thì ta biết làm thế nào chứ? Ta muốn sư muội chính miệng đồng ý một việc.”

Biết là không thể đồng ý được, Trọng Tử thẳng thắn giăng tay ra, định chạy ra ngoài tìm người để báo tin.

“Nghe nói sư muội phải đi Côn Luân.” Nguyệt Kiều ngăn nàng lại, dụ dỗ. “Chưởng giáo Ngọc Hư của Côn Luân phái là cậu ruột của ta, đến lúc đó ta sẽ nói giúp muội đôi điều trước mặt ông ấy, để muội không phải chịu khổ sở dưới băng lao.”

Trọng Tử lạnh lùng nói: “Xin sư huynh biết tự trọng một chút. Nếu không, ta sẽ gọi người đến đây.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt, không còn vẻ e lệ như lúc trước nữa, càng nhìn Nguyệt Kiều càng thấy thích thú, hấn nổi dục vọng, ôm chặt Trọng Tử.

Trong này ồn ào như vậy mà người bên ngoài không hề hay biết, chắc hẳn đã bày kết giới. Giáo quy của Nam Hoa vô cùng nghiêm ngặt, huống chi Ngũ Độ và Mãn Vân Trung vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho Trọng Tử, hẳn là một đệ tử khác phái, tại sao lại to gan lớn mật như vậy? Hiên nhiên đã bị Tư Mã Diệu Nguyên xúi giục! Trọng Tử hiểu ra, tức giận vô cùng, vùng vẫy, nghiêng mặt sang một bên, tránh cái hôn của hắn, nói: “Dám làm càn ở Nam Hoa này sao, lá gan của Nguyệt sư huynh cũng to đấy chứ?!”

“Chẳng qua chỉ là một tội đồ, tôn giả đã sớm mặc kệ muội rồi, muội mà ngoan ngoãn nghe lời ta, ta đảm bảo muội sẽ không phải chịu khổ cực.”

“Buông ta ra!”

Ỗ vào thế của tổ phụ hắn là Tây Hải quân, lại được Tư Mã Diệu Nguyên đứng sau xúi giục, Nguyệt Kiều chỉ biết nàng là tội đồ của Nam Hoa, còn nghe nói Lạc Âm Phạm sẽ đưa nàng đến băng lao ở Côn Luân thụ hình nên hắn bất chấp tất cả, nếu làm càn mà bị bắt được thì cùng lắm cũng chỉ bị đánh mắng, đâu có gì phải lo lắng. Nghĩ thế, hắn liền cúi đầu, hôn tới tấp khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Hơi thở nóng hôi phả vào mặt nàng, hắn ra sức gặm môi và má, Trọng Tử thấy ghê tởm đến buồn nôn nhưng tiên thuật đã bị phong bế, quần áo chẳng mấy chốc đã bị xé rách.

Xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, trong cơ thể mơ hồ có thứ gì đó đang nhanh chóng mạnh lên, vùng vẫy như muốn thoát ra khỏi người Trọng Tử.

Bị người khác hãm hại, lại còn bị làm nhục!

Giết tên súc sinh này đi! Giết kẻ không bằng loài cầm thú này đi!

Giận dữ và oán hận đã lên tới đỉnh điểm, sát khí trời sinh bị kích động, phát ra ngoài cơ thể, Kim tiên phong ấn cũng không thể ngăn cản được, Trọng Tử ngừng giãy giụa, nhìn chăm chăm vào hắn, khóe môi bất giác nở nụ cười lạnh đến rợn tóc gáy.

Thấy nàng không kháng cự nữa, Nguyệt Kiều càng đắc ý, nghĩ là nàng đã thuận theo hắn rồi, đang định buông lời ngon tiếng ngọt thì chợt thấy lồng ngực dội lên một cơn đau nhức, như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua. Hắn vội cúi nhìn, chỉ thấy máu từ vết thương trước ngực chảy xuống đầm đìa.

Gần như không thể tin nổi, Nguyệt Kiều sửng sốt trong giây lát, sau đó la hét thảm thiết rồi buông Trọng Tử ra, ngã ngổ trên mặt đất, lắp bắp: “Người... người là ai?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn dường như có một lớp khí đen bao phủ, Trọng Tử đứng đó, trong ánh mắt lóe lên một tia sắc lạnh.

“Người là ma!” Nguyệt Kiều mặt cắt không còn giọt máu, lồm cồm bò ra phía cửa ngục, hét: “Có ma! Nàng ta có sát khí! Người đâu, mau tới đây, cứu ta với!”

Trong tiếng hô hoán, có hai người vội chạy vào trong.

Hóa ra Tần Kha sợ Trọng Tử gặp chuyện không may nên đã ngầm bố trí đệ tử trông coi xung quanh tiên ngục, nghe nói Nguyệt Kiều tới thăm Trọng Tử, nghĩ người này phạm hạnh không đứng đắn, lúc ở Thiên Sơn đã thèm khát Trọng Tử đến nỗi dãi nên Tần Kha vội vàng chạy tới đây. Trông Tư Mã Diệu Nguyên đang đứng ở bên ngoài, nhìn mặt có vẻ mờ ám, Tần Kha càng nghi hoặc. Chợt nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Nguyệt Kiều, đúng lúc Mẫn Vân Trung cũng đi ngang qua, hai người vội vã lao vào trong xem xét, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ lập tức đứng ngây người.

Sát khí trời sinh! Trong người nàng rõ ràng có sát khí trời sinh! Chả trách chuyện lần này Hành Huyền không thể tiên đoán nổi, hóa ra lại là nàng! Mẫn Vân Trung tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, lại nghĩ tới những biểu hiện bất thường của Lạc Âm Phàm mấy năm qua, trong lòng chợt sáng tỏ, ông ta vừa khiếp sợ vừa tức giận.

Chỉ là một nghiệp chướng mà hắn lại tôn biết bao tâm tư để bảo vệ như vậy! Sát khí trời sinh, dù có luân hồi chuyển kiếp cũng không mất đi được, hắn còn dám mặc kệ cho con bé sống trên đời này, ngông cuồng che giấu sát khí giúp nó, ngay đến thân phận và trách nhiệm của mình cũng không màng tới! Nếu Thiên ma lệnh lại xuất hiện, đại nạn chắc chắn sẽ tái diễn, khi đó hắn chính là tội đồ của cả tiên giới!

“Mẫn tiên tôn! Mẫn tiên tôn cứu ta với!” Nguyệt Kiều bò đến trước chân Mẫn Vân Trung, kéo gấu áo của ông ta, rồi rít cầu xin.

Trọng Tử cũng đã hoàn hồn, hoảng sợ quỳ xuống. “Tiên tôn minh xét, là hắn đã nổi tà ý mà vô lễ với đệ tử trước, Trọng Tử bất đắc dĩ mới phải làm vậy!”

Nhìn thấy quần áo nàng xộc xệch, Mẫn Vân Trung hiển nhiên hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Vốn hận nhất những loại làm bại hoại Tiên môn như vậy, ông ta lập tức đá văng Nguyệt Kiều ra xa. Nếu không phải nể tình hắn là cháu trai của Tây Hải quân thì e là ông ta đã sớm cho hắn một nhát kiếm rồi. Nguyệt Kiều gieo gió ắt gặt bão nhưng nghiệp chướng này cũng tuyệt đối không thể giữ lại được! Mẫn Vân Trung không nói hai lời, rút Phù Đồ Tiết ra, không chút do dự hướng về phía Trọng Tử toan chém xuống.

“Xin tiên tôn nương tay!”

“Láo xược! Người cũng nhìn thấy nghiệp chướng này chính là ai rồi đấy!”

“Là muội ấy!” Tàn Kha xoay mặt nhìn Trọng Tử, ánh mắt thoáng trở nên phức tạp, nói: “Nhưng cả cuộc đời này muội ấy chưa từng phản bội Tiên môn, còn từng lập được công lớn, cầu xin tiên tôn... tha thứ cho muội ấy một lần.”

Thấy hai người họ toàn nói những lời kỳ quái, Trọng Tử sợ hãi đến mức mặt mũi trắng bệch. Mẫn đốc giáo từ trước tới nay công tư phân minh, vô cùng công bằng, sao đột nhiên lại biến thành như vậy, không hỏi rõ trắng đen đã vội vã muốn giết nàng? Chẳng lẽ do nàng đã thương người khác nên ông ta tức giận sao? Nghĩ vậy nàng vội dập đầu, nói: “Trọng Tử xin thề, những gì Trọng Tử nói là thật, quyết không dám có nửa lời lừa gạt tiên tôn, là do hấn nổi dục vọng mà thất lễ với đệ tử, Trọng Tử còn có một chuyện vô cùng quan trọng cần bẩm báo với tiên tôn và chưong giáo.”

“Đi ra ngoài rồi hãy nói.” Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Đúng lúc lắm, ta cũng đang có chuyện muốn hỏi ngươi đây!” Mẫn Vân Trung cười lạnh, nhìn người ấy.

Trong Lục Hợp điện, Trọng Tử quỳ ở chính giữa điện, Ngu Độ bố trí kết giới cẩn thận, lệnh cho tất cả những người không liên quan ra ngoài, chỉ có thủ tọa đệ tử Mộ Ngọc, Tàn Kha, Tư Mã Diệu nguyên và hai nữ đệ tử trông coi tiên ngục ở lại trong điện. Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Chả trách ngươi một mực muốn đưa con bé tới Côn Luân, ta còn nghĩ ngươi thật sự hồ đồ, rốt cuộc là vì thế!”

Lạc Âm Phàm nhìn Trọng Tử quỳ dưới mặt đất, không nói một lời. Kết cục ngày hôm nay, chàng vẫn cố gắng hết sức để ngăn chặn, nào ngờ đã uổng phí sức lực, rốt cuộc trốn cũng không thoát ý trời đã an bài. Điều khiến Lạc Âm Phàm khiếp sợ hơn đó là sát khí trên người nàng khi chuyển kiếp còn mạnh hơn trước, đã thương người khác một cách vô hình, còn có thể phá tan Kim tiên chàng đích thân kết ấn. Lần này đúng là kẻ đứng sau giật dây kia đã bắt đầu động thủ rồi, mục tiêu hiển nhiên là nhằm vào Trọng

Tử, khi đã bị y đẽ mắt tới thì sao có thể giữ nàng ở lại Nam Hoa được nữa đây?

“Người vẫn còn sống, hộ giáo phải giải thích thế nào đây?”

“Ta tự biết xử trí.” Lạc Âm Phàm nói. “Là ai đã đưa Nguyệt Kiều tới tiên ngục?”

Tư Mã Diệu Nguyên bỗng run rẩy, vội vàng quỳ xuống, nói: “Là Diệu Nguyên, Nguyệt sư huynh nghe nói Trọng Tử gặp chuyện không may, muốn đi thăm muội ấy, vì vậy mà... Diệu Nguyên đưa huynh ấy đi.”

Lạc Âm Phàm nói: “Tự ý đưa người ngoài vào tiên ngục, hối lộ đệ tử Tiên môn, đáng tội gì?”

Mẫn Vân Trung sa sầm nét mặt, nói: “Đày nó cùng hai nữ đệ tử trông coi tiên ngục kia ra hoang đảo sám hối ba năm.”

Ba năm! Mặt Tư Mã Diệu Nguyên trắng bệch. Nàng ta đường đường là một cô công chúa được sủng ái, lại phải tới sống ở một nơi quanh quẽ, vắng vẻ như hoang đảo trong vòng ba năm! Ba năm sau trở về, bên cạnh Tần Kha nhất định sẽ có rất nhiều cô nương vây quanh, đâu còn nhớ nàng ta là ai nữa!

“Diệu Nguyên biết sai rồi, cầu xin tôn giả khai ân!”

“Dám cãi lại sự phân xử của đốc giáo sao?” Ngu Độ nghiêm khắc quát. Điều quan trọng của ngày hôm nay mà ai cũng mong ngóng là muốn xem Lạc Âm Phàm xử lý Trọng Tử thế nào. Nếu chàng một mực muốn bảo vệ nàng thì đúng là vô cùng phiền toái, những việc nhỏ nhặt trước mắt cứ nghe theo ý chàng là được, giờ nhường một bước rồi sau này mới nói để chàng nhân nhượng hơn vậy.

Bị chuông giáo lớn tiếng quát, Tư Mã Diệu Nguyên liền biết không còn hy vọng nào nữa, bất lực ngồi sụp xuống đất, nhìn Trọng Tử ở bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia căm hận.

“Chuông giáo minh xét!” Trọng Tử đập đầu, nói: “Là do Nguyệt Kiều nổi sắc dục mà thất lễ với đệ tử, Trọng Tử nhất thời tức giận, mới lỡ tay đã thương hấn...”

Mẫn Vân Trung quát to: “Thân là đệ tử Tiên môn mà lại có sát khí đã thương người khác, không biết sai mà còn ngụy biện!”

Trọng Tử luống cuống nói: “Đệ tử quả thực không biết sát khí gì cả.”

Mẫn Vân Trung không thềm để ý tới nàng nữa, nói: “Hộ giáo đích thân xử lý đi.”

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo khê lóe lên khiến mọi ánh mắt trong đại điện trở nên vô cùng băng giá, một thanh trường kiếm trong veo như làn nước mùa thu đột nhiên xuất hiện, viên đá quý trên chuôi kiếm phát ra một tia sáng vô cùng đẹp, đã bị phong ấn bao năm nay, rốt cuộc lúc này cũng được chủ nhân triệu hồi, luồng sát khí mãnh liệt trong nháy mắt đã bao bọc xung quanh thân kiếm. Lạc Âm Phàm thuận tay với lấy cây kiếm rồi bước đến trước mặt Trọng Tử.

Trục Ba? Chàng đã từng nói không bao giờ dùng tới nó nữa... Trọng Tử mơ hồ đoán được điều gì đó, kinh hãi thốt lên: “Sur phụ!”

Mặt Tần Kha tái mét, hấn nhanh chóng kéo Trọng Tử ra sau lưng mình, nói: “Đó không phải là lỗi của muội ấy, chẳng lẽ tôn giả không biết tới từ “công bằng” hay sao?”

Lạc Âm Phàm không đáp, tiên lực ngưng tụ nơi lòng bàn tay, mọi người đều biết chàng đang muốn xuống tay. Ngụ Độ vội quát lớn: “Kha Nhi! Còn không mau lui ra!”

“Su huynh...” Trọng Tử cũng khẽ kéo chéo áo hấn.

Tần Kha ngăn nàng không nói nữa, ngậm thiết lập kết giới bảo vệ hai người họ rồi chậm rãi lắc đầu. “Nam Hoa vốn phải hồ thẹn với muội ấy, có thể nào lại xuống tay với muội ấy lần nữa? Chỉ cần đưa muội ấy đến băng lao thụ hình là được rồi.”

“Khôn khiếp! Thân là đệ tử của chương giáo, chỉ vì một đứa con gái mà gạt đi việc lớn, ủng hộ công sư phụ người dạy dỗ bao năm qua!” Mẫn Vân Trung tức giận, mắng nhiếc. “Sát khí qua hai kiếp mà vẫn không tiêu trừ được, đày nó đến băng lao để dung túng cho nó tiếp tục tu luyện sao? Còn không mau tránh ra!”

Tần Kha nói: “Đệ tử xin bảo đảm muội ấy sẽ không làm điều ác.”

Luồng khí kết thành tiên ấn vô hình, một sức mạnh to lớn phá vỡ kết giới mỏng manh rồi nhanh chóng đánh trúng vào người Tần Kha, khiến hấn bị hất văng ra ngoài.

“Su huynh!” Trọng Tử sợ hãi nhào qua ôm lấy Tần Kha, khóc lóc thảm thiết, nói: “Đả thương người khác là đệ tử, muốn phạt thì phạt đệ tử, không liên quan gì tới Tần sư huynh!” Nàng nhìn người vừa ra tay đánh ngã Tần Kha, vội vàng cầu xin: “Su phụ! Những lời đệ tử nói đều là thật, đệ tử thực sự không muốn đả thương người khác, cầu xin sư phụ hãy tin đệ tử một lần!”

Tần Kha nuốt ngụm máu đang chực trào ra, lạnh lùng nói: “Đừng có cầu xin hấn làm gì!”

Trọng Tử nhìn Tần Kha, lại nhìn người đang bước từng bước về phía họ, liền hiểu ra tất cả. Điều mà bọn họ muốn chẳng phải là chân tướng sự việc sao? Bọn họ... muốn nàng phải chết? Nàng rõ ràng bị oan! Nguyệt Kiều định cưỡng bức, làm nhục nàng, nàng có đả thương hấn cũng là tự vệ mà

thôi, vì sao bọn họ lại không nhìn vào sự thật đó? Cuối cùng thì nàng đã làm sai điều gì?

Đột nhiên nàng thấy hận, hận những con người này, không hỏi mọi chuyện rõ ràng đã vội ra tay giết nàng, còn chàng, vị sư phụ mà nàng tôn kính, yêu mến nhất, tại sao lại có thể vô tình đến vậy, có thể dễ dàng vứt bỏ nàng như thế? Vị sư tử “tội ác tày trời” kia cũng đã chết như thế này sao?

Tính tình Trọng Tử vốn rất cực đoan, khi hiểu rõ ràng mọi chuyện thì càng tức giận, không cam tâm, luồng sát khí băng giá một lần nữa mạnh mẽ phát tiết ra ngoài, trong đôi mắt phượng sâu thẳm là nỗi oán hận đang cuộn cuộn nổi lên, không khí trong đại điện bỗng chốc đông cứng lại, lạnh đến thấu xương.

“Ma tính đại phát, quả nhiên là đệ tử giỏi của Nam Hoa.” Mẫn Vân Trung cười nhạt, nắm chặt Phù Đồ Tiết trong tay.

Ngu Độ dù chưa mở lời nhưng cũng âm thầm kết tụ linh lực, chỉ cần Trọng Tử có bất cứ hành động nào, ông nhất định sẽ ra tay chém chết nàng.

Lúc này mà nàng lại để lộ sát khí mạnh mẽ như vậy, nhất định là tìm đến cái chết rồi! Tần Kha thấy một cách rõ ràng, ra sức nắm chặt tay nàng, gọi: “Trọng Tử! Trọng Tử!”

Trọng Tử mơ hồ nhìn Tần Kha rồi lại nhìn sang Lạc Âm Phàm.

“Nghịch chương! Người muốn làm gì?” Giọng nói vẫn lạnh nhạt, như một áng mây xa vời lững lờ trôi qua.

Trọng Tử bỗng hoàn hồn, sát khí nhanh chóng tan biến vào hư không. Đúng vậy, nàng muốn làm gì đây? Nàng lại dám oán hận sư môn sao? “Không phải, đệ tử bị oan, chính là giọng nói kia đã hại đệ tử!” Nàng kinh hãi, muốn giải thích cặn kẽ mọi chuyện. “Chính nó đã giết chết Vân tiên tử! Nó gọi đệ tử là Thiếu quân, vừa rồi nó lại đến tìm...”

Lời còn chưa dứt, Trọng Tử bỗng ngừng lại, bên tai vang lên tiếng răng rắc. Cánh tay bỗng mềm oặt rồi rũ xuống, xương cốt gãy làm hai đoạn.

Tần Kha nhắm mắt lại.

Trọng Tử không thể tin nổi, mở to hai mắt nhìn chăm chăm người đang đứng trước mặt: “Su phụ!”

Thần sắc vẫn không hề thay đổi, hai ngón tay Lạc Âm Phàm cầm chắc mũi kiếm rồi lấy chuôi kiếm đánh lên người Trọng Tử. Động tác bình tĩnh và chuẩn xác, tiếng răng rắc vẫn vang bên tai không dứt, các khớp xương khắp tứ chi đều bị bẻ gãy, mỗi đoạn nằm một chỗ, ở mỗi đoạn gãy đó liền có một luồng khí đen bay ra rồi tan biến vào không khí.

Mất đi mọi sự chống đỡ, cơ thể Trọng Tử không khác gì một người tàn tật, nàng đổ ập xuống mặt đất. Không hề cảm thấy đau đớn, trong nháy mắt, tất cả các giác quan đều bị tê liệt.

“Tại sao?” Nàng lẩm bẩm hỏi chàng.

Không có tiếng trả lời.

Tại sao? Nàng mơ màng mở to hai mắt.

Tại sao? Vị sư phụ đã từng yêu thương nàng, bảo vệ nàng, trước đó không lâu còn ôm nàng, dịu dàng chiều chuộng, gọi nàng là “Trọng Nhi”, tại sao bỗng chốc lại biến thành thế này? Vì sao một người chỉ nhìn thấy nàng bị thương thôi đã đau lòng tới mức tức giận, còn giờ rõ ràng biết nàng bị oan mà vẫn muốn đích thân ra tay làm tổn thương nàng?

“Tại sao?”

Đến xương bả vai của nàng, Lạc Âm Phàm đánh xuống một đòn trí mạng. Xương bả vai vỡ vụn, sát khí từ nay về sau sẽ khó mà gắn kết lại được. Nhìn thấy tứ chi của Trọng Tử bị bẻ gãy, xương chọc thủng cả da thịt, xuyên qua quần áo, lòi hẳn ra ngoài, máu vương vãi trên sàn nhà, cảnh tượng vô cùng thê thảm, đến Mẫn Vân Trung cũng thấy khiếp đảm như hít phải một luồng khí lạnh giá.

“Đừng sợ, cố chịu đựng đi!” Hai tròng mắt mơ hồ như có ánh sáng chói chang chớp động, Tần Kha cố cử động, nhẹ nhàng cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Trọng Tử, cố gắng kiềm chế để giọng nói đỡ run rẩy. “Nhất định sư huynh sẽ cứu muội, đừng sợ!”

Mộ Ngọc lặng lẽ tiến đến gần, muốn đỡ Trọng Tử đứng lên nhưng lại chân chừ không dám chạm vào nàng.

Lạc Âm Phàm thu hồi Trục Ba, nói: “Ngay lập tức trục xuất tới Côn Luân.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều hoảng sợ, không ai dám nói thêm câu nào. Đối với một đứa trẻ, thủ đoạn đó quá ác nghiệt và tàn nhẫn, chỉ bằng một kiếm chém xuống cho hồn xiêu phách tán còn đỡ đau đớn hơn. Mặc dù bảo vệ được hồn phách của Trọng Tử nhưng sống không bằng chết như vậy thì có nghĩa lý gì cơ chứ? Hình dáng của con bé bây giờ, đừng nói là thành ma hay thành tiên, dù có chữa khỏi thì cũng chỉ là một phế nhân, chỉ có thể thu nạp linh khí đất trời mà duy trì sự sống, không thể làm được bất cứ việc gì nữa, vĩnh viễn ở băng lao Côn Luân sống qua ngày. Nếu như vậy thì cứ để con bé chết đi, cứu làm gì nữa?

Ngu Độ cười khổ. Vị sư đệ này, những lúc người khác cho là hắn sẽ mềm lòng thì khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn lại tỏ ra lạnh lùng đến đáng sợ, không hổ với biệt danh “vô tình”. Chả trách lúc trước mình và Mẫn Vân Trung ra sức nói giúp Trọng Tử thì hắn một mực muốn trục xuất con bé đến Côn Luân, chỉ vì hắn là người biết rõ lai lịch của con bé nhất nên đối với việc nên làm thế nào, từ trước đến nay hắn luôn rất lý trí.

Con bé không còn là mối uy hiếp đối với lục giới nữa, giờ lại bị nhốt vào băng lao, quả là không còn gì phải lo lắng. Nghĩ đến đây, Ngu Độ gật đầu nói một tiếng: “Cũng được” rồi quay sang nói với Mẫn Vân Trung tự sắp xếp đệ tử đưa Trọng Tử tới băng lao Côn Luân để thụ hình, còn ông thì tới xem thương thế của Tần Kha.

Lạc Âm Phàm không để ý tới mọi người nữa, bước nhanh ra khỏi Lục Hợp điện. Chàng vội vã cúi đầu, một ngụm máu phun ra, bắn đầy lên tay áo. Chàng trấn tĩnh, mơ màng nhìn vết máu, chẳng mấy chốc, vết máu từ từ biến mất, cho đến khi ống tay áo sạch sẽ trở lại, chẳng còn lưu lại bất cứ thứ gì.

Bên ngoài ngọn núi, một người trong trang phục trắng tựa tuyết đang đứng đối mặt với vách núi, toàn thân được bao bọc trong vạt áo trắng tinh, không nhìn rõ khuôn mặt.

Phút chốc, một bóng người áo tím bay vút qua.

“Quả nhiên là người.”

“Việc của Trác Vân Cơ đã thất bại rồi, không ngờ đến phút cuối tên Nguyệt Kiều và Tư Mã Diêu Nguyên kia lại đến giúp chúng ta một tay, kích động sát khí của Trọng Tử bùng phát trở lại.”

“Vậy tại sao người không nhân cơ hội hãn chưa động thủ mà đưa con bé đi?”

“Ta đã dựa vào sát khí của con bé mà mơ hồ cảm nhận được nơi cất giấu Thiên ma lệnh và Thánh quân kiếm, nếu lúc này để lộ thân phận, chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc sao?”

“Con bé giờ đã thành phé nhân, chúng ta có bắt được con bé thì cũng có ích lợi gì nữa chứ?”

“Lạc Âm Phàm quả nhiên đã không để con bé chết, ma huyết vẫn còn thì không việc gì phải lo lắng. Muốn nhập ma thì chút sát khí này của con bé vẫn chưa đủ.”

“Ở băng lao tại Côn Luân vài năm là đủ sát khí rồi, chỉ có điều lúc đó người có cứu được con bé ra không thôi.”

Chương 43: Băng lao

Băng lao ở Côn Luân xưa nay là nơi giam giữ những trọng phạm của Tiên môn và ma đầu của ma giới, tối đen như mực, thi thoảng lại truyền đến tiếng cười man rợ của quỷ, có lẽ đó là tiếng của các tội phạm hoặc ma đầu vọng lại, thanh âm cách đây rất xa, nếu không quen lắng nghe mọi âm thanh ở một nơi quạnh quẽ, âm u thì tuyệt đối sẽ không nghe được tiếng cười vừa rồi, do đó có thể biết nơi này rất rộng và trống trải.

Bọn chúng cũng bị phong ấn trong băng lao này sao? Mỗi lúc buồn chán, Trọng Tử đều nghĩ vậy.

Do ảnh hưởng của huyền băng nên cơ thể của nàng không phát triển thêm chút nào, những đoạn xương gãy cũng không tự lành được, vẫn ở tình trạng gãy lìa đó. Sát khí trong cơ thể Trọng Tử chỉ cần hơi gấn kết trở lại là liền theo những đốt xương gãy mà tiêu thoát ra ngoài rồi tan biến, cũng may toàn thân Trọng Tử đã bị đông cứng đến tê liệt nên cảm giác đau đớn dường như không tồn tại.

Năm cái xích tiên xích chặt cổ và tứ chi của Trọng Tử, bao quanh chỗ Trọng Tử đang nằm là những chiếc gai nhọn, chỉ cần nàng khẽ cử động là những chiếc gai đó sẽ đâm toạc da thịt, đau đớn vô cùng.

Thế nhưng thi thoảng Trọng Tử vẫn hơi nhúc nhích. Có đau đớn mới biết mình chưa tới cõi hư không. Có đau đớn mới biết mình còn sống.

Cơ thể đã quen dần với băng lạnh, mắt đã quen nhìn mọi vật trong bóng tối, rất dễ lầm tưởng chính bản thân mình đã trở thành một u linh quỷ quái.

Từ lâu đã nghĩ tới cái chết, nhưng dù nàng không hấp thụ linh khí đất trời thì cũng sẽ có một luồng linh khí từ trong phiến băng này xuất hiện, không ngừng truyền sinh khí vào cơ thể, duy trì sự sống cho Trọng Tử, quả nhiên muốn chết mà cũng không được.

Từ ngày bị nhốt vào đây, chưa từng có ai đến thăm nàng.

Rốt cuộc nàng đã sai ở đâu? Mấy người Ngu Độ đều muốn nàng chết đi, còn chàng, thậm chí không để nàng chết một cách nhẹ nhàng mà lại khiến nàng phải sống dở chết dở.

Những lúc hồi tưởng lại những tháng ngày đã qua, Trọng Tử luôn cảm thấy hết sức mơ hồ.

Đương nhiên, nàng thường coi những hồi ức này như một giấc mơ. Trong giấc mơ, nàng có một sư phụ, sư phụ nàng là vị thần tiên tốt nhất, đẹp nhất thiên hạ, người yêu thương nàng, bảo vệ nàng, dạy nàng thuật pháp, chỉ vì nàng bị thương mà vô cùng lo lắng, chỉ vì nàng nghịch ngợm tùy hứng mà tức giận, trước mặt nàng thỉnh thoảng còn đỏ mặt.

Nàng kính trọng chàng, tin tưởng chàng, và cuối cùng không thể ngăn nổi bản thân yêu chàng.

Tại sao nàng phải đến một nơi như thế này? Trọng Tử rất ít khi tự hỏi mình vấn đề này, đa phần thời gian đều ngủ mê mệt giữa không gian quanh năm tối đen như mực.

Không phân biệt được lúc nào là ngày, lúc nào là đêm, cũng chẳng có ý niệm về năm tháng, dường như đã qua mấy trăm năm rồi nhưng cũng như vừa mới ngủ vài giấc, mơ vài giấc giấc mơ mà thôi.

Cho đến khi một giọng nói bỗng vang lên bên tai nàng.

Đã nhiều năm không được nhìn thấy ánh sáng, Trọng Tử nhất thời không thích ứng được, neho mắt lại. Trước mắt chói lòa, không thấy thứ gì. Nàng kinh ngạc, ai lại đến một nơi như thế này chứ? Chắc là... lại có trọng phạm bị đưa đến nơi này?

“Muội đã quen ở đây chưa, Trọng Tử?” Một bàn tay nắm lấy cằm nàng, không khách khí mà lắc qua lắc lại khiến lưỡi đao sắc bén trong xích tiên đâm rách da cổ nàng, một dòng máu lạnh lẽo xối ra.

Vì đã mê man trong một thời gian khá dài nên phản ứng của Trọng Tử chậm chạp hơn nhiều. Hé mắt nhìn kỹ tướng mạo của người vừa đến hồi lâu, nàng chợt nhận ra. “Là người ư?”

“Bị nhốt trong băng lao đã ba năm, sư muội vẫn không thay đổi nhỉ?”

Ba năm rồi sao? Trọng Tử mệt mỏi nhắm mắt.

Ba năm đã trôi qua, vì sao không để nàng tiếp tục sống thanh tịnh ở nơi âm u, lạnh lẽo này, còn muốn khơi lại những ký ức kinh hoàng, khiến nàng phải đối mặt với hiện thực? Nàng không tin vị sư phụ hết mực yêu thương nàng kia lại có thể bỏ rơi nàng như vậy, không tin chàng cũng như những người khác, muốn nàng phải chết, không tin chàng lại xuống tay với nàng, nàng thà xem như chàng đã bị người khác che mờ mắt cho nên mới xử oan cho nàng.

Tóc tai xổ bung, bù xù như tổ quạ, tứ chi bị gãy, máu và vết bầm bết vào nhau thành từng mảng, khiến người khác nhìn vào có cảm giác ghê tởm. Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Nguyệt Kiều không có mấy hứng thú, chỉ có cảm giác chán ghét, liền quay lại phía sau, buông tiếng cười lạnh lùng rồi nói: “Nàng ta giờ khác gì một phế vật, sao ta phải sợ nàng ta chứ?”

Còn có người khác vào đây cùng hấn sao? Trọng Tử cảm thấy bất ngờ, mở mắt nhìn.

“Đã bị phong ấn ở đây ba năm mà vẫn chưa phát điên.” Nguyệt Kiều khễ “hừ” một tiếng, thấy nàng không có phản ứng, liền nắm tóc nàng, nói: “Không phải ngươi muốn giết ta sao? Ta muốn xem ngươi làm thế nào để giết được ta!”

“Ngươi muốn chết sao?” Trọng Tử mở miệng, ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Kiều.

Cặp mắt phượng sắc như dao, trong tròng mắt phát ra một tia sáng lạnh lẽo, may mà trước khi đến đây, Nguyệt Kiều đã chuẩn bị sẵn tâm lý, và lại cũng biết rõ lúc này Trọng Tử không thể nhúc nhích, nhưng bị nàng ta nhìn bằng ánh mắt đó, hấn vẫn thấy chột dạ, vội buông nàng ra, lùi lại hai bước.

Trọng Tử thử cử động cơ mặt, cảm thấy hài lòng vì mình vẫn còn cười được, bèn nói: “Su huynh can đảm thế mà không thốt nổi một lời cho đáng mặt nam nhi sao?”

Si nhục không thành, ngược lại còn bị chế giễu, Nguyệt Kiều vô cùng tức giận, nói: “Xương khớp đã bị gãy lìa rồi mà còn mạnh miệng!”

Một cái tát mạnh giáng xuống, Trọng Tử bị đánh bất ngờ, mặt lệch hẳn sang một bên, những lưỡi dao sắc nhọn cắm sâu vào da thịt, máu chảy ròng ròng nhưng nhanh chóng ngừng lại dưới tác dụng của huyền băng.

Có ý làm hấn tức giận, chẳng qua là vì nàng muốn chết, chết rồi có thể giải thoát được tất cả.

Trọng Tử phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt híp lại, lạnh lùng nhìn Nguyệt Kiều, nói gần từng tiếng: “Bây giờ ngươi không giết ta thì sau này ta sẽ giết ngươi đấy!”

Lần trước bị nàng đả thương, phải dưỡng bệnh hơn nửa năm mới dần khỏe lên, Nguyệt Kiều vốn là người bụng dạ hẹp hòi, vẫn luôn ghi nhớ mỗi hận đó nên mới lợi dụng danh nghĩa của mẫu thân để chạy tới Côn Luân, lấy trộm chìa khóa xuống băng lao của Ngọc Hư Tử, cậu của hấn, lừa gạt để tử canh giữ băng lao, vốn nghĩ chỉ cần hành hạ Trọng Tử một phen là hả lòng hả dạ, ai ngờ không khiến nàng tức giận mà còn bị nàng chế giễu.

Nhớ lại cảnh tượng đáng sợ lúc sát khí phủ kín toàn thân Trọng Tử năm đó, Nguyệt Kiều thấy kinh hoàng, sợ hãi, thậm chí nàng đã bị đưa vào băng lao rồi, cần gì phải khách khí nữa, vả lại bản thân hấn đã có tổ phụ là Tây Hải quân và cậu ruột là Ngọc Hư Tử làm chỗ dựa, có giết chết nàng cũng sẽ chẳng sao.

Đã tâm muốn giết người nhanh chóng bao trùm trí não của Nguyệt Kiều, cánh tay bất giác nắm chặt chuỗi kiếm.

Kết thúc rồi sao? Trọng Tử đang định nhắm mắt, chợt nhìn thấy sau bức tường băng lóe lên ánh sáng màu xanh lam chói mắt, vô cùng quen thuộc, nàng nhất thời rùng mình, không kịp có thời gian suy nghĩ, Nguyệt Kiều trước mặt đã ngã lăn ra đất, bất tỉnh.

Một bóng người từ phía sau bức tường băng ung dung bước tới.

Trọng Tử nhìn người ấy hồi lâu, miệng há hốc nhưng không thốt nên lời.

Trong nháy mắt, bóng người quen thuộc kia đã đứng trước mặt nàng, trên người vẫn là bộ xiêm y màu sắc sặc sỡ, khuôn mặt vẫn bình thường,

không có gì thay đổi, chỉ có điều khí chất như đã được thoát thai đổi cốt^[1], trở nên kiêu ngạo mà oai phong, lẫm liệt, suýt nữa khiến nàng không nhận ra.

[1] Thoát thai đổi cốt: lột xác.

“Trùng Tử!”

“Chân Châu tử tử?” Trọng Tử không thể tin được, lẩm bẩm cái tên này như muốn xác nhận.

“Là ta đây!” Nàng ấy mỉm cười nói.

Những vết máu trên người, trên mặt tự động biến mất, Trọng Tử bỗng có cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái, dễ chịu vô cùng, sống mũi bất giác cay sè, nước mắt chảy xuống thành hàng, nàng nói, giọng run run: “Chân Châu tử tử, sao tử lại tới đây? Mọi cứ tưởng... cứ tưởng các tử đã quên mọi rồi.”

“Trùng Tử!” Yên Chân Châu nhìn nàng một lát, thở dài nói: “Mọi còn chưa biết ư?”

Trọng Tử đã từng nhìn thấy thứ ánh sáng màu xanh lam giống hệt thế này, chỉ là sau khi nhìn thấy thì không thể nhớ nổi, đến lúc hồi tỉnh thì nàng đã trở thành tội đồ với tội ác tày trời.

Người hãm hại Trọng Tử chính là nàng ấy? Là Chân Châu tử tử ư?

Trọng Tử cảm thấy mơ hồ: “Không, không thể là tử được!”

“Là ta!”

“Tại sao?”

Yên Chân Châu không đáp, nhìn Nguyệt Kiều đang nằm sõng soài trên mặt đất, cười lạnh một tiếng rồi giơ chân đá cho hắn xoay người lại.

Trọng Tử liếc nhìn cánh tay gãy của mình rồi lắc đầu cười thảm.

Bị Yên Chân Châu hãm hại, nàng đương nhiên rất tức giận và đau xót, thế nhưng so với người biết rõ nàng vô tội mà vẫn xuống tay làm tổn thương nàng thì nỗi đau này chẳng thấm vào đâu, vì trong người nàng có sát khí trời sinh nên nàng đáng phải chết.

“Tỷ tới để cứu ta hay giết ta đây?” Trọng Tử chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi, bất lực nhìn Yên Chân Châu. “Nếu tỷ muốn cứu ta ra ngoài thì không cần đâu. Ta không biết thân phận thật sự của tỷ, cũng không biết vì sao tỷ phải hãm hại ta, nhưng bây giờ ta đã là một phế nhân, không còn lợi ích gì cho tỷ để tỷ phải hao tâm tổn trí cứu ta. Nếu tỷ còn chút cảm giác áy náy với ta thì vung một kiếm giết chết ta ngay đi, ta nhất định sẽ không còn hận tỷ nữa.”

Yên Chân Châu cup mắt, nói: “Không vào Quỷ môn quan mà lại chuyên thế, ta có ít đồ muốn trả lại cho muội, muội có muốn biết đó là gì không?”

Nàng ấy giơ tay lên, xoa trán Trọng Tử như vẫn thường làm.

Những ký ức phủ đầy bụi bặm của thời gian đã bị xé rách, những chuyện trước kia giống như một bức họa cuộn tròn, từng bức từng bức mở ra, hiện lên.

Cây cầu mây trắng, biển rộng bao la, con cá khổng lồ, một tiểu nha đầu ăn mày, một công tử kiêu ngạo, một vị thần tiên áo trắng xa lạ, một thiếu niên phóng khoáng, một Ma tôn ác nghiệt đang ôm lấy nàng mà an ủi...

“Đồ nha đầu xấu xí, có giỏi thì đi theo ta nữa xem!”

“Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt người nữa đâu!”

“Nếu nàng làm nương tử của Trác Hạo ca ca đây, ca ca hứa sẽ vĩnh viễn đối đãi với nàng thật tốt, cam tâm tình nguyện để nàng bắt nạt, không bao giờ liếc mắt nhìn ngắm bất kỳ cô nương nào khác, nàng... có bằng lòng không?”

“Tiểu Trùng Nhi, người phải nhớ kĩ, bất luận người có chịu bao nhiêu nỗi oan ức, buồn đau, cũng luôn có người tin tưởng người, yêu mến người, giống như đại thúc vậy...”

...

Trong nháy mắt, những kí ức xa xăm ùa về như vũ bão, khó có thể gắn kết lại với nhau, Trọng Tử cảm thấy hơi hoảng hốt. Nhìn thấy Yên Chân Châu lột da thịt của Nguyệt Kiều, gỡ từ trên người hấn hai mảng xương bả vai, Trọng Tử sợ hãi tột độ, lẩm bẩm hỏi: “Tỷ đang làm gì vậy?”

“Năm đó Nghịch Luân Thánh quân cùng chết với Nam Hoa Thiên tôn, hữu hộ pháp Mộng Ma cũng nhận của Lạc Âm Phạm một kiếm, bị thương nặng mà chết, trước khi lão nhân gia chết có đem ma lực toàn thân truyền cho một nữ nhi.” Yên Chân Châu vừa lột xương của Nguyệt Kiều vừa nói, giọng mơ hồ như tê dại, dường như đang tâm sự một câu chuyện rất bình thường. “Tỷ tỷ chính là con gái của Mộng Ma, hóa thân để lọt vào Nam Hoa. Sau đó thánh cung bị đánh sập nên tỷ tỷ quyết định ở lại Nam Hoa, tìm cơ hội để báo thù, tiếc rằng thực lực quá non kém. Cho tới khi muội đến Nam Hoa, phát hiện ra muội có sát khí trời sinh, tỷ tỷ liền muốn mượn tay muội để giải phong ấn cho Thiên ma lệnh.”

Ngừng một lúc, Yên Chân Châu lại khẽ khàng kể: “Lúc trước tỷ tỷ làm những chuyện như vậy, đúng là một lòng muốn báo thù, nhưng sau đó biết muội là đứa trẻ ngoan, tư chất rõ ràng hơn người nhưng bọn họ lại không chịu cho muội tu luyện thuật pháp, cho dù tỷ tỷ không hãm hại muội thì bọn

họ vẫn sẽ làm thế với muội, biết rõ là muội bị oan mà vẫn muốn mượn có muội có sát khí trời sinh để trừng phạt muội, nếu để muội ở Tiên môn như vậy, tử tử thật sự không cam lòng.”

“Tiểu tử này mặc dù không là cái thá gì cả nhưng lại sống trong một thế gia^[2] thuộc tiên giới, có bộ gân cốt tuyệt hảo.” Yên Chân Châu thu hồi hai mảnh xương bả vai, sau đó hóa bộ hài cốt còn sót lại của Nguyệt Kiều thành tro tàn, nói: “Bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra, muội cần phải nắm chắc thời cơ này.”

[2] Thế gia: con nhà quyền quý.

Nguyệt Kiều vừa chết, thân phận của Yên Chân Châu nhất định sẽ bại lộ, nàng ấy... đã lên kế hoạch cho việc làm này từ lâu rồi sao?

Không kịp có thời gian để suy nghĩ và lo lắng, ánh sáng màu xanh lam mạnh mẽ lại xuất hiện, Trọng Tử chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong mơ hồ, nàng nghe thấy giọng nói trầm thấp của Yên Chân Châu: “Bất luận thế nào chẳng nữa, muội rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay đều là sai lầm của tử tử. Muội hận ta cũng được, đau lòng cũng được, tử tử cũng không cầu xin muội tha thứ, đây là việc cuối cùng mà tử tử có thể làm cho muội. Hại muội đến bước đường này, tử tử không biết có nên hối hận hay không, còn về phần Thành Phong...”

Nàng ấy đối với chồng mình là thật lòng hay giả dối? Trọng Tử thật sự rất muốn biết, đáng tiếc Yên Chân Châu lại không nói tiếp nữa.

“Khắp nơi ở Côn Luân đều có cao thủ bảo vệ, muội tạm thời không thể ra ngoài ngay được, tử tử tạm thời không thể giúp muội chữa lành những đoạn xương gãy ở cánh tay và chân, để tránh bọn họ phát hiện ra. Có xương bả vai rồi thì sát khí sẽ không thoát ra ngoài được nữa, nó sẽ hợp nhất với linh khí, việc trị thương cũng hiệu quả hơn. Biết thân phận của ta rồi, Ngọc Hư Tử nhất định sẽ phái cao thủ vây bắt ta, đưa về Nam Hoa thẩm tra, lúc

ấy Côn Luân sẽ vô cùng vắng vẻ, đó là một cơ hội tuyệt vời, muội chỉ có nửa tháng để trốn chạy thôi, phải nhớ kỹ là phải luôn lưu ý trên đỉnh đầu của muội.”

Chìa khóa của xích tiên đã bị đánh cắp, chắc chắn băng lao đã xảy ra chuyện chẳng lành, chuông giáo Ngọc Hư Tử của Côn Luân cùng Côn Luân quân rất nhanh đã dẫn theo các đệ tử chạy tới, sau khi đánh một trận kịch liệt, cuối cùng cũng khống chế được gian tế. Ngọc Hư Tử lập tức vào trong băng lao để kiểm tra, lúc này Nguyệt Kiều đáng thương của ông đã hóa thành tro tàn nên không ai biết trên người hắn thiếu mất hai mảnh xương bả vai, nhìn sang thấy Trọng Tử máu chảy đầm đìa, vẫn bị xích chặt trên huyền băng, ngủ mê man, những chiếc xích tiên trên người vẫn chưa bị mở ra, ai cũng nghĩ là tên gian tế kia chưa kịp mở khóa cứu người. Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn những đốt xương gãy của nàng lòi hẳn ra ngoài, ai cũng tỏ vẻ xót thương, không nỡ nhìn lâu hơn nữa, tất cả cùng kéo nhau ra ngoài.

Cháu trai chết thảm, Ngọc Hư Tử tuy vô cùng đau xót nhưng dù sao ông cũng đã đắc đạo chân tiên^[3], biết rõ phẩm hạnh của cháu mình thế nào nên chỉ có thể thở dài cho rằng đó là do số trời đã định, không thể cứu vãn, chỉ trách hắn gieo gió thì phải gặt bão mà thôi. Nhưng chuyện con gái của Mộng Ma trà trộn vào Nam Hoa bao nhiêu năm nay mà không ai biết, thật không thể xem nhẹ được, chuyện này đủ để làm chấn động Tiên môn một thời gian dài. Để đề phòng trên đường đi xảy ra sự cố ngoài ý muốn, đích thân Ngọc Hư Tử dẫn quân cùng một nhóm đệ tử cao thủ của Côn Luân áp giải Yên Chân Châu về Nam Hoa.

[3] Thấu hiểu mọi sự ở đời.

Đã ngủ mê mệt mấy ngày liền, cuối cùng Trọng Tử cũng tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy khoảng không tối tăm, mù mịt.

Ký ức đã thức tỉnh, trái tim rớt cuộc cũng có cảm giác đau đớn, toàn thân không ngừng co quắp.

Nàng đã từng bị mưu hại, nhiều lần bị trách phạt, đến khi đích thân chàng vung một nhát kiếm chém xuống người nàng.

Trên Lục Hợp điện, trước bao nhiêu ánh mắt hiếu kỳ nhòm ngó, một tiểu nha đầu ăn mặc rách rưới đang âm ức khóc khi bị đuổi đi, bỗng có một vị thần tiên trẻ tuổi xuất hiện nói: “Ta thu nhận ngươi.” Chàng không hề hay biết, câu nói này của chàng quan trọng với tiểu cô nương đó như thế nào, không học thuật pháp của chẳng sao, bị người khác coi thường rẻ mạt cũng chẳng sao, vì ít ra nàng còn có chàng, chàng đã nói luôn tin tưởng nàng, không cần quan tâm tới sát khí trời sinh gì đó.

Cứ coi như chàng không biết gì hết, cứ coi như chàng rất thất vọng về nàng thì nàng thà ôm lấy tình yêu say đắm với chàng, hứng chịu bao nỗi hàm oan mà chết đi, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện, hóa ra chàng biết tất cả, hiểu tất cả nhưng chàng cũng giống như những người khác, chỉ có một sự lựa chọn mà thôi. Hóa ra, chàng đối với nàng cũng giống như những người khác, cũng cho rằng nàng đáng phải chết.

Nếu đã như vậy, sao chàng còn gieo bao hy vọng cho nàng? Vì sao không chém cho nàng hồn xiêu phách tán, còn muốn đưa nàng về Nam Hoa, một lần nữa thu nạp nàng làm đồ đệ, ra sức bảo vệ nàng gấp bội, sau đó lại tàn nhẫn đánh gãy toàn bộ các khớp xương trên cơ thể nàng rồi vứt nàng thân tàn ma dại xuống băng lao giá lạnh để ngày ngày bị giày vò?

Sự bảo vệ và nuông chiều mà kiếp sau nàng được hưởng chẳng qua cũng chỉ là vì nàng sẽ lại phải hứng chịu những thương tổn tàn nhẫn, ác độc thêm một lần nữa?

Những biểu hiện áy náy và đau lòng của chàng rốt cuộc là thật hay là giả?

...

Có rất nhiều điều Trọng Tử không thể lý giải nổi, có rất nhiều nỗi ám ức khiến nàng không cam lòng, dù phải chết nàng cũng muốn tìm hiểu cho rõ ràng!

Có được xương bả vai mới, sát khí bắt đầu hội tụ, linh lực trong băng phách^[4] không ngừng cuộn cuộn hút vào trong cơ thể, vết thương bắt đầu lành, việc trị thương đã đạt hiệu quả thần kỳ. Những mảnh xương gãy ở tứ chi chuyển động, hơi nóng không ngừng lan tỏa, da thịt bắt đầu căng ra, đau đớn vô cùng, Trọng Tử cắn chặt răng, nhắm mắt lại chịu đựng, mồ hôi lạnh túa ra, người run rẩy, hàm răng cắn nát bờ môi dưới.

[4] Phách: hồn, tinh lực.

Không biết đã bao lâu trôi qua, ước chừng một, hai ngày sau, cơn đau mới bắt đầu thuyên giảm.

Trọng Tử thở một hơi dài, mệt mỏi hé mắt nhìn, đoạn xương gãy trên cánh tay quả nhiên đã liền lại, làn da trên đó cũng khôi phục trạng thái ban đầu, trên đùi cũng có chút cảm giác và sức lực.

Theo những gì Yên Chân Châu đã nói, lúc này đám người Ngọc Hư Tử đang trên đường đến Nam Hoa, không có ở Côn Luân, đây là cơ hội tốt để Trọng Tử trốn ra ngoài, nhưng năm cái xích tiên đã xích chặt thể xác và hồn phách, ngay cả ma vương pháp lực cao cường cũng chưa chắc trốn thoát được, nàng phải thoát ra thế nào đây?

“Lưu ý trên đỉnh đầu của muội.” Giọng nói của Yên Chân Châu bỗng vang lên bên tai.

Trên đỉnh đầu cũng toàn là băng đá tối đen, ẩm ướt và rắn chắc, thật sự không có chỗ nào khác thường cả.

Trong lòng biết rõ Yên Chân Châu nói những lời đó là có lý do, Trọng Tử vận linh lực ở hai mắt, tỉ mỉ tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng phát hiện ra ở

một khối băng trên vách có rất nhiều vết lõm. Băng vốn trong suốt một màu, chả trách đám người Ngọc Hư Tử chưa từng để ý tới.

Trọng Tử mỉm cười.

Linh lực đã khôi phục, thi triển thuật pháp cũng dễ dàng hơn, một khối huyền băng đột nhiên vỡ tan, chèn lên vết lõm trên vách tảng băng ở đỉnh đầu. Xích tiên không ngừng biến đổi đủ kiểu thì chìa khóa để mở nó cũng có trăm loại biến hóa, sau khoảng một tuần trà, tảng băng kia cuối cùng cũng biến thành một chiếc chìa khóa vững chắc.

Trọng Tử khẽ thổi một luồng khí, tra chiếc chìa khóa băng đó vào ổ khóa bên phải.

Lần thứ nhất, không được. Lần thứ hai, không được. Lần thứ ba, vẫn không được. Lần thứ tư...

Rốt cuộc, trong bóng tối mịt mùng truyền đến một tiếng vang nhỏ, xích tiên bên tay phải “cạch” một tiếng, mở ra.

Trọng Tử vui mừng khôn xiết, như nhận được sự cổ vũ lớn lao, củng cố niềm tin sắt đá. Nàng vẫn sử dụng biện pháp đó để mở tiếp bốn chiếc xích tiên còn lại, cuối cùng cơ thể của nàng đã hoàn toàn được tự do sau ba năm bị giam hãm.

Bộ y phục đang mặc trên người từ lâu đã cũ nát và rách rưới, tay áo chỉ còn lại phân nửa, treo lơ lửng trên cầu vai. Nhưng nếu bộ dạng có tồi tệ hơn nữa thì Trọng Tử vẫn cảm thấy vô cùng khoan khoái, một cảm giác nhẹ nhàng trước nay chưa từng có xâm chiếm thân thể nàng. Trọng Tử vội vàng bước xuống mặt đất.

Còn chưa kịp đứng vững, cơ thể đã mất thăng bằng, lão đảo trực ngã.

Vốn cho rằng đó là do đôi chân lâu lắm rồi không được cử động, không được đi lại nên Trọng Tử vật lộn với cơ thể một hồi để bò dậy, đi được hai bước vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nàng liền tỉ mỉ quan sát một hồi mới phát hiện ra, hóa ra những đoạn xương gãy tự do liền lại, không được nắn lại cẩn thận, trở nên cong queo, không thẳng ra được, cái thì dài, cái thì ngắn, nhìn lại hai cánh tay cũng không khá hơn là bao, một bàn tay trông còn dị dạng đến đáng sợ.

Trọng Tử mơ màng, chậm rãi đưa tay sờ lên mặt, kiểm tra.

Làn da thô ráp, nhăn nheo, cơ hồ chỉ còn da bọc xương, xấu xí biết chừng nào, chẳng trách Nguyệt Kiều lại tỏ ra chán ghét đến vậy, bây giờ nàng trở nên đáng sợ như thế sao?

Mà cũng không sao cả, suy cho cùng, bây giờ nàng cũng chẳng cần người khác phải yêu mến mình nữa.

Trọng Tử tự an ủi chính mình, gượng nở nụ cười nhạt kỳ quái, tiện tay quăn mớ tóc dài bù xù, xơ xác của mình lên, khập khiễng bước ra phía cửa băng lao.

Con gái của Mộng Ma đã trà trộn vào Nam Hoa bao nhiêu năm nay mà không một ai phát hiện, khi biết việc này, toàn thiên giới vô cùng khiếp sợ, ngay sau đó một tin tức động trời khác lại được truyền đến, một tội đồ của Nam Hoa đã thoát khỏi băng lao ở núi Côn Luân! Nghe được tin tức này, ai nấy đều chết lặng.

Tên tội đồ may mắn kia chỉ là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, cũng là tội phạm duy nhất từ xưa đến nay trốn thoát khỏi băng lao của Côn Luân. Cũng may mà đệ tử của Côn Luân phái phần nhiều là bị thiếu nữ đó đánh thuốc mê, hầu như không có ai bị thương vong nên mọi người đều biết thiếu nữ đó không có ý muốn hại người, nhưng sát khí trời sinh trải qua hai kiếp cũng không thể tiêu trừ, dù sao cũng khiến người ta đề cao cảnh giác, tuyệt đối không thể để Cửu U ma cung tìm ra nàng trước được.

Khắp nơi bàn tán xôn xao, trong khẩu khí còn thể hiện chút bội phục lòng can đảm và thuật pháp cao cường của thiếu nữ đó, đúng là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, không tầm thường chút nào.

Ba ngày sau, Lạc Âm Phàm truyền lệnh truy nã kẻ tội đồ khắp Tiên môn.

Thế nhưng thiếu nữ ấy lại đột nhiên mai danh ẩn tích, giống như đã bốc hơi, không còn chút dấu vết nào trên cõi đời này nữa.

Một khe suối trong vắt chảy qua đỉnh núi xanh biêng biếc, hai bên bờ suối là những tán trúc xanh rì, rậm rạp, một túp lều tranh nho nhỏ ẩn mình giữa rừng trúc bạt ngàn, nếu không quan sát thật kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Một chiếc thuyền nhỏ đang nhẹ nhàng trôi trên dòng suối, ngồi trên thuyền là một cô nương khoác áo bào trắng rộng thùng thình, trên tay ôm một giỏ thuốc được bện bằng thân trúc, trong chiếc giỏ có rất nhiều thảo dược, mái tóc dài tha thướt, da mặt tái nhợt và thô ráp đến đáng sợ, trên đó vẫn lưu giữ những dấu vết thương tổn do giá rét, chỉ có cặp mắt phượng kia khiến khuôn mặt thon gầy ấy có thêm chút sức sống.

Chiếc thuyền nhỏ cập bờ, cô nương ấy gắng sức đứng lên, mang theo chiếc giỏ, bước xuống thuyền, nhìn những bước chân khập khiễng của nàng, có thể đoán ra nàng là một cô nương tàn tật.

Tia sáng mờ nhạt tỏa khắp gian phòng bé nhỏ, nằm trên giường là một chàng thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, thấy nàng đến, thiếu niên đó vội vàng ngồi dậy, cười gượng gạo, nói: “Tỷ tỷ đã về.”

Cô nương đặt giỏ thuốc xuống, đến bên cạnh bếp, đổ thuốc ra một chiếc bát rồi đưa cho thiếu niên kia.

Sau một phút do dự, cuối cùng cậu bé kia cũng nhận lấy, uống một hơi rồi liếc nhìn nàng.

Vị cô nương đó nhìn thấu tâm tư của cậu bé, mỉm cười nói: “Đệ không cần phải vội, hai ngày nữa vết thương lành rồi thì đệ có thể rời đi.”

Thiếu niên kia xấu hổ, nói: “Đa tạ tử tử đã cứu giúp, không biết tử tử thuộc môn phái nào, hôm khác...”

“Ta chỉ thấy đệ gặp nạn thì cứu giúp thôi, đệ không cần phải ghi lòng tạc dạ làm gì.” Cô nương đó thản nhiên ngắt lời cậu bé, nói: “Trời sinh ra ta vốn thích yên tĩnh, không quen có người khác đến quấy rầy, hy vọng sau khi đệ ra ngoài, đừng nhắc tới ta trước mặt người khác.”

Thiếu niên kia vội nói: “Tử tử yên tâm, đệ nhất định sẽ không nói cho ai biết về tử.”

Cô nương đó gật đầu rồi xoay người, bước ra ngoài.

Rừng trúc xanh biêng biếc rì rào trong gió, khẽ ngâm nga khúc hát của riêng mình, những phiến đá cuội xanh trắng đủ màu ngâm mình trong dòng nước trong vắt, trở nên sáng bóng và đáng yêu vô cùng, một cơn gió khẽ thổi qua, những cánh đào hồng thắm nhỏ nhỏ khẽ buông mình xuống mặt nước trong xanh như ngọc, múa vũ khúc thần tiên.

Sống qua ngày đoạn tháng trong núi thật ra cũng rất thanh tĩnh và an nhàn, chỉ mới ngồi ngơ ngẩn một chút là trời đã tối, đảo mắt vài cái, năm tháng bỗng trôi qua, Trọng Tử ngồi bên bờ suối, ngẩng đầu nhìn ngắm bầu trời tự do.

Mặt trời khuất núi, vàng trắng lại nhô cao, trên bầu trời xuất hiện một vài ngôi sao lẻ loi, đơn độc.

Tinh Xán cũng không còn bên người nữa.

Trọng Tử cúi đầu, lấy hết dũng khí, chậm rãi xắn ống tay áo rộng thùng thình, cánh tay vói hình thù kì quái lộ ra, vô cùng đáng sợ, cánh tay đó đã bị người ta nhấn tâm đánh gãy từng khúc xương, sau đó cũng lành nhưng cong queo, không thể thẳng được, nhìn hết sức dị dạng, đến chính nàng cũng cảm thấy ghê tởm.

Dáng vẻ này cực kì giống yêu ma quỷ dị, chẳng ai muốn liếc nhìn nàng một cái, chẳng trách nàng khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Trọng Tử cười khô.

Hôm nay, khi nàng trở về, quả nhiên không còn thấy thiếu niên kia đâu nữa, cậu ta chỉ để lại vón vụn một mẩu giấy viết lời cảm tạ. Kỳ thực nàng cũng không để ý đến những chuyện như thế này, nàng vốn chỉ giữa đường thấy chuyện bất bình thì ra tay cứu giúp, cứu cậu thiếu niên ấy từ miệng con yêu núi mà thôi, cậu ta còn tự xưng là đệ tử của Trường Sinh cung. Mấy ngày qua ở đây với nàng, cậu ta lúc nào cũng nom nớp đề phòng, tuy trong lòng sợ hãi nhưng lại ngại không dám nói ra, sao nàng không nhìn ra những biểu hiện đó kia chứ?

Nhớ lại lúc đó, cánh cửa ngoài băng lao bị phong ấn, nàng không còn bất cứ cơ hội nào để trốn thoát, may là có một đệ tử Côn Luân phái ở bên ngoài vô ý đặt tay lên ô cửa nhỏ, nàng chỉ vói tới được một ngón tay của người ấy nhưng như vậy cũng đủ rồi. Trọng Tử liền sử dụng Di hồn thuật, tạm thời trao đổi hồn phách hai người với nhau, nhân lúc đệ tử kia chưa kịp phản ứng, nàng lập tức niệm phong thần trí trên cơ thể mình, sau đó tìm cách lấy chìa khóa của băng lao, mang thân thể của mình ra ngoài, phía sau là cả một đoàn quân bao vây, truy sát, rốt cuộc nàng đã thoát khỏi vòng vây đó thế nào thì đến chính bản thân nàng khi hồi tưởng lại cũng không thể tin nổi.

Rời xa Côn Luân, trốn biệt một tháng, lúc đó Trọng Tử mới biết Yên Chân Châu đã bị xử tử, lúc bấy giờ nàng vẫn đang rất hoang mang, không hiểu cảm giác đó là cảm hận, sáng khoái hay đau khổ.

Bản thân nàng rơi vào tình cảnh này, đúng là do một tay Yên Chân Châu gây ra. Nhưng trong hồi ức, Trọng Tử nhớ rất rõ, Yên Chân Châu là vị tỷ tỷ tính tình cầu thả và tùy tiện, đã từng khóc thút thít kéo nàng vào lòng mà an ủi, đã từng hết lòng chăm sóc nàng khi nàng bị trọng thương, đã từng đứng cảm đứng ra bên vực nàng mỗi lần nàng bị người khác ức hiếp, đã từng lén lút cùng nàng tán gẫu về những chuyện phiếm của Tiên môn rồi cười khúc khích, sau cùng là đánh đổi cả tính mạng để cứu nàng thoát khỏi băng lao, để nàng được tự do như ngày hôm nay.

Có thể trong nàng chỉ còn lại cảm giác đau đớn và xót thương, nàng đã không còn sức lực để hận ai nữa rồi.

Một nơi hẻo lánh, hoang vu, bốn bề non nước hữu tình, thâm thoát Trọng Tử đã ở đây được gần một năm, sống cuộc sống đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài nhưng nàng vẫn cảm thấy rất bình thản. Mỗi đêm khi nghe tiếng gió lay động rừng trúc, trong giấc mơ, Trọng Tử lại thấy mình quay trở lại Tử Trúc phong, đâu đâu cũng là những hồi ức tốt đẹp nhất của cả kiếp trước lẫn kiếp này của nàng.

Có rất nhiều lời muốn hỏi nhưng nàng lại không có đủ dũng khí.

Về phần Tần Kha và Trác Hạo, nghe nói nàng đã bị nhốt vào băng lao thì đều bế quan tu hành, từ đó không bước chân ra ngoài nữa. Một tiểu công tử kiêu ngạo, một thiếu niên lông bông đều có chung suy nghĩ phải dốc hết sức lực bảo vệ nàng.

Còn a bá đưa nàng đến Nam Hoa kia, hằng năm nàng vẫn dành thời gian xuống núi vấn an ông hai lần, chắc ông lão vẫn chưa biết nàng đã xảy ra chuyện gì. Đã ba, bốn năm chưa gặp nàng, nếu biết chuyện này, chắc chắn ông lão sẽ thất vọng và đau khổ lắm. Nàng thật sự rất muốn trở về bên cạnh

ông lão, trò chuyện với ông, cùng ông gieo trồng, nhưng toàn Tiên môn bây giờ đang truy nã nàng, nhất định họ sẽ truy lùng rất gắt gao, thậm chí nàng muốn báo tin thôi cũng không thể được.

Mà thôi, cũng không sao, với bộ dạng hiện tại của nàng, không để ai nhìn thấy cũng tốt, tránh khiến người khác vì nàng mà cảm thấy đau lòng.

Trọng Tử nhìn về phía chân trời xa xa, nơi ấy có một đám mây lớn đang bay về phía này.

Trời quang mây tạnh bỗng tối sầm, tại sao lại như vậy?

Trong giây lát, bất giác Trọng Tử nghĩ tới điều gì đó, trái tim bỗng chùng hẳn xuống, nàng mặc kệ đó là thứ quái quỷ gì, vội vã đứng lên, thi triển độn thuật, tẩu thoát.

Chương 44: Ma đạo

“Nghiệp chướng! Còn muốn trốn đi đâu? Không mau mau quỳ xuống nhận tội, khoan tay chịu trói hả?” Vừa chạy đến chân núi, Trọng Tử chợt nghe thấy tiếng quát tháo, trên không trung phía trước mặt lộ một đám người, trong đó Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, chuông giáo Ngọc Hư Tử của Côn Luân phái, Minh cung chủ của Trường Sinh cung...

Ánh mắt quét tới một thiếu niên đang đứng bên cạnh Minh cung chủ, Trọng Tử cảm giận nhìn cậu ta chăm chăm.

Thiếu niên đó chợt dạ, bước lùi lại, nói: “Ngươi... là tội đồ của Tiên môn.”

Trọng Tử “hừ” lạnh một tiếng, nói với giọng châm chọc: “Người nên cảm thấy may mắn vì cái mạng của người do chính tay kẻ tội đồ này cứu.”

“Cậu ta đã báo tin cho chúng ta biết, chính là lập được công lớn cho Tiên môn rồi.” Mẫn Vân Trung nói. “Người tự ý trốn khỏi băng lao ở Côn Luân, nếu không có cậu ta báo tin thì không biết người còn lẩn trốn bao lâu nữa đây?”

“Tại sao ta phải trốn chứ?” Trọng Tử nắm chặt hai tay, không hề nhìn đi chỗ khác, ánh mắt vẫn dán chặt lên người cậu thiếu niên kia, nói: “Ta chưa hề làm chuyện gì xấu xa, cũng chưa từng giết ai, càng không vong ơn bội nghĩa với ai, các người luôn miệng nói Tiên môn xưa nay làm chuyện gì cũng quang minh chính đại nhưng thực ra chỉ biết dung túng và mặc kệ những tên đồ đệ tâm địa bất chính, vì sao chỉ có ta hết lần này tới lần khác bị ép chết?”

Người ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Mọi người không ai nói một lời, cậu thiếu niên kia xấu hổ, cúi đầu thật thấp.

Mẫn Vân Trung tức giận quát: “Người nổi sát khí đả thương người khác, còn không chịu nhận mình sai ư?”

“Đó là tại Nguyệt Kiêu tâm địa bất chính, tự làm thì tự chịu!”

“Láo xược!”

“Thôi đi!” Ngu Độ giơ tay ngắt lời Mẫn Vân Trung, nghiêm nghị nói: “Nể mặt sư phụ người, nếu bây giờ người chịu trở lại băng lao, ta tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện này nữa, bằng không, sẽ chiếu theo giáo quy của Tiên môn mà xử trí.”

“Ta không làm gì sai, tại sao phải quay lại cái nơi quỷ quái ấy?” Trọng Tử cắn chặt răng, nhìn ngó xung quanh rồi quay người bỏ chạy, nhưng bị một sức mạnh vô hình đánh quay trở lại, lảo đảo cho đến khi đập vào một thân cây.

Vị thần tiên áo trắng nhìn nàng, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Dung mạo vốn quen thuộc, giờ bỗng nhiên gặp lại, cảm tưởng như đã trải qua mấy kiếp, Trọng Tử lập tức cúi mặt, lát sau mới lẩm bẩm nói: “Su phụ!”

“Quay về băng lao ngay!”

Đến chàng cũng không chịu buông tha cho nàng ư? Trọng Tử vẫn cúi đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt, kìm nén cơn đau tức nơi lồng ngực, chậm rãi vịn thân cây đứng lên, cố gắng đứng thẳng người, giấu hai tay vào ống tay áo.

Lạc Âm Phàm không nhìn nàng nữa, quay sang Ngu Độ, nói: “Ma kiếm và Thiên ma lệnh đều đã bị đánh cắp.”

Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Chẳng trách chàng lại đến sau bọn họ, Ma kiếm và Thiên ma lệnh đã được cất giấu ở một nơi vô cùng bí mật, xảy ra chuyện này, đương nhiên là do nội bộ Tiên môn có gian tế. Mặt biến sắc, Ngu Độ nói: “Là ai đã đánh cắp?”

Lạc Âm Phàm không trả lời.

Đầu tiên là con gái của Mộng Ma trà trộn vào Nam Hoa, giờ lại đến chuyện Thiên ma lệnh và Ma kiếm bị gian tế đánh cắp, Nam Hoa quả thực chẳng còn mặt mũi mà nhìn ai, nghĩ là Lạc Âm Phàm không tiện nói rõ ràng

mọi chuyện trước mặt mọi người, Mẫn Vân Trung nóng nảy, vội vàng giơ Phù Đồ Tiết lên, quát: “Trước tiên cứ xử lý tên nghiệp chương này đã rồi có gì nói sau.”

Trọng Tử không hề né tránh.

Mọi chuyện đã đến nước này, chết có gì đáng sợ nữa? Nếu chết rồi, nàng sẽ biết sự áy náy áy của chàng là thật hay giả!

Lạc Âm Phàm chưa kịp ra tay ngăn cản thì đã có người lao đến chắn trước mặt Trọng Tử. Mẫn Vân Trung kinh hãi, may mà kịp thời thu chiêu về nhưng người đó vẫn bị đánh trúng một chương, ngã lộn nhào mấy vòng trên mặt đất.

Chiếc áo trắng của người ấy bị máu tươi từ miệng phun ra nhuộm thành màu đỏ thẫm, Trọng Tử sững sốt trong giây lát, ngẩng mặt nhìn kĩ người đó, hoảng hốt nói: “Thành Phong đại ca?”

Một cơn gió thổi qua, làm phồng ống tay áo của Trọng Tử, để lộ ra cánh tay dị dạng, mọi người đang có mặt nhìn thấy vậy đều khiếp sợ, như hít phải luồng khí lạnh, một số vị thần tiên cảm thấy thương cảm, liền quay mặt sang một bên, không dám nhìn cảnh tượng này nữa. Từ lâu, người ta đã nghe nói về chuyện Lạc Âm Phàm xử trí nàng, vốn cứ tưởng rằng chàng vẫn yêu thương, bảo vệ đồ đệ của mình như lời đồn đại, nhưng hôm nay xem ra họ đã lầm cả rồi, không ai nghĩ Lạc Âm Phàm lại xuống tay với đồ đệ của mình nặng như vậy.

Lạc Âm Phàm cũng khiếp sợ nhìn nàng, nhìn kĩ gương mặt, cánh tay của nàng, nhìn nàng khập khiễng bước từng bước đi tới thì sắc mặt chàng tái nhợt, cắt không còn giọt máu.

Hai kiếp sư đồ, hai kiếp tổn thương.

Trong ba năm Trọng Tử bị nhốt trong băng lao, đa số thời gian chàng bé quan tu hành, cũng từng có lúc muốn tới thăm nàng nhưng không có đủ dũng khí để đối mặt với nàng. Giấu giếm được mọi người luồng sát khí trong người nàng nhưng lại không thắng nổi ý trời, chàng không thể lấy Tiên môn và cả lực giới ra làm thứ để đặt cược, nhưng giết nàng thì chàng không thể xuống tay thêm lần nữa. Đánh gãy xương bả vai của nàng cũng là vì chàng muốn không chế luồng sát khí trời sinh mãnh liệt trong cơ thể nàng, thà rằng cứ để nàng sống dở chết dở, để nàng ám ức sống trong băng lao còn hơn là nàng vĩnh viễn biến mất, thuộc về một nơi mà chàng không thể tìm thấy.

Nhưng khi nàng xuất hiện trước mặt chàng trong bộ dạng này thì chàng lại hối hận tại sao ngày đó mình không nỡ chém chết nàng.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, Trọng Tử cũng là một thiếu nữ vô cùng thông minh, sắc sảo, luôn xuất hiện trước mặt chàng với dáng vẻ xinh đẹp nhất, lúc thì với một cây gỗ trâm đính trên búi tóc hay đơn giản chỉ là thay đổi kiểu vấn tóc thường ngày, mỗi khi đi xa trở về, chàng lại để ý thấy nàng đã thay đổi kiểu búi tóc mới, lúc nào cũng xinh đẹp đến lạ kỳ. Một người lúc nào cũng hồ hững, lãnh đạm như chàng, cho dù không để ý tới những việc nhỏ nhặt này thì cũng biết, đồ đệ của chàng là nữ đệ tử xinh đẹp nhất Tiên môn.

Vậy mà bây giờ người trước mặt này chính là nàng ư?

Mái tóc dài bù xù, xơ xác, khuôn mặt khô quắt lại, vì đã bị đóng băng quá lâu nên làn da của nàng lúc này đã trắng bệch, thô ráp, nhăn nheo, cả đôi bàn tay thon nhỏ, xinh xắn ấy nữa... Những đoạn xương gãy không được nắn lại cẩn thận mà tự động ghép lại, nối liền với nhau, cánh tay trái biến thành hình vòng cung kỳ quái, cánh tay phải lại cong queo, gấp khúc thành mấy đoạn, lòng bàn tay ngửa hẳn ra ngoài.

Nàng... có hận chàng không?

Lạc Âm Phàm có phần hoảng hốt, nhìn nàng cúi người ôm lấy Thành Phong. Chàng muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc lại không thể thốt ra thành lời.

“Thành Phong đại ca!” Về mặt Trọng Tử không chút thay đổi, lát sau mới thấp giọng nói: “Huynh muốn biết điều gì?”

“Ta... không thể nhìn mặt nàng ấy lần cuối.” Thành Phong gắng sức nói. “Ta chỉ muốn hỏi muội, lúc nàng ấy gặp muội, nàng ấy có nói gì không?”

Trọng Tử im lặng trong giây lát rồi nói: “Tỷ ấy nghĩ tỷ ấy có lỗi với huynh.”

Thành Phong vui vẻ nói: “Từ lúc muội xảy ra chuyện, Chân Châu thường nói nàng ấy rất áy náy, từ lâu ta đã hoài nghi, chỉ là vẫn không dám tin muội thật sự bị nàng ấy hãm hại, nhưng giờ này nàng ấy đã vì muội mà chết, ta cũng coi như đã cứu muội một mạng, mong muội có thể tha thứ cho người vợ ngọc ngà của ta.”

Trọng Tử gật đầu.

Thành Phong gượng cười rồi nhắm chặt mắt, chìm sâu vào cơn hôn mê.

Lỡ tay ngộ thương đệ tử của Tiên môn, Mẫn Vân Trung vừa đau xót vừa tức tối, vội lệnh cho mấy đệ tử bên cạnh đi cứu người, sau đó lại quát: “Tiểu tử này nhất định đã bị nữ ma đầu kia mê hoặc rồi!”

“Nữ ma đầu thì sao chứ?” Trọng Tử buông Thành Phong ra, lạnh lùng nói: “Tiên môn rất những loại vô tình, nữ ma đầu còn có tình hơn các người, chí ít tỷ ấy cũng thật lòng yêu thương Thành Phong đại ca, ta bị tỷ ấy bao phen mưu hại còn không tính toán so đo, người cần gì phải hận tỷ ấy đến vậy?”

Mẫn Vân Trung tức đến ghen họng.

Lạc Âm Phàm đang định lên tiếng thì dưới mặt đất bằng phẳng bỗng nổi lên một trận gió ẩm áp mà quỷ dị.

Cát đá rơi rào rào, cơn cuồng phong vừa lặng, trên một cành cây liền xuất hiện một bóng đen cao lớn, theo sát phía sau y là tứ đại hộ pháp và đám ma binh hư hư ảo ảo, sương mù chưa tan hết nên không thể nhìn rõ rốt cuộc trong đám âm binh đó có bao nhiêu tên.

“Cửu U!” Khi biết đích xác y là ai, mọi người đều hoảng sợ, bất giác nâng cao sự đề phòng.

Vùng đất này gần kề với ma giới, xem ra đám người Tiên môn tới đây đã làm kinh động tới ma cung, nhưng không ngờ thanh thế của bọn chúng lại lớn đến như vậy, đến cả Ma tôn Cửu U cũng đích thân đến đây.

Trọng Tử bất ngờ, nghi hoặc hỏi: “Vong Nguyệt?”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Là ta đây, ta tới để đón ngươi.”

Trọng Tử kinh ngạc nói: “Đón ta? Đón ta đi đâu?”

“Đến ma cung, tiên giới đã vứt bỏ ngươi, đương nhiên ngươi phải nhập ma thôi.”

“Ta... sao có thể nhập ma được chứ?”

“Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành tiên, ma và tiên căn bản chẳng có gì khác biệt cả.”

Trọng Tử nhìn y, vẻ mặt vô cùng hoang mang.

Tiên và ma không có gì khác biệt ư? Đúng thế, những vị thần tiên này có gì tốt hơn ma quỷ đâu! Không bao giờ hỏi rõ trắng đen đã vội đổ oan cho nàng, một lòng muốn nàng phải chết! Cứ nói ma dơ bẩn, lẽ nào tiên thì trong sạch ư? Tiên giới không dung nạp nàng thì vẫn còn con đường nhập ma để nàng lựa chọn.

“Nghiệp chướng!” Lạc Âm Phàm thấy thế thì tức giận vô cùng, giọng nói trở nên vô cùng hà khắc. “Hắn đang xảo ngôn để mê hoặc thần trí của ngươi, còn không mau theo vi sư trở về, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn rời bỏ sư môn hay sao?”

Rời bỏ sư môn ư? Trọng Tử tinh táo lại, quay mặt nhìn Lạc Âm Phàm, trầm mặc.

“Không ai vứt bỏ ngươi cả, mau qua bên này với sư phụ.” Lạc Âm Phàm bỗng nhiên dịu giọng, cánh tay bên trong tay áo hội tụ linh lực, định kéo Trọng Tử lại bên mình.

Trọng Tử bỗng nói: “Sư phụ cũng giống bọn họ, luôn cho rằng đệ tử sẽ làm hại lục giới, năm đó một nhát kiếm của sư phụ cũng khiến đệ tử hồn xiêu phách tán, sao sư phụ phải cứu đệ tử cho đệ tử chuyển kiếp làm gì nữa?”

Trái tim Lạc Âm Phàm bất giác chùng hẳn xuống, khuôn mặt dịu dàng của chàng rốt cuộc cũng hiện lên vẻ hốt hoảng.

Nàng đang nói cái gì vậy?

“Đúng thế, trước khi chết, Chân Châu tỷ tỷ đã khiến đệ tử nhớ lại toàn bộ ký ức của kiếp trước, giờ đệ tử đã biết hết rồi.” Trọng Tử ngẩng khuôn mặt xấu xí của mình lên, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào Lạc Âm Phàm, cho đến bây giờ nàng mới thật sự tin rằng chàng cũng giống hệt bọn họ, không quan tâm mọi việc đúng hay sai, chỉ một mục đích oan cho nàng. “Sư phụ đã giết ta, vì sao sau đó còn cứu ta?”

Chàng cứu nàng, dịu dàng chăm sóc, bảo vệ cho kiếp sau của nàng là vì áy náy với kiếp trước của nàng ư? Thế thì tại sao đến giây phút cuối cùng, chàng vẫn lựa chọn bỏ rơi nàng, để nàng bơ vơ, tro trọi, tự mình chống chọi với nỗi hăm oan?

Lạc Âm Phàm quay mặt, nhìn đi chỗ khác.

Chàng không trả lời, đơn giản bởi vì chàng không thể trả lời nàng.

“Người không nên hỏi hấn làm gì.” Giọng nói rõ ràng, mạch lạc của Vong Nguyệt vang lên bên tai. “Người cứu người không phải là hấn, mà là Vạn Kiếp, Vạn Kiếp đã dùng tàn hồn của mình để đỡ cho người nhất kiếm kia, lại có Thiên Chi Tà trước đó đã bày mưu tính kế bên trong đại điện, đem hồn phách của người giấu đi, đánh lừa được Ngu Độ, sau đó đưa người đi chuyển thế.”

Đại thúc, tàn hồn... Thì ra là thế!

Trước giờ nàng vẫn luôn không hiểu, không hiểu tại sao biết rõ là nàng vô tội mà chàng vẫn còn muốn xuống tay giết nàng, không hiểu vì sao chàng muốn giết nàng mà lại còn cứu nàng, cho nàng chuyển kiếp, không hiểu vì sao chàng có thể sống trong cảm giác vừa áy náy vừa tổn thương đó...

Hóa ra nàng đã nghĩ sai rồi, chàng đau lòng thì có gì ghê gớm chứ, quan trọng là chàng chưa bao giờ hối hận.

Người mà nàng không tiếc tính mạng để đi cứu cuối cùng lại là người dùng tính mạng của mình để cứu nàng.

Nước mắt lặng lẽ rơi, Trọng Tử đau đến nỗi không còn chút cảm xúc nào nữa. Nàng nói: “Người cứu ta là đại thúc, sư phụ dù có đau lòng thì

cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận, cho nên khi mọi việc tái diễn, sư phụ vẫn muốn giết ta.”

Mọi chuyện cuối cùng lại thành thế này sao? Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt lại.

Luôn cho rằng nàng không nhớ gì về kiếp trước, đã quên những tổn thương mà chàng khiến nàng phải gánh chịu, hai sư đồ họ cứ thế mà mãi mãi sống bên nhau như vậy, không lìa xa, không còn đau thương nữa. Những nỗi đau và bao nỗi hăm oan mà nàng phải chịu đựng ở kiếp này, chàng vẫn còn cơ hội để cứu vãn, chờ chàng tu thành Kính tâm thuật rồi sẽ lập tức đón nàng ra, dù lúc đó nàng có trở thành phế nhân cũng không sao cả, chàng sẽ vĩnh viễn làm điểm tựa vững chắc cho nàng, sẽ không còn ai dám làm nàng đau lòng nữa.

Nhưng mà, chuyện phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, chuyện mà chàng lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra.

Nhát kiếm đó, biết làm sao để có thể bù đắp lại đây?

“Trọng Nhi!” Giọng nói rất khẽ, còn mang theo cả tiếng thở dài vô cùng áy náy.

Trọng Tử gắng gượng cười nhạt.

Đúng vậy, chàng là thần tiên, là tiên minh thủ tọa ai ai cũng phải kính nể, tất cả những gì chàng làm trong suốt quãng đời này đều là vì tiên giới. Tiên môn thanh bình, bách tính được bình an là điều mà cả đời này chàng phải bảo vệ, vứt bỏ nàng cũng chẳng có gì sai trái, chẳng qua chàng chỉ làm theo sự lựa chọn sáng suốt nhất mà thôi.

Trọng Tử mãi mãi ghi nhớ, vị thần tiên trẻ tuổi trong bộ y phục trắng tựa tuyết đã từng nắm chặt đôi tay bé nhỏ của nàng, bước từng bước chậm rãi về phía Tử Trúc phong.

Nàng cũng mãi mãi khắc ghi trong lòng, chàng đã từng kéo đôi bàn tay bé bỏng của nàng, dịu dàng nói: “Có sư phụ ở đây, không ai dám ức hiếp ngươi đâu.”

Đó nhất định là lời hứa hẹn “gió thoảng mây trôi” mà thôi.

Nàng yêu chàng, cũng yêu tất thảy những gì mà chàng đang che chở, chẳng tiếc tính mạng mà liều mình cùng chàng bảo vệ những điều ấy, thế nhưng chàng hoàn toàn không nhìn ra, cũng không chịu tin tưởng nàng dù chỉ một lần.

Trọng Tử nói: “Ta không sai, sư phụ cũng chẳng làm sai điều gì.”

Trong miệng lẫn trong lòng là vị đắng chát không gì sánh nổi, Lạc Âm Phàm đã mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chàng dịu giọng nói: “Ngươi đến bước đường này, tất cả cũng là lỗi ở vi sư, vi sư xin lỗi ngươi.”

Nói đến đây, chàng nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt cũng như giọng nói đều trở nên ngưng đọng. “Nhưng Trọng Nhi à, nhập ma cũng không phải là ước muốn của ngươi, ngươi thật sự muốn nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, bách tính rơi vào cảnh lâm than, lục giới bị tiêu diệt ư?”

“Ta còn có sự lựa chọn khác sao?”

“Quay trở lại với vi sư đi!”

“Trở lại để nhận lấy cái chết sao?”

“Vi sư còn sống trên đời này thì sẽ không bao giờ để ngươi phải chết thêm lần nữa.”

“Lời hứa của sư phụ thì nhiều lắm, nhưng sự tin tưởng chỉ có hạn, sư phụ có áy náy, có đau lòng thì cũng không thay đổi được kết cục ấy, ta nhập ma là ý trời đã định!”

“Không phải thế!” Lạc Âm Phàm quả quyết nói. “Không có gì là ý trời đã định cả, nhập ma hay thành tiên là ở chính bản thân ngươi muốn hay không mà thôi.”

“Là ở chính bản thân ta?” Trọng Tử lắc đầu, nói. “Sự việc đã đến nước này thật sự không phải do chính bản thân ta, các người đối xử với ta như vậy, chẳng phải là nghe theo ý trời đã định sao? Kỳ thực sư phụ mong muốn ta thật sự thành ma, chỉ có như vậy, sư phụ mới dứt khoát giết ta mà không có chút cảm giác tội lỗi nào, không phải sao?”

“Trọng Nhi!” Chàng không thể phủ nhận vì trong đầu chàng đã từng có ý niệm đó, nhưng bây giờ... chàng thà để các khớp xương của nàng đứt lìa thành khúc, sống khổ sở, cay cực ở băng lao, còn hơn thấy nàng chết thêm lần nữa, không chỉ vì chàng cảm thấy áy náy hay đau lòng. Hai kiếp làm sư đồ, đối với chàng, Trọng Tử là người vô cùng quan trọng, không phải chàng không hề quan tâm tới nàng mà sự quan tâm của chàng, nàng không thể nhìn ra.

Vong Nguyệt lại lên tiếng: “Vạn Kiếp vì cứu ngươi mà hồn xiêu phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh, ngươi cam tâm giao tính mạng của mình cho bọn chúng dễ dàng như vậy sao?”

Trọng Tử đứng ngây người, không biết phải nghĩ gì.

“Tiểu Trùng Nhi, ngươi sẽ không thích cuộc sống như thế đâu, nghe lời đại thúc, nhất định không được nhập ma.” Thế nhưng đại thúc nào có biết, trừ đại thúc ra, tất cả lũ người ở đây đều mong mỗi nàng nhập ma.

Mẫn Vân Trung, Ngu Độ, Ngọc Hư Tử...

“Người, người nữa và cả người nữa.” Trọng Tử giơ ngón tay lên, chỉ mặt từng người, nói. “Trong người ta có sát khí trời sinh, vậy thì sao chứ? Ta chưa bao giờ có ý muốn hãm hại ai, cũng chưa từng phản bội Tiên môn! Tiên giới có thể chứa chấp loại người mặt người dạ thú như Nguyệt Kiều, có thể chứa chấp loại đệ tử vong ân bội nghĩa trong Trường Sinh cung, nhưng duy chỉ có ta là các người không tha thứ. Ta nhập ma hay không nhập ma cũng chẳng quan trọng, chỉ cần các người muốn thì có thể viện ra bao cái cớ để giết ta! Chỉ khi nào trừ khử được ta, các người mới có thể yên tâm mà sống.”

Trọng Tử quay người, chỉ tay vào chàng, giọng nói trầm hẳn xuống: “Sư phụ cũng giống bọn họ.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu, nói: “Người...”

“Sư phụ thực sự không hối hận chút nào sao?”

Hối hận ư? Lạc Âm Phàm không thể trả lời.

Nhát kiếm ấy của chàng đã kết thúc tất cả, đúng là chàng chưa từng hối hận, ngay cả khi biết mình sẽ vĩnh viễn sống trong cảm giác áy náy và đau lòng. Thế nhưng khi nàng đột nhiên quay trở về bên chàng, khi nàng một lần nữa quỳ xuống, gọi chàng là “sư phụ”, dành cả kiếp sau bầu bạn bên chàng, trở thành nỗi lo lắng duy nhất trong cuộc đời trống trải, cô đơn, không biết gì khác ngoài trách nhiệm với lục giới của chàng, lúc ấy chàng cảm thấy mình như được sống lại nên đã vì nàng mà làm nhiều thiên cơ, dùng linh lực cả đời để che giấu sát khí trong người nàng. Trong cả cuộc đời, đó là lần đầu tiên chàng làm một việc vì tình riêng, tất cả những việc này, chưa lúc nào khiến chàng phải hối hận.

Vậy nên câu hỏi của Trọng Tử, đến chính chàng cũng cảm thấy rất mơ hồ.

“Trọng Nhi...”

“Ta cũng muốn làm Trọng Nhi, nhưng đáng tiếc là các người không để ta sống yên ổn mà làm Trọng Nhi của người.” Trọng Tử giơ hai cánh tay lên. “Nhìn đáng vẻ bây giờ của ta, ta còn có thể trở thành Trọng Nhi của người được sao?”

Lạc Âm Phàm tái mặt nhìn nàng, lát sau mới nhẹ giọng nói: “Vi sư không hề vì thế mà ruồng rẫy ngươi.”

“Nhưng ta lại chán ghét, ta thật sự không cam lòng! Ta không làm gì sai nên không thể chấp nhận mọi sự cân nhắc, quyết định của các người.” Trọng Tử bỏ ống tay áo xuống, quay sang Vong Nguyệt, nói: “Sự an nguy của Tiên môn hay sự an nguy của Lục giới, bọn họ đều muốn dùng tính mạng của ta để đánh đổi.”

“Ma cung đã chờ ngươi rất lâu rồi.” Vong Nguyệt tao nhã giơ tay lên, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện, lóe lên một luồng ánh sáng màu đỏ yêu dị. “Đến đây đi, Tử Ma!”

“Nghịch Luân kiếm!”

“Chính Cửu U ma cung đã đánh cắp thanh kiếm!”

...

Không hề để tâm tới mọi lời bàn tán ầm ĩ, xôn xao của mọi người, Trọng Tử khập khiễng bước từng bước, không chút do dự, cứ thế đi về phía Vong Nguyệt như có một sức mạnh vô hình không ngừng mời gọi.

Sát khí nhanh chóng tỏa ra bốn phía, một trận cuồng phong bỗng chốc nổi lên, lay động bộ y phục trắng như tuyết, mơ hồ như vũ điệu tuyệt đẹp của một con bướm lưu lại trước khi từ giã cõi trần ai.

Những bước chân khập khiễng không ngừng tiến về phía trước nhưng chẳng ai cảm thấy khó coi. Mỗi bước chân đi tới là y phục trắng như tuyết của nàng cơ hồ bị nước mực nhuộm dần vậy, màu trắng biến dần thành màu đen. Mỗi bước chân đi tới là lại nghe tiếng “răng rắc, răng rắc” không ngừng vang lên, đó là tiếng của các khớp xương một lần nữa bị bẻ gãy.

“Rốt cuộc thì tiên đúng hay ma đúng?”

“Tiên có đạo lý của tiên, ma ắt cũng có đạo lý của ma. Đúng hay sai căn bản không thể nào phân biệt được. Ma chỉ là một tiên giới khác mà thôi.”

“Làm thế nào để nhập ma?”

“Cầm lấy thanh kiếm, người mới là chủ nhân của nó, chỉ có người mới đủ điều kiện thừa hưởng tất cả sức mạnh của nó.”

Bàn tay Trọng Tử vừa chạm vào Nghịch Luân kiếm, một luồng ma khí mạnh mẽ lập tức xâm nhập, thân thể khó thích ứng ngay được, ngũ quan vặn vẹo khiến khuôn mặt nàng nhìn qua chỉ là một khối mơ hồ, càng nhìn càng thấy đáng sợ.

“Cố gắng chịu đựng... Đừng sợ, sư huynh nhất định sẽ cứu muội.”

Xin lỗi Tàn Kha, nàng không thể chờ đến ngày đó.

Hai kiếp đấm mình trong nỗi căm hờn, hai kiếp sống trong cảm giác không cam lòng, rốt cuộc đã kích động luồng sát khí phát ra một cách mãnh liệt, toàn thân Trọng Tử căng phồng, mái tóc dài chấm đất bị gió thổi rối bù, từng sợi, từng sợi, mái tóc khô vàng xơ xác bỗng chốc trở nên đen mượt như nhung, mềm mại như một thác nước đen tự do uốn lượn giữa tầng không.

Lạc Âm Phàm cảm thấy ngỡ ngàng và lúng túng, tiến lên một bước, giơ tay vớ vào không khí như muốn nắm giữ một thứ gì đó đang dần xa cách ngay trước mắt. “Trọng Nhi!”

Trọng Tử làm như không nghe thấy, liếc xéo về phía Lạc Âm Phàm.

Những khớp xương bị bẻ gãy từng khúc được nối liền một cách chuẩn xác, cuối cùng Trọng Tử cũng có thể đứng thẳng người, như một thanh trường kiếm uy phong, lẫm liệt.

Các đường nét trên khuôn mặt trở lại như xưa, da dẻ trắng nõn như tuyết, dáng dấp không mấy khác biệt so với năm đó, chỉ là chiếc cằm nhọn hơn một chút, sống mũi cao và thẳng, đuôi mắt héch lên, càng thêm phần kiêu diễm, hai hàng lông mày cũng dài hơn, xéch ngược chạm cả tóc mai, tất cả những đường nét này đều khiến Trọng Tử biến thành một con người hoàn toàn khác, cả người toát ra khí thế vô cùng yêu dị.

Lạc Âm Phàm nhìn nàng, nhìn tiểu đồ đệ đáng thương, xưa nay luôn nhận hết mọi sự oan ức, dần vất về mình, bản tính thiện lương chưa lúc nào thay đổi, luôn cố chấp đến cùng chỉ để có cơ hội được ở bên cạnh chàng, bầu bạn với chàng, dựa dẫm vào chàng, không lúc nào rời xa, hôm nay bỗng nhiên lại trở nên xa lạ muôn phần, không thể quay đầu lại được nữa, bất giác khóe môi Lạc Âm Phàm run rẩy, không thể thốt lên bất cứ lời nào.

Vẫn là không kịp ngăn cản, không kịp cứu nàng. Từ giờ chàng vĩnh viễn đánh mất nàng rồi, từ cái khoảnh khắc nàng khôi phục lại hồi ức kia, chàng đã biết chàng không thể giữ nàng ở bên cạnh được nữa.

Tất cả những điều này rốt cuộc là lỗi của ai?

Là nàng ư? Ngoại trừ việc luôn chăm sóc chàng, yêu chàng say đắm, nàng còn phải hứng chịu mọi nỗi oan khuất, còn bị chính tay chàng giết chết, bị bẻ gãy những khớp xương, bị đưa vào băng lao tối tăm, lạnh lẽo, nàng còn làm những việc gì nữa đây?

Là Tiên môn ư? Đối với một đứa trẻ mang trong mình sát khí trời sinh, có nguy cơ gây hại cho lục giới, ai dám đứng cảm đứng ra đánh cuộc trong ván cờ này? Nếu không nhanh chóng trừ khử thì còn có biện pháp nào khả quan hơn?

Không, bọn họ chưa từng làm gì sai, mà chính Lạc Âm Phàm chàng đã sai! Là chàng đã sai! Chàng đường đường là vị sư phụ mà nàng tin tưởng nhất, thế nhưng trong lúc tất cả mọi người đều hoài nghi nàng sẽ nhập ma, chàng lại lựa chọn bỏ rơi nàng, để nàng một mình gánh chịu tất cả, mọi người làm tổn thương nàng, chàng cũng a dua theo họ mà làm nàng tổn thương hơn nữa.

Trọng Tử khẽ nhướn đôi mắt đen quuyền rũ, vẻ mặt và giọng nói đều lạnh lùng. “Ma cung ở đâu?”

“Chỉ cần trong lòng có ma, ắt sẽ thấy được ma cung.”

“Ta đi theo ngươi.”

Một cơn cuồng phong lại cuộn cuộn nổi lên, tạo thành một vòng xoáy lớn, hai bóng áo đen chậm rãi bước vào giữa vòng xoáy đó.

Trọng Tử và Thiên ma lệnh vốn có mối quan hệ mờ ám, không thể lý giải nổi, lúc này Thiên ma lệnh cũng đã bị đánh cắp, chắc chắn nó sẽ khiến nàng triệu hồi ma quỷ trốn hư thiên, lúc đó tiên giới và nhân gian sẽ lâm vào cảnh lâm than, đầu rơi máu chảy, đại nạn đó quả thực vô cùng thảm khốc! Ngọc Hư Tử và mọi người còn đang chần chừ, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cùng vung trường kiếm lao về phía Trọng Tử và Vong Nguyệt mà chém tới.

Trọng Tử cười khẩy, mũi kiếm bay vút lên trời cao rồi vẽ thành một vòng tròn, dễ dàng lấy được Phù Đồ Tiết của Mẫn Vân Trung ra. Cùng lúc

đó, Vong Nguyệt cũng khẽ vung cánh tay trái, tung một chưởng ép Ngu Độ phải lùi về phía sau.

Tận mắt nhìn và cảm nhận được năng lực của Trọng Tử lúc này, Lạc Âm Phàm vô cùng khiếp sợ, nhưng ngay sau đó, ánh mắt chàng trở nên sắc bén, chàng hét lên: “Cửu U!”

Không bảo vệ được nàng, đích thân ra tay làm nàng tổn thương, đều là lỗi lầm của chàng, thế nhưng chàng tuyệt đối không thể để cho nàng nhập ma! Suy đi tính lại, kìm nén sự mềm yếu trong lòng, chàng kiên quyết cắn chặt răng, Trục Ba rời khỏi vỏ, một luồng khí cuốn thành một vòng xoáy lớn, bao quanh thân kiếm, chiêu Tịch diệt lại một lần nữa được chàng sử dụng.

Tuy kiếm thế phát ra rất huy hoàng nhưng cơ hồ đó vẫn chưa phải là tất cả sức mạnh của chàng, vòng xoáy chậm chạp di chuyển, gắng gượng đi tới nửa đường rồi bị bẻ gãy.

Bỗng cảm thấy đau lòng đến cùng cực, chẳng lẽ mọi cảm xúc bị kìm chặt nơi đáy lòng lại có thể chế ngự được sức mạnh của chàng? Cuối cùng Lạc Âm Phàm cũng không chịu đựng nổi nữa, lùi lại nửa bước, bàn tay trái ôm chặt lồng ngực, một dòng máu tươi trào ra bên khóe môi, rõ ràng đó là dấu hiệu của nội thương.

Mọi người ai nấy đều kinh hãi, Ngu Độ nhanh chóng đưa tay đỡ lấy chàng. “Su đệ!”

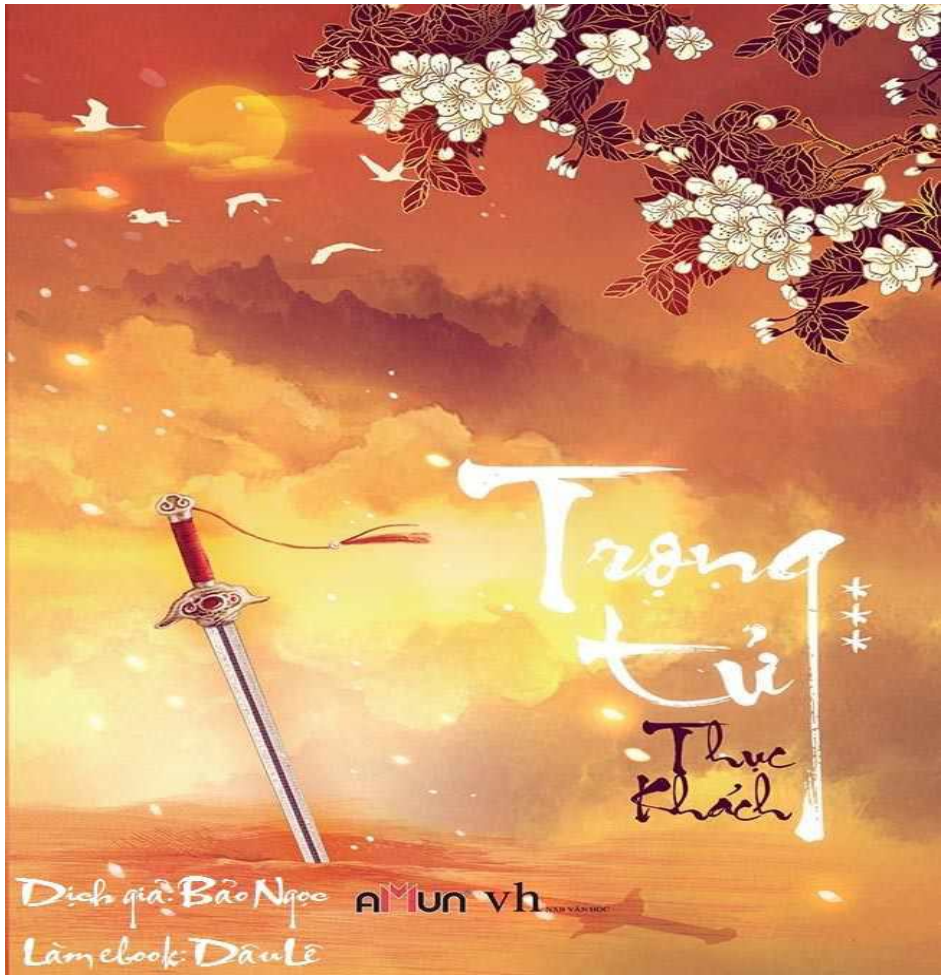
Trùng mắt nhìn Trọng Tử và Vong Nguyệt rời đi mà không hề quay đầu nhìn lại lấy một lần, vòng xoáy cuộn cuộn giữa không trung đã biến mất, toàn thân Lạc Âm Phàm cứng đờ, chàng đứng thẳng dậy, nhanh chóng đưa tay lau vệt máu bên khóe môi, Hành Huyền vội vã chạy tới, kiểm tra thương thế của Lạc Âm Phàm. “Những ngày gần đây sư đệ tu luyện quá sức, chân khí và nguyên thần đều bị tổn thương trầm trọng, chỉ cần điều trị rồi nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại ngay thôi.”

Sự việc kết thúc như số trời đã định, đa số mọi người đều có cảm giác mơ hồ, mịt mù không sao hiểu rõ.

Ngu Độ thở dài, nói: “Ý trời đã định như vậy, con bé không thể quay đầu lại nữa, đệ cũng đừng tự trách mình, trở về rồi chúng ta sẽ nói sau.”

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>

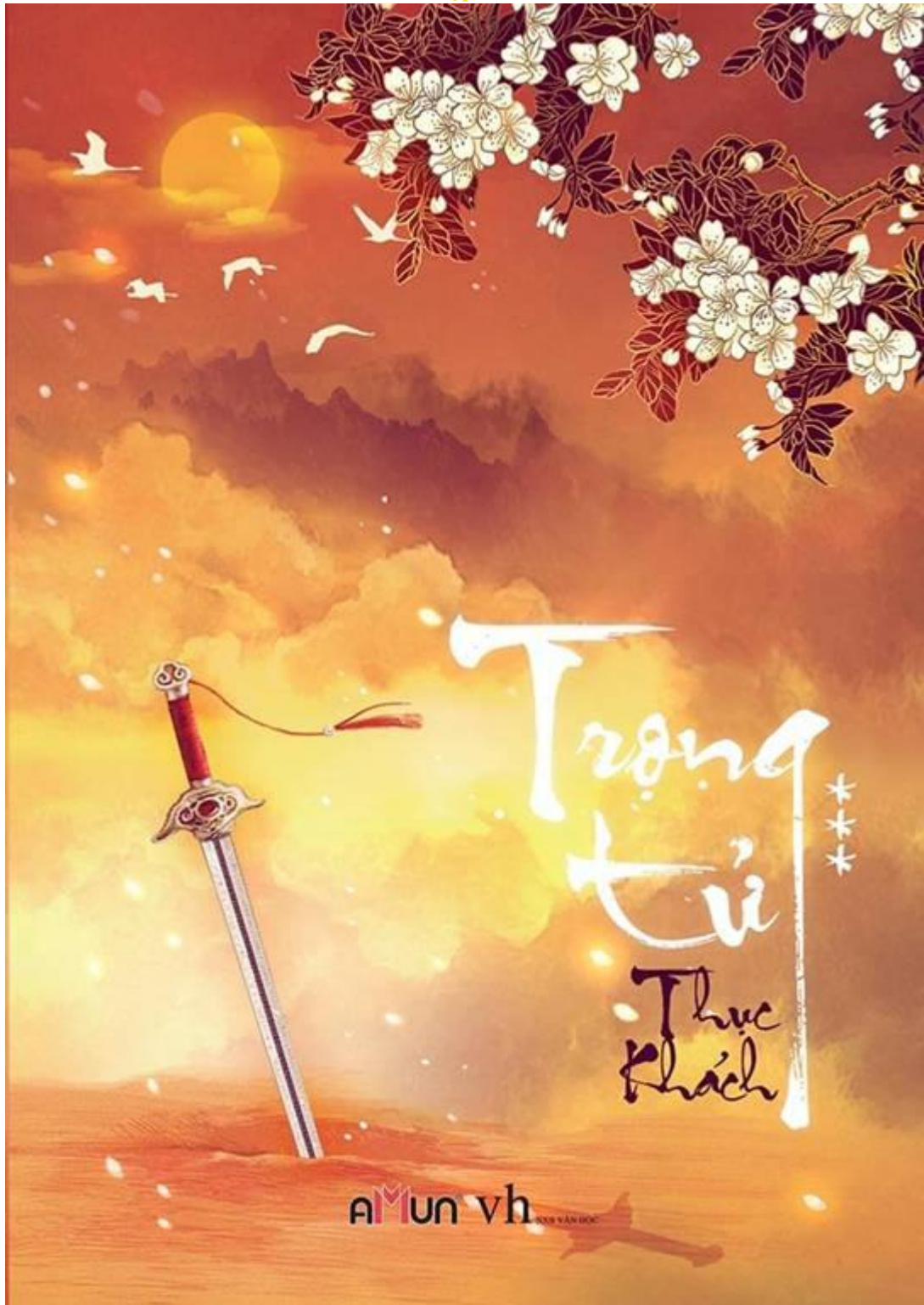
Dịch giả: Bảo Ngọc

AMUN VH

Lâm ebook: Dâu Lê

Trọng Tử

Tập 3

Trọng Tử (Tập 3)

Tác giả: Thục Khách

Dịch giả: Bảo Ngọc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 480

Ngày xuất bản: 30/11/2013

Giá bìa: 116.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: pychan

Type

gin.poe: 45-48

lthang8: 49-53

nguyenkienphuc: 54-58

intheend: Kết + Ngoại truyện

Beta: darling545

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Ai là tiên, ai là ma, rốt cuộc cũng không thể phân định được rõ ràng.

Nàng nghĩ ta thế nào, hận ta thế nào, ta cũng đều chấp nhận, ta không cần sự tha thứ của nàng, ta chỉ cần có nàng thôi.

“Hỏi tình sâu tình cạn, hỏi yêu bao nhiêu hận bao nhiêu?” - Ấy là nỗi trăn trở của Thục Khách và cũng là niềm thổn thức của biết bao độc giả cho mối tình không biết là duyên hay là nghiệt trong “Trọng Tử”.

Trọng Tử - Vang danh lục giới, tao nhã tuyệt thế. Hắn là Trọng Hoa tôn giả cao nhất tiên môn, cao cao tại thượng, gánh vác chúng sinh, khiến người người nhìn lên, người người yêu kính, nhưng lại vĩnh viễn chạm không tới, với không qua.

Mờ mờ mịt mịt, nàng ngây thơ đi theo hắn, trở thành đờ đờ của hắn.

Trời sinh sát khí, đã định trước sẽ nhập ma, không thể tu luyện pháp thuật - thì đã sao, chỉ cần có thể sớm chiều bầu bạn cận kề bên hắn là đủ rồi. Nhưng nàng không cách nào có thể ngăn mình yêu hắn, bất lực mà tuyệt vọng. Thấy hắn, không dám ngược nhìn lên, lại không ngăn được rung động trong sâu thẳm con tim mà ngược lên nhìn hắn.

Thần nghĩ chỉ cần ở bên cạnh hắn, đời đời kiếp kiếp cùng hắn, chỉ thế thôi là đủ. Nhưng ngờ đâu vận mệnh chẳng đủ từ bi, tiên – ma, ân oán trường cừ chưa bao giờ chấm dứt. Tất cả, chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiên - Ma, Thiện - Ác luôn luôn đối đầu nhưng vĩnh viễn không bao giờ kết thúc. Lớp trước ngã xuống lập tức lớp sau sẽ xô lên, hết như vòng tròn luân hoàn của con người, sẽ luôn tiếp nối không ngừng, cũng hết như bản chất của con người luôn luôn tồn tại nhiều mặt đối lập nhau, bởi vì con người là tổng thể của sự mâu thuẫn.

Nói Ma giới dơ bẩn, chẳng lẽ Tiên môn lại sạch sẽ hay sao?

Một câu hỏi của Trọng Tử lại khác họa biết bao nhiêu đi nữa.

Vì định kiến, một chương môn danh tiếng, một đốc giáo nghiêm khắc của Nam Hoa và những kẻ quyên cao chức trọng, danh môn chính phái thẳng tay vùi dập, bóp chết ước mơ, nhiệt huyết lẫn chặt đứt mọi hy vọng của một cô bé, chỉ vì cô bé ấy “trời sinh sát khí”, “trải qua ba kiếp nhất định sẽ nhập ma.”

Vì định kiến, những kẻ gắn trên người cái mác “đại diện cho cái Thiện” sẵn sàng quy chụp những tội danh tày trời lên người một cô gái thiện lương bất chấp tất cả, miễn sao có được một lý do chính đáng và hợp thời để xuống tay diệt trừ “mối họa lớn của Lục giới”.

Cũng vì định kiến mà bản thân một người làm sư phụ không dám dạy cho đệ tử của mình học phép thuật chỉ vì lo sợ: “lỡ như đến một lúc nào đó...”, nỗi trăn trở trong lòng người cũng chẳng khác gì đám người trong tiên môn cả. Lúc nào cũng dè chừng, đề phòng và nghi ngờ cô bé vì cô bé lỡ mang trên người “sát khí trời sinh” kia.

Thục Khách

Nhà văn người Trùng Khánh. Bắt đầu sự nghiệp viết văn từ năm 2007, các tác phẩm chủ yếu thuộc thể loại tiên hiệp, võ hiệp với những chuyện tình lãng mạn đầy ám ảnh.

Các tác phẩm tiêu biểu:

Truyền kỳ xuyên Võ Lâm (2008)

Lạc Nguyệt Giang Hồ(2009)

Giữa lúc hoa rơi gặp lại người (2009)

Thiên mệnh tân nương (2010)

Trọng Tử (2011)

Tiểu Phụng không phải là tiên (2011)

Sự trở lại của Vương phi (2013)

Các tác phẩm đã xuất bản của Tủ sách bản học Amun

Âm mưu nơi công sở

Yêu không lối thoát

Mệnh phượng hoàng

Bẫy văn phòng

Bến xe

Mục lục

[Chương 45: Thiên Chi Tà](#)

[Chương 46: Hoàng hậu của Cửu U](#)

[Chương 47: Tình mộng](#)

[Chương 48: Quyết định lãng quên](#)

[Chương 49: Lãnh Mặc Lý](#)

[Chương 50: Hủy diệt và thành tựu](#)

[Chương 51: Thiên ma hiện thế](#)

[Chương 52: Nước mắt phượng hoàng](#)

[Chương 53: Quả chúc dung](#)

[Chương 54: Tuyệt đau thương](#)

[Chương 55: Kiếm tìm một ánh mắt](#)

[Chương 56: Tình vẫn](#)

[Chương 57: Tiên – ma giao đấu](#)

[Chương 58: Giây phút bên nhau](#)

Phần kết

Ngoại truyện 1: Câu chuyện về Lạc - Tử

Ngoại truyện 2: Câu chuyện về Tuyết – Âm

Ngoại truyện 3: Ma thần trở lại (1)

Ngoại truyện 4: Ma thần trở lại (2)

Ngoại truyện 5: Ma thần trở lại (3)

Ngoại truyện 6: Ma thần trở lại (4)

Ngoại truyện 7: Ma thần trở lại (5)

Ngoại truyện 8: Ma thần trở lại (6)

Ngoại truyện 9: Ma thần trở lại (7)

Ngoại truyện 10: Ma thần trở lại (8)

Ngoại truyện 11: Sư huynh xấu xa

Chương 45: Thiên Chi Tà

Trong làn sương khói mờ ảo, mưa giăng mịt mù, vô số cung điện sừng sững, hiên ngang giữa đất trời, lầu gác cao chót vót, từ dưới ngược lên, không nhìn thấy con đường nào, tứ đại hộ pháp ở phía sau đã biến mất, người ở trước mặt thì như một u linh đang cười gió đập mây, nhưng chiếc áo choàng đen hắt đang mặc lại không bị gió thổi tung, nhìn qua thì thấy hắt như đang đứng yên tại chỗ, không hề di chuyển, còn Trọng Tử thì phải vận hết ma lực ngự phong mới có thể đuổi kịp hắt.

Cuối cùng, hắt cũng dừng lại.

“Đây là nơi nào?”

“Ma Thần điện.”

Trọng Tử đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này thực sự trống trơn.

“Tại sao ta không nhìn thấy gì cả?”

“Chỉ cần muốn là có thể nhìn thấy.”

Hắt vừa dứt lời, cảnh vật liền hiện ra trước mắt. Trọng Tử thấy mình đang ở trong một đại điện rộng lớn và tráng lệ, những cột trụ màu đen chống trần điện phải cao hơn mười trượng, vừa trang nghiêm vừa u ám.

Thần điện rộng lớn như vậy nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ tượng thờ hay tranh vẽ người đã khuất nào, thậm chí trên bàn thờ cũng không có bài vị.

“Làm gì có Ma thần!” Giọng nàng đầy vẻ nghi hoặc, vang vọng khắp thần điện.

“Ma thần và Thiên thần không giống nhau, bản thể của Ma thần vốn ở trong minh cảnh^[1] của hư thiên, thế nhưng khi ở ma giới, thần thức của Ma thần ở khắp mọi nơi, chỉ là ta và ngươi không thể nhìn thấy mà thôi.”

[1] Minh cảnh: nơi u tối, xấu xa, như âm phủ.

“Ngươi đưa ta đến nơi này làm gì?”

“Đây là vị thần bảo vệ ma giới trong hư thiên, toàn bộ Ma tộc đều được ngài phù hộ, ngươi phải thề luôn trung thành và cống hiến sức lực cho Ma thần thì mới có thể gia nhập bản môn.” Vong Nguyệt dường như đang cười. “Nếu lừa dối Ma thần thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Ngươi từng bắt ta lập hai lời thề, hẳn đã rõ cả rồi. Nếu ngươi muốn quay lại Tiên môn, bây giờ vẫn còn kịp.”

Trọng Tử trầm mặc suy nghĩ giây lát rồi quỳ xuống nói: “Trọng Tử nguyện thành tâm cống hiến sức lực cho Ma thần. Nếu làm trái với lời thề này, Trọng Tử xin chấp nhận mọi hình phạt.”

“Trọng Cơ.” Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Từ nay ngươi sẽ là Trọng Cơ của Cửu U ma cung, hiệu là Tử Ma.”

Chiếc áo choàng đen bỗng phát qua mặt nàng, Trọng Tử mơ hồ nhìn thấy một gương mặt, thần sắc tái nhợt nhưng ngũ quan hầu như chẳng để lại cho nàng một chút ấn tượng, bởi vì chỉ trong chớp mắt, nàng đã không còn nhớ hình dáng của hắn, dường như trí óc nàng đã bị ánh sáng rực rỡ, mãnh liệt phát ra từ chiếc nhẫn thạch anh tím làm cho mơ hồ.

Thần điện biến mất, Trọng Tử thấy mình và Vong Nguyệt đang đứng trên đài cao, bên dưới là mấy vạn chúng ma đang quỳ rạp bái lạy.

“Thánh quân!”

Tứ đại hộ pháp kính cẩn đứng hai bên, năm đó, lúc Lạc Âm Phàm tu sửa con đường thông xuống đáy biển ở Thiên Sơn, Trọng Tử đã gặp bốn người này nên bây giờ nàng có thể nhận ra từng người. Gã mặt quỷ Dục Ma Tâm kia là đại hộ pháp, lai lịch vô cùng thần bí, hầu như chưa từng nghe thấy ai nhắc tới xuất thân của hắn; người mặc áo cà sa đen tên là Pháp Hoa Diệt, nhị hộ pháp, kẻ phản bội Tây Thiên Phật Tổ, quy hàng ma giới; tam hộ pháp là một vương tôn công tử, lúc nào cũng tỏ vẻ cao quý và lãnh đạm, tên là Yêu Phượng Niên, nghe một số người nói thì y vốn là vương tử của Yêu tộc; tứ hộ pháp chính là kẻ đã bị trục xuất khỏi Thiên Sơn phái – Âm Thủy Tiên.

Điều bất ngờ là, có một người mặc áo trắng từ đầu đến cuối vẫn chấp tay đứng bên cạnh dãy hành lang dài hun hút, không hề hành lễ, thái độ vô cùng ngạo mạn.

Chiếc áo choàng trắng như tuyết, mũ trùm đầu cũng là màu trắng tinh khôi, mặt được che bằng chiếc khăn trắng, chỉ để lộ đôi mắt dài sáng quắc và sắc bén, hàng mi dày rậm, toát lên ánh hào quang như mộng ảo. Đối lập với không gian lạnh lẽo và quỷ dị này, cả người y như toát ra khí chất thanh tao, khác hẳn đám yêu ma dã quỷ ở đây, dáng người y cũng hết sức cân đối và nho nhã.

Yêu Phượng Niên cười nói: “Chúc mừng Thánh quân, người đã thu nhập được một mỹ nhân nữa rồi.”

Vong Nguyệt nói: “Đây là Trọng Cơ, trước nàng là con gái của Nghịch Luân Thánh Quân, từ hôm nay, nàng sẽ trở thành ngũ hộ pháp.”

Mặc cho chúng ma ở dưới đài quỳ rạp bái lạy, chúc mừng, Trọng Tử vẫn ngơ ngác đứng nhìn. Sau khi nhập ma, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy chân động đến vậy.

Đến khi nàng hoàn hồn, mọi người đã lặng lẽ thoái lui, kể cả Vong Nguyệt.

Lúc này, người mặc áo choàng trắng kia mới khoan thai tiến đến bên nàng, y hơi khom lưng, hành lễ. “Chúc mừng Thiếu quân đã trở về Ma tộc.”

Đó quả nhiên là giọng của nam nhân.

Trọng Tử hiếu kỳ nhìn y hồi lâu rồi mới nói: “Ngươi là Thiên Chi Tà hay Mộ sư thúc?”

Tận sâu trong đáy mắt của người áo trắng ánh lên vẻ hài lòng, giọng nói lộ vẻ tán thưởng: “Thiếu quân có con mắt thật tinh tường!”

“Chỉ là ta nhận ra ánh mắt của ngươi thôi.” Trọng Tử bất lực bật cười. “Thiên Chi Tà, Mộ Ngọc, rốt cuộc đâu mới là con người thật của ngươi?”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Nam nhân áo trắng nói: “Thiên Chi Tà có nghĩa là ma nghìn mặt, một nghìn gương mặt của ta đều là thật, cũng đều là giả.”

Trong Tử không nói thêm lời nào, đi thẳng tới trước mặt y, chìa tay định vén chiếc khăn trắng che mặt y ra.

“Thiếu quân!” Thiên Chi Tà nắm tay nàng, nói. “Ngay cả Thánh quân lúc còn sống cũng không thể khiến ta bỏ chiếc khăn này xuống.”

“Con chó trung thành cũng có lúc không nghe lời sao?” Trọng Tử cười nhạt, bàn tay bóp chặt cổ họng y. “Tất cả đều là sự sắp đặt của ngươi, là ngươi xúi giục Yên Chân Châu dùng Mộng yểm để hãm hại ta, là ngươi trù tính hãm hại đại thúc lấy thân tuấn kiếm, trở thành Vạn Kiếp Bất Phục!”

Mặt Thiên Chi Tà không hề đổi sắc, y bình thản nói: “Trong thanh kiếm kia có cất giấu ma lực, chính là ma lực mà Thánh quân để lại cho Thiếu quân. Năm đó, Tiên môn muốn tịnh hóa nó, ta bắt buộc dĩ phải tìm ký chủ cho nó, cuối cùng nó đã lựa chọn Sở Bất Phục. Thiên Chi Tà nhất mực trung thành và tận tâm với Thánh quân, tất cả những gì Thiên Chi Tà đã làm từ trước tới nay đều là vì Thiếu quân. Nếu Thiếu quân muốn trách tội, ta cũng không còn lời nào để biện bạch.”

Trọng Tử ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Làm sao người có thể kết luận ta và Nghịch Luân có quan hệ huyết thống?”

“Thiếu quân chính là con gái của Thánh quân, nếu không, Thiên ma lệnh và Thánh quân kiếm tuyệt đối không thể phản ứng như vậy.”

“Máu của ta cũng không thể giải được phong ấn của Thiên ma lệnh.”

“Đó là vì sát khí của Thiếu quân chưa đủ, thời cơ chưa chín muồi, Thiếu quân bây giờ cũng chưa được coi là ma.”

“Nghịch Luân không hề có huyết thân, người người đều biết rõ điều ấy.”

“Ai nói vậy?” Thiên Chi Tà dễ dàng đẩy tay nàng ra. “Năm đó, Thiên Chi Tà vâng lệnh Thánh quân trà trộn vào Nam Hoa chính là để tạo thế gọng kìm, trong ứng ngoài hợp, đánh phá thông thiên môn, giúp Thánh quân hoàn thành nghiệp lớn. Ai ngờ Thánh quân lại si mê Thủy Cơ, Thủy Cơ lại là người của Tiên môn, nàng ta đã chết ngay trước mặt Thánh quân. Trước khi chết, nàng ta còn ép Thánh quân phải buông tay, khiến cho mưu kế ta nhọc công vạch ra bao năm bỗng tan thành mây khói.”

“Thủy Cơ ư?” Trọng Tử cau mày.

Cái tên nghe quen quen nhưng ấn tượng của nàng không rõ lắm, rõ ràng nàng đã nghe bọn Yên Chân Châu nhắc tới một lần, có thể thấy đây cũng chẳng phải đệ tử có tiếng tăm gì ở Tiên môn, ai ngờ nàng ta lại có quan hệ

tình cảm với Ma tôn Nghịch Luân tiếng tăm lẫy lừng! Còn Nghịch Luân, rốt cuộc hẳn đã vì nàng ta mà từ bỏ dã tâm hay sao?

Thiên Chi Tà nói: “Trong trận đánh ở thông thiên môn, ma cung chúng ta vốn chiếm thế thượng phong, chiến thắng gần ngay trước mắt, lực giới đã sắp nhập ma, đáng tiếc là Thánh quân đã quá lụy tình nên mới rơi vào thảm cảnh ấy. May mà người còn nhớ rõ sứ mệnh, không đành lòng vứt bỏ chúng ma, trước khi chết người đã ám hiệu cho ta rằng người đã có sự sắp xếp. Ta chỉ đoán Thánh quân phong ấn nửa phần ma lực vào thanh kiếm chắc chắn là vì đã có người kế tục, nhưng ta đã nhọc công tìm kiếm bao nhiêu năm mà vẫn không có kết quả, cho đến khi Thiếu quân đến Nam Hoa bá sự, lộ rõ sát khí trời sinh, ta mới bắt đầu hoài nghi.

Thủy Cơ vừa chết, Thánh quân không thể vi phạm lời thề. Mất đi thê tử mà mình yêu thương nhất, còn phải từ bỏ mọi dã tâm, một người không còn chút lý tưởng nào thì sống cũng có nghĩa lý gì? Nhưng người không cam lòng để sự nghiệp của Ma tộc lụi bại, vì vậy, trước trận chiến với Nam Hoa, Thánh quân đã kín đáo sắp xếp, loại sắt Thiên Tâm vốn là vật có tính thông linh, người đã đem một nửa ma lực phong ấn vào thanh kiếm, mượn linh hồn của thanh kiếm để che giấu số mệnh của con gái mình, tránh để Hành Huyền tiên đoán ra, lại dùng cấm thuật để phong ấn Thiên ma lệnh, để dã tâm thống nhất lực giới lại cho con gái mình. Lúc lìa đời, người đã vì Thiếu quân mà sắp xếp mọi chuyện một cách ôn hòa nhất, trước hết cho Thiếu quân nếm trải nỗi đau của chôn nhân gian, chỉ như vậy Thiếu quân mới có đủ sức mạnh và lý trí để một mình đảm đương trách nhiệm cao cả này.”

“Thê mà năm đó ta lại lưu lạc đến nơi đầu đường xó chợ, suýt thì bị chết đói.” Trọng Tử lạnh lùng nói: “Mặc dù ông ta sinh ra ta nhưng chưa từng nuôi dưỡng ta một ngày, cũng chưa từng dạy dỗ, bảo vệ ta, tất cả sự sắp xếp đó đều vì bản thân ông ta chứ không phải dành cho ta, ta không có nghĩa vụ phải tiếp nhận dã tâm của ông ta.”

Thiên Chi Tà nói: “Người không chấp nhận Thánh quân nhưng người phải nhận thức được chính bản thân mình, người đã nhập ma rồi, Tiên môn sẽ không buông tha cho người đâu.”

“Không hổ là tả hộ pháp, tính toán đâu vào đấy.” Trọng Tử cất tiếng cười lớn, nắm chặt bàn tay, nói: “Người hao tâm tổn sức làm những chuyện này là vì ta, rốt cuộc người được lợi lộc gì chứ?”

“Giúp Thiếu quân thành công!” Thiên Chi Tà nói, không chút do dự. “Suýt chút nữa ta đã giúp được phụ thân người thành công, đáng tiếc là Thánh quân lại thất bại trong giờ khắc cuối cùng. Hôm nay, nếu có thể giúp Thiếu quân hoàn thành được sự nghiệp dang dở của Thánh quân, khiến toàn lục giới nhập ma, ma quỷ thống lĩnh thiên hạ, cả đời ta coi như không còn gì để hối tiếc nữa.”

“Người không sợ ta giết người ư?”

“Chỉ dựa vào năng lực của Thiếu quân lúc này, muốn giết ta vẫn chưa đủ đâu, ma lực trong thanh kiếm, người vẫn chưa tiếp nhận hết.”

“Vậy sao? Vậy ta phải làm như thế nào thì mới có thể tiếp nhận hết sức mạnh đó?”

“Đợi đến khi người tu thành Thiên ma.” Thiên Chi Tà chấp tay, quay người lại, nói. “Hậu duệ của Nghịch Luân Thánh quân, ta rất kỳ vọng vào người.”

Một thiếu nữ mang trong mình sát khí trời sinh, trải qua hai kiếp, rốt cuộc cũng nhập ma, bánh xe số phận sau nhiều lần quay vòng vẫn tiến về phía trước theo con đường đã định. Điều lúc trước mọi người nom nớp lo sợ giờ đã biến thành sự thực, nhưng trong lòng mọi người lại có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng, sự đau lòng dần dần cũng nguôi ngoai rồi biến mất. Sự việc lần này liên quan tới người nổi danh nhất tiên giới, các vị chưởng môn và tiên tôn đều không tiện nói gì, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau rồi tản đi.

Trong Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm đứng trước cửa đại điện, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Ngươi muốn nói gì?” Mẫn Vân Trung không giữ được bình tĩnh, nói: “Năm ấy, chính miệng ta đã nói không nên thu nạp nghiệp chương đó, ngươi không chịu nghe, sát khí trải qua hai kiếp vẫn không thể tiêu trừ, ngươi còn giúp nó che giấu, lừa gạt ta cùng chương giáo, hôm nay gặp phải đại họa này, đúng là ngươi quá hồ đồ!”

Ngu Độ nói: “Việc đã đến nước này, có nói gì cũng vô ích, hướng chi không hoàn toàn là do lỗi của sư đệ, không phải sư thúc và ta cũng nhìn lầm người đó sao?”

Đồ đệ mà ông ta hết mực yêu thương, tin tưởng bỗng nhiên lại trở thành gian tế của ma cung, Ngu Độ vừa nhắc đến chuyện này, Mẫn Vân Trung liền nổi giận đùng đùng, mặt tái mét, hồi lâu sau mới nói: “Ta nói những lời này cũng là vì chỉ nghĩ cho Tiên môn, không hề có ý trách cứ Lạc Âm Phàm, có trách chỉ trách ta có mắt như mù mà thôi!”

“Thiên Chi Tà được mệnh danh là Thiên Diện Ma, pháp lực vô cùng cao cường, hẳn có thể qua mặt chúng ta cũng không phải điều gì quá ngạc nhiên, sư thúc đừng nên tự trách mình!” Ngu Độ buông tiếng thở dài, nói: “Kỳ thực, nếu suy xét một cách cẩn thận thì những năm qua không phải là hẳn không để lộ sơ hở. Hẳn không thích sử dụng kiếm vì hẳn tu Tâm ma chi nhãn^[2], Nhiếp hồn thuật.”

[2] Tâm ma chi nhãn: đôi mắt của ma.

Mẫn Vân Trung nói: “Cho dù thế nào thì nghiệp chương đó cũng đã nhập ma, không thể lưu nó lại được, bây giờ nhân lúc nó chưa tu thành Thiên ma, hãy mau chóng nghĩ cách giết chết nó, nếu không tương lai ắt sẽ xảy ra họa lớn, lục giới ắt sẽ lâm nguy! Âm Phàm, ngươi cũng hiểu rõ cái lợi và cái hại trong chuyện này, phải lấy đại cục làm trọng.”

Rốt cuộc Lạc Âm Phàm cũng lên tiếng: “Việc này cũng không hoàn toàn là lỗi của con bé.”

Mẫn Vân trung cười nhạt, nói: “Ý của ngươi là con bé không hề sai khi nhập ma, mà là do lỗi của chúng ta sao?”

Thấy Mẫn Vân Trung lại sắp nổi giận, Ngu Độ vội nói: “Những lời đứa trẻ đó nói thật sự cũng có lý, Tiên môn cũng có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng chúng ta làm vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ. Số phận của con bé đã được định trước là sẽ thành ma, không ai đảm bảo sẽ trông coi con bé thật chặt. Hôm nay việc con bé nhập ma đã trở thành sự thật, trước tiên chúng ta phải nghĩ cách đối phó đã.”

“Nghịch chương này là do ta gây nên, ta sẽ đích thân xử lý.” Lạc Âm Phàm quay lưng lại, thản nhiên nói. “Mời sư huynh và sư thúc về cho.”

Tới ma cũng đã được nửa tháng, Trọng Tử vẫn chưa quen với cuộc sống ở nơi này. Ma cung và tiên giới hoàn toàn khác nhau, cách đi lại đơn giản, chẳng có gì thú vị, chỉ cần có ý niệm muốn tới chỗ nào sẽ lập tức tới chỗ đó, trừ phi đối phương thiết lập kết giới bao quanh nơi ở, tỏ ý không chào đón thì mới không thể bước chân vào được.

Cửu U ma cung nằm ở vùng địa cực của hư thiên ma giới, khí Thái Âm tràn ngập, đêm tối dài hơn ban ngày rất nhiều. Ban đêm không hề trầm lắng như trong tưởng tượng của Trọng Tử mà lại là thời gian náo nhiệt nhất của ma cung. Những đóm lửa nhỏ yêu dị xanh biếc, những ánh sáng ma quỷ lấp lánh, còn có cả những bóng đèn lồng lơ mơ, ảm đạm, tiếng nhảy múa ca hát không ngừng nghỉ, đó là cảnh Yêu Phượng Niên cùng một đám ma uống rượu mua vui. Có vẻ như ma giới giống chốn nhân gian hơn là tiên giới.

Trên đài cao, Trọng Tử nằm nghiêng người trên giường, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một mảnh lấm tẩm như bầu trời những đêm đầy sao.

Thanh Ma Kiếm bên cạnh bỗng truyền đến cảm giác ấm áp.

Cùng mang trong mình sát khí trời sinh, vị Ma tôn tiếng tăm lẫy lừng từ trước tới nay chưa từng gặp mặt kia thực sự là phụ thân của nàng sao?

Trọng Tử đưa tay vuốt ve thân kiếm, cười khỏ.

Một người mà mình chẳng có chút ấn tượng nào đột nhiên trở thành phụ thân của mình, vì yêu thê tử mà vứt bỏ mọi dã tâm nhưng lại để dã tâm đó cho con gái, sắp xếp chu đáo mọi việc, Trọng Tử nên nghĩ vị phụ thân này vĩ đại hay ích kỷ đây?

Chỉ trong phút chốc, cả Trọng Tử lẫn chiếc giường được chuyển vào trong một đại điện.

Vong Nguyệt ngồi trên một chiếc ghế dài rộng, một cô nương xinh đẹp với bộ y phục màu hồng phấn, mái tóc màu tím đậm đang lả lướt dựa vào đầu gối hấn, giơ tay thi triển ma thuật, một cơn mưa hoa ngay lập tức rơi khắp bầu trời, cánh đỏ, cánh trắng xen lẫn, cảnh tượng vô cùng thơ mộng nhưng có vẻ không phù hợp lắm với chiếc áo choàng màu đen thẫm của Vong Nguyệt.

Nhìn thấy Trọng Tử, cô nương kia tủm tỉm cười, đứng lên hành lễ. “Mộng Cơ tham kiến ngũ hộ pháp.”

Trọng Tử không để ý tới nàng ta, hỏi thẳng Vong Nguyệt: “Thiên ma lệnh đang nằm trong tay ngươi ư?”

Vong Nguyệt khẽ nâng chiếc chén thạch anh đựng thứ chất lỏng màu đỏ tươi lên. “Đúng là nó đang nằm trong tay ta, nhưng lúc này ta không thể đưa nó cho ngươi.”

“Tại sao?”

“Người chưa đủ tư cách để sở hữu nó.”

Trọng Tử nhíu mày.

“Chỉ có máu của người mới có thể giải được phong ấn trên Thiên ma lệnh, người cứ yên tâm, đến thời điểm thích hợp, ta sẽ giao nó lại cho người.” Nói xong, Vong Nguyệt phát tay, ý bảo Trọng Tử lui ra ngoài.

Mộng Cơ cười, nói: “Thánh quân làm việc gì cũng có lý do, ngũ hộ pháp đừng quá lo lắng! Mà ta nghe nói... có một đệ tử Nam Hoa phái đang đứng chờ ở Thủy Nguyệt thành, nói là muốn gặp ngũ hộ pháp đấy!”

Ở bên ngoài ma cung, hoàng hôn đã buông xuống, trong ánh nắng vàng vọt của buổi chiều tàn bên bờ biển, một nam tử đang ngự kiếm đứng giữa không trung.

Trọng Tử cảm thấy bất ngờ, thốt lên: “Thành Phong đại ca?”

Thành Phong xoay người lại nhìn nàng, mỉm cười: “Trọng Tử!”

Đã lâu không gặp người của tiên giới, không ngờ lại có cảm giác thân thiết đến như vậy, cảm giác này giống như đang gọi nàng đến gần, Trọng Tử cup mắt, lùi lại hai bước, nói: “Huỳnh... tìm ta có việc gì?”

Thành Phong đi tới bên nàng, ngồi xuống một mỏm đá gần đó, nói: “Chân Châu thường nói nàng ấy rất thích biển nên ta đến đây dạo chơi một lát, nhân tiện tìm muội để nói mấy câu.”

Nhớ lại năm đó, Yên Chân Châu và Thành Phong đã kết hôn, Trọng Tử từng tham dự yến hội mừng hạnh phúc trăm năm của họ, cùng một nhóm đệ tử khác pha trò trên đũa và thi nhau uống rượu, hại Thành Phong say đến mức suýt chút nữa gục ngay tại chỗ. Hồi đó ai cũng trẻ trung, trong sáng,

đến giờ đứng đây hồi tưởng lại, Trọng Tử chỉ có cảm giác đau lòng khôn xiết.

Không nên hy vọng điều gì quá xa vời, người từ lâu đã không thể quay lại được nữa rồi! Trọng Tử cố gắng nhắc nhở bản thân. “Đó là những chuyện đã qua lâu lắm rồi, thân phận của ta và huynh bây giờ, nếu tiếp tục qua lại thăm hỏi nhau thì dường như không được thích hợp lắm.”

Thành Phong không nói gì, giờ lên một chiếc trượng ngắn tinh xảo và xinh đẹp.

Trọng Tử sửng sốt.

Tinh Xán cảm nhận được hơi thở của chủ nhân thì sung sướng vòng tới vòng lui xung quanh nàng, nhẹ nhàng chạm vào người nàng.

Những lời dạy dỗ năm đó vẫn còn văng vẳng bên tai Trọng Tử, chỉ tiếc là nàng không thể tiếp tục làm một đồ đệ ngoan ngoãn, ngày ngày nép vào ngực chàng làm nũng được nữa, giờ nàng đã mãi mãi không thể quay đầu lại, nàng còn tư cách gì để dùng nó nữa đây? Thành Phong mang Tinh Xán đến đây là có ý gì?

Trọng Tử quay mặt đi, không để ý tới sự vui mừng của Tinh Xán, cũng không nhận lại nó, nàng nói: “Su phụ ta bảo huynh tới đây ư?”

Thành Phong ngậm thừa nhận: “Từ khi muội đi, trong lúc tôn giả bề quan đã xảy ra chút chuyện.”

Lờ mờ nhớ lại cảnh Lạc Âm Phàm thổ huyết lần trước, Trọng Tử căng thẳng vô cùng, lập tức quay sang nhìn Thành Phong, hỏi dồn: “Su phụ ... có gặp chuyện gì nghiêm trọng không?”

Thành Phong không đáp.

Tại nàng nên chàng mới phân tâm trong lúc tu hành ư? Trọng Tử lập tức cầm lấy Tinh Xán, định quay về Tử Trúc phong, nhưng mới đi được hai bước, nàng liền dừng lại, xoay người, nhìn Thành Phong bằng ánh mắt không thể tin nổi, sắc mặt trắng bệch.

Trong lúc không để ý, kim tiên phong ấn đã nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể nàng, ma lực ở đan điền tiêu tán, khó mà hội tụ lại được.

“Sự phụ ta bảo huynh làm thế sao?”

“Đó là ý của chương giáo và tôn giả.”

Trọng Tử chăm chú nhìn Thành Phong, nói: “Là chương giáo hay tôn giả?”

Thành Phong chậm rãi đứng lên, do dự một lát rồi nói: “Là ý của chương giáo, cũng là ý của tôn giả.”

Phải rồi, một người như chàng, cả đời chỉ biết bảo vệ lục giới, đồ đệ nhập ma, chàng có làm như vậy cũng là hợp tình hợp lý, chỉ có điều nàng thật không ngờ, chàng lại nóng lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết đến vậy. Lẽ nào đích thân chàng làm tổn thương nàng còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ một chút tình nghĩa sư đồ của chàng đối với nàng cũng không có? Chỉ bởi vì nàng “có thể” gây ra đại nạn kia mà nữ nhân tâm đối xử với nàng như vậy?

Trọng Tử nhắm mắt, cúi đầu cười khổ: “Tốt, Phục ma ấn khá lắm!”

Thành phong thở dài, rút kiếm chĩa về phía nàng, nói: “Trọng Tử, nê mặt Yên Chân Châu, ta vốn cũng không muốn làm như vậy, nhưng muội mang nặng sát khí trời sinh, trải qua hai kiếp lại nhập ma, tương lai nhất định sẽ gây hại cho sinh linh bách tính, mong muội tha thứ cho ta.”

“Ta nói “không” thì có tác dụng gì chứ?” Trọng Tử bất lực nói. “Ta trải qua hai kiếp nhưng chưa giết một người nào, là các người khăng khăng tự cho rằng ta sẽ làm hại lục giới, phải giết ta mới thực sự yên tâm, sinh linh bách tính cái gì chứ, ta chưa từng có hứng thú, tại sao ta phải có nghĩa vụ hy sinh thân mình để đối lấy thái bình cho các người?”

Thành Phong cũng không biết phải làm sao, hồi lâu sau mới nói: “Một nhát kiếm này sẽ đánh tan hồn phách của muội, nhưng sau đó muội sẽ không còn phải chịu bất kỳ khổ đau nào nữa, bất luận là như thế nào, ta chỉ có thể làm được cho muội những việc này mà thôi.”

Nói đạo lý với những người này quả là vô dụng, đến sư phụ còn muốn nàng chết thì còn gì để nói nữa đây? Trọng Tử gật đầu, nói với Thành Phong: “Đa tạ sư huynh!”

Trường kiếm khẽ giờ lên, một luồng khí mạnh mẽ như sóng biển cuộn cuộn ào tới.

Cùng lúc đó, bên tai truyền tới âm thanh vang vọng của con sóng dữ vỗ vào bờ đá, một trận tuyết lạnh đổ ập xuống rồi đột nhiên lại biến thành vô vàn bọt biển đen ngòm ầm ập, sương mù che khuất tầm nhìn.

Tiếng âm ì chầm dứt, những bọt sóng biển mất, Thành Phong nằm sững soài trên mặt đất, không hề nhúc nhích, một luồng hồn phách nhanh chóng lìa khỏi thể xác, quay về địa phủ.

Trọng Tử hoảng sợ, bò qua lay người hắn. “Thành Phong đại ca!”

“Thiếu quân thấy cả rồi đấy, bây giờ Tiên môn sẽ không lưu tình với người nữa đâu.”

“Người đi theo ta sao?”

“Thiếu quân đừng nên dễ tin bọn chúng nữa.”

Thấy y cúi người, Trọng Tử liền giơ tay lên, giáng cho y một cái bạt tai rồi nói: “Ai cho ngươi giết hắn? Ai cho ngươi giết hắn chứ?”

Thiên Chi Tà không hề để ý, cứ thế ôm nàng rồi biến mất.

Trong đại điện âm u, thân trọng xinh xắn vẫn lóe lên ánh sáng màu bạc êm dịu, toát lên cảm giác vô cùng ấm áp, tựa như vòng ôm và đôi môi dịu ngọt của người ấy. Chàng đã đứng bên nàng trong những lúc tuyệt vọng nhất, mang lại cho nàng sự kiên cường và dũng khí vượt qua tất cả, đã từng thân mật đến thế, vậy mà giờ phút này chàng lại trở thành một người cực kì nguy hiểm đối với nàng.

Mọi sự che chở dịu dàng, mọi lời hứa hẹn tốt đẹp đã dụ dỗ nàng bất chấp tất cả mà muốn tới gần, muốn được nương tựa, nhưng đến lúc thực sự tới gần chàng, nàng mới biết hóa ra tất cả nhưng tình cảm tốt đẹp và cảm giác hạnh phúc này đều là một đòn trí mạng, sẽ làm tổn thương chính bản thân nàng, nhưng tiếc là đã quá trễ rồi...

Vạt áo đen rộng thùng thình trải dài trên chiếc giường thạch anh, tựa như một đóa sen đen kiều diễm đang lững lờ trôi trên mặt nước.

Trọng Tử lạnh lùng nói: “Thiên Chi Tà!”

“Có ta.”

“Ngươi đã giết Thành Phong đại ca.”

“Hắn ta muốn hại Thiếu quân, vốn đáng chết, tatha không đánh tan hồn phách của hắn đã là nương tay lắm rồi.” Đôi hàng mi cong dài của Thiên

Chi Tà khẽ lay động, y nói tiếp: “Chẳng qua là Thiếu quân đang sợ, sợ nếu giết hẳn rồi, Lạc Âm Phàm sẽ không bao giờ tha thứ cho Thiếu quân.”

Tha thứ ư? Trọng Tử cắn chặt môi.

Ngày hôm nay, ngay lúc này, hóa ra nàng vẫn còn nuôi cái hy vọng xa vời là chàng sẽ tha thứ cho nàng sao?

“Hắn sai Thành Phong đưa trượng đến cho người, rõ ràng là đã bày mưu tính kế muốn giết người, trong lúc ra tay còn có chút tình nghĩa sư đồ được sao?” Thiên Chi Tà cầm lấy cây Tinh Xán, nói: “Thiếu quân và hắn đã trải qua hai kiếp sư đồ, Thiếu quân còn chưa rõ bộ mặt thật của hắn sao? Thiếu quân đã hồ đồ mất rồi!”

Rồi y cúi đầu làm rằm niệm một câu ma chú, ánh sáng phát ra từ cây trượng càng lúc càng chói lòa.

“Đừng!” Ý thức được Thiên Chi Tà đang định làm gì, Trọng Tử cuống cuống nhào tới.

Thiên Chi Tà quả nhiên không hề nói sai, đường đường là tả hộ pháp của Nghịch Luân, năng lực của y vượt xa nàng, hai luồng ma lực mạnh mẽ giao nhau, rớt cuộc Trọng Tử vẫn yếu hơn, bị dội ngược trở lại, ngã xuống đất, lăn vài vòng, va vào chân tường.

Như đã mất hết lý trí, nàng nghiêm mặt, hung dữ nhào tới: “Dừng tay! Ta bảo ngươi dừng tay!”

...

Không biết đã tái diễn hành động đó bao nhiêu lần, cuối cùng nàng quỳ xuống trước mặt y.

“Đừng, đừng làm tổn thương nó!”

“Đưa nó cho ta, cầu xin người đừng làm tổn thương nó!”

...

Ánh sáng chói lòa của Tinh Xán biến mất, thần khí của nó dần tắt lụi, Thiên Chi Tà quăng Tinh Xán ra xa, nhìn nó không khác gì một thi thể đã mất đi linh hồn. Nó rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng.

Trọng Tử hoảng hốt bò tới, ôm chầm lấy Tinh Xán, khi chạm tay vào thấy thân nó lạnh như băng, không còn chút cảm giác ấm áp.

Bao nỗi oán hận, bao nỗi bi thương, tất cả đều không còn ý nghĩa, bây giờ nàng chỉ có cảm giác tuyệt vọng đến cùng cực, mọi hy vọng đều bị đánh tan hết rồi.

“Cây trượng này đã bị Lạc Âm Phàm niệm tiên chú, nếu Thiếu quân muốn khoan tay chịu trời thì cứ giữ nó lại.” Thiên Chi Tà cúi nhìn Trọng Tử đang nằm rạp dưới chân y, trong sóng mắt bình thản ẩn chứa một tia cay nghiệt lẫn khinh bỉ. “Thánh quân kiếm mới là pháp khí tốt nhất dành cho Thiếu quân, cây trượng này không có mũi nhọn, cũng chẳng có lưỡi, sở dĩ Lạc Âm Phàm đưa nó cho người là vì muốn kim hãm sức mạnh của người. Thiếu quân tự mình ra tay phá hủy nó thì sẽ khó thoát được lời nguyền rủa, để thuộc hạ hủy nó thành phế vật vẫn là lựa chọn tốt nhất.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Bốn bề yên ắng như tờ.

“Thiên Chi Tà, chẳng phải ngươi là con chó trung thành của phụ thân ta và ta sao?” Trọng Tử bỗng ngẩng mặt nhìn y, sao đó chậm rãi đứng lên, nói: “Con chó trung thành mà lại nói chuyện ngang hàng với chủ nhân sao?”

Thiên Chi Tà nhìn nàng trong chốc lát, quả nhiên một giây sau, y quỳ xuống, nói: “Thiên Chi Tà xin tùy Thiếu quân xử trí.”

“Nghe lời là được rồi.” Trọng Tử nghiêng người, ngón tay thon dài nâng cằm y lên, trong đôi mắt phượng tràn ngập ý cười tà ác. “Người phải nhớ kỹ, chuyện của chủ nhân không đến lượt người nhúng tay vào, hôm nay người đã lập được công lớn, chi bằng ta ban cho người phần thưởng ném thử mùi vị huyết hình của ma cung, người thấy sao?”

Đáy mắt Thiên Chi Tà hơi rung động.

“Sợ rồi sao?” Trọng Tử giễu cợt nói. “Không phải người vừa nói là tùy ta xử trí sao?”

“Thiên Chi Tà sẽ đến hình điện chịu phạt, là Thiếu quân không hiểu rõ rồi.” Thiên Chi Tà đứng lên, không liếc nhìn nàng dù chỉ một cái, hiên ngang bước ra khỏi điện, nhìn bộ dạng của y, cơ hồ không phải đang đi thụ hình mà ung dung như đang tản bộ.

Không ngờ y đi chịu phạt thật, Trọng Tử có chút bất ngờ, nhìn theo bóng lưng ung dung, tự do tự tại kia, một lát sau mới quay lại giường, nằm dài ra, đối với một người đã từng nhiều lần hãm hại nàng, nàng không giết y, y nên cảm tạ trời đất đã nương tình với y mới đúng, nàng việc gì phải thông cảm với y chứ?

Giây lát sau, một giọng nói bỗng vang lên trong điện: “Ngũ hộ pháp muốn trừng trị Thiên Chi Tà sao?”

Trọng Tử ngược mắt nhìn. “Chả trách hẳn không hề tỏ ra sợ hãi, hóa ra là đi tìm người nói giúp.”

Âm Thủy Tiên thản nhiên nói: “Ta chỉ đến đây nhắc nhở ngũ hộ pháp, nếu muốn có chỗ đứng ở ma cung này, người có thể động tới bất cứ người nào nhưng không thể động chạm tới hẳn.”

“Nếu ta nhớ không lầm, chức vị của ta và ngươi ngang hàng nhau, ta xử phạt thuộc hạ của mình thì có liên quan gì tới ngươi?”

“Nếu đã như vậy thì xin cáo từ!”

Âm Thủy Tiên không nói gì nữa, xoay người biến mất.

“Ngũ hộ pháp thật có chí khí!” Trong tiếng cười duyên dáng, một cô nương dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc xuất hiện ở cửa, bộ xiêm y màu tím khẽ lay động, da dẻ nõn nà, mái tóc màu tím lúc trước giờ lại biến thành màu trắng.

Ở lâu như vậy, sao Trọng Tử không biết cô nương đó là ai chứ, nàng khẽ nói: “Mộng Cơ?”

“Thiên Chi Tà chịu nhục trà trộn vào Nam Hoa mấy chục năm nay, lấy lại được Thiên ma lệnh và Thánh quân kiếm, giúp ngũ hộ pháp quay về Ma tộc, như vậy là lập được công lớn rồi. Hôm nay chỉ vì giết một đệ tử Tiên môn mà phải chịu huyết hình, ngũ hộ pháp thật không biết trân trọng trợ thủ của mình gì cả.”

Trọng Tử nhìn nàng ta, nói: “Bây giờ ngươi đang giữ chức vụ gì?”

Mộng Cơ thoáng sững sốt, thành thật đáp: “Ta hiện vẫn chưa có chức vụ gì cả.”

Trọng Tử nói: “Không chức vụ gì mà dám giễu cợt ta, ngươi nghĩ là ta không thể phạt ngươi hay sao?”

Mộng Cơ mặt biến sắc, quay sang nhìn Vong Nguyệt, Vong Nguyệt chỉ nhếch khóe miệng, giơ tay lên ý bảo nàng ta lui ra ngoài, sau đó hẩn khẽ cử động, thoát cái đã đứng bên cạnh chiếc giường Trọng Tử đang nằm.

Trọng Tử lúc này mới từ từ đứng dậy, bước xuống giường hành lễ.
“Tham kiến Thánh quân!”

“Phật hán, ngươi vui lắm sao?”

Chính y đã hại nàng rơi vào tình cảnh này, nhưng khi trả thù được rồi, nàng mới phát hiện nàng thực sự không vui như nàng tưởng tượng, giờ nghe Vong Nguyệt hỏi vậy thì nàng càng căm giận, lạnh lùng nói: “Chỉ Phật hán thôi thì có gì mà vui vẻ chứ, ta muốn có quyền lực lớn hơn, ngươi có thể cho ta không?”

Vong Nguyệt không hề bất ngờ, nói: “Ngươi muốn làm chức gì?”

“Hoàng hậu của ngươi!”

Vong Nguyệt nở nụ cười sắc mùi tử khí. “Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ cho ngươi làm hoàng hậu của ta?”

“Vì ngươi cần ta.”

“Ngươi nói không sai, nhưng ngươi không có một chút công lao nào cả.”

“Lập hoàng hậu thì đâu cần công lao. Rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không?”

“Nếu ngươi muốn có quyền lực chỉ để đối phó với thuộc hạ của mình thì ta không thể đồng ý.”

“Ngươi đang nói tới con chó kia sao?”

“Ngươi cho là dùng hình thì có thể tra tấn được hán ư? Ngươi sai rồi!”
Vong Nguyệt đưa tay kéo vạt áo choàng của hán sang một bên, nói. “Nếu bị

thương, hắn có khả năng tự chữa khỏi. Đối với một người như vật, phá hủy thứ quan trọng nhất trong lòng hắn thì mới hoàn toàn tiêu diệt được hắn. Ví dụ như muốn đối phó với Âm Thủy Tiên, người có thể tra tấn tên người phạm mà nàng ta thích.”

“Vậy Thiên Chi Tà quan tâm tới cái gì?”

“Hoài bão và năng lực, hoài bão của hắn là có một ngày Ma tộc sẽ thống trị thiên hạ. Vì phải thông qua người thì hắn mới có thể hoàn thành được tâm nguyện, cho nên hắn mới tốn công sức bày mưu lập kế cho người nhập ma. Nếu bây giờ người quay lại Tiên môn thì chính là biện pháp tốt nhất để tiêu diệt hắn.”

Trọng Tử cười “ha ha” hai tiếng rồi nói: “Ta còn có thể quay lại Tiên môn sao? Đó là tiêu diệt hắn hay là trừ khử ta?”

Vong Nguyệt nói: “Vậy thì người hãy cướp đoạt năng lực của hắn, biến hắn thành kẻ vô dụng. Hắn đang tu luyện Tâm ma chi nhãn, người chỉ cần lấy đi ánh mắt của hắn là đạt được mục đích rồi.”

Ánh mắt Trọng Tử khẽ lay động. “Người đang dạy ta cách đối phó với hắn sao?”

Vong Nguyệt cười, nói: “Người đề phòng ta hay đang đề ý tới hắn?”

Trọng Tử nói: “Ta nuôi chó, ít nhiều gì cũng phải lưu tâm đến mấy điếm, rồi rãi thì thả nó ra, thay ta cắn người, so với hắn, ta phải đề phòng người hơn.”

“Người hiểu rõ điều đó là tốt rồi.” Vong Nguyệt gật đầu, nói. “Người hận Thiên Chi Tà, nhưng bây giờ người chỉ có một mình hắn.”

“Thật sao?”

“Không có hẳn, người sẽ không bao giờ nhìn rõ bộ mặt thật của người trong Tiên môn. Người dồn ép người đến bước đường này cũng không phải là hẳn. Sát hại kẻ vô tội, một người như Lạc Âm Phàm cũng có thể làm.”

“Ý của người là, ta nên tạ ơn Thiên Chi Tà sao?”

“Người nên hận hẳn nhưng người không thể động tới hẳn, bởi vì chỉ có hẳn mới che chở được cho người, thậm chí so với Lạc Âm Phàm, hẳn còn bảo vệ và che chở cho người nhiều hơn.”

Trọng Tử trầm mặc giây lát rồi cười rộ lên, nói: “Lẽ nào người sẽ không bảo vệ ta?”

“Nàng có thể hỏi ta những lời này, thật sự rất vinh hạnh cho ta.” Vong Nguyệt kéo tay nàng, đưa nàng trở lại giường, nói. “Ngày này tháng sau, nàng sẽ trở thành hoàng hậu của ma cung.”

Trong hình điện của ma cung, Thiên Chi Tà bị trói chặt hai tay trên hình đài, trên người y đầy những con huyết trùng gớm ghiếc, chúng hút máu y đến nỗi người phồng lên, có thể thấy được dòng máu đang lưu chuyển trong thân hình trong suốt của chúng, đồng thời chúng cũng thả nọc độc vào cơ thể y, nhưng ngay cả như vậy, y cũng chỉ khép hờ đôi mắt, hàng mi cong dài thậm chí không mấy may rung động.

Bỗng đường chủ hành hình tiến đến hành lễ. “Ngũ hộ pháp!”

Ánh mắt mơ màng của Thiên Chi Tà mở ra, trong ánh mắt ấy có chút bất ngờ.

Mặt Trọng Tử trắng bệch, nàng cố giữ vẻ bình tĩnh, sau đó giơ tay lên. Lệnh cho mọi người bên trong hình điện lui ra ngoài. Có vẻ nàng vẫn chưa quen với kiểu ra lệnh bằng động tác này. Đứng bất động hồi lâu, nàng mới

gắng giọng nói: “Người muốn ta cũng bị treo lên hình đài, khắp người bám đầy huyết trùng để nói chuyện với người sao?”

Quả nhiên, hai tay Thiên Chi Tà nắm chặt lại, xích sắt tự động rơi xuống, đám huyết trùng dính trên người y trong nháy mắt đã bị một ma lực lớn mạnh đánh bật ra, hóa thành mây khói rồi tan biến, cùng lúc đó, những giọt máu độc đen thẫm từ vết thương, không ngừng tuôn trào, rất nhanh sao đó đã chuyển thành màu đỏ tươi, chiếc áo choàng trắng nhuốm máu, chỉ nhìn thôi cũng đủ giật mình.

Trọng Tử mệt mỏi gật đầu, ý bảo y bước tới gần, đến lúc nàng dùng ý niệm để quay lại đại diện của mình thì Thiên Chi Tà đã đứng trước mặt nàng từ bao giờ, trên người là chiếc áo choàng trắng như tuyết. Trông y ung dung, bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trọng Tử đối mặt với y, không nói lời nào.

“Thiếu quân có gì cần dặn dò?”

“Ôm ta đi!”

Thiên Chi Tà nhìn nàng vẻ ngạc nhiên.

Thấy y như vậy, Trọng Tử cảm thấy có chút vui sướng, đôi mắt phượng híp lại, nàng tới gần y, cười giả lả, nói: “Không dám, hay là không muốn?”

“Điều này không đúng với phép tắc.”

“Ta là chủ nhân của ngươi, đây là mệnh lệnh.”

Thiên Chi Tà trầm mặc giây lát rồi quả nhiên vòng tay ôm lấy nàng.

Hàng mi cong dài khẽ rủ xuống, tạo thành hai chiếc bóng nho nhỏ trên khuôn mặt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng rớt cuộc cũng có chút xao động, Trọng Tử ôm lấy cổ y, hất cằm về phía chiếc giường thạch anh, nói: “Ta mệt rồi, ngươi ôm ta qua đó đi!”

Thiên Chi Tà vâng lời, ôm nàng đến bên giường.

Trọng Tử ở trong lòng y, cuộn tròn người lại rồi nhắm mắt, không nói thêm câu nào nữa.

Thiên Chi Tà cau mày, đang định đặt nàng xuống thì lại nghe nàng nói: “Ta bảo ngươi buông tay sao?”

“Thiếu quân có thể ngủ trên giường.”

“Sao vậy? Cho ngươi ôm ta mà ngươi cũng không vui sao?”

“Thiên Chi Tà không dám.”

“Ta rất mệt, muốn ngủ một chút, tốt nhất người đừng cử động nữa, nếu không ta lại bắt ngươi đến hình điện đây!”

Trọng Tử vốn gầy yếu, lúc này nàng cuộn người lại, tư thế lộ rõ cảm giác thiếu an toàn, nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn vùi vào ngực y, nhịp thở đều đặn, giống hết một đứa trẻ.

Chỉ như vậy mà đã vui sướng thế sao? Quả nhiên vẫn còn trẻ con!

Thiên Chi Tà xoay mặt, nhìn viên minh châu bên cạnh chiếc giường.

Không biết bao lâu sau, người đang nằm gọn trong lòng y bỗng cử động, nắm vạt áo y, mơ màng nói: “Mộ sư thúc!”

Thiên Chi Tà ngăn người, thần nhiên nói: “Thiếu quân, thuộc hạ là Thiên Chi Tà.”

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Trọng Tử mở mắt nhìn y rồi lại nhắm mắt, không quan tâm tới những điều y nói, ngủ thiếp đi.

Chương 46: Hoàng hậu của Cửu U

Cửu U ma cung sắp lập hoàng hậu, có người nói vị Ma hậu này chính là con gái của Ma tôn Nghịch Luân bị thất lạc dưới nhân gian năm xưa, tên Trọng Cơ. Trên dưới Ma tộc vô cùng phấn khích, chỉ cần nghe đến cái tên Nghịch Luân là trong lòng chúng ma đã tràn ngập sự mong đợi, nó đại diện cho cả một thời đại hưng thịnh của Ma tộc. Giờ đây, con gái của Nghịch Luân đã trở về, dấy lên hồi chuông thông báo một thời đại huy hoàng nữa lại sắp tới.

Tin tức này nhanh chóng được truyền ra ngoài, chưa đến bảy ngày, toàn bộ lục giới đã biết. Trọng Cơ là ai, tất cả mọi người trên Tiên giới đều đã đoán ra, nhưng thân phận mới của nàng, con gái của Nghịch Luân, vẫn khiến người ta khiếp sợ và đề cao cảnh giác.

Không ngoài dự liệu, ngay sau đó Lạc Âm Phạm tức tốc đến Thủy Nguyệt thành, giết chết mấy trăm ma binh, không chế được Pháp Hoa Diệt, một tên ma binh bị thương được thả về để chuyển lời của chàng, chỉ duy nhất hai từ: “Trọng Cơ.”

Vong Nguyệt vừa nghe được tin tức này thì cười, nói: “Ngày đồ đệ yên bề gia thất, lễ vật của hần quả thực không nhỏ nhỉ?”

Trọng Tử sợ đến run rẩy hồi lâu, nhìn xuống, nói: “Su phụ đến đây là muốn giết ta.”

“...”

“Để ta đi xem sao.”

Vong Nguyệt không tán thành cũng không phản đối, Trọng Tử vội vã rời khỏi điện, không ra khỏi ma cung ngay mà tới chỗ ở của Mộng Cơ.

Thân là tỳ thiếp được sủng ái của Ma tôn, Mộng Cơ nhìn thấy vị hoàng hậu tương lai này thì nụ cười có vẻ hơi miễn cưỡng, nàng ta nói: “Hoàng hậu giá lâm, người có gì chỉ giáo Mộng Cơ ạ?”

“Ngươi không cần phải căng thẳng thế, hấn vẫn là của ngươi, cái hấn cần chỉ là chức vị hoàng hậu, ta tới tìm ngươi cũng không phải vì chuyện này.” Trọng Tử cắn môi, cố gắng trấn tĩnh, nói: “Ngươi biết đấy, bây giờ ta thực sự muốn làm gì ngươi cũng dễ thôi.”

Tân hoàng hậu ngay đến việc uy hiếp người khác cũng không muốn, Mộng Cơ cười thâm, tâm trạng lại nhẹ nhõm, thoải mái như trước. Nghĩ rằng Thánh quân lập Trọng Tử làm hoàng hậu chẳng qua cũng chỉ vì muốn ràng buộc Trọng Tử mà thôi, nàng ta chủ động nói: “Hoàng hậu quả nhiên là người ngay thẳng, chẳng qua người cần Mộng Cơ làm việc gì ạ?”

Trọng Tử nói: “Ta muốn mượn ngươi một món đồ.”

Mộng Cơ lại càng dễ chịu hơn, hỏi: “Món đồ gì ạ?”

“Ma đan của ngươi.”

“Mộng Cơ có thể không cho mượn được không?”

“Không thể!”

Vùng lân cận Thủy Nguyệt thành là cửa khẩu của ma cung, từ xưa tới nay nó là con đường trọng yếu trấn giữ nhân gian của ma cung.

Trên sườn núi bên ngoài thành, đêm khuya nhuốm đầy sương lạnh, ánh sao trên cao vô cùng mỏng manh, yếu ớt.

Pháp trượng nằm ngang trên mặt đất, Pháp Hoa Diệt vẫn khoác chiếc áo cà sa đen, không dám cử động, trên vẻ mặt hung dữ của y lộ vẻ hoảng sợ đến tột độ, một thanh trường kiếm sáng loáng như nước đang kề sát cổ y.

Ngay bên cạnh, một bóng người trong chiếc áo bào trắng đang đứng quay lưng lại, xa cách và lạnh nhạt.

Trong chốc lát, Trục Ba trở lại vỏ kiếm.

Mỗi nguy hại đã được giải trừ, Pháp Hoa Diệt bất ngờ khi nhìn thấy người đang bước tới. Thân là hoàng hậu của ma cung, Tiên môn lại muốn truy sát nàng, về lý mà nói, nàng không nên đến đây mới phải.

Trọng Tử lên tiếng: “Nhị hộ pháp cứ về trước đi!”

“Hoàng hậu hãy cẩn thận!” Pháp Hoa Diệt gạt đầu, cầm lấy pháp trượng rồi bỏ chạy.

Trên sườn núi, hai sư đồ đứng đối diện nhau.

Thắt lưng tím vòng quanh chiếc áo bào màu đen, mái tóc dài duyên dáng rủ xuống đất, làn da trắng nõn, dáng người cao gầy, ngũ quan vô cùng tinh tế và xinh xắn, khuôn mặt vẫn còn phảng phất hình ảnh của tiểu đồ đệ bé bỏng, ngây thơ của chàng hôm nào.

Chàng phái Thành Phong đến để dụ nàng mắc mưu vì chàng biết nàng rất trọng tình cảm. Chàng rất tin tưởng, bất luận là nàng dịu dàng, ngoan ngoãn của kiếp trước hay là nàng cố chấp của kiếp này cũng chẳng có gì khác nhau. Dù nàng có hận, có tức giận chàng thì cũng sẽ không bao giờ rời bỏ chàng, nhập ma chẳng qua chỉ là đường cùng khi bị ép buộc mà thôi. Thế nhưng khi thi thể của Thành Phong được trả về Tiên môn, lòng chàng trở nên rối bời, nghe Pháp Hoa Diệt gọi nàng là “hoàng hậu”, chàng mới khẳng định đó không phải tin giả, nàng thực sự muốn làm hoàng hậu của Cửu U sao?

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát rồi cất tiếng, giọng nói vô cùng nghiêm khắc: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Đúng vậy, rốt cuộc nàng muốn làm gì? Trọng Tử cúi đầu, không đáp.

“Thành Phong là do ngươi giết ư?”

“Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?”

Thái độ gì thế này? Nàng dám nói với chàng như vậy ư? Lạc Âm Phàm giờ tay, chỉ vào mặt nàng, cố gắng kìm nén cơn giận dữ. Ngông cuồng giết chết đệ tử của Tiên môn, sau này ngay đến chàng cũng không cứu được nàng nữa rồi!

Trọng Tử bỗng quỳ xuống, hai tay nâng Tinh Xán lên.

Pháp khí xưa nay chưa bao giờ rời xa nàng, hôm nay chẳng còn chút linh khí, giống như một vật đã chết, tựa như những ánh sao yếu ớt trên bầu trời lạnh lẽo kia.

Nỗi tức giận trở thành sự khiếp đảm, Lạc Âm Phàm thất thần trong giây lát.

Pháp khí do chính tay chàng tặng nàng đã bị hủy hoại, điều này có ý gì đây? Nàng phải trả nó lại cho chàng? Nàng không hề quen biết vị sư phụ này? Hay rốt cuộc là nàng hận chàng.

“Sư phụ muốn giết ta thì cần gì phải dùng tới nó?” Trọng Tử cúi đầu nhìn cây Tinh Xán trong tay, lẩm bầm nói. “Nó đã chết rồi.”

Tất nhiên chàng hiểu Trọng Tử nói thế có ý là gì. Đây là pháp khí đích thân chàng ban tặng nàng, là minh chứng duy nhất cho tình nghĩa sư đồ giữa chàng và nàng, thế nhưng hôm nay nó đã trở thành một phế vật, một thứ vô dụng, nó đã hoàn toàn bị phá hủy rồi.

Lạc Âm Phàm vô cùng ngạc nhiên.

Giết nàng ư? Chàng chỉ phái Thành Phong đến đưa nàng trở về mà thôi, lẽ nào...

Bọn họ dám hành sự sau lưng chàng sao? Bọn họ đã ép Thành Phong tới đây để giết nàng!

Bàn tay trong ống tay áo siết chặt hơn, Lạc Âm Phàm không kiềm chế nổi cơn giận dữ, trong lòng lại nổi lên cảm giác vô cùng áy náy. Chàng luôn lo lắng cho nàng không đến nơi đến chốn, luôn để kẻ khác có cơ hội làm tổn thương nàng. Thành Phong chết, dĩ nhiên là chàng rất đau lòng, nhưng nếu người chết là nàng, chàng sẽ phải sống ra sao đây?

Bất luận như thế nào thì chàng vẫn chỉ làm nàng tổn thương thêm mà thôi.

Tinh Xán đã bị hủy hoại, liệu nàng có như vậy không.... Lạc Âm Phàm nhìn tiểu đồ đệ đang đứng trước mặt, bỗng có cảm giác xa lạ đến lạnh lẽo.

Gió đêm thổi tới, ánh trăng chiếu rọi sườn núi, hai sư đồ cứ đứng lặng lẽ như vậy, chẳng ai nói với ai một lời.

Trọng Tử chậm rãi nâng Tinh Xán đến trước mặt chàng rồi đứng lên định rời đi. “Ta phải trở về đây!”

Trở về? Trở về làm gì, nàng thật sự muốn làm hoàng hậu của Cửu U ư? Ánh mắt Lạc Âm Phàm chột lạnh băng, sát khí theo cơn thịnh nộ cuộn cuộn nổi lên, sục sôi trong lòng như muốn nổ tung. “Người...dám!”

Chàng định giết nàng sao? Trọng Tử không hề sợ hãi, ngoái đầu lại nhìn chàng.

Bao nhiêu lần nắm tay là bấy nhiêu lần buông tay.

Rốt cuộc...

“Trọng Nhi!” Throng giọng nói thoáng vẻ bất lực lẫn trách cứ, hết như những lần nàng giận dỗi rồi làm nũng chàng, muốn mắng, muốn phạt, nhưng chàng lại không nở ra tay, mỗi lần như thế, chàng chỉ nhẹ nhàng gọi hai tiếng: “Trọng Nhi!” để cảnh cáo nàng, có lẽ chỉ như vậy mới có thể nhận ra một tôn giả vô tình như chàng lúc nào cũng đối với nàng rất đặc biệt!

Một người ngay cả buông lời mắng mỏ nàng cũng chưa từng, có thể nào hết lần này đến lần khác làm nàng bị tổn thương?

Trọng Tử chậm rãi đi tới trước mặt Lạc Âm Phàm, nhẹ giọng nói: “Sư phụ!”

Một tiếng “sư phụ” đã đủ để thức tỉnh tình cảm dịu dàng ngủ vùi suốt hàng nghìn năm, hàng vạn năm, đúng là nàng vẫn còn thừa nhận chàng, thừa nhận vị sư phụ này! Lạc Âm Phàm có chút kinh ngạc và mừng rỡ,

nhưng nhiều hơn cả là cảm giác xót xa. Chàng đưa tay kéo đôi vai thon gầy, nhỏ nhắn của nàng lại gần rồi ôm chặt nàng trong vòng tay ấm áp, trái tim như bị vật gì đó sắc nhọn đâm vào, đau nhói.

Không thể trách nàng! Là chàng đã phụ lòng tin của nàng, đó là sai lầm lớn nhất cuộc đời chàng.

Thế nhưng lý trí đã mách bảo chàng, chàng nhất định phải phạm sai lầm một lần nữa.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nàng nhập ma, vô tình đi lạc vào con đường mà số phận đã định đoạt. Vì nàng mang trong người sát khí trời sinh, lại là con gái của Nghịch Luân nên sự tồn tại của nàng là mối đe dọa lớn đối với lục giới, có thể khiến trăm họ lầm than.

Phải làm sao bây giờ? Lại gây tổn thương cho nàng, lại nhốt nàng vào băng lao hay dứt khoát kết liễu cuộc đời nàng? Lúc này chính là một cơ hội tốt, nàng đang gục đầu vào lòng chàng, không hề phòng bị, chẳng phải muốn kết liễu thì rất dễ đó sao?

Trong mối quan hệ này thực sự có rất nhiều mâu thuẫn, khi người khác muốn giết nàng, chàng sẽ vô cùng tức giận mà ngăn cản, nhưng kết quả là chàng lại lựa chọn cách đích thân xuống tay giết nàng.

Không thể để nàng tổn thương thêm nữa, không thể...

Lạc Âm Phàm nhắm mắt lại, bàn tay phải khẽ ve vuốt lưng nàng rồi bắt giác biến thành chưởng lực, chậm rãi giơ lên.

Không ngẩng đầu lên nhìn nhưng Trọng Tử vẫn cảm nhận được luồng sát khí dày đặc đang bao trùm quanh người mình, lòng nàng chột nổi lên

một đợt sóng bi thương, nàng khẽ cười khuấy.

Chỉ trong giấc mơ, con người mới bộc lộ bộ mặt thật nhất của mình. Cho đến tận lúc này, chàng chưa bao giờ hối hận, ngay cả trong mơ. Dù nàng có ở trong lòng chàng thật đầy như rót cuộc vẫn không thể nào so được với trách nhiệm và sứ mệnh mà chàng đang mang. Dù tính mệnh của nàng để đổi lấy sự thái bình cho lục giới, kỳ thực không riêng gì chàng, người nào rơi vào hoàn cảnh này cũng sẽ làm như vậy, nàng không có gì phải oán than. Chỉ có điều chàng là sư phụ của nàng, nàng kính trọng chàng, yêu mến chàng đến mức không gì sánh được nên nàng không thể tiếp nhận thêm bất cứ thương tổn nào mà chàng gây ra cho nàng.

Nếu đã như vậy, chi bằng cứ để mặc chàng làm những gì chàng muốn.

“Sư phụ!” ra tay đi, chí ít cũng để nàng được chết trong vòm ngực ấm áp của chàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào lồng ngực, vạt áo như dần ẩm ướt, cánh tay mềm mại, nhỏ bé và yếu ớt dường như đang dùng hết sức lực của cả đời, tha thiết ôm chặt hông Lạc Âm Phạm.

Bất chợt nhớ lại đôi tay dị dạng và đôi chân khập khiễng kia, trái tim chàng đau nhói như bị dao cứa.

Sao chàng có thể nhẫn tâm làm tổn thương nàng thêm nữa? Sao chàng có thể chứ?

Sát khí trong nháy mắt được thu hồi, cánh tay mệt mỏi buông xuống rồi nhẹ nhàng đặt lên tấm lưng gầy guộc của nàng.

“Sư phụ?” Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Tu vị của Lạc Âm Phàm đã đạt đến trình độ uyên thâm, lập tức phát hiện ra có điều gì đó bất thường, lửa giận vốn đã tắt lụi giờ lại bùng cháy. Nghiệp chướng này, nhân lúc chàng không để ý đã sử dụng thuật Mộng yểm! Hóa ra nàng cố ý lại gần để thử chàng mà thôi!

Biết rõ nàng không có ác ý gì nhưng Lạc Âm Phàm không thể tiết chế ngọn lửa giận đang ngùn ngụt bốc lên trong lòng, lúc này dường như từ đầu tới chân chàng đã bị người ta nhìn thấu.

Dám dò xét tâm tư của chàng, rốt cuộc nàng có còn coi chàng là sư phụ nữa không?

Tốt lắm, chàng không đành lòng, chàng áy náy, sự bất lực của chàng, nàng đã biết, là chàng không bảo vệ được nàng, là chàng làm nàng bị tổn thương, là chàng đã sai. Nhưng chàng đã hao tâm tổn trí để bảo vệ tính mạng của nàng, vì nàng mà che dấu sát khí, không quản nguy hiểm mà trở thành tội đồ của Tiên môn, vì nàng mà khổ luyện Kinh tâm thuật, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, chàng còn cắt đứt mọi ý niệm trong đầu nàng để sư đồ mãi mãi được sống bên nhau bình an vô sự, tất cả những điều này, liệu nàng có thấu chăng? Kiếp trước và kiếp này, nàng chưa có giây phút nào khiến chàng được sống yên ổn, nhưng kết quả là sau bao năm tháng, rốt cuộc nàng cũng rời bỏ chàng, muốn đi làm hoàng hậu của Cửu U!

Vì nàng mà tức giận, vì nàng mà sung sướng, vì nàng mà phải trù tính đủ cách, vì nàng mà mạo hiểm, kết quả vẫn khiến nàng oán hận đến tận xương tủy.

Chỉ biết nói là nàng hận chàng, nào đâu biết chàng cũng hận nàng như vậy!

Một cơn gió lướt qua, thổi tung vạt áo choàng màu đen tuyền, để lộ vòng eo thon thả, xinh xắn, lay động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc sảo, đôi mắt phượng long lanh ánh lệ, ẩn chứa sự kinh ngạc, những nỗi niềm khó lý giải và những chờ mong không thể nói thành lời.

Trong đầu Lạc Âm Phàm bất giác hiện lên vô số hình ảnh mờ nhạt, bóng dáng thiếu nữ bên án thư mài mực, pha trà cho chàng, bóng dáng mong manh đứng bên bờ Tứ Hải đợi chàng quay về Tử Trúc Phong.

Cặp mắt sâu không thấy đáy đang nhìn chàng và đôi mắt to tròn, trong veo trong trí nhớ kia đang chồng chéo lên nhau, đó vẫn là đứa trẻ đã hao tâm tổn sức làm bao chuyện ngốc nghếch chỉ để chàng phải chú ý tới, đứa trẻ mang lại cho chàng biết bao niềm vui, đó còn là thiếu nữ cam chịu mọi áp bức và lăng nhục, kiên quyết không để chàng biết tình yêu say đắm mà mình dành cả đời để yêu chàng, để có thể ở lại bên chàng, thiếu nữ ngốc nghếch đó đã không quản tới thương thế của bản thân mà trầm mình xuống dòng Tứ Hải lạnh lẽo.

Nhưng bây giờ, nàng lại muốn rời bỏ chàng!

Chẳng biết từ lúc nào, trong lòng Lạc Âm Phàm đã có một sợi tơ tình buộc chặt, dưới tác động của dục độc, lại bị nổi oán hận sâu thẳm trong tâm can thúc giục, trong nháy mắt sợi tơ tình đó đã biến thành cơn lũ tình dâng trào mãnh liệt, phá tan sự áp chế của linh lực mấy trăm năm qua, khiến Lạc Âm Phàm trở tay không kịp.

Cả đời chàng chưa bao giờ có giấc mộng nào đáng hồ thẹn đến vậy!

Ánh trăng mờ ảo nhưng tất cả cảnh vật trước mắt lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Tiêu đồ đệ tượng chừng đã mất giờ lại hiện hiện ngay trước mặt chàng, xinh đẹp tuyệt trần. Nàng đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi, cả cơ thể tỏa ra sức quyến rũ lay động lòng người, điều này khiến chàng cảm thấy thất vọng, bất an nhưng không thể kìm nén được cảm giác muốn bảo vệ nàng, yêu thương nàng, lại càng muốn trách phạt nàng thật nghiêm khắc! Nàng dám làm hoàng hậu của Cửu U ư?

Chàng...muốn làm gì chứ?

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, bỗng một tia lý trí còn sót lại nói cho Lạc Âm Phàm biết, chàng không thể làm như vậy! Cố kìm nén mọi cảm xúc, Lạc Âm Phàm bỗng hoảng sợ, muốn bước lùi về phía sau, đẩy nàng ra, tiếc rằng hành động này của chàng từ lâu đã không thể khống chế được nữa. Một khi con người đã chìm đắm vào giấc mộng thì lý trí không còn hữu dụng.

Đôi môi mộng như trái đào hé mở, như bị sương sớm phủ xuống khiến cho ẩm ướt, mơ hồ như phát ra ánh sáng, giống hệt đóa mai nở rộ trong đêm tuyết rơi trên Thiên Sơn năm nào.

Vẻ đẹp rung động lòng người chính là sự cảm dỗ đầy tội lỗi.

Theo bản năng, chàng nâng cằm nàng, hôn lên đôi môi căng mọng.

Chỉ là một nụ hôn phớt trong một giây ngắn ngủi, nhẹ nhàng đến mức cơ hồ không cảm nhận được gì, hai bờ môi lạnh lẽo trong khoảnh khắc chạm vào nhau đã tạo thành lực ma sát, thổi bùng ngọn lửa ấm nồng giữa hai cơ thể lạnh giá, cùng lúc, Lạc Âm Phàm và Trọng Tử bất giác trở nên run rẩy.

Môi chàng nhẹ nhàng rời khỏi cánh môi hồng tươi của nàng nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên đôi môi mềm mại ấy, sâu thẳm trong con người đen láy nổi lên một tia hoang mang và bối rối.

Đang xảy ra chuyện gì vậy?

Ngón tay thon dài của Trọng Tử xoa nhẹ bờ môi của mình nhưng không tìm được bất cứ dấu vết nào của chiếc hôn vừa rời. Nàng còn đang kinh ngạc, chưa kịp phản ứng thì đôi môi ấm nóng kia lại một lần nữa phủ lên cánh môi lạnh lẽo của nàng.

Hai kiếp yêu say đắm, hai kiếp chờ mong, giờ khắc này rốt cuộc đã được thỏa lòng.

Người Trọng Tử trở nên cứng đờ, nàng cảm thấy không thể tin được, mở to mắt nhìn gương mặt chỉ cách mặt nàng trong gang tấc, không kịp vui sướng, không kịp rơi lệ, đầu óc trống rỗng.

Trọng Hoa tôn giả danh tiếng lẫy lừng dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, không còn suốt ngày đóng mình trong Trọng Hoa cung án binh bất động nữa mà hầu như lúc nào cũng đi đối đầu với Cửu U ma cung, trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã tiêu diệt được hơn một nghìn ma binh, xuống tay không chút lưu tình. Điều đặc biệt là, hơn phân nửa thời gian chàng dành để truy sát một người, đó chính là Mộng Cơ của Cửu U ma cung. Điềm này không khỏi khiến mọi người sinh lòng nghi hoặc. Mộng Cơ là tỳ thiếp được Ma tôn Cửu U hết mực cưng chiều nhưng nàng ta rất ít khi làm điều ác, Lạc Âm Phàm từ trước đến nay đều hành sự có nguyên tắc, muốn xả giận thì cũng không đến mức truy sát nàng ta ở mọi xó xỉnh như thế chứ!

Chỉ có một lý giải duy nhất là vì đồ đệ của Lạc Âm Phàm phản bội sư môn, trở thành hoàng hậu của Cửu U nên chàng tức giận đến mức hồ đồ. Đúng lúc đó, Mộng Cơ xui xẻo không biết làm gì mà chọc giận Lạc Âm Phàm, khiến chàng vô cùng tức giận, không ngừng truy sát.

Mộng Cơ cũng chẳng biết mình đã làm gì đắc tội với vị đại nhân này, nàng ta vô cùng sợ hãi, tròn nửa năm không dám ra khỏi Cửu U ma cung. Kỳ thực, nàng ta cũng rất tò mò muốn biết rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì nhưng lại không có can đảm đi hỏi tân hoàng hậu.

Đúng lúc này có tin mật từ Tiên môn gửi về, tà tiên Kim Ly đang tác oai tác quái ở núi Xích Diễm, những lái buôn qua lại nơi này đều bị bắt đến động tiên của y để luyện kim đan, ngoài ra, y còn làm hại vô số người khác. Trác Diệu cung chủ của Thanh Hoa cung khi biết tin này đã lập tức phái đệ tử tới núi Xích Diễm trừ yêu, Cửu U ma cung cũng không chịu khoanh tay đứng nhìn, Vong Nguyệt phái người gọi Trọng Tử đến đài Hành Hương, Trọng Tử cũng hiểu rõ hẳn muốn thu phục Kim Ly về làm thuộc hạ của mình.

Vừa nghe được quyết định của hắn, Trọng Tử vô cùng bất ngờ, nói: “Ta đi ư?”

Vong Nguyệt không trả lời, tựa như đang đợi nàng nói ra câu ấy.

Trọng Tử do dự giây lát rồi nói: “Không phải còn có bọn Dục Ma Tâm sao?”

“Hoàng hậu của ta, tất cả mọi người đều đang chờ mong nàng lập công, trách nhiệm của nàng là bảo vệ con dân của nàng, vì chúng ma mà mở rộng lãnh địa, cướp đoạt nhiều thứ tốt hơn nữa, ma cung không cần một hoàng hậu vô dụng đâu.” Vong Nguyệt cười một tiếng rồi xoay người biến mất.

Núi Xích Diễm nằm ở một nơi hoang vu, hẻo lánh, núi không cao mà thoải thoải, nhìn giống hệt một chiếc bánh bao, trên đỉnh núi không hề có ngọn lửa nào, chỉ toàn những bụi cây thấp bé, thoạt nhìn thì thấy chỗ này không khác gì một quả đồi trọc khiến người ta hoài nghi có phải mình tìm nhầm chỗ rồi không. Mãi đến lúc chạng vạng, Trọng Tử mới tìm thấy một mảnh rắng chiều đỏ rực phía trên đỉnh núi, như ngọn lửa khổng lồ thiêu đốt một vùng trời, lúc đó nàng mới hiểu rõ xuất xứ của cái tên Xích Diễm này.

Tà tiên xưa nay không phải là một nhân vật dễ trêu chọc, cũng may là tu vi của Kim Ly còn thấp nên không có gì đáng sợ lắm. Theo ý của Thiên Chi Tà, ma cung sẽ chỉ đứng ngoài, bàng quan theo dõi tình hình, đợi đến khi đối phương cùng đường thì mới ra tay cứu giúp, lúc ấy đối phương sẽ cảm kích nàng, mới có thể tuyệt đối trung thành với nàng được.

Ma quân cắm binh ở một chỗ cách xa núi Xích Diễm mười dặm, xung quanh được thiết lập kết giới vô cùng chặt chẽ.

Trọng Tử nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ làm bằng mây, bên cạnh là vàng trắng tròn vành vạnh.

Cách đó không xa, Thiên Chi Tà đang đứng trên một mỏm đá, bện rộn bài binh bố trận. Dưới ánh trăng, chiếc áo choàng trắng như tuyết nhìn càng trong trẻo và thanh khiết.

Địa vị của y ở ma cung rất đặc biệt, y chỉ phục tùng một mình nàng, ngay cả khi nhìn thấy Vong Nguyệt, y cũng chưa bao giờ hành lễ. Không hổ là trợ thủ đắc lực của vị phụ thân vĩ đại kia, hạng người như Dục Ma Tâm không thể nào so sánh được với Thiên Chi Tà, chưa đầy một năm y đã chiêu mộ cho nàng một nhóm thuộc hạ rất dễ bảo và dễ cai quản. Đám Dục Ma Tâm không ai dám làm càn trước mặt nàng, e là nguyên nhân của việc này phần nhiều cũng là từ y.

Nhìn y hành sự vô cùng uy nghiêm và cẩn trọng, ai còn có thể liên tưởng tới vị thủ tọa sư thúc dịu dàng, hiền hậu như nước, như ngọc năm đó nữa?

Trà trộn vào Nam Hoa mấy chục năm mà không hề bị phát hiện, có thể khẳng định chắc chắn rằng pháp lực của y cao cường hơn nàng nhiều, trong toàn bộ ma cung này, Thiên Chi Tà rốt cuộc cũng là người đứng thứ hai, thứ ba. Nhớ lại lúc trước, nàng đã tận mắt nhìn thấy Vong Nguyệt đỡ được một nhát kiếm của Lạc Âm Phàm, quả thật thực lực của ma cung không kém cõi chút nào.

Nghĩ tới Vong Nguyệt, Trọng Tử cau mày.

Vong Nguyệt, Cửu U, hai cái tên này đúng là rất phù hợp với hắn, so với Sở Bất Phục uy nghiêm và dịu dàng năm đó, trên người Vong Nguyệt không chỗ nào là không có mùi của sự thần bí, tương mạo thần bí, pháp lực khó dò, mỗi lần tới gần hắn, Trọng Tử đều có cảm giác bất an, nhưng ở hắn cũng có sức mê hoặc khiến người ta không thể kháng cự. Thái độ của hắn đối với nàng không phải là sự khống chế, mà chỉ như đang dẫn đường chỉ lối cho nàng, đây là điều mà trước nay Trọng Tử không hề ngờ tới.

Trong lòng Trọng Tử vô cùng phức tạp.

Kỳ thực, còn có rất nhiều việc không ngờ tới khác, trong đó có cả bản thân nàng. Chính nàng đã từng thề non hẹn biển cùng người ấy giết yêu diệt ma, bảo vệ bách tính, thế nhưng kết quả thì sao? Chính nàng lại nhập ma. Nhớ ngày nào nàng còn cùng đám người Tần Kha, Tư Mã Diệu Nguyên vượt trăm núi ngàn sông đi diệt trừ Giao vương, cùng Âm Thủy Tiên đại chiến một trận, ai ngờ có ngày, nàng sắm một vai hoàn toàn trái ngược, không còn cùng phe với Tần Kha nữa.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Thiên Chi Tà lại quay về cung, ôm lấy nàng như thường lệ.

Trọng Tử nằm cuộn tròn trong lòng y, bỗng cất tiếng: “Người hao tâm tổn trí như vậy để làm gì, cứ cho là sau này ta tu thành Thiên ma, tiêu diệt được Tiên môn, khiến cả lục giới nhập ma, nhưng e là lúc đó Cửu U sẽ vì quyền lực của mình mà không bỏ qua cho chúng ta.”

“Ma giới trị vì thiên hạ là tâm nguyện cả đời của ta, những chuyện sau đó không liên quan tới ta.”

“Không phải là người thành tâm cống hiến sức lực cho ta sao?”

Nghe vậy, Thiên Chi Tà cúi đầu, nhìn nàng không chớp mắt, nói: “Để khiến ta phải trung thành đến mức độ đó thì Thiếu quân bây giờ chưa xứng đâu.”

“Thật sao?” Trọng Tử không hề trách cứ, nằm cuộn tròn trong lòng y, ngủ thiếp đi.

Đến nửa đêm, Thiên Chi Tà gọi nàng dậy.

Tập trung nghe ngóng, quả nhiên bên phía núi Xích Diễm có tiếng đánh nhau, tiếng động này không nhỏ chút nào nhưng vì nàng ngủ say mà hoàn toàn không phát hiện ra. Trọng Tử cúi đầu cười một tiếng, Vong Nguyệt nói

rất đúng, nàng chỉ có một mình Thiên Chi Tà, với nàng, người đáng tin cậy nhất cũng chỉ có y.

“Thiếu quân có thể đi qua bên đó xem xét.” Thiên Chi Tà buông nàng ra, đứng dậy nói. “Tiên môn đã tấn công được gần nửa canh giờ rồi, ta thấy Kim Ly không chống cự được bao lâu nữa đâu.”

“Ta đi sao?”

“Đúng vậy, hoàng hậu là người đại diện cho Thánh quân, để người ra thương lượng với y là hợp lý nhất.”

Lúc hai người họ dẫn ma quân đến, hai vị trưởng lão của Thanh Hoa cùng chúng đệ tử đang dồn công lực bao vây một yêu tiên mặc kim bào và một nữ nhân tóc bạc trắng, xung quanh sườn núi, đám tiểu yêu hoảng sợ, bỏ chạy toán loạn.

Thiên Chi Tà nói: “Đó chính là Kim Ly và Bạch Nữ, thê tử của y.”

Tà tiên vốn là một nhánh của Tiên môn, nhưng Kim Ly trong quá trình tu hành đã lầm đường lạc lối mà bước chân vào tà đạo, trở thành hung tiên, không một tên ma đầu tầm thường nào có thể so sánh với y. Chỉ có điều Kim Ly mới tu hành được hai trăm năm, sức mạnh có hạn nên lúc này y đã rơi vào yếu thế, chống cự lại Tiên môn một cách khó nhọc.

Cuộc chiến đang hồi gay cấn, chợt nhìn thấy những đám mây ma quái cuộn cuộn giữa không trung, cả Kim Ly lẫn đám người Tiên môn đều giật mình hoảng hốt.

Trọng Tử hiện thân đứng giữa đám mây, nhớ lại những lời nửa như trấn an nửa như cảnh cáo của Âm Thủy Tiên khi giao đấu ở Lạc Hà năm xưa, nàng trầm giọng bắt chước nàng ta, nói lại câu Âm Thủy Tiên đã nói khi đó.

Kim Ly và Bạch Nữ thấy tình thế không ổn, biết sào huyệt của mình khó có thể bảo toàn, trong lòng lại hận Tiên môn đến tận xương tủy nên quả nhiên đã quay sang nàng cầu cứu: “Thuộc hạ nguyện đi theo, làm tùy tùng cho Thánh quân và hoàng hậu, chờ đợi người sai phái.”

Các trưởng lão của Thanh Hoa cung cùng chúng đệ tử vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

“Trọng Cơ của ma cung!”

“Tử Ma!”

Trọng Tử chưa kịp nói lời nào, Thiên Chi Tà ở bên cạnh đã vung tay lên, xung quanh bỗng xuất hiện vô số ma binh, chúng nhanh chóng bày bố ma trận, quả nhiên Thiên Chi Tà đã sớm bày mai phục ở nơi này.

Tiếng chém giết không ngừng vang lên, xen lẫn tiếng kêu la thảm thiết.

Trong vài phút ngắn ngủi đã có mấy đệ tử Tiên môn chết trận.

“Dừng tay!” Trọng Tử rất cuộc không nhịn nổi nữa, hét lớn ngăn cản cuộc hỗn chiến. “Thiên Chi Tà, mau lệnh cho bọn chúng dừng tay!”

“Thiếu quân yên tâm, trận chiến này chúng ta sẽ tất thắng.”

“Ta nói ngươi mau dừng tay!”

“Tiên và ma xưa nay chỉ có chinh chiến, Lạc Âm Phàm cũng sẽ không lưu tình với người, Thiếu quân có thể bỏ qua cho chúng được mãi sao?”

Trọng Tử lắc đầu.

Không, sư phụ không phải người như vậy, là nàng đã sai, đã hiểu lầm người, nàng không thể để mình tiếp tục sai lầm được nữa.

Trước tình thế nguy cấp, Trọng Tử bay lướt qua giải cứu một đệ tử của Thanh Hoa, không ngờ đệ tử này đã tận mắt thấy đồng môn chết thảm, thấy nàng thì trong lòng càng thêm oán hận, y giờ kiểm toan đâm tới.

Thiên Chi Tà nghiêng mình đứng chắn trước mặt nàng, tung chuồng đánh vỡ đầu tên đệ tử Thanh Hoa đó.

Trọng Tử hoảng hồn, vội vã nói: “Không, không nên như vậy nữa!”

“Người và Lạc Âm Phàm cũng sẽ giống như vậy, giữa hai người chỉ có thắng và bại, mềm lòng ắt sẽ tự hại mình mà thôi.”

“Câm miệng!”

Thiên Chi Tà không hề để ý tới lời Trọng Tử nói, y mạnh mẽ ép nàng trở lại chỗ cũ rồi nhanh chóng hạ lệnh cho đám thuộc hạ: “Rút lui!”

Thấy mình đang chiếm thế thượng phong, chúng ma không hiểu tại sao y lại muốn rút lui, nhất thời không kịp phản ứng, bỗng nhiên trên bầu trời đêm xám xịt xuất hiện một ánh sáng màu xanh lam lóa mắt, nền trời tràn ngập những bóng kiếm đang nhằm thẳng hướng chúng ma mà lao xuống, trong nháy mắt, mấy chục tên ma binh đã bị mất mạng.

“Lạc tinh sát, là Lạc Âm Phàm!” Đạo gần đây, Lạc Âm Phàm thường đi khắp mọi nơi tìm kiếm Ma tộc để tiêu diệt, người mà bọn yêu mà sợ hãi nhất chính là chàng, vậy nên vừa nhìn thấy chàng, chúng đã khiếp đảm mà chạy trốn.

Nhìn bóng dáng ấy, trái tim Trọng Tử bất giác đập liên hồi.

Thiên Chi Tà bình tĩnh đứng chắn trước mặt Trọng Tử. Kim Ly và Bạch Nữ cũng đang vô cùng hoảng sợ nhưng không thể không nhắm mắt tiến lên ra vẻ đang bảo vệ nàng, vốn tưởng rằng hôm nay được Trọng Tử ra tay cứu giúp, chúng may mắn có thể chạy trốn được, ai ngờ giờ lại gặp phải vị tôn thần này.

Các vị trưởng lão của Thanh Hoa cung và các đệ tử như chết đuối vớ được cọc, vui mừng trốn hết ra đằng sau Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm lặng lẽ nhìn thi thể của các đệ tử Tiên môn đang nằm la liệt, vung kiếm lên, một cơn gió trời cuộn cuộn thổi tới mang theo tia chớp chói lòa, quét về phía đám ma binh.

“Thiếu quân, lui về mau!” Thiên Chi Tà quát khẽ.

Giữa tình huống này, Trọng Tử không đành lòng giết đệ tử Tiên môn nhưng cũng không đành lòng trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình chết một cách oan ức, nàng cắn chặt môi, từ trong ống tay áo xuất hiện một đám mây lớn, phóng người tới phía trước kiên quyết ngăn cản.

Những bóng kiếm tràn ngập bầu trời bỗng tan biến, là do chàng đã kịp thời thu chiêu.

Tiên giới ai cũng biết Lạc Âm Phàm và Trọng Tử vốn là sư đồ, hai vị trưởng lão của Thanh Hoa cung lo chàng sẽ khó xử nên xem xét tình hình một lúc rồi người nào người nấy cáo từ, rút lui.

Kể từ đêm ở bên ngoài Thủy Nguyệt thành đó, Trọng Tử vẫn trốn ở ma cung mà không dám hiện thân, bởi vì có quá nhiều chuyện không thể nghĩ ra, có quá nhiều cảm xúc không sao lý giải nổi, thật đẹp, thật hạnh phúc, khiến nàng không sao tin được, thậm chí nàng còn hoài nghi có phải khi đó nàng chỉ đang nằm mơ, bởi vậy nàng càng sợ hãi mà không muốn đi tìm đáp án.

Thế nhưng nàng thật sự cần có câu trả lời, nàng rất muốn biết tình cảm đó có bao nhiêu phần là sự thật. Lúc hai người gặp lại nhau, những ký ức mạnh mẽ rót cuộc như những con sóng biển đang trào, cuộn cuộn vỗ vào đôi bờ hai trái tim lạnh giá, dường như đã mất hết lý trí, nàng không quan tâm tới bất cứ điều gì lúc này, chỉ muốn biết tình cảm ấy, nụ hôn ấy rốt cuộc có phải là sự thật?

Trọng Tử thu hồi dũng khí, hạ lệnh: “Các người mau rút lui trước đi!”

“Hoàng hậu quả nhiên cam đảm hơn người!” Kim Ly tỏ ra vô cùng sung sướng, mang Bạch Nữ và đám thuộc hạ về sào huyết.

Ánh mắt Thiên Chi Tà khẽ lay động, hồi lâu sau, y nói: “Ta đợi Thiệu quân ở phía trước.”

Chương 47: Tỉnh mộng

Bốn bề tĩnh lặng, hai người đứng rất gần nhau, nhưng dường như đó lại là khoảng cách vô cùng rộng lớn, giữa hai người lúc này là những làn sương khói không ngừng lay động.

Vốn chỉ là mối quan hệ sư đồ vô cùng thuần túy nhưng trải qua đêm ấy, mối quan hệ này đã bị che phủ bởi một tầng sắc thái ám muội. Giây phút này, giữa hai sư đồ chỉ còn cảm giác xấu hổ.

Trọng Tử chăm chú nhìn chàng, nóng lòng muốn mở miệng.

Nhưng chàng lại quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng, chỉ là một động tác rất nhỏ cũng thể hiện rõ ràng chàng đang ngượng ngùng.

Nàng bước tới gần chàng hơn. “Sư phụ!”

Khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, Lạc Âm Phàm không đáp lời.

Bên ngoài Thủy Nguyệt thành đêm hôm ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu thực sự lúc đó chàng không khống chế nổi dục độc thì chàng đã làm gì nàng, đó chính là hành động không bằng loài cầm thú, là sai lầm lớn không thể nào tha thứ, chàng đâu còn xứng đáng làm sư phụ của nàng nữa!

Im lặng.

“Tại sao?” Tại sao chàng làm thế với nàng? Nàng không thể tin được, nàng cần nghe chính miệng chàng xác nhận.

Nàng vô cùng căng thẳng và nôn nóng nhưng không hề biết chàng đang rối ren nhường nào.

Tại sao ư? Dĩ nhiên là do dục độc bên trong cơ thể chàng phát tác, nhưng việc chàng để dục độc có cơ hội lưu lại cơ thể, mãi không tan biến đã chứng minh cho điều gì? Nếu chàng thực sự vô tình, không mong muốn những chuyện đó thì dục độc có cơ hội phát tác sao?

Tu hành đến nay đã gần một nghìn năm, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng có lúc chính mình lại có thứ tình cảm đáng xấu hổ này. Sự việc hôm đó đã chứng minh cho tất cả, khiến chàng không kịp ứng phó. Lấy danh nghĩa sư phụ để ở bên cạnh nàng, yêu thương, bảo vệ, tức giận, mắng mỏ, dạy dỗ, khích lệ nàng, rõ ràng nhận thấy tình yêu say đắm của nàng, đã bao lần theo mách bảo của lý trí mà cự tuyệt, làm nàng tổn thương, tự nói với mình là do nàng còn trẻ con, suy nghĩ nông cạn, hồ đồ, vậy còn chàng bây giờ thì sao? Những hành động đó của chàng thì được coi là gì đây?

Chàng lại nảy sinh thứ tình cảm trái luân thường đạo lý với chính đồ đệ của mình!

Sai rồi, tất cả đều sai rồi!

Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt, ép buộc trái tim mình bình tĩnh lại.

Suốt nửa năm qua, từ sự sụp đổ lúc đầu đến sự quần quýt, nhưng nhớ mãi về sau, lý trí theo thói quen rồi cuộc đã chiếm thể thượng phong, chàng không xứng làm sư phụ của nàng, là chàng đáng chết! Nếu nàng oán hận chàng, muốn giết chàng cho hả giận cũng chẳng sao, nhưng tình cảnh của nàng giờ đây quá nguy hiểm, trận giết chóc vừa rồi chính là mình chứng hùng hồn nhất. Nàng vốn đơn thân, hiền hậu mà phải sống trong hoàn cảnh chỉ có giết chóc và âm mưu đen tối, tựa như một trang giấy trắng được ngâm trong chậu mực, ở đó không cho phép nàng chỉ nghĩ đến bản thân mình, sớm muộn gì nàng cũng sẽ học được sự nanh nọc và giả dối của ma giới, cho dù nàng không muốn thì cũng sẽ bị kẻ khác ép phải làm những việc mình không thích, lúc đó nàng cũng chẳng khác nào Vạn Kiếp Bất Phục năm xưa, chàng tuyệt đối không thể để nàng tiếp tục sống như vậy được.

Nghĩ vậy, Lạc Âm Phàm cũng cất tiếng: “Ma cung không phải là nơi người nên ở lại, theo sư phụ về đi!”

Chàng vẫn lo lắng cho nàng sao? Trọng Tử siết chặt bàn tay, nói: “Bọn họ sẽ không bỏ qua cho đệ tử.”

“Cho dù vi sư có không làm tiên minh thủ tọa đi chẳng nữa thì cũng sẽ không để bọn họ lại làm tổn thương tới người đâu.”

“Lại đến băng lao nữa ư?”

“Đợi vi sư tu thành Kinh tâm thuật rồi, sẽ giúp người tịnh hóa sát khí, đến lúc đó người có thể ra khỏi băng lao được rồi.”

“Sau đó thì sao?”

Sau đó ư? Lạc Âm Phàm sửng sốt.

Trọng Tử cúi đầu, thấp giọng nói: “Đệ tử... có thể cùng sư phụ quay lại Tử Trúc phong được sao?”

Đã trải qua hai kiếp nhưng nàng vẫn cố chấp như vậy, dành hết tình yêu say đắm và mọi điều tốt đẹp nhất cho chàng. Còn chàng đối với nàng có thể cũng có chút gì đó lớn hơn tình cảm sư đồ nhưng tình cảm đó căn bản là hoang đường, không nên nảy sinh, cũng không thể chấp nhận, chàng có thể làm gì được nữa?

[©STENT](#)

“Việc này nói sau.”

“Không thể sao?”

“Sau này rồi nói, trước hết cứ theo vi sư về băng lao đã.”

“Hôm đó, tại sao sư phụ lại làm thế?”

Bị nàng hỏi dồn đến mức không còn đường lui, Lạc Âm Phàm biết mình không thể lảng tránh được nữa, vì vậy chàng bình tĩnh lại, nếu nàng cứ cố chấp muốn có một lời giải đáp thì được thôi, chàng sẽ cho nàng lời giải đáp!

“Vi sư lúc đó tu hành không cẩn thận, bị tẩu hỏa nhập ma, nhất thời hồ đồ nên mới...”

Hồ đồ thôi sao? Tẩu hỏa nhập ma nên mới bị nàng dụ dỗ. Mặt Trọng Tử trắng bệch, nàng lắc đầu, giơ tay kéo vạt áo của chàng, nói: “Không phải, không phải như vậy!”

Chàng thích nàng, yêu nàng nên mới làm thế. Có chàng ở bên nàng sẽ không làm hại bất cứ người nào, tại sao chàng lại muốn phủ nhận kia chứ?

Đôi tay bé nhỏ vừa chạm vào góc áo, Lạc Âm Phàm liền nhanh chóng vung tay áo về phía sau, tức giận nói: “Không phải như vậy thì là thế nào?”

Làm thế nào đây? Chẳng lẽ nàng muốn chàng nói cho nàng biết, chàng và nàng cùng hò dô ư? Chẳng lẽ nàng muốn chàng nói cho nàng biết, sự phụ của nàng nảy sinh ái dục đáng xấu hổ không nên có đó sao?

Trọng Tử cố gắng đứng vững, chậm rãi buông thõng cánh tay.

Thấy bộ dạng của nàng, Lạc Âm Phàm cố giữ sự kiên định, vẻ mặt không chút thay đổi, nói: “Trước tiên, theo vi sư quay về đã!”

“Sự phụ muốn biết cái gì, thay vì truy sát Mộng Cơ, tại sao không đến hỏi thẳng đệ tử?” Trọng Tử bỗng nói. “Đêm đó thực sự...Nếu thực sự...” Nàng ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Trong trí nhớ, hình bóng kia luôn cao cao tại thượng, điềm tĩnh, thông dong, nàng tưởng rằng chàng sẽ mãi mãi giữ nguyên dáng vẻ ấy.

Trọng Tử lẳng lặng nhìn người đứng trước mặt, chàng đang gắng sức chế ngự đôi bàn tay run rẩy, khuôn mặt chàng trắng bệch, đầy vẻ hối hận. Nàng bỗng bật cười, nói: “Gạt người thôi, sư phụ!”

Hai từ sau cùng được nàng nói với ngữ khí vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại lại có chút ám muội.

Lạc Âm Phàm kinh ngạc, sự tức giận vì bị lừa gạt lập tức khiến chàng choáng váng. Đây là thái độ gì vậy? Nàng là ai chứ? Nàng có biết mình là ai không? Tiểu đồ đệ thuần khiết, đáng yêu của chàng nhập ma cung chưa đầy một năm mà đã trở nên vô liêm sỉ như vậy sao, thế này...

Chàng không hề nghĩ ngợi, giơ cánh tay lên.

Tiếng bạt tai nặng nề vang lên, Trọng Tử bị tát mạnh đến nỗi mặt quay hẳn sang một bên, ngã ngời xuống đất.

Không rõ là tay chàng đau hay lòng chàng nhói, Lạc Âm Phàm nhìn bàn tay rồi lại nhìn nàng, một lúc sau mới hoàn hồn.

Trọng Tử bung một bên mắt, ánh mắt rung rung, nói: “Đây không phải là câu trả lời mà sư phụ mong muốn sao?”

Lạc Âm Phàm đang chìa cánh tay định đỡ nàng dậy, nghe nàng nói vậy thì tức đến nghẹn lời, chỉ thẳng vào mặt nàng, nói: “Người...”

Trọng Tử hơi nghiêng mặt, cố gắng thu hồi nụ cười xấu xí, cứng ngắt.

Hóa ra tình yêu của nàng lại khiến chàng lúng túng đến như vậy, lúc chàng bị tẩu hỏa nhập ma, nàng không cần biết đến liêm sỉ, dùng ma đan của Mộng Cơ để dụ chàng mắc lừa, chắc là chàng đang ghê tởm nàng lắm? Thậm chí chàng còn không để nàng động vào vạt áo.

Mọi kì vọng hóa thành bọt nước, tan biến vào hư không, cảm xúc hạnh phúc và vui mừng khôn xiết của cái đêm ở bên ngoài Thủy Nguyệt thành đó rốt cuộc cũng chỉ là “hoa trong gương, trăng dưới nước”, công dã tràng xe cát mà thôi.

Là chính nàng đã tính kế với chàng trước, hại chàng thân là sư phụ mà lại làm những chuyện hoang đường, băng hoại đạo đức, hại chàng đường đường là một tôn giả mà ở trước mặt nàng lại phải chịu cảnh nhục nhã như vậy, nàng có tư cách gì mà đòi hận chàng chứ?

Chàng là vị tôn giả được người người trên tiên giới kính ngưỡng, pháp lực vô biên, địa vị cao quý, lại luôn nỗ lực bảo vệ nàng, được làm đờ đệ của chàng đã là trời cao ban ân rồi, nàng còn muốn gì nữa đây? Tình yêu của nàng có là gì? Nó vốn không nên tồn tại, nó chỉ mang lại cho chàng nỗi nhục nhã, đau khổ, khiến chàng thân bại danh liệt! Một mình nàng có tội là đủ rồi, lại còn dồn ép chàng, làm nhục chàng, là muốn chàng hận nàng nữa sao? Một chút tình cảm sư đồ cuối cùng, nàng cũng không muốn giữ lại ư?

Trên mặt từ lúc nào đã đầm đìa nước mắt, Trọng Tử ngơ ngẩn giơ tay lau mặt, cố sức bò dậy, thấp giọng nói: “Đệ tử không biết sư phụ bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ là mơ mộng hão huyền... Sư phụ biết đấy, đệ tử tu hành còn yếu kém, thiếu hiểu biết, trong lòng lại có tà niệm... Đệ tử lúc đó... Sư phụ có quan tâm đến đệ tử chút nào không.... Đệ tử....Sư phụ ngày hôm đó ngoại trừ...cũng không làm gì hơn nữa...”

Càng nói càng trở nên lộn xộn, Trọng Tử đành im lặng, nàng nghĩ chắc giờ chàng cũng chẳng muốn nhìn nàng dù chỉ là một cái liếc mắt, vì vậy, nàng vội vã quay người. “Đệ tử đi đây!”

Nhận ra sự tuyệt vọng và xấu hổ trong lời nói của nàng, Lạc Âm Phàm dần bình tĩnh lại, chàng vừa hối hận vừa không biết phải làm thế nào đối với hành vi không kiểm soát nổi kia của mình.

Không, nàng sai rồi, trong lòng mang nặng tà niệm không chỉ có một mình nàng, bởi nỗi tình cảm này đã là việc không nên làm, chàng không thể khống chế được dục vọng, làm những chuyện đó với nàng, là chàng có tội, tại sao có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nàng được?

Không thể để nàng quay về ma cung!

“Trọng...” Đang định gọi nàng, chàng bỗng dừng lại, cau mày, nghiêng người nhìn.

Tư Mã Diệu Nguyên bước ra từ đám mây phía sau, cung kính hành lễ. “Diệu Nguyên bái kiến tôn giả, đệ tử nghe các trưởng lão của Thanh Hoa cung nói ma cung đang làm loạn ở đây, tôn giả vẫn bình an chứ ạ?”

Biển mây mênh mông, mịt mờ, nhìn lại thì đã không còn thấy bóng dáng của Trọng Tử đâu nữa rồi.

Lạc Âm Phàm trầm mặc giây lát rồi nói: “Quay về đi!”

Thiên Chi Tà quả nhiên đang chờ Trọng Tử ở phía trước, thấy nàng thất thần quay trở lại thì thở phào nhẹ nhõm. Nhiệm vụ đã hoàn thành suôn sẻ, chúng ma vội vàng chạy về ma cung báo cáo với Vong Nguyệt. Tà tiên Kim Ly bằng lòng thuận phục Cửu U ma cung, Vong Nguyệt phong cho y làm vương, vẫn được mang theo những thuộc hạ cũ, còn đối với những người khác thì hấn lệnh cho đại hộ pháp Dục Ma Tâm luận công ban thưởng. Từ trước đến nay chưa từng có người nào sống sót quay về dưới mũi kiếm của Lạc Âm Phàm, thế nên trên dưới ma cung càng thêm kính phục tân vị hoàng hậu này.

Trọng Tử đang nằm nghỉ ngơi trên giường, chợt cảm thấy phía trước giường có người, không cần mở mắt nàng cũng biết được đó là ai.

“Thiếu quân vẫn còn tình cảm với Lạc Âm Phàm sao?”

Trọng Tử không phủ nhận, một người đang vô cùng tuyệt vọng thì còn sợ cái gì nữa chứ? Đúng vậy, nàng bất chấp luân thường đạo lý, kẻ khác có chê cười, nàng cũng chẳng quan tâm.

“Hấn không thể thích Thiếu quân được đâu.”

Trọng Tử mở to mắt, lạnh lùng nhìn Thiên Chi Tà.

Thiên Chi Tà không thèm để ý, nói: “Từ lâu hấn đã quán triệt tư tưởng và giác ngộ, đường đường là người có địa vị kim tiên^[1], trong lòng chỉ có tình yêu thương, lòng bác ái với sinh linh bách tính, tuyệt đối không thể nảy sinh tình cảm của người phạm phu tục tử, Thiếu quân chỉ đang vọng tưởng mà thôi.”

[1] Địa vị tối cao trong tiên giới.

Con người này luôn luôn như vậy, y luôn nắm rõ nhược điểm của người khác, sau đó lợi dụng nhược điểm đó để đánh bại đối phương, Trọng Tử vô cùng tức giận, nhảy dựng lên, giơ tay tát y một cái thật mạnh, nói: “Nếu không có người mưu đồ hãm hại, bọn họ sẽ không bao giờ đối xử với ta như vậy, ta cũng sẽ không nhập ma, cũng không bao giờ rơi vào thảm cảnh này!”

Thiên Chi Tà không né tránh, lãnh trọn cái tát của Trọng Tử, giọng nói của y vẫn bình thản: “Việc này không hề liên quan tới việc Thiếu quân có nhập ma hay không, hấn là tôn giả của tiên giới, đường đường là tiên minh thủ tọa, địa vị cao nhất của tiên giới, nếu cùng đồ đệ của mình gây ra chuyện thị phi, khiến người đời gièm pha, e là danh tiếng của hấn sẽ mất hết, hấn còn mặt mũi nào ở lại tiên giới được chứ? Thiếu quân cố ý ép hấn, người không sợ hấn sẽ hận người sao?”

Mặt Trọng Tử trắng bệch, khóe môi giật giật, không nói nên lời.

Thiên Chi Tà nói: “Tiên và ma vốn không thể cùng tồn tại, Thiếu quân không cần quá quan tâm. Bất luận là chuyện đêm đó có xảy ra hay không thì chỉ cần truyền tin tức này ra ngoài, tuy sẽ không ai tin nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hấn, đây đúng là cơ hội tốt cho chúng ta hành sự.”

Trọng Tử lập tức lắc đầu, nói: “Không, không nên làm vậy!”

Tình yêu của nàng, chàng không có nghĩa vụ phải đáp lại, mọi sự việc phát triển tới mức này, đến nàng cũng không ngờ tới, nàng không hề biết khi đó chàng đã bị tẩu hỏa nhập ma. Ở trong lòng chàng, tiểu đồ đệ mà chàng lúc nào cũng ra sức bảo vệ lại không từ thủ đoạn nào để dụ dỗ chàng, muốn làm những chuyện có thể hủy hoại thanh danh của chàng, e là đến nay tình cảm sư đồ của họ đã chẳng còn lại bao nhiêu, nàng không nên để chàng hận nàng thêm.

Trọng Tử trầm mặc, quay về giường, nằm xuống, đang định chợp mắt, bỗng bên ngoài thông báo có Bạch Nữ - phu nhân của Kim Ly vương - cầu kiến, Thiên Chi Tà không quan tâm Trọng Tử có đồng ý hay không, tự tiện truyền Bạch Nữ vào điện.

Hóa ra Kim Ly mới tới ma cung, tuy nói được phong tước vương nhưng y cũng tự biết tu vi của mình thấp kém, mà bốn vị tứ đại hộ pháp lại không phải là người lương thiện gì cho cam nên y muốn cầu một nhân vật có tiếng tăm che chở, trong khi đó y chỉ quen biết mỗi vị hoàng hậu này, lại từng tận mắt chứng kiến nàng che chở cho thuộc hạ rút lui trước trong trận chiến vừa rồi, trong lòng y đoán chắc vị chủ nhân này đáng để mình theo hầu nên mới lệnh cho thê tử đến đây lấy lòng tân hoàng hậu. Bạch Nữ tiến vào cung điện, quỳ xuống, dâng lên trước mặt Trọng Tử một gốc cỏ trường sinh.

Trọng Tử liếc mắt nhìn, hỏi: “Đây là...”

Bạch Nữ cười nói: “Đây là báu vật trấn sơn của núi Xích Diễm chúng thần, người phạm chỉ cần ăn vào là có thể thọ đến hai trăm tuổi. Thứ này rất hiếm, hoàng hậu là mẫu nghi của vạn ma, xứng đáng được hưởng nó.”

Trọng Tử không chút hứng thú, hỏi: “Ta dùng nó thì có lợi ích gì chứ?”

Không ngờ hỏi tới vấn đề này, Bạch Nữ có vẻ hơi kinh ngạc nhưng cũng nhanh trí nói: “Hoàng hậu vốn đã có ma thể, tất nhiên không cần nói đến việc thọ hay không thọ, nhưng loài cỏ trường sinh này không những có ích

cho tu vi mà còn giúp giữ gìn nhan sắc, có tác dụng làm da dẻ mịn màng, đầy sức sống, toát ra mùi hương thơm ngát, khó mà có được.” Khách quan mà nói, hoàng hậu vốn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng Thánh quân coi trọng nàng chắc vì nàng là con gái của Nghịch Luân, nhìn tình hình trên điện lúc này, có thể thấy Thánh quân rất nhân nhượng nàng, riêng điều này cũng đủ để làm ô dù cho vợ chồng Kim Ly rồi, nhưng mà đã là phụ nữ thì có ai lại không để ý tới dung nhan cơ chứ? Nghe nói hoàng hậu được Thánh quân coi trọng nhưng vẫn không được sủng ái như Mộng Cơ.

Không đợi Trọng Tử có biểu hiện gì, Thiên Chi Tà ở bên cạnh đã lên tiếng: “Cây cỏ trường sinh này cũng được coi như là một báu vật hiếm có, Kim Ly vương và phu nhân đây đã có lòng, Thiếu quân nên nhận cho bọn họ vui.”

Trọng Tử không suy nghĩ nữa, giơ tay lên, nói: “Vậy người thay ta cất nó đi.”

Hóa ra vị thuộc hạ này nói gì là hoàng hậu nghe nấy, biết là đã làm tốt được việc này rồi, Bạch Nữ lập tức thở phào, cười xòa mấy tiếng rồi xin phép cáo lui, lặng lẽ quan sát vị thuộc hạ kia, một lát sau lại nhớ vừa rồi hình như có người nhắc đến một cái tên khiến nàng ta suýt chút nữa kinh hãi mà toát mồ hôi lạnh, bèn vội vã cung kính hành lễ với y, sau đó mới lui ra ngoài.

Trọng Tử lại nhắm mắt lại, nói: “Qua đây!”

Thiên Chi Tà hiểu rõ ý của nàng, đang định đến gần thì bên ngoài lại truyền đến giọng nói của một nữ nhân: “Âm Thủy Tiên cầu kiến hoàng hậu.”

“Nàng ta tới đây làm gì?” Trọng Tử ngạc nhiên hỏi Thiên Chi Tà.

Thiên Chi Tà nói: “Tất nhiên là có chuyện gì đó muốn nhờ Thiếu quân. Ta thấy nàng ta đối với Thiếu quân cũng có vài phần tốt đẹp, người nên thu

phục nàng ta về phía mình, nàng ta muốn làm gì, Thiếu quân cứ đồng ý là được.”

Ánh mắt Trọng Tử khẽ lay động. “Ta biết rồi, ngươi lui trước đi!”

Thiên Chi Tà vừa biến mất, Âm Thủy Tiên đã vò đến trong điện, quỳ một gối xuống, nói thẳng: “Nghe nói Kim Ly vương có tặng cho hoàng hậu một cây cỏ trường sinh, Âm Thủy Tiên đến đây để cầu xin hoàng hậu ban thưởng cây cỏ ấy cho thuộc hạ.”

Trọng Tử từ lâu đã đoán được nàng ta đến đây vì cây cỏ trường sinh kia, liền nói: “Tin tức truyền đi nhanh như vậy sao, Âm Thủy Tiên cầu xin cho mình hay cho người khác?”

Âm Thủy Tiên không trả lời thẳng thắn mà nói: “Bất luận là cầu xin cho ai thì cũng là ân điển của hoàng hậu, từ nay về sau Âm Thủy Tiên sẽ luôn ghi lòng tạc dạ, không bao giờ quên.”

Trọng Tử bước xuống giường rồi bước đến sát Âm Thủy Tiên, cười nói: “Bao nhiêu năm nay, Âm hộ pháp vì kéo dài tuổi thọ cho con người phạm phu tục tử kia mà hao tâm tổn trí, mất không ít tu vi, liệu có đáng không?”

Sắc mặt không hề thay đổi, Âm Thủy Tiên nói: “Trước nay, Âm Thủy Tiên chưa từng hối hận về những việc mình làm.”

Trọng Tử nói: “Đáng tiếc, y vĩnh viễn chỉ là một kẻ thể thân, thể thân cho dù có tốt thế nào chẳng nữa thì cũng không phải là người kia, y căn bản không nhận ra hộ pháp, cũng không liên quan gì tới hồi ức của người...”

Âm Thủy Tiên lạnh lùng ngắt lời Trọng Tử: “Chàng có thể ở bên ta là được rồi.”

“Nếu đã có người thay thế được Tuyết Lăng thì Âm hộ pháp cần gì phải giữ lại tua kiếm này?” Trọng Tử chỉ tay về phía thắt lưng của Âm Thủy Tiên, nói tiếp: “Nếu ngươi chịu hủy nó ngay bây giờ thì ta sẽ ban tặng cỏ trường sinh cho ngươi.”

Âm Thủy Tiên nhìn Trọng Tử trong giây lát, quả nhiên nàng ta cầm tua kiếm kia lên, bàn tay chậm rãi xiết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, cánh tay run rẩy, tựa hồ muốn bóp nát tua kiếm kia thành tro bụi.

Tua kiếm kia vẫn còn nguyên vẹn.

Trọng Tử nói: “Thế mới thấy thế thân cũng chỉ là thế thân, người trong thiên hạ này nhiều vô kể, những người có ngoại hình giống Tuyết Lăng không phải hiếm, chết già thì có ảnh hưởng gì chứ? Ngươi có thể tìm cho mình một người khác, không cần phải lãng phí một gốc cỏ trường sinh cho chuyện vớ vẩn này.”

“Hoàng hậu không đồng ý ban thưởng thì thôi vậy.” Âm Thủy Tiên thả lỏng bàn tay đang siết chặt.

Trên đời này thật sự có người ngốc nghếch như vậy sao? Trọng Tử nở nụ cười dịu dàng, nói: “Chỉ là một cây cỏ trường sinh thôi mà, sao ta có thể hẹp hòi được chứ? Khi nào Âm hộ pháp lập được công lớn, không chừng ta sẽ đích thân đem cây cỏ trường sinh này ban tặng cho ngươi đấy.”

“Cũng được thôi!” Âm Thủy Tiên không nhìn Trọng Tử nữa, đứng dậy, rời đi.

“Khinh thường thuộc hạ là Thiếu quân đã không khôn ngoan rồi.” Thiên Chi Tà hiện thân, đứng trước giường Trọng Tử, cau mày, nói.

“Ta nói ngươi lui ra ngoài, ngươi lại giấu giếm ta ẩn thân theo dõi, công nhận lá gan của Thiên Chi Tà người càng ngày càng lớn đấy!” Trọng Tử lại nằm xuống giường, nhú mày nhìn y. “Ngươi giúp ta chẳng qua là vì muốn

hoàn thành dã tâm và hoài bão của ngươi, có liên quan gì tới ta kia chứ? Việc gì ta phải làm theo lời ngươi nói?”

“Thiếu quân phải học được cách lôi léo bọn họ.”

“Thế sao?”

“Nếu không, khi Thiếu quân tu thành Thiên ma rồi, Cửu U sẽ bỏ rơi ngươi bất cứ lúc nào.”

“Hắn muốn quyền lực thì ta nhường cho hắn cũng được chứ sao!”

“Khuất phục và nhượng bộ, để mặc người khác nắm giữ hoàn toàn sự sống chết của chính mình là một hạ sách.” Thiên Chi Tà tỏ ra vô cùng khinh miệt, phát tay châm ngọn đèn bên trong điện, nói: “Nếu có một ngày lục giới nhập ma, công lao của Thiếu quân sẽ vượt xa hắn, lúc đó hắn sẽ bận tâm tới những gì ảnh hưởng tới địa vị của hắn, có lẽ hắn không giết Thiếu quân ngay nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người. Tên này vô cùng thâm sâu khó lường, chỉ dựa vào một mình Thiếu quân thì không thể đẩy lại hắn, người nên tỏ ra thuận phục nhưng đồng thời cũng phải khiến hắn cảm thấy kiêng nể, như vậy hắn sẽ không dám tùy tiện động vào Thiếu quân, có thể kiên nhẫn duy trì tình trạng này bao lâu thì người sẽ sống được bấy lâu.”

Trọng Tử liếc nhìn y, có chút bất ngờ, nói: “Chẳng phải ngươi chỉ muốn lục giới nhập ma thôi sao? Khi đó ta sống hay chết thì có liên quan gì tới ngươi?”

Thiên Chi Tà không đáp, bước tới ôm lấy nàng, thản nhiên nói: “Ngủ đi!”

Trọng Tử vuốt ve ngực y rồi mở miệng nói giỡn: “Ngươi có hối hận không?”

Thiên Chi Tà nhìn nàng một lát, hàng mi cong dài khẽ rủ xuống, nói: “Không.”

Trọng Tử “a” một tiếng, sau đó lại vùi mặt vào ngực Thiên Chi Tà mà thiếp đi.

Ngày hôm sau, Vong Nguyệt ra khỏi ma cung để tiếp Yêu Long vương tới châu. Trọng Tử thân là hoàng hậu, danh tiếng đã vang khắp lục giới, hiển nhiên cũng muốn đi cùng Vong Nguyệt. Chẳng qua lần này chỉ là đến để nhận lễ vật, nghe vài lời nịnh hót mà thôi, khi trở về Vong Nguyệt mang theo nàng đứng bên sườn núi phía ngoài Thủy Nguyệt thành.

Một nơi vô cùng quen thuộc, chứa đựng biết bao hồi ức ngọt ngào, vậy mà hôm nay lại khiến người ta khó chịu đến vậy, nó nhắc nhở nàng rằng nàng đã mang lại cho chàng nỗi ô nhục lớn đến nhường nào, khiến chàng chán ghét nàng ra sao.

Vong Nguyệt đứng cạnh Trọng Tử, người toát ra luồng khí vô cùng lạnh lẽo, mang lại cảm giác bị đè nén đến kỳ quái, không thể khiến nàng cảm thấy yên tâm như những lúc ở bên cạnh Thiên Chi Tà, nhất là sự lạnh lẽo toát ra từ cặp mắt ẩn giấu sau chiếc mũ áo choàng kia, nó khiến Trọng Tử thêm căng thẳng. Nàng luôn cảm thấy cặp mắt đó đang nhìn xuyên qua lớp mũ áo choàng, kĩ càng quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Hắn đưa nào tới chỗ này là vô tình hay cố ý đây? Trọng Tử không khỏi rùng mình, gắng sức trấn tĩnh lại.

“Hoàng hậu của ta, nàng đang sợ à?”

“Đâu có!”

“Có phải lần trước nàng và Lạc Âm Phàm gặp nhau ở đây không?”

Trọng Tử không trả lời.

Vong Nguyệt nói sang chuyện khác: “Lần này nàng đã lập công lớn, ta muốn ban thưởng cho nàng, nàng hãy nghĩ xem mình muốn gì.”

Nhớ tới những lời Thiên Chi Tà đã nói, Trọng Tử trịnh trọng đáp: “San sẻ gánh nặng với Thánh quân chính là bổn phận của thần thiếp, đâu dám đòi người ban thưởng.”

“Hoàng hậu đã tận tâm tận lực với ta như vậy, ta cũng muốn tặng cho hoàng hậu một lễ vật.” Nói xong, Vong Nguyệt liền giơ tay lên, trên mặt đất lập tức xuất hiện một người, hai tay bị trói nghiêng ra đằng sau, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng vô cùng thảm hại.

Tư Mã Diệu Nguyên? Trọng Tử sững sốt nhìn người đang đứng trước mặt.

Tư Mã Diệu Nguyên cũng đã nhìn thấy nàng, chợt dạ nói: “Trọng Tử, ngươi muốn làm gì ta?”

Trọng Tử cảm thấy bất ngờ, nói: “Tại sao Thánh quân lại bắt nàng ta?”

Vong Nguyệt nói: “Chính ả đã xúi giục Nguyệt Kiều hãm hại hoàng hậu, hoàng hậu không muốn báo thù sao?”

Hiện giờ có nhất thiết phải báo thù không? Có biết bao người muốn giết nàng, lẽ nào đều do Tư Mã Diệu Nguyên xúi giục hay sao? Trọng Tử cười khỏ, cúi đầu nhìn Tư Mã Diệu Nguyên.

Tư Mã Diệu Nguyên không hề tỏ ra run sợ, nàng ta rất khí khái, “hừ” lạnh một tiếng, nói: “Muốn giết thì cứ giết đi!”

Trọng Tử thân nhiên nói: “Ta có rất nhiều biện pháp để tra tấn người, hà cớ gì phải vội vàng giết người kia chứ?”

Vong Nguyệt trầm giọng cười, giọng đầy vẻ mê hoặc: “Tiên môn vốn đã quyết định tha cho nàng, nếu không có nàng ta xúi giục Nguyệt Kiều đến tiên ngục, mưu đồ làm nhục nàng, sát khí của nàng sẽ không phát tiết, nàng cũng sẽ không bị đánh đập rồi nhốt vào băng lao. Lúc ấy, nàng có thể ở lại Nam Hoa, cùng Lạc Âm Phàm yên bình tu hành. Nàng có ngày hôm nay đều là do con tiện nữ này gây ra, có thật là nàng không hận ả chút nào không?”

Biết rõ trong việc này, Tư Mã Diệu Nguyên chỉ là một ngòi nổ, nhưng khi nghe những lời Vong Nguyệt vừa nói, Trọng Tử không tìm được lòng mình, cảm thấy vô cùng tức giận. Không sai, bị buộc phải nhập ma, đoạn tuyệt với sự phụ...dường như tất cả những việc này đều do Tư Mã Diệu Nguyên mưu mô hãm hại nàng.

Vong Nguyệt nói: “Nàng chưa từng có lòng hại người, còn cứu mạng ả, nhưng lại bị Tiên môn ép uổng, không dung tha, mà rõ ràng ả cũng là đệ tử Tiên môn, lại mang lòng đố kị, lấy oán trả ơn, việc này cũng gọi là công bằng hay sao?”

Công bằng ư? Đương nhiên là không công bằng chút nào! Sát khí trời sinh chính là sai lầm sao? Bị người khác hãm hại cũng chính là sai lầm sao?

Nàng chưa từng hại ai nhưng kết quả là ai ai cũng muốn ép nàng phải chết, khiến nàng phải hứng chịu bao nỗi tủi cực, bị đánh đập rồi nhốt vào băng lao, chịu đựng hết sự giày vò này đến tra tấn khác, trong khi kẻ hãm hại nàng lại sống nhơn nhơ, ung dung, tự tại, thật đúng là không công bằng chút nào!

Sát khí bỗng chốc bao phủ bầu không khí, Trọng Tử lạnh lùng nhìn Tư Mã Diệu Nguyên, từng đợt sóng sát khí cuộn cuộn nổi lên trong cặp mắt phượng sắc lạnh.

Thấy người trước mắt đột nhiên biến thành một con người khác, Tư Mã Diêu Nguyên bắt đầu hoảng sợ, nói: “Nói bậy! Hấn nói bậy!”

Vong Nguyệt nói: “Người như thế không xứng làm đệ tử Tiên môn, giết chết ả cũng chẳng có gì là sai.”

Giết nàng ta tư? Trọng Tử hơi tỉnh táo trở lại.

Không đúng, nàng không thể tùy tiện giết người được, nàng đã từng nói sẽ bảo vệ sư phụ, bảo vệ bách tính, có thể nào lại giết người được kia chứ?

Vong Nguyệt nói: “Cho đến tận lúc này, ả vẫn không hề có ý hối cải là vì ả biết nàng không thể xuống tay. Đối phó với một người như ả thì phải dùng thủ đoạn của Ma tộc, nàng nên để cho ả hiểu rõ, nàng không còn là đệ tử Tiên môn nữa, nàng đã là ma, không cần kiêng kỵ gì cả.”

Không cần phải kiêng kỵ gì ư? Dù sao bây giờ nàng cũng đã nhập ma rồi, sư phụ cũng không cần nàng nữa, cần gì phải kiêng kỵ chứ?

Trọng Tử quả nhiên giơ tay, lòng bàn tay phát ra ánh sáng chói lòa.

Tư Mã Diêu Nguyên run bần bật, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng vì nàng ta biết rõ mình đã chẳng còn đường lui nữa rồi.

Đúng vậy, người đang đứng trước mặt này không còn là Trọng Tử suy tính cẩn trọng và quy củ của ngày nào nữa, bây giờ nàng đã thay đổi, khắp người nhuốm đầy sát khí, là Tử Ma của ma cung! Nàng sẽ không bao giờ tha mạng cho Tư Mã Diêu Nguyên xấu số.

“Trọng Tử, ngươi...ngươi mà động vào ta, tôn giả sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Sư phụ? Trọng Tử hoàn toàn tỉnh táo.

Bóng ma của sự sợ hãi nhanh chóng nổi lên, tràn ngập lòng nàng, khiến toàn thân Trọng Tử lạnh ngắt.

Nàng vô cùng kinh hãi, lão đảo lùi lại.

Nàng đang làm gì vậy? Vong Nguyệt chỉ có nói mấy câu mà nàng đã nổi sát khí, khơi dậy ma tính, muốn giết người!

Dù sư phụ đã chán ghét nàng nhưng nàng không muốn thấy chàng thất vọng thêm nữa, nếu bây giờ nàng đích thân ra tay giết người thì nhất định mọi việc sẽ không còn cứu vãn nổi.

Vong Nguyệt không nói gì thêm, khẽ hạ tay xuống, một luồng ánh sáng chói lòa lóe ra từ chiếc nhẫn thạch anh tím trên tay hắn, Tư Mã Diệu Nguyên lập tức ngã lăn ra đất, bất tỉnh.

Trọng Tử sợ hãi, thờ dốt, nói: “Người muốn không ché ta ư?”

“Ma không cần có nhiều tình cảm.” Hiêm có dịp Vong Nguyệt mở miệng răn dạy như thế này, hắn nói: “Nàng muốn địa vị, ta đã cho nàng rồi, nhưng nếu nàng vẫn còn luyến tiếc Tiên môn thì bây giờ quay về với bọn họ vẫn còn kịp đấy!”

Trở về để rồi lại đối mặt với chàng ư? Trọng Tử cúi đầu, nói: “Ta... xin lỗi.”

Vong Nguyệt vươn tay phải kéo Trọng Tử tới trước mặt, chiếc áo choàng mở rộng, mơ hồ có thể thấy được những hoa văn bên trong mặt áo và những viên thạch anh màu tím được khảm cẩn thận trên đai lưng, trông vô cùng thần bí và cao quý.

Bàn tay trái đeo chiếc nhẫn thạch anh tím của hấn nâng cầm Trọng Tử lên.

Người Trọng Tử cứng đờ, nàng nói: “Thánh quân muốn làm gì?”

Phản ứng của nàng khiến Vong Nguyệt cười rộ, hấn nói: “Ta cần một vị hoàng hậu có thể đảm đương mọi trọng trách của mình, hoàng hậu của Ma tộc.”

Vong Nguyệt chẳng qua chỉ tạm thời cần nàng mà thôi, đến lúc hấn đạt được mục đích rồi thì nhất định sẽ phế bỏ ngôi vị hoàng hậu của nàng, Trọng Tử cười khỏ, nói: “Người yên tâm, ngày nào ta còn ở vị trí này thì tuyệt đối sẽ không phản bội ma cung.”

“Thật sao?” Vong Nguyệt cười nói.

Hấn vừa dứt lời, bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn nhiều. Trọng Tử phát hiện có điều bất ổn, vội xoay mặt lại nhìn, vừa thấy rõ người đang tới, nàng liền sợ hãi đến ngậy người.

Sắc mặt người vừa tới tái xanh, cả người toát lên vẻ phẫn nộ, bùng bùng sát khí.

Sao chàng lại tới đây? Chàng đang tức giận ư? Trọng Tử hơi hoảng loạn, tuyệt nhiên quên mất bàn tay Vong Nguyệt vẫn còn đang đặt trên hông mình, khẽ gọi: “Su... Su phụ!”

Tiếng gọi vừa thốt ra, chưa kịp hiểu chuyện gì thì một luồng tiên lực đã đột ngột phóng tới.

Hóa ra, hôm chia tay ở núi Xích Diễm, Lạc Âm Phàm vẫn chưa yên lòng về Trọng Tử, chàng quyết định tới vùng đất lân cận ma cung, chờ cơ hội khuyên nàng lần nữa, ai ngờ vừa đến đây thì trông thấy cảnh tượng này, Tư

Mã Diệu Nguyên nằm sõng soài trên mặt đất, còn tiểu đồ đệ mà chàng hết mực yêu thương lại đang ngoan ngoãn để Cửu U ôm ngang hông, tư thế vô cùng thân thiết và mờ ám. Nhất thời tức giận khiến Lạc Âm Phàm run bần bật, chàng không thể chấp nhận chuyện này.

Đối với thân phận mới này của nàng, chàng chưa từng để tâm, càng không tin nàng sẽ thuộc về người khác. Nhưng cảnh thân mật giữa hai người trước mắt đã vô tình nghiền nát sự tự tin của chàng, suýt nữa khiến chàng mất hết ý chí.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Vẻ lạnh lùng giả bộ trong nháy mắt đã hoàn toàn tan biến, lửa giận lan tỏa khắp không gian.

Cái gì mà “tuyệt đối sẽ không phản bội ma cung”? Đây chính là đồ đệ mà chàng đã hết lòng dạy dỗ ư? Nàng quả nhiên xứng với ngôi vị hoàng hậu của Cửu U, chẳng lẽ xảy ra cơ sự này cũng là vì nàng bị chàng cự tuyệt tình cảm hay sao?

Không thể như vậy được, nhất định là do Cửu U thừa dịp nàng không để ý mà mê hoặc nàng. Hoàng hậu cái gì kia chứ? Đến thủ đoạn lôi kéo người khác về phía mình mà nàng cũng không biết, chỉ cần vài câu đánh vào tâm lý là đã có thể lừa gạt được nàng, tên Cửu U vô liêm sỉ này!

Trục Ba đang nằm sẵn trong tay, Lạc Âm Phàm vung kiếm, tung sát chiêu.

Vong Nguyệt vội kéo Trọng Tử về phía sau, chưa kịp đặt chân xuống thì chiêu tiếp theo đã phóng tới, xem ra lúc này bất luận thế nào cũng không thể tránh được nữa rồi.

Vong Nguyệt cười, nói: “Hắn muốn giết ta, hoàng hậu muốn giúp ai đây?”

Chắc chắn lúc này Lạc Âm Phàm rất tức giận nên không muốn nhìn thấy nàng nữa, hay là cứ tránh trước rồi nói sau, Trọng Tử không dám nhìn vào đôi mắt đầy lửa tức giận của chàng, cắn răng, hợp lực cùng Vong Nguyệt đánh ra một chưởng để cản phá sát chiêu của Lạc Âm Phàm.

Lúc này, nàng chỉ nghĩ đến việc trốn thoát, nào ngờ bây giờ đã không còn giống lúc xưa nữa. Ma lực của nàng kỳ thực từ lâu đã không còn kém Vạn Kiếp là bao, chẳng qua vì nàng ở bên Thiên Chi Tà quá ư tài giỏi nên năng lực mới bị lu mờ mà thôi. Một chưởng này của nàng dùng đến bảy phần công lực của ngày thường đã khó đối phó lắm rồi, cộng thêm sức mạnh của Vong Nguyệt, hai người liên thủ chống lại luồng lực tiên đang mạnh mẽ lao tới, chỉ nghe “ầm” một tiếng đình tai như sét ọc, ma khí và tiên khí va vào nhau, khuấy động một vùng trời rồi nhanh chóng bao phủ bốn phía, cây cỏ xung quanh bị thiêu rụi.

Lạc Âm Phàm lùi về phía sau vài bước.

Bỗng dưng có được ma lực, Trọng Tử tuyệt nhiên không rõ mình lợi hại đến mức nào, thấy thế thì sợ đến đờ người, nhìn xuống hai lòng bàn tay rồi lại nhìn chàng, vô cùng lúng túng, khó xử. Sao nàng có thể ra tay với chàng? Sao này có thể đối phó với chàng được kia chứ? Đó là sư phụ của nàng cơ mà! Từ trước đến giờ nàng vẫn luôn yêu chàng say đắm, mặc dù từng có thời gian bị chàng chán ghét vứt bỏ nhưng khi nàng ra đi, chàng vẫn đi tìm nàng, cố gắng lấy thân phận sư phụ để khuyên nàng quay đầu. Chàng không thể buông tay mặc kệ nàng, giờ nàng làm vậy, chắc chắn sẽ khiến chàng bị tổn thương.

Con người đen láy khóa chặt hình bóng nàng, có khiếp sợ, có hoài nghi, cuối cùng bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Nàng dám ra tay với chàng sao? Cuối cùng nàng cũng chọn giúp Cửu U để đối phó với chàng?

Dục độc như một dải dây leo cứng cáp, đè chặt trái tim và trí não của Lạc Âm Phàm. Một cơn đau nhức dấy lên từ trong ngực, cổ họng chàng bỗng trở nên mẫn chất, người lão đảo, không đứng vững. Phát hiện mình sơ suất để dục độc tràn lan, chàng lập tức cố gắng trấn tĩnh lại.

Thấy chàng bị thương, Trọng Tử vô cùng hoảng sợ, vội chạy lên phía trước, đỡ lấy chàng. “Su phụ!”

Lạc Âm Phàm giăng tay ra, lạnh lùng nói: “Đừng có gọi ta là su phụ nữa!”

Trọng Tử thoáng sửng sốt rồi rút vội cánh tay, lui về phía sau.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, Lạc Âm Phàm lập tức hiểu rõ mình đã lỡ lời. Chàng đang là gì đây, rốt cuộc chàng đang làm cái gì? Đánh nhau một hồi mới phát hiện Tư Mã Diệu Nguyên vẫn bình an vô sự, điều này khiến chàng thêm hối hận, sao đồ đệ của chàng có thể tùy tiện giết người được chứ! Nàng đang ở ma cung, không để bị tổn hại đến tính mệnh là nàng đã rất cố gắng rồi, rốt cuộc chàng tức giận cái gì kia chứ? Vì sao chàng có thể nói ra những lời đó?

“Ở đây không có su phụ, chỉ có trượng phu thôi.” Một vòng xoáy xuất hiện giữa không trung, Vong Nguyệt nhanh chóng kéo nàng vào vòng xoáy đó, toan rời đi.

“Trọng Nhi!”

Trọng Tử cứng đờ người, quay đầu nhìn chàng.

Lạc Âm Phàm bất chấp tất cả, mềm mỏng nói: “Đừng như vậy nữa, theo vi sư quay về đi, vi sư tuyệt đối sẽ không để ai làm tổn thương ngươi nữa.”

Trở về ư? Trọng Tử cụp mắt.

Người nhìn xem! Mặt dù chàng chán ghét tất cả những việc mà người đang làm nhưng chàng vẫn chấp nhận đồ đệ không ra gì này, ra sức bảo vệ tính mạng người, người còn điều gì chưa thỏa mãn? Không nên để chàng mất hết thanh danh vì người nữa. Chàng bảo vệ một đồ đệ đã nhập ma, làm sao có thể ăn nói với Tiên môn đây? Lễ nào người lại muốn chàng vứt bỏ vị trí tiên minh thủ tọa mà chàng đang nắm giữ? Người có suy nghĩ xằng bậy với sư phụ, làm tổn hại đến luân thường đạo lý, là kẻ mang trọng tội, nếu đã nhập ma rồi thì hãy một mình đứng ra chống đỡ, sao phải làm liên lụy tới chàng?

Trọng Tử nhanh chóng liếc nhìn chàng lần nữa, cắn chặt môi rồi cùng Vong Nguyệt biến mất giữa vòng xoáy cuộn cuộn.

Chương 48: Quyết định lãng quên

Trong Lục Hợp điện của Nam Hoa, Lạc Âm Phàm lệnh cho các đệ tử lui ra ngoài rồi chậm rãi nói quyết định của mình. Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và Hành Huyền nghe xong thì đều khiếp sợ, mặt cắt không còn giọt máu, hầu như ai cũng đang hoài nghi mình đã nghe lầm.

“ Âm Phàm, đệ...”

“Con bé có ngày hôm nay là do đệ gây ra, là do đệ suy nghĩ nông cạn, đệ không còn mặt mũi nào đảm nhận chức vụ tiên minh thủ tọa nữa.”

Thấy chàng áy náy này, Mẫn Vân Trung an ủi: “Con bé mang trong mình sát khí trời sinh, đã định trước là sẽ nhập ma, đó là số mệnh của con bé, chúng ta không thể làm trái ý trời, việc này cũng không liên quan gì tới người, người không cần phải trách móc bản thân mình nặng nề đến vậy.”

Hành Huyền cũng gật đầu, nói: “Su thúc nói rất phải, con bé nhập ma chính là ý trời đã định, trong Tiên môn cũng không có ai trách đệ, đệ hà tất phải làm vậy?”

Lạc Âm Phàm không trả lời, thâm cười khò?

Ý trời cái gì chứ, tất thấy đều do chàng gây ra. Thân là sư phụ, nếu chàng sớm vứt bỏ sự kiêu dè đối với cái sát khí trời sinh của nàng, thực sự tin tưởng nàng, đứng ra bảo vệ nàng thì nàng đã không có ngày hôm nay. Đó là sai lầm lớn nhất của chàng. Sai lầm thứ hai, trong lòng biết rõ nàng có chấp niệm, lại tự phụ là mình thấu suốt mọi chuyện, coi thường dục độ, để rồi ra nông nổi này, mối quan hệ giữa chàng và nàng bây giờ sư không ra sư, đồ không ra đồ, chỉ có sự áy náy và ám muội không gì cưỡng lại được, việc này bảo chàng phải nói như thế nào đây? Nhưng bất luận thế nào, chàng cũng không thể mặc kệ nàng ở ma cung lâu hơn nữa.

Một đứa trẻ ngoan như nàng vốn không nên trở thành ma. Nàng là con gái của Nghịch Luân, Thiên Chi Tà chắc chắn sẽ tiếp tục lợi dụng ma huyết trong người nàng, vì chỉ có nàng mới giải trừ được phong ấn của Thiên ma lệnh, triệu hồi vạn ma trong hư thiên, vậy mà giờ phút này vẫn chưa thấy hấn có động tĩnh gì, chắc là do Trọng Tử chưa tu thành Thiên ma, sát khí vẫn chưa đủ để triệu hồi ma binh. Còn Cửu U, tâm tư hấn vô cùng kín đáo, không loại trừ khả năng hấn cũng muốn lợi dụng nàng. Hấn vô cùng sùng ái Mộng Cơ nhưng vẫn để Trọng Tử lên ngôi vị hoàng hậu, rõ ràng hấn đang âm mưu lôi kéo nàng, đến ngày hấn đạt được mục đích thì kết cục của nàng sẽ rất khó đoán định.

Hoàng hậu của Cửu U, nghĩ đến những từ này, Lạc Âm Phàm không tự chủ được, bàn tay nắm chặt lại, kiềm chế cơn tức giận đang nhen nhóm trong lòng.

Nghiệp chương không biết phải trái này, nàng thật sự cho rằng Cửu U đối xử với nàng tốt như vậy sao, nàng căn bản không hiểu được sự nham

hiềm và mưu mô thâm độc đằng sau tất cả những chuyện này, cứ thể mà rời bỏ sư phụ, tin tưởng Cửu U!

Chàng nhất quyết không thể để nàng ở lại ma cung lâu hơn nữa! Ngay cả khi không thể tiếp nhận tình yêu sâu đậm của nàng dành cho mình, chàng vẫn có thể ngăn cản nàng, cứu nàng, giúp nàng quay đầu lại, chàng thật sự có lòng tin với việc này, bởi vì những thứ mà nàng muốn vốn cũng không phải nhiều. Chỉ là dù chàng có phớt lờ những ánh mắt soi mói của người đời thì tình cảm này dù sao vẫn là sai trái, nếu truyền ra ngoài, chưa nói đến việc thanh danh của Nam Hoa bị ảnh hưởng, chỉ cần để các sư thúc và sư huynh biết lý do chàng rời đi thì cũng đủ rắc rối lắm rồi.

“Ý ta đã quyết.” Chàng xoay lưng, nói. “Sau này, Tử Trúc phong đệ không cũng cô quạnh, sư thúc và các sư huynh có thể để các đệ tử lên đó ở.”

Nghe ý tứ trong lời nói này cũng biết chàng đúng là không có ý định ở lại Nam Hoa nữa, Ngũ Độ, Mẫn Vân Trung và Hành Huyền đưa mắt nhìn nhau.

Ngũ Độ do dự giây lát rồi nói: “Sư đệ đã quyết ra đi, ta cũng không tiện ngăn cản, nhưng trước khi mất, sư phụ có truyền lại ngôi vị tiên minh thủ tọa cho đệ, chính là giao phó cho đệ trách nhiệm với Tiên môn, đệ đi rồi thì ai sẽ lo liệu việc đó đây?”

Mấy chục năm ngăn ngại, từ việc phong ấn Thần phượng, chém chết ba tên Thú vương, tu bổ lại lò chân quân, cho tới bây giờ là niêm phong thành công con đường thông xuống đáy biển ở Thiên Sơn, trong cả tiên giới, luận về công trạng và thành tích, thuật pháp và uy tín, có ai thay thế được chàng đây?

Lạc Âm Phàm nói: “Ta đã sắp xếp rồi, vị trí tiên minh thủ tọa tạm thời do sư huynh đảm nhiệm.”

Mẫn Vân Trung tức giận đập bàn, đứng dậy, quát: “Người đang nói gì vậy? Chỉ là một nghiệp chướng mà đáng để người mất hết ý chí như thế sao? Tiên minh thủ tọa, nói không làm là không làm ngay được, người coi di huấn của sư phụ là cái gì, chẳng lẽ người quên hết rồi sao?”

Ngu Độ nháy mắt ngăn Mẫn Vân Trung đừng nói nữa, hơn ai hết, ông hiểu rõ vị sư đệ này từ trước đến nay đã quyết định điều gì thì không ai có thể lay chuyển được, mang sư phụ ra để nói đạo lý với Lạc Âm Phàm thì chưa chắc có tác dụng.

Suy nghĩ một lát, Ngu Độ thử dò hỏi: “Chẳng lẽ sư đệ đã có dự định khác?”

“Bé quan thôi.”

“Đến nơi nào để bé quan.”

Lạc Âm Phàm không muốn trả lời.

Ngu độ nói: “Sư đệ ra đi vào lúc này, ta e là không thích hợp. Ma cung càng ngày càng lớn mạnh, Tiên môn thì đang rơi vào thời điểm rối loạn, đứa bé kia đã nhập ma, nếu có một ngày con bé tu thành Thiên ma, đại nạn khiến bách tính lầm than sẽ lại xảy ra lần nữa, vậy mà đệ lại quyết tâm ra đi, đệ nói chúng ta phải đối phó với chuyện này như thế nào đây? Trong tiên giới cũng chỉ có đệ là pháp lực tối cao, hướng chi đệ từng là sư phụ của con bé, đệ ở lại, Tiên môn chúng ta sẽ nắm phần thắng nhiều hơn, đệ nở lòng nào bỏ tất cả mà ra đi sao?” Vị sư đệ này bình thường luôn lạnh lùng với tất cả mọi thứ, thứ duy nhất có thể giữ chàng ở lại, đó chính là trách nhiệm.

Lạc Âm Phàm quả nhiên im lặng suy nghĩ hồi lâu sau nói: “Con bé sẽ không bao giờ trở thành Thiên ma được.”

Ba người kia cảm thấy nghi hoặc.

Lạc Âm Phàm không nói thêm nữa, bước ra cửa rồi biến mất.

Mẫn Vân Trung lắc đầu, ngồi xuống, bực bội nói: “Đây là đạo lý gì vậy? Nói đi là đi, đến lý do cũng không có, chúng ta đã quá dễ dãi, để nó mặc sức làm càn, muốn làm gì thì làm rồi! Quả thực là...”

“Sư thúc!” Ngu Độ giơ tay lên, ngăn không cho Mẫn Vân Trung nói tiếp, rồi ông nhìn ra cửa, khẽ nói: “Diệu Nguyên?”

Tư Mã Diệu Nguyên bước vào trong điện, hành lễ với ba người bọn họ rồi giải thích: “Diệu Nguyên vừa đi ngang qua điện, nghe được...” Nàng ta ngừng lại.

Thấy nàng ta lấp la lấp lửng, trong lòng Ngu Độ khẽ động, ông dịu dàng hỏi: “Chuyện của tôn giả, chẳng lẽ người biết nội tình gì sao?”

Thì ra sau ba năm bị đày ra hoang đảo, khi Tư Mã Diệu Nguyên trở lại Nam Hoa, sự phụ Mộ Ngọc của nàng ta đã trở thành ma cung hộ pháp danh tiếng lẫy lừng, khiến nàng ta vô cùng sợ hãi. Nhưng thường ngày Mộ Ngọc lại đối xử với Trọng Tử rất tốt, mối quan hệ sư đồ giữa Mộ Ngọc và Tư Mã Diệu Nguyên vốn không sâu nặng, giờ y đã rời đi, Tư Mã Diệu Nguyên hiển nhiên muốn bái sư thêm lần nữa, nhìn thấy môn hạ của Lạc Âm Phàm không có ai, nàng ta rất muốn được bái chàng làm sư phụ. Hôm ấy, được các đệ tử của Thanh Hoa cung báo tin, Tư Mã Diệu Nguyên vội vàng chạy tới Thủy Nguyệt thành, ai ngờ đúng lúc đó lại trông thấy cảnh tượng giữa Trọng Tử và Lạc Âm Phàm, chưa kịp nghe rõ chuyện gì thì đã bị Lạc Âm Phàm phong bế thần trí nên nàng ta khó tránh khỏi hoài nghi trong lòng. Sau khi bị Vong Nguyệt bắt đi, nàng ta vốn nghĩ mình khó thoát khỏi sự trả thù của Trọng Tử, ai ngờ khi tỉnh lại đã nhìn thấy Lạc Âm Phàm rồi. Lúc này nghe được chuyện tôn giả muốn từ bỏ chức vụ tiên minh thủ tọa, nàng ta nhanh chóng liên hệ với chuyện đã nhìn thấy ở Thủy Nguyệt thành hôm nọ, đúng là có gì đó rất kỳ quặc, vì vậy nàng ta bèn kể hết mọi chuyện cho Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và Hành Huyền nghe.

Nghe xong, Ngu Độ chỉ cau mày, còn sắc mặt Mẫn Vân Trung thì xấu đến cực điểm.

Tư Mã Diệu Nguyên lẳng lẳng nhìn vẻ mặt của ba người nọ, nói: “Lúc đó tôn giả đã phong bế thần trí của Diệu Nguyên, nhưng đệ tử tự phỏng đoán rằng, lần này tôn giả ra đi, chắc là...có liên quan tới việc này. Từ trước đến nay tôn giả luôn che chở cho Trọng Tử, lẽ nào người...”

Ngu Độ mỉm cười, gật đầu, nói: “Giữa hai người họ có tình cảm sư đồ vô cùng sâu sắc, khó trách tôn giả cảm thấy buồn lòng, nếu đến người cũng không biết bọn họ đã nói những chuyện gì thì tốt nhất đừng có loan tin ra ngoài, để tránh người ta dị nghị. Tôn giả bình sinh là người không thích nói nhiều, làm đệ tử nên thận trọng trong lời ăn tiếng nói.”

Tư Mã Diệu Nguyên hoảng sợ, vội vàng nói: “Chương giáo dạy rất phải, Diệu Nguyên không dám nhiều lời.”

Ngu Độ xoa dịu nàng ta đôi ba câu rồi ra hiệu cho nàng ta lui ra ngoài. Thấy vẻ mặt của họ vô cùng kỳ quái nên Tư Mã Diệu Nguyên cũng thầm thắc mắc, song không dám nói thêm nữa mà lẳng lẽ lui ra.

Đợi Tư Mã Diệu Nguyên đi khỏi, Mẫn Vân Trung “hừ” một tiếng rồi nói: “Cái gì mà không làm tiên minh thủ tọa nữa chứ? Ta thấy nó đang mượn cớ để uy hiếp chúng ta, muốn che chở cho nghiệp chương kia đây mà!”

Hành Huyền nói: “Tình cảm sư đồ sâu nặng như biển rộng, sư đệ mềm lòng cũng là lẽ đương nhiên.”

Ngu Độ giơ tay lên, thiết lập kết giới, sau đó mới lắc đầu nói: “Từ xưa đến nay, sư đệ hành sự dứt khoát, đâu cần phải uy hiếp người khác chứ! Ta thấy việc này không hề đơn giản, chỉ sợ là đệ ấy muốn đưa Trọng Tử đi cùng.”

Mẫn Vân Trung lập tức nói: “Không thể nào! Nó biết rõ nghiệp chương đó...không coi tôn trưởng ra gì, làm chuyện trái với luân thường đạo lý, nó nể tình sư đồ bấy lâu nên không đả thương con bé đã đành, nhưng tuyệt đối không đến mức hồ đồ như thế!”

Ngu Độ nói: “Có lẽ đệ ấy muốn mang con bé rời khỏi ma cung rồi tìm một nơi thanh tịnh để tu luyện Kinh tâm thuật. Nhưng dựa vào bản tính của sư đệ, ngay đến vấn đề sống chết đệ ấy cũng chẳng coi ra gì, hôm nay chỉ vì đứa trẻ này mà thay đổi đến thế, nếu nói Lạc Âm Phàm áy náy với con bé thì cũng hơi quá.”

Mẫn Vân Trung và Hành Huyền nghe thấy những lời này thì không khỏi ngẩn người.

“Đệ ấy đã muốn che chở cho con bé đến cùng thì ai có thể nói gì được? Cùng lắm chỉ có thể hội là bao che khuyết điểm thôi.” Ngu Độ nói. “Sư đệ thường ngày làm việc gì cũng lấy tiên giới làm trọng, lúc này đột nhiên chỉ vì đứa trẻ kia mà lui về ở ẩn, khiến ta thấy kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến đệ ấy áy náy đến mức độ này?”

Mẫn Vân Trung nói: “Chương giáo nói nhưng lời này là có ý gì?”

Ngu Độ dẫn đo một lúc rồi nói: “Đạo gần đây sư đệ rất ít khi trở về Nam Hoa, Diệu Nguyên đã xác thực, Lạc Âm Phàm và đứa trẻ kia đúng là đã từng gặp nhau, con bé lại có tâm loạn luân, chẳng lẽ lúc đó đã xảy ra chuyện gì...”

Mẫn Vân Trung sầm mặt, nói: “Nói bậy! Âm Phàm há lại là người không biết chừng mực như thế?”

“Sư thúc hà tất phải nóng nảy, ta cũng chỉ lo lắng vậy thôi.” Ngu Độ cười khỏ, nói. “Sư đệ là người hiểu biết tất nhiên sẽ không làm chuyện gì quá mức, nhưng đạo gần đây đệ ấy vô duyên vô cớ truy sát Mộng Cơ, riêng điều này cũng đã có vài phần kỳ lạ rồi, mà sở trường của Mộng Cơ lại là

thuật Mộng yểm, có liên quan gì đến đệ ấy kia chứ? Nhất định là trong chuyện này có lý do nào đó, nếu không thì hà cớ gì Âm Phàm lại khó nói đến vậy?”

Mẫn Vân Trung không hề phản bác, nghĩ tới chuyện lần này Nam Hoa nhất định sẽ bị người đời gièm pha, gương mặt già nua của ông ta nhất thời tái mét, hồi lâu sau mới nói: “Nếu quả thực như vậy thì hẳn cũng là bị mưu hại mà thôi!”

“Ta cũng nghĩ như vậy, dù sao hai người bọn họ cũng từng là sư đồ, đưa trẻ kia làm chuyện gì, chưa chắc Âm Phàm đã đề phòng, trong việc này có lẽ lỗi sai không phải ở đệ ấy, dù có làm cho ra lẽ thì mọi chuyện cũng chẳng đi đến đâu.” Ngu Độ suy nghĩ giây lát rồi nói: “Ta chỉ sợ Âm Phàm quá xem trọng đứa trẻ kia mà quên mất trọng trách của bản thân, sư thúc nghĩ xem, sư đệ chỉ đơn giản là sư phụ của con bé nhưng bấy lâu nay đệ ấy đã làm bao nhiêu việc lạ lùng rồi?”

Mẫn Vân Trung nghiêng răng, thở dài, nói: “Từ xưa ta đã nói nghiệp chướng kia sẽ làm liên lụy đến Âm Phàm mà!”

Hành Huyền suy nghĩ giây lát rồi nói: “Điều cần thiết nhất lúc này là khiến đệ ấy từ bỏ mọi ý niệm trong đầu. Còn về chuyện mà sư huynh nói, chẳng qua đó chỉ là do huynh phỏng đoán mà thôi, chưa chắc đã là thật...”

Ngu Độ suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói: “Thật hay giả, ta đã có biện pháp rồi.”

Màn đêm buông xuống ma cung nhanh đến khác thường, Trọng Tử nằm cuộn tròn trong lòng Thiên Chi Tà, lúc tỉnh dậy thì trời đã tối, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa lả lướt phía xa xa, nàng nghe ngóng một hồi, xác nhận đó chính là chúng ma đang hò nhau uống rượu tìm vui. Thấy Trọng Tử đã tỉnh giấc, Thiên Chi Tà lập tức buông nàng ra rồi đứng dậy, ra ngoài giải quyết công việc.

Trong đại điện trống trải chỉ còn lại một người, Trọng Tử ngo ngẩn nằm nhìn lên trần điện.

Chẳng biết từ lúc nào, trước giường bỗng xuất hiện một cái bóng đen. Hắn đứng lặng yên, không một tiếng động, tựa như một u linh quỷ quái.

Trọng Tử kinh hãi, ngồi bật dậy, nói: “Tại sao Thánh quân lại tới đây?”

“Tầm điện của hoàng hậu, ta không thể tới được sao?”

Đột nhiên dưới cằm như bị hai ngón tay lạnh lẽo nhéo một cái, Trọng Tử không kịp phản ứng, nhìn lại thì thấy hắn vẫn y như trước, cả người được bao bọc trong tấm áo choàng dài rộng, đứng ở phía trước giường, tựa hồ chưa hề có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên.

Ra tay nhanh như chớp, người này quả là thâm sâu khó lường! Trọng Tử vừa sợ vừa giận, nói: “Thánh quân làm gì vậy?”

Vong Nguyệt rõ ràng chẳng thèm quan tâm tới câu hỏi của nàng, hắn nói: “Hoàng hậu đang hối hận về chuyện ngày hôm nay hay là đang trách ta lạnh nhạt với nàng đây?”

Trọng Tử gắng hết sức lấy lại vẻ bình tĩnh, nói: “Đêm đã khuya, nếu Thánh quân không có việc gì cần căn dặn thì xin mời về cho.”

Vong Nguyệt cười nói: “Nàng nghĩ rằng nàng có thể mời ta đi được sao?”

Trọng Tử kinh hãi, bất giác lùi về phía sau.

“Nàng không tin, cũng không hiểu rõ năng lực thực sự của mình lúc này.” Vong Nguyệt héch chiếc cằm nhọn vô cùng ưu nhã lên, để lộ một khí

chất mà chỉ những người thuộc dòng dõi quý tộc mới có, cười nói: “Hoàng hậu của ta, nàng khiến ta rất thất vọng.”

Vừa dứt lời, hình bóng trước mặt đột nhiên biến mất, rồi lại như một hồn ma đột ngột xuất hiện sau lưng nàng.

“Ta đã cho nàng địa vị và quyền lực, nàng lấy gì để báo đáp ta đây?”

Hắn không hề nhúc nhích dù chỉ một ngón tay, thế nhưng Trọng Tử lại cảm nhận được hơi thở lạnh băng của hắn lả lướt phả lên khuôn mặt nàng, đó là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm và mờ ám. Nàng lập tức chuyển qua một góc giường khác, cách hắn rất xa, lạnh lùng nói: “Năm đó người cố ý để người khác chỉ sai đường cho ta, khiến ta tới Nam Hoa chậm trễ là để ta có thể gặp được sư phụ, những việc này người đã trù tính cả rồi. Người biết sư phụ sẽ bỏ mặc ta, biết bọn họ sẽ ép ta tới đường cùng, sau đó người giả như vô tình tới cứu ta, dụ ta nhập ma, khiến ta hận bọn họ, người còn muốn lợi dụng ta để mở phong ấn cho Thiên ma lệnh, người giảng bầy ta khắp nơi, giờ người còn muốn ta phải cảm kích người sao?”

Bị nàng vạch trần nhưng Vong Nguyệt không hề tức giận, trái lại hắn chỉ gật đầu, nói: “Cho đến bây giờ, chỉ có ta mới đủ khả năng che chở cho nàng.”

Sau này người cũng sẽ bỏ rơi ta, Trọng Tử nghĩ vậy nhưng không dám nói ra.

Vong Nguyệt cười nói: “Nàng sợ sau này ta sẽ làm hại nàng ư?”

Người này hình như đã tu hành thuật đọc tâm, Trọng Tử hơi bất ngờ, nói: “Lúc đó người còn muốn giữ ta lại sao?”

“Ta xin thề với Ma thần.”

“Ta thấy người thè điều gì cũng rất dễ dàng.”

“Bởi vì nàng là hoàng hậu của ta, sớm muộn gì nàng cũng sẽ dâng hiến thân mình cho ta.” Vong Nguyệt im lặng tới bên cạnh nàng, lại giơ tay sờ lên mặt nàng, chậm rãi nói: “Không ai dám lừa dối Ma thần, nàng có thể yên tâm.”

Bàn tay lạnh như băng, chiếc nhẫn thạch anh tím dường như đang mê hoặc ánh mắt nàng, theo bản năng, Trọng Tử trốn ra phía sau, may mà hấn cũng nhanh chóng rút tay về.

“Âm Thủy Tiên đến đây để cầu xin nàng ban thưởng có trường sinh sao?”

“Nàng ta vì gã người phạm kia mà cầu xin, ta không đồng ý, chẳng lẽ Thánh quân vì chuyện này mà tới hỏi tội ta?”

“Ta biết nàng sẽ cho nàng ta thôi.”

“Đương nhiên là ta sẽ cho, chỉ có điều ta muốn nhắc nhở nàng ta, không nên vì một kẻ thể thân mà hết lần này đến lần khác làm hỏng đại sự.”

“Tại sao nàng biết đó chỉ là một kẻ thể thân?”

Nghe Vong Nguyệt hỏi vậy, Trọng Tử kinh ngạc, thất thanh nói: “Ý của người là...Tuyết Lăng đã hồn xiêu phách lạc, chẳng lẽ còn có thể chuyển thể được sao?”

Vong Nguyệt nói: “Theo nàng thì tại sao Âm Thủy Tiên lại nhập ma và trung thành với ta như vậy?”

Trọng Tử không thể tin nổi, nói: “Người có năng lực như vậy sao?”

“Ta không có năng lực đó, nhưng lại có biện pháp.” Vong Nguyệt dừng lại, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Tuyết Lăng là người đầu tiên khiến Thiên Sơn phải tâm đắc và hãnh diện với tiên giới, năm đó, hắn đã tu thành Bất hoại thân^[1], được xem là một nửa Kim tiên, tuy nói là hắn đã hồn xiêu phách lạc nhưng vẫn còn một luồng tàn hồn lưu lại trên thế gian, Âm Thủy Tiên đã mang thi thể của Tuyết Lăng về cất giấu.

[1] Không gì có thể hủy hoại được linh hồn và thể xác.

“Không nhìn thấy thi thể của Tuyết Lăng, chẳng lẽ cả Thiên Sơn không ai phát hiện ra ư?” Trọng Tử nghi hoặc nói.

“Âm Thủy Tiên yêu sư phụ của nàng ta như thế nào, người người đều biết rõ, Lam lão chưởng giáo cảm thấy vô cùng mất mặt với tiên giới, thấy thi thể của Tuyết Lăng bị đánh cắp, liền cho rằng Âm Thủy Tiên còn muốn làm những việc vô sỉ hơn nữa khiến Thiên Sơn phải thêm muối mặt, vì vậy hắn ta đương nhiên không dám tiết lộ việc này ra ngoài.

Trọng Tử im lặng, không nói gì thêm.

Tuy Tuyết Lăng đã sống lại nhưng y không hề nhớ kiếp trước của mình, sao Âm Thủy Tiên có thể nhân cơ hội mà làm thế này với y cơ chứ? Một người luôn cao cao tại thượng trong Tiên môn, nếu để người khác biết được kiếp sau y sống như thế này, chắc hẳn y sẽ không thể nào chịu nổi.

“Thể xác của Tuyết Lăng vốn không thể hủy hoại, đáng tiếc là trong lúc phục hồi hồn phách cho y, cơ thể y đã bị tổn thương nên mới trở thành người phàm. Âm Thủy Tiên đã dùng tu vi của mình để luyện thành linh châu, kéo dài tuổi thọ cho y, khiến nguyên thần của nàng ta bị tổn hại trầm trọng, vậy nên nàng ta mới phải tới đây để cầu xin nàng ban thưởng cây cỏ trường sinh kia.”

Người thì vẫn là người đó, nhưng đáng tiếc là y đã quên Âm Thủy Tiên, nàng ta không tiếc hao tâm tổn lực để ngăn cản Tuyết Lăng chuyển thể chỉ

vì không muốn y lãng quên nàng ta lần nữa, đúng không?

Trọng Tử trầm mặc.

Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu đã nói thì nhất định sẽ làm, để cho nàng ta lập công rồi mới ban thưởng cũng không sai. Tháng sau ở Đông Hải, Bách Nhân Ma sẽ mở cửa hang ra ngoài, phiền nàng đích thân tới đó một chuyến, nếu nàng bằng lòng thì đương nhiên có thể mang theo Âm Thủy Tiên.”

Ngâm mình trong dòng nước ở Dao Trì, được mài giũa bởi phù sa của Thiên Hải, thêm vào đó lại được sức mạnh của kim tiên bảo hộ, hấp thụ mạnh mẽ linh khí nhật nguyệt của đất trời, cây trượng ngắn bé nhỏ cuối cùng cũng trút bỏ được lớp ma khí vây quanh kim hãm, lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Tuy vẫn còn yếu ớt đến đáng thương, nhìn bằng mắt thường thì thấy nó không khác gì lúc trước là bao, thế nhưng khi cầm cây trượng trên tay, có thể cảm nhận được một luồng sinh khí nhỏ nhoi bên trong nó, giống hệt một đứa trẻ vừa mới chào đời.

Mái tóc dài buông xõa, trán lấm tấm mồ hôi, Lạc Âm Phàm đứng bên dòng Tứ Hải, nhìn cây Tinh Xán nằm gọn trong tay, ánh mắt bất giác trở nên vô cùng dịu dàng.

Có vui mừng, cũng có đau khổ.

Linh hồn của cây trượng đã bị phá hủy, chàng hao tổn biết bao tâm sức nhưng chỉ có thể phục hồi nó đến mức độ này, hết như quan hệ giữa chàng và nàng, bất luận thế nào, cũng không thể quay trở về những ngày tháng xưa cũ được nữa.

Thế nhưng, dù sao vẫn có thể xoay chuyển được phần nào, vẫn còn có hy vọng nàng...sẽ thích?

Tinh Xán biến mất trong tay áo, trên mặt nước Tứ Hải tĩnh lặng bỗng hiện ra một hình ảnh, đó là một gã đệ tử đang ngự kiếm đứng trước Tử Trúc phong, cung kính hành lễ.

Lạc Âm Phàm không hề cảm thấy bất ngờ.

Đã đợi mấy ngày nay, cuối cùng cũng tới rồi, sư huynh từ trước đến nay vốn có tính cẩn thận nên chàng mới yên tâm truyền lại chức vị tiên minh thủ tọa cho huynh ấy, lần này chàng đột ngột quyết định rời khỏi đây, huynh ấy hoài nghi cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi bảo đệ tử kia lui về trước, Lạc Âm Phàm đi vào trong điện, bỏ Tinh Xán vào một hộp nhỏ rồi treo nó lơ lửng trên trần điện.

Màn đêm buông xuống, Ngu Độ ngồi một mình bên bàn khám những viên minh châu trên những chiếc giá đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng vô cùng ấm áp, trên bàn đặt một bầu rượu, hai chiếc chén dạ quang và một đĩa hoa quả tươi ngon.

Tình cảm huynh đệ sâu đậm đã mấy trăm năm, hai người vốn không khách sáo giống như những sư huynh, sư đệ khác, thấy Lạc Âm Phàm bước vào, Ngu Độ không đứng dậy, chỉ mỉm cười, giơ tay lên, ý bảo Lạc Âm Phàm ngồi xuống.

Lạc Âm Phàm nhìn bầu rượu, nói: “Sư huynh còn không hiểu rõ đệ sao?”

“Việc đệ đã quyết, sư huynh dầu không đồng ý thì cũng tự biết không thể ép đệ.” Ngu Độ cười rồi thẳng thắn nói. “Trước khi tu thành Kính tâm thuật, đệ không thể yên tâm ở lại tiên giới. Ngày mai ta phải đến Côn Luân một chuyến, tháng sau mới về, sợ rằng không thể tiễn đệ được, nhân lúc tối nay rảnh rỗi, ta mời đệ đến đây uống một chén.”

“Đã phiền tới sư huynh rồi.”

“Chuyện của tiên giới, đệ sắp xếp cẩn thận rồi hẵng đi!”

“Đệ hiểu.” Lạc Âm Phàm khẽ gạt đầu, dùng ý niệm di chuyển hai chén dạ quang tới trước mặt, bầu rượu cũng tự động bay đến rồi rót đầy rượu vào hai chiếc chén.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Tất cả những công việc đang làm, đệ đều viết trong thư cả rồi.” Lạc Âm Phàm thuận tay đưa một chiếc chén tới trước mặt Ngu Độ, thản nhiên nói: “Đệ và huynh là huynh đệ tốt của nhau bao năm nay, không cần khách sáo, có tấm lòng này là được rồi, uống nhiều cũng chẳng để làm gì, chỉ cần một chén là đủ.”

Ngu Độ mỉm cười, không hề trách cứ, nâng chiếc chén lên, uống cạn một hơi rồi nói: “Cùng tu hành dưới sự dạy dỗ của sư phụ, năm đó ta có đến mười mấy vị sư đệ, rốt cuộc hôm nay chỉ còn lại đệ và Hành Huyền. Đệ từ trước đến nay luôn khiến người khác yên tâm nên người làm sư huynh như ta không quan tâm nhiều đến sư đệ, chuyện của con bé... là do chúng ta can thiệp quá nhiều, giờ đệ có thể đưa con bé đi, nhưng đến khi nào giải trừ được sát khí cho con bé thì đệ nhất định phải quay về sư môn.”

Lạc Âm Phàm chỉ chăm chăm nhìn chiếc chén, không đáp lời.

Tình cảm thân thiết, sâu đậm giữa sư huynh và sư đệ không gì có thể chia cắt được mà lúc này chàng còn đem lòng nghi ngờ, có vẻ chàng đã quá tiểu nhân rồi, nhưng việc này thực sự không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào, chàng nhất định phải đưa nàng đi bằng được.

Lạc Âm Phàm rót thêm một chén rượu, nói: “Sư huynh có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi.”

Ngũ Độ gật đầu.

Lạc Âm Phạm không nói tiếp nữa, uống cạn chén rượu rồi đặt chén lên bàn, nhanh chóng bước ra khỏi Lục Hợp điện.

Theo lời Vong Nguyệt, khi Bách Nhân Ma mở cửa hang ra ngoài, nó sẽ đem ma khí của đất trời nhập thể, điều này rất có lợi cho việc tu hành của Ma tộc, đây là sự việc trọng đại mấy trăm năm mới có một lần. Những tình tiết khác có liên quan tới việc này thì Trọng Tử cũng không biết rõ lắm, nàng chỉ làm theo lệnh của Vong Nguyệt, đến ngày ấn định thì dẫn theo ba nghìn ma binh đi thẳng đến Đông Hải.

Đông Hải cách ma cung không xa, ngự phong đi thì chỉ mất nửa ngày đã đến nơi. Nhiệm vụ lần này hết sức quan trọng, xem chừng ma cung đã chuẩn bị cho sự kiện này từ rất lâu rồi, ngoài Thiên Chi Tà, Vong Nguyệt còn phái ma tăng Pháp Hoa Diệt và Âm Thủy Tiên đi trước dẫn đường.

Những chú chim hải âu cất tiếng kêu thê lương, bầu trời u ám, không khí vô cùng ẩm ướt, mang theo vị mặn mòi của nước biển khiến người ta cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Trọng Tử nhìn bầu trời, nói: “E rằng trời sắp mưa.”

Thiên Chi Tà nói: “Đây là dấu hiệu của việc động ma cung sắp được mở ra, ma khí nhập thể, rất có lợi cho Ma tộc của chúng ta, thêm vào đó những con ma thú mà trời đất đang thai nghén cũng sẽ hiện thể.”

Trọng Tử kinh ngạc hỏi lại: “Ma thú ư?”

Thiên Chi Tà giải thích qua cho nàng nghe: “Thiếu quân không cần phải lo lắng, chỉ cần sử dụng Mắt thần – thánh vật của Ma tộc chúng ta – là có thể thu phục được nó.”

Thảo nào lúc sắp đi, Vong Nguyệt lại đem mắt Ma thần giao cho nàng, hóa ra là cần có nó thì mới thu phục được ma thú, Trọng Tử hiểu rõ được mọi chuyện, nói: “Không biết Tiên môn có nhúng tay vào việc này không?”

“Đây là sự việc trọng đại của Ma tộc chúng ta, đương nhiên Ma tộc sẽ biết đầu tiên, nhưng lúc động ma đã được mở thì nhất định Tiên môn sẽ phát hiện ra, Thanh Hoa cung lại ở khá gần đây, Thiếu quân cần phải nhanh chóng giải quyết mọi việc trước khi Tiên môn đánh hơi được sự việc này, nếu không, đến lúc bọn chúng kéo tới, sự việc sẽ vô cùng khó kni.” Thiên Chi Tà ngẩng đầu nhìn sắc trời, xoay người hạ lệnh: “Động Bách Nhãn sắp được mở, mau bày binh bố trận!”

Ba nghìn ma binh canh giữ ở bên ngoài đã sắp xếp trận địa để nghênh đón địch, Pháp Hoa Diệt và Âm Thủy Tiên đứng ở phía trước, cùng Thiên Chi Tà và Trọng Tử tạo thành một thế trận hình tròn, bao vây mọi thứ ở bên trong.

Mây đen càng lúc càng mù mịt, gần như không còn nhìn rõ cảnh vật xung quanh, bỗng nhiên, trên mặt biển cuồng phong gào thét, sấm chớp vang dội, đình tai nhưc ớc.

Giữa Thiên Hải xuất hiện một ánh sáng ma quái màu xanh lam, ngoài khơi xa hình như bị đục thủng một lỗ lớn, ma khí cuộn cuộn tuôn trào rồi cứ thế bay thẳng lên trời.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một con quái vật trời lên từ dưới đáy biển.

Trọng Tử định thần nhìn lại, chỉ thấy con quái vật này cực kì xấu xí, trên người đầy vảy đen, lại còn có tới mấy chục cái xúc tu, cái dài cái ngắn, khóe miệng đong dãi dớt, kỳ lạ nhất là thân dưới của nó có rất nhiều vảy, trên mỗi chiếc vảy lại có một con mắt to nhỏ khác nhau.

Nó đập những cái xúc tu xuống mặt biển khiến sóng biển dâng lên cuộn cuộn, cả Đông Hải dường như cũng rung chuyển theo.

“Bách Nhãn Ma đã hiện thân.” Thiên Chi Tà hét lên. “Thiếu quân mau lấy mắt Ma thần ra.”

Trọng Tử bấy giờ mới hoàn hồn, thấy đám ma binh xung quanh đã ngã lăn ra đất, mới biết bản lĩnh của con ma thú gớm ghiếc này không hề nhỏ, sở dĩ nàng không hề sợ hãi là do có một luồng ma lực lớn mạnh chống đỡ. Trọng Tử nghĩ nếu để một con ma thú như thế này xông ra thì tất sẽ gây hại cho nhân gian, thu phục được nó cũng là chuyện tốt, vì vậy nàng không chần chừ thêm nữa, lấy từ trong tay áo ra chiếc nhẫn thạch anh tím của Vong Nguyệt, giơ lên thật cao.

Ma lực truyền vào chiếc nhẫn, viên thạch anh tím càng thêm lấp lánh rồi bỗng lóe ra mấy luồng ánh sáng lạnh lẽo, âm u.

Tên Bách Nhãn Ma nhìn thấy ánh sáng màu tím đỏ thì luống cuống, sau đó dần trấn tĩnh lại rồi cuối cùng bất đắc dĩ phải bò đến trước mặt Trọng Tử, nằm bất động trên mặt biển.

Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, thu hồi lại chiếc nhẫn, đang định nói gì đó thì chợt cảm thấy cuối chân trời thoáng xuất hiện một ánh mắt vô cùng nghiêm nghị. Trong nháy mắt, ánh mắt đó đã di chuyển tới trước mặt nàng.

Cảm giác vô cùng quen thuộc nhưng sâu thẳm bên trong lại có chút gì đó rất xa lạ.

“Thiếu quân!” Là giọng của Thiên Chi Tà.

Một dịch thể tanh hôi bắn tung tóe lên mặt, ngăn cản tầm nhìn, Trọng Tử vội vàng niệm chú loại bỏ thứ dơ bẩn trên người rồi nhìn kỹ lại, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, như hít phải một luồng khí lạnh. Bách Nhãn Ma vốn là tiên thiên ma thú, lớp vảy của nó rất dày, đao kiếm

không thể đâm thủng, nếu không có mắt Ma thần trong tay, nhất định sẽ rất khó thu phục, ai ngờ lúc này Bách Nhân Ma đã bị một đường kiếm chém đứt lia thành hai khúc, phơi thây ngoài biển cả.

Là chàng!

Hoàn toàn không để ý tới tiếng quát lớn của Thiên Chi Tà, Trọng Tử nhìn người ấy đến đờ đẫn cả người.

Ánh mắt ấy rớt cuộc cũng hướng về phía nàng, không hề có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào.

Toàn thân như bao phủ một màu trắng tựa sương tuyết, chàng cầm kiếm đứng giữa biển khơi, hai hàng lông mày nhíu chặt, như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng chán ghét: “Tử Ma?”

Giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, đủ để phá hủy sức lực và niềm hy vọng cuối cùng trong nàng.

Chàng gọi nàng là gì? Trọng Tử không thể tin nổi, tròn mắt nhìn chàng.

Tử Ma, cái tên này từ lâu đã không còn xa lạ với tiên giới, nhân gian, ma giới, hầu hết tất cả mọi người đều gọi nàng như vậy, nhưng nàng thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày cái tên này lại được thốt ra từ miệng chàng.

Một sự xa cách vô cùng đáng sợ khiến nàng không thể tin nổi, người trước mặt này chính là vị sư phụ đã từng yêu thương, quan tâm, chăm sóc và bảo vệ nàng hết mực ư? Là do nàng vô si, dùng ma đan của Mộng Cơ để gài bẫy chàng, là nàng sai rồi, tự bản thân nàng cũng biết sau sự việc đó, chàng sẽ chán ghét nàng tới mức độ nào.

Chán ghét cũng được, tức giận cũng được, nàng đáng bị như vậy, thế nhưng sao chàng có thể đối xử với nàng như thế này? Chàng gọi nàng bằng

cái tên xa lạ đó, saonàng chịu đựng nỗi đây?

Trọng Tử vội vã xoay người muốn chạy trốn, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy một luồng khí lạnh ngắt từ phía sau lao tới, xâm nhập vào tận xương cốt, may mà nàng kịp thời tránh né nhưng bả vai vẫn bị kiếm khí cắt xẹt qua, máu tươi trong nháy mắt phun trào.

Đây đích thị là một nhát kiếm không lưu tình chút nào.

Không hề cảm thấy đau đớn, Trọng Tử chỉ kinh ngạc quay người lại, bỗng nhìn thấy một ánh mắt vô cùng lạnh lùng, không vương chút xót thương hay đau khổ.

“Hắn đã không nhận ra người nữa rồi.” Thiên Chi Tà đưa Trọng Tử rút lui, trầm giọng nói: “Hắn đã quên rồi!”

Quên ư? Trọng Tử như vừa tỉnh khỏi một giấc mộng dài.

Nhìn khắp bốn phía, nàng chợt cảm thấy cõi lòng tràn ngập nỗi bi thương, không tìm được tiếng cười đầy đau khổ, sát khí chợt dâng lên, tạo thành một sức mạnh rất lớn khiến Thiên Chi Tà đang ở bên cạnh không kịp đề phòng đã bị dội bắn ra ngoài, cánh xa tới mấy trượng.

Đã từng khờ dại cho rằng, chỉ cần nàng không làm điều ác, không đả thương người khác thì giữa nàng và chàng sẽ chẳng bao giờ xảy ra mâu thuẫn nào nữa, nàng vẫn có thể đứng ở phía chân trời xa xăm mà nhìn ngắm chàng, lặng lẽ dấu kín mối tình sư đồ này vào một nơi sâu thẳm trong cõi lòng, thế nhưng, sự thật trước mắt đã đập tan vọng tưởng của nàng.

Hóa ra tình yêu của nàng khiến chàng khó mà tiếp nhận được nỗi, nhưng chẳng lẽ đã đến mức chàng phải dùng phương thức này để đối mặt với nàng rồi sao? Hay bởi vì đó là số phận đã được định trước của nàng, chàng vẫn như cũ, vẫn lựa chọn trách nhiệm mà vứt bỏ nàng, vì sợ hãi và áy náy mà quyết định quên nàng?

Hai kiếp sư đồ, sớm tối bên nhau cuối cùng chàng cũng quên sạch, quên một cách dễ dàng. Chàng nhẫn tâm chặt đứt sự ràng buộc cuối cùng. Vì sao cho tới tận bây giờ chàng cũng không chịu suy nghĩ cho nàng dù chỉ một chút? Chàng đã giải thoát cho chính mình, bỏ nàng lại một mình, nàng biết gánh chịu thế nào đây?

Rốt cuộc cũng chỉ là muốn nàng chết, nàng sống trên đời nhất định là một sai lầm lớn!

Được lắm, vậy thì nàng sẽ chiều theo ý chàng!

Trục Ba lạnh lùng bay đến như một con sóng bạc, mang theo luồng khí lạnh mà đậm tới, tiên án chụp xuống không hề lưu tình, Trọng Tử đứng yên như tượng gỗ, đáy mắt trống rỗng, vô hồn.

Kiểm chưa đến nhưng người đã mất đi chút linh hồn còn sót lại.

“Thiếu quân!”

“Âm Thủy Tiên!”

Thanh âm rất xa, nhưng lại rất gần, Pháp Hoa Diệt và Thiên Chi Tà cùng lúc lao đến đứng chắn trước mặt nàng, hợp sức ngăn cản nhất kiếm tiếp theo.

Một bóng đen rơi xuống biển, tựa như áng mây đen, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng biển lớn.

“Âm Hộ pháp?” Trọng Tử lâm bẫm, run rẩy trong giây lát, cuối cùng lao xuống biển, ôm lấy nàng ta, luôn miệng gọi: “Âm Hộ pháp! Âm tiên bối!”

Trên tay, trên người nàng ta không chỗ nào là không có vết thương, không ngờ uy lực của một kiếm lại có thể mạnh mẽ đến mức này.

Trọng Tử lập tức niệm chú giúp Âm Thủy Tiên cầm máu.

Mặt Âm Thủy Tiên trắng nhợt, nàng ta đẩy tay Trọng Tử ra, nói: “Ta làm thế không phải là để cứu ngươi.”

“Ta biết, thứ ngươi muốn là cây cỏ trường sinh kia.” Trọng Tử nắm chặt cánh tay Âm Thủy Tiên, truyền ma lực vào cơ thể nàng ta, nói năng lộn xộn: “Ta đưa nó cho ngươi là được chứ gì! Thiên Chi Tà đang giữ nó, khi nào trở về, ta nhất định sẽ đưa nó cho ngươi, ngươi đừng vội...”

Trọng Tử cho rằng nàng ta vì cây cỏ trường sinh ấy sao? Âm Thủy Tiên hơi lộ vẻ tự giễu, mặt mày lắc đầu: “Không cần, nếu quên rồi thì cứ để chàng quên đi, ta đã gượng ép chàng ở bên cạnh ta bao nhiêu năm nay, cũng nên để chàng luân hồi chuyển kiếp.”

Không vì cỏ trường sinh, cũng không vì cứu Trọng Tử, chỉ là nàng ta đã quá mệt mỏi, quá cực khổ, muốn có một kết cục khác, bởi vậy chuyện này nên kết thúc từ lâu rồi mới phải.

Thấy thế, Lạc Âm Phàm cũng bất ngờ, dù sao Âm Thủy Tiên cũng là cô nhân, chàng bèn thu kiếm lại, nói: “Âm Thủy Tiên, Tuyệt Lăng khổ tâm dạy dỗ ngươi bao nhiêu năm, không ngờ ngươi vì tâm ma quá lớn mà sa ngã đến mức này, nhất niệm tạo sai lầm, chuyện đến nước này, ngươi còn chưa hối cải sao?”

“Sai lầm ư? Ta chưa bao giờ cảm thấy yêu chàng là một sai lầm, ta cũng không sợ bị người khác chê cười!” Âm Thủy Tiên run rẩy, cắn răng, cố gắng ngồi thẳng dậy, dùng hết sức lực mà hét lên: “Ta muốn phụng dưỡng chàng, các ngươi không cho, ta rời xa chàng một chút thì các ngươi lại chê cười ta, chàng vẫn làm tròn trách nhiệm với Tiên môn, vẫn bảo vệ Thiên

Sơn của chàng. Thế nhưng chàng đã vì Tiên môn mà chết, ta chỉ muốn đến nhìn chàng lần cuối mà các người cũng không cho phép!”

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát rồi nói: “Chấp niệm của người quá nặng, huynh ấy cũng không muốn gặp người.”

“Chàng nhất định sẽ gặp ta!” Sắc mặt Âm Thủy Tiên bỗng bừng sáng, sáng rực lên, che khuất vẻ tái nhợt, như đóa hoa mai nở rộ trong băng tuyết, xinh đẹp tuyệt trần. “Bị trục xuất khỏi sư môn thì sao chứ? Chàng đã từng đến thăm ta, từng cứu ta! Ta biết! Lúc chàng sắp chết, nhất định chàng rất muốn gặp ta!”

Lạc Âm Phàm thở dài, không nói thêm nữa.

Âm Thủy Tiên cup mắt, lẩm bẩm: “Ta biết chàng làm thế chỉ vì nể tình cảm sư đồ bao nhiêu năm, ta cũng muốn nhìn chàng lần cuối, các người lại không hiểu, căn bản là các người không thể hiểu được ...”

Khuôn mặt Trọng Tử đầm đìa nước mắt, nàng nắm chặt cánh tay yếu ớt của Âm Thủy Tiên.

Âm Thủy Tiên quay sang nhìn Trọng Tử, trong đôi mắt đẹp như tranh vẽ rớt cuộc cũng ngấn lên ánh lệ, để lộ vẻ yếu ớt chưa từng thấy. Trước nay nàng ta vẫn gắng gượng che giấu vẻ yếu đuối ấy vào tận đáy lòng.

Cùng mang nặng trong lòng thứ tình cảm trái với luân thường đạo lý, cùng có một số phận thảm thương, cho nên họ dễ dàng thấu hiểu nhau.

Trên khuôn mặt Âm Thủy Tiên, vết tích của bông hoa thủy tiên kiêu diễm dần phai đi.

Lời thề với Ma thần đã ứng nghiệm, rớt cuộc nàng cũng có thể quay trở lại làm Thủy Tiên của chàng.

“Ngày mười lăm hàng tháng chàng đều ở Tây Đình sơn chờ ta, người... hãy giúp ta tới gặp chàng, nói rằng... nói rằng ta đã vĩnh viễn đi xa rồi.” Rồi Âm Thủy Tiên chậm rãi buông tay, gắng sức lấy từ trong người ra một cái tua kiếm ba màu, khẽ buông tiếng thở dài rồi nói: “Người thấy rồi đây, vì cứu chàng mà ta đã nhập ma, cuộc đời này của ta chưa từng hối hận, thế nhưng... người... vẫn nên quên đi thì hơn.”

Tua kiếm hóa thành bột phấn, theo gió bay đi, tựa như nàng thiếu nữ khô cứng đan cho mình một giấc mộng đẹp, lúc tỉnh mộng thì mọi thứ đã kết thúc, không còn chút dấu vết, tất thảy đều trống rỗng, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Nàng thà rằng năm đó bị trục xuất khỏi sư môn, để chàng vĩnh viễn không gặp lại nàng, không còn nhớ nàng, không còn lo lắng cho nàng. Hôm nay, giờ phút này gặp lại chàng, nhìn thấy chàng, nàng biết phải làm thế nào đây? Chàng đã sớm quên hết tất cả những gì thuộc về nàng mất rồi.

“Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng, cuối cùng ta sẽ quên được chàng, không ai có thể dùng chàng để uy hiếp ta nữa...” Âm Thủy Tiên mệt mỏi buông cánh tay, ngửa người về phía sau, giọng nói yếu dần: “Quên là tốt rồi, không bao giờ... còn nhớ tới nữa, thật tốt quá, không cần phải nhớ nữa...”

Không hối hận, thế nhưng nàng ta lại không muốn tiếp tục sống như vậy nữa.

Để cứu người mình yêu, nàng ta đã cam tâm tình nguyện nhập ma, hứng chịu mọi lời chế giễu và thóa mạ của thiên hạ; để bảo vệ y, không biết đã bao lần nàng ta ép mình phải mạnh mẽ, vật lộn giữa một nơi đầy rẫy nguy hiểm như ma cung mà sinh tồn, từng bước từng bước chìm dần xuống, đôi tay nhuộm đầy máu tanh, khắp người là tội nghiệt, nàng ta đã sớm không còn là Thủy Tiên của y nữa. Không một ai thấu hiểu, ở trước mặt y, nàng ta đã phải ra sức che giấu hết thảy những thứ đáng ghê tởm này, biết bao sợ

hãi, biết bao tuyệt vọng, y đều đã quên, điều đó đã phá tan chút kiên cường cuối cùng của nàng ta.

Vì vậy, Âm Thủy Tiên đã lựa chọn sự kết thúc.

Ma lực truyền sang người Âm Thủy Tiên chỉ như hòn đá chìm xuống đáy biển, không có chút tác dụng nào, cũng không hề cảm nhận được chút sinh khí từ nàng ta.

“Âm Thủy Tiên!” Trọng Tử bỗng tức giận nói. “Ngươi nghe đây, nếu hôm nay ngươi chết ở đây, ta nhất định sẽ quay về giết chết y! Khiến cho y hồn xiêu phách lạc, khiến y phải chôn cùng ngươi.”

“Đừng...Đừng động vào chàng!” Âm Thủy Tiên đột nhiên mở mắt, nắm chặt tay Trọng Tử, nói: “Đừng nói cho chàng biết!”

Nàng ta vẫn còn quan tâm tới y sao? Một tình yêu say đắm đến khắc cốt ghi tâm, làm sao có thể quên được, làm sao có thể nhẫn tâm quên hết được chứ?

Một cánh buồm mây treo trên cao, con đường phía trước trở nên mờ mịt, một con thuyền lớn màu trắng lướt giữa biển mây, chiếc áo trắng như tuyết, thắt lưng bằng vải lụa trắng bay phất phơ trong gió, một đứa bé gái mười hai tuổi ngồi trước mũi thuyền, say sưa ngắm nhìn tiên cảnh.

Vị thần tiên áo trắng cúi người kéo con bé, giọng nói và ánh mắt đều hết mực dịu dàng: “Thủy Tiên, phía trước là Thiên Sơn, chuẩn bị xuống thuyền thôi.”

Đứa bé gái không chịu đứng dậy, mắt vẫn dán chặt về phía trước, nói: “Nếu như chiếc thuyền này cứ đi mãi không ngừng thì tốt biết bao.”

“Thủy Tiên muốn đi đâu?”

“Đệ tử muốn đi thật xa, thật xa, tới cùng trời cuối đất.”

“Thế thì xa quá.” Vị thần tiên nhân áo trắng khẽ mỉm cười.

“Su phụ không muốn đi sao?”

“Su phụ không thể đi được.”

Đứa bé gái thất vọng “a” lên một tiếng, sau đó ngẩng mặt, cười: “Su phụ không đi thì Thủy Tiên cũng sẽ không đi.”

Trên Thiên Sơn, bốn bề tuyết trắng, trong một góc tĩnh lặng, một cây hoa mai đang nở rộ, những cánh mai hồng chúm chím nở dưới màn tuyết trắng, một thiếu nữ cô độc quỳ gối bên tảng đá ven đường, ngây ngốc khắc chữ lên đó.

Trên bả vai và trên tóc bám đầy những bông tuyết trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn so với hoa mai còn thanh tú và xinh đẹp hơn gấp bội phần.

“Thủy Tiên!” Xa xa có người gọi nàng.

Thiếu nữ hốt hoảng đứng lên, vội vàng dùng tuyết che đi điều bí mật được khắc trên phiến đá rồi ngượng ngùng rời đi.

Chương 49: Lãnh Mạc Lý

Chuyến đi đến Đông Hải tuy chỉ giáp mặt với một mình Lạc Âm Phàm nhưng kết quả lại không lạc quan chút nào. Trận đánh này đã làm hao tổn

mấy trăm ma binh, nhờ Thiên Chi Tà và Pháp Hoa Diệt hợp lực bảo vệ, Trọng Tử mới có thể rút lui an toàn. Nàng ngự phong với tốc độ nhanh nhất quay trở về Ma cung, không hề ngoảnh đầu nhìn lại một khắc nào, sắc mặt trắng bệch, xông thẳng vào tấm điện của Vong Nguyệt, quỳ trước chân hắn.

“Cứu nàng ta đi, ta biết ngươi có thể cứu được nàng ta!”

Mộng Cơ biết điều, nhanh chóng lui ra ngoài.

Vong Nguyệt sớm đã biết tin về trận đánh ở Đông Hải, hắn nói: “Cái chết của Âm Thủy Tiên là sai lầm của nàng.”

“Là lỗi của ta, ta sai rồi, cầu xin ngươi cứu nàng ta!”

Máu trên bả vai vẫn không ngừng tuôn, Trọng Tử cũng không quan tâm, chỉ tha thiết kéo vạt áo choàng của Vong Nguyệt, ngẩng mặt cầu xin: “Tàn hồn của nàng ta vẫn còn ở đây, ta cầu xin ngươi!”

“Hoàng hậu đã mở lời, ta dám không nghe theo?” Vong Nguyệt đứng lên, vẻ mặt có chút khó xử. “Nhưng trong thiên hạ, vạn vật đều có quy tắc riêng, không có cái gì là không có điều kiện cả.”

“Điều kiện gì ta cũng chấp nhận.”

“Ta muốn lấy một nửa ma lực của nàng.”

Trọng Tử không chút đắn đo, nói: “Được!”

Cảm giác ma lực bị cuốn đi, tựa như da thịt bị lóc từng mảng, linh hồn như bị một sức mạnh vô hình hút cạn, khó có thể chịu đựng nổi, thế nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện còn đáng sợ và tuyệt vọng hơn thế này, Trọng Tử chợt phát hiện, nỗi đau thể xác là cảm giác dễ chịu hơn cả.

Năm đó, để cứu Tuyết Lăng, Âm Thủy Tiên đã phải trả giá bằng cách nào?

Vong Nguyệt nói không sai, sau khi phế trừ một nửa ma lực của nàng, hấn liền đi tới Ma Thần điện để phục hồi hồn phách cho Âm Thủy Tiên.

Bị trọng thương nên cả người đau nhức vô cùng, cuối cùng Trọng Tử không chịu được nữa, ngã lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Trọng Tử tỉnh lại, màn đêm đã buông, nàng thấy mình đã ở tâm điện, đang nằm trong vòng tay quen thuộc.

Cảm giác đau đớn tan biến, chỉ còn lại sự sáng khoái.

Thiên Chi Tà thành nhiên nói: “Thiếu quân đã ngủ ba ngày rồi.”

“Là ngươi!” Trọng Tử bật dậy, hung hăng giáng cho hấn một cái bạt tai: “Tất cả là lỗi của ngươi! Không có ngươi, ta sẽ không có ngày hôm nay. Âm tiên bồi cũng sẽ không chết! Ngươi muốn lục giới nhập ma thì liên quan gì đến ta kia chứ? Là ngươi bày mưu tính kế hãm hại ta, bức ép ta!”

Thiên Chi Tà tóm được cánh tay nàng, giọng nói vẫn vô cùng thản nhiên: “Lạc Âm Phạm đã quên tất cả, đó là sự lựa chọn của hấn, từ lâu ta đã cảnh cáo Thiếu quân rồi.”

“Cút!”

“Hấn lãng quên vì muốn trốn tránh ngươi, điều đó không có nghĩa hấn không muốn trốn tránh bản thân hấn. Thiếu quân là người duy nhất có khả năng tu thành Thiên ma, hấn nhất định muốn ngươi phải chết.”

“Ta không tin! Chàng muốn cứu ta chứ không muốn giết ta.”

“Hắn không muốn giết người nhưng lại phải giết, vì thế chỉ cần quên đi tất cả, hắn sẽ dễ dàng xuống tay hơn.”

“Người nói láo!”

“Nếu hôm nay nhát kiếm đó của hắn có thể giết chết Thiếu quân, ta tin rằng hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy áy náy.”

Trọng Tử không quan tâm tới những điều xằng bậy đó nữa, xoay người đi thẳng tới Ma Thiên điện.

Ma Thiên điện vẫn y nguyên như trước, không hề có tượng đúc hay tấm bài vị nào, vô cùng trang nghiêm mà u ám đến đáng sợ. Trong điện trống trơn, không một bóng người, Trọng Tử chợt hoảng sợ, vội vàng rời khỏi đó, chạy tới tấm điện của Vong Nguyệt, nhưng vẫn không tìm thấy hắn.

Chẳng lẽ hắn đã tới chỗ của Mộng Cơ? Trọng Tử đang do dự xem có nên đến chỗ của Mộng Cơ không thì một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên từ phía sau: “Hoàng hậu đợi ta ở nơi này, chẳng lẽ là muốn hầu hạ ta ngủ sao?”

“Hồn phách của Âm Thủy Tiên đâu rồi?”

[©STENT](#)

“Vừa được phục hồi, ta đã đưa hồn phách của nàng ta đến Quỷ môn quan để chuyển kiếp rồi.”

Trọng Tử nhìn hắn vẻ nghi hoặc, không nói một lời.

Vong Nguyệt nói: “Ta xin thề với Ma thần.”

Trọng Tử cúi đầu, nói: “Cảm ơn người!”

“Không cần cảm ơn ta, dù sao thì nàng cũng đã phải trả giá bằng một nửa ma lực của mình rồi.” Trong nháy mắt, Vong Nguyệt đã đứng ngay bên cạnh Trọng Tử, cầm tay nàng đưa lên môi rồi nói: “Đêm nay hoàng hậu có muốn ở lại đây không?”

Bàn tay kia trắng nhợt, lạnh lẽo vô cùng nhưng người Trọng Tử lại nóng bừng, nàng nhanh chóng vùng thoát khỏi cánh tay hắn, gương mặt nói: “Ta còn...có việc, Thánh quân gọi Mộng Cơ đến hầu hạ đi!” Nói xong, nàng bỏ chạy.

Vong Nguyệt chỉ nhếch khóe miệng, không ngăn nàng lại.

Trở về tâm điện của mình, không thấy Thiên Chi Tà đâu, Trọng Tử đoán chắc y đã ra ngoài hành sự rồi. Trong điện vắng lặng, không một tiếng động, nàng mệt mỏi ngồi xuống giường, suy nghĩ mông lung.

Biết là không thể nhưng vẫn cố tình yêu.

Cuối cùng, bất chấp tất cả để yêu chàng thì chàng lại lựa chọn cách lãng quên tất cả.

Cứ mãi dây dưa như vậy, tựa như một chén rượu mạnh uống hoài không cạn, rõ ràng là rất cay, rất đắng nhưng chỉ vì còn quyến luyến, muốn chìm đắm mãi trong mộng đẹp mà không nở buông xuôi. Hôm nay, Âm Thủy Tiên đã lựa chọn cái chết để kết thúc tất cả, đó là sự giải thoát hay là nổi bi ai?

Trọng Tử bắt giác sờ lên ngực nhưng không hề cảm thấy đau lòng.

Bên cạnh, Ma kiếm bỗng nóng rực, nỗi buồn đã cất giấu tận nơi đáy lòng lúc này chợt trở dậy rồi từng chút, từng chút bị thiêu đốt.

Không, nàng không tin!

Tình yêu của nàng, chàng có thể coi nhẹ, không thêm quan tâm, chàng ghét bỏ, nàng có thể trốn tránh, chưa lúc nào nàng nghĩ mình sẽ quần quýt lầy chàng không buông, huống chi từ trước đến nay chàng chưa từng trốn tránh bất cứ chuyện gì, chẳng lẽ đúng như những gì Thiên Chi Tà nói, chàng nhất định muốn nàng phải chết ư? Lãng quên tất cả, có thể sẽ không cảm thấy áy náy, nhưng chàng có thể yên tâm được sao?

Vì sự an nguy của lục giới, lý do thật quá lớn lao! Chàng đã vứt bỏ nàng, không tiếc xóa bỏ mọi ký ức để lãng quên tất cả, nàng còn lý do gì để lưu luyến nữa? Nàng đã có thân phận mới, sứ mệnh mới, từ nay về sau không cần phải kiêng nể bất cứ kẻ nào! Sứ mệnh của chàng là bảo vệ lục giới thì nàng càng muốn lục giới nhập ma!

Rõ ràng rất yêu, nhưng cũng rất hận.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trọng Tử chợt nảy sinh ma ý, sát khí bỗng chốc dày đặc, bao phủ bầu không khí, trong phạm vi một trăm trượng bên ngoài điện, mọi vật đều biến thành bình nguyên băng giá.

Trên nền băng lạnh lẽo, hai bóng người áo đen đứng sừng sững vai nhau.

“Rốt cuộc ngài là ai?”

“Ta đương nhiên là ta.”

Hàng mi cong dài của Thiên Chi Tà khẽ động, y nói: “Cho dù là Thánh quân Nghịch Luân còn sống, cũng không có năng lực phục hồi hồn phách.”

Vong Nguyệt trầm giọng cười. “Một khi muốn đạt được mục đích thì ma sẽ không từ một thủ đoạn nào.”

“Với năng lực của ngài thì hoàn toàn không cần động tới Thiếu quân.”

“Người sai rồi, người có hoài bão của người, ta có sứ mệnh của ta, ta phải dựa vào nàng để hoàn thành sứ mệnh ấy.”

Thiên Chi Tà thân nhiên nói: “Nếu quả thực như vậy thì sao ngài còn phế bỏ một nửa ma lực của Thiếu quân?”

“Như vậy mới khiến nàng ấy mạnh mẽ hơn.” Vong Nguyệt xoay người, trong chớp mắt đã đứng cách đó ba trượng, một khắc sau lại cách thêm ba trượng nữa, cho đến lúc hẳn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại giọng nói văng vẳng nhưng vô cùng rõ ràng: “Người đang lo lắng cho hoài bão của người hay là đang lo lắng cho nàng?”

Thiên Chi Tà nhìn vùng bình nguyên băng giá rộng lớn trước mặt, không nói thêm câu nào nữa.

Sát khí cuộn cuộn dâng trào, ma lực trong cơ thể rục rịch lưu chuyển như muốn phá vỡ chướng ngại cuối cùng trong tâm khảm, bên cạnh, Ma kiếm không ngừng phát ra những tiếng cười man rợ đến chói tai, tựa như đang kích động sát khí trong người Trọng Tử bùng phát.

Tiên thì sao, ma thì sao, tất cả đều tồn tại một cách tự nhiên trên cõi đời này.

Sát khí trời sinh, chạy không thoát kết cục mà số phận đã định, lưu luyến để làm chi, hà tất phải đau khổ kiên trì giữ vững tình yêu đó?

Mi mắt nặng trĩu, cơ thể bất giác rời khỏi giường, bay lơ lửng giữa không trung, mái tóc dài bồng bềnh dựng lên, cả người nàng bị luồng ánh sáng màu xanh tím ma quái bao phủ, thể lương mà quý dị.

“Người thật sự muốn máu chảy thành sông, lục giới bị hủy diệt ư?”

Không, cho tới tận bây giờ, nàng chưa từng có suy nghĩ này, chỉ là bọn họ không chịu buông ta cho nàng mà thôi! Là bọn họ đã ép nàng!

“Tiểu Trùng Nhi, ngươi sẽ không bao giờ thích cuộc sống như thế đâu, hãy nghe lời đại thúc, nhất định không được nhập ma.” Đại thúc? Đại thúc không tiếc tính mệnh để cứu nàng, ngăn cản nàng nhập ma, cứu vãn vận mệnh của nàng, nàng nợ đại thúc nhiều lắm. Chẳng lẽ nàng thật sự muốn bước vào vết xe đổ của người, làm trái với tâm nguyện của chính mình, trở thành Vạn kiếp Bất Phục thứ hai ư?

Tâm ma tan biến, Trọng Tử trở lại giường, ngo ngẩn ngồi suy ngẫm.

“Để Thiên ma hiện thế, sát khí của Thiếu quân vẫn chưa đủ đâu.” Không đợi nàng lên tiếng, Thiên Chi Tà đã chủ động bước tới, vòng tay đem nàng vào lòng, nói: “Ngủ đi”

Trọng Tử cuộn trong lòng y, lâu sau mới nói: “Hắn đã từng thề với ma thần rằng hồn phách của Âm Thủy Tiên đã được phục hồi, hắn đã đưa nàng ta trở về Quỷ môn quan để chuyển kiếp.”

Thiên Chi Tà nói “Nếu hắn đã nói như vậy thì hắn không lừa Thiếu quân đâu.”

Đến Thiên Chi Tà cũng nói như thế, Trọng Tử cảm thấy yên lòng. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói: “Chẳng biết tại sao dạo này ta thường đa nghi, tất cả những lời hắn nói ta thật sự không an tâm chút nào.”

Thiên Chi Tà nói: “Thiếu quân cũng không nên tin tưởng hắn một cách tuyệt đối.”

“Ngươi cảm thấy như vậy là sao?”

“Tất cả những gì Thiên Chi Tà làm đều là vì Thiếu quân, nếu Thiếu quân có thể phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới, ma tộc sẽ trị vì thiên hạ, chắc chắn lúc đó Thiếu quân sẽ trở thành đệ nhất hoàng hậu trong lịch sử của Ma tộc.”

“Nếu ta có thể trở thành một hoàng hậu như vậy thì ngươi cũng sẽ là đệ nhất công thần rồi.”

“Thiên Chi Tà nổi danh hay vô danh, đối với ta chẳng có gì quan trọng.”

“Ta cũng thế, những thứ này đối với ta chẳng có ý nghĩa gì, nếu bây giờ ta ép ngươi từ bỏ mọi hoài bão, cho ngươi đi tu tiên, ngươi có cảm kích ta không?” Trọng Tử nhìn y rồi thân nhiên nói: “Ta hận ngươi!”

Thiên Chi Tà nói: “Rồi Thiếu quân sẽ hiểu thôi.”

Nàng có hận y thật hay không, y không bao giờ để ý tới, Trọng Tử tự giễu cột chính mình, nhượng mảy, cánh tay chậm rãi đặt lên vạt áo trước ngực y.

Thiên Chi Tà lập tức tóm chặt cánh tay nàng, nói: “Thiếu quân!”

“Ngươi cũng bị thương.” Trọng Tử khẽ cười, tay kia truyền ma lực cho y, nói: “Lúc đó, Lạc Âm Phạm dồn toàn bộ sức lực để ra đòn giết ta, Pháp Hoa Diệt cuối cùng cũng tiếc rẻ cái mạng thôi tha của hắn, bỏ ngươi lại mà tìm cơ hội trốn thoát. Hắn đâu có dốc hết sức để cùng ngươi bảo vệ ta, có đến bảy phần tiên lực là do ngươi chống đỡ. Ngươi cũng đã ở đây ba ngày để giúp ta trị thương rồi, ngươi có thể giấu giếm họ nhưng không thể qua nổi mắt ta đâu.”

Thiên Chi Tà ngược nhìn ra phía cửa điện, không nói thêm gì nữa.

“Người có thể coi là ta đang lôi kéo, dụ dỗ người.” Trọng Tử nghiêm túc nói. “Ta không quan tâm đến người, ta chỉ quan tâm tới một con chó trung thành, tạm thời lúc này nó vẫn còn có thể bảo vệ ta.”

Ngày mười lăm âm lịch, đến tận lúc bóng tối bao phủ Tây Đinh sơn, trăng tròn treo cao, chàng thanh niên trẻ tuổi vẫn chấp tay đứng bên vách đá.

Vạt áo bay phất phơ trong gió, chàng thanh niên vẫn lẳng lẳng đứng nguyên một chỗ, tư thế không hề thay đổi, không biết y đang suy nghĩ những gì. Về mặt y rõ ràng không hề có nét già nua nhưng khi nhìn tổng thể thì lại cảm thấy khí chất chín chắn, cẩn thận của y không hề tương xứng với tuổi tác, trong hai con ngươi đen láy là sự hờ hững đến lạnh nhạt, tựa như y đã từng trải qua tất cả thể thái nhân tình của cõi nhân gian.

Nghe thấy tiếng động, y lập tức nghiêng người, đuôi mày hiển hiện vẻ dị dàng.

Trọng Tử mỉm cười, nói: “Là Tuyết Lăng công tử phải không?”

Tuyết Lăng cảm thấy bất ngờ, nói: “Cô...”

Trọng Tử nói: “Âm Thủy Tiên nhờ ta tới đây gặp công tử.”

Vẻ dị dàng dần tan biến, Tuyết Lăng trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra với nàng ấy sao?”

Trọng Tử gật đầu, nói: “Sau này công tử không cần phải tới đây nữa.”

Không kích động, không đau buồn, thậm chí cũng không hỏi nguyên nhân, Tuyết Lăng chỉ quay mặt đi, nhìn những làn sương mù đang phiêu đảng bên ngoài sườn núi.

Cuối cùng Trọng Tử vẫn làm trái với ý nguyện của Âm Thủy Tiên, nói cho y biết toàn bộ chân tướng sự việc. Nàng không hề cảm thấy mình tàn nhẫn mà rất vui vẻ, còn y, y có đau buồn không? Người vô tình chắc sẽ không cảm thấy đau lòng đâu nhỉ? Vì y cũng đã lãng quên tất cả rồi.

Âm Thủy Tiên, nếu như người nhìn thấy y bây giờ, người có cảm thấy tất cả những gì mình đã làm đều không đáng không?

Trọng Tử không tìm được, nói: “Công tử không hỏi ta ai đã giết nàng ấy ư?”

“Nàng ấy không phải là đệ tử Tiên môn, các người là yêu ma.” Tuyết Lăng bỗng lên tiếng. “Có phải Thủy Tiên đã làm rất nhiều chuyện ác không? Trước khi ta bị mất trí nhớ, nhất định là ta đã quen biết nàng ấy.”

Không hổ là thần tiên phục sinh, Trọng Tử trầm mặc, không đáp.

Tuyết Lăng nhìn vàng trắng tròn vành vạnh treo trên đỉnh núi đối diện, hồi lâu mới hỏi: “Nàng ấy...đang ở đâu?”

“Ma thì không có phần mộ” Trọng Tử ngược mắt, nói: “Hồn phách của nàng ấy đã đầu thai sang kiếp khác, công tử muốn gặp nàng ấy sao?”

Tuyết Lăng lắc đầu.

Trọng Tử thầm cười nhạt. “Ta cũng không biết hồn phách của nàng ấy hiện đã đầu thai vào cơ thể nào, công tử có muốn gặp cũng không thể được.”

Tuyết Lăng liếc nhìn Trọng Tử trong giây lát, sau đó cười nhạt nói: “Ta muốn tu tiên.”

Trọng Tử ngẩn người.

“Ngay từ lúc mới quen biết Thủy Tiên, ta đã biết nàng ấy và ta nhất định có một mối quan hệ sâu xa, nàng ấy đã không tiếc hao tổn tu vi giúp ta kéo dài sinh mệnh, đáng lẽ ta không nên làm liên lụy đến nàng ấy mà phải bước vào vòng luân hồi chuyển thế, chẳng qua là... ta vẫn còn thấy không yên lòng”. Tuyết Lăng nhẹ nhàng nói. “Nàng ấy thực chất vẫn là một cô gái ngoan, bản tính lương thiện chưa bao giờ mất đi, đáng tiếc là nàng ấy đã lầm đường lạc lối, thân là yêu ma, nhất định nàng ấy đã dối gạt ta làm nhiều chuyện bất chính, có kết cục như ngày hôm nay cũng là cái giá mà nàng ấy phải trả.”

Vì vậy, y cố gắng ở bên cạnh nàng là muốn ràng buộc nàng, nhưng cuối cùng y vẫn bất lực để mặc con tạo xoay vần. Nghiệp chướng của nàng quá nặng, từ lâu đã không thể rửa sạch. Nàng tự cho là đã lừa được y nhưng không biết rằng kỳ thực y hiểu rõ hơn ai hết.

Đáy mắt y dường như lấp lánh sáng nhưng rất nhanh sau đó đã bị mái tóc đen tuyền nương theo làn gió che khuất.

“Thủy Tiên từng nói, sở dĩ tiên thông suốt và thấu hiểu vạn vật hơn ma là bởi khi tu thành tiên cốt sẽ có thể thấy rõ kiếp trước của mình. Nếu ta tu thành tiên, ta có thể nhớ lại những chuyện xưa cũ, cũng có thể tìm được nàng.”

“Nếu nhớ lại tất cả những chuyện cũ, ta e là công tử sẽ phải hối hận.”

Tuyết Lăng ngạc nhiên nói: “Cô nương biết chuyện gì sao?”

“Ta không hề biết chuyện gì của công tử và nàng ấy.” Trọng Tử lấy ra một góc cỏ rồi đưa cho y, nói: “Đây là cỏ trường sinh, có thể giúp công tử thọ thêm hai trăm năm nữa, đủ thời gian để công tử tu tiên, đến lúc đó công tử cũng sẽ không quên được nàng ấy.”

“Cảm ơn cô nương đã giúp ta.”

“Ta không giúp công tử, cây cỏ này vốn là do nàng ấy xin cho công tử, công tử có biết Thiên Sơn phải không?”

“Ta đã từng nghe nói.”

“Nếu chương giáo của Thiên Sơn phái nhìn thấy công tử, ông ta nhất định sẽ thu nạp công tử làm đồ đệ.” Thiên Sơn phái mấy năm gần đây không còn hưng thịnh nữa, môn hạ có rất ít nhân vật xuất chúng, nếu bây giờ vị đệ tử mà ông ta từng rất tâm đắc và hãnh diện quay trở về, Lam lão chương giáo không có lý nào lại không thu nạp y.

Tuyết Lăng cũng không hỏi nhiều, nhận lấy cỏ trường sinh rồi rời đi, mới đi được hai bước, y bỗng xoay người lại, nhìn Trọng Tử mỉm cười, nói: “Nếu cô nương đã được nàng ấy tin tưởng như vậy, chắc chắn cô nương cũng là một cô gái ngoan ngoãn, hiền lành, cô nương không nên tiếp tục mắc sai lầm nữa.”

Trọng Tử mỉm cười, thật sự rất giống người ấy, chẳng trách họ lại là bằng hữu của nhau, đều thích dùng ngữ khí “trách trời thương dân” mà giảng giải, bất cứ lúc nào cũng lấy việc bảo vệ bách tính làm nhiệm vụ hàng đầu. Trọng Tử nói: “Thực ra, nếu công tử nguyện ý nhập ma thì ta cũng sẽ vui vẻ dốc sức giúp đỡ công tử.”

Tuyết Lăng chỉ thở dài rồi rảo bước rời đi.

Trọng Tử nhìn theo bóng lưng ấy cho đến lúc nó chỉ còn là một chấm nhỏ rồi biến mất trong ánh trăng lung linh huyền ảo. Nụ cười của nàng hiện ra một tia ác ý.

Sở dĩ nàng làm chuyện này không chỉ vì Âm Thủy Tiên mà còn vì chính bản thân mình, nàng muốn biết, khi y thực sự nhớ lại tất cả, y có cảm thấy hối hận chút nào không, còn ghét bỏ Thủy Tiên như năm đó nữa không?

Nhân duyên giữa y và tiên giới vẫn còn, tất thủy sẽ nhanh chóng có được đáp án. Thế sự biến hóa không lường, truy tìm kiếp trước của mình là một chuyện vô cùng ngóc ngách.

Lúc trở lại ma cung, từ xa Trọng Tử đã thấy có người đứng ở ngoài cửa điện, vẫn bộ mặt quý loang lổ, dị hợm và đáng sợ, hắn không nói một lời, biểu cảm trên khuôn mặt lại càng khó đoán định.

Trọng Tử dừng bước, gọi: “Đại hộ pháp!”

Hiếm khi thấy Dục Ma Tâm cung kính hành lễ thế này. “Thuộc hạ tham kiến hoàng hậu”

Trọng Tử nhìn hắn rồi nói: “Đại hộ pháp hạ cố đến gặp riêng ta, chắc là có điều muốn hỏi?”

Dục Ma Tâm trầm mặc giây lát rồi thấp giọng nói: “Có người nói lúc ấy hoàng hậu cũng ở đó, vậy nàng ấy...có nói gì không?”

Trọng Tử nói: “Đại hộ pháp còn không biết hay sao?”

Nàng nói câu này, đáp án hiển nhiên đã rất rõ ràng, Dục Ma Tâm siết chặt bàn tay, nói: “Đa tạ hoàng hậu.”

“Âm Thủy Tiên vì cứu ta mà chết, người không hận ta sao?”

“Không ai ép nàng ấy phải làm như vậy cả.”

Thấy hắn định rời đi, Trọng Tử mỉm cười nói: “Vì tình mà chịu bao cực khổ, cam tâm tình nguyện theo nàng ấy nhập ma, đại hộ pháp đối với Âm tiên bồi thật đúng là tình sâu nghĩa nặng, ai mà ngờ, Dục Ma Tâm hộ pháp nổi tiếng độc ác lại chính là tam đệ tử Lãnh Mặc Lý của Tuyết Lăng tiên tôn Thiên Sơn phái chứ!”

Dục Ma Tâm ngạc nhiên, xoay người nhìn Trọng Tử hồi lâu rồi cười thắm. “Đúng là ta đã xem thường hoàng hậu rồi, bao nhiêu năm trôi qua, chưa từng có ai phát hiện ra bí mật này, kể cả nàng ấy, vậy mà người đầu tiên nhìn thấu lai lịch của ta lại chính là hoàng hậu.”

“Nghe nói năm đó ngươi cũng là một trong những đệ tử trẻ tuổi tiếng tăm lẫy lừng của Thiên Sơn phái, Âm Thủy Tiên vừa nhập ma, ngươi liền trù tính mọi chuyện, khiến cho người khác nghĩ rằng ngươi đã bị Ma tộc giết chết, thực ra ngươi chỉ hủy hoại dung mạo của mình, theo nàng ấy nhập ma, bọn họ tận mắt nhìn thấy cái chết của ngươi nên chẳng ai hoài nghi”. Trọng Tử lắc đầu, nói tiếp: “Chẳng trách tại sao ngươi yêu Âm Thủy Tiên đến vậy mà lại chưa hề làm hại Tuyết Lăng, bởi vì đó cũng chính là sư phụ của ngươi, ngươi cũng tôn kính y như nàng ấy vậy. Chỉ có điều, ngươi đã ở bên cạnh bảo vệ sư muội của mình nhiều năm như thế nhưng đến lúc chết nàng ấy vẫn không nhận ra, ngươi có cam lòng không?”

Dục Ma Tâm nói: “Người đã chết rồi, có cam lòng hay không thì cũng làm được gì chứ?”

Khi còn ở tiên giới, Âm Thủy Tiên vốn là một mỹ nhân tiếng tăm lẫy lừng, những người đem lòng yêu mến nàng ta nhiều vô kể, nhưng nàng ta lại dành trọn tình yêu cho sư phụ Tuyết Lăng của mình. Khi mê hoặc người bất thành, Âm Thủy Tiên liền bị trục xuất khỏi sư môn, hứng chịu ngàn vạn lời thóa mạ. Những người đã từng theo đuổi nàng ta đều quay lưng, sỉ nhục nàng ta, chỉ có Lãnh Mặc Lý vẫn luôn lo lắng ở bên, quan tâm, chăm sóc nàng ta không tiếc phản bội Tiên môn, tự tay hủy hoại dung mạo của mình.

Kỳ thực, hẳn cũng từng sợ Âm Thủy Tiên sẽ nhận ra, nhưng cũng chờ mong nàng ta sẽ nhận ra con người thật của hẳn.

Thế nhưng, cho đến tận lúc chết, nàng ta cũng không hề hay biết hẳn là ai.

“Có thể...nàng ấy đã nhận ra người, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi, người đã bao phen cứu nàng ấy, chẳng lẽ người cho rằng nàng ấy không muốn gìn giữ thanh danh cho người sao? Chí ít thì nàng ấy cũng luôn ghi lòng tạc dạ ý tốt của người.”

“Nếu đã như vậy thì tại sao đến tận lúc chết nàng ấy cũng không nói gì về ta, dù chỉ một câu?”

“Bởi vì Âm Thủy Tiên biết, nàng ấy chết rồi, người cũng không có lý do gì để tiếp tục lưu lại đây, coi như âu cũng là một sự giải thoát cho cả nàng ấy và người.” Trọng Tử trầm mặc một lát rồi nói: “Hồn phách của nàng ấy đã được Thánh quân phục hồi, đã nhập Quỷ môn quan để đầu thai chuyển kiếp rồi, người...”

“Hoàng hậu muốn ta học theo nàng ấy, chờ đợi suốt hai kiếp sao?” Dục Ma Tâm cười lớn rồi rời đi.

Trọng Tử nhìn theo bóng lưng hẳn cho đến khi nó biến mất, không nói một lời.

“Hẳn sẽ không quay lại nữa đâu.” Vong Nguyệt bồng hiện thân nói. “Ta giúp nàng cứu người, còn nàng lại làm cho thuộc hạ của ta bỏ đi.”

“Ta không hề bảo hẳn phản bội ma cung, Thánh quân vẫn có thể giữ hẳn lại.”

“Đã có ý nghĩ muốn ra đi, không thể giữ lại được, chỉ chớ thể truy sát.”

Trọng Tử lập tức giương mắt nhìn hấn.

“Hoàng hậu có ý kiến gì sao?”

“Tùy người.”

Trọng Tử mệt mỏi phẩy tay, đi vào tắm điện, muốn được nghỉ ngơi.

Bỗng thấy Vong Nguyệt đã đứng ngay trước giường từ lúc nào, hấn nói:
“Có cần người ôm nàng ngủ không, hoàng hậu?”

“Người phái người giám sát ta ư?”

“Bên trong ma cung này, không có chỗ nào là ta không biết, cần gì phải phái người giám sát.”

Trọng Tử lớn tiếng quát: “Thiên Chi Tà đâu?”

“Đi ra ngoài rồi.”

“Hấn đi đâu?”

“Chắc là hấn đang huấn luyện các thuộc hạ dưới trướng giúp nàng gây dựng thế lực.” Trong chớp mắt, Vong Nguyệt đột ngột xuất hiện ngay sát mặt nàng như một u linh, hấn nói: “Nàng lo lắng cho hấn lắm phải không?”

“Người đã nói, bên ta giờ chỉ còn một mình hấn còn gì.” Trọng Tử lùi lại hai bước, cười nhạt. “Nhìn con chó mà ta nuôi dưỡng xem, chủ nhân đi vắng là tự ý chạy lung tung, hấn không sợ có người bắt hấn giết thật sao?”

Vong Nguyệt nói: “Thực ra hấn không muốn đi đâu, nhưng ta đã nói đêm nay đã có ta hầu hạ giấc ngủ của hoàng hậu, hấn không có lý do gì để ở lại.”

Trọng Tử dứt khoát nói: “Ta muốn hấn quay về.”

“Hấn không ở đây.” Vong Nguyệt khó xử nói.

“Ta đi tìm hấn!”

“Thiên Chi Tà bất cứ lúc nào cũng chờ đợi Thiếu quân sai bảo”. Ngoài điện bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Vong Nguyệt nói: “Con chó của nàng chạy nhanh thật đấy!”

Sắc mặt Trọng Tử tốt hơn hấn, hồi lâu sau nàng mới nói: “Chuyện ở Đông Hải lần này, ta...rất xin lỗi.”

“Nàng không cần phải xin lỗi, Bách Nhân Ma đã chết, đó cũng chính là kết quả mà ta mong muốn, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ.” Vong Nguyệt nở nụ cười thâm trầm, u ám rồi biến mất trong bóng đêm.

Thiên Chi Tà khoác chiếc áo choàng trắng tinh bước tới, dang tay ôm lấy nàng.

Trên người y luôn phảng phất mùi vị tươi mát mà ma cung không hề có, mùi vị này vô cùng quen thuộc đã từ rất lâu rồi, hằng đêm chính mùi hương này đã ru nàng vào giấc mộng, nó có quan hệ mật thiết với quá khứ của nàng, khiến nàng lưu luyến không rời, nhất là những lúc nói chuyện cùng một u linh quỷ quái như Vong Nguyệt, nàng lại càng khao khát mùi hương này.

Trọng Tử cuộn tròn trong lòng y, bỗng nghĩ tới một chuyện, bèn nói: “Mấy ngày nay ta bận rộn với chuyện của Âm Thủy Tiên nên việc thưởng phạt sau đó...”

“Ta đã thay Thiêu quân xử lý ổn thỏa rồi.”

“Lòng trung thành của ngươi khiến ta vô cùng cảm động.” Trọng Tử đong đưa ánh mắt, nói: “Để thực hiện được hoài bão của mình mà ngươi đã thay ta sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, ân tình lớn như vậy, xem ra ta nhất định phải báo đáp ngươi xứng đáng rồi.”

Thiên Chi Tà không có biểu hiện gì.

Trọng Tử đổi sang một tư thế thoải mái hơn, nói: “Vong Nguyệt hay Cửu U, ta thật sự không thể nhìn thấu con người này, vốn tưởng rằng hắn chỉ muốn lợi dụng ta, tới khi đạt được mục đích hắn sẽ loại bỏ ta, nhưng hắn đã thề với Ma thần là sẽ không bao giờ làm vậy, tuy rằng xưa nay ta vẫn không tin tưởng vào lời thề của hắn, nhưng hắn luôn lấy danh nghĩa Ma thần ra để thề nguyện, ngươi biết đấy, trong ma giới, không ai dám lừa dối Ma thần.”

Nàng ngừng lại một chút, thấy Thiên Chi Tà không có phản ứng gì, nàng tiếp tục. “Thật là kỳ quái, ta cũng cảm thấy hắn không hề nói dối, hình như hắn thực sự không có ý định động chạm tới ta. Hắn là người đứng đầu ma cung, như vậy hắn giúp đỡ ta thì có ích lợi gì chứ? Lẽ nào hắn cũng giống ngươi, cũng chỉ có hoài bão và ước vọng lực giới sẽ thành ma, cam tâm tình nguyện nhường lại địa vị cho ta?”

“Người như ta không có nhiều đâu.” Thiên Chi Tà thản nhiên nói: “Bất luận lời hắn nói là thật hay giả, Thiêu quân cũng đừng nên dễ dàng tin tưởng hắn, đề phòng vẫn luôn là điều cần thiết.”

Trọng Tử ngược mắt ý bảo y giải thích.

Thiên Chi Tà trầm mặc một lát, nói: “Lai lịch của hấn rất đáng nghi, hơn nữa hấn rất hiểu ta nhưng xưa nay ta chưa từng điều tra được rõ lai lịch của hấn.”

“Hóa ra trên đời này vẫn còn có người khiến người không nhìn thấu sao?” Trọng Tử cười.

Trong lúc Trọng Tử chìm sâu vào giấc mộng tươi đẹp, một cơn sóng thần cuộn cuộn ập tới, trong một đêm, dòng nước Đông Hải đã chảy ngược, bao phủ cả một vùng đất chôn nhân gian, những ruộng đồng, thôn xóm vùng duyên hải đều bị phá hủy tan hoang, cả trong và ngoài thành trì đều là một mảng đại dương mênh mông, không nhìn thấy bờ bến, thấy người chết la liệt, trôi nổi trên mặt biển, dân chúng vô cùng khốn khổ.

Nước biển vẫn không ngừng dâng cao, suốt đêm đó, các đệ tử Tiên môn trấn thủ ở các thành truyền tin báo nguy khắp nơi, đồng thời ra tay cứu giúp dân chúng thoát khỏi thảm cảnh.

Trọng Tử nghe được tin này thì mặt biến sắc, vội chạy đi tìm Vong Nguyệt. “Chính người đã mở đập nước Thiên Hà ở Đông Hải sao?”

Vong Nguyệt đã sớm biết nàng sẽ phản ứng như vậy, hấn nói: “Năm đập chặn nước ở Thiên Hà chính là do năm linh thú tượng trưng cho thần, ma, yêu, tiên, quỷ trông coi, cứ năm trăm năm lại có năm linh thú khác thay thế, Bách Nhân Ma chính là ma thú thay thế để trông coi một con đập của Thiên Hà, nó đã bị giết chết, năm linh thú đã mất đi một, cánh cổng Thiên Hà không thể đóng lại được, đập ma mất đi linh thú trông coi nên rất dễ bị phá hủy.”

“Nói như vậy, Bách Nhân Ma thực chất không gây hại cho nhân gian mà chỉ trông coi đập nước thôi sao? Thì ra người lệnh cho ta đi thu phục nó nhưng thực tế là muốn giết nó!”

“Không sai, thật trùng hợp là Lạc Âm Phàm lại gặp nó, nếu không có nhất kiếm đó của hắn thì Thiên Chi Tà cũng sẽ giết chết Bách Nhân Ma thôi.”

Trọng Tử cười lạnh, nói: “Thì ra các ngươi đã sớm lên kế hoạch rồi, các ngươi đều lợi dụng ta, biến ta thành kẻ ngốc, không hay biết gì.”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Ta nghĩ nàng sẽ không vui lòng khi làm chuyện đó.”

“Ngươi là kẻ tàn sát sinh linh!”

“Giết tất cả những gì không thuộc gia tộc của mình là chuyện từ xưa đến nay vẫn luôn xảy ra, chưa bao giờ ngừng nghỉ, con người cũng vậy, chúng cũng sẽ tàn sát những sinh linh khác.”

Trọng Tử không muốn nhiều lời với hắn nữa, quay lưng rời khỏi ma cung, tiến thẳng đến Đông Hải.

Chương 50: Hủy diệt và thành tựu

Trọng Tử nhanh chóng ngự phong mà đi, nhìn xuống dưới chân chỉ toàn là nước đục ngầu, phóng tầm mắt ra xa, khắp nơi trên mặt đất, vùng bình nguyên xanh tươi là thế chớp mắt đã trở thành ao hồ, đầm lầy. Dọc đường đi, thỉnh thoảng vẫn thấy có thứ gì đó bị dòng nước cuốn trôi, rất nhiều thi thể đang ngâm mình trong nước, trương phềnh hoặc nằm vất vẻo trên những cành cây, hình dáng hết sức đáng sợ và thê thảm. Đâu đâu cũng là cảnh chết chóc thê lương. Trọng Tử cứu vớt được mấy chục người còn sống sót, đưa họ đến nơi an toàn. Tới Đông Hải, nàng chỉ thấy nước biển đang

không ngừng dâng lên, ngoại trừ mấy đỉnh núi cao cao nhô lên khỏi mặt nước, tất cả những thứ còn lại hầu như đã bị dòng nước nhấn chìm.

Trời liền đất, đất liền trời, nước tạo thành một vòng tuần hoàn giữa thiên địa, chảy trôi suốt mấy ngàn, đập Thiên Hà đã bị nhấn chìm dưới đáy biển.

Chỉ duy nhất một con đập trong số năm con đập bị mở mà đã gây ra hậu quả thế này! Lúc giết chết Bách Nhân Ma, chàng tuyệt đối không thể nào ngờ được mình đã vô tình khiến nhiều sinh linh phải bỏ mạng đến vậy. Sống ở trên đời, con người ai cũng từng có lúc phải áy náy, cũng có những chuyện không thể nào trốn tránh, chẳng lẽ lại phải lãng quên một lần nữa?

Trọng Tử cười khỏ, chợt cảm thấy có người đang ở phía sau, nhưng nàng không quay lại mà chỉ nói: “Rất tốt, con chó của ta đã học được cách lừa gạt chủ nhân rồi.”

“Việc này Tiên môn tự biết cách xử lý, Thiếu quân đừng nhúng tay vào. Chẳng lẽ người còn muốn giúp hắn bảo vệ nhân gian sao?”

“Ta chẳng giúp ai cả, các ngươi là những kẻ tàn sát sinh linh!”

Thiên Chi Tà không hề cảm thấy tức giận, thản nhiên nói: “Thiếu quân quá nhẹ dạ, đây là một nhược điểm trí mạng, nếu người cứ thế này thì vĩnh viễn không thể tu thành Thiên ma được đâu.”

Trọng Tử nhìn xuống mặt biển bên dưới rồi nói: “Ngươi nên hối hận vì đã lựa chọn ta.”

Thiên Chi Tà tóm chặt cánh tay nàng, nói gần từng từ: “Đắp lại đập Thiên Hà không dễ dàng như vậy đâu, không bao lâu nữa người của Tiên môn sẽ tới đây, Thiếu quân không tiện ở lại đây lâu hơn nữa.”

“Người đừng quên, ta từng là con người, người cũng đã từng mang lớp da người đấy!” Trọng Tử hát tay Thiên Chi Tà ra, buông mình nhảy xuống biển.

Đúng như Thiên Chi Tà nói, nhân gian xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiên môn đương nhiên sẽ không thờ ơ đứng nhìn. Sửa chữa đập Thiên Hà vốn không phải là chuyện gì quá khó khăn, nhưng muốn tìm đủ vật liệu phục vụ cho việc sửa chữa e là cần có thêm nhiều thời gian. Hiện giờ nước biển vẫn đang dâng cao, nếu kéo dài thêm một khắc không biết bách tính sẽ phải hứng chịu bao nhiêu cực khổ nữa. Nhất định phải chặn nước biển lại, nhưng người có năng lực này thật sự không nhiều.

Trọng Tử rẽ nước chui xuống đáy biển, đến mạch nước ngầm dưới vùng duyên hải tìm kiếm một hồi, rốt cuộc cũng tìm thấy được cánh cổng vào Thiên Hà, ma thú tiếp nhận trọng trách bảo vệ đập Thiên Hà vẫn chưa thấy đến. Cánh cổng Thiên Hà rộng mở, vừa mới tới gần, Trọng Tử liền có cảm giác, một dòng nước lũ xen lẫn một luồng hải lưu cuộn cuộn ập tới trước mặt, suýt nữa cuốn nàng ra xa.

Mở mắt ma ra, Trọng Tử nhìn thấy một dòng nước lũ như một con mãnh thú đang gào thét, ào ạt trào ra từ trong đập nước. Cái đập này đã bị phá hủy phân nửa, chắc chắn Vong Nguyệt đã phái người đến đây để phá hoại.

Lần đầu tiên Trọng Tử sử dụng tới ma lực trong người mình, nàng giơ tay lên, Ma kiếm đột nhiên xuất hiện.

Thân kiếm phát ra luồng ánh sáng màu đỏ hồng, nó vô cùng kích động, toàn thân rung lên, nóng lòng muốn xuất chiêu.

Đáy biển chợt vang lên một tràng tiếng sấm rền, ma khí từ bốn phía được triệu hồi, nhanh chóng tụ hội, trong tiếng niệm chú, chúng kết thành một phong ấn khổng lồ, theo hướng mũi kiếm mà xông tới, chặn đứng cửa đập.

Vì cứu Âm Thủy Tiên nên Trọng Tử đã hao tổn phân nửa ma lực, nhưng bởi thế mà sau đó nàng đã kích động sát khí, chăm chỉ tu luyện, ma lực cũng tăng lên không ít. Phong ấn bị dòng nước dội ngược lại, cứ va đập mãnh liệt khiến Trọng Tử choáng váng, suýt nữa ngã xuống. Thấy mình sắp không chịu đựng được nữa, nàng cắn răng vận toàn bộ khí lực của cơ thể, hai tay đẩy kiếm về phía trước.

Ma kiếm mang theo phong ấn chụp cuống cửa đập, mạnh mẽ chặn lại dòng nước đang cuồn cuộn chảy.

Những luồng nước biển cuồn cuộn lần át mọi thứ xung quanh dần yên ả trở lại, nước từ Thiên Hà không còn tràn ra ngoài nữa, lực va đập cũng yếu dần, Trọng Tử chưa bao giờ phải cố gắng hết sức như vậy, nàng dừng lại, thở dốc, bất giác cảm thấy có chút châm biếm. Vị phụ thân vĩ đại kia của nàng luôn đầy dã tâm, muốn hủy diệt lục giới, ai ngờ kiếm của ông ta và ma lực lại có một ngày được dùng để cứu người.

Khí lực bị tổn hao quá nhiều nhưng nàng vẫn còn dư sức để chống đỡ thêm vài canh giờ nữa, lúc này chỉ cần chờ Tiên môn mang vật liệu đến sửa lại con đập và đưa nước biển trở lại Thiên Hà là xong.

“Là người!” Một giọng nói quen thuộc vang lên, nghe có vẻ bất ngờ.

Không nghĩ là chàng tới nhanh như vậy, may là Trọng Tử đã đề phòng từ trước, nhanh nhẹn lách mình sang một bên, cảm thấy luồng kiếm khí mạnh mẽ xẹt qua đến rợn người.

Trục Ba quay trở về vò, Lạc Âm Phàm liếc nhìn cửa đập, nói: “Người ở đây để ngăn đập ư?”

Trọng Tử không đáp.

Vẫn luôn là vậy, không gì có thể qua được mắt chàng, chính vì chàng thấu hiểu vạn sự trên đời nên mới có thể lý đến vậy.

Lạc Âm Phàm cũng không ngờ tới việc Ma hậu sẽ đến giúp một tay, chàng liếc mắt về phía nàng, nói: “Là ngươi dụ ta giết Bách Nhân Ma, sau đó chính ngươi đã phá vỡ đập Thiên Hà.”

“Tùy người nghĩ sao thì nghĩ.” Trọng Tử bất lực nói. “Ta phải đi đây, ngươi tự phong ấn nó đi!”

Lúc tự tay giết chết Bách Nhân Ma, Lạc Âm Phàm đã cảm thấy hành động đó là sai lầm, chỉ có điều cái chết của Âm Thủy Tiên đã khiến chàng chấn động, có phần hồ thẹn với bằng hữu Tuyết Lăng, sau khi suy nghĩ thật cẩn thận, chu đáo thì đã quá muộn rồi. Nhất kiếm đó đã giúp ma cung dễ dàng phá hủy được con đập, gây ra hậu quả nghiêm trọng này. Sau khi tự trách bản thân, chàng lập tức chạy tới Đông Hải để ngăn đập, ai ngờ lại gặp mặt với Trọng Tử.

Hiếm khi thấy nàng biết sửa sai, nhưng có biết bao sinh linh vô tội đã chết oan uổng, thảm thương, ngay cả khi nàng có tâm sửa đổi thì cũng làm được gì khi tội lỗi đã ngợp trời? Lạc Âm Phàm khẽ buông tiếng thở dài, trong giọng nói uy nghiêm mơ hồ có ý tứ răn dạy: “Đã hối hận thì sao trước đó còn làm điều ác? Trước khi làm điều ác, có bao giờ ngươi nghĩ tới tính mạng của hàng nghìn, hàng vạn sinh linh sẽ chết một cách oan uổng không?”

Chàng còn muốn dạy dỗ nàng sao? Trọng Tử chột ngắc lên, ngay cả chàng cũng nói nàng tội ác tày trời, rốt cuộc thì nàng đã làm điều ác gì chứ? Là nàng mang trong mình sát khí trời sinh hay là biết bao lần bị bọn họ vu oan, đánh đập rồi nhốt vào băng lao? Nếu chàng đã vứt bỏ nàng, vứt bỏ mọi ký ức về nàng thì chàng lấy tư cách gì để dạy dỗ nàng chứ?

Ánh mắt nàng giận dữ đến cực độ, mang theo thứ cảm xúc không thể nào hiểu nổi, Lạc Âm Phàm nhìn thấy ánh mắt đó thì sững sờ.

Đôi môi khẽ run rẩy, Trọng Tử bỗng xoay người lại, rút Ma kiếm, cửa đập phút chốc bị mở toang, nước từ trong Thiên Hà lại ào ạt chảy ra ngoài.

Sa ngã rồi nhập ma, lời nói và hành động luôn quá khích, Lạc Âm Phàm cau mày, lập tức kết ấn chặn cửa đập lại, nói với Trọng Tử: “Để Ma kiếm lại đây!”

“Hơn phân nửa ma lực của thanh kiếm này đều nằm trên người ta, để nó lại đây cũng vô dụng thôi, trừ phi người giết ta.” Trọng Tử cắn môi, rẽ nước rời đi.

Người duy nhất trong ma giới có thể tu thành Thiên ma lại phạm phải tội nghiệt tày trời, đương nhiên không thể dung tha, Lạc Âm Phàm liền ngưng tụ tiên lực, định ngự kiếm truy sát thì chợt có một bóng người hiện hiện trước mặt, vô tình ngăn cản hành động của chàng.

Văn Linh Chi dâng vài vật liệu lên, nói: “Chương giáo cùng Trác cung chủ của Thanh Hoa cung đã đem quân tới đây, lệnh cho đệ tử đưa những thứ này xuống cho người, hỗ trợ tôn giả sửa lại đập nước.”

“Cửa đập đã được chặn kịp thời, việc sửa chữa không cần gấp gáp.” Lạc Âm Phàm quả quyết nói: “Tử Ma vừa tới đây, nếu phía trên có mấy vị chương môn đang canh chừng thì nhất định là nàng ta sẽ chạy về hướng bắc, người hãy cùng ta đuổi theo, chặn nàng ta lại.”

Văn Linh Chi ngược nhìn Lạc Âm Phàm, nghi hoặc hỏi: “Tôn giả muốn giết nàng ấy?”

“Nàng ta gây ra đại họa nhưng vẫn còn biết đường tới đây để sửa chữa, coi như nàng ta còn chút lương tri.” Lạc Âm Phàm chậm rãi lắc đầu, trong đôi mắt chàng ánh lên một tia do dự, không đành lòng, nhưng rất nhanh sau đó nó đã trở nên vô cùng dứt khoát. “Nhưng nàng ta mang trong mình sát khí trời sinh, nếu tu thành Thiên ma thì nhất định sẽ gây ra đại nạn cho lục giới, vì vậy, ta nên lấy sinh linh bách tính làm trọng.”

Văn Linh Chi do dự giây lát rồi nói: “Ý của đệ tử là, Tôn giả thực sự không nhớ nàng ấy ư?”

Lạc Âm Phàm vừa định rời đi, nghe thấy vậy thì đứng khựng lại.

Nhớ cái gì cơ? Ánh mắt nàng nhìn chàng ban nãy quả thực giống như đã từng quen biết từ rất lâu rồi. Đạo gần đây, khi chàng hồi tưởng chuyện quá khứ, đúng là có một cảnh tượng rất mơ hồ, chàng cứ tưởng đó là do trước đây mình tu hành không cẩn thận nên bị tẩu hỏa nhập ma.

Đã được Ngu Độ dặn dò, Văn Linh Chi cũng không dám nhiều lời, chỉ nhắc nhở Lạc Âm Phàm: “Hay là Tôn giả cứ sửa chữa đập nước trước đã.”

Do dừng lại nói vài câu với Văn Linh Chi nên Lạc Âm Phàm nghĩ có lẽ Từ Ma đã chạy xa rồi, đuổi theo cũng không kịp, chàng bèn gật đầu, không nói câu nào nữa.

Trong đại điện của ma cung, Thiên Chi Tà ôm Trọng Tử cả người đầm đìa máu tới bên giường, không nói một lời, cũng không hề trách cứ, chỉ cho nàng uống một viên thuốc rồi thì thi triển Trì dũ thuật^[1] của Ma tộc để giúp nàng trị thương.

[1] Trì dũ: chữa trị vết thương.

Vết thương dần cầm máu nhưng cảm giác đau đớn, khó chịu vẫn còn.

“Ngươi không cần tiêu hao nhiều ma lực đến vậy, ta tỉnh dưỡng vài ngày là sẽ khỏe thôi, không chết được đâu.” Trọng Tử gắng gượng nở nụ cười, nói: “Lúc đó trên mặt nước có nhiều chương môn của tiên giới đứng canh chừng thật đấy, ta cứ nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở Đông Hải, may là trước đó ngươi đã sắp xếp chu đáo nên mới có thể cứu ta ra khỏi đó.”

“Người của Thiếu quân cũng tổn hao hơn phân nửa rồi.” Thiên Chi Tà thân nhiên nói. “Ngủ đi!”

Trọng Tử nói: “Người hối hận khi lựa chọn ta rồi ư?”

Thiên Chi Tà không đáp.

Trọng Tử ngẩng lên nhìn đôi mắt mơ màng kia, giọng nói bỗng như mất hết sức lực, yếu ớt vô cùng: “Thiên Chi Tà, ta không thích ở đây nữa.”

Thiên Chi Tà nhìn lại nàng, nói: “Thiếu quân chỉ có thể ở lại đây mà thôi.”

“Ai nói vậy?” Trọng Tử kích động, bất chấp cảm giác đau đớn, ngồi bật dậy, nói: “Ta có thể bỏ đi, rời xa nơi này, lục giới rộng lớn như vậy, lo gì không có chỗ cho ta dung thân?”

Thiên Chi Tà chỉ nhìn nàng, không đáp.

Trọng Tử chậm rãi choàng tay quanh cổ y, vùi mặt vào hõm cổ y, thấp giọng nói: “Ta không hề biết gì về phụ thân ta, càng không phải là ông ấy, ta không thể làm được những chuyện kia, bọn họ đã ép ta! Người đừng ép ta nữa! Đưa ta đi đi, Mộ sư thúc, chỉ cần người đồng ý, chuyện người âm mưu lợi dụng ta năm đó, ta sẽ cho qua hết, không so đo với người nữa, chỉ cầu xin người đừng có ép ta!”

Bốn bề im lặng hồi lâu.

Thiên Chi Tà bỗng cất tiếng: “Rời khỏi ma cung là mất đi sự che chở, Thiếu quân không sợ sao?”

Trọng Tử dứt khoát ngẩng đầu, đôi mắt sáng long lanh nói: “Không sợ, chúng ta hãy rời khỏi đây ngay bây giờ!”

Lâu lắm rồi mới dùng lại thuật pháp cuỡi mây của Tiên môn, hai người đứng trên một áng mây trắng nho nhỏ, lướt nhẹ trên trời cao. Trọng Tử dựa vào lòng y, cảm thấy lòng mình yên ả tựa bầu trời xanh trong.

“Mộ sư thúc!”

“Thuộc hạ là Thiên Chi Tà.”

“Chúng ta chạy trốn thế này, chắc hẳn Cửu U cũng biết rồi.” Trọng Tử cảm thấy bất an, nói: “Có lẽ hẳn sẽ đuổi theo, chúng ta đi nhanh lên một chút!”

“Lúc Thiếu quân và ta rời khỏi ma cung, hẳn đã biết rồi, nhanh hơn một chút hay chậm lại một chút thì cũng như nhau cả thôi.”

“Lẽ nào hẳn sẽ bỏ qua cho chúng ta?”

“Không đâu”

Câu trả lời đúng như dự liệu, Trọng Tử không còn cảm thấy lo lắng nữa, con người này luôn hiểu biết hơn nàng rất nhiều, dường như chỉ cần có ý ở bên cạnh thì nàng chẳng còn gì phải lo lắng nữa. Nếu Thiên Chi Tà đã biết Vong Nguyệt phát giác ra chuyện bỏ trốn này thì chắc hẳn y đã có biện pháp đối phó rồi.

“Nếu ngươi không muốn đi thì có thể ở lại.”

“Nếu không có Thiếu quân, ta ở lại ma cung thì có ý nghĩa gì chứ?”

Trọng Tử thấp giọng nói: “Xin lỗi ngươi, là ta bất lực, không thể giúp ngươi thực hiện hoài bão của mình.”

“Là do ta không có năng lực.” Thiên Chi Tà vẫn dùng ánh mắt như mộng ảo nhìn nàng, hàng mi cong dài lay động trước gió. “Tất cả những thứ cần thiết để trở thành Thiên ma người đều có, chỉ thiếu duy nhất một thứ, đó là dã tâm. Ta bất lực, không đủ khả năng để đưa người trở thành một vị Ma tôn hùng mạnh như phụ thân người.”

Trọng Tử khẽ ho khan vài tiếng.

Thiên Chi Tà kéo tay Trọng Tử, truyền ma lực qua người nàng rồi nói: “Thiếu quân bị trọng thương, mấy ngày tới không được tùy tiện vận dụng pháp lực, nếu không, ắt sẽ bị phản phệ.”

Trọng Tử hé miệng cười: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Thiếu quân muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi nơi ấy.”

“Ta thích ngắm tuyết, chúng ta tới phương Bắc đi, tìm một ngọn núi tuyết nào đó rồi ở lại, có được không?”

“Được!”

Đám mây mềm mại khẽ bông bành lướt giữa không trung, bay qua những ngọn núi cao chót vót rồi lại lướt qua Hoàng Hà mênh mêng, vô tận, khi tiến vào giữa biển mây mịt mờ liền nhìn thấy một người đang đứng trên mặt biển phía trước, chiếc áo trắng lạnh lùng như sương như tuyết phát phờ giữa biển khơi.

Trọng Tử sững sờ đến ngây người.

Không nói một lời, thậm chí cũng không có bất kỳ sự báo trước nào, người ấy giơ tay phải lên, từ lòng bàn tay lóe ra ánh sáng chói lòa.

Không kịp né tránh, Thiên Chi Tà lập tức kéo Trọng Tử ra sau lưng mình, vội vàng thiết lập kết giới ngăn cản, Trọng Tử cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhưng rốt cuộc không thể động thủ đánh lại người ấy, chỉ có thể vận công giúp Thiên Chi Tà thiết lập kết giới. Lấy hai địch một, gắng gượng cũng đỡ được một chiêu, hai bên đều bị dội ngược trở lại, cách xa đến hai trượng.

Trọng Tử đang bị trọng thương, vừa rồi lại thi triển một luồng ma lực mạnh để thiết lập kết giới, vết thương khắp người một lần nữa nứt toác, máu tuôn xối xả, nội thương đồng thời phát tác khiến nàng suýt nữa đứng không vững mà ngã khỏi đám mây.

“Thiếu quân không nên vận pháp lực.” Thiên Chi Tà lại dùng Trì dũ thuật giúp nàng cầm máu.

“Lúc ở Đông Hải, ngươi đã chạy thoát nhưng lần này, ngươi không trốn được nữa đâu.” Giọng nói vẫn khẽ khàng tựa gió thổi mây trôi, người ấy thản nhiên nhìn Trọng Tử, nói: “Niệm tình ngươi vẫn còn lương tri, ta chỉ phé bỏ mà lực của ngươi rồi nhốt ngươi vào băng lao ở Côn Luân.”

Phé bỏ ma lực, nhốt vào băng lao ở Côn Luân ư? Trọng Tử nghiêng răng nói: “Nếu như ta không muốn thì người sẽ làm gì ta?”

Trục Ba xé toạc không khí mà lao tới, Lạc ÂmPhàm giơ tay đón lấy nó, không nói thêm lời nào, thi triển sát chiêu. Trọng Tử đang bị thương nặng, không thể gắng gượng chống đỡ, Thiên Chi Tà phải bảo vệ nàng nên chống đỡ rất chặt vật, tiếp được mười chiêu, hai người hoàn toàn không còn đường lui nữa.

Biết rõ cứ tiếp tục thế này thì sẽ khó thoát khỏi nguy hiểm, đáng lẽ hai người nên hợp lực đối địch, đánh bại người kia để chạy trốn, thế nhưng sao nàng có thể đả thương người ấy được kia chứ?

Thấy mình không thể đấu lại được nữa, Thiên Chi Tà bỗng liếc nhìn Trọng Tử, nói: “Chúng ta chỉ có thể quay lại ma cung tạm lánh thôi.”

Phải rồi, sở trường của Thiên Chi Tà là mưu lược mà, đương nhiên y phải có kế thoát thân!

Cặp mắt mờ ảo kia như chứa đầy ma lực, sau một lúc ngạc nhiên vui mừng, Trọng Tử lại cảm thấy hoảng hốt, nói: “Quay về, người vẫn sẽ ở bên cạnh ta chứ?”

“Được!” Thiên Chi Tà ném ra một thứ rời nhanh chóng lùì lại, nói: “Chạy mau!”

Trọng Tử theo sát Thiên chi Tà, không dám rời nửa bước.

Hai người dễ dàng thoát khỏi sự mai phục của Lạc Âm Phàm, chẳng bao lâu sau đã trở lại ma cung. Trong ma cung vẫn u ám và mờ mịt, chúng ma thấy nàng quay lại thì vẫn hành lễ như thường lệ, như thể chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì khác lạ.

Đi vào trong đại điện, Trọng Tử bắt lực ngã ngòì trên chiếc giường thạch anh, còn Thiên Chi Tà chỉ đứng xa xa bên cạnh cửa, không bước vào trong.

“Bây giờ phải làm thế nào đây?”

“Thiếu quân tạm thời không thể rời ma cung.”

“Chúng ta ở lại đây mấy ngày nữa rồi lại đi”

Thiên Chi Tà không trả lời, chỉ nói: “Thiếu quân vẫn còn tình cảm với Lạc Âm Phàm.”

Trọng Tử cúi đầu.

“Lạc Âm Phàm đã quên người rồi, nếu sau này Thiếu quân còn nhẹ dạ nữa thì không còn ai cứu được người đâu.”

“Ta biết rồi.”

“Thiếu quân phải nhớ kỹ, ba ngày tới nhất định không được dùng ma lực.”

Trọng Tử không trả lời, bỗng ngẩng đầu lên nhìn y.

Thiên Chi Tà vẫn đứng ở giữa cửa, ánh sáng ngoài cửa điện chói lòa, chiếu rọi qua chiếc áo choàng trắng tinh của y biến thân hình y trở nên mờ hồ và nhạt nhòa.

Dù là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa phái hay là tả hộ pháp danh tiếng lẫy lừng của ma cung, y vẫn luôn chững chạc, tự tin và hành sự có dự liệu, có thể thay nàng an bài, sắp đặt mọi việc, xử lý tất cả những việc lớn nhỏ liên quan tới nàng.

“Người nhớ phải lưu ý đến Cửu U, hấn không đơn giản đâu.”

Trọng Tử nhìn Thiên Chi Tà hồi lâu rồi gật đầu. “Ta biết rồi.”

“Cứ coi là biết rồi đi, chỉ sợ Thiếu quân đâu không lại hấn” Thiên Chi Tà thở dài, nói: “Mà thôi, người nên nhớ kỹ những lời này của ta, làm bất cứ việc gì cũng đừng nên liều lĩnh nữa.”

Trọng Tử cười, nói: “Ta sẽ không liều lĩnh nữa, người yên tâm.”

Thiên Chi Tà gật đầu, nói: “Thiếu quân nghỉ ngơi trước đi, ta phải ra ngoài có chút việc, lát nữa sẽ quay lại.”

Thật ngạc nhiên là hôm nay Trọng Tử không hề ép Thiên Chi Tà ở lại ôm nàng ngủ như mọi khi, thậm chí cũng không hỏi xem y đi đâu, làm gì, nàng chỉ ngoan ngoãn nghe lời y, leo lên giường rồi nằm xuống, nhắm mắt thật chặt, tựa như cả đời này không muốn mở mắt ra nữa.

Hồi lâu sau, Thiên Chi Tà bỗng thấp giọng nói: “Ta xin lỗi.”

Trọng Tử không trả lời.

Từ lúc đó, trong điện không còn tiếng động nào nữa, cũng không có chút sinh khí.

Cố hết sức loại bỏ mọi suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, Trọng Tử chẳng muốn nghĩ tới điều gì, tai không nghe, mắt không thấy, nàng chỉ nằm cứng đờ trên giường, trước sau vẫn duy trì tư thế ấy, đến ngón tay cũng không dám động đậy.

Lúc mở mắt, hóa ra chỉ là một giấc mộng.

Trong lòng vô cùng chua xót và đau đớn, dường như còn có chút gì đó như tan vỡ, một dòng chất lỏng từ khóe mắt chực trào ra nhưng nàng cố hết sức ngăn lại, chỉ có vài giọt nước mắt không kìm được mà tràn ra ngoài.

Ta đồng ý với ngươi, sẽ không hành sự liều lĩnh nữa.

Ta sẽ đợi, đợi ngươi trở về đưa ta đi.

...

Biến mất rồi sao?

Một canh giờ rồi?

Không biết đã bao lâu trôi qua.

...

Cuối cùng, có một vật gì đó rơi xuống khỏi người Trọng Tử.

Đó là một bộ y phục mang theo mùi vị tươi mát vô cùng quen thuộc.

Trọng Tử lập tức mở mắt ra. “Thiên Chi Tà!”

“Thiên Chi Tà đã chết rồi.” Một bóng đen thon dài, quỷ mị đứng trước giường, đó không phải Thiên Chi Tà mà là Vong Nguyệt, hắn nói: “Lạc Âm Phàm đã giết hắn rồi.”

“Không đúng, hắn vừa mới ở đây mà!” Trọng Tử lắc đầu nguầy nguậy, luôn miệng nói: “Hắn nhìn thấy ta đang ngủ, còn đắp cho ta cái áo này, làm sao hắn có thể chết được kia chứ?”

Nàng xoay người, cầm chiếc áo choàng trắng tinh lên, hướng ra ngoài điện, gọi lớn: “Thiên Chi Tà! Người mau lại đây! Mau tới đây cho ta! Thiên Chi Tà!”

“Hắn đã tu luyện Tâm ma chi nhãn, Nhiếp hồn thuật!” Vong Nguyệt chìa tay ra, chiếc áo choàng trắng tinh đó tự động bay đến bên tay hắn. “Những gì nàng nhìn thấy chỉ là ảo ảnh, nàng phải hiểu rõ điều đó mới đúng chứ!”

“Người nói láo! Người gạt ta!” Trọng Tử giận dữ quát. “Hắn còn nói chuyện với ta nữa kia!”

Vong Nguyệt không muốn tranh luận với Trọng Tử nữa, hắn ném chiếc áo choàng đó xuống người nàng.

Trọng Tử cầm lấy chiếc áo choàng, ngơ ngác nhìn ngắm hồi lâu, bỗng nàng ngược mắt cười, nói: “Người cứu hấn đi, người có thể phục hồi hồn phách cho hấn, đúng không? Ta sẽ trao hết nửa phần ma lực còn lại cho người...”

“Hồn phách của hấn đã tiêu tan rồi, đây chính là kết cục của hấn khi phản bội lại lời thề với Ma thần.” Vong Nguyệt thở dài, giọng nói hoàn toàn bình thản. “Hấn từng thề nguyện sẽ mãi mãi trung thành với ma cung, vì Ma tộc mà tìm kiếm một vị Ma tôn hùng mạnh, giúp đỡ người đó trở thành kẻ đứng đầu lục giới, nhưng khi chuyện đã tới trước mắt thì hấn lại muốn dẫn nàng chạy trốn.”

Chết rồi ư? Trọng Tử lắc đầu, lắm bảm nói: “Hấn đã từng thề nguyện, vậy tại sao hấn còn muốn đưa ta chạy trốn? Hấn đâu có gốc như vậy!”

Vong Nguyệt nói: “Vậ nàng cho là vì sao?”

Y đã hủy diệt nàng, nhưng cũng là người tạo ra nàng.

Là yêu? Hay là hận?

Không có y trù tính, đại thúc sẽ không rơi vào thảm cảnh như vậy, nàng cũng sẽ được mãi mãi ở bên cạnh sư phụ trên Tử Trúc phong ngàn năm mây trắng, sống một cuộc sống yên bình.

Y đã nói xin lỗi.

Y xin lỗi vì cái gì chứ? Xin lỗi vì những việc y đã làm hay là vì y bỏ lại nàng bơ vơ trên cõi đời này mà cảm thấy áy náy?

“Chết ư?” Mặt Trọng Tử đột nhiên biến sắc, nàng vút chiếc áo choàng xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Đã chết rồi sao? Hấn cứ thế mà

chết sao? Nhanh như vậy mà đã chết ư? Tên cầu nô tài này!”

Trọng Tử gần như điên cuồng, hung hăng đá hai chân, lúc nàng vung tay, chiếc áo choàng kia bay lên cao rồi bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ, tựa như những bông hoa tuyết trắng muốt xoay vòng giữa không trung rồi lả tả rơi xuống đất.

“Hại ta đến nông nỗi này, ta còn chưa kịp tính sổ với ngươi mà ngươi đã muốn chết sao?”

“Thiên Chi Tà, ngươi không phải là con chó trung thành mà ta đang nuôi sao? Ta bảo ngươi làm cái gì người liền làm cái đó, ta không cho ngươi chết, ngươi lại dám chết ư?”

“Ngươi cho rằng người chết đi thì mọi chuyện sẽ kết thúc sao? Ngươi mau về đây cho ta!”

“Ồ trong lòng các ngươi, ta là cái gì vậy? Ngươi hại ta bị hàm oan mà chết, hại ta bị đánh gãy toàn bộ xương cốt rồi bị nhốt vào băng lao lạnh lẽo, hại ta bị sư phụ vứt bỏ, hại ta phải đến nơi quỷ quái đáng sợ này, ngươi cho rằng ngươi chết thì ta sẽ tha thứ cho ngươi sao? Ngươi nghe cho rõ đây, ta không bao giờ tha thứ! Vĩnh viễn không! Ngươi một mực lợi dụng ta, biến ta thành công cụ, chỉ một lòng nghĩ tới mong muốn lục giới nhập ma của ngươi, chẳng qua là ngươi ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân, muốn hoàn thành tham vọng của chính ngươi mà thôi! Rõ ràng ngươi cố ý chết! Ngươi cho rằng cái chết có thể chuộc được tội, có thể ép được ta sao? Đừng hòng! Ngươi mơ mộng viễn vông quá rồi!”

Trọng Tử hung dữ trừng mắt nhìn đông vãi vụn trắng tinh như những bông tuyết trải đầy mặt đất, ý nghĩ trả thù khiến nàng bật lên một tiếng cười to.

“Hòn xiêu phách tán mà vẫn muốn ta tiếp tục bước trên con đường này, đúng là một con chó trung thành! Ta cho ngươi biết, không đời nào! Người

nằm mơ rồi!”

“Người chết là tốt lắm! Ta vui mừng còn chẳng kịp nữa là!”

“Cút! Vĩnh viễn đừng quay về đây nữa!”

...

Hận hay không? Đáp án là một lời khẳng định, nàng không chỉ hận hấn mà là rất hận hấn, kể cả Yên Chân Châu. Nàng hận bọn họ đã giăng bẫy khiến nàng mất đi tất cả, mất đại thúc, mất sư phụ.

Thế nhưng, nàng cũng rất quan tâm tới hấn, bởi vì từ trước đến nay hấn luôn là người quan tâm tới nàng nhất.

Lúc hấn còn sống, nàng có thể không kiêng nể gì mà mắng chửi, cười nhạo, giày vò, sỉ nhục hấn, sau đó lại yên tâm, thoải mái nằm trong lòng hấn, ngủ một giấc ngon lành, mơ một giấc mộng đẹp.

Nhưng bây giờ hấn lại vì nàng mà chết.

Những người yêu thương nàng đều lần lượt vì nàng mà chết, những người hãm hại nàng cũng đã vì nàng mà chết, vậy nên ngay cả người để hận nàng cũng không có.

Đã có ai từng trải qua cảm giác tuyệt vọng thế này chưa? Không phải vì yêu không thành, hận không báo mà là yêu nhưng không thể yêu, hận nhưng không thể hận.

Trọng Tử đã hóa thành người điên loạn, liên tục chửi rửa âm ỉ, mắt càng lúc càng nhòe đi, hình như chúng đã bị vật gì đó ngăn trở, nàng lơ đãng đưa tay lên lau, bất giác phát hiện nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt.

“Thiên Chi Tà, tên cầu nô tài này!”

“Chết vì khinh địch, xem ra cái chết này quá hời cho ngươi đó! Ngươi mau quay đầu lại đây cho ta! Trở về đây cho ta!”

...

Tiếng mắng chửi xem lẫn tiếng cười chát chúa cứ quanh quẩn trong bầu không khí trên đại điện, thê lương đến chói tai, tựa như tiếng khóc lóc, kêu than của ma quỷ.

Vong Nguyệt vẫn đứng lặng yên bên cạnh Trọng Tử quan sát, chờ tới lúc nàng đã mắng đến mệt mỏi rồi, mắng đến khàn giọng, hấn mới lại lên tiếng: “Hấn không tiếc tính mạng để cứu nàng từ cõi chết trở về, nàng còn muốn chấp nhất gì hấn nữa?”

“Không đòi nào, hấn không đòi nào làm vậy!” Trọng Tử đột nhiên hiểu ra, vợ hét đồng vải vụn ở dưới đất lên, ôm trước ngực, giọng nói khàn đục nhuốm đầy thù hận “Chính là ngươi! Chính ngươi đã dẫn sư phụ ta tới đó! Ngươi không chịu buông tha cho chúng ta, lại còn mượn tay sư phụ ta để giết hấn!”

Vong Nguyệt không hề phủ nhận, hấn nói: “Đó là sự nghiêm trị cho việc hấn dám phản bội lại Ma thần, hấn là hấn đã sớm đoán được Lạc Âm Phạm đang đứng chờ sẵn ở đâu đó bên ngoài.”

Trọng Tử buông lỏng năm tay, lão đảo lùi về phía sau.

Y đã sớm đoán được, sớm đoán được! Như vậy, rốt cuộc là y muốn đưa nàng đi thật hay là không tiếc dùng cái chết của mình để giữ nàng ở lại, để nàng hoàn thành được nghiệp lớn!

Đáp án tựa hồ vĩnh viễn không ai biết được.

Trọng Tử cười thắm, nói: “Tốt lắm, cứ hại ta đi! Tùy các ngươi muốn đùa bỡn ra sao cũng được, ta việc gì phải khổ sở, việc gì phải tức giận kia chứ! Ta không quan tâm! Thiên Chi Tà, ngươi cứ như vậy mà muốn ta hoàn thành nghiệp lớn ư? Ta sẽ khiến ngươi không được thỏa ước nguyện!”

Vong Nguyệt nói: “Nàng hận hấn ta sao? Đây cũng là sự nghiêm trị vì hấn dám phản bội Ma thần!”

“Chính ngươi đã hại hấn!”

“Nàng có thể giết ta.”

Mọi nỗi băn khoăn, mọi lý trí đều không thể nào so sánh được với nỗi căm hận đã khắc cốt ghi tâm, hấn sâu trong từng thớ thịt. Vành mắt Trọng Tử đỏ hoe, nàng vận hết khí lực toàn thân, nhanh như chớp đánh ra một chưởng, hướng thẳng về phía lồng ngực của Vong Nguyệt.

Trong âm thanh vang vọng, Vong Nguyệt vẫn đứng yên bất động.

Gắng gượng vận ma lực, vết thương trên người nàng lại nứt toác, cảm giác đau nhức đột ngột xuất hiện khiến cho những ý nghĩ điên cuồng của nàng bay biến, nàng tỉnh táo trở lại, kinh hãi nhìn Vong Nguyệt, một lát sau, nàng lại cười lạnh một tiếng, nói: “Pháp lực của ngươi đâu có kém ta, ngươi hoàn toàn không cần dùng đến ta.”

“Từ lúc cứu Âm Thủy Tiên, tu vi của nàng đã bị hao tổn rất nặng, vì nàng tùy tiện tiêu hao pháp lực như vậy nên ta mới có thể vượt lên trước nàng.” Vong Nguyệt khẽ hếch cằm lên, nói: “Nhưng nàng nghĩ sai rồi, ngay cả khi nàng không bằng ta, ta vẫn muốn giữ nàng lại bên mình, giúp đỡ nàng, chỉ bởi vì ta cần nàng.”

“Thứ người cần không phải là ta, thực chất người muốn mượn máu của ta để thức tỉnh Thiên ma lệnh, triệu hồi vạn ma cõi hư thiên.”

“Nàng chưa đến Quỷ môn quan để luân hồi chuyển kiếp là vì Thiên Chi Tà muốn giữ gìn ma huyết trong người nàng.”

Trọng Tử sờ đầu chìa tay ra nói: “Thiên ma lệnh đâu? Đưa nó đây, ta sẽ giải phong ấn của nó cho người.”

“Bây giờ nàng chưa đủ năng lực để thức tỉnh nó, khi nào đến lúc, ta sẽ tự đưa nó cho nàng” Vong Nguyệt ôm lấy nàng, nói: “Giờ thì đến lượt ta ôm nàng, hoàng hậu của ta, nếu như nàng có lòng căm hận, chúng ta sẽ hủy diệt được cả lục giới này”

“Người cút đi cho ta!”

Chương 51: Thiên ma hiện thế

Sau khi bị Ngu Độ cảnh cáo, Tư Mã Diệu Nguyên không dám tiết lộ chuyện mình nhìn thấy ở núi Xích Diễm nữa đâu, nàng ta cũng đã nhiều lần thể hiện năng lực trước mặt Lạc Âm Phàm, hy vọng được báai chàng làm sư phụ, ai ngờ Lạc Âm Phàm chẳng hề quan tâm, thêm vào đó, Tàn Kha vẫn bé quan chưa ra khiến nàng ta không khỏi thất vọng, bực bội. Lúc hoàng hôn buông xuống, Tư Mã Diệu Nguyên quyết định đến chân núi Tử Trúc một chuyến.

“Tư Mã Diệu Nguyên?” Có người gọi nàng ta lại.

Thấy rõ người đang tới, Tư Mã Diệu Nguyên bất đắc dĩ phải đứng lại hành lễ. “Thủ tọa sư cô!”

Mộ Ngọc là Thiên Chi Tà hóa thân, vị trí thủ tọa đệ tử của Nam Hoa hiện nhiên bị bỏ trống, đồ đệ tâm đắc nhất của chương giáo là Tần Kha thì bế quan tu hành mãi không chịu ra, vì vậy lúc này chức vị thủ tọa liền giao phó cho Văn Linh Chi đảm nhiệm.

Văn Linh Chi tỏ vẻ thờ ơ, nói: “Đạo gần đây tôn giả có vẻ khác thường.”

“Tôn giả đã quên rất nhiều chuyện, nghe nói là do trong lúc tu hành không cẩn thận, người đã bị tẩu hỏa nhập ma.” Ánh mắt Tư Mã Diệu Nguyên khẽ dịch chuyển, nàng ta cười khẽ “Chương giáo đã dặn đệ tử không được nhiều lời, ta khuyên sư cô cũng nên giữ mồm giữ miệng.”

Nếu bị tẩu hỏa nhập ma thì sao tôn giả vẫn nhận ra người khác, chỉ duy nhất một người là không nhận ra? Văn Linh Chi nhìn Tư Mã Diệu Nguyên, nói: “Vi sao chương giáo không cho phép nhắc tới nàng ta, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Những lời này của sư cô thật kỳ quái, ta làm sao mà biết được!” Tư Mã Diệu Nguyên nửa giả vờ kinh ngạc, nửa thật sự không rõ, nói: “Có lẽ chương giáo lo sợ tôn giả vẫn còn che chở cho tên nghiệp chương kia, sau này Thiên ma hiện thế, ắt sẽ gây họa cho lục giới.”

“Người cho rằng tôn giả đã quên nàng ta thì sẽ có lợi cho người sao?” Văn Linh Chi lạnh lùng nói “Việc Nguyệt Kiều mò vào băng lao, là ai đã giật dây? Người cho rằng trên đời này chỉ có người biết bày mưu tính kế, còn chương giáo với đốc giáo đều là những kẻ ngốc ư? Người tự thu xếp cho ổn thỏa đi, Tư Mã Diệu Nguyên, xảy ra chuyện gì thì đừng trách ta không nhắc nhở!”

Năm đó, Tư Mã Diệu Nguyên bị đẩy ra hoang đảo, chỉ có Yên Chân Châu tận tâm tận lực giúp đỡ nàng ta cho nên nàng ta mới tin làm Yên Chân Châu, xúi giục Nguyệt Kiều vào băng lao làm nhục Trọng Tử, không ngờ cuối cùng lại gây ra đại họa. Tư Mã Diệu Nguyên vốn luôn che giấu những

âm mưu quỷ quyệt, lúc này bị Văn Linh Chi vạch trần, nhất thời vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không thấy ai truy cứu việc này, nhất định là chưong giáo và các vị tiên tôn đã che chở cho mình. Nghĩ thế, Tư Mã Diệu Nguyên mới định thần lại, buông một tiếng cười gằn, nói: “Sư cô thân là đệ tử của đóc giáo mà cũng muốn ngấm máu phun người sao? Trước khi Tâm sư huynh bế quan có dặn dò sư cô, nếu xảy ra đại sự thì phải người tới gọi huynh ấy, bây giờ Trọng Tử đã nhập ma, sư cô lại lần nữa không muốn báo tin cho huynh ấy, chẳng lẽ Văn sư cô cũng có ý đồ riêng sao?”

“Thật ư? Nếu chưong giáo biết, chắc hẳn người sẽ phạt Linh Chi thật nặng.”

Nhìn theo bóng lưng Văn Linh Chi đã rời đi, Tư Mã Diệu Nguyên vô cùng tức giận, mặt đỏ bừng bừng, lát sau nàng ta mới hậm hực giậm chân, thầm nghĩ, chẳng phải là người muốn bọn họ giết chết Trọng Tử rồi mới gọi Tâm sư huynh ra sao? Lúc ấy người chỉ cần nói vài câu xoa dịu huynh ấy là được. Nếu Tâm sư huynh biết tất cả những chuyện này là giả dối, để ta xem huynh ấy còn đối xử hòa nhã với người được nữa không?

Người như Tư Mã Diệu Nguyên sớm đã hình thành thói quen suy bụng ta ra bụng người, nghĩ tới những chuyện này, nàng ta vô cùng đắc ý, vui vẻ ngự kiếm rời đi.

Trên đỉnh núi Tử Trúc, có một chiếc bóng trắng từ trên cao hạ xuống, nhẹ nhàng đến mức không gây ra một tiếng động.

Nhìn theo hướng hai người vừa rời đi, sắc mặt Lạc Âm Phàm tối sầm.

Lúc sắp chết, Thiên Chi Tà có hỏi chàng vì sao lại lãng quên, chàng đã cảm thấy vô cùng kỳ quái, ai ngờ hôm nay lại tình cờ nghe được cuộc đối thoại này, lẽ nào chàng thực sự đã quên mất chuyện gì rất quan trọng sao? Rốt cuộc thì việc chàng bị tẩu hỏa nhập ma có phải là sự cố ngoài ý muốn không? Chàng thật sự đã lãng quên điều gì ư?

Trong nháy mắt, một đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh vụt lướt qua tâm trí Lạc Âm Phàm, chàng muốn vươn tay bắt lấy ánh mắt đó nhưng nó lại nhanh chóng trốn chạy, cho đến khi vượt khỏi tầm với.

Lạc Âm Phàm chợt nhớ tới đôi mắt phượng quyền rũ kia.

Tuy hai cặp mắt đó không giống nhau nhưng ánh nhìn lại y hệt nhau, ẩn chứa vẻ bi thương đến tuyệt vọng, rất sâu, rất sâu, một nỗi đau khắc cốt ghi tâm, chỉ cần liếc nhìn qua cũng không sao quên được, cảm giác ấy rất cuộc là...

Lạc Âm Phàm cau mày, trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Ký ức đã lãng quên này chắc hẳn có liên quan đến Tử Ma, chẳng trách nàng lại có vẻ mặt đó. Lúc ấy, Lạc Âm Phàm chỉ nghĩ rằng chắc hẳn trước đây nàng có quen biết chàng. Nếu không có lời nhắc nhở của Thiên Chi Tà và biểu hiện dị thường của Văn Linh Chi thì có lẽ chàng sẽ không bao giờ biết tới việc các đệ tử đều đang bàn luận chuyện này sau lưng chàng, các sư huynh, sư thúc rõ ràng đều biết nội tình nhưng lại điềm nhiên dặn các đệ tử đối gạt chàng!

Là con gái của Nghịch Luân, mang dòng máu của Ma tộc, Tử Ma luôn là mối nguy hại với lục giới, tuyệt đối không thể nương tay. Cũng may là bản chất của nàng không xấu, nếu quả thực có mối giao tình thì chỉ cần nàng bằng lòng chủ động vào băng lao chuộc tội, chàng sẽ cố gắng hết sức để bảo toàn tính mạng cho nàng.

Đã có sự an bài cho riêng mình, từ đó, Lạc Âm Phàm bắt đầu lưu ý tới mọi tin tức về Trọng Tử, không ngờ Trọng Tử đã mai danh ẩn tích, chẳng những tròn ba năm không ra khỏi ma cung nửa bước mà ngay cả cửa tâm điện của mình, nàng cũng chưa từng bước qua. Mọi người trong ma cung đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, còn Ma tôn Cửu U thì thường xuyên ra vào

tầm điện của hoàng hậu khiến Mộng Cơ chỉ dám âm thầm oán thán mà không thể làm gì hơn.

Hủy hoại một vật so với việc gìn giữ nó dễ dàng hơn rất nhiều, trong thời gian này, Cửu U ma cung tiếp tục ở lại nhân gian gây ra vô số tai họa khôn lường khiến dân chúng lầm than, thầy người chết đống. Tiên môn tất bật với việc đối phó với Ma tộc, mãi cho đến tháng bảy của năm thứ tư, trong một dịp tình cờ, Lạc Âm Phàm đi ngang qua Thủy Nguyệt thành, bất ngờ gặp Ma tộc đang làm loạn ở nơi này, chàng liền ra tay hỗ trợ đệ tử Tiên môn trấn thủ Thủy Nguyệt thành đẩy lui ma binh rồi mới nghe được chút ít manh mối về Trọng Tử từ đám ma binh giờ tay xin hàng.

Trên sườn núi phía ngoài thành, Lạc Âm Phàm ngự kiếm dân hạ xuống, liếc nhìn bốn phía.

Từng nhánh cây, cọng cỏ ở đây không khác gì trên những sườn núi khác, thế nhưng không hiểu sao khi nhìn quang cảnh nơi đây, Lạc Âm Phàm lại có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Lạc Âm Phàm thầm giật mình rồi nhanh chóng thư thái trở lại, lục giới to lớn chừng này, năm tháng lại vô biên, nơi nào đã từng lưu lại, người trong Tiên môn đâu nhớ được hết, có lẽ chàng đã từng tới đây rồi cũng nên.

Có người nói, Tử Ma thường tới nơi này ư?

Nhận thấy có một luồng ma khí đang tiến tới, Lạc Âm Phàm xoay người biến mất giữa không trung.

Mái tóc dài mềm mượt tựa mây bông, không có bất kỳ trang sức điểm xuyết nào, tự nhiên buông xõa, trên người chỉ khoác một chiếc áo bào màu đen có đường viền màu tím sậm, vừa vặn và vô cùng đơn giản. Không giống như đang ngự phong, cả người nàng hệt như một cơn gió thoảng, nhẹ nhàng phiêu du, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh một tảng đá lớn trên sườn núi.

Ánh mắt Lạc Âm Phàm khẽ lay động.

Bây giờ nên xuất kiếm chém nàng hay là hỏi nàng cho rõ ràng mọi chuyện?

Chàng còn đang suy nghĩ thì Trọng Tử đã chậm rãi ngồi xuống, lưng tựa vào tảng đá lớn, hai tay ôm đầu gối, tựa như một thiếu nữ bình thường đang chìm đắm trong nỗi sầu vương.

Trời không tối, cũng chẳng có bóng trăng hay ánh sao, chỉ có một áng mây rất mỏng đang lững lờ trôi giữa nền trời.

Nhưng nàng vẫn ngồi nguyên như vậy, ngược khuôn mặt thuần khiết, trắng trong say sưa ngắm nhìn bầu trời, không chớp mắt.

Những năm gần đây, Lạc Âm Phàm chưa từng nghe nói nàng ra ngoài làm điều ác, có thể trong con người nàng thật sự có một mặt nào đó rất thiện lương. Nghĩ vậy, chàng bỗng cảm thấy do dự. Chàng bình sinh làm việc gì cũng có nguyên tắc, kể cả đó là ma, trừ phi chúng cố ý gây hại tới sinh linh bách tính thì chàng mới ra tay trừng trị, còn không, ít ra chàng cũng sẽ nương tình, cho chúng có cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Số phận đã an bài, một cô nương như vậy chắc chắn sẽ là mối nguy hiểm lớn đối với lục giới, nhưng chuyện này cũng không còn biện pháp nào khác.

Vì vậy, chàng quả quyết triệu hồi Trục Ba. “Tử Ma!”

May mà trước nay chàng vẫn luôn hành sự như vậy, chưa bao giờ đánh lén ai, Trọng Tử giật mình kinh hoàng vội vàng chống đỡ, cố gắng tiếp nhận một kiếm của Lạc Âm Phàm rồi không nói với chàng một lời, ngự phong rời đi.

Lạc Âm Phàm cảm thấy chân động. Mặc dù nhất kiếm này mới dùng năm phần công lực nhưng để có thể tiếp nhận cũng không phải là chuyện đơn giản. Ba năm qua nàng không rời ma cung, chắc chắn là vì chuyên tâm tu hành nên tiến bộ không ít, đến lúc nàng thực sự tu thành Thiên ma rồi thì đại họa này cho dù là ai cũng không thể ngăn cản nổi.

Lạc Âm Phàm nhanh chóng đưa ra quyết định rồi tăng thêm tiên lực, giao tay niệm chú, Trục Ba kiếm hóa thành một con giao long bay lên trời, lượn vòng rồi chặn đứng lối thoát của Trọng Tử.

Trọng Tử nhìn người đang đứng giữa ánh sáng chói lòa kia rồi dừng bước.

Đôi mắt phượng vẫn đẹp như trước, chỉ là chúng đã trở nên vô hồn, không còn chút sức sống.

Trái tim Lạc Âm Phàm khẽ rung động, giọng nói của chàng chợt trở nên dịu dàng như nước: “Niệm tình ngươi mấy năm gần đây không làm điều ác, nếu bây giờ ngươi bằng lòng theo ta tới băng lao của Côn Luân chịu phạt, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

Giọng nói quen thuộc xiết bao! Lời răn đe cũng quen thuộc xiết bao! Trọng Tử lặng lẽ nắm chặt bàn tay đang giấu trong ống tay áo, nàng thật sự hận cái khẩu khí đó của chàng nhưng lúc nào cũng muốn được nghe thấy. Trong cuộc đời đầy mâu thuẫn này, có những thứ con người ta thật sự không thèm để ý tới, muốn lãng quên nhưng không sao quên được.

Trọng Tử nghiêng mặt sang một bên, tỏ vẻ không chịu khuất phục, nói: “Muốn ta vứt bỏ hết địa vị và sự tự do để đi tới một nơi vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn bị xích tiên vây kín ư? Ta hiện là hoàng hậu của ma cung, người có gì chắc chắn là ta sẽ nghe theo lời người nói chứ?”

Khuyên nhủ nàng không được, Lạc Âm Phàm không nói thêm lời nào, Trục Ba xuất hiện, phóng ra vô số kiếm khí như những lưỡi dao sắc nhọn.

Trọng Tử vội tránh né.

Chàng là sư phụ của nàng, có công giáo dưỡng nàng, hai kiếp ân nghĩa sư đồ, ngay cả khi chàng có vứt bỏ nàng, ghét nàng, muốn giết nàng, nàng vẫn luôn quan tâm tới chàng, yêu thương chàng, có thể nào lại nở ra tay giao tranh với chàng kia chứ?

Sao Lạc Âm Phàm lại không nhìn ra, từ này đến giờ Trọng Tử chỉ một mực né tránh mà không phản đòn, bất giác chàng càng giật mình.

Đường đường là vị tôn giả vang danh lục giới, ai có thể địch nổi chàng, Trọng Tử lại đang bận khoản, lo lắng, vì thế nàng nhanh chóng bị đánh bại, rốt cuộc không còn đường lui, buộc phải dùng tới Ma kiếm để ngăn cản, hai luồng kiếm khí giao nhau khiến cho lục phủ ngũ tạng của Trọng Tử hầu như bị tiên lực làm đảo lộn.

Lạc Âm Phàm lấy đầu mũi kiếm chỉ vào nàng, nói: “Theo ta tới Côn Luân!”

Đó là cơ hội cuối cùng sao? Trọng Tử sâu thẳm nói: “Sư phụ có thật sự muốn ép ta như vậy không, chi bằng người một kiếm giết chết ta đi!”

Bầu không khí chợt trở nên yên ả đến ngột ngạt. Một làn gió nhẹ khẽ thổi qua, làm lay động những ngọn cỏ dại, khiến không gian càng trở nên hiu quạnh.

Sức mạnh trên thân kiếm bỗng biến mất, Lạc Âm Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Chưa từng có tin tức nào đáng sợ hơn điều chàng vừa nghe thấy, nàng gọi chàng là gì? Sư phụ ư? Bên cạnh chàng có một người như vậy từ lúc nào? Tại sao chàng không có ấn tượng gì?

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, chiếc áo bào đen viền tím, thoạt nhìn thấy có điểm quen thuộc, nhất là đôi mắt kia.

Kỳ quái nhất là, chàng càng nhìn kỹ, càng muốn nhớ lại điều gì đó thì lại chẳng nhớ được gì.

Từ lúc bị tẩu hỏa nhập ma, trong trí nhớ của chàng vẫn luôn tồn tại rất nhiều ký ức bị đứt quãng, luôn có cảm giác thiếu sót thứ gì đó, khiến cho những ký ức ấy không thể xuyên suốt, liền mạch. Chàng chỉ nhớ mang máng rằng ký ức đó có liên quan đến một hình bóng mơ hồ nhưng không nhớ nổi bất cứ thông tin nào có liên quan đến nàng, may mà chàng là thần tiên nên những chuyện cũ đối với chàng chỉ xem như mây khói, không cần phải cố chấp, vì thế chàng cũng không miễn cưỡng ép bản thân mình phải nhớ ra mọi chuyện.

Lẽ nào hình bóng kia chính là nàng? Chàng nhớ tất cả mọi người, duy chỉ có nàng là chàng lại không nhớ!

Nếu điều đó là thật thì nàng chính là đồ đệ duy nhất của chàng!

Lạc Âm Phạm bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bị chàng nhìn chằm chằm, Trọng Tử im lặng, không biết nên nói gì. Chàng chán ghét nàng đến vậy, chỉ muốn lãng quên để kết thúc tất cả, vậy thì nàng cần gì phải nhắc tới nữa?

Đang hồi hận, Trọng Tử chợt nghe thấy một tiếng gọi khẽ: “Trọng Nhi?”

Người Trọng Tử trở nên bần rùn, nàng ngược mắt nhìn chàng.

Trời xui đất khiến thế nào mà chàng lại gọi ra một cái tên hoàn toàn xa lạ nhưng cũng rất mực thân thiết, Lạc Âm Phàm giật mình, bất giác cảm thấy xấu hổ, lại nhìn thấy vẻ mặt của nàng lúc này, chàng mới chợt hiểu rõ...đây đúng là đồ đệ của chàng! Đồ đệ của chàng lại là hoàng hậu của ma cung – Trọng Cơ, Tử Ma! Chẳng trách sư thúc và các vị sư huynh lại ra sức giầu giếm, trên dưới Tiên môn đều biết chuyện này, chỉ có một mình chàng là không hay biết gì!

Thực ra nguyên nhân vô cùng đơn giản, từ lúc Trọng Tử nhập ma, Nam Hoa liền tự động xóa bỏ nàng, hơn nữa, vì nể mặt chàng nên mọi người trên tiên giới đều kiêng kỵ, không ai dám nhắc tới cái tên này, bởi thế đám người Ngu Độ mới có thể giầu giếm đến tận bây giờ.

Mũi kiếm chúc xuống, Lạc Âm Phàm suýt nữa tức giận tới mức thổ huyết.

Tuy rằng đã sớm phát hiện ra mối quan hệ giữa họ rất sâu đậm nhưng thật sự không thể ngờ kết quả lại như thế này. Từ lúc nào chàng lại thu nạp một nghiệp chương như vậy làm đồ đệ, dám phản bội sư môn mà nhập ma?

Chẳng trách nàng lại có ánh mắt đó, chẳng trách từ trước tới nay nàng chỉ luôn phòng thủ mà chưa bao giờ ra đòn với chàng. Nếu nàng vẫn còn thừa nhận vị sư phụ này, có lòng ăn năn hối cải thì nên quỳ xuống nhận sai, cùng chàng trở về chịu tội mới đúng! Chuyện đã tới mức này, nàng còn dám cãi lời sư phụ!

Lạc Âm Phàm vô cùng tức giận, muốn trách cứ, nhưng khi nhìn vẻ mặt bối rối, si ngốc của nàng, chẳng hiểu tại sao, đến nửa câu mắng mỏ chàng cũng không thốt nổi, cuối cùng đành thở dài trong lòng. Thôi bỏ đi, đó là đồ đệ của chàng, chàng không thể trốn tránh trách nhiệm này, trong người nàng có sát khí trời sinh, tiếp tục ở lại ma cung thì hậu quả sẽ rất khó lường, chi bằng cứ thuyết phục nàng quay về đã rồi tính tiếp.

Lạc Âm Phàm thu lại trường kiếm, nghiêm nghị nói: “Còn nhận ra vi sư thì mau theo vi sư quay về Nam Hoa nhận tội.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trọng Tử lúng túng nói: “Ta không tới băng lao đâu...”

Nghe thấy những lời này, lòng Lạc Âm Phàm bất giác mềm nhũn. Băng lao là nơi như thế nào chứ, nàng sợ hãi cũng không có gì lạ, thật sự thì nàng cũng chỉ là một đứa trẻ mắc sai lầm mà thôi. Chàng nhẹ nhàng nói: “Phạm sai lầm sẽ phải gánh chịu hậu quả, ở lại ma cung thì có thể lẫn tránh được bao lâu đây? Những điều này ngươi cũng không muốn, vậy thì không nên tiếp tục sai lầm nữa! Mau qua đây, vi sư đưa ngươi về!”

Trọng Tử rút cuộc cũng tìm lại được lý trí, nàng lắc đầu, nói: “Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Chỉ cần ngươi có lòng ăn năn, bằng lòng vào băng lao chịu tội, vi sư nhất định sẽ cố gắng hết sức để bảo toàn tính mạng cho ngươi, đợi sau này ta tu thành Kinh tâm thuật rồi, sẽ thanh lọc sát khí cho ngươi, lúc đó sẽ thả ngươi ra.” Dù sao thì Lạc Âm Phàm cũng không rõ nguyên nhân vì sao Trọng Tử lại nhập ma nên khi nói ra những lời này, chàng không hề cảm thấy lo lắng.

Trọng Tử chớp chớp mắt rồi bỗng nhẹ giọng nói: “Sau này ta có thể quay lại Tử Trúc phong, ở bên cạnh sư phụ sao?”

Đồ đệ của chàng đương nhiên là phải theo chàng rồi, điều này đâu cần phải hỏi, Lạc Âm Phàm không hề do dự mà gật đầu, nói: “Nếu ngươi thật tâm sửa sai thì đương nhiên là có thể rồi.”

Chàng thực sự nhớ ra rồi ư? Nhớ ra nàng là ai, nhớ ra nơi này? Chàng thực sự không hề chán ghét nàng, đồng ý để nàng quay về Tử Trúc phong, nàng lại có thể đêm ngày bầu bạn cùng chàng?

Không có thứ gì thì càng muốn sở hữu thứ đó, muốn nắm giữ được một chút gì đó.

Trọng Tử cố gắng tự nhủ rằng mình phải tỉnh táo lại, không nên quay đầu, thế nhưng trái tim lại không chịu nghe theo sự sai bảo của lý trí, muốn tin chàng một lần nữa, vì thế, nàng không tự chủ được, đi về phía chàng.

Lạc Âm Phàm càng kinh ngạc, nỗi băn khoăn trong lòng cũng càng lớn.

Lúc trước, chàng chỉ nghĩ nàng mang trong mình sát khí trời sinh nên mới đả thương người khác, vì thế mà rời bỏ sư môn, hôm nay xem ra mọi chuyện không đơn giản như thế. Nàng nghe lời chàng đến vậy, đâu có vẻ muốn phản bội sư môn, có lẽ phần nhiều là bị Cửu U xúi giục, dụ dỗ, nhất thời hồ đồ nên mới nhập ma, sau đó lại sợ bị chàng trách tội nên không dám trở lại Nam Hoa. Nàng ở ma cung nhưng bản tính lại vô cùng thiện lương cho nên mới đi giúp Tiên môn ngăn chặn đập nước ở Thiên Hà.

Còn chàng làm sư phụ kiêu gì vậy? Một đứa trẻ ngoan ngoãn, thiện lương như vậy mà lại để mặc nàng nhập ma! Lạc Âm Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đó nhất thời đau lòng nhưng cảm giác đó mau chóng bị lý trí xua tan.

Đã làm sai thì phải trả giá, nếu quả thực nàng phạm phải tội ác tày trời thì e là không thể tha thứ được. Nàng bây giờ rất nguy hiểm, chỉ cần lơ là một chút thì sẽ nguy hại đến lục giới, chẳng trách chàng phải ngâm giăng bấy nàng.

Đồ đệ của chàng, cho dù chàng có xử lý ra sao thì cũng không thể nào sai.

Chậm rãi bước từng bước, càng lúc càng tiến lại gần chàng, cuối cùng Trọng Tử cũng đã đứng ở trước mặt chàng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ vui

sửng lẫn bất an, muốn gọi chàng một tiếng nhưng không sao mở miệng được.

Chỉ trong nháy mắt, có thứ gì đó đột nhiên chui vào bên trong cơ thể, nó rất nhỏ, mang theo cảm giác mát lạnh thấu tận tâm can.

Hồn phách dường như bị một vật gì đó trói chặt lại, trong người khác lạ, theo bản năng, ma lực trong cơ thể ra sức vùng vẫy để chống lại, nhưng càng chống cự thì vật kia lại càng thít chặt hơn, dường như nó đang muốn cắt đứt hồn phách của nàng thành từng mảnh nhỏ.

Một cơn đau đớn dữ dội trào lên trong lồng ngực Trọng Tử, máu ộc ra khỏi miệng.

Trọng Tử cảm thấy mê man, đưa tay sờ lên miệng, cúi đầu nhìn những giọt máu đỏ thẫm trên đầu ngón tay, sau khi xác nhận, nàng lại ngẩng mặt nhìn chàng, lẩm bẩm nói: “Su phụ?”

Người trước mặt đã lấy lại vẻ uy nghiêm vốn có, trong giọng nói lại có sự lạnh nhạt quen thuộc nhưng cơ hồ không hề quen thuộc chút nào. “Đây là Tỏa hồn ti^[1] của Nam Hoa phái, nó có thể trói buộc hồn phách của ngươi. Từ nay về sau, nếu ngươi vận ma lực để đả thương người khác thì chính ngươi sẽ bị thương trước, ngươi đả thương người khác bao nhiêu thì ngươi sẽ bị trọng thương bấy nhiêu.”

[1] Tỏa hồn ti: Tơ tằm khóa hồn phách.

Tỏa hồn ti! Trọng Tử lão đảo lùì lại, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Chàng lừa nàng! Sao chàng có thể lừa nàng ở chính nơi này chứ?

“Su phụ chưa từng tin ta, vậy tại sao người không giết ta luôn đi?”

Bất đắc dĩ phải dùng thủ đoạn này để khiến nàng bị thương, Lạc Âm Phàm bất giác cảm thấy hổ thẹn, nhưng rất nhanh sau đó chàng đã tỉnh táo trở lại, nói: “Sa đọa rồi nhập ma, phản bội lại sư môn thì không còn là đệ tử của Trọng Hoa nữa, người cho rằng ta không thể xử người sao?”

Không còn là đệ tử của Trọng Hoa, rốt cuộc thì nàng cũng đã bị trục xuất khỏi sư môn rồi. Trọng Tử không nói lời nào.

Lạc Âm Phàm vốn chỉ thuận miệng trách cứ vài câu, thấy bộ dạng nàng như vậy, giọng chàng chợt ôn hòa trở lại: “Nể tình sư đồ bấy lâu, mấy năm gần đây người cũng không làm chuyện ác, ta tạm tha mạng cho người, trước tiên hãy theo ta về...”

Lời còn chưa dứt, chàng bỗng dừng lại, trong đáy mắt không giấu nổi vẻ khiếp sợ.

Sát khí nhanh chóng tăng lên, cuộn cuộn như một cơn sóng gió động trời.

Ma lực di chuyển khắp cơ thể, phóng thẳng ra ngoài, hòng tránh né và cắt đứt Tỏa hồn ti, ai ngờ Tỏa hồn ti càng lúc càng thít chặt, máu tươi ồ ạt tuôn ra từ mắt, mũi, miệng, làn da trắng nõn mềm mại rỉ ra vài tia máu rồi dẫn loang rộng, nàng dường như đã biến thành một huyết nhân^[2].

[2] Huyết nhân: người đẫm máu.

Trọng Tử điên cuồng giãy giụa, quyết liệt đến cùng, đã chẳng còn gì để mất thì nên đoạn tuyệt với tất cả, nàng thà xé tan hồn phách chứ nhất quyết không chịu thỏa hiệp với Lạc Âm Phàm.

“Người...” Rốt cuộc Lạc Âm Phàm cũng trở nên lúng túng.

Dường như có điều gì đó đã sai nhưng rốt cuộc chàng không biết nó sai ở chỗ nào, những việc làm này của chàng hoàn toàn là vì suy nghĩ đến đại cục, sợ nàng tu thành Thiên ma sẽ gây họa cho lục giới nên chàng mới dùng đến Tỏa hồn ti hòng trói buộc ma lực của nàng, chàng không muốn khiển trách nàng nhiều mà chỉ hạn chế ma lực của nàng, để nàng dần mất hẳn tâm ma, nhưng không ngờ nàng lại cố chấp tới mức này!

Đôi mắt phượng rỉ máu, trong đó tràn ngập lòng hận thù đủ để hủy diệt cả thế giới, khiến người ta nhìn vào chỉ có cảm giác lạnh toát sống lưng.

Không hiểu sao, Lạc Âm Phàm cảm thấy vô cùng đau lòng.

Chẳng có sư phụ nào muốn nhìn thấy đồ đệ chết trước mặt mình, ngay cả khi chàng đã lãng quên hồi ức về nàng, có thể, tình cảm sư đồ này còn sâu sắc hơn trong tưởng tượng của chàng rất nhiều.

Trong cơ thể dường như có thứ gì đó thức tỉnh, đang rục rịch chuyển động.

Lạc Âm Phàm càng khiếp sợ.

Trong người chàng có dục độc từ lúc nào vậy?

Tất cả mọi việc tới quá nhanh, quá bất ngờ, chàng không có thời gia mà cân nhắc, nhìn thấy cơ thể nàng xước xát, rướm máu, hồn phách cũng đang bị Tỏa hồn ti chia cắt, chàng liền nhanh chóng làm phép giữ chặt người nàng, không để nàng gãy giữa nữa. Chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, có lẽ là do trực giác mách bảo, nó khiến chàng cảm thấy vô cùng lo lắng, nếu không ngăn cản, nhất định sau này chàng sẽ phải hối hận.

Cả cơ thể đầm đìa máu ngã nhào tới trước mặt Lạc Âm Phàm, y phục đen thẫm, da thịt đỏ lôm, hầu như không còn nhận ra đó là hình hài của một con người.

Hồn phách Trọng Tử đã bị xé tan, e rằng cơ thể mỏng manh này không thể chịu đựng thêm nữa, chàng phải làm thế nào đây? Lần đầu tiên, Lạc Âm Phàm cảm thấy hoang mang, lo sợ. Chàng đang chìm trong mớ bong bong suy nghĩ, bỗng một tia sáng màu tím sẫm như ánh chớp xẹt tới, ôm lấy Trọng Tử rồi biến mất, không để lại chút dấu vết.

“Cứu U!” Lạc Âm Phàm hồi hận vì đã nhất thời sơ suất, chàng lập tức ngự kiếm đuổi theo.

Trong Ma Thần điện lạnh lẽo như băng, giữa mặt đất lóe lên vài quầng sáng, hơi thở quý dị vẫn vít giữa những cột trụ cao lớn sừng sững, hồn phách gần như đã vỡ vụn của Trọng Tử từ từ hội tụ, từng mảnh vỡ ghép vào với nhau, bay lơ lửng giữa không trung, trải qua bảy ngày bảy đêm, cuối cùng nó cũng đã trở thành một hình thể hoàn chỉnh.

Vong Nguyệt chậm rãi hạ tay xuống, nói: “Hoàng hậu của ta, nàng là tác phẩm hoàn mỹ nhất mà ta từng chữa trị.”

“Ngươi lại cứu ta một lần nữa.” Gương mặt xinh đẹp của Trọng Tử hiện ra vài phần yếu dị, giống như nàng sắp sửa mang đến một điềm báo. Nàng thản nhiên quay sang nhìn Vong Nguyệt, gật đầu một cái, nói: “Cảm ơn ngươi.”

“Cơ thể của nàng không thể tiếp tục chứa đựng hồn phách được nữa rồi.”

“Vẫn còn có cách.”

Vong Nguyệt ngân dài tiến “ừm” trong cổ họng, liếc mắt nhìn, thanh Ma kiếm màu đỏ sậm dường như nghe được tiếng triệu hồi, chủ động bay tới bên cạnh cơ thể đã bị tàn phá của Trọng Tử. Vong Nguyệt nói: “Đây là di kiếm mà phụ thân nàng để lại, là linh vật hiếm có nhất lục giới, chỉ cần

nàng lấy thân tuấn kiếm thì nhất định Ma kiếm sẽ luôn bảo vệ và giúp đỡ nàng hoàn thành sứ mệnh.”

“Sẽ phải trả cái giá rất đắt.”

“Chỉ cần nàng trung thành với Ma thần, trung thành với Ma tộc.”

Trọng Tử không chút do dự, đáp một tiếng: “Được!” rồi nhắm mắt lại.

Giây lát sau, trong điện vang lên một tiếng cười khẽ, cực kỳ nhu mì, nũng nịu nhưng cũng lạnh lẽo đến cực điểm, khiến người nghe sởn tóc gáy, không dám tìm hiểu xem tiếng cười đó từ đâu vọng lại.

Từ trên đỉnh đầu rớt xuống vài hạt bụi.

Rồi nhanh sau đó, những tảng đá to âm âm rơi xuống.

Cả ma cung rung lắc dữ dội, ma lực hùng mạnh như dòng nước lũ cuộn cuộn chảy trôi, ào ạt tuôn ra từ Ma Thần điện. Bên ngoài điện, những tên ma binh đang ở gần đó không kịp né tránh, kẻ nào tu vi còn kém lập tức tan thành mây khói, những tên có tu vi cao thâm hơn một chút thì lăn lộn, quần quai trên mặt đất, kêu la thảm thiết. Không ai biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, chúng ma vô cùng kinh hoàng, chạy trốn tán loạn khắp ma cung, tiếng la hét, kêu than không ngừng nổi lên từ bốn phía.

Đối với những việc này, Vong Nguyệt hé sức thờ ơ, hần chỉ đứng bên cạnh Trọng Tử, mỉm cười, nói: “Nàng mới chính là ký chủ chân chính của nó.”

Hồn phách như ảo ảnh trôi nổi bồng bềnh rồi chậm rãi trầm xuống, một lần nữa nhập vào cơ thể đã bị tàn phá kia, Nghịch Luân kiếm ở bên cạnh xoay tròn trên không trung, dường như nó đang vô cùng hưng phấn, ánh

sáng đỏ thẫm mạnh mẽ phát ra từ thanh kiếm, chiếu sáng khắp các góc ngách trong Ma Thần điện.

Ánh sáng màu đỏ sậm ma mị đến lóa mắt tựa như những dòng máu tươi không ngừng lưu động, len lỏi đi khắp nơi.

Trong ánh sáng lóa mắt, người và kiếm dần dần hòa làm một.

Bị một sức mạnh vô hình lôi kéo, cơ thể Trọng Tử dần dần bay lên khỏi mặt đất, xoay mình một cách cứng nhắc, cả thân người nghiêng về phía trước, hai cánh tay nép sát hai bên sườn, trở thành tư thế thẳng đứng.

Trong tiếng nổ đing tai nhức óc, Ma Thần điện đột nhiên đổ nát, thoáng chốc đã trở thành một bãi đất hoang.

Những phiến đá đen lăn lông lốc, những cây cột trụ khổng lồ cũng nghiêng ngả, giữa làn khói bụi bao quanh bầu trời, mơ hồ hiện ra một bóng hình lẻ loi, cô độc nhưng cũng hết sức cao ngạo và uy mỹ.

Tuyệt đỉnh của Ma tộc, Thiên ma rốt cuộc đã hiện thế.

Mái tóc dài đen nhánh không có gió mà vẫn tung bay, từng sợi, từng sợi dần biến thành màu đỏ, cong cong tự nhiên, uốn lượn bông bênh, vô cùng đẹp mắt và sinh động. Chiếc áo bào màu đen tuyền phẳng phiu cũng biến thành chiếc váy lụa đen mềm mại, hai dải vạt áo kéo dài ra tận phía sau lưng, mơ hồ lộ ra thứ ánh sáng màu đỏ thẫm sáng bóng, tô điểm quanh eo là chiếc thắt lưng vô cùng hoa mỹ, trên cổ tay là chiếc vòng lộng lẫy điểm xuyết những viên đá quý đủ màu sắc, óng ánh đến chói mắt.

Khắp người Trọng Tử tỏa ra thứ ánh sáng ma mị màu lam tím, chiếu sáng mọi hang cùng ngõ hẻm trong ma cung.

Da thịt nàng trong suốt, trắng nõn nà, như được tạc từ băng tuyết, hàng mi cong dài hơi rủ xuống, hai con ngươi màu đỏ sậm không còn vẻ sắc bén, trái lại có chút gì đó rất mệt mỏi, tựa như đang buồn ngủ song vẫn sâu không thấy đáy, vô cùng lạnh lùng, trong đáy mắt ánh lên vẻ chán ghét, muốn vứt bỏ tất cả nhưng ai nhìn vào cũng thấy đẹp đến rung động lòng người.

Váy lụa đen và mái tóc đỏ, hai màu sắc quý dị kết hợp với nhau, trông giống hệt một đóa hoa sen mang hai màu đỏ - đen, vô cùng diễm lệ nhưng cũng cực kỳ tà ác, vẻ đẹp ấy đủ để hủy diệt mọi thứ trên đời.

Trọng Tử hiện ra với dáng vẻ hết sức lộng lẫy và cao quý nhưng sâu thẳm trong nàng là một nỗi đau từ lâu đã vụn vỡ.

Nhìn thấy hoàng hậu tới cao thay đổi một cách bất ngờ, mấy vạn ma không hẹn mà cùng cúi đầu, quỳ xuống hành lễ.

Trọng Tử lướt nhẹ trên không trung rồi đáp xuống mặt đất, bình thản giơ hai tay lên.

Những phiến đá vụn vỡ tự động gom lại, hợp thành tòa Ma thần điện hoàn chỉnh như cũ.

Một tiếng sấm rền vang giữa trời quang, mặt biển phần nộ rít gào, trên nền đất bằng phẳng, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, ma khí lướt đến đâu, cây cỏ héo úa, tàn lụi đến đáy, chim chóc và thú hoang trên sườn núi giẫm đạp lên nhau mà trốn chạy, một áng mây khổng lồ đỏ ối như máu nhanh chóng tụ lại, bao trùm khắp núi sông, che khuất ánh mặt trời, trong cảnh tượng tráng lệ mà kỳ quái đó hiện ra một vẻ vô cùng thô lương, xơ xác, tiêu điều.

Đột nhiên mưa trút xuống xối xả, ánh chớp lóe lên thô lương khiến người run sợ, bách tính trốn biệt trong nhà, không dám ra ngoài đường.

Trên Thiên Cơ phong của Nam Hoa, Hành Huyền đang đứng giữa đỉnh núi, sắc mặt đông cứng, hồi lâu sau vẫn không nói được lời nào.

Mẫn Vân Trung không nén nổi tức giận, quát: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Hành Huyền cười khở, đáp: “Thiên Ma xuất thế.”

Câu trả lời vốn nằm trong dự liệu của Mẫn Vân Trung và mọi người, ở chốn nhân gian đột nhiên xuất hiện một hiện tượng dị thường đến vậy, rõ ràng là xuất phát từ biến cố của ma cung, hỏi đi hỏi lại câu này chẳng qua là vì mọi người không muốn đối mặt với sự thực mà thôi.

Ngu Độ trầm mặc.

Hành Huyền thờ dài, nói: “Không ngờ lại tới nhanh đến vậy.”

Mẫn Vân Trung không hề nao núng, nhướn mày nói: “Đã trở thành sự thật rồi, có kêu ca cũng vô ích, việc chúng ta cần làm bây giờ là mau chóng nghĩ ra đối sách.”

Bọn họ đang bàn tán xôn xao thì một gã đệ tử chợt chạy đến, nói: “Khởi bẩm chương giáo, ở bên ngoài, các chương môn và tiên tôn của các phái Thục Sơn, Mao Sơn, Trường Sinh cung và Côn Luân đã tới, họ muốn gặp chương giáo và tôn giả, hiện họ đang ở trong thiên điện dùng trà chờ người rồi ạ.”

“Động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên là họ đã sớm phát hiện ra.” Mẫn Vân Trung phát tay ý bảo đệ tử kia lui xuống, sau đó ông ta xoay mặt nhìn Lạc Âm Phàm ở bên cạnh lúc này hình như đang sợ hãi đến mức run rẩy, cau mày nhắc nhở: “Âm Phàm?”

Lạc Âm Phàm hoàn hồn, mơ hồ gạt đầu một cái rồi không nói một lời, rời đi.

Mẫn Vân Trung nghi hoặc. “Hắn như vậy là có ý gì...”

“Chẳng lẽ đệ ấy đã nhớ ra rồi sao?” Hành Huyền nói về bất an.

“Nhớ lại thì đã làm sao?” Mẫn Vân Trung sầm mặt, nói: “Nếu trong đầu nó không có tà niệm thì đâu thể lãng quên nghiệp chướng kia! Chính vì nó không giữ đúng mực nên chúng ta mới phải dùng tới biện pháp này. Không ngờ nó hồ đồ như thế thật, ngay cả thân phận của mình cũng không màng tới, đối với nghiệp chướng kia còn nảy sinh... Việc này mà truyền ra ngoài thì nó còn mặt mũi nào mà đặt chân lên Tiên môn nữa! Chướng giáo làm như vậy cũng là để cứu nó, nó còn dám trách cứ ư?”

Theo như tính cách của sư đệ, nếu sư đệ phát hiện ra chuyện này thì hậu quả sẽ rất khó nói. Ngu Độ cười khổ, ngắt lời Mẫn Vân Trung: “Thôi bỏ đi, việc quan trọng nhất lúc này không phải là tranh cãi về vấn đề này, mấy vị chướng môn vẫn đang ngồi chờ ở thiên điện, chúng ta mau chóng qua bên đó cùng các ngài ấy bàn bạc đại sự.”

Mẫn Vân Trung quả nhiên không nói tiếp nữa, ba người vội vã đi về phía ngọn núi cao nhất Nam Hoa.

Lúc này, dưới chân núi Ngọc Thần, Văn Linh Chi đang đứng trên thanh trường kiếm, trong tay nắm chặt một búi tua kiến ba màu, do dự.

Lúc này mà gọi Tần Kha, chỉ e cũng vô ích, rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ?

Nàng ta còn đang ngây ngốc, bỗng một nữ đệ tử vội vã ngự kiếm bay đến, thấy Văn Linh Chi thì vui vẻ nói: “Hóa ra thủ tọa sư cô ở chỗ này, mau cùng ta quay về đại điện!”

Văn Linh Chi nhanh chóng giấu tua kiếm đi, nói: “Nghe nói các vị chương môn đều đã tới?”

Nữ đệ tử kia đáp. “Vâng, trong ma giới đã xảy ra một biến cố lớn, hiện giờ tôn giả cùng các vị chương môn, tiên tôn đều đang ở trong điện bàn bạc cách đối phó. Ta sợ nếu chương giáo và tôn giả cần phân phó việc gì mà sư cô không có ở đó thì sẽ hỏng việc, vì thế ta mới đi tìm sư cô về.”

“Cảm ơn người đã có lòng.” Văn Linh Chi mỉm cười, gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta còn có chuyện muốn nhờ người làm giúp.”

Nữ đệ tử đó liền nói: “Xin sư cô cứ phân phó.”

“Người thay ta tới Thanh Hoa cung...” Văn Linh Chi ra hiệu cho nữ đệ tử kia ghé sát lại, khẽ dặn dò nàng ta vài câu, sau đó đưa cho nàng ta một vật. “Không được để cho Trác thiếu phu nhân phát hiện ra, chuyện này nhất định phải giải quyết dứt điểm.”

Chương 52: Nước mắt phượng hoàng

Trong đại điện trống trải, tiếng nhạc ma quái réo rắt xuyên qua tầng không, Trọng Tử lẻ loi nghiêng người dựa vào chiếc giường đá, chống tay lên đầu khiến một nửa cánh tay ngà ngọc lộ ra, làn da trắng ngần như tuyết nổi bật trên nền chiếc áo lụa mỏng màu đen ánh tím, mái tóc dài màu đỏ sậm óng ả, suôn mềm như gấm lụa buông xõa xuống giường, thuận theo vạt áo lụa mỏng rơi xuống mặt đất.

Nàng không còn là người nữa mà đã vĩnh viễn trở thành một thanh kiếm, dù có bị trọng thương cũng chủ cần ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ khỏe lại.

Người phàm hay thần tiên thì cũng để làm gì chứ?

Nàng khẽ buông tiếng thở dài, ngón tay ngà ngọc búng nhẹ một cái, một cánh hoa đỏ bay ra, không một tiếng động xoay tròn giữa không trung rồi rơi xuống mặt đất.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh...

Màu đỏ, màu lam, màu trắng...

Có vẻ như nàng muốn mượn trò này để mua vui, thế nhưng chẳng bao lâu sau đã cảm thấy chán ngấy, đang định quay người thì bỗng dừng lại.

“Mộng Cơ cầu kiến hoàng hậu!”

Nàng ta đến tận đây để hỏi tội nàng sao? Trọng Tử có vẻ rất hứng thú, nhìn Mộng Cơ bước tới hành lễ, nét mặt nàng ta đây vẻ không cam lòng.

“Ngươi có chuyện gì muốn bẩm báo?”

“Xin hỏi hoàng hậu, người còn nhớ năm xưa đã từng nói với ta những gì không?”

“Nói cái gì?”

“Hoàng hậu biết rõ rồi còn hỏi.” Mộng Cơ cười nhạt nói.

“Ta đã nói rồi, chàng là của ngươi, nhưng điều quan trọng là chàng phải thích ngươi.” Trọng Tử chậm rãi nói. “Hiện giờ chàng là Thánh quân của ma cung, chàng muốn tới đây, lẽ nào ta dám đuổi chàng đi sao?”

Mộng Cơ tức giận, tiến lên hai bước, đôi bàn tay trắng bệch như trát phấn nắm chặt lại. “Hoàng hậu chớ có quá đáng!”

“Chàng là phu quân của ta, đường đường là người đứng đầu ma giới, chàng thích ai thì đi tìm người đấy thôi.” Trọng Tử mỉm cười, giọng nói nhạt như nước. “Nhường chàng cho người lâu như vậy, ta chưa từng tính toán so đo với người, bây giờ chàng không còn hứng thú gì với người nữa, người lại quay ra oán trách ta, đúng là hồ đồ, người muốn phạm thượng phải không?”

Nụ cười của nàng xinh đẹp vô cùng nhưng cũng băng giá tới cực điểm, Mộng Cơ tự nhiên thấy rùng mình, không dám nói thêm nữa câu.

Trọng Tử nhắm mắt, chẳng muốn tranh luận cùng nàng ta, giơ tay lên ý bảo nàng ta ra ngoài.

“Hoàng hậu của ta thật oai phong.” Trước giường liền vang lên giọng nói của Vong Nguyệt.

“Ta khiến tỳ thiếp mà người hết mực cung chiêu khiếp đảm một phen, thế nào, người đau lòng sao?” Trọng Tử trườn vào lòng Vong Nguyệt, tiện tay vén chiếc mũ áo choàng của hắn lên, giọng nói mềm mại như nước. “Chỉ có người xấu mới không muốn người khác nhìn vào mắt mình.”

Vong Nguyệt dễ dàng nắm chặt cánh tay đang định vén mũ áo của hắn, nói: “Ta là người tốt nhưng cũng không cho người khác nhìn vào mắt mình.”

Khuôn cằm hắn thật hoàn mỹ, bởi thế có thể khẳng định khuôn mặt của hắn nhất định không đến nỗi xấu, chỉ là làn da hơi tái, đôi môi cũng kém hồng hào, tựa như một người quanh năm sống dưới mặt đất, chưa bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời. Đôi môi mỏng ngậm chứa vẻ uy nghiêm mỗi lần khước môi hắn cong lên, cả người hắn lại tăng thêm ba phần tà khí, ba phần ngạo mạn, thêm vào đó, hơi thở của hắn cũng trở nên lạnh lẽo như băng khiến người ta có cảm giác bị áp bức.

Cặp mắt luôn giấu sau lớp mũ áo choàng kia tựa như một bóng ma có thể nhìn thấu mọi sự trên đời, hắn nhìn nàng chăm chăm, cơ hồ thấu hiểu nàng đang suy nghĩ những gì.

Trọng Tử nhìn bàn tay trắng nhợt đang nắm chặt cánh tay mình, hỏi: “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Là phu quân của nàng.” Vong Nguyệt ôm nàng ngồi lên giường.

Trọng Tử ngược nhìn hắn, nói: “Có loại phu quân như ngươi sao?”

“VẬY CŨNG CÓ THÊ TỬ NHƯ NÀNG SAO?”

“Nếu Thánh quân cảm thấy quá cô đơn thì có thể đi tìm ái thiếp Mộng Cơ của mình, hay để ta chọn thêm cho Thánh quân mấy phi tần xinh đẹp nữa, giống như hoàng đế dưới nhân gian vậy.”

Vong Nguyệt dùng vạt áo choàng bao bọc xung quanh người nàng, khẽ vuốt một lọn tóc dài óng ả của nàng, nói: “Sao nàng không dâng hiến chính mình cho ta?”

“Trong người ta có một thanh kiếm, nếu ngươi không ngại thì chúng ta cũng có thể tình nồng ý mật.”

“Ta sợ rằng mình không có hứng thú đó.”

Trọng Tử nhìn hắn, nói: “Bây giờ ta vẫn chưa thể đánh thắng ngươi sao?”

Vong Nguyệt nói: “Cũng không chắc, nàng có thể thử giết ta xem sao.”

Trọng Tử bật cười. “Bây giờ ta chỉ còn có ngươi, sao ta có thể cam lòng giết ngươi được kia chứ?”

“Nếu nàng muốn giết ta, người bị hủy diệt sẽ chính là nàng.” Vong Nguyệt lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ thẫm to bằng lòng bàn tay, đưa cho nàng rồi nói: “Bây giờ bất cứ lúc nào nàng cũng sẽ giải trừ được phong ấn cho Thiên ma lệnh, vạn ma của hư thiên sẽ dốc lòng nghe theo lời nàng, nàng thử triệu hồi chúng xem.”

Trọng Tử không hề cảm thấy hứng thú, cầm lấy lệnh bài rồi đặt nó sang một bên, nói: “Vừa mới bắt đầu, ta không muốn kết thúc nhanh như vậy.”

Ngạc nhiên là Vong Nguyệt không hề phản đối, chỉ nói: “Thiên Chi Tà đã chết, ta sẽ sắp xếp cho nàng một người khác.”

“Ai?”

“Nàng cũng quen người này.”

Không cho nàng có cơ hội từ chối, một bóng người đã xuất hiện trước chiếc giường đá, chính là người mặc áo cà sa đen, Pháp Hoa Diệt.

Vong Nguyệt nói: “Sau này người sẽ đi theo hoàng hậu, chịu sự sai khiến của nàng.”

Trọng Tử hiện giờ đã là Thiên ma, được người người trong Ma tộc kính nể, Pháp Hoa Diệt cũng không ngoại lệ, hơn nữa, Trọng Tử cũng từng cứu mạng y, nghe Vong Nguyệt nói vậy, y chấp tay, nói: “Bản tăng nguyện cống hiến sức lực cho hoàng hậu, cho dù phải chết cũng không nề hà.”

Trọng Tử quan sát y một lát rồi nói: “Người vốn là hòa thượng sao?”

Pháp Hoa Diệt đáp: “Bản tăng vốn là môn hạ của Tây Thiên Phật Tổ, nhưng đã cố ý phản bội Phật môn, sẵn sàng góp sức trợ giúp Thánh quân.”

“Được rồi...” Trọng Tử gật đầu, ý bảo hắn lui ra, sau đó nàng quay sang Vong Nguyệt, nói: “Sao người có thể cắt cử cho ta một tên hòa thượng chứ? Tại sao không phải là Yêu Phụng Niên?”

“Hoàng đế dưới nhân gian đều lựa chọn thái giám để phục vụ hoàng hậu của mình, nàng phải cảm thấy vô cùng may mắn khi ta cắt cử cho nàng một hòa thượng đấy.”

Trọng Tử cười rộ lên.

Vong Nguyệt cũng mỉm cười, nói: “Có người đang chờ hoàng hậu đến xử lý, nhìn thấy hắn rồi, ta bảo đảm hoàng hậu sẽ không cười được nữa đâu.”

Trong hình điện của ma cung, ánh sáng chiếu rọi như ban ngày trên hình đài có một người đang nằm hôn mê bất tỉnh, cặp lông mày lưỡi mác nhíu chặt lại, bờ môi nhợt nhạt, khô nứt, bộ y phục sang trọng loang lổ máu, hai cánh tay giơ ngang, bị trói chặt vào cái khung đỡ sau lưng, trong đó một cánh tay đã tím bầm, bộ dạng phong lưu, phóng khoáng ngày xưa giờ không còn nữa, bên cạnh chỗ trói hắn, một chiếc quạt giấy màu trắng rơi trên mặt đất, bị người ta giẫm đạp đến nỗi không còn hình thù.

Trọng Tử nhìn hắn một lát rồi quay người hỏi: “Ai đã làm việc này?”

Trong chúng ma không có ai dám bước ra nhận.

Vong Nguyệt nói: “Là hấn tự động tới chịu phạt, hấn muốn gặp nàng.”

Trọng Tử thẳng thắn nói: “Giải dược!”

Lập tức có người bước tới, đút vào miệng hấn một viên giải dược, chỉ giây lát sau, người đang bị trói trên hình đài dần tỉnh lại, vừa nhìn thấy nàng, mặt hấn đầy vẻ kinh ngạc, khóe môi co giật, không thốt ra được lời nào.

Trước mặt hấn là một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần, đến nỗi hấn bỗng cảm thấy xa lạ, chỉ trên gương mặt là vẫn còn phảng phất những đường nét của ngày xưa.

“Nàng nên nhớ phải giữ khoảng cách với các nam nhân khác, hoàng hậu của ta.” Vong Nguyệt nở nụ cười nham hiểm rồi xoay người biến mất.

Trọng Tử ra hiệu cho những người trong điện lui ra ngoài, sau đó chậm rãi đi đến trước hình đài, nhìn hấn mỉm cười, nói: “Trác thiếu cung chủ muốn gặp ta, nay đã gặp rồi thì lại ra về không quen biết sao?”

Trác Hạo nhìn Trọng Tử chằm chằm, khẽ nói: “Từ khi nàng đi, ta chỉ lo bề quan tu hành, không hề biết chuyện của nàng, lần này ta nhận được thư nên mới xuất quan sớm như vậy.”

Trọng Tử gật đầu, nói: “Thiên ma xuất thế, hiển nhiên là tiên giới đã biết.”

“Nàng là Thiên ma sao?”

“Đúng vậy, ta chính là Thiên ma, kẻ mà người người trong Tiên môn đều muốn giết, ngươi cũng có thể thử giết ta.”

“Cửu U là phu quân của nàng?”

“Phu quân của ta là ai thì có liên quan gì tới ngươi?” Trọng Tử giơ tay lên, xiềng xích trên chiếc khung hình tự động mở ra, nàng nói: “Đây không phải là nơi Trác thiếu cung chủ nên lui tới, nể tình ngươi đã từng tha mạng cho ta, lần này ta tha cho ngươi về, nhưng không có lần sau nữa đâu.”

Trác Hạo nhanh chóng nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Nàng hãy theo ta về!”

Trọng Tử khẽ giương mắt nhìn Trác Hạo, thản nhiên nói: “Trác thiếu cung chủ đang nói đùa đấy à?”

“Mục đích ta đến đây là để đưa nàng đi.” Trác Hạo mạnh mẽ kéo Trọng Tử vào lòng, giọng nói đầy vẻ yêu thương. “Ta biết là bọn chúng đã ép nàng, nàng không sai, nàng căn bản không nguyện ý thành ma, nàng cứ tự giày vò mình như vậy thì có nghĩa lý gì?”

Trọng Tử nói: “Ta không muốn thành ma thì chẳng lẽ còn có thể thành tiên được sao? Ngươi đang giáo huấn ta hay thương xót ta vậy?”

“Đừng có hồ đồ!” Trác Hạo vừa đau lòng vừa tức giận, giọng nói bỗng dịu hẳn xuống: “Ngoan, hãy nghe lời ta, đi theo ta, chúng ta sẽ tới một nơi thật xa, cách xa hai giới tiên-ma, những việc vô sỉ này có liên quan gì tới chúng ta đâu.”

Trọng Tử trầm mặc trong chốc lát, giương mắt lên rồi rời khỏi vòm ngực ấm áp của Trác Hạo, nói: “Ý tứ của Trác thiếu cung chủ, ta thật không sao hiểu rõ, ngươi đã có thể tử, ta cũng có phu quân, chẳng lẽ ngươi lại muốn chúng ta cùng nhau bỏ trốn?”

Sắc mặt Trác Hạo trắng bệch, không thốt nên lời.

“Năm đó chính phu nhân của người – Mẫn Tố Thu – đã cố ý tung tin đồn khiến ta liêu mình đi cứu đại thúc, rồi nàng ta lại vô si vu oan cho Văn Linh Chi.” Trọng Tử lùi lại hai bước, mỉm cười nói: “Muốn ta đi theo người cũng được thôi, chắc chắn lúc này nàng ta đang ở ngoài kia chờ người, giờ nếu người đi ra giết nàng ta để báo thù cho ta thì ta sẽ đi theo người.”

“Trọng Tử!”

“Ai cũng nói Trác thiếu cung chủ và phu nhân sống với nhau không êm ấm, thế nên thiếu cung chủ mới ra ngoài trêu hoa gheo nguyệt, thế nhưng người làm vậy chẳng phải là vì giận hờn phu nhân của mình sao?”

“Không phải thế!”

Tất cả đều là vì hận nàng mà ra, hận nàng sao quá tuyệt tình, hận nàng làm hấn bị tổn thương rồi đột ngột biến mất khỏi thế giới của hấn. Đúng lúc hấn đang đau khổ vì tình thì Mẫn Tố Thu vốn luôn thấu hiểu và biết cách an ủi người khác lại cố tình ngày ngày tiếp cận hấn, hấn liền tiếp nhận nàng ngay tức khắc, dù sao thì vẫn còn có rất nhiều người đem lòng yêu hấn, không có nàng trong đời thì đã sao, yêu người khác cũng là một cách để trả thù. Thê tử của hấn dịu dàng hơn nàng, biết nghe lời hơn nàng, quan tâm tới hấn hơn nàng, nhưng điều duy nhất hấn không ngờ tới đó là Mẫn Tố Thu lại chính là người hãm hại nàng.

“Ta biết, dù gì cũng là phu thê với nhau, người không nở xuống tay cũng là điều dễ hiểu.” Trọng Tử thở dài, liếc mắt nhìn, nói: “Nhưng hiện giờ Tiên môn chỉ một lòng muốn giết ta, ta không muốn lại bị nhốt vào băng lao, chỉ có thể ở lại đây ta mới được an toàn.”

Trác Hạo cắn răng nói: “Nàng không muốn theo ta cũng được, mấy năm nay ta vẫn luôn tìm cách hóa giải sát khí cho nàng, nàng chỉ cần chờ...”

“Chờ bao lâu đây?” Trọng Tử ngắt lời hấn. “Một trăm năm hay là một nghìn năm?”

Trác Hạo nghẹn lời.

Trọng Tử lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng ta có thể sống đến ngày đó sao? Đã từng có người muốn dẫn ta đi khỏi đây, nhưng kết quả là vừa mới rời khỏi ma cung thì người ấy đã mất mạng, người có biết hắn là ai không? Hắn chính là Thiên Chi Tà danh tiếng lẫy lừng, pháp lực không thua kém lệnh tôn là bao, người có bản lĩnh gì mà dám chắc sẽ bảo vệ ta chu toàn?”

Trác Hạo cả giận nói: “Ta không thể bảo vệ nàng nhưng chỉ cần ta còn sống trên đời này, ta tuyệt đối không bao giờ để bọn họ động vào nàng.”

“Những lời này đúng là luôn làm người ta cảm động, nhưng đáng tiếc là ta muốn sống, không muốn cùng ai chết chung một mồ, ta đã chết hai lần rồi.” Trọng Tử đang nói bỗng cười khẽ. “Người có biết lúc ở trong băng lao, bộ dạng của ta thế nào không?”

Vừa dứt lời, Trọng Tử liền giơ hai cánh tay lên.

Cánh tay trắng nõn như bông tuyết lúc này trở nên dị dạng đến đáng sợ, gương mặt gầy quắt như người dị tật, da sần sùi, thô ráp, mái tóc bù xù dị hợm, cả người nàng như không còn chút sức sống...

Trác Hạo kinh hãi, lùi lại hai bước.

“Người xem, bộ dạng này đến chính ta cũng cảm thấy chán ghét, người còn thích được sao?” Trọng Tử khôi phục lại dung mạo, không nhìn hắn nữa, xoay người rời đi. “Trác cung chủ và thiếu phu nhân đang chờ người ở bên ngoài, nể tình mối giao hảo năm xưa, lần này ta sẽ không so đo tính toán chuyện người tự tiện xông vào ma cung, chỉ mong đừng có lần sau.”

“Theo ta đi đi!” Trác Hạo kéo nàng, trong mắt hắn mơ hồ lóe lên ánh sáng. “Nàng có biến thành bộ dạng nào đi chẳng nữa thì ta cũng mặc kệ,

miễn là nàng rời khỏi nơi này, ta sẽ nghĩ ra cách chữa trị cho nàng.”

“Muộn rồi, ta không muốn cuộc sống thấp hèn như vậy nữa.” Trọng Tử khẽ thi triển ma lực, hất văng tay Trác Hạo ra, nói: “Cuộc sống chốn thần tiên tự do tự tại, kéo dài tới ngàn vạn năm, Trác thiếu cung chủ cần gì phải lãng phí thời giờ vô ích để tu luyện cách hóa giải sát khí chứ!”

“Tiểu nương tử!” Hấn khẽ gọi nàng một tiếng.

Trọng Tử chột đứng khựng lại, nhưng chỉ giây lát sau, nàng đã bước một mạch ra phía cửa điện, rời đi.

[©STENT](#)

Chàng thiếu niên cao ngạo luôn ức hiếp nàng, chàng thiếu niên lông bông luôn bị nàng trêu ghẹo, chàng thiếu niên si tình luôn liều mình bảo vệ nàng năm đó, dù nàng đã trải qua hai kiếp nhưng hấn vẫn không thay đổi chút nào, thế nhưng nàng đã thay đổi mất rồi, nàng sớm không còn là “tiểu nương tử” mà hấn yêu say đắm, con đường trước mặt chỉ có một, nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt với sự lựa chọn thì hãy để nàng kết thúc tất cả.

Trong điện, Vong Nguyệt đã ngồi trên chiếc giường đá chờ nàng từ lâu.

Trọng Tử trầm mặc trong giây lát rồi đi tới trước mặt hấn, nói: “Hấn đã từng nương tay với ta, giờ ta tha mạng cho hấn, âu cũng là đáp lại chút ân tình.”

Vong Nguyệt vươn tay ra.

Trọng Tử thuận thế ngã vào lòng hấn.

Những áng mây máu che kín bầu trời, trong vòng bảy ngày liền, bất kể là ngày hay đêm, mưa trút xuống xối xả, xối đất xối cát, những cành trúc

tướng đã chết khô giờ lại đua nhau nở hoa, những con ác điều đột nhiên mọc rặng, khắp nơi trên chốn nhân gian liên tiếp xảy ra những hiện tượng dị thường, dân chúng thấp thỏm lo âu. Mấy vị đế vương đều tự mình tắm rửa, thay y phục rồi kéo nhau tới Tiên môn xin Hành Huyền tiên đoán cho một quẻ. Lạc Âm Phàm lệnh cho các chương môn tạm thời phong tỏa tin tức này, chỉ nói là do ma cung gây ra, nhằm trấn an lòng người, tránh nảy sinh tai họa và rắc rối.

Thiên ma hiện thế, ma khí vô cùng mạnh mẽ, ánh trăng cũng có vẻ gì đó rất khác, xung quanh bỗng hiện lên những quầng sáng vô cùng yêu dị.

Ngoài Thủy Nguyệt thành, Lạc Âm Phàm lẻ loi đứng trên sườn núi, tâm tư vô cùng phức tạp.

Ánh trăng, sườn núi, mọi cảnh vật đều rất đổi quen thuộc, thấm đẫm nỗi thương tâm, dường như đâu đâu cũng phảng phất hơi thở của nàng. Trực giác nói cho chàng biết, nàng sẽ còn đến đây, vậy mà cũng ở chính nơi này, chàng đã từng dùng Tỏa hồn ti khiến nàng bị thương, cảnh tượng chấn động lòng người đó cho đến tận lúc này chàng vẫn không sao quên được.

Tận mắt nhìn thấu sự cố chấp của nàng, Thiên ma đột nhiên hiện thế, nhất định việc này có liên quan mật thiết tới nàng.

Sự việc không hề đơn giản như chàng vẫn nghĩ! Đồ đệ của chàng phản bội Tiên môn, sa đọa mà nhập ma, xem chừng toàn bộ tiên giới đều biết chuyện này, người khác kiêng kỵ đã đành, nhưng sư huynh hiểu rõ chàng là người như thế nào, chẳng qua đây chỉ là việc cón con liên quan đến thể diện, huống chi đồ đệ của chàng nhập ma, đáng lẽ phải để chàng đích thân ra tay thanh lý môn hộ, họ cần gì phải dối gạt chàng chứ? Rốt cuộc là họ muốn giấu giếm bí mật gì? Trọng Tử đã nhập ma như thế nào? Sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, tại sao chàng nhớ được tất cả mọi người, chỉ riêng đồ đệ của mình thì lại quên? Quan trọng hơn nữa là, sao chàng lại trúng dục độc? Tất cả những nghi hoặc này cơ hồ ngay cả sư huynh cũng không biết, thế nhưng dựa vào tu vi mấy trăm năm qua của Lạc Âm Phàm, dục độc không

thể gây ra thương tổn cho chàng, đáng lẽ sau khi trúng độc một thời gian ngắn, nó phải tự tiêu tan mới đúng, nhưng sự thực lúc này lại không phải như vậy.

Trong trí nhớ có rất nhiều thư thoát ẩn thoát hiện, rõ ràng ở ngay trước mắt mà không sao nắm bắt được.

Lạc Âm Phàm bất giác cảm thấy vô cùng hối hận.

Lúc đó, chàng chỉ phản ứng theo bản năng, dùng phương thức xử lý mà chàng tự cho là thỏa đáng nhất, nhưng chàng lại quên mất một việc, đối phương là đồ đệ bé nhỏ của chàng, nàng vẫn còn tin tưởng sự phụ của mình như vậy, đáng lẽ chàng không nên đối gạt nàng. Lúc này đây, chàng chỉ ôm một tia hy vọng mong manh, được trông thấy nàng vẫn là tiểu đồ đệ ngốc nghếch, luôn luôn tin tưởng chàng, bằng lòng theo chàng trở về.

Nhưng mà, nếu tất cả những dự liệu kia đều trở thành sự thực thì chàng phải làm thế nào đây?

Lạc Âm Phàm đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt nghe giữa không trung quang đặng vang lên một tiếng cười khẽ. Quay người nhìn, chỉ thấy một bóng người xinh đẹp, duyên dáng đang ngự phong bay tới, lơ lửng, đứng giữa không trung, mái tóc dài màu đỏ rực búi cao, vô cùng tôn quý và ưu nhã, một dải lụa màu đen thật dài tha thướt phía sau lưng, bao phủ khắp người nàng là một quầng sáng vô cùng ma mị, những tia sáng lấp lánh tỏa ra từ những viên đá quý đẹp đến lóa mắt, rực rỡ hơn cả ánh trăng sáng vằng vặc nơi chân trời xa xôi kia.

“Lạc Âm Phàm, tại sao ngươi cũng ở đây?”. Nàng nhẹ nhàng phất ống tay áo, che miệng cười e thẹn, thế nhưng khi nhìn vào đáy mắt nàng, người ta chỉ có cảm giác lạnh lẽo đến tê tái cõi lòng.

Trái tim Lạc Âm Phàm bất giác trùng xuống.

Không thể như vậy được, nàng không nên biến thành bộ dạng này, càng không nên gọi thẳng tên chàng như thế, nàng cần phải nhu thuận, cung kính đứng trước mặt chàng, khẽ gọi chàng một tiếng “Su phụ”, mong đợi được cùng chàng quay về Tử Trúc phong.

Mặc dù không hề nhớ gì về quãng thời gian hai người từng ở bên nhau nhưng mối quan hệ sư đồ là có thực, Lạc Âm Phàm chỉ cảm thấy đau lòng, chàng nói: “Không phải vì sư muốn giết ngươi, rốt cuộc ngươi biến thành như thế này là vì lý do gì?”

“Ngươi quên rồi ư, ta không còn là đồ đệ của ngươi nữa.” Nàng vụt tiến đến bên cạnh chàng, nói: “Ngươi lại mò đến nơi này, chẳng lẽ đã nhớ ra chuyện gì rồi sao?”

Một hơi thở nóng bỏng phả lên gáy Lạc Âm Phàm khiến chàng như hít phải một luồng khí lạnh, lập tức lui lại hai bước.

Hành động này quá ư suồng sã, ám muội đến mức vô lễ, nàng dám hành động như vậy sao, hóa ra bấy lâu nay chàng đã dạy dỗ một đồ đệ không biết liêm sỉ đến vậy!

“Còn không biết hối cải!” Giọng nói bất giác trở nên vô cùng tức tối, đồ nghiệp chương này, hôm nay chàng nhất định phải tự tay xử lý nàng mới được!

Trục Ba bỗng xuất hiện, thể kiếm bay như những bông tuyết rơi.

“Muốn giết ta sao?” Trọng Tử không tránh né, lấy Thiên ma lệnh ra, mỉm cười, nói: “Ngươi còn dám cử động, ta sẽ lập tức triệu hồi vạn ma chốn hư thiên, khi đó sinh linh bách tính của ngươi sẽ phải gánh chịu sự khổ cực như thế nào, ngươi cũng biết rồi đấy!”

Sự uy hiếp này, đối với người khác chưa hẳn đã hữu dụng, nhưng đối với Lạc Âm Phàm, nhất định là rất hữu hiệu.

Lạc Âm Phàm quả nhiên thu hồi trường kiếm.

Thiên ma chính là kẻ mạnh nhất ma giới, tính tình cô chấp, muốn làm gì thì nhất định sẽ làm bằng được. Bây giờ mọi thứ đã khác xưa, muốn chế ngự nàng trong một chốc một lát không còn là việc dễ dàng. Không phải là không có biện pháp đối phó với quân ma chốn hư thiên, nhưng nếu nàng triệu hồi chúng, nhất định khó tránh khỏi xảy ra đại nạn lần nữa. Lúc này, nếu còn có thể linh động nói chuyện với nàng thì không nên chọc cho nàng nổi giận.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn tiêu diệt tiên đạo, khiến lục giới nhập ma.”

“Cái thiện và cái ác luôn tồn tại song song, tiên đạo và ma đạo sẽ không bao giờ biến mất khỏi thế gian này, cũng như thần giới sớm muộn gì cũng sẽ tái sinh.” Giọng nói của Lạc Âm Phàm không lớn lắm nhưng rất rõ ràng “Trên đời này, cái thiện luôn mạnh hơn cái ác, chính vĩnh viễn thắng tà, ma đạo không bao giờ có khả năng thay thế được tiên đạo.”

“Phụ thân ta năm đó suýt nữa đã thành công đó thôi.”

“Y chưa từng thành công, y vì Thủy Cơ mà buông bỏ dã tâm, ma mà trong lòng có tình thì đã trở thành tiên rồi.” Lạc Âm Phàm quả quyết nói. “Tiên – ma vốn giống nhau, chỉ khác nhau ở điểm một bên tu thiện, một bên tu ác, nếu có một ngày ma giới thực sự trị vì thiên hạ, trong ma đạo nhất định cũng sẽ xuất hiện tiên đạo, ma cũng chính là tiên.”

Trọng Tử nói: “Thật sao, ta sẽ chờ để chứng kiến ngày đó.”

Lạc Âm Phàm nhìn nàng, lắc đầu, giọng nói bình thản nhưng vẫn phảng phất vẻ thương xót. “Trọng Nhi, tiên đạo và ma đạo đều không có nghĩa lý

gì, dù lục giới có thành tiên hay nhập ma thì đạo trời vẫn tuần hoàn, sinh và tử vẫn tiếp tục diễn ra. Sở dĩ Tiên môn tận lực ngăn cản ma giới không phải vì muốn có thêm một trận giết chóc mà là muốn lục giới được bình an, sinh linh bách tính không phải lâm than, trong lòng người có chấp niệm, ta khuyên người nên sớm quay đầu.”

“Không muốn giết chóc, vậy giết ta thì không phải là giết chóc sao?” Trọng Tử lạnh lùng nói. “Quay đầu lại ư? Chẳng lẽ các người còn muốn buông tha cho ta hay sao? Tại sao ta phải quay đầu, tất cả là do Tiên môn các người sợ ta! Nếu ta có chết, ta cũng phải kéo người và toàn bộ người trong Tiên môn cũng như sinh linh bách tính của người cùng ta chôn chung một nấm mồ!”

“Trọng Nhi!”

“Ta là hoàng hậu của Cửu U, Trọng Nhi là cái tên để người gọi sao?” Trọng Tử ngừng lại một lát rồi đột nhiên trườn thật nhanh tới bên cạnh chàng, như một con rắn độc, nhẹ giọng nói: “Lạc Âm Phàm, người đừng quên, nếu người không đối gạt ta, dùng Tỏa hồn ti phá hủy cơ thể ta thì ta cũng không trong họa gặp phúc mà tu thành Thiên ma. Nhân gian gặp đại nạn, lục giới lâm vào cảnh lâm than, đến lúc đó chết bao nhiêu người, bị thương bao nhiêu người thì cũng đều là tội lỗi của người.”

Lạc Âm Phàm trầm mặc.

Chàng lựa chọn cách lãng quên, nàng lại càng muốn quán quýt chàng, càng muốn chàng phải áy náy! Trong cuộc sống nhàm chán này, thật khó có thể tìm được một việc gì đó để tiêu khiển.

Thế rồi Trọng Tử nương theo ánh trăng mà rời đi, duyên dáng tựa Hằng Nga đang bay lên cung trăng.

“Nể tình ta và người từng là sư đồ, ta cho người thời gian ba năm. Ba năm sau, ta nhất định sẽ tấn công lên Nam Hoa. Người hãy về bày mưu tính

kế với bọn họ dần đi, hãy suy nghĩ cách ứng phó và giết ta. Những gì các người nợ ta, ta nhất định sẽ bắt các người trả lại gấp trăm ngàn lần. Chẳng phải các người là Tiên môn, bảo vệ sinh linh bách tính sao? Ta sẽ để người phải tận mắt chứng kiến lục giới bị tiêu diệt, rồi đây bách tính nhất định sẽ nhập ma!”

Bên ngoài ma cung, tiếng gươm đao chém giết vang lên không dứt, ở đằng xa, một thanh niên áo trắng đang cầm kiếm đứng ở một bên, xung quanh ngọn ngang xác những ma binh đã bị hạ gục.

Một bóng hình trong tà áo đỏ đen thong thả đáp xuống mặt đất, nàng nhẹ nhàng xoay người, từ vành môi mỏng khẽ phát ra tiếng cười ngọt ngào, dịu dàng. “Các người phối hợp cũng ăn ý đây chứ, muốn tới là tất cả cùng tới sao? Tàn tiên trưởng, lâu rồi không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Cô bé đáng thương có đôi mắt to tròn ấy, nàng thiếu nữ xinh đẹp chạy trên mặt tuyết rượt bắt con cáo trắng ấy, dường như chỉ trong nháy mắt đã trở thành một nữ ma đầu diêm dúa, lạnh lợ, danh xưng với thực^[1] mất rồi. Trên đời này luôn có những việc thật đúng ý trời, cho dù có cố gắng thế nào thì kết quả vẫn không thể cứu vãn.

[1] Danh xưng với thực: thực tế đúng như danh tiếng và tên gọi.

Thanh kiếm màu xanh lam trở lại vỏ rồi biến mất, Tàn Kha đi tới trước mặt nàng, đưa tay muốn kéo nàng lại. “Vì sao mọi người không đợi ta?”

“Ta đã muốn đợi người.” Trọng Tử né tránh cánh tay của Tàn Kha, bước lùi về phía sau, giọng nói trở nên vô cùng lạnh lùng. “Ta đã đợi ở băng lao rờn rã ba năm trời nhưng chẳng có lấy một người đến thăm ta. Lúc Nguyệt Kiêu ức hiếp ta, muốn giết ta thì người ở đâu?”

Tàn Kha trầm mặc.

“Người một mực bế quan tu hành, nếu không có Yên Chân Châu thì chẳng phải bây giờ ta vẫn còn đang ở trong băng lao mà chờ đợi một cách ngốc nghếch sao?” Trọng Tử nói ra những lời này không chút suy nghĩ, trong nháy mắt đã khiến Tần Kha ngây người. Nàng nói tiếp: “Người không cần phải áy náy, hiện giờ ta phát hiện ra nhập ma cũng chẳng có gì là xấu, địa vị và quyền lực ta đều có cả, muốn làm gì thì làm vậy, không ai có thể giết ta, cũng không có kẻ nào dám đánh gãy xương của ta rồi nhốt ta vào băng lao lạnh lẽo.”

Tần Kha nói: “Muội thật sự thích ở lại ma cung sao?”

“Không thích ma cung, lẽ nào ta lại thích băng lao? Vừa lạnh lẽo vừa tối đen như mực, lại còn có những chiếc khóa lờm chờm gai nhọn, chỉ cần nhúc nhích một chút thôi, chúng cũng đâm rách da rách thịt, máu chảy đầm đìa.” Về mặt Trọng Tử hiện rõ vẻ chán ghét không gì che giấu được, nàng thu hồi lại thuật pháp, nói: “Ròng rã ba năm, lúc đó dường như ta đã muốn phát điên, không phân định được đêm ngày, không biết mình đang mơ hay tỉnh, bây giờ hãy nghĩ lại bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ vì bị đánh gãy hết các khớp xương của mình lúc trước là ta lại cảm thấy ghê tởm”.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tần Kha, ánh sáng lấp lánh phản chiếu trong hai con ngươi màu đen huyền. “Người đã nói, nếu ngay cả bản thân mình mà ta cũng không bảo vệ nổi thì còn trông mong gì người khác sẽ đến giúp ta. Ngày hôm nay, cuối cùng thì ta cũng đã có khả năng tự bảo vệ mình, chẳng lẽ như vậy là không tốt? Người lại muốn để ta quay về sống chuỗi ngày tẻ nhạt trong băng lao kia sao?”

Tần Kha trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Ta không trách muội.”

“Người tới đây cũng là để lung lạc ta phải không?” Trọng Tử nở nụ cười, nói: “Người đã tốn công vô ích rồi, biện pháp này Trác thiếu cung chủ đã từng sử dụng nhưng không thành, chính hẳn gọi người xuất quan sao?”

Tần Kha làm như không nghe thấy những lời châm chọc của Trọng Tử, hần nói: “Trong người có sát khí trời sinh không phải là lỗi của muội, muội có thành ma hay không cũng chẳng quan trọng, muội hãy cho ta thời gian, Trác sư huynh đã đến chỗ Phật Tổ hỏi cách giải trừ sát khí, trong thời gian này, muội có thể ở lại ma cung nhưng tuyệt đối không được làm điều ác, đả thương người khác.”

Trọng Tử nói: “Mấy năm nay ngươi bế quan là để tu luyện cách giải trừ sát khí sao?”

Tần Kha ngậm thừa nhận.

“Nói như vậy là ta đã trách oan cho ngươi rồi.” Trọng Tử không hề tỏ ra bất ngờ, nói: “Kỳ thực, cho dù ngươi có giải thích, ta cũng sẽ không thấy cảm động. Nói thật cho ngươi biết, hiện giờ cơ thể ta đã bị hủy hoại, phải lấy thân tuấn kiếm mới giúp hồn phách không bị tiêu tan, các ngươi tìm được biện pháp rồi thì sao chứ, muốn tiêu trừ được sát khí trong người ta thì chỉ còn cách đem cả ta và ma kiếm đi tịnh hóa thôi.”

Tần Kha mím chặt môi, vẻ mặt cứng đờ.

“Ta rất cảm kích ngươi đã làm tất cả những việc này vì ta, đáng tiếc là bọn họ không cho ta thời gian.” Trọng Tử khẽ nhướn hàng mi cong dài lên, nói: “Lạc Âm Phàm đã đích thân ra tay giết ta hai lần, vì thế mới có ngày hôm nay. Máu của ta có thể giải trừ phong ấn cho Thiên ma lệnh, bất cứ lúc nào cũng triệu hồi được vạn ma trong hư thiên, lúc này phải là bọn họ sợ ta, cầu xin ta mới đúng. Ngươi là đệ tử của Tiên môn, chỉ có một lựa chọn duy nhất, giúp Tiên môn giết chết ta, nếu không chắc chắn sẽ có ngày lục giới nhập ma.”

“Nhất định phải như thế sao?”

“Đúng vậy.”

Tần Kha nhìn nàng một lát rồi ngự kiếm rời đi.

Trọng Tử xoay người, nói: “Hắn từng là sư huynh của ta.”

“Nàng có rất nhiều sư huynh, sư muội, nàng có muốn ta bắt hết bọn chúng tới đây để nàng tha cho chúng một mạng, trả hết món nợ ân tình không?”

“Hắn đã vì ta mà bị thương.”

Chiếc nhẫn thạch anh tím lấp lánh sáng, Vong Nguyệt thở dài, chẳng hiểu sao khi nghe nàng nói những lời này, hắn lại có cảm giác vô cùng giả dối.

Trong Lục Hợp điện của Nam Hoa phong, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đang ngồi bàn bạc công chuyện, chợt thấy có người bước vào, bọn họ vội ngừng lại, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười.

Ngu Độ cười, bảo chàng ngồi xuống rồi nói: “Thiên ma hiện thế, dạo gần đây sư đệ cũng không ở Tử Trúc phong, ta với sư thúc đã rất lo lắng cho đệ.”

Lạc Âm Phàm nói: “Cho dù vạn ma chôn hư thiên có thật sự được triệu hồi, ma cung cũng chưa chắc dễ dàng tấn công được lên Nam Hoa phong. Điều ta lo lắng không phải là con bé mà là Ma tôn Cửu U, lai lịch của kẻ này hết sức kỳ bí, hắn lại thâm sâu khôn lường, e rằng pháp lực của hắn cũng chẳng thua kém gì ta.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung nghe vậy thì sừng sốt, vẻ mặt đông cứng lại.

Mẫn Vân Trung suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói: “Thiên ma là kẻ mạnh nhất ma giới, đến Thiên ma mà Cửu U vẫn chưa tu thành, hắn có thể lợi hại đến đâu kia chứ, có phải ngươi lo lắng thái quá rồi không?”

Ngu Độ gật đầu, nói: “Sur thúc nói chí phải, ta cũng nghĩ như thế.”

Về lý thì là như vậy, Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói tới chuyện này nữa. Chàng quay sang Ngu Độ, hỏi: “Có chuyện này ta muốn thỉnh giáo sư huynh.”

Ngu Độ vội nói: “Đệ nói đi!”

Lạc Âm Phàm nói: “Gần đây ta đã quên mất rất nhiều chuyện, không biết là vì nguyên nhân gì?”

Ngu Độ sững sốt, không nói nên lời.

“Người nói vậy là có ý gì?” Mẫn Vân Trung không vui, sau cùng ông ta trấn an chàng “Ngay từ đầu ta đã nói rồi, đó là do người tu hành vội vã, vô ý mà bị tẩu hỏa nhập ma, lẽ nào ta với sư huynh người có thể lừa gạt người hay sao?”

Đối với chuyện bọn họ lừa gạt mình, Lạc Âm Phàm vẫn luôn cảm thấy không vui, nghe Mẫn Vân Trung nói vậy, chàng tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Ta mới từ chỗ Dược tiên ở núi Tây Bồng về, ông ấy vốn là sư phụ của Văn tiên tử, đã từng chữa trị cho vô số trường hợp bị tẩu hỏa nhập ma, ai ngờ ông ấy đã dùng tất cả các biện pháp mà vẫn không thể khôi phục lại ký ức cho ta, cho nên ta cảm thấy có chút kỳ quái.”

Mẫn Vân Trung không đáp được lời nào.

Ngu Độ lắc đầu, nói: “Thôi, ta cũng biết là không thể gạt đệ mãi, sớm muộn gì đệ cũng phát hiện ra, việc này là lỗi ở ta, nhưng ta với sư thúc chẳng qua cũng chỉ muốn tốt cho đệ, đệ...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời Ngu Độ: “Là loại độc tố gì, giải dược đâu?”

Chuyện đã tới nước này, chẳng lẽ phải đưa giải dược cho chàng thật sao? Ngu Độ còn đang do dự thì Mẫn Vân Trung ngồi bên cạnh đã cả giận nói: “Nếu nó đã khăng khăng cố chấp như thế thì ngươi sợ gì mà không dám nói cho nó biết. Nói cho nó biết tại sao nó lại quên nghiệp chướng kia, nói cho nó biết nó đã làm những chuyện gì, xem rốt cuộc thì đó là lỗi lầm của ai!”

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Là đúng hay sai, không cần phải dựa vào lãng quên để che giấu.”

Ngu Độ ra hiệu cho hai người họ không tranh cãi nữa rồi lấy ra một lọ thuốc, đặt lên bàn trà, nói: “Đây là giải dược cho nước mắt phượng hoàng, có dùng hay không thì sư đệ tự mình cân nhắc đi!”

Lạc Âm Phàm ngơ ngẩn.

Nước mắt phượng hoàng, vong tình thủy^[2], trong người chàng lúc này chẳng lẽ là...

[2] Vong tình thủy: nước quên tình.

Mẫn Vân Trung cười nhạt. “Không phải ngươi muốn biết lắm sao? Vì sao sư huynh ngươi lại muốn giấu giếm ngươi, mọi người ngươi đều nhớ, duy chỉ có con bé là ngươi lại lãng quên, nước mắt phượng hoàng này chính là đáp án mà ngươi mong muốn!”

Lạc Âm Phàm khẽ nhếch đôi môi mỏng, thứ chàng lãng quên chính là tình cảm, nếu đã vô tình thì tại sao lại có thể quên?

Đã từng có rất nhiều người uống nó để lãng quên quá khứ, tiên giới không phải là Phật môn, con người ta không hề làm lỗi khi yêu nhau, nhưng chuyện xảy ra trước mắt đúng là sai hoàn toàn, ngay cả nằm mơ chàng cũng

chưa từng nghĩ tới, cả đời này mình lại phạm phải một sai lầm hoang đường đến thế, đã làm trò cười cho thiên hạ mất rồi!

Dược tiên không kiểm tra là bởi vì không ai có thể nghĩ chàng lại rơi vào hoàn cảnh này. Trọng Hoa tôn giả nổi tiếng là vô tình, khắp lục giới không ai là không biết.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lạc Âm Phàm, Ngu Độ thâm thở dài, vị sư đệ này từ trước tới nay luôn tự phụ, rất ít khi thất bại, từ sớm đã giác ngộ, thấu hiểu vạn sự trên đời, chưa từng coi thất tình lục dục là vấn đề đáng để mắt tới, nào ngờ cuối cùng lại chạy không thoát một chữ “tình”, như vậy thôi thì cũng đành, nhưng thứ tình cảm này lại sai lầm trầm trọng, lần này chàng đã phải gánh chịu một sự đả kích không nhỏ, cũng khó trách sao chàng không tiếp nhận ngay được.

Mẫn Vân Trung nói: “Nếu chúng ta không nghĩ ra biện pháp này thì không biết người còn làm ra những chuyện hoang đường nào nữa!”

“Quên rồi cũng tốt, vốn là do tên nghiệp chương đó dựa vào tình cảm sư đồ mà dụ dỗ đệ, tạm thời cứ để giải dược ở chỗ ta đi!” Ngu Độ vừa nói vừa đưa tay cầm lấy lọ thuốc giải.

Lạc Âm Phàm nhanh tay hơn, cướp lấy lọ thuốc, không nhìn bọn họ nữa, đứng dậy rời đi, chỉ lạnh lùng buông một câu: “Chuyện của ta, ta tự biết cách xử lý.”

Ngu Độ và Mẫn Văn Trung nhìn theo bóng lưng chàng, không biết phải làm thế nào.

Mẫn Văn Trung nói: “Cứ cho nó biết thì có sao, rõ ràng chính nó đã làm sai, nó còn muốn trách chúng ta ư?”

“Không phải ta lo lắng chuyện này.” Ngu Độ cau mày nói: “Năm đó, Lạc Âm Phàm có ý định đưa nghiệp chương kia đi thì chúng ta lại cho đệ ấy

uống nước mắt phượng hoàng, bây giờ đệ ấy mà khôi phục lại trí nhớ, chỉ sợ đệ ấy lại muốn...”

Mẫn Vân Trung trừng mắt, nói: “Lúc trước là do nó không hiểu, thương tiếc cái tình sư đồ của nó, bây giờ nó đã hiểu ra rồi, ta nghĩ nó không còn mặt mũi nào để hồ đồ thêm nữa đâu.”

Từ Lục Hợp điện đi ra, Lạc Âm Phạm như người vô hồn, ngự kiếm quay về Tử Trúc phong, bước từng bước đến trước cửa lớn của Trọng Hoa cung, đi tới bên bờ Tứ Hải mới dừng lại.

Chàng khẽ phát tay áo, làn khói lan tỏa mặt nước nhẹ nhàng tản đi, mặt nước trong như gương hiện hiện một bóng hình.

Mái tóc dài buông xõa, gương mặt trắng bệch, cứng ngắc, không có bất cứ biểu cảm nào, là chàng đây sao?

Đã từng trải qua mấy trăm năm, sao chàng lại không nhìn ra mối quan hệ sư đồ này có điều gì đó bất thường kia chứ! Chỉ là khi ấy chàng đã tự nói với mình rằng đó chỉ là sai lầm từ phía nàng, là nàng vô si, cố tình quẩn lầy chàng, khiến chàng phải tức giận, nhưng bây giờ khi đối mặt với sự thực, chàng hận không thể một kiếm giết chết chính mình!

Hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến dục độc lưu lại trong cơ thể chàng, mãi không tiêu tán. Hóa ra người sai lầm không phải là nàng mà chính là chàng, sao chàng lại có thể nảy sinh tình cảm đó với nàng được chứ? Nàng là đồ đệ của chàng kia mà!

Không phải là hối hận, không phải là hổ thẹn, tất cả những cảm giác đó chưa đủ để làm Lạc Âm Phạm chàng gục ngã. Sai lầm chính là sai lầm, chàng chấp nhận chịu cái tội danh làm tổn hại đến luân thường đạo lý, nhưng bây giờ, mọi sự hối hận và nhục nhã đều không thể so sánh được với nỗi sợ hãi đang tràn ngập trong lòng.

Giải dược đang nằm trong tay cũng không thể nào chữa trị được.

Những ký ức đã lãng quên khiến chàng vô cùng sợ hãi.

Cuối cùng thì chàng cũng đã hiểu ánh mắt trống rỗng, vô hồn kia có ý nghĩa gì. Đối với chàng, nàng luôn có lòng tin tuyệt đối. Tại sao nàng lại nhập ma? Chàng đã đối xử với nàng thế nào? Hết lần này tới lần khác, chàng không chút lưu tình mà hạ sát chiêu với nàng, lợi dụng tình cảm của nàng, dùng Tỏa hồn ti khiến nàng bị thương tổn, hủy hoại cơ thể của nàng, khiến nàng suýt nữa thì hồn bay phách tán.

Để nàng phải một mình gánh chịu mọi nỗi oan ức, đau đớn, đó mới chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời chàng.

Trong ký ức đã lãng quên đó có những gì?

Lạc Âm Phàm nhìn bóng mình dưới nước, bàn tay vẫn đang siết chặt lọ thuốc mà không có thêm bất cứ động tác nào khác.

Chương 53: Quả chúc dung

Bên bờ biển, những đám mây mờ mịt bao quanh một dãy núi tiếp giáp với một vùng đất hoang, ngàn dặm bao la không hề thấy bóng người. Trong đó có một ngọn núi cao chót vót, vươn thẳng lên trời, ngẩng đầu nhìn lên cũng không thấy đỉnh, đó chính là Bất Chu, ngọn núi thần trong truyền thuyết, cũng chính là con đường tắt duy nhất nối thẳng từ nhân gian lên thiên giới. Đáng tiếc là cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai leo lên được đến đỉnh, có biết bao phàm phu tục tử vọng tưởng được lên trời nhưng cuối cùng đến đây đều phải chùn bước.

“Trên núi Bất Chu có một loại quả tên là chúc dung, một nghìn năm mới kết một quả, ăn vào sẽ có tác dụng giữ vững hồn phách. Lúc này cơ thể của nàng đã bị hủy hoại, hồn phách phải dựa vào Ma kiếm mới có thể chống đỡ, nhưng chung quy vẫn bất ổn, đây là thiếu sót lớn nhất của nàng, nếu nàng có thể ăn được quả chúc dung đó thì tốt biết nhường nào.”

Nghĩ tới những lời Vong Nguyệt đã nói, Trọng Tử ngửa mặt ngấm nhìn, bản thân nàng cũng không có quá nhiều hứng thú với loại quả này, chỉ có điều trong cuộc sống tẻ nhạt ở chốn ma cung, có việc để làm cũng khiến nàng đỡ cảm thấy nhàm chán.

Trong chốc lát, Trọng Tử khẽ kiễng chân, hóa thành một cơn gió bay vút lên không trung.

Nhìn bề ngoài, ngọn núi Bất Chu này cao lớn sừng sững, tương đối độc hơn các ngọn núi bình thường khác, còn lại không có điểm gì quá khác biệt, bốn bề vẫn là những sườn núi hoang vu, những khối đá lởm chởm sắc nhọn và rừng cây bạt ngàn... Nhưng tự mình trải nghiệm thì mới thấy đường lên trời khó khăn nhường nào. Đây đúng là ngọn núi đầy rẫy hiểm họa, những hiểm họa khắp đất trời hầu như đều tập trung ở nơi này, nào là chướng khí, cây độc, biển lửa, gió tuyết... May mà lần này Trọng Tử không lên núi với thân xác một con người, nhờ có ma lực trong cơ thể yểm trợ, nàng cứ thế bình an vô sự mà tiến lên.

Ước chừng sau một canh giờ, vách núi phía trước mặt bỗng biến mất, một khối gương sáng khổng lồ chợt xuất hiện, lập tức phản xạ dưới ánh mặt trời, khiến ngọn núi càng thêm tráng lệ, nguy nga.

Hóa ra vách núi ở nơi này nghiêng hẳn sang một bên, giữa những vách đã bị bao phủ với một lớp băng dày, mặt băng trơn tuột, khó có thể đứng vững, nhìn lên thì thấy vách băng này không khác gì một chiếc gương khổng lồ mà lớp băng này cũng không giống bình thường, nó được sinh ra từ khí hậu vô cùng lạnh giá chốn tiên thiên, ngay cả Trọng Tử đã tu thành Thiên ma mà cũng cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

Trọng Tử men theo bề mặt băng trơn nhẵn lên trên sườn núi.

Bức tường băng cao đến nghìn trượng, phía trước bỗng thấy một cái bóng màu lam nhàn nhạt đang lặng lẽ di chuyển.

Đó là một thanh trường kiếm, phát ra ánh sáng màu lam mờ mờ ảo ảo. Trên thân kiếm có một người đang đứng, chỉ vì hân khoác trên người bộ y phục trắng tinh, cùng màu với băng tuyết nên từ xa Trọng Tử không nhìn thấy.

Phát hiện phía sau có động tĩnh, người đó quay đầu lại nhìn.

Trọng Tử cảm thấy bất ngờ nhưng lập tức mỉm cười, nói: “Người cũng tới đây lấy quả chúc dung à?”

Tần Kha gật đầu.

“Người đến không đúng lúc rồi, hôm nay ta nhất định phải lấy được nó.” Trọng Tử giơ tay lên, hai dải lụa thật dài như hai con mãng xà, hướng về phía Tần Kha mà quán lấy. “Người không cần phải lên đó nữa đâu!”

Tần Kha không hề né tránh, nói: “Cẩn thận Thực hồn điều^[1]!”

[1] Thực hồn điều: Loài chim ăn hồn phách của người.

“Ma hành sự không cần tiên phải nhắc nhở.” Trọng Tử không chút lưu tình, đánh Tần Kha rơi xuống, khiến hắn lăn lộn mấy vòng dưới bức vách băng.

Ngọn núi Bất Chu này vô cùng kỳ quái, tựa như một tòa bảo tháp, mỗi lần cho rằng mình sắp lên được đến đỉnh thì trước mặt lại xuất hiện một tầng núi khác, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, không thể đếm được

rốt cuộc nó có bao nhiêu tầng, mỗi khi lên được một tầng thì lại có thêm nguy hiểm và trở ngại, không hổ với danh xưng đường lên trời.

Phía trước xuất hiện một mặt nước đen kịt, rộng chừng một trăm trượng, đối diện với nó là một ngọn núi dốc ngược.

Lên đến tầng thứ năm, nếu đúng như những gì Vong Nguyệt nói thì quả chúc dung nằng ở tầng núi này. Trọng Tử nghĩ thầm, đồng thời lấy từ trong tay áo ra một chiếc lông vũ màu trắng thả xuống mặt nước, nhưng vừa chạm xuống mặt nước, nó liền nhanh chóng bị sóng nước nhấn chìm.

Quả nhiên là nhược thủy^[2] sâu trăm trượng, đến gió cũng không thể vờn quan nơi đây nên thuật ngự phong nghiêm nhiên không thể thi triển.

[2] Nhược thủy: một loại nước rất nhẹ, không đỡ nổi những vật nhẹ nhất trên đời, thế nên khi rơi xuống, chỉ có thể chết chìm, không nổi lên được.

Trọng Tử không hề tỏ ra hoang mang, nằng lấy từ trong tay áo ra một con thỏ ngọc, lần tìm huyết quản của nó rồi lấy hai ngón tay rạch một đường. Máu từ cổ con thỏ lập tức chảy ra, nhỏ xuống mặt nước. Được khoảng mười giọt, nằng liền làm phép cầm máu cho con thỏ rồi vút nó sang một bên.

Con thỏ ngọc lăn lộn một vòng rồi bật dậy, nhảy đi.

Trọng Tử đứng tránh sang một bên, yên lặng theo dõi sự chuyển biến của mặt nước.

Chỉ giây lát sau, trên mặt nước phẳng lặng bắt đầu nổi lên những gợn sóng nhỏ, bên dưới dường như có thứ gì đó đang chuyển động, ngay sau đó một âm thanh bồng vang lên, một vật dần ngoi lên từ mặt nước.

Đó là cánh tay của một người nào đó, đen như mực, giống hệt màu nước.

Trọng Tử không chút do dự, làm phép kéo vật kia lên khỏi mặt nước.

Tiểu thủy quái nhìn như một đứa trẻ, ngũ quan giống hệt con người, chỉ có điều da dẻ đen ngòm, giữa các ngón chân có màng, hai con ngươi đen láy lúng liếng đầy vẻ hoảng sợ, thoạt nhìn trông rất đáng yêu.

Thấy mình bị mắc bẫy, nó ngoác mồm khóc oa oa.

Trọng Tử mỉm cười, kéo nó vào lòng mình, yên tâm ngồi chờ đợi. Rất nhanh sau đó, dưới lòng sông liền nổi lên hai quái nhân, một nam, một nữ, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Trọng Tử không nói một lời, cởi dải dây lưng bằng tơ tằm, hướng theo chiều gió mà phát tới. Dây lưng tơ tằm lập tức dài ra, nàng giơ tay lên, ném một đầu dây lưng về phía hai quái nhân kia, chỉ về phía bờ đối diện.

Hai quái nhân nhìn chăm chú trong giây lát rồi nam quái nhân lập tức cầm một đầu dây lưng bơi sang bờ đối diện, chỉ vài phút sau y đã trở lại gật đầu ra hiệu.

Lúc này Trọng Tử mới đứng lên, dùng sức co kéo một chút để thử độ bền chắc của dải dây, đến khi cảm thấy tương đối hài lòng, nàng liền buộc nốt đầu bên này của dải dây lưng vào một tảng đá lớn, mang theo tiểu thủy quái đang khóc lóc nỉ non bước lên sợi dây.

Hai quái nhân chăm chú nhìn theo, liên tục phát ra những âm thanh kỳ quái để trấn an tiểu thủy quái.

Trọng Tử đi tới giữa đường, bỗng nhiên bước hụt một cái.

Nàng lập tức đoán được chuyện gì xảy ra, rõ ràng đầu dây bên kia bờ đã bị buộc. Thuật ngự phong lúc này lại không có tác dụng, khó tránh khỏi sẽ bị rơi xuống nước, xem ra chỉ có thể mau chóng lui về.

Trong giây lát, đôi mắt phượng của Trọng Tử trở nên sắc bén, hiện lên một luồng sát khí dày đặc.

“Muốn hại ta sao, đây chính là kết cục của ngươi.” Trọng Tử cười nhạt, lui về phía sau, tóm chặt gáy tiểu thủy quái, nhấc nó lên rồi ném nó ra thật xa.

Nhìn thấy con trai mình bị quăng mạnh xuống đất, khó có thể sống sót, hai quái nhân kêu la thảm thiết rồi nhào qua phía Trọng Tử như điện dọi.

Trọng Tử khinh thị, biến luồng khí thành một cây kiếm, ngay lập tức những dòng máu đen bắn ra khắp nơi, thi thể của hai quái nhân dần chìm xuống nước.

Trong tiếng kêu la thảm thiết, dưới nước liền xuất hiện vô số tên thủy quái khác.

“Muốn báo thù sao?” Nhìn thấy dải dây lưng bằng tơ đang dần chìm xuống, Trọng Tử không nóng vội, đang định làm phép thì ở bên cạnh bỗng xuất hiện một quang sáng màu xanh lam, ngay sau đó hắn đưa một cánh tay ra, ôm lấy hông nàng, kéo nàng ra xa khỏi dải dây lưng.

Thân kiếm thượng cổ Bát hoang bắc qua mặt nước rộng trăm trượng, như một cây cầu dài ánh sắc lam.

Trên chiếc áo trắng loang lổ vết máu, Trọng Tử nghĩ có lẽ là do vừa rồi hắn bị mình đánh ngã xuống bức vách băng nên bị thương, cánh tay của Tàn Kha vẫn vô cùng mạnh mẽ, vững vàng ôm chặt nàng, nhanh chóng đưa nàng tiến về phía trước.

Trọng Tử không hề phản kháng.

Tiếng khóc nỉ non đến chói tai vẫn văng vẳng vang lên, Trọng Tử nhìn xuống, thấy tay kia của hắn đang xách theo tiểu thủy quái bị nàng quẳng đi ban nãy.

Kiểm khí của Bát Hoang kiếm hết sức mãnh liệt, bọn thủy quái dưới mặt nước vừa ập đến sát thân kiếm, lớp da của chúng lập tức nứt toác, máu chảy đầm đìa, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên. Một lúc sau, chúng tìm đường tháo chạy.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đến bờ bên kia, Tần Kha buông nàng ra.

Trọng Tử nói: “Ngươi cho rằng ta sợ bọn chúng ư?”

Tần Kha chỉ lẳng lặng đưa tiểu thủy quái xuống nước, không trả lời.

“Không hổ là đệ tử của Tiên môn.” Trọng Tử cười nhạt, nói: “Đây là kết cục xứng đáng cho bọn chúng khi không biết tự lượng sức mình.”

“Tiểu thủy quái này cũng giống muội.”

“Bởi vì nó không đủ sức mạnh, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ thay đổi. Đây mới là con người thực của ta.”

“Muội hãy giúp ta hái quả chúc dung.”

“Ngươi muốn ta trả món nợ cứu mạng cho ngươi phải không?”

Tần Kha vẫn không đáp lời, kéo nàng đi về phía trước, bàn tay này áp xiết bao, Trọng Tử vội rụt tay về.

Tần Kha nhìn nàng, nói: “Ở đây không có ai, muội...có thể giống như trước đây.”

“Tiên và ma có thể sống yên ổn cùng nhau sao?” Trọng Tử lắc đầu, thản nhiên nói “Người đã nhìn thấy hết rồi đây, ai mềm lòng thì sẽ bị tổn thương, tuyệt đối không thể có kết cục tốt đẹp.”

Tần Kha trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Đi thôi”

Phía trước lại là vách đá cao vạn trượng, một nửa sườn núi bị bao phủ bởi một tán cây đại thụ che khuất bầu trời. Tán cây có màu vàng kim, khác hẳn đám cây cối xung quanh, giữa màu vàng kim bạt ngàn bỗng lóe lên tia sáng màu xanh lục. Tần Kha và Trọng Tử đứng trên thân Bát Hoang kiếm, chậm rãi bay lên giữa không trung, thận trọng xem xét, liền phát hiện ra đó chính là một loại quả màu xanh, rất nhỏ, chỉ bằng quả trứng chim bồ câu, trong suốt như ngọc bích.

Trọng Tử nói: “Chắc hẳn đây chính là quả chúc dung.”

Tần Kha nói: “Từ lúc quả chúc dung chín, bất kỳ người nào đến đây có ý định muốn hái, Thực hồn điều sẽ lập tức hiện thân.”

Trọng Tử từng nghe Vong Nguyệt nói về điều này, bất kỳ linh vật nào của đất trời cũng có dị thú hoặc yêu cầm bảo vệ, cây chúc dung này cũng vậy, con vật coi giữ nó chính là Thực hồn điều. Nghe nói con điều này cực kỳ hung ác, nó chuyên mổ hồn phách của những người đến đây trộm quả, có rất ít người bình yên thoát khỏi nơi này. Công dụng lớn nhất của quả chúc dung chính là giữ vững hồn phách của con người, hồn phách của người bình thường có cơ thể bảo bọc, bảo vệ, ngay cả khi cơ thể bị hao tổn thì hồn phách cũng dễ dàng được phục hồi. Vì vậy, thông thường chẳng ai muốn mạo hiểm đến nơi này để khỏi phải mất mạng vô ích.

“Là ai ở Nam Hoa đã xảy ra chuyện khiến người phải mạo hiểm thế này?” Trọng Tử thuận miệng hỏi, đồng thời khẽ phát tay áo định hái quả

chúc dung.

Quả chúc dung nho nhỏ vừa rời cành, họ liền nghe thấy một tiếng kêu vô cùng thê lương, những tiếng thét như mũi kim đâm vào da đầu tê dại, ngay sau đó, một bóng đen nhào tới trước mặt Trọng Tử với tốc độ cực nhanh, thậm chí nàng không kịp nhìn rõ. May mà Tần Kha đã có sự chuẩn bị, thân kiếm Bát Hoang đưa hai người lộn nhào rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, tránh được đòn công kích của đối phương.

“Nhanh thật!” Trọng Tử giật mình, không dám sơ suất nữa, giơ tay định lập kết giới để ngăn cản đòn tấn công của Thực hồn điều.

“Không ích gì đâu.” Tần Kha nhanh chóng ngăn nàng lại.

Con Thực hồn điều này không khác gì một u linh, chỉ có thể nhìn thấy bóng chứ không nhìn thấy hình dạng. Tốc độ của nó nhanh đến kinh hồn bạt vía, trong nháy mắt đã lên đến phía sau Trọng Tử, may mà Trọng Tử nhảy bèn nên lách mình tránh được.

Bát hoang kiếm đột nhiên biến thành một thanh kiếm khổng lồ vừa to vừa dài, kéo dài đến tận bờ bên kia một lần nữa trở thành cây cầu vắt ngang qua sông.

Tần Kha khẽ quát: “Đưa nó cho ta.”

Trọng Tử đang bị Thực hồn điều quấn lấy, khó có thể thoát thân, đã mấy lần bị nó đánh trúng, lúc này nghe Tần Kha nói vậy thì lập tức chạy vọt đến trước mặt hắn, dúi quả chúc dung vào tay hắn. Thực hồn điều thấy thế, lập tức chuyển hướng tấn công, không quấn lấy Trọng Tử nữa mà lao thẳng đến chỗ Tần Kha.

Tạm thời có thể thoát thân, Trọng Tử không chút do dự liền biến khí thành mũi kiếm sắc nhọn, nhằm hướng Thực hồn điều mà chém xuống, ai

ngờ con điều này vô cùng linh hoạt, mũi kiếm của Trọng Tử không thể đã thương được nó.

Không kịp nói một câu, Tần Kha phát tay ra hiệu cho nàng đi trước, bỗng bên tai vang lên một tiếng cười khe khẽ, ngay sau đó cổ tay Tần Kha tê rần, quả chùy dung nhanh chóng bị cướp đi.

Trọng Tử bước lên cây cầu do Bát hoang kiếm tạo thành, đi như bay về phía bờ bên kia.

Thấy nàng muốn chạy trốn, Thực hồn điều tức giận thét lên một tiếng, bay vút lên không rồi lao như tên bắn về phía Trọng Tử.

Cảm nhận được luồng sát khí sau lưng, Trọng Tử trầm nghĩ tình thế đã trở nên bất ổn, nhưng nàng không thể ngự phong nơi nhược thủy này, phen này khó mà tránh được trong tình thế nguy cấp, Trọng Tử chỉ biết cắn chặt răng, vận ma lực toàn thân thiết lập kết giới.

Ầm! Thực hồn điều bị kết giới đánh văng ra xa.

Khí huyết trong cơ thể bị chấn động mạnh, Trọng Tử rút cuộc cũng hiểu rõ vì sao Tần Kha lại nói thiết lập kết giới cũng vô ích. Con Thực hồn điều này chính là yêu thú thượng cổ, bất kỳ con yêu quái tầm thường nào cũng không thể sánh được với uy lực của nó, may mà Trọng Tử đã kịp tu thành Thiên ma, ma lực vô cùng cao cường, nên mới miễn cưỡng tiếp nhận được đòn công kích này, nếu là người bình thường thì đã sớm bị trọng thương rồi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Để chậm trễ hơn nữa thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, Trọng Tử bất chấp tất cả, vận dụng hết sức lực xông tới bờ bên kia.

Không phá được kết giới, con điều càng điên cuồng, một lần nữa bỏ nhào xuống người Trọng Tử.

Đòn công kích thứ hai Trọng Tử vẫn có thể chống đỡ được, nhưng đến lần thứ ba, nàng thực sự không thể gắng gượng được nữa, kết giới bị phá vỡ, nàng lập tức bị một sức mạnh khủng khiếp quật cho ngã sấp về phía trước.

Không hề đau đớn như đã nghĩ, lưng nàng đột nhiên như bị ghì xuống.

“Đi mau!”

Chỗ này cách bờ chẳng còn bao xa, Trọng Tử không kịp suy nghĩ, lồm cồm bò dậy, dốc sức chạy theo Tần Kha.

Vượt qua được nhược thủy, hai người bước lên bờ, Thực hồn điều bị hạn chế, không thể tiếp tục truy đuổi, nó không biết làm gì khác ngoài việc hướng về phía Tần Kha và Trọng Tử kêu la một hồi vẻ bất mãn, sau đó xoay người bay đi.

Bị một phen kinh hồn bạt vía, hai người đều ngã ngời xuống đất, Bát Hoang kiểm trở lại nguyên dạng, quay về với Tần Kha. Sắc mặt Tần Kha lúc này vẫn còn trắng bệch.

“Bị Thực hồn điều mỗ trúng, hồn phách của người nhất định đã bị tổn hại.” Trọng Tử không chút do dự, đưa quả chúc dung nho nhỏ trong lòng bàn tay đến bên môi Tần Kha.

Tần Kha không có ý chối từ, mở miệng ăn.

Hao tổn biết bao sức lực mới lấy được một quả, thế mà lại dễ dàng đưa cho người khác, toàn bộ sự việc này bỗng chốc biến thành một trò đùa khôi hài. Cũng may là Trọng Tử vốn chỉ tới đây để thử sức một chút, không thực

sự muốn ăn quả chúc dung đó, vì vậy nàng không hề cảm thấy tiếc nuối hay thất vọng, nếu đổi lại là người khác thì không biết sẽ nghĩ như thế nào.

“Cho dù hồn phách có bị tổn thương thì tiên giới cũng có biện pháp để khắc phục, ngươi hà tất phải mạo hiểm chạy tới đây tìm nó?” Trọng Tử cau mày. “May mà ngươi đã tu thành tiên cốt, bằng không...”

Lời còn chưa dứt, cả người nàng bỗng đổ nghiêng xuống, rồi rơi vào một vòng tay vô cùng quen thuộc. Trên đỉnh đầu, một chiếc bóng nhanh chóng bao phủ cơ thể nàng, ngay sau đó, vành môi lạnh lẽo, ẩm ướt của nàng bất chợt bị phủ kín.

Trọng Tử kinh ngạc, theo phản xạ muốn nói gì đó nhưng một dòng nước trái cây trong veo, mát lạnh đã lập tức chảy vào khoang miệng.

Thì ra quả chúc dung này chính là báu vật hiếm có trên đời, vừa vào miệng đã tan chảy ra, tuy Tần Kha ăn nó trước mặt nàng nhưng không hề nuốt xuống bụng, chờ đến thời khắc này mới đem toàn bộ tinh chất của quả chúc dung mớm cho nàng.

Trọng Tử phản ứng lại nhưng cả người không cử động được.

Nước quả chúc dung theo yết hầu Trọng Tử mà trôi xuống, Tần Kha vẫn chần chừ chưa muốn ngẩng mặt lên.

“Nha đầu xấu xí!” Giọng hắn rất nhẹ, dường như không thể nghe rõ từng lời.

Cọ xát rồi mút nhẹ, đôi môi lạnh băng tựa hồ đã ấm áp hơn, động tác rất khẽ như sợ chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ tan, thế nhưng rất nhanh sau đó hắn bỗng bất động.

Sức mạnh kìm giữ Trọng Tử đã biến mất nhưng nàng vẫn lặng yên nằm trong vòng ôm của Tần Kha, nhìn gương mặt gần mình trong gang tấc.

Đôi lông mày dài như lưỡi đao, hàng mi khẽ rủ, khuôn mặt hoàn mỹ với những đường nét hài hòa, không chỗ nào không đẹp, làn da trắng như tuyết, thoát nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng khóe môi ẩn hiện nét cười như có như không.

Nàng không hề đề phòng hắn.

Im lặng giây lát, Trọng Tử chậm rãi ngồi dậy, đỡ Tần Kha đã hôn mê bất tỉnh tựa vào đùi mình, sau đó nâng cổ tay hắn lên, truyền linh khí.

Trên ngọn núi cao ngất trời, màn đêm buông sớm một cách khác thường, không hề có ánh trăng soi tỏ. Trong bóng tối, Trọng Tử dìu Tần Kha ngồi dựa vào một tảng đá.

Cách chỗ này không xa có một vùng địa hỏa^[3], Trọng Tử sợ ở gần nhược thủy hứng lạnh sẽ khiến thương thể của Tần Kha trầm trọng thêm nên mới đưa hắn tới nơi này, mượn khí nóng của địa hỏa để xua tan cái lạnh của sương đêm, ngoài ra còn có tảng đá lớn ngăn cản cơn gió lạnh rít qua khe núi. Dù sao hồn phách cũng đã bị hao tổn, có dùng Trì dũ thuật thì cũng chỉ càng làm tổn thương nguyên khí, lúc đó nổi đau đớn khi bị xé rách hồn phách càng khó có thể chịu đựng.

[3] Địa hỏa: vùng đất nóng.

Hắn vì nàng nên mới tới đây hái quả chúc dung sao? Bởi vì hắn biết nàng đã lấy thân tuấn kiếm. Nhưng tất cả những việc làm này của hắn còn có nghĩa lý gì nữa? Nàng đã sớm không còn là nha đầu xấu xí năm xưa nữa rồi.

Phát hiện ra động tĩnh, Trọng Tử cúi đầu nhìn hắn, nói: “Tỉnh rồi à?”

Tinh thần của Tần Kha đã khá hơn một chút, hấn ngời dậy, nói: “Ta không sao.”

“Hồn phách của ngươi đã bị Thực hồn điều đả thương.”

“Ta có cơ thể, lại có tiên cốt, chỉ cần một thời gian ngắn là có thể tự chữa khỏi.”

“Ngươi đã cứu ta, ta cũng đã cứu ngươi, ta vốn chẳng thích thú gì quá chúc tụng này nên không cần phải tạ ơn ngươi.”

“Ta biết.”

“Ta đi trước đây.” Trọng Tử đang định đứng lên thì bị một cánh tay kéo xuống.

“Để hứng sáng rồi hẵng đi.”

“Ta đã lấy thân tuần kiếm, trước mặt không còn con đường nào khác ngoài cái chết.” Trọng Tử lạnh lùng nói. “Ngươi làm những việc này là cũng giống bọn họ, muốn ép ta phải không?”

Tần Kha không đáp lời, chỉ lẳng lặng kéo nàng vào lòng.

Mặt Trọng Tử không chút biểu cảm, nàng nhắm mắt lại.

Thật quá đổi mỉa mai, trong vòng tay người mà nàng yêu nhất, nàng sẽ bị sát khí làm cho kinh động, cảm nhận được sự tranh đấu, vật lộn giữa hai trạng thái giết hay không giết. Thế nhưng khi nằm trong vòng tay của kẻ khác, trước Tần Kha còn có Thiên Chi Tà, Trác Hạo, thậm chí là cả Cửu U, nàng chỉ có cảm giác bình yên đến lạ.

Phải mơ một giấc mộng thế nào đây?

...

Đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ vẩn vơ, Trọng Tử bỗng nghe thấy người bên cạnh thấp giọng nói: “Lúc Thanh Hoa cung đến cầu hôn muội, ta đã rất tức giận, nhưng nha đầu xấu xí muội không hề hay biết.”

Năm đó, tên tiểu công tử lúc nào cũng ra vẻ ông cụ non đã héch khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên mà mắng nàng là: “Nha đầu xấu xí”, thế nhưng lúc nàng bị người ta ức hiếp thì lại vội vàng kéo nàng ra sau lưng, bảo vệ nàng, ngoại trừ đại thúc, hẳn là người thứ hai sẵn sàng bảo vệ nàng trước tất cả.

Thế mà, sau khi trở thành sư huynh, trong ấn tượng của nàng, hẳn bất giác trở nên dần phai nhạt, thậm chí còn không bằng Trác Hạo. Trong trí nhớ của nàng, hẳn lúc nào cũng bé quan tu hành.

Trọng Tử thầm cười khô trong giấc mộng.

Vì sao? Vì sao người luôn bé quan, vì sao không để cho ta có cơ hội thích người?

Ồ ma cung, ban đêm dài hơn ban ngày, theo thói quen, ngày hôm sau Trọng Tử tỉnh giấc rất muộn. Tần Kha vẫn giữ nguyên tư thế ôm nàng tối qua, mắt dờn nhìn ra xa, trên hàng mi, trên mái tóc hẳn dường như vẫn còn đọng sương trắng, chẳng biết hẳn dậy sớm hay thức cả đêm.

Trọng Tử không hề cử động.

Hồi lâu sau, Tần Kha chậm rãi buông nàng ra, nói: “Muội tỉnh rồi à?”

Trọng Tử đứng dậy rồi diu hẳn đứng lên, hai người dắt diu nhau xuống núi.

“Muội không thể rời khỏi ma cung sao?”

“Ngươi có muốn theo ta nhập ma không?”

Tần Kha không trả lời.

“Như vậy là được rồi.” Trọng Tử nhìn vào mắt hắn, nói: “Ngươi là tiên, đường đường là đồ đệ tâm đắc nhất của chương giáo Nam Hoa phái, không thể khiến sư phụ ngươi thất vọng được. Ta là hoàng hậu của ma cung, chắc chắn không còn quay về tiên giới nữa, nếu rời bỏ ma cung, ta sẽ không còn chốn dung thân.”

Tần Kha nắm chặt tay nàng, nói: “Ở lại nơi này không tốt sao?”

Trọng Tử trầm mặc trong chốc lát, nở nụ cười, nói: “Bọn họ nhất định sẽ tìm ra.”

Nàng vừa dứt lời, đằng xa quả thực có một giọng nói truyền đến.

“Là người của Nam Hoa.” Trọng Tử nhướng hàng mi cong dài, nói “Nếu thấy ngươi ở cùng ta, bọn họ có nghĩ ngươi phản bội Tiên môn không? Ma và tiên không nên liên quan tới nhau quá nhiều, có tình cảm cũng sẽ không có được kết cục tốt đẹp, lần sau ta sẽ không lưu tình nữa, nếu quả thực ngươi không muốn ta chết thì sau này đừng làm những chuyện như thế này nữa, hãy quên nha đầu xấu xí đi, như vậy mới là giải pháp tốt nhất cho cả ta và ngươi.”

Tần Kha nói: “Dạo gần đây tôn giả thường xuyên bề quan.”

Trọng Tử không thèm để ý, nói: “Hắn gấp gáp tu luyện là vì muốn nhanh chóng giết ta, tịnh hóa ta chứ gì!”

“Người chỉ vì bị tẩu hỏa nhập ma nên mới lãng quên quá khứ, muội đừng suy nghĩ quá nhiều!” Ánh sáng màu xanh lam hiện ra, Bát Hoang kiếm lướt đến trước mặt, Tần Kha bước lên trên thân kiếm không quay đầu lại, bay về phía tiếng người đằng xa kia.

Tẩu hỏa nhập ma ư? Trọng Tử cười khẩy một tiếng.

“Hoàng hậu nên trở về thôi.” Phía sau bỗng vang lên một giọng nói vô cùng xót xa.

Trọng Tử giật mình, quay lại nhìn người phía sau. “Vong Nguyệt?”

“Tên của ta, trong ma giới không có người nào hay biết đâu đấy!”

“Người vẫn luôn đi theo ta sao?”

“Sao ta có thể để hoàng hậu một mình mạo hiểm được chứ?” Trong nháy mắt, Vong Nguyệt đã tới bên cạnh nàng, hấn hỏi: “Quan tâm tới sự an nguy của thế tử là trách nhiệm của đấng trượng phu.”

Trọng Tử nói: “Người đang quan tâm tới phong ấn của Thiên ma lệnh thì đúng hơn, không phải sao?”

“Hoàng hậu nói vậy khiến ta rất thất vọng, ta nghĩ biểu hiện của ta đối với nàng càng lúc càng tốt mà.” Vong Nguyệt choàng tay ôm lấy nàng.

Trọng Tử tránh né, nói: “Ta tự đi được.”

Nàng đã nhanh nhưng cánh tay kia còn nhanh hơn, không biết bằng cách nào, hấn đã ôm quanh eo nàng, nhanh chóng kéo nàng vào lòng ngực lạnh băng của mình, sau đó nhấc bổng nàng lên.

“Ngủ cả đêm trong lòng một nam nhân khác, vậy mà bây giờ nàng nữ cự tuyệt vòng ôm của phu quân mình sao?”

“Buông tay ra!” Trọng Tử bực tức, trợn mắt ra sức giẫy giụa. “Nguoi...”

Nỗi tức giận khiến sát khí bùng phát, khuấy động sương khói bốn phía, ai ngờ hắn vẫn không buông tay, cũng không tỏ thái độ gì khác, cứ thế ôm nàng ngự phong rời đi, ma lực chạm vào người hắn như đã chìm xuống đáy biển, không có chút phản ứng nào.

Vong Nguyệt luôn hành sự kín đáo, không để lộ tài năng của mình, Trọng Tử đã sớm nghi ngờ hắn đang ẩn giấu năng lực thực sự nhưng với tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, nàng vẫn cảm thấy như hít phải một luồng khí lạnh, ngọn lửa giận dữ bùng phát ban này giờ bỗng tan biến, không còn chút dấu vết.

“Nguoi mạnh như vậy, phải sớm tu thành Thiên ma rồi mới đúng.”

Khóe môi cong cong hé lộ một tia ngạo mạn, Vong Nguyệt thậm chí không hề cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấp giọng cười nói: “Ma giới có một Thiên ma là đủ rồi.”

Hơi thở tà ác như thủy triều cuộn tới, vây quanh cơ thể Trọng Tử, hai cánh tay tựa như sợi dây thừng định mệnh, vũng chãi trời buộc nàng, khiến nàng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Trọng Tử bất lực bật cười, từ từ thả lỏng cơ thể, mặc cho cuộc đời đẩy đưa.

Chương 54: Tuyệt đau thương

Trời đông giá rét, ngoài Thủy Nguyệt Thành là một mảng trắng xóa. Từ khi Thiên ma hiện thế, gió mây, bốn mùa đều bị ảnh hưởng, rõ ràng nhất là ở dưới nhân gian, tròn hai năm liên tiếp, mùa đông tới sớm và kéo dài hơn, mới tháng tám mà tuyết đã bắt đầu giăng mắc như màn sương, vô cùng lạnh lẽo. Lúc này mới là tháng Chín, gió bắc đã tràn về, len lỏi khắp hang cùng ngõ hẻm, mặt đường lúc nào cũng phủ một lớp tuyết dày chừng hai thước, mỗi lần bước đi trên đó lại phát ra những tiếng lạo xạo. Chẳng biết đã có bao nhiêu người chết cồng, chết đói mỗi độ đông về.

Trên nền tuyết trắng trải dài nghìn dặm bỗng nổi lên một chiếc bóng vô cùng bắt mắt.

Mũi chân nhẹ nhàng tiếp đất, thuận theo hướng gió mà lướt đi, không để lại chút dấu vết.

Mái tóc dài tiên diễm làm nổi bật vẻ trắng sáng và thuần khiết của tuyết, vì thế tuyết trắng càng thêm trắng, tóc đỏ càng thêm đỏ.

Dải dây lưng hai màu đỏ đen tung bay trong gió, viên đá quý gắn trên đó lấp lánh đến chói mắt, bên eo có treo một miếng ngọc bội tỏa sáng rực rỡ, phong thái tự do tự tại, không hề có cảm giác bị gò bó, cả cơ thể nàng tựa như một làn gió ngũ sắc trong lành, thơm mát, cả đất trời rộng lớn này chính là một vũ đài cho nàng mặc sức biểu diễn vũ khúc của riêng mình.

Trên sườn núi cũng có một vị cô nương đang đứng, nàng ta khoác trên người bộ trang phục của một thiếu phụ, chiếc áo choàng tơ tằm sắc sỡ, mềm mại như mây, ngón tay thon dài kẹp một cánh hoa mai, giữa ấn đường có một nốt ruồi xinh xắn màu đỏ tươi.

Làn gió xoáy ngũ sắc từ xa bay đến, trong chớp mắt, nữ ma đầu tuyết sắc giai nhân đã dừng lại trước mặt nàng ta.

“Là người ư?” Trọng Tử cảm thấy hơi bất ngờ.

“Cuối cùng thì ngươi cũng tới.” Mẫn Tố Thu cup mắt, nói. “Ta nghe bọn họ nói ngươi thường đến nơi này.”

Chân không chạm đất, Trọng Tử chậm rãi bay đến bên cạnh nàng ta.

Người đàn bà này thoạt nhìn thì có vẻ rất dịu dàng, điềm đạm nhưng ai ngờ nàng ta lại là kẻ mượn đao giết người, lòng dạ vô cùng hiểm độc. Song thật đáng tiếc, dù mưu mô, xảo quyết đến đâu thì cuối cùng nàng ta vẫn không đạt được những gì mình muốn. Tận mắt nhìn Trác Hạo tìm mọi cách để bảo vệ Trọng Tử, tận mắt nhìn phu quân của mình mãi mãi vương vấn, nhớ nhung một người con gái đã chết, chắc hẳn nàng ta rất oán hận và cũng từng nhiều lần phải hứng chịu cảm giác không cam lòng. Rốt cuộc đã đến lúc Mẫn Tố Thu và Trác Hạo hoàn toàn cắt đứt mối nhân duyên, đó cũng chính là lúc nàng ta không thể nhẫn nại thêm nữa. Như vậy cũng tốt, từ nay về sau nàng ta không cần phải giả bộ, chỉ vì ghen tuông mà nàng ta đã đánh đập Chúc Cơ một cách tàn nhẫn.

Trọng Tử nói: “Ngươi có biết ta sẽ đối xử với ngươi thế nào không?”

“Ta biết, ta đang đợi ngươi đây.” Mẫn Tố Thu bóp chặt cánh hoa mai trong lòng bàn tay, thấp giọng nói. “Năm đó chính ta đã truyền tin đồn ra ngoài, dẫn dụ ngươi đi cứu Vạn Kiếp, muốn mượn tay đám người Ngu chương giáo để xử ngươi. Vì chuyện này mà cho đến tận ngày hôm nay chàng vẫn không thèm quan tâm tới ta, chỉ một lòng bé quan tu hành.”

“Ngươi cho rằng chỉ cần ngươi nói như vậy thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

“Ta đã tới đây thì có nghĩa là ta không sợ chết, ngươi muốn giết ta báo thù sao? Vậy thì mau ra tay đi!”

Trọng Tử không thèm quan tâm tới nàng ta, quay người định rời đi.

Mẫn Tố Thu kéo Trọng Tử lại, nói: “Tôn giả...”

Trọng Tử bắt giác dừng bước, lắng tai nghe ngóng, bỗng trong nháy mắt, da thịt nơi cánh tay truyền đến cảm giác mát lạnh, cảm giác này vô cùng quen thuộc, như một sợi tơ nhẹ bằng trườn bò khắp cơ thể, quấn chặt hồn phách nàng.

Sợi tơ này vốn được giấu trong cánh mai kia, Mẫn Tố Thu làm xong việc liền vứt ngay cánh mai đi rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

“Ta đã tu thành Thiên ma, ngươi cho rằng Tỏa hồn ti có thể không chế ta sao?” Trọng Tử cười nhạt, di chuyển đến bên cạnh Mẫn Tố Thu với tốc độ nhanh hơn, vươn cánh tay bóp chặt cổ nàng ta. “Ta không muốn giết ngươi, ngươi lại tự tìm đến cái chết!”

“Ngươi không giết ta là nể mặt chàng phải không?” Sắc mặt trắng bệch, Mẫn Tố Thu cười thảm một tiếng, nghiêng răng nói. “Ta không cần! Ngươi còn không mau giết ta đi!”

Trọng Tử thản nhiên nói: “Ngươi cho rằng ta không dám ư?”

Mẫn Tố Thu khẽ “hừ” một tiếng, không đáp lời.

Kỳ thực, Trọng Tử không hề oán hận cô ả hay ghen này, ấn tượng về nàng ta cũng không quá sâu sắc. Trong mắt Trọng Tử, cô ả này lúc mới gặp thì dịu dàng, hiền hậu, trong đại hội Tiên môn năm đó lại biến thành một người đanh đá, chua ngoa, đánh nhau với Chúc Cơ chỉ vì ghen tuông, ngoài ra, nàng ta chỉ giống như một chiếc bóng không đáng để mắt tới, nếu lần này nàng ta không chủ động tìm gặp Trọng Tử thì có lẽ Trọng Tử đã hoàn toàn quên mất “kẻ thù” này rồi.

Nàng ta không phải là hung thủ mà chỉ là người đổ thêm dầu vào lửa, những việc nàng ta đã làm chỉ giúp Tiên môn có thêm một cái cớ để giết Trọng Tử mà thôi. Nàng ta chỉ vì Trác Hạo mà sinh lòng ghen ghét Trọng

Tử, một lòng muốn Trọng Tử biến mất khỏi thế giới này, thế nhưng nàng ta đã quên mất rằng trên đời này, cái kim trong bọc sớm muộn gì cũng sẽ lòi ra, rồi nàng ta sẽ phải trả một cái giá thật đắt. Nàng ta không chỉ không đạt được những gì mình mong muốn mà còn bị phu quân mình ghét bỏ, tất cả những điều này có nằm mơ nàng ta cũng không bao giờ nghĩ tới. Lúc này, nàng ta liệu mạng muốn đả thương tình địch chắc hẳn là vì đã cảm thấy sống trên đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vậy thì sao có thể không giúp nàng ta giải thoát kiếp đọa đày này!

Bàn tay Trọng Tử siết mạnh hơn.

Đôi mắt xinh đẹp mở to, tràn đầy vẻ oán hận, Mẫn Tố Thu hung hăng nói: “Tất cả là tại ngươi! Tại sao ngươi không chết đi? Ta và Trác Hạo ca ca quen biết nhau từ nhỏ, chàng lúc nào cũng yêu mến ta, bảo vệ ta, nếu không có ngươi, chúng ta đã là một cặp phu thê hạnh phúc. Ngươi dựa vào cái gì mà vừa xuất hiện đã khiến chàng yêu ngươi đến vậy, vì ngươi mà chàng không dám trò chuyện với ta nhiều hơn một câu! Ngươi đã chết thì sao không chết luôn đi, còn quay lại đây làm gì? Ta... ta hận không thể khiến cho ngươi hồn xiêu phách tán!”

Mẫn Tố Thu bắt đầu hít thở một cách khó khăn, nốt ruồi giữa ấn đường kia càng trở nên chói mắt.

Mẫn Tố Thu gắng chút hơi tàn, cười một tiếng độc địa, nói: “Bây giờ ngươi đã bị Tỏa hồn ti vây hãm, ngươi đả thương người khác bao nhiêu thì lại làm chính bản thân mình bị tổn thương bấy nhiêu! Ngươi giết ta đi! Giết đi!”

Không ngờ Trọng Tử không vì bị kích động mà tức giận, nàng chỉ bình tĩnh nhìn Mẫn Tố Thu chằm chằm.

Một ả đàn bà bị lòng đố kỵ và niềm oán hận bủa vây, rốt cuộc có còn là tiên tử không hay đã biến thành ma nữ rồi?

Có thể hận một người đến tận xương tủy như vậy, chắc nghị lực của cô ả cũng phải lớn lắm, nhưng đáng buồn là, nhân vật nữ chính đáng hận kia lại luôn chỉ xem cô ả là một vai phụ không cân xứng.

“Đả thương người bao nhiêu sẽ làm tổn thương mình bấy nhiêu, nhưng tiếc là dù ta không đả thương người khác thì người khác vẫn có thể đả thương ta. Người cho rằng ta quan tâm tới những điều người nói sao?” Trọng Tử quăng nàng ta xuống đất, mỉm cười nói. “Tại sao ta phải giết người kia chứ? Mẫn Tố Thu, ta nói cho người biết, không có người đàn ông nào muốn lấy một cô ả độc ác về làm vợ đâu. Người năm lần bảy lượt dùng thủ đoạn để hại ta, thế nhưng người hẳn thích vẫn là ta, còn hẳn chỉ biết chán ghét người, không muốn gặp người, người vĩnh viễn không bao giờ chiếm được trái tim của hẳn. Ta muốn giữ lại mạng sống cho người để nhìn người đau khổ...”

Có vô vàn biện pháp để tiêu diệt đối thủ, không nhất định phải giết chết đối phương.

Vết sẹo một lần nữa bị người ta xé toạc, Mẫn Tố Thu quả nhiên ghen hống, đỏ mặt quát: “Người câm miệng cho ta!”

“Ta giữ lại mạng sống cho người là muốn nhìn thấy người sống thêm ngày nào sẽ đau khổ thêm ngày ấy, cách trả thù này chẳng phải sáng khoái hơn là giết người sao?” Người trước mặt nhanh nhẹn xoay tròn hai vòng, những lớp băng xung quanh bỗng nhiên bị cuốn lên, tựa như đang trình diễn một điệu múa đẹp nhất trần đời. Giọng nói của nàng càng lúc càng trở nên tà ác và mê hoặc đến kỳ quái: “Người nhìn thấy chưa? Mặc dù ta đã nhập ma nhưng hẳn vẫn một lòng nhớ đến ta, yêu thương ta, người tức giận, đố kỵ lắm, đúng không? Có phải người còn đang muốn giết người? Đáng tiếc là người không thể giết ta, người cứ oán hận đi...”

Bị nói trúng tim đen, còn bị vẻ mặt của Trọng Tử dọa cho sợ hãi, Mẫn Tố Thu luống cuống lùi lại. “Người... đang nói gì thế?”

“Ngươi vẫn không hiểu ư?” Trọng Tử tới gần nàng ta, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, giống như đang vô cùng đồng cảm với nàng ta. Nàng nói: “Những gì ngươi tu luyện không phải là tiên đạo, ma đạo mới chính là thứ ngươi nên gia nhập.”

Mẫn Tố Thu rút cuộc cũng lộ rõ vẻ sợ hãi, nói: “Ngươi nói bậy!”

“Ngươi luôn bị tâm ma quấy nhiễu, trong đầu lúc nào cũng chất chứa sự đố kỵ, phần nộ, mưu mô và giả dối, lòng dạ lại vô cùng hẹp hòi, từ lâu ngươi đã chẳng còn là tiên nữa rồi, ngoại trừ những đặc điểm này, ngươi còn có thêm điều gì nữa? Hiện giờ tất cả mọi người đều đã biết ngươi nham hiểm, thâm độc, chê cười ngươi là ả đàn bà đánh đá, chua ngoa, Trác Hạo sẽ không bao giờ còn để tâm tới ngươi nữa, ngươi chẳng còn gì nữa rồi!”

“Kẻ chẳng còn gì chính là ngươi, Trác Hạo ca ca chỉ đang giận đối ta thôi!”

“Vậy sao?” Hai con ngươi màu đỏ khế lay động, Trọng Tử cười yêu dị, nhìn xuống Mẫn Tố Thu, giống như một đấng tối cao đang phán quyết phạm nhân. “Ngươi vẫn đang tưởng có một ngày hắc sẽ quay về với ngươi, đáng tiếc đó chỉ là mơ mộng hảo huyền, trong mắt hắc, ngươi đã phạm phải những tội ác tày trời, bất cứ việc làm nào của ngươi cũng chỉ đổi lại sự ghét bỏ của hắc. Hắc từ lâu đã chán ghét việc ngươi lúc nào cũng kè kè bên cạnh, hiện giờ hắc rất muốn nhanh chóng thoát khỏi sự ràng buộc với ngươi, hận một nỗi không biết phải làm thế nào để ngươi mau chết đi, chỉ có như vậy, hắc mới được giải thoát...”

Giọng nói không lớn, chỉ lầm bầm trong miệng nhưng dường như ẩn chứa ma lực vô cùng mạnh mẽ, khiến người nghe lạnh toát sống lưng và có cảm giác tuyệt vọng đến cùng cực.

Tinh thần Mẫn Tố Thu như bị giáng một đòn chí tử, nàng ta lão đảo bước lùi lại nói: “Nói láo! Ngươi nói láo! Ngươi im miệng cho ta!”

“Người căn bản không có tư cách tu tiên, còn muốn cố chấp làm gì? Người nên theo ta nhập ma thì hơn.” Đôi môi đỏ mọng giống như đang niệm chú, một cánh tay đẹp đến đáng sợ đưa đến trước mặt Mẫn Tố Thu. “Nếu như hấn đã vứt bỏ người, người cần gì phải khăng khăng chịu khổ thêm nữa! Nhập ma rồi, người sẽ không còn phải lo lắng, kiêng nể ai, cũng không bao giờ phải chịu tổn thương thêm nữa.”

Mẫn Tố Thu sợ hãi tránh né cánh tay của Trọng Tử, nói: “Đừng tới đây! Ta sẽ không nhập ma, người đừng lại gần!”

“Không chỗ nào không có ma, nó đã sớm ở trong lòng người rồi.”

“Câm miệng!”

“Người hãy nhìn kĩ tâm ma của mình đi...”

...

Tâm ma ư? Mẫn Tố Thu đỡ ngực, thở dốc, cả người run bần bật.

Chính nàng ta đã truyền tin đồn, dụ dỗ Trọng Tử mắc mưu rồi mượn đao giết người, vì thế mới có cơ hội chiếm được hấn. Nhưng hấn thì sao? Hấn hận nàng ta, ở trong lòng hấn, nàng ta chẳng qua chỉ là một ả đàn bà độc ác, tuyệt nhiên không xứng đáng làm thê tử của hấn.

Tất thảy những thứ nàng đã hao tổn biết bao tâm tư để có được trong chốc lát đều không cánh mà bay, chỉ để lại cho nàng nỗi oán hận và đố kỵ, đó chẳng phải là tâm ma của nàng đó sao? Không đúng, Mẫn Tố Thu nàng có lỗi gì chứ? Chẳng qua cũng là vì quá yêu hấn mà thôi, tại sao cuối cùng nàng lại rơi vào cảnh trắng tay thế này?

“Đủ rồi! Ta không thể có được chàng, vậy còn người, chẳng phải người cũng không có được bất cứ thứ gì người muốn sao?” Mẫn Tố Thu điên

cuồng gào to, trong giây lát chột nghĩ ra điều gì đó, liền giơ tay chỉ thẳng vào mặt Trọng Tử, vừa như đang cười lại vừa như đang tức giận, nói: “Ít ra ta còn có thể chết, ta còn có thể chết...”

Khuôn miệng nhỏ nhắn hé mở, máu phun ra ồ ạt, rớt cuộc nàng ta không thể chịu nổi gánh nặng tinh thần thêm nữa, bèn tự sát ngay tại chỗ.

Trên nền tuyết trắng, máu đỏ càng trở nên nổi bật giống hệt cánh mai hồng đang nằm lặng lẽ trên mặt tuyết cách đó không xa.

Hai màu đối lập rõ ràng khiến thị giác bị kích thích mạnh, tâm ma của Trọng Tử dần tiêu tán, nàng sửng sốt nhìn thi thể của Mẫn Tố Thu nằm sõng soài trước mặt, giây lát sau, nàng cup mắt, cười khỏ.

Những lời nói cay nghiệt có thể thốt ra tron tru đến vậy, không hổ là ma đầu mạnh nhất ma giới. Không còn con đường nào khác để quay đầu nên nàng mới càng trở nên cố chấp.

Trác Hạo bẻ quan chẳng qua là muốn trốn tránh tất cả, không muốn chứng kiến kết cục, Trọng Tử cố tình mượn cái cơ này để khiến Mẫn Tố Thu bị tổn thương mà thôi.

Mẫn Tố Thu nói đúng, nàng cũng không có bất cứ thứ gì trong đời, nhưng nàng không quan tâm.

Phía sau bỗng có động tĩnh, Trọng Tử đề cao cảnh giác, nhanh chóng quay người lại nhìn.

“Nghiệp chướng!” Ánh sáng từ thanh kiếm mạnh mẽ tỏa ra, một bóng người mặc đồ trắng in trên nền tuyết.

Lạc Âm Phàm bẻ quan tu hành hai năm, vừa xuất quan liền nghe tin Mẫn Tố Thu mất tích, theo những gì đệ tử Thanh Hoa cung nói, nàng ta

từng phái người dò la hành tung của Tử Ma, đám người Ngũ Độ đương nhiên không biết chỗ này nhưng Lạc Âm Phàm lại biết rất rõ, chàng lập tức tới đây, ai ngờ lại tận mắt nhìn thấy thảm cảnh này, trong chốc lát đầu óc trở nên trống rỗng, chàng lắp bắp nói: “Nghịch chương! Người... người không muốn sống nữa sao?”

Thấy bộ dạng của chàng, Trọng Tử không khỏi cảm thấy tức cười, nàng nói: “Ta chết hay không, hình như ngươi vẫn rất quan tâm thì phải?”

“Rốt cuộc thì ngươi đang làm gì vậy hả?”

“Hai năm không gặp, câu đầu tiên đã hỏi ta đang làm gì, chẳng hay tôn giả muốn cùng ta ôn lại chuyện cũ sao?”

Từ khi biết chuyện trong người mình có nước mắt phượng hoàng, Lạc Âm Phàm luôn cảm thấy hổ thẹn với Trọng Tử, nhưng hôm nay, tận mắt nhìn Mẫn Tố Thu nằm phơi thây trước mặt, lại nghe những lời nói nhẹ bẫng như gió thoảng mây bay, nhìn dáng vẻ hoàn toàn bình thản như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì của Trọng Tử, phát hiện hóa ra nàng chỉ coi mạng người như cỏ rác, Lạc Âm Phàm vừa tức giận vừa bi phẫn.

Vốn cho rằng chỉ cần nàng không giết người thì mọi việc vẫn còn cơ hội để thay đổi, ai ngờ từ lúc nàng tu thành Thiên ma, tính tình quả thực đã hoàn toàn thay đổi. Dù gì Mẫn Tố Thu cũng là phu nhân của thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, cháu gái của Mẫn Vân Trung, giờ phút này phải bỏ mạng dưới tay Trọng Tử, việc đã đến nước này thì không còn gì cứu vãn được nữa. Những chuyện trước đây còn nhớ hay không, giờ với chàng chẳng còn quan trọng nữa rồi, nàng đã gây ra họa lớn như vậy, bảo chàng phải làm gì mới cứu được nàng đây?

Trọng Tử vẫn diêm dúa, lẳng lơ, mang một vẻ đẹp tuyệt thế nhưng cặp mắt phượng sắc bén kia luôn khiến người ta không thể nào tin tưởng được.

Đôi khuyên tai màu xanh lam lóe lên một ánh sáng mờ nhạt, giống như hai giọt lệ trong suốt như pha lê.

Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt, tâm tư rối loạn như mớ bòng bong.

Đến lúc này thì chẳng còn gì để nói nữa, Trọng Tử phi thân lên không trung.

“Đứng lại cho ta!” Giọng nói vô cùng lạnh lùng, trong nháy mắt chàng đã đứng chặn lối đi của nàng.

Trọng Tử bay ngược trở lại, lùi về phía sau mấy trượng rồi đứng lại, khoe môi cong lên, hàng mi dài ẩn hiện nét hung ác. “Người lại muốn giết ta nữa ư?”

“Người giết Mẫn Tố Thu sao?”

“Người như nàng ta sống ở trên đời cũng khổ mà thôi, chết là tốt.”

Chỉ một câu “sống ở trên đời cũng khổ” mà nàng nhẫn tâm xuống tay giết người sao? Rõ ràng nàng coi sinh mạng không khác gì loài giun dế! Lạc Âm Phàm chỉ mũi kiếm sắc nhọn về phía nàng, tức giận đến độ không thể thốt nên lời.

Trọng Tử bình thân giơ cánh tay phải lên, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một khối sáng ma quái màu đỏ sậm, tựa như một thanh kiếm vô hình. Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, tuyết bỗng ngừng rơi, từng mảng tuyết lớn dưới mặt đất bay lên rồi biến mất giữa những đám mây mù khiến người nhìn có cảm giác như đất trời đảo lộn, thời gian nghịch chuyển^[1].

[1] Nghịch chuyển: đảo ngược, chuyển biến xấu.

Trọng Tử đưa kiếm lên ngang ngực, giọng nói vẫn lạnh băng. “Ra tay đi!”

Lạc Âm Phàm ngây người, càng cảm thấy xót xa, bất lực, chán nản buông kiếm. “Theo ta quay về Nam Hoa nhận tội!”

Trọng Tử “ha” một tiếng, tựa hồ vừa nghe được một chuyện hết sức nực cười, nàng nói: “Nói nhảm gì vậy? Lạc Âm Phàm, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi nói ta trở lại thì ta liền trở lại theo ngươi để hứng chịu cái chết sao?”

“Vi sư sẽ dốc sức bảo vệ tính mạng cho ngươi.”

“Ngươi tha mạng cho ta, ta phải hết lòng cảm tạ sự từ bi của Trọng Hoa tôn giả nhỉ?”

Lạc Âm Phàm giơ trường kiếm lên, nói: “Ngươi có quay về không?”

“Trở về để các ngươi luôn đề phòng ta rồi lại đem nhốt ta vào băng lao ư?”

“Sau khi tu thành Kính tâm thuật, vi sư sẽ lập tức đưa ngươi ra ngoài.”

“Những lời này ngươi hãy giữ lại để nói với tên đệ tử gốc ghéech của ngươi đi!” Trọng Tử tụ khí ngưng thần^[2], cười nhạt, nói: “Muốn ta cam tâm tình nguyện trở lại chịu tội thì ngươi phải có bản lĩnh giết được ta.”

[2] Tụ khí ngưng thần: tập trung sức mạnh và trí não.

“Ngươi không chịu quay đầu lại ư?”

“Ta là ma, không phải tiên, quay đầu cái gì chứ? Lúc ta chưa nhập ma thì các ngươi dồn ép ta, ta nhập ma rồi các ngươi cũng không buông tha cho

ta, hà có gì ta phải quay đầu chứ?” Nàng lập tức thi triển sát chiêu, những ngón tay thon dài khẽ vẽ vào không trung, một luồng khí đen xuất hiện, xoay tròn, ngưng tụ thành trăm nghìn mũi kiếm sắc nhọn. Nàng lạnh lùng nói: “Lạc Âm Phàm, ta và ngươi từ lâu đã không còn là sư đồ nữa rồi, ngươi còn kiêu ngạo gì nữa, muốn giết ta thì mau tới đây!”

Lạc Âm Phàm bất động, tiên ấn hộ thân hiện lên, những thanh kiếm khí bay đến gần chàng lập tức vỡ vụn.

Sát khí lạnh lẽo hơn gió bắc, thấu đến tận xương tủy, kích động ma lực cuộn trào mãnh liệt, vạt áo và trang sức trên người nàng đều trở thành vũ khí sắc bén. Trọng Tử không hề lưu tình, từng chiêu áp sát, xuất chiêu hoàn toàn không có quy tắc gì. Nàng rút cuộc cũng đã tu thành Thiên ma, ma lực mạnh mẽ hơn xưa rất nhiều. Lạc Âm Phàm nhượng bộ, không đánh trả lại, sau một lúc đã cảm thấy hao tổn sức lực, tình thế càng lúc càng khó không chế, giây phút cuối cùng, chàng quyết định trở nên hung ác.

Sự việc đến nước này cũng vì chàng, ban đầu chàng dự định, chỉ cần nàng bằng lòng cùng chàng trở về, chàng sẽ cùng nàng chịu tội, dù có phải từ bỏ vị trí tiên minh thủ tọa cũng phải tận lực bảo toàn tính mạng cho nàng. Ai ngờ nổi oán hận trong lòng nàng quá lớn, lời nói và hành động đều trở nên cực đoan, nếu cứ tiếp tục dung túng, sợ rằng sau này nàng sẽ còn giết chóc nhiều hơn, cái chết của Mẫn Tố Thu là một ví dụ.

Thôi bỏ đi, nếu khó có thể cứu vãn thì chàng đành phải có lỗi với nàng vậy.

Nỗi bi thương dấy lên trong tâm khảm, Lạc Âm Phàm không né tránh nữa, tay phải giơ Trục Ba kiếm lên, tay trái hướng ra khoảng không kết ấn, sát chiêu Tịch diệt được hình thành.

Năm đó, Nam Hoa Thiên tôn đã dùng chính chiêu thức này để giết chết Ma tôn Nghịch Luân. Lạc Âm Phàm vốn là người giỏi thuật pháp, hiện cũng là người duy nhất trong tiên giới tu thành Kim tiên tôn giả, giờ phút

này trong lòng chàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ phải giết, chàng vận hết nội công vào chiêu Tịch diệt này nên lực tấn công thật sự đáng gờm, so với trước đây rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Cảnh tượng giống như đã từng trải qua lại tái hiện, tâm ma của Trọng Tử giảm xuống, thần trí dần tỉnh táo lại.

Rốt cuộc vẫn phải quyết định như thế sao?

Những hình ảnh sáng rực ngập tràn bầu trời, Trọng Tử ngược nhìn người đang cầm kiếm đứng đối diện kia, chợt thấy thực sự mệt mỏi, chậm rãi thu kiếm, hai cánh tay buông thõng.

Có lẽ... giải thoát là biện pháp tốt nhất...

Đáng tiếc, mặc dù nàng chủ động buông bỏ nhưng ma lực trong cơ thể lại bùng phát dữ dội hơn. Cảm nhận được luồng tiên lực lớn mạnh đang ập tới, ma lực trong người nàng muốn phản kháng, kích thích tâm ma trỗi dậy, trong đầu nàng lại xuất hiện ma ý.

Kiếp đầu tiên của nàng đã từng ném trái sát chiêu Tịch diệt, hai kiếp đều phải hứng chịu quá nhiều đau thương, chẳng lẽ tất cả những điều đó là để đánh đổi lấy kết cục tịch diệt sao?

Ánh mắt Trọng Tử trở nên sắc lạnh, nàng mạnh mẽ thi triển toàn bộ ma lực trong cơ thể, dồn vào một điểm, tung một chưởng.

“Xin tôn giả nương tay, có thể Trọng Tử sư muội đã bị trúng Tỏa hồn ti!”

Tia sáng màu xanh lam từ Bất Hoang kiếm chợt lóe lên, làm nổi bật một khuôn mặt tuấn tú mà lạnh lùng, Tần Kha đứng chắn trước mặt nàng, thờ đốc, nói: “Hôm trước, sư phụ của đệ tử kiểm kê lại số lượng Tỏa hồn ti, mới

phát hiện thiếu một sợi, liền lệnh cho Văn sư cô tăng cường điều tra. Hóa ra chính Diệu Nguyên đã tiết lộ chỗ giấu Tỏa hồn ti cho Trác thiếu phu nhân biết, nghe nói Trác thiếu phu nhân mất tích, Tần Kha đoán việc này nhất định có liên quan tới Trọng Tử, cầu xin tôn giả hạ thủ lưu tình, chớ để sư muội bị đả thương một cách oan uổng.”

Là Mẫn Tố Thu dùng Tỏa hồn ti ám hại nàng ư? Trái tim Lạc Âm Phàm chột nhói đau.

Đến tận giờ phút này, rốt cuộc chàng cũng hiểu rõ nụ cười kia có ý nghĩa gì. Là nàng đang cười nhạo chàng, biết chắc chàng sẽ hoài nghi, trách tội nàng, biết chắc chàng sẽ lựa chọn như thế nào nên nàng không hề có một lời giải thích.

Mỗi khi đụng tới bất cứ chuyện gì của nàng, chàng không thể bình tĩnh, chẳng lẽ nguyên nhân là bởi chàng biết bên trong cơ thể mình có nước mắt phượng hoàng sao?

Sát khí đã tan hết, Lạc Âm Phàm trầm mặc, không nói một lời.

“Ta trúng Tỏa hồn ti hay không thì có liên quan gì tới ngươi?” Vừa nhìn thấy Tần Kha, Trọng Tử đã nổi giận đùng đùng, ngược đôi mắt sắc lạnh nhìn hấn chằm chằm. “Kể cả ta có trúng Tỏa hồn ti thì cũng dư sức giết ngươi.”

Tần Kha làm như không nghe thấy những lời nói cay nghiệt của nàng, nói: “Muội ấy là đồ đệ duy nhất của tôn giả, tôn giả đã tự tay giết muội ấy hai lần, sao có thể hạ thủ thêm lần nữa đây?”

Vẻ mặt Lạc Âm Phàm bỗng cứng đờ.

Hai lần ư? Chàng chỉ biết mình đã từng dùng Tỏa hồn ti để hủy hoại cơ thể của nàng, nhưng đó không phải cố ý, tại sao lúc này Tần Kha lại nói là

hai lần? Lẽ nào trước đây chàng... Chàng đã từng làm gì? Trong đoạn ký ức đã lãng quên ấy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Không, chắc chắn là vì nàng sa đọa nhập ma nên mới bị trừng phạt, nếu không chàng biết làm thế nào để chấp nhận sai lầm lớn này đây?

Lạc Âm Phàm cố hết sức thuyết phục bản thân mình trấn tĩnh lại, nói: “Thôi được rồi, nể tình ta và con bé từng là sư đồ, nếu con bé chấp nhận quay về Nam Hoa nhận tội thì ta sẽ tha mạng cho nó.”

“Tôn giả làm vậy là ép muội ấy, muội ấy căn bản không có đường lui nữa rồi.” Tần Kha lắc đầu, nói. “Trong người có sát khí trời sinh, chuyện tới nước này không hoàn toàn là lỗi của Trọng Tử, vì sao tôn giả không hỏi cho rõ ràng chuyện lúc trước rồi hẵng quyết định?”

“Cái gì mà chuyện lúc trước chứ, đến lượt ngươi quản rồi sao?” Trọng Tử nhanh nhẹn tung một chưởng.

Tần Kha kiên định hứng chịu một chưởng của nàng, cơ thể lập tức lão đảo, đứng không vững rồi từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Nghịch chướng!” Lạc Âm Phàm cầm lấy kiếm.

Tần Kha dang cánh tay bảo vệ Trọng Tử, nói: “Đã bằng lòng giúp sư muội che giấu sát khí, một lần nữa nhận làm đồ đệ, nhưng kết quả vẫn không thể bảo vệ muội ấy, chẳng lẽ tôn giả thực sự có lòng dạ sắt đá, không cảm thấy áy náy với muội ấy chút nào sao?”

“Ta đòi hỏi các ngươi phải cảm thấy áy náy với ta sao?” Trọng Tử giận dữ, ánh sáng ma quái ẩn hiện trong lòng bàn tay. “Ta đã nói rồi, không cần ai phải nương tay với ta, ngươi tránh ra đi!”

Tần Kha rút cuộc cũng phải né sang một bên để tránh đòn rồi nhanh chóng nắm chặt cổ tay nàng, nói: “Tỏa hồn ti chưa được giải trừ, đả thương người khác sẽ chỉ làm đau chính mình mà thôi.”

Mọi nỗi đau nàng đã từng trải qua rồi, còn có gì đáng để sợ hãi nữa? Trọng Tử giăng tay ra, cười nhạt. “Ta đường đường là một Thiên ma, cho dù có độc sức giết chết hai người các ngươi thì cũng không dễ dàng chết như vậy đâu. Ta chỉ cần tĩnh dưỡng hai, ba ngày là sẽ khỏe lại, ngươi nên lo cho bản thân thì hơn.”

“Trọng Tử!” Một ma chưởng như gió lốc cuốn tới người Tần Kha, hấn kịp thời lấy Bát Hoang kiếm chống đỡ nhưng vẫn không tránh được bị đả thương, Tần Kha cúi người rồi lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lạc Âm Phàm đứng bất động như tượng gỗ, không lên tiếng, cũng không hề ngăn cản.

Đồ đệ của chàng, người đã bị chàng lãng quên vì nước mắt phượng hoàng lại được người khác hết lòng bảo vệ như vậy, chàng có thể nói gì và làm gì được đây?

“Muội bình tĩnh lại đi!”

“Tránh ra cho ta!”

“Trọng Tử!” Tần Kha quát khế. “Muội muốn ta chết cũng dễ thôi, nhưng đừng tự làm đau chính mình.”

Có lẽ biểu cảm trên mặt Tần Kha đã khiến Trọng Tử dao động, nàng bỗng tỉnh táo lại, nhìn hấn một lát rồi cười giễu. “Ngươi cho rằng như vậy là có thể làm ta cảm động sao?”

Tần Kha không tranh cãi với nàng nữa, đứng thẳng người lên rồi quay sang Lạc Âm Phàm, nói: “Tần Kha cam tâm tình nguyện thay Trọng Tử su muội đền tội với Thanh Hoa cung, cầu xin tôn giả niệm tình sư đồ năm xưa mà tha mạng cho muội ấy.”

Lạc Âm Phàm biến sắc mặt. “Ngươi...”

Chàng chưa kịp ngăn cản, trên chiếc áo bào trắng của Tần Kha đã loang lổ vết máu.

Hắn đã tự cắt đứt gân mạch.

Không biết là do máu đỏ quá chói mắt hay bởi ánh mắt kia quá đỗi dịu dàng, Trọng Tử rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, miệng lẩm bẩm: “Ngươi... đang làm gì vậy?”

Tần Kha vươn cánh tay về phía nàng, gắng chút hơi tàn, nói: “Trọng Tử, muội qua đây!”

Chính nàng đã hại chết hắn ư? Nàng đang làm gì thế này? Trọng Tử hoảng hốt lùi lại. “Ta không cho ngươi chết, ta không muốn giết ngươi, là tự ngươi...”

“Là tự ta, đó không phải là lỗi của muội.”

“Ngươi cho rằng làm như vậy thì ta sẽ quay đầu lại ư?”

“Không phải là ta muốn khuyên muội quay đầu lại.”

“Vậy thì tại sao?”

Tần Kha không trả lời, hắn lê từng bước khó nhọc đến gần Trọng Tử nhưng lại bất lực ngã quy xuống nền tuyết trắng, phải lấy kiếm chống đỡ thì

mới không bị ngã sấp xuống. “Nha đầu xấu xí, lại đây!”

Cách xưng hô này như vọng đến từ kiếp trước.

Tiên sơn, con cá khổng lồ, mặt biển rộng, tên tiêu công tử cao ngạo trong bộ y phục màu tím kiêu sa đã từng nghiêm mặt mắng nàng là “nha đầu xấu xí”, đã từng né tránh bàn tay nàng, nhưng mỗi khi nàng bị ức hiếp, hắn luôn là người đứng chắn trước mặt, bảo vệ nàng.

Nàng và hắn đáng lẽ phải rất gần gũi, nhưng không hiểu sao, càng ngày khoảng cách ấy càng xa.

Khi nàng phải chịu trọng hình, hắn đã từng khuyên nhủ nàng bình tĩnh, kiềm chế, hắn đã từng bắt chắp thương thế, nắm chặt bàn tay nàng, khuyên nàng phải nhẫn nhịn chịu đựng, nhẫn nhịn chờ đợi hắn, hắn nhất định sẽ cứu nàng ra, giúp nàng tiêu trừ sát khí.

Nhưng nàng đã không đợi được đến ngày đó, nàng đã muôn đời muôn kiếp không bao giờ quay trở lại được nữa.

Khi mọi chuyện không còn xoay chuyển được, hắn lựa chọn chết dưới tay nàng, chỉ vì không muốn để Tỏa hồn ti khiến nàng bị tổn thương.

Những ngón tay thon dài, đẹp đẽ như ngọc lúc này từng đốt, từng đốt như nổi hẳn lên, dường như hẳn đang gắng gượng gồng mình. Những ngón tay ấy đã cứu nàng, đền mạng thay nàng, Trọng Tử chậm rãi đi tới, run rẩy chạm khẽ vào bàn tay ấy.

Tần Kha lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: “Từ lúc cùng muội báỉ nhập Tiên môn, hầu hết thời gian ta đều dành cho việc bế quan, chỉ là vì ta nghe chuông giáo nói trong người muội có sát khí trời sinh, sớm muộn gì cũng sẽ nhập ma, không thể tu luyện thuật pháp, cho nên ta mới muốn tu luyện thành một người lợi hại như tôn giả để có đủ khả năng bảo vệ muội.”

Trầm mặc trong giây lát, hẳn cười khỏ, nói tiếp: “Sớm biết thế này...”

Nếu sớm biết kết quả là hẳn không thể bảo vệ nàng, sớm biết dù hẳn có cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được kết cục của vận mệnh thì hẳn cần gì phải bế quan, dành hết thời gian để tu tiên thuật, chỉ cần cứ thế ở cạnh nàng vài năm là tốt rồi.

Hẳn có hối hận không?

Có lẽ không đến mức phức tạp như vậy, đó chỉ là một tình cảm vô cùng đơn thuần, hẳn nguyện mãi là tên tiểu công tử khó tính đến kỳ quặc, chỉ đơn giản là muốn bảo vệ tiểu nha đầu xấu xí lúc nào cũng chực khóc nhè kia.

Trọng Tử chỉ biết lắc đầu, không thốt nên lời.

“Sinh ra trong giàu sang, phú quý, vì ái mộ tiên giới mà đến Nam Hoa, thề một lòng bảo vệ nhân gian, diệt trừ yêu ma, ai ngờ...” Tần Kha nhìn thần kiếm Bát Hoang trong tay rồi dâng nó cho Lạc Âm Phạm, nói: “Mong tôn giả giúp đệ tử mang nó về giao cho sư phụ của đệ tử, là Tần Kha đã phụ lòng kỳ vọng của sư phụ, nhưng cầu xin mọi người đừng trách tội Trọng Tử sư muội.”

“Là do ta vô dụng, không thể mở cho muội một con đường để muội quay đầu lại.” Hấn gắng sức kéo Trọng Tử lại gần. “Muội đừng tùy tiện tự khiến mình tổn thương thêm nữa.”

[©STE.NT](#)

Biết rõ không còn đường nào để đi nên hấn không khuyên nàng quay đầu lại, chỉ mong nàng có thể yêu quý, gìn giữ chính bản thân mình, đừng để mình hứng chịu thêm thương tổn.

Thế giới ngập tràn tuyết trắng trong nháy mắt đã biến thành biển rộng mênh mông.

Dưới lòng bàn chân không còn là sườn núi mà là lưng của một con cá khổng lồ.

Lưng cá nhấp nhô, tròn trĩnh giữa mặt biển, từng cơn gió hiu hiu thổi tới kèm theo tiếng sóng biển gầm vang và những tiếng kêu chói tai của loài hải âu. Chuyện cũ như đang tái hiện.

“Cả cuộc đời này, ta vốn lập chí tu tiên, nhưng nếu có kiếp sau, ta và muội đừng gia nhập Tiên môn nữa nhé, được không?”

“Ta còn có kiếp sau sao?”

Khuôn mặt tuấn tú trắng bệch như tuyết nhưng không hề lạnh lùng, hấn mỉm cười, nói: “Nhất định sẽ có.”

Bóng hình ấy rút cuộc cũng ngã xuống rồi kéo theo nàng ngã ngòì xuống mặt đất.

Áo ảnh được tạo ra bằng chút pháp lực cuối cùng của Tần Kha bỗng chốc tan biến. Một bóng người chột thét lên một tiếng rồi nhanh chóng nhào đến, khóc nức nở. Đó chính là Tư Mã Diệu Nguyên, nàng ta đã bám theo Tần Kha đến đây.

Cơ thể Tần Kha vẫn còn ấm, Trọng Tử ôm chặt hắn vào lòng, không nói một lời, cũng không rơi lệ.

Năm đó, trong tiên ngục tối tăm, hắn đã từng ôm vai nàng, nói nàng ngốc nghếch. “Một người đến ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ nổi thì sao có thể trông mong người khác cứu giúp chứ?”

Nhưng bây giờ, hắn vì muốn bảo vệ nàng mà bỏ quên cả bản thân mình.

Từng người, từng người một, tất cả đều bỏ nàng mà đi, tại sao đến hắn, nàng cũng không giữ được? Nàng đã là ma, mãi mãi không thể quay đầu, đến con người kia cũng năm lần bảy lượt truy tìm, ép buộc nàng, vì sao có mỗi hắn là không chịu buông tay? Nàng lúc nào cũng tuyệt tình với hắn như vậy, vì sao hắn không chịu rời xa nàng?

Linh hồn quay về chốn địa phủ, hắn của kiếp sau có còn là tên tiểu công tử cao ngạo, lúc nào cũng ra vẻ ông cụ non nữa không? Một người luôn thông minh, lanh lợi, hành sự cẩn trọng như hắn, kiếp sau xin đừng gặp lại nàng, đừng nên ngốc nghếch như vậy nữa.

“Tần sư huynh! Tần sư huynh, huynh làm sao thế này?” Thấy máu thấm đẫm chiếc áo bào trắng của Tần Kha, Tư Mã Diệu Nguyên như điên dại, rút kiếm hướng về phía Trọng Tử mà chém xuống. “Lại là ngươi, chính ngươi đã giết chết huynh ấy!”

Khuôn mặt Trọng Tử không chút biểu cảm, nàng chỉ lẳng lặng ngồi bất động, ôm Tần Kha giữa nền tuyết băng giá.

Tiên ấn được hình thành, Tư Mã Diệu Nguyên bị chấn động, bước lui lại vài bước mới đứng vững, nàng ta hét lên: “Tôn giả, chính nàng ta đã hại Tàn sư huynh!”

“Người hại chết hẳn không phải là Trọng Tử, mà chính là người!” Một giọng nói lãnh đạm chọt vang lên.

Khoác trên mình chiếc áo choàng màu lam, bên hông đeo một thanh trường kiếm, Văn Linh Chi chậm rãi đi tới, nói: “Nếu người không rắp tâm mưu đồ bất chính, cố ý tiết lộ nơi giấu Tỏa hồn ti cho Mẫn Tổ Thu biết thì tất cả những chuyện này đều không có cơ hội xảy ra.”

“Sư cô nói láo, sao ta có thể hại huynh ấy được chứ?” Tư Mã Diệu Nguyên lắc đầu nguầy nguậy như điên dại, chỉ tay vào Trọng Tử, nói: “Ta chỉ muốn khiến nàng ta đau khổ, để nàng ta ném thứ mùi vị của Tỏa hồn ti mà thôi. Nàng ta là ma, vốn đáng chết, không phải sao? Thực lòng ta không hề có ý muốn hại Tàn sư huynh!”

Lúc hạ quyết tâm gọi Tàn Kha ra, nàng ta nào biết sẽ có kết cục thế này. Văn Linh Chi nhìn Tàn Kha đang nằm bất động trong lòng Trọng Tử, sau đó nhìn sang Lạc Âm Phàm, hành lễ. “Hôm trước, đệ tử Thiên Sơn phái đã đứng ra làm chứng, Nguyệt Kiều lúc còn sống đã tiết lộ rằng y vào tiên ngục làm nhục Trọng Tử, tự ý xông vào băng lao ở Côn Luân đều là do Tư Mã Diệu Nguyên xúi giục, nay Tư Mã Diệu Nguyên còn tiết lộ nơi cất giấu Tỏa hồn ti - báu vật bí mật của bản môn, làm liên lụy tới Trác thiếu phu nhân, sỉ nhục gia phong của Nam Hoa phái, đáng bị xử tội. Linh Chi đã bẩm báo với đốc giáo, đốc giáo hạ lệnh tước bỏ tu vi của Tư Mã Diệu Nguyên, trục xuất khỏi Nam Hoa, đuổi về hoàng cung.”

Lạc Âm Phàm gật đầu một cách cứng nhắc.

Tước bỏ tu vi, trục xuất khỏi Nam Hoa! Tư Mã Diệu Nguyên như bị sét đánh ngang tai, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, lắp bắp nói: “Không, không thể như thế được!”

Văn Linh Chi nói: “Từ lâu ta đã cảnh cáo ngươi, Tư Mã Diệu Nguyên, từ nay về sau ngươi không thể cậy mình là đệ tử Tiên môn nữa rồi.”

“Không thể nào! Sư cô gạt ta!” Tư Mã Diệu Nguyên nói lạc cả giọng. “Ta là công chúa, phụ hoàng ta là hoàng đế chôn nhân gian, chương giáo không thể làm như vậy!”

“Ồ Tiên môn không có công chúa nào cả.” Văn Linh Chi bình thản nói. “Có những thứ không cần dùng thủ đoạn vẫn có thể đạt được, có những thứ cho dù dùng mọi thủ đoạn, ngươi cũng không bao giờ chiếm được. Trọng Tử nhập ma thật thảm thương, nhưng Tư Mã Diệu Nguyên ạ, thực ra ngươi mới chính là kẻ thảm thương nhất. Vì sao ngươi không quay đầu lại nhìn chính bản thân mình, xem ngươi chỉ vì ghen ghét, đố kỵ mà đã làm ra những việc gì, để mình biến thành người như thế nào? Không có Tần Kha thì ngươi vẫn còn có người khác, có thân phận tôn quý, có chương giáo và tiên tôn coi trọng, nhưng bây giờ, ngươi mất tất cả rồi.”

“Ta không tin! Ta muốn gặp chương giáo! Ta muốn gặp đốc giáo!”

“Tại ngươi mà Trác thiếu phu nhân mới chết, Tần Kha – đồ đệ của chương giáo - cũng phải bỏ mạng, ngươi muốn gặp chương giáo và đốc giáo để cầu xin một kết cục như thế nào nữa?”

Tư Mã Diệu Nguyên hoảng loạn, run rẩy ngã quy xuống đất.

Đúng vậy, với địa vị công chúa cao quý chôn nhân gian, nàng ta có rất nhiều thứ, có tình yêu thương vô bờ bến của phụ hoàng và mẫu phi, có tư chất tốt để tu tiên, có sự cất nhắc và coi trọng của chương giáo và đốc giáo tiên tôn, là nhân vật xuất chúng trong số các tân đệ tử, nhưng chỉ trong một phút sai lầm, nàng ta đã lãng phí tất cả những thứ tốt đẹp nhất ấy của mình vì lòng đố kỵ và mưu đồ bất chính, không những khiến Mẫn Tố Thu phải tự sát mà còn hại chết Tần Kha! Vài năm gần đây, nàng ta đã dùng những lễ vật đã được chuẩn bị sẵn để mua chuộc lòng người, thế nhưng những người

đó có mấy ai là thật tâm đối tốt với nàng ta? Tất cả đều chỉ nịnh hót nàng ta, chưa từng có ai khuyên can nàng ta lấy một câu. Trọng Tử gặp chuyện chẳng lành còn có người thương hại, bảo vệ, còn nàng ta, gây ra chuyện lớn như vậy cũng không hề có ai đứng ra cầu xin thay. Rốt cuộc Nam Hoa cung không phải là bến đỗ của nàng ta! Bao nàng ta quay về hoàng cung sao? Từ lâu mẫu phi của nàng ta đã không còn được phụ hoàng sủng ái nữa, đưa nàng ta đến bái nhập Tiên môn là hy vọng và lợi thế duy nhất của bà, giờ phút này nàng ta lại bị trục xuất khỏi Nam Hoa, đối với đứa con gái nhiều năm không gặp này, liệu phụ hoàng có còn cung chiều, yêu mến nàng ta như trước không? Nàng ta thực sự đã mất tất cả rồi!

Trọng Tử gắng sức ôm Tần Kha đứng lên, không nhìn mọi người dù chỉ là một cái liếc mắt, lập tức hóa thành làn gió, biến mất giữa không trung.

Bầu trời chẳng biết từ lúc nào lại bắt đầu có tuyết rơi, càng lúc càng dày, Lạc Âm Phàm đứng giữa màn tuyết trắng xóa, chiếc áo bào trắng ảm đạm bị gió tuyết bủa vây, cả người tựa một khối băng lạnh lẽo.

Chương 55: Kiểm tìm một ánh mắt

Màn đêm dần buông, trong điện vắng lặng như tờ, tối tăm, không chút ánh sáng. Pháp Hoa Diệt vốn luôn canh giữ ngoài điện, nhìn thấy Vong Nguyệt thì lập tức hành lễ rồi lui ra ngoài. Vong Nguyệt vừa vào điện đã nhìn thấy Trọng Tử đang nghiêng người dựa vào chiếc giường thạch anh, vẻ mặt có chút thất thần.

Hàng mi cong dài không hề lay động, cặp mắt phượng trông rộng, vô hồn, tựa hồ đang nhìn vào một thứ rất gần nhưng dường như lại đang dời mắt về một khoảng không rất xa. Mái tóc dài màu đỏ sậm làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn, trắng hồng, đẹp đến nao lòng.

Bản thân Trọng Tử có mối quan hệ mật thiết với tương lai của ma cung, số phận đã được định đoạt trước, là hy vọng của Ma tộc, đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy nhưng trái tim lương thiện của nàng chưa lúc nào thay đổi. Từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu tiên, hắn đã biết thiếu nữ này không thuộc về Ma tộc, không thuộc về Ma thần.

Còn hắn, từ một người đứng ngoài rớt cuộc đã tự sắm cho mình một vai trong trò vui ấy. Nếu chưa từng hay biết tầm quan trọng của nàng đối với Ma tộc thì có lẽ... có lẽ hắn...

Không có cái “có lẽ” nào cả.

Vong Nguyệt thở dài, hiếm khi thấy hắn có cảm giác tiếc hận như thế này.

Hắn cúi người, ôm nàng vào lòng như ôm một đứa trẻ, dịu dàng nói: “Sao thế, mềm lòng rồi à?”

Trọng Tử ban đầu không hiểu, nhưng rất nhanh sau đó nàng đã phản ứng kịp, cười nhạt nói: “Có người vì ta mà chết, cuối cùng thì ta cũng đã cảm động.”

“Nàng còn không chịu dâng hiến mình cho ta sao?”

“Ta chỉ là một thanh kiếm, Thánh quân muốn thì cứ lấy đi!”

Đôi môi lạnh băng khẽ chạm vào khuôn mặt Trọng Tử, cảm giác vô cùng kỳ quái, hơi thở trong bóng tối toát lên vẻ mê hoặc.

Trọng Tử kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không phản ứng kịp.

Thiếu nữ vốn không thuộc về ma giới này lại nhận được một nụ hôn chân thành từ hắn, Vong Nguyệt “ừm” một tiếng, nói: “Nếu nàng có thể

thấy được đôi mắt của ta thì ta có thể đáp ứng nàng một việc, kể cả việc chữa lành cho cơ thể nàng hay lấy Nghịch Luân kiếm đang ký sinh trong người nàng ra.”

Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt Trọng Tử, khóe môi khẽ cong lên: “Ta không nói đùa đâu.”

Trọng Tử nhìn hắn một lát rồi cúi đầu nói: “Ta không cần.”

Vong Nguyệt cũng không ép buộc nàng: “Nàng mệt rồi, mau ngủ đi!”

“Bị người ôm, đêm nay ta sẽ không ngủ được.”

“Nàng sợ ta à?”

“Sợ!” Một lần nữa Trọng Tử ngẩng lên nhìn hắn, nói từng từ. “Mọi người ở đây ai cũng sợ Thánh quân.”

Đông qua xuân tới, đối với những người đang muốn cứu vãn một thứ gì đó, thì luôn cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, nhưng đối với những người muốn kết thúc tất cả thì dường như thời gian giống một con ốc sên, bò mãi bò mãi, rất chậm chạp.

Lúc Pháp Hoa Diệt bước vào tầm điện, Trọng Tử đang nằm chộp mắt trong lòng Vong Nguyệt.

“Lạc Âm Phàm muốn gặp hoàng hậu.”

“Hoàng hậu của ta, người này lại đến nữa rồi, nàng có muốn ta ra ngoài kia đánh đuổi hắn đi không?” Vong Nguyệt buông tiếng thở dài.

Tròn nửa năm qua, ngày nào Lạc Âm Phàm cũng chờ nàng ở ngoài Thủy Nguyệt thành, Trọng Tử đương nhiên chưa từng ra đó gặp chàng. Nhưng

ngược lại, trong khoảng thời gian này, toàn bộ đám ma binh trông coi Thủy Nguyệt thành đã bị một phen kinh hồn bạt vía, không ít tên bị Lạc Âm Phàm bắt được, nhưng cũng may chàng phá lệ lưu tình, không giết một tên nào, chỉ thả chúng về báo tin.

“Hắn nói muốn gặp ta là có thể gặp ngay sao?” Trọng Tử hé mắt nhìn, bực mình quát. “Người coi những lời nói của tôn giả chốn tiên giới như mệnh lệnh của Thánh quân từ lúc nào thế?”

Pháp Hoa Diệt vội nói: “Thuộc hạ không dám, chỉ là hắn đang bắt giữ Dục Ma Tâm.”

Trọng Tử cảm thấy hơi bất ngờ: “Dục Ma Tâm từ lâu đã không còn là hộ pháp của ma cung nữa, hắn muốn giết cứ giết, có liên quan gì tới ta?”

Đã có được câu trả lời, Pháp Hoa Diệt lập tức hòa theo: “Đúng vậy đấy ạ! Dục Ma Tâm tự ý rời bỏ thánh cung, phụ công Thánh quân nhiều năm giáo dưỡng, đáng lẽ hắn phải chết từ lâu rồi, thuộc hạ sẽ lập tức phái người đến đó từ chối hắn.”

Trọng Tử giơ tay lên, nói: “Việc này ta khắc có cách giải quyết, người không cần phải xía vào.”

Pháp Hoa Diệt vâng lệnh lui ra ngoài.

Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu vẫn muốn đi gặp hắn sao?”

Trọng Tử nói: “Người nắm chắc như trong lòng bàn tay cơ mà.”

Vong Nguyệt cười, nói: “Mộng Cơ nói quan hệ giữa nàng và hắn có chút gì đó không rõ ràng.”

Trọng Tử ngồi thẳng dậy, nói: “Thánh quân tin nàng ta mà không tin ta sao?”

“Ta tin nàng ấy.” Vong Nguyệt lại vuốt ve khuôn mặt Trọng Tử, nói: “Đáng tiếc nàng là ma, không thể phản bội Ma thần, hấn là tiên, sao có thể sẵn lòng ở chung với ma được chứ? Nàng căn bản không thể có hấn.”

“Không cần ngươi phải nhắc nhở.”

“Nàng đi đi!”

Tuyết đã tan từ lâu, phong cảnh ngoài Thủy Nguyệt thành lại biến đổi, cả sườn núi xanh ngắt một màu, cây cối vươn mình trong gió xuân.

Chiếc áo bào trắng làm nổi bật một bóng người trong tuyết mà lạnh lùng, giống hệt tư thế khi chàng đứng giữa khung trời tuyết ngày hôm đó, tựa như chàng không hề cử động, cứ đứng như vậy từ mùa đông cho đến tận bây giờ.

Dục Ma Tâm ngã sóng soài trên mặt đất, mắt khép hờ.

Trọng Tử ngự phong đi tới, phiêu nhiên đáp xuống mặt đất, một lọn tóc dài bị gió thổi vương lên khoe môi rồi được hai ngón tay thon dài, trắng trẻo nhẹ nhàng vén lên, động tác ấy khiến nàng trở nên xinh đẹp hơn.

“Chàng tìm ta?” Giọng nói lộ vẻ ám muội.

Thật bất ngờ, Lạc Âm Phàm nghe thấy vậy cũng không cảm thấy xấu hổ hay tức giận, chàng xoay mặt nhìn nàng, hay con ngươi đen láy sâu không thấy đáy, dường như muốn giấu cả người nàng vào đáy mắt sâu thẳm ấy.

Dục Ma Tâm từ dưới đất bò dậy, không nói một lời cảm tạ, quay gót rời đi.

Trọng Tử kéo hẳn lại, nói: “Chính hẳn đã giết chết Âm Thủy Tiên, ngươi không tìm hẳn báo thù sao?”

Vài năm không gặp, bộ mặt quý của Dục Ma Tâm đã không còn vẻ dữ tợn như trước mà toát lên nét yên bình và ôn nhu, Dục Ma Tâm thản nhiên nói: “Đó là con đường mà nàng ấy đã chọn, ta báo thù cái gì và báo thù cho ai đây?”

“Nhưng ta tới đây là để cứu ngươi, ngươi không thể cứ thế mà đi được.” Trọng Tử nói. “Bây giờ Thánh quân đang hoài nghi ta và hẳn có quan hệ ám muội, giờ ngươi rời đi, chúng ta ở lại đây cô nam quả nữ, khó đảm bảo là sẽ không nảy sinh lời ong tiếng ve, đến lúc đó dù ta có lý lẽ cũng không thể nói cho rõ ràng được.”

Dục Ma Tâm nghe nàng nói thế thì mồm miệng há hốc, dở khóc dở cười.

Sắc mặt Lạc Âm Phàm chợt trắng bệch nhưng chàng không tranh cãi với nàng.

Dục Ma Tâm đưa mắt nhìn chàng rồi lại nhìn sang nàng, nở nụ cười khiên cưỡng. “Ngươi không phải là Thủy Tiên.”

“Ta cũng giống nàng thôi.” Thấy thần sắc người kia rõ ràng đã trở nên cứng đờ, Trọng Tử ngừng lại giây lát, khóe môi chợt cong lên vẻ giễu cợt. “Ta nói ta cũng giống Thủy Tiên, ngươi có tin không? Ai cũng biết, hiện giờ hẳn chỉ hận không thể giết chết ta, tên nghiệp chướng không biết hổ thẹn.”

“Trọng Nhi!”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, vừa có vẻ trách cứ lại vừa có vẻ bất đắc dĩ, ngay cả khi nàng có chết hàng nghìn, hàng vạn lần, hóa thành tro bụi hay nát bầy như đồng bùn thì nàng vẫn có thể nhớ rõ giọng nói này.

Trọng Tử nhìn chàng giây lát rồi nói: “Ngươi đã nhớ lại ư?”

Lạc Âm Phàm ngậm thừa nhận.

Chàng lại đang áy náy đó ư? Trọng Tử càng thấy nực cười. Một người như vậy, nếu nói chàng vô tình thì khi biết rõ không thể sửa chữa được, không thể cứu vãn nổi, sao chàng còn nỗ lực ngăn cản, không biết tự lượng sức mình mà muốn đi cứu nàng? Nếu nói chàng hữu tình thì tất cả những lời chàng nói, tất cả những việc chàng làm đều thể hiện sự vô tình đến cực điểm. Chàng luôn tàn nhẫn, xuống tay với nàng quá tuyệt tình, nàng có ngày hôm nay hoàn toàn là do chàng và những người đó chung tay tạo thành. Nếu ai đó hỏi chàng có bao giờ hối hận không, chàng tuyệt nhiên sẽ trả lời rằng chàng chưa từng hối hận, thế nhưng chàng lại luôn có cảm giác áy náy, đây không phải là tự ngược đãi mình sao?

Nếu chàng đã lựa chọn sự quên lãng, hôm nay nhớ lại còn có nghĩa lý gì? Đáng lẽ chàng nên tiếp tục lãng quên mới phải.

Trọng Tử không nói một lời, xoay người định rời đi.

“Trọng Nhi!” Chàng rớt cuộc cũng lên tiếng. “Ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là quay về ma cung rồi.”

“Đó không phải là nơi ngươi nên ở.”

Trọng Tử không hề cảm thấy bất ngờ, nàng nói: “Lời ngươi nói nghe thật kỳ quái, bây giờ ta đã là hoàng hậu của ma cung, không quay về đó thì

chẳng lẽ ở lại bên ngoài? Cửu U đang chờ ta quay về, ta đi lâu như vậy rồi, chàng nhất định rất lo lắng.”

Cửu U, lại là Cửu U! Biết rõ ràng là nàng chỉ cố ý nói vậy nhưng khi nghe những lời này, Lạc Âm Phàm vẫn cảm thấy vô cùng tức tối. Chàng cố gắng trấn tĩnh lại rồi nói: “Cửu U thực sự không phải là người đơn giản như người nghĩ đâu.”

“Chàng là phu quân của ta, người người đều biết chàng không hề đơn giản vì chàng đường đường là Ma tôn mạnh nhất ma giới.” Trọng Tử nhưng mày, nói: “Sao vậy, lẽ nào người đang ghen ư?”

Phu quân? Nàng thừa nhận hẳn là phu quân của nàng? Nàng bị hấn lợi dụng mà không biết, nhất định chàng sẽ tự tay giết chết hẳn! Bờ môi mỏng của Lạc Âm Phàm khẽ nhếch lên, ánh mắt tựa hồ muốn tóe lửa.

Dục Ma Tâm nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ thì khó tránh khỏi có chút ngây ngốc, cũng có chút nực cười, hẳn không ngờ Trọng Tử lại dám nói những lời như vậy đối với người đã từng là sư phụ của nàng, rõ ràng nàng đang muốn chọc giận Lạc Âm Phàm, dường như cuộc đối thoại này không giống với mối quan hệ sư đồ thông thường cho lắm.

Trọng Tử thu hồi vẻ đùa cợt, nói: “Lạc Âm Phàm, người muốn gặp ta, ta đã tới đây rồi, người còn điều gì cần nói thì mời nói rõ đi!”

“Theo ta trở về!”

“Người biết là ta không thể mà.”

“Ta đưa người đi.”

Nụ cười bốn cợt từ từ tan biến, Trọng Tử vội nhấc chân, định rời đi.

“Hắn đã trúng dục độc.” Dục Ma Tâm bỗng lên tiếng.

Hai người đồng thời cứng đờ.

Trọng Tử chậm rãi quay người lại, lẩm bẩm: “Người nói cái gì?”

“Hắn trúng dục độc đã nhiều năm nay rồi.” Dục Ma Tâm xác nhận lại lần nữa. Do tu vi của Lạc Âm Phàm quá cao, trong người chàng lại ẩn giấu dục độc quá sâu nên đến bây giờ hắn mới nhìn ra được. Không có điều gì khiến Dục Ma Tâm cảm thấy bất ngờ hơn việc này. Người người đều nói Lạc Âm Phàm là vị tôn giả có tu vi cao nhất tiên giới hiện nay, chàng gần như được so sánh với các vị thần tiên trên thiên giới, hoàn mỹ đến độ không thể tìm ra bất cứ sơ hở nào. Không ngờ người như vậy cũng có dục vọng nên mới bị loại dục độc tầm thường này quấy nhiễu, nếu chuyện này mà đồn đại ra ngoài thì xem ra đây đúng là chuyện lạ nhất lục giới.

Bí mật ẩn giấu bấy lâu cuối cùng cũng bị vạch trần, khuôn mặt tuấn tú trong giây lát trở nên trắng bệch, vẻ trấn tĩnh giả tạo khó mà duy trì được nữa. Chàng đứng yên, người cứng đờ, không hề nhúc nhích, tựa như đã mất đi linh hồn, chỉ còn là một cái xác trống rỗng, chỉ cần đẩy nhẹ một cái cũng có thể khiến chàng ngã quy.

Dục độc, đây mới là câu trả lời đúng đắn nhất. Hóa ra là trúng dục độc! Chẳng trách đêm đó chàng lại bất thường như vậy. Đó vốn chẳng phải do tẩu hỏa nhập ma! Hóa ra thứ mà chàng cần phải lãng quên không phải là tình yêu của nàng, hóa ra chàng đối với nàng...

Trọng Tử cúi đầu, cắn ống tay áo rồi cười rộ lên, cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt.

Một người gần như hoàn mỹ, lúc nào cũng lấy đạo đức và trách nhiệm ra để trói buộc bản thân, bỗng một ngày phát hiện ra, mình đã nảy sinh tình yêu và dục vọng với chính đồ đệ của mình, chắc hẳn lúc đó chàng đã vô

cùng xấu hổ, giận dữ và tuyệt vọng, thế nên chàng mới lựa chọn cách đối gạt nàng, lãng quên nàng?

Dục Ma Tâm kinh ngạc hoài nghi: “Ngươi...”

“Ta không sao.” Trọng Tử xua tay, đứng thẳng người dậy, nói. “Không ngờ đường đường là Trọng Hoa tôn giả mà cũng bị dục độc quấy nhiễu, ta còn tưởng hẳn thực sự vô tình, vô dục như những lời đồn đại chứ, ngươi cứ đi trước đi!”

Dục Ma Tâm nhìn hai người trong giây lát rồi xoay người rời đi.

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, dường như cả không gian và thời gian đều lắng đọng.

Trọng Tử ngẩng mặt nhìn chàng, nước mắt không kìm nén được mà trào ra, vẻ mặt đông cứng. “Ngươi muốn nói với ta những gì? Đêm đó, ngươi thực sự bị tẩu hỏa nhập ma ư?”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm càng lúc càng tái nhợt nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến lạ: “Đúng vậy.”

Dù đã từng xảy ra chuyện gì thì cũng là sai trái, là không nên xảy ra, dù chàng có yêu nàng hay không thì cũng không thể thay đổi được mối quan hệ sư đồ giữa họ.

“Ngươi còn muốn nói dối ta nữa sao, ngươi thực sự không yêu ta ư?” Trọng Tử lắc đầu, nói. “Hay là ngươi lại không muốn dứt khoát nói với ta rằng, ngươi lại quên ta rồi?”

“Là ta có lỗi với ngươi.”

“Còn gì nữa?”

“Ngươi không nên ở lại ma cung.”

“Vậy thì phải theo ngươi tới băng lao sao?”

“Ta sẽ đưa ngươi đi!” Lạc Âm Phàm nói rõ ràng từng từ. “Vi sư sẽ từ bỏ ngôi vị tiên minh thủ tọa rồi đưa ngươi đi.”

“Su phụ?”

“Su phụ” đã từng là từ thần thánh nhất, hôm nay lại được nghe nàng gọi nhưng giọng điệu của nàng đầy vẻ châm chọc khiến chàng cảm thấy hai từ này vô cùng hèn mọn. Lúc này, chàng không biết nên nói gì mới phải.

Nhất định phải như thế sao, Trọng Nhi?

Đôi diện với ánh mắt của chàng, Trọng Tử trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Ngươi thừa biết ta thực sự mong muốn điều gì, ngươi còn muốn đưa ta đi sao?”

Đó là một yêu cầu đủ để hủy hoại thanh danh một đời và vinh quang nửa đời của chàng.

Lạc Âm Phàm lắc đầu, nói: “Ta đưa ngươi đi, nhưng...”

“Nhưng ngươi không thể đáp ứng ta.” Trọng Tử giúp chàng nói nốt nửa câu còn lại. “Đường đường là Trọng Hoa tôn giả mà lại liêu mình đến tận đây để đưa đồ đệ của mình rời đi, chẳng qua chỉ vì muốn làm người khác cảm động, cũng là bảo toàn cái thanh danh sư phụ tốt của ngươi mà thôi.”

Lạc Âm Phàm nghẹn lời, khóe môi co giật, không biết nên nói gì.

Trong khoảnh khắc ký ức được khôi phục, trái tim chàng gần như đã chết, không đủ sức nhớ lại cặp mắt vô hồn, không tức giận, không oán hận của nàng khi đối mặt với mũi kiếm chàng chém tới, cũng không đủ can đảm để tưởng tượng tới cảnh khi bị chàng bỏ rơi, nàng đã cảm thấy tuyệt vọng thế nào.

Lúc này phải giải thích với nàng như thế nào đây? Làm sao chàng có thể thừa nhận tất cả những điều này?

Chính tay chàng đã đẩy nàng tới bước đường cùng, chỉ cần một giọt nước mắt phượng hoàng cũng khiến chàng quên đi tiêu đề đệ mà chàng luôn yêu thương, bảo vệ. Một con người tự phụ như chàng, thượng đức^[1] như chàng, thật khó có thể tiếp nhận chuyện này, càng không có cách nào thay đổi được mọi việc. Không phải là chàng lo sợ những lời đồn đại mà bản chất của việc này vốn đã là sai lầm, bảo chàng phải đáp ứng nàng thế nào đây? Cho dù những khác biệt công nhận chuyện giữa chàng và nàng thì chàng cũng không bao giờ làm những việc bại hoại luân thường như vậy, chàng vĩnh viễn là sư phụ của nàng, nàng yêu chàng đã là một nghiệp chướng nặng nề rồi, sao chàng có thể hồ đồ theo nàng được chứ?

[1] Thượng đức: luôn luôn coi trọng phẩm hạnh, đạo đức.

Chàng có thể suốt đời bầu bạn bên nàng, có thể vĩnh viễn phải chịu cảnh khó xử khi đối mặt với nàng, thậm chí có thể đánh đổi cả tính mạng để trả nợ nàng, nhưng chàng không thể đáp ứng yêu cầu này của nàng, như vậy cả chàng và nàng sẽ mãi mãi là tội nghiệt của lục giới.

Trọng Tử quan sát chàng một lát rồi cười nhạt, nói: “Được thôi, trước tiên ngươi phải để ta phong ấn tiên lục của ngươi đã rồi ta sẽ đi theo ngươi.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, tiên ấn hộ thể lóe lên hai tia sáng rồi biến mất.

Một luồng ma ấn đánh vào người chàng.

Gân mạch bị luồng ma ấn kia không chế, linh lực khó có thể gắn kết lại được, tôn giả mạnh nhất tiên giới lúc này chẳng khác gì một người bình thường, nếu nhân cơ hội này mà tấn công thì chàng nhất định sẽ không có khả năng phản kháng.

Trọng Tử đi tới trước mặt chàng, nhẹ giọng cười. “Lạc Âm Phàm, ta lừa ngươi đây!”

Đôi diện với sự bỡ ngỡ này, Lạc Âm Phàm không cảm thấy bất ngờ, cũng không hề tức giận.

Như thế này có thể ít nhiều giải bớt nỗi oán hận trong lòng nàng không, Trọng Nhi?

“Ngươi thừa biết ta sẽ không giết ngươi nên ngươi không thèm quan tâm tới sự an nguy của bản thân.” Về giận dữ thoáng hiện lên rồi biến mất, Trọng Tử khẽ “hừ” một tiếng, sóng mắt lay động, nổi lên một tia tà ác. “Thế nhưng không chế được ngươi thì đối phó với Tiên môn không còn là việc khó khăn nữa rồi.”

“Trọng Nhi!” Chàng quả nhiên cất tiếng.

“Ngươi còn muốn cầu xin ta sao?” Trọng Tử quàng cánh tay quanh cổ chàng, chậm rãi vít xuống khiến chàng phải khom lưng, cúi đầu.

Đôi môi kiêu diễm càng lúc càng đến gần, căng mọng, đầy quyến rũ, kéo theo ký ức đêm đó ủa về. Trái tim Lạc Âm Phàm chột nẩy lên, chàng lập tức nhắm mắt, cau mày.

Một luồng hơi thở nhẹ nhàng, mềm mại mang theo mùi hương như mộng như ảo, tựa như hoa lan mà chẳng phải lan, tựa như xạ hương nhưng

cũng không phải xạ hương, đôi môi như xa như gần rồi cuối cùng dừng lại ở một cự ly rất ám muội.

Khoảng cách gần nhất nhưng cũng là xa nhất.

Trên khuôn mặt diêm tĩnh đó có vẻ bất đắc dĩ, xấu hổ, nhẫn nại và chút cảm xúc chán ghét ẩn sâu tận đáy lòng.

Một lát sau, nàng buông chàng ra.

Hai hàng lông mày dần dần dẫn ra, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, khẽ mở mắt, khuôn mặt vẫn còn nóng bừng.

Vì sao chàng lại căng thẳng như vậy?

Có lẽ chính chàng cũng không hiểu rõ hoặc chàng đã cố quên đi.

Trọng Tử nở nụ cười nhạt, nói: “Có phải người rất muốn một kiếm giết chết nữ ma đầu không biết hồ thẹn như ta không?”

Lạc Âm Phàm đứng thẳng người dậy, không đáp nửa lời.

Trọng Tử rút tay lại, lùi về phía sau, chiếc áo lụa mỏng theo làn gió mà tung bay, gương mặt nàng vẫn rất xinh đẹp. Nàng nói: “Nếu người nói muốn dẫn ta đi sớm hơn chút nữa thì ta có thể từ bỏ tất cả để theo người tới cùng trời cuối đất. Đáng tiếc, con bé đồ đệ ngốc nghếch ấy của người đã chết rồi, bây giờ ta là Trọng Cơ, hoàng hậu của Cửu U. Nề tình người từng là sư phụ của ta, có ân tình với ta, từng vì ta mà áy náy, đau lòng, chuyện trước kia ta không tính toán, so đo với người nữa. Pháp lực ta có được ngày hôm nay là do phụ thân ta truyền lại, tính mệnh của ta là do đại thúc cứu, địa vị của ta là do Cửu U ban cho, ngoài ta, còn có Thiên Chi Tà, Yên Chân Châu, Âm Thủy Tiên, Tần Kha, tất cả những người yêu thương ta, ngay cả những người mưu mô hãm hại ta cũng đều đã vì ta mà chết, ta nợ bọn họ

một mối ân tình, nhưng chỉ có mình ngươi là ta chẳng nợ gì hết, ngươi dựa vào đâu mà muốn ta đi theo ngươi kia chứ?”

Nàng dang rộng hai cánh tay, rất tự nhiên xoay một vòng trước mặt Lạc Âm Phàm, nói: “Chắc hẳn ngươi cũng đoán được, cơ thể ta đã bị hủy hoại từ lâu, chẳng qua là ta lấy thân tuấn kiếm, dựa vào Ma kiếm để chống đỡ nên bây giờ đến ma cũng không phải thân phận thật của ta. Lẽ nào ngươi thật sự mong muốn mang một thanh kiếm cùng ngươi hành tẩu giang hồ? Ngươi nên nhớ, Thiên ma chính là kẻ hùng mạnh và cực đoan nhất ma giới, ma khí trên thân kiếm sớm muộn gì cũng sẽ khiến ta mất hết tâm tính, lúc đó ngươi sẽ gặp khó khăn trong việc khống chế ta. Đến lúc ấy, vì Tiên môn và sinh linh bách tính của ngươi, ngươi sẽ làm thế nào? Lại đem ta nhốt vào băng lao một lần nữa, hay là đợi ngươi tu thành Kính tâm thuật rồi đem cả ta cùng thanh kiếm đi tịnh hóa luôn thể?”

Lạc Âm Phàm đứng đó, chiếc áo bào trắng bị gió thổi khẽ lay động, nhưng giọng nói của chàng thì kiên định đến lạ: “Bất luận là bị nhốt ở băng lao hay bị tịnh hóa, vi sư cũng sẽ ở bên cạnh ngươi. Ngươi không nên tiếp tục sai trái nữa, đến Nghịch Luân năm xưa còn thất bại, sao ngươi có thể thành công được đây? Nếu cứ bước tiếp trên con đường này thì muôn đời muôn kiếp ngươi cũng không bao giờ quay đầu lại được.”

“Ta muôn đời muôn kiếp không quay đầu lại được thì có liên quan gì đến ngươi?” Trọng Tử khẽ vuốt ve ống tay áo màu đen viền đỏ sậm, nói: “Ngươi cho rằng việc ngươi từ bỏ ngôi vị tiên minh thủ tọa đã là một hy sinh lớn lao nên ta phải có trách nhiệm tha thứ cho ngươi hay sao?”

Lạc Âm Phàm sững sốt, không thốt nên lời.

“Ngươi đừng nói ngươi dẫn ta đi là vì muốn cứu ta. Đó chẳng qua chỉ là ngươi không thể rũ bỏ trách nhiệm của mình mà thôi.” Trọng Tử thản nhiên nói. “Thứ mà ngươi đòi đòi ghi nhớ vẫn chỉ là Tiên môn và sinh linh bách tính. Ngươi cảm thấy hoảng sợ chẳng qua là bởi tất cả những việc này đều do chính tay ngươi tạo ra, đó là tội nghiệt ngươi đáng phải gánh chịu.

Người làm những việc này chỉ là muốn bù đắp lại tất cả những sai lầm mà người gây ra. Người hối hận, chỉ bằng cứ giết chết ta đi, như vậy người có thể cảm thấy áy náy nhưng cũng có thể nhìn thấy thiên hạ thái bình...”

“Trọng Nhi!” Không phải như vậy đâu!

“Những gì ta không có được, ta nhất định sẽ giành lấy!” Giọng nói của Trọng Tử bỗng trở nên băng giá, trong hai con ngươi màu đỏ sậm tràn ngập luồng sát khí vô cùng yêu mị. Nàng nói tiếp: “Bị đẩy đến bước đường này hôm nay, ta không thể cam tâm thêm nữa! Chính bọn người Ngu Độ đã ép ta phải nhập ma, ta nhất định sẽ tiêu diệt Tiên môn, khiến cả lục giới phải nhập ma.”

Thấy tâm ma của nàng càng lúc càng mạnh, Lạc Âm Phàm cả kinh nói lớn: “Trọng Nhi! Không được hành sự tùy tiện!”

“Ta hành sự tùy tiện sao?” Trọng Tử như vừa nghe được một câu chuyện hết sức nực cười. “Lạc Âm Phàm, rõ ràng người đang nói dối! Người luôn miệng nói muốn đưa ta đi vì sinh linh bách tính, là vì muốn giúp ta quay đầu lại, thế nhưng lẽ nào người không muốn có được ta?”

Lạc Âm Phàm khẽ mím chặt đôi môi mỏng, trong đáy mắt lóe lên một tia đau khổ đến cùng cực.

Yêu nhưng lại không thể yêu, vì thế tình yêu này trở thành một thứ không sao chịu đựng nổi, bởi đáng lẽ nó không nên nảy sinh.

“Không được càn quấy nữa!”

Trọng Tử chỉ nở một nụ cười rồi nhanh chóng bước tới bên cạnh Lạc Âm Phàm, nhẹ nhàng thổi một làn hơi mờ ám vào sau gáy chàng, nói: “Tại sao người không thể thanh trừ dục độc trong người người? Tại sao người không nói cho ai biết chuyện này?”

“Việc này không quan trọng.”

“Có thật là ngươi không quan tâm tới chuyện ta đã là hoàng hậu của Cửu U không? Mấy năm nay, đêm nào ta cũng ở trong ma cung, cùng Cửu U tình nồng ý mật, ngươi không ghen chút nào sao? Bây giờ ngươi nhất quyết muốn đưa ta đi, thực sự là không muốn ta có bất cứ quan hệ nào với phu quân của ta nữa sao?”

“Đủ rồi!” Giọng nói của Lạc Âm Phàm bỗng lạnh đến thấu xương.

Chàng vội nắm chặt hai bàn tay đang run rẩy, cố gắng kiềm chế mọi cảm xúc, nếu không, chàng không dám đảm bảo là mình sẽ không giáng cho nàng hai cái bạt tai, để nàng tỉnh táo trở lại, để nàng biết mình đang làm những chuyện hoang đường như thế nào và thấy rõ dáng vẻ của nàng khi đứng trước mặt chàng mà nói những lời vô si ấy! Cũng là để nàng có thể thấy rõ mục đích thực sự của tên Cửu U hèn hạ!

Trọng Tử không thèm đếm xỉa đến phản ứng của Lạc Âm Phàm, nàng vòng đến trước mặt chàng, nhìn thẳng vào hai con ngươi đen sâu thẳm, nói: “Ngươi cho rằng trong thiên hạ chỉ có một mình Lạc Âm Phàm ngươi là đáng để ta thích sao? Cửu U hoàn toàn có thể thay thế ngươi, chàng có sức mạnh, dáng dấp cũng không hề thua kém ngươi, lại bảo vệ được ta, yêu thương ta, mỗi khi ta giật mình tỉnh giấc đều thấy mình đang nằm trong vòng tay yêu thương của chàng...”

“Bốp” một tiếng, một cái tát như trời giáng vang lên.

Trọng Tử bị tát mạnh đến mức mặt lệch hẳn sang một bên, lưng gập xuống.

Cái tát vừa giáng xuống, Lạc Âm Phàm lập tức nhận ra mình lại phạm sai lầm, nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh nàng nằm dưới thân một nam nhân khác, hầu hạ hẳn cả đêm, sự ghen tuông điên cuồng lại nổi lên, ức chế đến nỗi trong lòng tràn ngập sự chán ghét, chàng liền lùi lại hai bước.

Trên má dần nổi rõ dấu vết của năm đầu ngón tay nhưng Trọng Tử không cảm thấy đau. Nàng vịn vào tảng đá, đứng bật dậy, nhìn chàng rồi thản nhiên nói: “Năm đó Tiên môn truy sát ta gặt gao, ta theo chàng mà sống được đến bây giờ, còn ngươi thì sao? Ngươi đã làm cái gì? Chính tay ngươi giết ta, bẻ gãy xương khớp của ta rồi đem nhốt ta vào băng lao lạnh giá, dùng Tỏa hồn ti hủy hoại thân thể ta. Không có Âm Thủy Tiên, không có Thiên Chi Tà, không có Tần Kha thì có lẽ ta đã lìa xa trần thế này từ lâu rồi! Cứ coi như Cửu U chỉ lợi dụng ta thì sao chứ? Chàng bảo vệ ta, cho ta địa vị, ngươi yêu ta lại chỉ có thể làm ta bị thương tổn, ngươi có tư cách gì để mà tức giận, có tư cách gì mà ghét bỏ ta?”

Sai rồi, chàng lại sai rồi! Lạc Âm Phàm nghẹn lời, không thốt nổi một câu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết từ lúc nào chàng lại trở thành một vị sư phụ chỉ biết trách cứ đồ đệ của mình, đánh mắng đồ đệ mỗi khi tức giận. Rõ ràng trong lòng chàng có tà niệm, tại sao có thể dùng cách làm tổn thương nàng để che dấu sai lầm của bản thân? Vì sao ở trước mặt nàng, chàng hết lần này tới lần khác phạm phải sai lầm, vì sao chàng không thể kiềm chế được?

Trái tim sớm đã ngừng đập, lòng nàng cũng đã chết từ lâu, nhưng khi nhìn thấy vẻ chán ghét trên khuôn mặt Lạc Âm Phàm, nàng vẫn có cảm giác lạnh lẽo.

Trọng Tử lùi lại, nói: “Lạc Âm Phàm, ngươi đừng nói muốn giúp ta quay đầu lại nữa, ta không cần đâu! Ngươi đừng trưng cái vẻ đáng cứu thế ấy ra nữa, ngươi không phụ lòng Tiên môn và sinh linh bách tính của ngươi, thế nhưng ngươi lại làm tổn thương ta. Ta có thể hiểu được quyết định của ngươi, nhưng ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, trừ phi núi Nam Hoa sụp đổ, nước Tứ Hải cạn kiệt!”

Đừng đi! Đừng quay lại đó!

Bóng dáng nhỏ bé từ từ đi xa dần, Lạc Âm Phàm khẽ giơ tay lên vẻ muốn níu kéo nhưng rốt cuộc vẫn phải bất lực buông tay xuống.

Màn đêm buông xuống ma cung, Vong Nguyệt đang ngồi chờ nàng trên chiếc giường đá tự bao giờ. Trong bóng tối, chiếc nhẫn thạch anh tím trên tay hấn phát ra thứ ánh sáng vô cùng quý dị.

Vừa nhìn thấy Trọng Tử, hấn liền giơ bàn tay trái lên, Trọng Tử không tự chủ được, đi tới bên cạnh, thuận thể ngồi lên đùi hấn rồi nằm dựa vào lòng hấn.

Người hấn hoàn toàn băng giá, không có chút ấm áp nào, toát lên cảm giác đè nén. Hai cánh tay Vong Nguyệt vươn ra, ôm nàng thật chặt. Lúc đầu, nằm trong vòng ôm của hấn, Trọng Tử không sao ngủ nổi, nhưng ngày qua ngày, nàng cũng dần quen với sự có mặt của hấn hằng đêm. Không chỉ vậy, cái ôm này dường như có một sức quyến rũ vô cùng thần bí, hấp dẫn nàng, khiến nàng như lên cơn nghiện, càng ngày càng không muốn rời xa vòng tay của hấn.

Trọng Tử nói: “Ma tính của ta hình như càng ngày càng tăng.”

Vong Nguyệt cúi đầu, khẽ đặt môi lên má nàng một nụ hôn tựa như chuồn chuồn đập nước rồi nói: “Đó là chuyện tốt, hoàng hậu của ta ạ!”

Trọng Tử giương mắt nhìn hấn, quan sát khuôn mặt hấn, dưới ánh sáng chiếu rọi của thạch anh tím, trên sống mũi cao cao của hấn có bóng mờ, đó vốn là vị trí của đôi mắt hấn nhưng đáng tiếc là chúng đã bị chiếc mũ áo choàng che kín.

“Nàng muốn nhìn đôi mắt của ta sao?”

“Nếu ta có thể nhìn thấy đôi mắt của ngươi thì bất cứ điều gì ngươi cũng có thể đáp ứng ta, phải không?”

“Ta chưa bao giờ nói đùa.”

“Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Phu quân của nàng.”

Trọng Tử nhanh chóng chia tay vén chiếc mũ áo choàng của hắn lên nhưng Vọng Nguyệt đã nhanh hơn, hắn giơ tay, tóm gọn cổ tay nàng, nói: “Hoàng hậu, không được chơi xấu như thế!”

Trọng Tử cười nhạt rồi rút tay về, nói: “Ta chỉ muốn vuốt ve khuôn mặt của phu quân ta một chút thôi, ngươi sợ cái gì chứ?”

“Vậy thì phải chờ tới ngày nàng chủ động hiến thân cho ta.”

“Thay vì đêm nào cũng ở lại đây ôm ta trong lòng mà tâm không loạn, sao Thánh quân không qua chỗ Mộng Cơ, bảo nàng ấy hầu hạ?”

“Ta có hứng thú với nàng hơn.”

“Thánh quân đã mong muốn hầu hạ ta ngủ, nếu ta từ chối thì thật là bất kính.” Trọng Tử mệt mỏi nghiêng người, tìm một vị trí thoải mái hơn trong lòng hắn rồi nhắm mắt, thiếp đi.

Thiên tai nối tiếp thiên tai, nạn đói lan tràn khắp nơi, những xóm làng trước đây từng rất náo nhiệt bây giờ trở nên hoang vắng, tiêu điều, đi đến đâu cũng bắt gặp cảnh giếng nước cạn kiệt, tường gạch đổ nát, rêu xanh phủ kín chân tường, mạng nhện giăng đầy khắp ngõ, trong sân là những đám cỏ dại đua nhau mọc bên các gốc cây, người dân trong thôn, kẻ thì chết đói, kẻ thì rời làng ra đi, chỉ còn lại vài hộ dân cố gắng liều mình bám trụ.

Một ngôi nhà được đắp bằng đất có các ô cửa sổ bằng gỗ, mái hiên lợp bằng cỏ tranh thấp lè tè, bên trong có hai gian phòng nhỏ, bao xung quanh

ngôi nhà là một hàng rào được đan bằng nan tre. Một ông lão râu tóc bạc phơ đang gắng sức múc nước từ một chiếc giếng chưa cạn rồi khệ nệ xách gàu nước ra bãi đất trồng rau trong vườn, tưới từng gáo lên đám rau chẳng mấy tươi tốt.

Phía sau một gốc cây hình như có người đang ẩn nấp.

Đổi mắt về phía gốc cây đó, ông lão chăm chú nhìn thật kỹ, có lẽ do tuổi đã cao, mắt đã mờ nên ông thấy mái tóc dài màu đỏ sẫm của vị cô nương đó bỗng biến thành màu đen tuyền óng ả, gương mặt xinh đẹp có nét gì đó vô cùng quen thuộc.

Ông lão ngậy người giây lát, cuối cùng cũng nhận ra, hét lên: “Cô nương đây là... Tiểu chủ nhân?”

Trọng Tử không đáp lời.

“Con đến thăm a bá đấy ư? Còn đứng đó làm gì nữa?” Ông lão vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ném gàu nước xuống đất, bước vội qua mở cửa hàng rào, nói: “Đề a bá ngắm con nào, con lớn thật rồi! Đã trở thành một cô nương rồi!”

Trọng Tử chậm rãi tiến vào trong sân, thản nhiên nhìn ngắm cảnh vật xung quanh rồi hỏi: “Mấy năm qua a bá vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe, khỏe lắm!” Ông lão kéo tay nàng, nước mắt chực trào ra, nói: “Hai năm qua tiết trời vô cùng kì quái, nghe người ta đồn đại đó là do một ma đầu hung ác nào đó làm loạn, các vị tiên trưởng đang nghĩ cách đối phó, a bá chỉ sợ con gặp chuyện chẳng lành.”

Ông lão vẫn chưa hay biết ma đầu đáng sợ kia chính là nàng ư? Trọng Tử khẽ nghiêng mặt, cười, nói: “Mấy năm con không đến thăm a bá được, a bá có giận con không?”

“Giận cái gì chứ, tiểu chủ nhân chăm chỉ tu hành là tốt rồi. Hôm trước tôn giả có tới đây, ngài ấy nói với ta, tiểu chủ nhân đang bế quan.” Ông lão quay người đi vào trong nhà tìm ghế.

Trọng Tử giờ một ngón tay lên, trên mặt đất liền xuất hiện một băng ghế dài.

Ông lão vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, khen pháp thuật của Trọng Tử quá lợi hại.

Trọng Tử cũng không có biểu hiện gì, đỡ ông lão ngồi xuống rồi quay mặt nhìn luống rau củi cọc trong khoảnh vườn, nói: “Không phải con vẫn thường xuyên gửi lương thực về sao, a bá hà tất còn phải làm những việc này?”

“Đúng là con gửi tới đây cho a bá sao? Tôn giả quả nhiên không gạt ta.” Ông lão vui mừng nói. “A bá đâu có ăn hết chỗ lương thực ấy, từ khi ma đầu kia hiện thế, mùa màng thất thu, bên ngoài đầy rẫy người chết đói... Ai dà, dù sao thì a bá cũng nhàn rồi, trồng trọt vài loại rau để sau này phân phát cho những người khốn khổ hơn mình, cũng coi như là tích đức cho con, mong con sớm tu thành tiên.”

Trọng Tử nghe vậy thì khẽ cười, gật đầu, nói: “Vậy sau này con sẽ gửi nhiều lương thực hơn cho a bá.”

Ông lão vội ngăn lại rồi hỏi kỹ Trọng Tử một số chuyện.

Trọng Tử điềm tĩnh trả lời ông lão từng chuyện một.

Ông lão nghe những câu trả lời của Trọng Tử thì liên tục gật đầu rồi thở dài, nói: “Ta đã nói mà, đi theo tôn giả tu hành không bao giờ sai, hiếm có người nào gặp được một sư phụ giỏi như vậy. Mấy ngày trước a bá bị bệnh, ngài ấy còn đặc biệt gửi thuốc tới cho ta, còn nói con rất có tiền đồ.”

Nàng đã tu thành Thiên ma, có tiền đồ quá đi chứ! Trọng Tử không nhịn nổi cười, nói: “Con sống rất tốt, con đã lập gia đình rồi, tôn giả không nói cho a bá biết sao?”

“Cái gì?” Ông lão cả kinh trừng mắt nhìn Trọng Tử, ngay sau đó vẻ mặt ông lại chuyển sang vui mừng khôn xiết. Ông nói: “Chuyện lớn như vậy mà con không báo cho a bá một tiếng! Con lấy chồng được bao lâu rồi, tiểu tử đó là con cái nhà ai vậy?”

Trọng Tử then thùng nói: “Chàng bận rộn nhiều việc nên không thể cùng con tới đây thăm a bá.”

“Dù bận rộn thế nào thì cũng phải tới chứ!” Một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên.

Ông lão giật mình, xoay mặt lại nhìn, chẳng biết từ lúc nào, trong vườn xuất hiện một nam nhân dáng vẻ vô cùng thần bí, cả người hấn như bị bao phủ bởi chiếc áo choàng đen, đến mắt cũng không lộ ra ngoài.

“Công tử đây...”

“Ta chính là tiểu tử kia.” Hấn bật cười giòn giã. “Ta là Vong Nguyệt, ta cũng tới thăm a bá.”

Ông lão bị nụ cười của hấn làm cho khiếp đảm, vội quay sang nhìn Trọng Tử, thấy nàng gật đầu xác nhận, ông mới thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ như thấy trang phục hấn vô cùng kì quái, lại còn u ám đến đáng sợ, ông lão vẫn cảm thấy sợ hãi, không dám đi tới kéo hấn cùng ngồi xuống, chỉ tiện miệng trò chuyện vài câu, nhưng càng nói thì càng thấy bất an, cuối cùng không kìm lòng được, ông kéo Trọng Tử sang một bên, thấp giọng hỏi: “Từ lúc nhìn thấy tiểu tử đó, tim a bá cứ như bị ai đó giẫm lên vậy.”

“A bá thấy chàng không giống người tốt ư?” Trọng Tử cười rộ, nói. “A bá cứ yên tâm, tính tình chàng chỉ hơi kỳ quái một chút thôi.”

Ông lão gật đầu, lát sau mới nói, vẻ tiếc nuối: “A bá vốn mong con có thể tìm được một phu quân giống như tôn giả, người như thế sẽ chăm sóc tốt cho con, thôi cũng được, con là một đứa trẻ thông minh, trong lòng con chắc cũng đã tự cân nhắc rồi, a bá tin con đã tìm người thì nhất định không sai.”

Trọng Tử lại cười, nói: “Trước đây con cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ con mới phát hiện, Vong Nguyệt đối với con vẫn là tốt nhất.”

Mặt ông lão dần dần ra, ông nói: “Nhìn người không thể chỉ nhìn bằng mắt, a bá hiểu điều này.”

Trọng Tử đỡ ông lão dậy rồi nói: “Lần này con tranh thủ thời gian rảnh rồi đến thăm a bá, sau này con lại phải bế quan tu hành, không thể thường xuyên đến đây được, a bá phải bảo trọng đấy nhé!”

Ông lão cười, nói: “A bá không thiếu cái ăn cái mặc, có điều gì cần phải lo lắng nữa, tiểu chủ nhân nhớ cố gắng chăm chỉ theo tôn giả tu tiên...”

“Nàng hiện giờ không thể theo người khác, chỉ có thể theo ta mà thôi.” Không một tiếng động, Vong Nguyệt đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, chìa tay ôm ngang hông Trọng Tử, kéo vào lòng mình.

Trọng Tử để mặc cho hắn ôm, còn dựa vào lòng hắn, cười nói: “Chàng đừng hù dọa a bá nữa.”

Ông lão quả nhiên càng lúc càng hoảng sợ. Nhìn cảnh hai người thân mật trước mắt mình, ông lại thấy có điều gì đó không đúng lắm, nghi hoặc nói: “Không phải tôn giả đã nói...”

Trọng Tử chớp chớp mắt, nói: “Hiện giờ con đã được gả cho Vong Nguyệt, đương nhiên là phải theo Vong Nguyệt rồi.”

Vong Nguyệt cười nói: “Ta là người tốt.”

Ông lão khẽ ho khan vài tiếng rồi nói: “Được rồi, được rồi, vợ chồng son các con chung sống hòa thuận với nhau như vậy là ta có thể yên tâm rồi.”

Từ khi Thiên ma hiện thế, đại nạn xảy ra liên tiếp, khắp nơi dân cư thưa thớt, đất đai bỏ hoang, một lần nữa trở thành vùng thanh sơn lục thủy^[2], không còn nghe thấy tiếng hát của những người tiều phu lên rừng đốn củi nữa, những cánh rừng âm u, tăm tối, cỏ dại mọc thành bụi, mọi vật đều chìm đắm trong không gian quạnh quẽ, tịch mịch.

[2] Thanh sơn lục thủy: núi non hùng vĩ, sông hồ xanh ngắt, ý nói đến cảnh hoang vu tiêu điều, không có sự sống của con người.

Bên một phiến đá xanh cạnh con đường nhỏ, một đệ tử trẻ tuổi thuộc Trường Sinh cung đang ngự kiếm đi tới, vẻ mặt vô cùng trong sáng, vui tươi.

Bỗng có một trận gió quét qua, dưới tàn cây phía trước mặt hiện ra hai bóng người.

Người tu tiên từ trước đến nay luôn đề cao cảnh giác, cảm nhận được luồng ma khí vô cùng mạnh mẽ, đệ tử kia lập tức dừng bước, bàn tay phải nắm chặt chuôi kiếm, trấn tĩnh nhìn lại.

Đó là bóng hai người, một nam một nữ, đang đứng sóng vai nhau.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Vị cô nương đó có cặp mắt phượng đẹp đến mê hồn, mái tóc dài màu đỏ sậm búi cao, chiếc áo lụa hai màu đen đỏ thướt tha kéo lê vạt ở phía sau,

trang sức đeo trên người cũng hết sức tôn quý, trông nàng giống hệt phi tần của một vị thần, nửa cánh tay lộ ra khỏi ống tay áo, da trắng như tuyết, trên cổ tay có đeo mấy chiếc vòng có màu sắc và chất liệu khác nhau. Bên cạnh là một nam nhân cao hơn nàng một cái đầu, cả người hấn từ đầu đến chân được bao bọc bởi chiếc áo choàng đen rộng rãi, chỉ để lộ cái cằm vô cùng tiêu diễm và khí chất vô cùng thần bí.

Vài năm đã trôi qua nhưng những ký ức về quãng thời gian trước đây vẫn luôn khắc sâu trong tâm khảm, đệ tử kia lập tức nhận ra Trọng Tử, mặt mày trắng bệch, nói: “Ngươi... Tử Ma.”

Hóa ra hấn chính là cậu thiếu niên năm đó Trọng Tử đã cứu.

Trọng Tử nhìn hấn, mỉm cười nói: “Lại gặp nhau rồi.”

Nụ cười kia khiến người nhìn lóa mắt, nó rất đẹp, đẹp đến nỗi như chứa đựng một sức mạnh hủy diệt. Chàng trai đó quả nhiên sững sốt một lúc lâu, khi phản ứng kịp thì hấn cảm thấy vô cùng hổ thẹn và sợ hãi, đôi tay run lẩy bẩy, đến kiếm cũng không rút ra được.

Trọng Tử chậm rãi bước về phía hấn.

“Ngươi đừng tới đây!” Chàng thiếu niên đó kinh hoàng lùi lại.

Hấn càng như vậy, Trọng Tử lại càng cố tình làm như không để mắt tới.

Thấy không còn đường lui nữa, chàng thiếu niên rút cuộc cũng nhớ ra thuật độn thổ, liền hốt hoảng niệm chú muốn chạy trốn nhưng lại bị kết giới xung quanh ngăn cản, hấn nhất thời run như cày sậy.

Trọng Tử trông thấy bộ dạng của hấn thì mất hứng, xoay người, nói: “Thôi bỏ đi, tránh việc hấn muốn bảo toàn sự trong sạch của bản thân mà tự

sát như những kẻ kia, người ta nhìn thấy lại tưởng rằng ta bắt nạt trẻ vị thành niên giữa ban ngày ban mặt.”

Vong Nguyệt nói: “Hắn đã vong ân bội nghĩa với nàng, nàng không muốn nghiêm trị hắn ư?”

Trọng Tử nói: “Nghiêm trị hắn thì có ích lợi gì chứ? Chẳng qua là Tiên môn muốn giết ta mà thôi.”

“Nếu như năm đó hắn không trở về báo tin thì Tiên môn không thể tìm thấy nàng nhanh như vậy được, nàng cũng không thể nhanh chóng nhập ma, có thể giờ này nàng vẫn còn được ở lại ngọn núi kia, ngày qua ngày sống một cách thanh tịnh nơi mái nhà tranh ấy.” Vong Nguyệt xuất hiện bên cạnh nàng, trong giọng nói trầm thấp của hắn ẩn chứa sức mê hoặc và kích động đến kỳ lạ. “Nàng đã cứu mạng hắn, hắn lại bán đứng nàng, đối với một kẻ như vậy, nàng vẫn còn mềm lòng mà tha thứ cho hắn được sao?”

Vẻ mặt Trọng Tử bỗng trở nên lạnh lùng, trong đáy mắt mơ hồ hiện lên một luồng sát khí vô cùng mạnh mẽ, rốt cuộc những lời khích bác của Vong Nguyệt cũng đã khiến ma ý trong lòng Trọng Tử cuộn cuộn nổi lên.

“Trong lòng nàng ẩn chứa luồng sát khí trời sinh vô địch thiên hạ, nhưng cả đời nàng chưa từng xuống tay giết người, thế mà bọn chúng vẫn luôn một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết, còn những kẻ vong ân bội nghĩa như hắn vẫn nhởn nhơ sống một cách sung sướng, đã là ma thì khi có thù ắt phải báo.”

“Đáng chết!” vẻ mặt Trọng Tử không chút thay đổi, nàng giơ cánh tay phải lên, trong lòng bàn tay chợt lóe lên một luồng ánh sáng sắc nhọn, bóng loáng. Trong nháy mắt, ánh sáng đó hóa thành một thanh kiếm màu xanh lam sắc bén, đâm về phía người thiếu niên kia.

Nàng đã là ma, cần phải kiêng nể gì chứ? Tất cả những kẻ đã hại nàng, nàng đều không thể tha thứ.

Thanh kiếm màu lam lặng im lao tới sát yết hầu của thiếu niên kia khiến hắn sợ đến mức choáng váng, bỗng một thanh trường kiếm từ đâu bay đến, chặn đứng đòn công kích của Trọng Tử.

Nhìn thấy người vừa đến, ma ý trong lòng Trọng Tử bị giảm đi phân nửa, nàng nói: “Lạc Âm Phạm, ngươi còn đi theo ta làm gì?”

Lạc Âm Phạm lệnh cho đệ tử kia mau rời đi, sau đó chàng xoay mặt lại nhìn nàng, trên gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ đau đớn, xót xa, sâu thẳm trong cõi lòng là nỗi tuyệt vọng đang dâng tràn.

Nàng nói không sai, sau khi cơ thể bị hủy hoại, nàng đã lấy thân tuấn kiếm, từ đó thực sự biến thành một nữ ma đầu, tâm trí bắt đầu bị ma khí làm cho rối loạn, nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở thành ma hoàn toàn, luôn hành sự một cách cực đoan rồi lạm sát kẻ vô tội. Mà người hại nàng mất đi cơ thể lại chính là chàng. Chàng có thể làm gì được đây? Cuối cùng sẽ có một ngày, chàng lại làm nàng tổn thương lần nữa, kết quả như vậy, sao chàng có thể tiếp nhận đây?

Trọng Tử khẽ nhếch khóe môi, trong đáy mắt hiển hiện vẻ giễu cợt.

Con người này luôn tự phụ nhưng cũng thật đáng thương, lúc nào chàng cũng làm ra vẻ một người trách trời thương dân, không muốn xuống tay với nàng nhưng lại muốn ngăn cản nàng giết người. Chẳng lẽ nàng đi tới bất cứ nơi nào chàng cũng sẽ đi theo đến đó hay sao?

“Ngươi cho rằng ngươi có thể cứu được bao nhiêu người đây?”

“Cứu được người nào hay người ấy.”

Trọng Tử quay người lại, kéo Vong Nguyệt, nói: “Ta không có thời gian rảnh rỗi để ở đây chơi đùa với hắn, chúng tay quay về ma cung thôi.”

Lúc này Lạc Âm Phàm mới để mắt tới Vong Nguyệt đang đứng cạnh Trọng Tử, trong lòng nhất thời dâng trào một cơn giận dữ ngợp trời, sát khí dày đặc nổi lên nơi đáy mắt thẳm sâu, chàng nghiêng răng nói: “Cửu U!”

Nếu không có hấn dụ dỗ, Trọng Tử đã không nhập ma, đã không khăng khăng quyết tâm bước đi trên con đường đầy tội lỗi này, hai sư đồ họ cũng đã không trở thành hai kẻ xa lạ! Không có hấn, nàng sẽ không ở lại ma cung mà ngoan ngoãn theo chàng quay trở lại! Rõ ràng hấn đang lợi dụng nàng, hấn còn dám đối với nàng...

Hận dục bỗng tăng vọt, tiên tâm đã xuất hiện ma ý.

Trục Ba kiếm ngưng kết mấy trăm năm tiên lực cả đời của Lạc Âm Phàm bỗng bay vọt lên không trung, dâng lên một luồng khí như bụi nước, một dải sóng bạc đầu mau chóng tạo thành một bức tường cao lớn, vây Trọng Tử và Vong Nguyệt vào giữa, lấp kín đường lui của hai người.

Đỉnh đầu chợt xuất hiện một cái bóng, Trọng Tử bất giác ngẩng mặt nhìn.

Luồng khí từ làn sóng sục sôi cuộn cuộn bốc lên, một thanh trường kiếm khổng lồ dài chừng vài trượng đang treo lơ lửng giữa không trung, mang theo tiên ấn ngũ sắc, hướng thẳng về Vong Nguyệt mà ép xuống.

“Pháp thuật cực thiên, sát đạo.” Vong Nguyệt nói. “Hoàng hậu, hấn thực sự muốn giết ta.”

“Ngươi có thể địch lại hấn không?”

“Còn phải xem hoàng hậu có chịu ra tay tương trợ ta hay không.”

Cây kiếm càng lúc càng ép xuống, Vong Nguyệt không hề tỏ ra hoang mang, bình thản giơ hai tay lên, luồng khí bao quanh dường như vẫn không có gì dị thường, tựa như vô cùng mạnh mẽ mà lại hoàn toàn không có chút sức lực.

Trọng Tử bỗng cảm thấy kinh ngạc, nàng âm thầm ngưng tụ ma lực để giúp Vong Nguyệt chống đỡ đòn tấn công của Lạc Âm Phàm.

Nhưng đúng lúc luồng ma khí mạnh mẽ của hai người áp sát luồng tiên khí của Lạc Âm Phàm thì lực nén vô hình kia bất chợt bị thu lại, thanh kiếm khổng lồ trên đỉnh đầu cũng biến mất không còn chút dấu vết, bức tường thành cao chót vót được tạo từ luồng khí mạnh mẽ kia nhanh chóng bị sụp đổ, thân hình của người đối diện thoáng lão đảo, cuối cùng không thể kìm nén nổi nữa, chàng cau mày, ôm ngực. Bị dòng tiên lực phản phệ nên chàng đã bị trọng thương.

Mặt biến sắc, Trọng Tử thu lại chiêu thức, tiến lên đỡ lấy chàng.

Hận dục đã làm mê muội đầu óc, chàng hận nàng, hận Cửu U, hận chính bản thân mình, khiến cho dục độc điên cuồng lan tràn khắp mọi góc ngách trong cơ thể chàng. Tức giận đến độ mất hết lý trí, Lạc Âm Phàm ra sức đẩy nàng ra, cắm Trục Ba xuống đất, gắng gượng chống đỡ cơ thể, cắn răng thốt ra vài từ: “Người... rút đi cho ta!”

Con người đen láy mắt đi tiêu cự, chàng lão đảo lùi lại vài bước, cuối cùng ngã nhào xuống đất.

Vong Nguyệt nói: “Là dục độc.”

“Ta đưa hấn đi tìm Dục Ma Tâm.” Trọng Tử nói xong rồi vội vàng ôm lấy Lạc Âm Phàm, biến mất.

Chương 56: Tinh vân¹

[1] Tinh vân: Sao rơi.

Dục Ma Tâm ẩn cư ở một sơn cốc tầm thường, lúc Trọng Tử đưa Lạc Âm Phàm đến đây, trong cốc trống trơn, không một bóng người, cửa nẻo cả hai gian nhà tranh đều rộng mở, lá vàng phủ kín thềm nhà, mạng nhện giăng đầy cửa ngõ, xem chừng Dục Ma Tâm đã rời khỏi nơi này khá lâu rồi.

Trọng Tử vô cùng nôn nóng, chạy đi tìm khắp nơi, chợt phát hiện trên chiếc bàn bên trong gian nhà có đặt một cái bình ngọc. Nàng vội diu Lạc Âm Phàm vào trong, đặt chàng nằm ngay ngắn trên giường rồi mới cầm chiếc bình ngọc lên, tỉ mỉ kiểm tra.

Miệng bình được phong ấn một cách đặc biệt, chưa bị ai mở ra, bên trong chứa đầy thuốc, trên mặt bàn có hai hàng chữ nhỏ, thì ra Dục Ma Tâm đã sớm đoán được họ sẽ đến đây.

Trọng Tử cầm thuốc, đi tới bên giường.

Sát khí đã tan biến, trên gương mặt lại hiển hiện khí chất điềm tĩnh, khoan thai, lãnh đạm, không tranh giành với đời. Khí chất này luôn khiến chàng trở nên xa cách, cao cao tại thượng, không yêu không hận, vô tình vô dục.

Chàng luôn khiến nàng vừa yêu vừa hận. Nàng hận không thể kéo cái mặt nạ muôn đời này của chàng xuống, để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của chàng, thấy rõ sự phẫn nộ và ghen tức ẩn sâu trong con người chàng và ái dục tràn ngập trong đôi mắt chàng!

Người đang phải gánh chịu sự tổn thương lúc này dường như không phải chàng mà lại chính là nàng.

Yêu hay hận, đều là nàng gánh chịu đau thương.

Đau lòng ư? Nếu không còn cảm giác ấy thì đó không còn là trái tim của nàng nữa rồi.

Trọng Tử ngồi ở mép giường, đưa tay khẽ chạm vào trán của Lạc Âm Phàm, thu hồi lại pháp lực mà nàng đã từng phong bế chàng.

Một lát sau, Lạc Âm Phàm dần hồi tỉnh, vừa mở mắt đã nhìn thấy một bóng người đang đứng trước giường, một tia mừng rỡ bỗng lóe lên trong hai con ngươi đen láy, trong treo, nhưng ngay sau đó, một cơn giận dữ kinh thiên động địa cũng kéo đến.

Cửu U! Nàng tin tưởng Cửu U đến mức đó sao? Nàng giúp Cửu U đối phó với chàng?

Lạc Âm Phàm vội nhắm mắt lại, tránh để bản thân mình không kiểm chế được mà nổi giận với nàng.

Trong phút chốc, tất cả sự tự phụ và kiêu ngạo từ trước đến nay của chàng đều bị phá hủy, thay thế vào đó là nỗi bi ai dài vô tận. Tu vi gần một nghìn năm bỗng bị đục đẽo không chế dễ dàng, bộ dạng mới của chàng lúc này, đừng nói tới chuyện cứu nàng, nếu như không có nàng, e rằng chàng đã sớm chết dưới tay Cửu U rồi.

Nhìn thấy chàng lúc này, Trọng Tử chỉ biết thảm cười khỏ.

Đối với chàng, có ái dục với đồ đệ đã là một đòn đả kích rất lớn rồi, huống chi dục độc còn phát tác ngay trước mặt nàng, khiến mọi sự tôn nghiêm bấy lâu của chàng đều mất hết. Chàng vốn thanh bạch, từ lâu nàng

đã hiểu rõ, lúc này chỉ cần liếc nhìn nàng một cái thôi, chàng cũng sẽ nghĩ đó là một điều đáng xấu hổ.

Thôi cũng được, đó là chuyện nằm trong dự liệu, nàng không cần quan tâm.

“Giải dược ở đây, cách mỗi canh giờ dùng một viên. Người trúng độc đã lâu, cần phải uống ba viên thì mới có thể diệt tận gốc loại dược độc này, trong thời gian uống thuốc cần phải lấy tiên lực thúc đẩy dược tính, ta sẽ ở bên ngoài canh chừng cho người.”

“Trọng Nhi!” Giọng nói khàn đục vang lên, phảng phất sự cầu xin hiềm hoi.

Trọng Tử dừng bước, nói: “Cơ thể ta từ lâu đã không còn khả năng chống đỡ hồn phách, cho dù lúc này ta có đáp ứng người chuyện gì thì sau này ma khí cũng sẽ làm tâm trí ta mê muội, sớm muộn gì ma tính cũng đại phát, khi đó ta sẽ biến thành bộ dạng gì và hành động ra sao, e rằng chính ta cũng không tự chủ được, người cầu xin ta là cầu xin sai người rồi, chẳng lẽ người muốn ta tự sát?”

Lạc Âm Phàm lắc đầu, không thốt nổi thành lời.

Chàng muốn nói chàng cầu xin nàng không phải vì Tiên môn, nhưng không thể phủ nhận, đó cũng là một trong những mục đích cuối cùng mà chàng muốn đưa nàng đi. Bảo vệ Tiên môn và sinh linh bách tính là trách nhiệm cả đời này của chàng, nhưng chàng cũng không thể bỏ rơi nàng được.

Trọng Tử bỗng xoay người lại, nói: “Đêm hôm đó, người thật sự bị tẩu hỏa...”

“Không còn quan trọng nữa.” Lạc Âm Phàm quả quyết nói. “Tất cả đều là lỗi của ta, nếu người hận thì có thể giết ta...”

Trọng Tử nhìn chàng một lát, nét ôn hòa trong đôi mắt phượng từ từ tan biến, nàng nói: “Cái chết của người cũng chẳng có nghĩa lý gì đối với ta. Ta vẫn sẽ tấn công Nam Hoa, phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới! Không có người, người cho rằng Tiên môn sẽ chống đỡ được bao lâu?”

Lạc Âm Phàm không đáp lời.

Trọng Tử nói: “Chuyện người trúng độc có phải vì ta hay không, tạm thời không bàn đến, bây giờ ta đưa giải dược cho người, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai, hết ba năm mà ta đã giao hẹn, ta nhất định sẽ tấn công lên Nam Hoa phong.”

Nhìn theo bóng lưng nàng khuất sau cánh cửa, trong lòng Lạc Âm Phàm vô cùng phức tạp, chột buồn chột giận, vô số tâm tư như những nút thắt, cắt không đứt, tháo không ra, không biết rốt cuộc chàng đang suy nghĩ những gì. Ước chừng hai canh giờ đã trôi qua, lúc chàng uống viên giải dược cuối cùng thì dục độc trong cơ thể đã được loại trừ được tám, chín phần. Dựa vào tu vi của chàng, một chút tàn dư của dục độc cũng chẳng còn tác dụng gì, nó không thể khống chế chàng, một canh giờ nữa sẽ tự động biến mất.

Lạc Âm Phàm đứng dậy, đi ra cửa, phát hiện ở bên ngoài, màn đêm đã buông xuống tự lúc nào.

Nàng đã đi rồi sao?

Trái tim chàng chột thất lại, sau một khắc, nó đã nhanh chóng trở lại bình thường.

Quay lưng về phía ánh trăng và những vì sao lấp lánh, một bóng người nhỏ bé đang co ro dưới một góc cây đại thụ đã khô héo. Nàng lẻ loi tựa vào thân cây, ôm tâm tư trĩu nặng ngủ mê mết, dường như rất mệt mỏi, mãi đến khi phát hiện có người đang tiến lại gần, nàng mới cử động theo phản xạ, nhưng rất nhanh sau đó lại tiếp tục thiếp đi.

Bởi vì nàng biết người đang tới là chàng, như thể từ lâu chàng và nàng đều cảm thấy vô cùng yên tâm rằng đối phương sẽ chẳng thể nào xuống tay với mình. Mặc dù chàng đã bao phen nổi sát ý với nàng nhưng nàng vẫn không hề phòng chàng, có phải điều này đã minh chứng rằng trong tiềm thức của nàng luôn có một lòng tin sắt đá với Lạc Âm Phàm chàng hay không?

Lạc Âm Phàm vừa ngạc nhiên, mừng rỡ lại vừa cảm thấy thê lương, cuối cùng chàng không kìm nổi lòng mình, cúi người ôm nàng vào lòng.

Trọng Tử bất giác nắm chặt vạt áo của Lạc Âm Phàm, nằm cuộn tròn trong lòng chàng, vùi mặt vào vòm ngực rắn chắc.

Mặc dù đã trưởng thành nhưng cơ thể nàng vẫn nhẹ đến đáng thương, khiến chàng nhớ tới chiếc lông vũ màu trắng thường ngồi bên dòng Tứ Hải. Vòng eo mềm mại như nhánh liễu, chỉ sợ dùng sức một chút thôi là có thể bẻ gãy. Búi tóc cao cao, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cả người nàng toát lên vẻ đẹp dễ, quý phái đến lay động lòng người, thế nhưng ẩn sâu trong vẻ đẹp đó vẫn luôn tồn tại mùi vị của sự hủy diệt và băng giá.

Đây đúng là đồ đệ của chàng rồi! Chàng đã từng nói, cả cuộc đời này chàng nhất định phải bảo vệ đứa trẻ này, bảo vệ nàng thiếu nữ đã từng yêu chàng, từng sớm tối kề cận bên chàng.

Nàng không hề hay biết, cho dù nàng phạm phải sai lầm gì, cho dù nàng biến thành bộ dạng thế nào, từ đầu đến cuối, nàng mãi mãi là đồ đệ của chàng, sao chàng có thể bỏ mặc nàng, sao chàng có thể cam tâm để nàng tiếp tục sa ngã được chứ?

Lạc Âm Phàm chậm rãi bế nàng vào phòng, ngồi lên giường, hai cánh tay vẫn cẩn thận ôm nàng thật chặt.

Hơi thở của Trọng Tử dần đều đặn, giống như quãng thời gian đó, mỗi lần bị thương, nàng thường im lặng nằm trong lòng chàng, không dám kêu rên, không dám thở mạnh, vì nàng sợ sẽ khiến chàng lo lắng.

Cho đến tận bây giờ, người khiến nàng bị tổn thương nhiều nhất và sâu sắc nhất chính là chàng.

Hai kiếp làm sư đồ, sớm tối bên nhau, chàng ngày ngày nhìn nàng trưởng thành, nhìn nàng làm mọi việc ngớ ngẩn chỉ vì muốn chàng chú ý đến, nhìn nàng bưng bình dùng mực Băng Thai vẽ một con rùa thật lớn lên bức thư của chàng, nhìn nàng giả vờ ra vẻ đang chơi đùa bên dòng Tứ Hải nhưng thực chất là đang lặng lẽ chờ chàng về, nhìn nàng tự làm tổn thương chính mình chỉ vì muốn được nằm mãi ở trong lòng chàng, vĩnh viễn ở lại bên cạnh chàng...

Sự quyến luyến của nàng đẹp như thế, sâu nặng như thế, khiến chàng vừa như phải gánh vác vừa như được hưởng thụ.

Mọi chuyện bắt đầu thay đổi từ khi nào vậy? Tại sao phải thay đổi chứ?

Không biết đã bao lâu trôi qua, Trọng Tử đang nằm trong lòng chàng bỗng run rẩy dữ dội, theo phản xạ, nàng ôm chầm lấy chàng, rất chặt, giống như một người sắp chết đuối vớ phải một gốc gỗ mục.

Nàng mơ thấy ác mộng ư? Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng gầy guộc của Trọng Tử, trong lòng chợt dấy lên cảm giác vô cùng đau xót. Rốt cuộc nàng đã phải hứng chịu bao nhiêu thương tổn? Trong những tháng ngày cách xa chàng này, rốt cuộc nàng đã phải sợ hãi đến mức độ nào, đã phải mơ bao nhiêu cơn ác mộng?

“Trọng Nhi?” Chàng cúi đầu, khẽ gọi nàng một tiếng, giọng nói như gió thoảng, tựa hồ chỉ có chàng mới có thể nghe được.

Trọng Tử mơ màng hé mắt nhìn, thấy trước mắt là một bóng hình trắng xóa, nàng cảm thấy yên lòng mà tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Lạc Âm Phàm đang thở phào nhẹ nhõm thì người chợt cứng đờ. Chàng nghe được giọng nói thì thào của nàng, tuy rất mơ hồ nhưng không khó để nghe ra. “Thiên Chi Tà?”

Trái tim Lạc Âm Phàm trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, băng giá tới cực điểm.

Thiên Chi Tà! Khá lắm, Thiên Chi Tà, ngươi đã hồn xiêu phách tán rồi mà vẫn còn sống trong tâm trí của nàng ư? Không phải nàng rất hận y sao? Nếu không có y bao phen bày mưu hãm hại nàng thì chàng và nàng đã không lạc vào bước đường này. Chính y đã ép chàng tự tay làm tổn thương nàng, chính y hãm hại nàng phải rời xa chàng, thế mà nàng vẫn còn nhớ đến y trong giấc mộng ư? Xem chừng, lúc trước nàng vẫn thường thân mật nằm ngủ trong lòng y như vậy!

Đồ nghiệp chương không biết tốt xấu! Cửu U, Thiên Chi Tà, những kẻ này đều muốn lợi dụng nàng, so với bọn hắn, vị sư phụ này có còn quan trọng, có còn đáng tin nữa không? Nàng còn nhớ rõ nàng là ai đấy chứ?

Lạc Âm Phàm nắm chặt tay, chàng hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng trong quãng thời gian mà tất cả mọi người đều muốn giết nàng, đến chàng cũng quên mất nàng là ai, trong chốn ma cung u tối và lạnh lẽo ấy, chính Thiên Chi Tà đã kề cận bên nàng, cho nàng chút dư vị ấm áp cuối cùng để nàng có thể dựa vào. Lúc này, trong lòng Lạc Âm Phàm tràn ngập sự tức giận, khiến chàng hận một nỗi không thể đánh một chương kết liễu Trọng Tử!

Vòng tay chàng bỗng trống rỗng, chớp mắt đã chẳng thấy người đâu nữa.

Trọng Tử hiện thân ở trước cửa, bất đắc dĩ cười khổ. Vừa rồi đột nhiên có một luồng sát khí mãnh liệt lóe lên khiến nàng giật mình tỉnh mộng, đây

có được xem là ý nghĩ chân thật nhất ẩn sâu trong tâm trí của chàng hay không? Đối với việc lựa chọn, từ trước đến nay chàng vẫn luôn vô cùng lý trí.

Chuyện đã tới nước này thì không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Nàng xoay người, nói: “Ta đi đây.”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa trước mặt nhanh chóng bị đóng chặt lại, một luồng khí tạo thành kết giới bền chắc không gì có thể phá vỡ nổi.

Chiếc áo trắng phảng phiu, không một nếp nhăn chợt lướt qua người Trọng Tử, trong nháy mắt, Lạc Âm Phàm đã đứng chắn trước mặt nàng, trong hai con ngươi đen láy sâu thẳm lóe lên một tia sáng hết sức nguy hiểm, không giống với vẻ lãnh đạm thường ngày của chàng chút nào.

Trọng Tử cũng không né tránh, nói: “Ngươi lại muốn giết ta để cứu sinh linh bách tính ư?”

Vẻ mặt không chút biểu cảm, Lạc Âm Phàm giơ tay lên.

Chàng muốn đánh nàng sao? Trọng Tử nhắm mắt lại theo phản xạ.

Một đôi môi bất chợt ập đến, hung hăng áp chặt môi nàng.

Yêu và hận, đố kỵ và phẫn nộ, giờ phút này tất cả đều bộc phát. Mọi sự lên án về đạo đức luôn đè nặng trên lưng đều bị chàng gạt sang một bên, chừa chỗ cho nộ hân mang nặng tính nghiêm trị, trả thù. Một nộ hân không chút dịu dàng, thậm chí gằn như thô bạo. Hai tay chàng ghì chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cơ hồ vận dụng hết sức lực vào việc chiếm đoạt, mọi cảm xúc đều lắng đọng trong khoảnh khắc này, nửa như vui sướng, nửa như thống khổ đến tột cùng.

Tại sao nàng lại muốn ép chàng? Tại sao lại một mực khiến chàng phải nhìn rõ ràng sâu thẳm trong đáy lòng chàng không chỉ là một tình cảm tầm thường mà là cả một tình yêu vô giá và trân quý? Không có nàng, chàng vẫn chỉ là một vị tôn giả kiêu ngạo vang danh lục giới, luôn luôn giữ sự lãnh đạm và khinh thị với mọi thứ trên đời, không dư thừa cảm xúc yêu hận, cũng không có bất kỳ sự lưu tâm thừa thãi nào, vĩnh viễn làm một vị thần tiên vô tình, sao có thể đau khổ trong một mớ mâu thuẫn hỗn độn này được chứ? Nàng dùng chính bản thân mình để trói buộc chàng, buộc chàng phải đổi mặt, buộc chàng phải chịu tội và cuối cùng là buộc chàng phải đầu hàng!

Có thể, nàng đã thắng!

Làm hoàng hậu của Cửu U vẫn chưa đủ, nàng còn nằm trong lòng chàng mà gọi tên một người đàn ông khác, đến nước này thì chàng hoàn toàn đầu hàng!

Những gì nàng muốn không phải là việc này sao? Chàng cho nàng đấy! Nàng đã hài lòng chưa? Chàng và nàng sẽ cùng nhau xuống địa ngục, mãi mãi không thể quay đầu!

Dục độc còn sót trong cơ thể lại bắt đầu len lỏi, điên cuồng lan tỏa, chạy dọc khắp huyết mạch của Lạc Âm Phạm. Là ái dục hay hận dục, có lẽ đã không thể nói rõ ràng được nữa rồi.

Không hề bị ép buộc, giờ phút này chỉ có thể là muốn buông thả một lần mà thôi.

Chàng đang làm gì vậy? Trọng Tử có chút hoảng hốt, giây phút mong chờ đã lâu rốt cuộc đã thành hiện thực, trái tim nhạy cảm của nàng dần tan chảy, vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi hóa thành đám tro tàn lạnh lẽo.

Không thể nào, đó chỉ là dục độc phát tác, chàng vẫn đang hận người!

Biết rõ mười mười là vậy nhưng Trọng Tử vẫn không thể ngăn mình đắm chìm trong cảm giác vui sướng khôn xiết này. Những ký ức đêm đó lại ùa về trong tâm trí, hơi thở của Trọng Tử càng lúc càng dồn dập, nàng không kìm nổi lòng, vòng tay ôm chặt lấy cổ chàng, kiễng chân, đu lên mà bám víu lấy cơ thể chàng, gắng sức tiếp nhận mọi thứ thuộc về chàng. Nàng lúc này tựa như ngọn cỏ dại mỏng manh sắp bị cơn cuồng phong quật ngã.

Tin tưởng, phải tin tưởng rằng chàng yêu người, dù có tuyệt vọng thì vẫn phải tin tưởng!

Sống mũi cao thẳng tắp của Lạc Âm Phàm không chút thương tiếc đè chặt xuống cánh mũi nàng, khiến nàng gằn như nghẹt thở. Chàng điên cuồng tìm kiếm, nghiền ngấu đôi môi mềm mại của nàng, khiến nàng đau đến mức không chịu nổi. Đầu lưỡi chàng mãnh liệt xâm chiếm khắp khoang miệng Trọng Tử, mặc sức quần quýt.

Đôi tay bé nhỏ của nàng bắt đầu di chuyển, bắt giắc luôn vào bên trong quần áo chàng. Một cảm giác lạnh lẽo chột dấy lên, đủ để cuốn hết chút lý trí còn sót lại của chàng.

Họ ôm chầm lấy nhau, cùng nhau xé rách vật cản cuối cùng, trong phút chốc, quần áo đã được trút bỏ tới tận hông.

Da thịt phơi bày, đầu ngón tay cảm nhận rõ ràng mọi đường cong mềm mại trên cơ thể thiếu nữ, trong khoang miệng dấy lên vị máu tanh xen lẫn một mùi hương nhàn nhạt, giống như mùi vị của chén rượu Lưu Hà nàng tự tay đưa mời chàng trong đêm hội Tiên môn năm đó, nàng không biết rằng đêm đó chàng đã uống chén rượu ấy...

Đó là mùi hương của nàng ư?

Lạc Âm Phàm chột tỉnh táo trở lại. Chàng mạnh mẽ đẩy nàng ra, lão đảo lúi lại, đến khi tám lưng trần trụi dựa vào một bức tường lạnh lẽo như băng,

chàng mới có thể đứng vững. Một cảm giác hoảng sợ lẫn đau đớn dấy lên trong lồng ngực khiến chàng không chịu nổi mà nhắm chặt mắt lại.

Chàng đang làm gì vậy? Chàng đang làm chuyện không bằng loài cầm thú đó sao?

Lời bịa đặt vẫn thường dùng để dối mình dối người lúc này bị sự thực không chút lưu tình đánh tan nát. Tất cả những thứ mơ hồ hoặc chàng cố ý muốn chúng trở nên mơ hồ vào giây phút này đều đang trần trụi phơi bày ngay trước mắt.

Đúng vậy, chàng đối với nàng không chỉ có tình yêu say đắm mà còn có cả thứ dục vọng bất kham, đáng khinh bỉ. Dục độc, cứu vớt và trả thù thực ra chỉ là những cái cớ để chàng lý giải cho tình yêu của mình! Chàng ra sát chiêu với Cửu U chẳng qua là vì chàng thấy ghen tuông. Chàng cảm hờn khi thấy nàng thân mật bên người đàn ông khác. Chàng hận bất kỳ người đàn ông nào có thể có được nàng. Duy chỉ có mình chàng có thể yêu thương nàng, cưng chiều nàng, lo lắng cho nàng, bảo vệ nàng nhưng lại tuyệt đối không thể ham muốn nàng, ôm trọn nàng trong vòng tay.

Nàng đã trải qua hai kiếp yêu say đắm nhưng đều bị chàng cự tuyệt, song chàng chưa bao giờ trách cứ tình yêu vô lý của nàng lấy một lời. Chàng luôn sẵn lòng bao dung mọi sự buông thả của nàng. Thế nhưng tình yêu nàng dành cho chàng quá lớn, quá nồng nhiệt khiến chàng không kìm nổi lòng mình mà theo nàng tiến sâu vào vũng lầy của tội lỗi, đến nỗi bất chấp luân thường đạo lý, chẳng màng đến liêm sỉ! Hóa ra hai cảm giác không thể tiếp nhận và nỗ lực gắn bó lại có mối quan hệ này, chàng không thể dễ dàng tha thứ cho mình, càng không xứng để được nàng yêu, chàng đối xử với nàng như vậy là muốn đặt tình yêu của hai người vào một nơi như thế nào đây?

Dục độc, là dục độc!

Bình thuốc kia bỗng bay lên không trung rồi hạ xuống lòng bàn tay Lạc Âm Phàm. Chàng vội đổ hết những viên giải dược còn sót lại ra tay, bất luận là nhiều hay ít, chàng dốc hết vào miệng rồi nuốt xuống.

Trọng Tử vẫn đang chìm đắm trong cảm xúc rạo rực, hoàn toàn quên mất nửa thân trên trần trụi của mình, nàng gọi khẽ: “Su phụ!”

“Mặc vào!” Chàng khom lưng thở dốc, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai từ.

Đừng như vậy! Trọng Tử lắc đầu, toan bước tới gần chàng, đôi môi sưng đỏ rướm máu, tựa như một đóa hoa sắp nở bỗng phai tàn, tuy vẻ tươi đẹp đã hơi giảm sút nhưng vẫn dụ dỗ người ta đắm mình vào cõi trầm luân.

“Đứng lại!” Cánh tay khẽ giơ lên, gắng gượng ngăn nàng bằng một bức tường chắn vô hình. Chàng nhanh chóng nghiêng mặt sang một bên, gằn như hét to: “Đi đi!”

Trong giọng nói luống cuống của chàng còn mang theo sự tức giận mãnh liệt.

Chàng yêu nàng, muốn có nàng, nàng đã nhìn thấu, nhưng nhìn thấu rồi thì thế nào?

Chàng đã từng cho rằng bản thân mình có thể không chế và uốn nắn được tình cảm này, nhưng đột nhiên tình cảm ấy trở nên không thể cứu vãn được nữa. Tận mắt chứng kiến sự thất bại của mình, tận mắt thấy mình không thể không chế được bản thân trước mặt nàng, chàng thẹn quá mà hóa giận.

Theo hướng tay chàng chỉ, Trọng Tử cúi đầu nhìn lại chính mình, nhìn thấy cơ thể hoàn mỹ đến đáng sợ của mình, nàng chột giật thót rồi từ từ tỉnh táo lại.

Một tiếng cười đang chế nhạo nàng.

Cơ thể đã bị hủy hoại, phải dựa vào một thanh kiếm mới có thể chống đỡ được hồn phách, đến ma quỷ cũng không phải thì sao chàng có thể tiếp nhận quỷ được đây?

Là quỷ nghĩ sai rồi, tất cả chỉ vì dục độ mà ra. Kỳ thực, chàng có yêu quỷ nhưng cũng không nhiều đến mức độ đó, chẳng qua là ái dục còn sót lại trong lúc nhất thời đã bị dục độ khuếch đại lên mà thôi. Còn quỷ, tình yêu của quỷ là cái gì? Quỷ đã dùng Tiên môn và sinh linh bách tính để uy hiếp chàng, lợi dụng tình sư đồ để ép chàng, nhân lúc chàng áy náy mà buộc chàng phải tiếp nhận quỷ. Tình yêu của quỷ quá nặng nề và phiền toái đến mức có thể hủy diệt chàng, giờ chàng chán ghét và vứt bỏ quỷ thì có gì là sai trái?

Nếu tình yêu có thể gây ra cho chàng nhiều đau khổ như vậy thì nó quả là một nỗi sỉ nhục vô cùng to lớn.

Trọng Tử lặng lẽ chỉnh đốn lại xiêm y, kéo vạt áo che kín nửa cơ thể trần trụi, siết chặt như muốn che giấu tất cả. Nàng chẳng thèm quan tâm cửa ra ở nơi nào, xoay người, bước đi xiêu vẹo, va đụng lưng tung rồi cuối cùng xuyên tường rời đi.

Ngẩng mặt lên, phát hiện nàng đã đi khuất, Lạc Âm Phàm sững sốt trong giây lát, sắc mặt trắng bệch, vội vã đuổi theo sau. “Trọng Nhi!”

Ánh trăng sáng vàng vạc, soi tỏ cả một vùng không gian rộng lớn, Trọng Tử vội vàng ngự phong rời khỏi sơn cốc, tựa như một con ruồi bị mất đầu bay loạn xạ, không định hướng, rồi nàng bỗng dừng lại, không một tiếng động, đập xuống một ngọn cây.

“Nghịch chương, còn muốn chạy đi đâu?” Vài người hiện ra giữa nền trời, đó chính là Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và vài vị chương môn của các phái khác, phía sau còn có mấy tên đệ tử nữa.

Kiểm trận nhanh chóng được bày ra, ánh sáng xanh và trắng lóe lên chói mắt, chẳng biết đó là pháp bảo gì. Trọng Tử cũng chẳng buồn nhìn kĩ, nàng phất nhẹ tay áo, đánh ngã vài tên đệ tử rồi nói: “Chỉ bằng trận pháp còn con này mà các người muốn bắt được ta sao?”

Mẫn Vân Trung lấy Phù Đồ Tiết chỉ vào nàng, nói: “Tứ Ma, người đã phản bội Nam Hoa, sa đọa rồi nhập ma, đến tận bây giờ vẫn không chịu hối cải, gieo gió ắt sẽ phải gặt bão.”

Trọng Tử không thèm trả lời.

Những con người dối trá này luôn miệng mắng nàng là tội ác tày trời nhưng nàng đã từng giết chết ai chưa? Những sinh mệnh đã chết trong tay bọn họ có khi còn nhiều hơn nàng gấp bội, sai lầm lớn nhất của nàng chính là mang trong người sát khí trời sinh mà thôi.

“Gieo gió thì gặt bão, ta đang chờ ngày đó đây.” Trọng Tử nhướn mày, nói. “Các người đừng quên, hiện giờ bất cứ lúc nào ta cũng có thể triệu hồi vạn ma chốn hư thiên, một kiếm trận còn con thế này có là cái gì!”

Ngu Độ nói: “Sau ba năm, người sẽ hủy diệt mọi thứ sao?”

“Giao hẹn giữa ta và hắn, thì ra các người đều đã biết.” Trọng Tử cười nói. “Cũng không sao, sau ba năm, ta sẽ hủy diệt tiên giới, các người sẽ được chôn chung một mồ.”

“Khốn kiếp!” Mẫn Vân Trung tức giận mắng.

Ánh sáng phát ra từ pháp bảo càng lúc càng rõ, kiếm trận bắt đầu chuyển động, Trọng Tử nghĩ nàng cần phải đánh một đòn phủ đầu, vì thế nàng giơ cả hai tay lên, đánh một chưởng về phía đông nam, nơi Anh chưởng môn

của Ly Hỏa cung đang đứng. Nàng cười nhạt, nói: “Không biết tự lượng sức mình, dám đấu với ta, là các người tự tìm đến cái chết!”

Không ngờ thân pháp của nàng lại mau lẹ như vậy, Anh chương môn không kịp né tránh, dính một đòn của Trọng Tử liền bị trọng thương, ngã lăn xuống đất.

Ngu Độ quát: “Nghịch chương, ngươi dám đả thương người ư?”

“Sợ cái gì chứ, lão ta vẫn chưa chết được đâu.” Trọng Tử nói với giọng bông đùa, thực sự nàng không muốn nán lại chỗ này chút nào, liền nhanh chóng bay vút ra khỏi vòng vây.

“Người muốn chạy sao? Đâu có dễ dàng như vậy!” Mẫn Vân Trung thấy thế thì phi thân, thế vào chỗ trống phía đông nam của Anh chương môn, một lần nữa vây Trọng Tử vào trong kiếm trận.

Đây là một trong những sát trận nổi tiếng của Nam Hoa, vô cùng nguy hiểm và đáng sợ. Những ma vương tầm thường rơi vào kiếm trận này nhất định không thể thoát khỏi cái chết, nhưng kiếm trận dù có hoàn mỹ đến đâu thì cũng có kẽ hở, mà từ lâu pháp lực của Trọng Tử đã mạnh hơn rất nhiều, nàng bình tĩnh đối phó với bọn họ vài hiệp rồi mở Thiên ma nhãn, ngưng thần kiểm tra.

Kiểm trận này thật là cao minh, mấy vị chương môn tự mình nắm giữ trận pháp, các đệ tử hỗ trợ phía bên ngoài, họ phối hợp với nhau vô cùng cẩn thận. Chỉ có phía đông nam là Mẫn Vân Trung vừa tạm thời thế chỗ, có vẻ không quen với kiếm trận này nên đó là vị trí sơ hở duy nhất. Có điểm yếu sớm muộn gì ắt cũng mắc sai lầm, mà theo như những gì nàng tính toán thì bọn họ sẽ còn hao tổn lực lượng, đợi lúc kiếm trận biến hóa sẽ lộ ra kẽ hở, lúc đó nàng sẽ liều mạng đánh Minh cung chủ một chương, tiếp đó sẽ đến Mẫn Vân Trung ở phía đông nam rồi mau chóng thoát thân.

Đối với một người thờ ơ với chính bản thân mình như Trọng Tử thì hiển nhiên nàng sẽ lựa chọn biện pháp đơn giản nhất chứ không phải là biện pháp tốt nhất.

Không chút chậm trễ, đầu ngón tay Trọng Tử bắn ra một tia sáng màu đỏ sậm, hướng thẳng đến góc phía đông nam.

“Trọng Nhi, dừng tay!” Lạc Âm Phàm đuổi theo đến đây, trông thấy cảnh tượng này thì hoảng hốt, vội vàng tung Trục Ba ra đỡ đòn công kích của nàng.

Mẫn Vân Trung bình yên vô sự, Trọng Tử bị buộc phải quay về trong trận, ở phía sau, Minh cung chủ nhanh tay tung chưởng về phía nàng, Trọng Tử không kịp chống đỡ, chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Lạc Âm Phàm vừa cứu Mẫn Vân Trung xong, không kịp ra tiếp chiêu, liền lấy thân mình đỡ đòn cho Trọng Tử.

Luận về thuật pháp và đối trận thì Lạc Âm Phàm là vô địch lực giới, chỉ một phần lực của chàng cũng tương đương với toàn lực của kẻ khác, nhưng một chưởng vừa rồi căn bản là lấy cứng chọi cứng, chàng lại không hề có sự phòng bị, dù gì Minh cung chủ cũng có tu vi hơn một nghìn ba trăm năm, bản lĩnh cao siêu, ban nãy còn dốc toàn lực để ra đòn, quả thật không thể coi thường.

Ngu Độ kinh hãi hét lên: “Su đệ!”

Một người có tu vi gần một nghìn năm, thụ thương cũng không đến mức quá nặng, Lạc Âm Phàm không màng tới việc kiểm tra thương thế, nhanh chóng giơ cánh tay phải lên, rạch một đường giữa không trung, tiên lực xông thẳng đến góc đông bắc, trong chớp mắt ánh sáng phát ra từ pháp bảo tắt lịm, kiếm trận bị phá bỏ.

Trọng Tử không hề tỏ ra vui mừng, vẫn giữ thái độ lạnh lùng nhìn chàng.

[©STENT](#)

“Tên nghiệp chương này từ lâu đã không còn là đồ đệ của ngươi nữa, ngươi lấy quyền gì mà bao che cho nó?” Mẫn Vân Trung vô cùng tức giận gầm lên.

“Su thúc sai rồi, con bé là đồ đệ của Lạc Âm Phàm ta! Con bé có tội, tự ta sẽ xử lý, nhưng muốn giết con bé thì...” Lạc Âm Phàm lau vết máu bên khóe môi, ngừng lại một chút rồi lạnh lùng thốt ra ba từ: “Giết ta trước!”

Chàng từ trước đến nay nói được là làm được, có thể thấy chàng đang quyết tâm bảo vệ Trọng Tử đến cùng, mọi người chẳng ai bảo ai, đều không dám động thủ nữa, chỉ biết quay mặt nhìn nhau.

Biết rõ tính tình của chàng, Mẫn Vân Trung cũng không muốn tranh cãi với chàng thêm nữa. Một lát sau, ông ta cười lạnh một tiếng rồi nói: “Ngươi giỏi lắm, con bé vừa ra tay hại người, ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đấy!”

Lạc Âm Phàm nói: “Trọng Nhi chỉ muốn chạy thoát thân mà thôi, con bé không muốn giết hại su thúc.”

“Ngươi luôn tự cho mình là đúng.” Trọng Tử bỗng lên tiếng. “Đúng là ta định giết hẳn để phá trận đấy!”

Lạc Âm Phàm lắc đầu. Cái tính ngang ngược, cố chấp này, người khác có thể không biết, lẽ nào chàng không hiểu rõ sao? Tỏa hồn ti chưa tiêu trừ được, nàng đã thương ai cũng có nghĩa là đã thương chính mình, chàng cứu Mẫn Vân Trung cũng là đang bảo vệ nàng.

Chàng nhìn qua chỗ khác, lát sau nói: “Ta đưa nàng đi!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người lập tức choáng váng.

Đường đường là tiên minh thủ tọa, Trọng Hoa tôn giả công chính phân minh, vậy mà lại để cho đồ đệ của mình nhập ma, giờ chàng còn nói ra những lời này, bảo vệ nàng đến mức này, thật khiến người ta không sao tin được.

Dù thế nào chẳng nữa cũng không thể ngờ chàng lại nói ra những lời này trước mặt bao người như vậy, hoàn toàn không coi danh tiếng của bản thân và Nam Hoa ra gì, Mẫn Vân Trung tức giận đến độ suýt ngất đi, đang định lớn tiếng quát mắng thì đã bị Ngu Độ ngăn lại. Dù sao Trọng Tử cũng đã thành Thiên ma, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi vạn ma chốn hư thiên, nếu nàng thực sự gọi chúng tới thì hậu quả sẽ vô cùng khôn lường, còn nguyên nhân tại sao nàng lần nữa chưa muốn gọi chúng thì chắc hẳn không cần phải đoán nữa. Sự việc đã đến nước này, tạm thời cần phải ổn định tinh thần nàng rồi hãy nói sau.

Trọng Tử đưa mắt nhìn chàng, ba phần bất ngờ, bảy phần thấu hiểu.

Từ “đi” mà ban nãy chàng nói biểu thị cho một lời hứa hẹn như thế nào, người khác không ai hiểu, chỉ có nàng biết rõ, bất luận là vì Tiên môn, sinh linh bách tính hay là vì cứu nàng thì chàng đã thực sự làm hết sức mình rồi. Chỉ là nếu như chàng đã không thể tiếp nhận thì cần gì phải ép buộc chính mình để sau này phải hối hận và đau khổ, sau đó là hận nàng, tất thấy những điều này là có ý gì đây?

Trọng Tử cười nhạt, nói: “Ta đã đổi ý rồi.”

Nghe nàng nói vậy, trái tim Lạc Âm Phàm bất giác chùng hẳn xuống.

Vừa rồi, khi nàng vội vã rời đi, chàng liền hiểu ra mình lại sai lầm nữa rồi, khiến nàng hứng chịu sự tổn thương không đáng có. Nàng đã bị tổn thương quá nặng nề, sợ rằng chàng không còn cơ hội để bù đắp nữa. Kỳ thực, ngay cả bản thân chàng cũng không sao hiểu rõ, tại sao chàng lại đột

nhiên đáp ứng tình cảm của nàng. Vì áy náy, vì trách nhiệm hay vì nguyên nhân nào khác?

Lúc này, những lời muốn nói đều bị nghẹn lại, không thể thốt thành câu. Chàng chỉ khẽ buông tiếng thở dài, ném một thứ đến trước mặt nàng.

Đó là một cây trượng ngắn nho nhỏ, dưới ánh trăng, nó tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt quen thuộc, mặc dù không diễm lệ như trước nhưng rốt cuộc đã được tái sinh, thân trượng lại căng tràn sức sống.

Người cứu nó ắt hẳn đã mất không ít tâm lực.

Sóng mắt Trọng Tử khẽ lay chuyển.

Chàng vẫn đứng đó, chờ nàng đón nhận, mong đợi nàng sẽ đón nhận.

Nàng có muốn tiếp nhận thanh trượng này nữa không?

Nàng có chấp nhận tha thứ cho chàng lần nữa không?

...

Trọng Tử lẳng lặng nhìn Tinh Xán hồi lâu, cuối cùng nàng chìa tay cầm lấy nó.

Tảng đá lớn trong lòng như vừa rơi xuống đất, Lạc Âm Phàm thâm mừng rỡ, nhưng sau đó một khắc, sắc mặt chàng bỗng biến đổi đến kinh hoàng, chàng thất thanh gọi: “Trọng Nhi!”

Ánh sáng ma quái chợt lóe lên, một tiếng kêu nhỏ vang lên thê thảm, cây trượng ngắn vốn đã yếu ớt lại một lần nữa mất đi sức sống, hoàn toàn biến thành một vật đã chết.

Nàng đã phá hủy nó! Nàng đã đích thân ra tay phá hủy nó!

“Nàng... đang làm gì vậy?” Giọng nói có vẻ hơi run rẩy, Lạc Âm Phàm không thể tin vào mắt mình, chăm chăm nhìn vào tay Trọng Tử.

“Nó sớm đã như vậy rồi, là do ngươi không chịu đối mặt với sự thực thôi.” Trọng Tử ném trả Tinh Xán cho chàng, nói. “Từ giây phút ngươi dùng Tỏa hồn ti để hủy hoại cơ thể ta, nói ta không còn là đồ đệ của Trọng Hoa cung nữa, ta và ngươi đã không còn là sư đồ nữa rồi, cho đến tận bây giờ ngươi mới muốn sửa chữa lỗi lầm của mình, chẳng lẽ chỉ vì thế mà ta nên cảm động sao?”

Lạc Âm Phàm nhìn Tinh Xán trong tay, cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Món pháp khí chàng đích thân ban tặng cho nàng này, chàng đã phải tìm trăm phương nghìn kế mới có thể khôi phục lại linh khí cho nó, sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy? Nàng không thể vì chàng mà quên đi những nỗi oan ức, giày vò trong lòng, nàng thực sự không thừa nhận vị sư phụ này nữa sao?

“Ngươi không cần phải áy náy, muốn ta tha thứ cho ngươi cũng dễ thôi.” Trọng Tử khẽ đảo mắt, nhìn đám người đang đứng vây quanh, hời hợt nói. “Ta có ngày hôm nay cũng là do Tiên môn các ngươi đã ép ta, chỉ cần ngươi giết chết những người kia, lấy thân tuấn kiếm, theo ta nhập ma, ta sẽ đi theo ngươi, thế nào?”

Lời nói này quả thực quá đáng, khiến những người nghe được không khỏi cảm thấy bực mình, nhưng không một ai cảm thấy lo lắng. Nếu là người khác thì có thể sẽ làm theo những gì Trọng Tử nói nhưng chàng đường đường là Trọng Hoa tôn giả, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm một chuyện trái với lương tâm như vậy.

“Ma nữ này lòng dạ vô cùng độc địa, còn muốn đồ ngon đồ ngọt người khác!” Mẫn Vân Trung quát to. “Nếu nó đã không tiếp nhận sư môn thì hộ giáo cần gì phải luyện tiếu nữa!”

Trọng Tử không để ý đến ông ta, chỉ nhìn Lạc Âm Phàm chăm chăm.

Lạc Âm Phàm không trả lời bởi vì chàng biết nàng sẽ không bao giờ thực sự để chàng làm như vậy.

“Ta nói vậy chỉ là muốn ngươi hiểu rõ, ngươi để ý đến trách nhiệm của ngươi thì ta cũng có sự mạng của ta.” Trọng Tử cười mỉm. “Hai kiếp ân nghĩa sư đồ, những gì ta yêu, ta cầu đều không đáng giá. Bây giờ ta là hoàng hậu của ma cung, đã thuần phục Ma thần, ta cần phải mở rộng lãnh địa cho thần dân của ta. Lạc Âm Phàm, năm đó ngươi vì Tiên môn và sinh linh bách tính của ngươi mà bỏ rơi ta thì ngươi cũng nên biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta cũng sẽ vì những thứ khác mà bỏ rơi ngươi. Ngươi phải bảo vệ sinh linh bách tính, ta lại muốn lục giới nhập ma, tiên và ma tranh đấu bao nhiêu năm qua, vậy hãy để chúng ta kết thúc cuộc tranh đấu này.”

Vừa dứt lời, nàng nhanh chóng giơ tay lên, hướng về phía ngực mình mà vỗ xuống thật mạnh.

Lúc ra tay đả thương Anh chương môn thì Tỏa hồn ti đã phát huy tác dụng, thêm một chương này, máu tươi lập tức ộc ra từ khố miệng nàng, chảy xuống từng giọt, từng giọt.

Dục độc đã được giải trừ nhưng trái tim vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, đến mức toàn thân Lạc Âm Phàm run rẩy. Cảm giác này khiến chàng cảm nhận rõ tình yêu chân thực mà chàng dành cho nàng, khiến chàng cảm nhận được hóa ra mình cũng chỉ là một con người, hoàn toàn là một con người có thất tình lục dục.

Chàng lập tức chạy đến ôm lấy nàng.

“Trọng Nhi!” Ngoại trừ hai tiếng này, chàng không thể thốt ra được lời nào khác.

Tỏa hồn ti! Phải giúp nàng giải trừ Tỏa hồn ti!

Rốt cuộc chàng cũng nhớ ra mình nên làm gì, vội vàng cầm lấy cổ tay bé nhỏ của nàng.

Nàng dường như không cảm thấy đau đớn, cố sức đẩy chàng ra, giơ tay lau vết máu bên khóe miệng, thở dốc rồi lùi về phía sau, nói: “Chỉ dựa vào sức của bọn họ thì không thể giết được ta đâu, một chương này là ta trả lại cho ngươi. Lạc Âm Phàm, ngươi không cần phải thương xót ta. Tình yêu của ta, ngươi có thể không tiếp nhận, vì thế ta cũng không cần phải để tâm tới sự áy náy của ngươi. Những gì ngươi đã làm cho ta, ta đều đã trả nghĩa ân tình cho ngươi rồi. Từ nay về sau, ngươi hãy vì tiên giới của ngươi, ta cũng sẽ vì ma cung của ta, không cần phải nói về chuyện tình nghĩa gì nữa.”

Hai kiếp sư đồ sớm tối bên nhau, không ngờ cuối cùng lại đi tới con đường này, tất cả chỉ còn sót lại nỗi bi thương khắc sâu tận xương tủy. Lạc Âm Phàm bất động nhìn theo bóng lưng nàng càng lúc càng xa, trong đáy mắt chàng là một khoảng không trống rỗng, yên tĩnh đến đáng sợ.

Vong Nguyệt không còn ở trên giường đợi nàng về nữa mà đang đứng trong Ma Thần điện. Từ xa nhìn lại, hẳn không khác gì một pho tượng người chết màu đen u ám, khiến cho đại điện này mất đi vẻ tráng trải vốn có.

“Hoàng hậu!”

“Hôm nay Thánh quân không đến hầu hạ giấc ngủ cho ta, ta không thể ngủ được.”

“Nàng đã không giết Lạc Âm Phàm.”

“Vì sao ta phải giết hắn chứ? Ta muốn hắn tận mắt chứng kiến lực giới nhập ma.”

“Nếu nàng tin tưởng như thế thì nhất định hắn sẽ được chứng kiến thôi. Hoàng hậu đã chuẩn bị tinh thần tốt chưa?”

Trọng Tử cảm thấy bất ngờ, nói: “Ta đương nhiên chẳng làm sao cả, nhưng lúc này Tiên môn phòng thủ rất nghiêm mật, chỉ dựa vào thực lực của chúng ta, muốn tấn công lên Nam Hoa thì chưa đủ khả năng.”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Trước mắt cũng chỉ còn một cách, đó là thỉnh cầu hoàng hậu triệu hồi vạn ma chốn hư thiên.”

Trọng Tử không đồng ý, nói: “Vạn ma chốn hư thiên cứ một trăm năm mới xuất hiện một lần, lúc này thời cơ vẫn chưa chín muồi, nếu triệu hồi chúng quá sớm, ngộ nhỡ Tiên môn đã chuẩn bị sẵn, lúc đó chúng ta chỉ có thể hy sinh vô ích, Thánh quân nóng vội quá!”

“Không hổ danh là con gái của Nghịch Luân, không ai có thể khinh thường nàng được.”

“Đừng nói tới Nghịch Luân nữa! Từ trước tới giờ, ta chưa từng nhìn thấy mặt mũi hắn ngang dọc ra sao, sao có thể thực sự coi hắn là phụ thân được?” Trọng Tử cười nhạt, nhìn hắn rồi nói: “Là người hằng đêm dùng ma

thuật mê hoặc tâm trí ta, vì vậy đạo gần đây thỉnh thoảng ta lại cảm thấy có điều gì đó bất thường.”

Vong Nguyệt không hề phủ nhận, nói: “Ma không cần phải có nhiều tình cảm.”

“Người định làm gì?”

“Chỉ cần hoàng hậu dùng huyết chú triệu hồi vạn ma chôn hư thiên, sau đó giao chúng lại cho ta điều khiển, còn tất cả những thứ khác, ta tự có sắp xếp.”

Trọng Tử nở nụ cười. “Sau khi ta khiến bọn chúng nghe lệnh của người, người có cần đến ta nữa không?”

“Ta xin thề với Ma thần.” Vong Nguyệt cười nói. “Hoàng hậu của ta, ta sẽ chỉ dành cho nàng những thứ tốt đẹp nhất. Ta sẽ không làm hại nàng đâu.”

Trọng Tử kinh ngạc, im lặng, không nói một lời.

Vong Nguyệt nói: “Trong ma giới, không kẻ nào dám lừa dối Ma thần, nàng không tin ta ư?”

Trọng Tử trầm ngâm nói: “Ta cảm thấy rất kỳ quái, những nơi trọng yếu chốn nhân gian đều bị Tiên môn khống chế, người có diệu kế gì để tấn công lên Nam Hoa?”

Vong Nguyệt nói: “Tạm thời vẫn chưa thể nói được gì.”

Trọng Tử nói: “Đề ta thử nghĩ xem.”

Lúc nàng trở lại đại điện, ngoại trừ Pháp Hoa Diệt đang canh giữ ở ngoài cửa, Yêu Phượng Niên cũng đang ở đó, hỏi ra mới biết, hóa ra Vong Nguyệt cũng phái hán tới đây để trông coi cửa điện, bọn chúng đang đứng nói chuyện phiếm. Vì bị trọng thương nên Trọng Tử cảm thấy mệt mỏi rã rời, nàng phi thẳng lên giường, mơ màng thiếp đi, không biết bao lâu sau mới tỉnh lại.

Mở mắt ra, bên ngoài đã tối, nàng lại nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở ra, nhưng vẫn chỉ là màn đêm tĩnh lặng.

Trọng Tử cảm thấy trống rỗng, nghĩ cũng chẳng có việc gì để làm, nàng bèn ngoắc tay gọi Pháp Hoa Diệt và Yêu Phượng Niên lại hỏi: “Các người đang nói chuyện gì đây?”

Pháp Hoa Diệt và Yêu Phượng Niên liếc nhìn nhau, Pháp Hoa Diệt chấp tay, nói: “Từ lúc hoàng hậu quay về ma cung, chúng ta đều lấy làm lạ, tại sao hoàng hậu luôn lần lữa, không chịu giải trừ phong ấn cho Thiên ma lệnh?”

Trọng Tử nhìn y, ra hiệu cho y nói tiếp.

Pháp Hoa Diệt thấy thần sắc của nàng khá tốt nên tiếp tục: “Chỉ cần hoàng hậu giải trừ phong ấn cho Thiên ma lệnh, triệu hồi vạn ma chốn hư thiên, chúng ta có thể lập tức tấn công lên Nam Hoa, phá hủy cột mốc ranh giới, khiến lục giới trở thành thiên hạ của Ma tộc ta.”

Trọng Tử nói: “Người muốn lục giới nhập ma đến thế sao?”

Vẻ mặt Pháp Hoa Diệt đầy thích thú, y nói: “Thân là người của Ma tộc, lẽ nào hoàng hậu không muốn lục giới nhập ma ư?”

Trọng Tử nói: “Người không phải là hòa thượng sao? Sao lại thích giết chóc vậy?”

Pháp Hoa Diệt cười “ha ha” rồi nói: “Bần tăng là hòa thượng diệt Phật, từ lâu đã phản bội Tây Thiên, đương nhiên là không cần để ý tới quy tắc, luật lệ gì cả.”

Trọng Tử cảm thấy rất hứng thú, chống tay, ngồi dậy, nói: “Tại sao ngươi lại phản bội Tây Thiên?”

Nhắc tới chuyện cũ, Pháp Hoa Diệt không thể nào bình tĩnh lại được, nhưng hắn không dám cãi lại, đang định lên tiếng thì Yêu Phượng Niên đứng bên cạnh đã nhanh nhẹn trả lời thay hắn: “Hoàng hậu không biết đó thôi, nhị hộ pháp vốn thuộc Ma tộc, năm đó đi ngang qua vùng Nam Hải, hắn đã làm một số chuyện gây mất thể diện của Phật môn, vì thế bị Bồ Tát thu phục đưa đi, nhưng mới nghe tụng kinh niệm Phật có vài ngày hắn đã không chịu được mà phản bội lại Phật môn, quay về ma cung.”

Trọng Tử nhớ lại rồi nói: “Kỳ lạ thật, hành động lần này của ma giới khiến Tiên môn sốt ruột không yên, sao bên phía Phật môn vẫn chưa thấy động tĩnh gì thế nhỉ?”

Pháp Hoa Diệt khúc khích cười nói: “Phật xưa nay đều như vậy, luôn tự cho rằng không có gì là không biết, định liệu được tất cả. Theo những gì bần tăng thấy thì Phật môn toàn những kẻ cuồng vọng, hữu danh vô thực, cố làm ra vẻ mà thôi, suy cho cùng cũng chỉ biết bắt lực, như thế sao có thể xứng với hai từ “Phật Tổ” được chứ?”

“Không gì là không biết ư?” Trọng Tử cười nói. “Lão biết những gì? Ngươi nói cho ta nghe vài điều xem nào.”

Pháp Hoa Diệt nói: “Lão biết cái gì, sao bần tăng có thể biết được chứ?”

Trọng Tử nói: “Nói dài nói dài, hóa ra là ngươi không biết lão ta.”

“Bần tăng là diệt Phật, đâu biết tới Phật!”

“Không biết Phật thì làm sao diệt được Phật?”

Im lặng rất lâu.

Pháp Hoa Diệt bỗng đứng dậy, chấp tay, nói: “Bần tăng phải về Tây Thiên một chuyến, xin hoàng hậu ân chuẩn.”

Trọng Tử không thèm để ý đến hắn, phất tay áo nói: “Đi đi!”

Pháp Hoa Diệt cầm lấy pháp trượng, hai tay nâng bình bát, sải những bước dài rời khỏi đại điện.

Yêu Phượng Niên ngẩn người, nói: “Không ngờ hắn thực sự ham học hỏi đến vậy.”

Trọng Tử thấy Yêu Phượng Niên không tỏ vẻ bất ngờ chút nào thì cảm thấy kỳ lạ. “Dường như ngươi biết lý do hắn rời đi?”

“Thánh quân từng nói, chỉ cần nghe hoàng hậu nói vài câu là hắn sẽ rời ma cung ngay, cho nên người mới phải ta qua đây.” Yêu Phượng Niên cười, nói. “Thế nhưng hoàng hậu không cần phải khuyên nhủ ta, ta rất hài lòng với cuộc sống ở ma cung, sống ở đây cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Trọng Tử sững sốt hồi lâu rồi cười rộ lên.

Cũng đúng, mỗi người có một cách sống riêng, ma cũng có ma đạo, bản thân nàng còn không cứu được chính mình thì lấy lý do và quyền lực gì để can thiệp vào cuộc sống của người khác chứ?

Chương 57: Tiên – ma giao đấu

Khắp núi sông phủ một màu u ám, mây đen giăng khắp vạn dặm, cây cối tiêu điều, héo úa, ma khí tàn phá khắp chốn, gió lạnh càn quét vạn vật, dưới nhân gian lúc này mới là tháng Sáu nhưng những trận gió tuyết đã nổi lên, vô cùng lạnh lẽo và thê lương.

Trên núi Nam Hoa, mấy chục vị chương môn đang tụ họp ở Lục Hợp điện, vẻ mặt ai nấy đều cứng đờ.

Hành Huyền nói: “Đây là do vạn ma chôn hu thiên xuất thế gây ra.”

Ngọc Hư Tử nói: “Phải làm thế nào bây giờ?”

Mọi người không hện mà cùng hướng mắt nhìn về phía một người.

Cuối cùng nàng cũng đã triệu hồi vạn ma chôn hu thiên, Lạc Âm Phàm nhìn đỉnh núi phía xa xa, nơi đó không còn những đám mây ngũ sắc mà thay vào đó là ráng chiều đỏ sậm như màu máu, báo hiệu đất trời đang dần biến đổi, đại nạn lục giới lại sắp sửa xảy ra.

Cho dù có vạn ma chôn hu thiên tương trợ thì thực lực của Cửu U ma cung vẫn thua kém Tiên môn, vả lại, theo tin tức truyền tới thì tứ đại hộ pháp của ma cung, người đã chết, kẻ bỏ đi, đến giờ chỉ còn lại duy nhất một người, chỉ cần Tiên môn đồng tâm hiệp lực đánh một trận thì trong trận giao tranh giữa tiên - ma này, Tiên môn vẫn chiếm thế thượng phong. Nhưng chiến thắng hay thất bại thì sao chứ, kết quả vẫn luôn là điều mà chàng vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn thấy.

Đó là ý trời, biết rõ không thể cứu vớt nhưng vẫn không biết tự lượng sức mình mà muốn ngăn cản, không để mọi chuyện xảy đến.

Sắc mặt Lạc Âm Phàm càng lúc càng tái nhợt, dường như vạn vật dưới bầu trời lạnh lẽo này đã đông lại thành băng tuyết.

Lạc Âm Phàm thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Hầu hết những điểm trọng yếu dưới nhân gian đã nằm dưới sự khống chế của Tiên môn chúng ta, lúc này Cửu U có ra tay thì cũng không phải là thời cơ có lợi cho hắn.”

Ngu Độ nói: “Xem ra bọn chúng không thể chờ được nữa mà muốn liều mạng một lần rồi.”

Bản tính của Thiên ma vốn cực đoan, ma khí lại xâm chiếm tâm trí, đây hoàn toàn là những việc mà nàng có thể làm, Lạc Âm Phàm nói: “Những ngày gần đây, trên tiên giới thường xuyên xảy ra những hiện tượng kỳ dị, quả thực có chút gì đó bất thường.”

Ngọc Hư Tử nói: “Vạn ma chôn hư thiên đã xuất thế, tiên giới chịu ảnh hưởng bởi ma khí cũng chẳng có gì là lạ.”

Hành Huyền cũng gật đầu đồng ý.

Lạc Âm Phàm trầm ngâm nói: “Lai lịch của tên Cửu U này vô cùng thần bí, lại luôn làm những việc không ai ngờ tới. Năm xưa, Nghịch Luân từng lên lút lợi dụng con đường thông xuống đáy biển ở Thiên Sơn để đưa quân lên vào Tiên môn, tấn công cả trong lẫn ngoài, ta chỉ lo bây giờ Cửu U cũng sẽ dùng kế sách này để tấn công Tiên môn.”

Ngọc Hư Tử cười nói: “Chẳng phải lỗi đi xuống đáy biển đó đã được ngăn chặn bởi tức nhượng và đá ngũ sắc rồi sao? Bây giờ không còn giống năm xưa nữa rồi, vạn ma chôn hư thiên không thể có được năng lực đó.”

Mẫn Vân Trung cũng nói: “Tức nhượng của thần tiên và đá ngũ sắc mà Nữ Oa từng dùng để vá trời, tiên lực và ma lực nào phá hủy được kia chứ? Đây rõ ràng sẽ là trận đánh vô cùng cam go và ác liệt, có gì phải sợ, bọn chúng chưa chắc đã thắng được chúng ta đâu!”

Nhìn tình hình trước mắt thì Tiên môn không được mắc bất kỳ sai sót nào, điều quan trọng lúc này là tập trung bố trí nhân lực cho trận đánh. Lạc Âm Phàm gật đầu, nhanh chóng sắp xếp công việc nhưng không hiểu sao, chàng vẫn mơ hồ cảm thấy vô cùng bất an.

Tuyết rơi càng lúc càng dày đặc, tầm nhìn bị thu hẹp lại, mây đen vần vũ, bầu trời và mặt đất tựa như sáp lại gần nhau khiến người ta có cảm giác bầu trời sắp đổ sụp. Trong cơn cuồng phong cuộn cuộn nổi lên vài tiếng kêu khóc vô cùng thê lương, vạn ma hiện thế khiến lục giới rung chuyển, cô hồn đã quỷ không vào được Quỷ môn quan thì chạy loạn khắp nơi, kêu gào âm ỉ.

Mấy vạn ma binh ngự phong tiến lên, Trọng Tử và Vong Nguyệt sóng vai nhau đứng ở một bên.

Mái tóc dài tết lại gọn gàng chứ không búi cao như mọi ngày, trên đầu đội một vòng hoa nhỏ bằng kim loại màu tím vô cùng tinh xảo, trên đó điểm xuyết những viên đá quý tỏa sáng lấp lánh, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy chói mắt, một chuỗi hạt rủ xuống ngang trán, được tô điểm bằng vài viên đá quý màu đỏ sẫm hết sức nổi bật.

“Liệu chúng có làm hại tới bách tính không?”

“Vạn ma đã tuân theo mệnh lệnh của hoàng hậu, nhưng chỉ sợ hiệu quả không tốt lắm.”

Trọng Tử đưa mắt nhìn khoảng không mù mịt trước mắt, không hỏi thêm câu nào nữa.

Ma khí lan tràn, tàn sát khắp nơi, lần này nhân gian đã phải hứng chịu một đại nạn trước nay chưa từng có. Việc đã đến nước này, còn giả vờ khoan dung, độ lượng gì nữa, chỉ có điều, có thể giảm thiểu được tổn hại đến đâu hay đến đó mà thôi.

Vong Nguyệt nói: “Khi cột mốc ranh giới của lục giới bị lật đổ, đất trời sẽ trở lại thời kỳ hỗn độn, lục giới nhập ma, nàng nhất định sẽ là đệ nhất hoàng hậu của ma giới.”

“Người làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ cũng giống như Thiên Chi Tà, chỉ là muốn giúp ta hoàn thành sứ mệnh thôi sao?”

“Thiên Chi Tà muốn giúp nàng hoàn thành sứ mệnh, còn ta, giúp nàng hoàn thành sứ mệnh cũng chính là giúp ta đạt được thành tựu của riêng mình.”

Trọng Tử hỏi: “Lục giới nhập ma rồi thì sẽ thế nào?”

Vong Nguyệt nói: “Ma tộc thống trị thiên hạ thì lúc đó chúng ta càng thu phục được nhiều thần dân và ta sẽ được nhiều người tôn sùng, kính ngưỡng hơn.”

Trọng Tử bắt lục cười, nói: “Đó là kết cục sao?”

“Không có kết cục nào cả.” Vong Nguyệt liếc nhìn nàng, nói. “Không có kết cục nào cả, hoàng hậu của ta ạ. Giữa đất trời này vĩnh viễn không bao giờ chỉ tồn tại một mình ma giới. Cho dù ma giới, nhân giới hay tiên giới thống trị lục giới, hoặc có thể là tiên giới, nhân giới cùng bị tiêu diệt thì cũng sẽ có chủng tộc khác xuất hiện, thay thế bọn chúng, kế tục sự nghiệp đánh đuổi Ma tộc chúng ta.”

Trọng Tử nhìn hẩn một cách khó hiểu, nói: “Như vậy, ngay cả khi lục giới đã nhập ma thì cục diện đó cũng không duy trì được bao lâu ư?”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Có thể nói là như vậy.”

Trọng Tử đã nghĩ thông suốt, bèn lẩm bẩm: “Nếu vậy thì người làm tất cả những việc này phỏng có ý nghĩa gì? Những người xả thân để bảo vệ gia tộc của mình không phải sẽ chết một cách vô ích sao?”

“Khiến vạn vật trở về khởi điểm, mở đầu một cục diện mới, chỉ có điều đó mới chứng minh được năng lực của nàng.” Vong Nguyệt buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp: “Đôi lúc chúng ta sống cũng cần phải có mục đích nào đó, mục đích đó có thể vô lý nhưng không có nó, nàng sẽ cảm thấy sống cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

Trọng Tử nhìn hẩn, dường như đây là lần đầu tiên nàng hiểu được con người này.

Hóa ra chuyện lục giới nhập ma hay Tiên môn bị tiêu diệt, trong con mắt người đời thì hết sức trọng đại nhưng riêng với Vong Nguyệt, đó chỉ đơn giản là một trò chơi mà thôi, đúng như những gì Lục Âm Phạm từng nói: “Tiên đạo và ma đạo sẽ không bao giờ cùng biến mất khỏi thế giới này. Nếu thực sự có một ngày ma giới thống trị thiên hạ thì trong ma đạo ắt cũng sẽ sản sinh ra tiên đạo.” Bọn họ đều quá thấu hiểu vấn đề này. Nhưng có một điểm trái ngược, đó là giữa lúc toàn lục giới bị Vong Nguyệt đùa bỡn trên lòng bàn tay, sinh linh bách tính trong mắt hẩn chỉ bé nhỏ như những hạt bụi, hẩn có thể chém giết bất cứ lúc nào, không khác gì loài giun dế chết rồi lại hồi sinh thì một vai diễn khác trong vở kịch này lại không chịu buông xuôi tất cả, luôn nuôi hy vọng cứu vớt cái thế giới vừa đáng yêu lại vừa đáng buồn này, trong lòng biết rõ không thể thay đổi được nhưng vẫn muốn tiếp tục sứ mệnh của mình, chỉ vì không cam tâm nhìn sinh linh bách tính chịu khổ chịu nạn, không đành lòng nhìn hàng nghìn hàng vạn sinh mệnh bỗng chốc tiêu vong, đó chính là tấm lòng của một vị thần tiên luôn hướng về con dân khốn khổ, một vị thần tiên chân chính. Mọi điểm khác biệt giữa ma và tiên đều được thể hiện rõ nét nhất ở hai con người đối lập này.

Trọng Tử bỗng hỏi: “Người phái ma binh chôn hu thiên đi đâu rồi?”

Vong Nguyệt nói: “Nàng đừng nôn nóng, chẳng mấy chốc nàng sẽ biết câu trả lời thôi.”

Biết hẳn sẽ không nói nên Trọng Tử đành im lặng ngẫm nghĩ.

Yêu Phương Niên bước tới, bẩm báo: “Phía trước phát hiện có kết giới của Tiên môn.”

Từng luồng ánh sáng chói lòa hợp lại, tạo thành một chiếc khiên chắn vô hình rộng lớn, ngăn cách bão tuyết, cuồng phong ở phía bên ngoài, không gì cản phá nổi, vô số đệ tử Tiên môn đang đứng trong đó. Dẫn đầu vẫn là hình bóng quen thuộc ấy, đứng cạnh chàng là mười mấy vị chưởng môn và tiên tôn, đó chính là Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, Ngọc Hư Tử, Côn Luân quân, Minh cung chủ, Hành Huyền... cùng vài đệ tử lâu la khác. Không thấy Trác Diệu của Thanh Hoa cung cùng các vị chưởng môn còn lại, xem ra họ đang trấn thủ ở những nơi trọng yếu khác, nhằm ngăn chặn mọi thủ đoạn dương đông kích tây của ma cung.

Trọng Tử nhìn Vong Nguyệt, nói: “Thực lực của những người này không nhỏ chút nào, chỉ dựa vào sức của chúng ta, e rằng không thể tấn công trực diện được.”

Vong Nguyệt tỏ ra không quan tâm, hẳn một mực kéo tay nàng tới trước trận địa.

Tên Ma tôn Cửu U này từ trước đến nay vẫn luôn thần bí và khiêm tốn, dường như hẳn chỉ luôn đứng sau người khác để quan sát tất cả, chưa có một ai tận mắt trông thấy hẳn bộc lộ tài năng. Những trận giao đấu giữa hẳn và Tiên môn thực sự rất ít ỏi, vì thế năm đó mọi người chỉ biết đến sức mạnh của Vạn Kiếp mà không hề biết đến danh tính của Cửu U. Nhưng sau đó, Cửu U ma cung không ngừng lớn mạnh khiến cả người cả tiên không thể xem thường. Với rất nhiều đệ tử Tiên môn, lần này là lần đầu gặp hẳn, càng không có ai biết được lai lịch của hẳn, vì thế lần đối mặt này luôn khiến họ cảm thấy lo ngại.

“Cửu U, ngươi cho rằng thực lực của ma cung bây giờ đã đủ để các ngươi có thể giành chiến thắng ư?” Một giọng nói rõ ràng vang lên.

“Không thể, nhưng hoàng hậu của ta thì có thể đấy.” Vong Nguyệt cất tiếng cười đầy vẻ đe dọa.

Lạc Âm Phàm đang đứng đối diện phía xa xa, sắc mặt bình tĩnh hơn nhiều so với lúc bình thường, chàng nhìn thẳng vào Trọng Tử, nói: “Nhất định phải như vậy sao?”

Trọng Tử đưa mắt nhìn lướt qua đám người Ngu Độ, nói: “Đến nước này rồi, ngươi nghĩ ta có thể làm khác được sao?”

Câu trả lời không nằm ngoài dự liệu, không hề có sự thất vọng hay tức giận, cũng không hề đau buồn hay vui sướng, chàng chỉ thản nhiên nói một câu: “Vậy thì ra tay đi!”

“Chờ đã!” Một chàng thanh niên ăn vận chỉnh tề bước ra.

Khi đã nhìn rõ người đó là ai, Trọng Tử thản nhiên nói: “Trác thiếu cung chủ muốn báo thù cho phu nhân của mình sao?”

Trác Hạo nhìn nàng, nói: “Nàng ta đã dùng Tỏa hồn ti hãm hại nàng ư?”

“Dù có đúng như thế hay không thì ả cũng đã chết dưới tay ta.” Vạt áo phất phơ trong gió, Trọng Tử phiêu nhiên bay tới trước mặt Trác Hạo rồi dừng lại, nói: “Ta nợ ngươi hai món nợ ân tình, nay cái chết của thê tử ngươi có liên quan tới ta, giờ ta cho ngươi đánh một chiêu để báo thù, coi như hoàn trả món nợ ân tình với ngươi.”

Trác Hạo gật đầu, giơ tay lên.

Tiên lực hội tụ nơi lòng bàn tay, cuộn lên giữa không trung, hóa thành vô số hạt bụi nhỏ li ti rồi rơi xuống, từng đóm từng đóm, như những con đom đóm bay rợp trời giữa đêm hè yên ả, đẹp đến lay động lòng người.

“Đây là trò ảo thuật gì vậy?”

“Ảo thuật á? Đây chính là sát chiêu tuyệt kỹ nổi danh của Thanh Hoa cung chúng ta, có tên là Hải chi diễm.”

“Thật sao? Sư huynh làm lại lần nữa cho muội xem đi!”

“Nàng coi đây là cái gì vậy? Sát chiêu một khi không khống chế được thì sẽ đả thương người khác, ta vừa mới luyện thành sát chiêu này, lần này có thể sử dụng cho nàng xem đã là cố gắng lắm rồi.” Chàng thiếu niên ngừng lại một lát, cười nói. “Đợi khi nào ta luyện thành thực chiêu này rồi, ngày nào ta cũng làm cho nàng xem, được không?”

Trọng Tử lẳng lặng đứng giữa trận đồ, không tránh né, cũng không kháng cự, chỉ ngược mắt ngắm nhìn, mặc cho những đóm sáng nhỏ như những hạt bụi li ti vây quanh cơ thể mình, càng lúc càng nhiều.

Những con đom đóm lập lòe trước mắt tựa như khuôn mặt tươi cười của chàng thiếu niên năm nào.

Cánh tay không kim nén nổi, kẽ giờ lên, như muốn chạm vào, muốn nắm giữ nụ cười đó thật lâu, thật chặt.

Không hề cảm thấy đau đớn, cũng không hề cảm thấy khó chịu, dường như có một vật gì đó trong cơ thể Trọng Tử vừa bị hút ra ngoài. Hồn phách bị trói buộc bấy lâu giờ đã được tự do khiến Trọng Tử cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tòa hồn ti vốn là báu vật của Nam Hoa nhưng Thanh Hoa từng có một vị y tiên xinh đẹp, nàng đã để lại một cuốn sách ghi chép đầy đủ các vị thuốc, không bệnh nào là không thể chữa khỏi.

Mẫn Vân Trung nhận ra sự bất thường, tức giận đến run người, nói: “Tên súc sinh này, cho dù Tố Thu có làm sai điều gì thì nó cũng là thê tử của ngươi, giờ nó đã bị nữ ma đầu này hãm hại, ngươi còn không chịu hạ thủ sao?”

Trọng Tử nói: “Ta sẽ không nhận ân tình của ngươi nữa đâu.”

Trác Hạo không hề để tâm đến những lời trách mắng và khinh bỉ ấy, thản nhiên nói: “Ta vẫn luôn suy nghĩ về lý do nàng cự tuyệt ta, rốt cuộc người ngự trị trong trái tim nàng là ai, nhưng từ đầu tới cuối ta đã lầm. Ta từng nghĩ tới Tần Kha, Mộ Ngọc, nào ngờ người duy nhất mà ta không hề nghĩ tới mới chính là người luôn ở trong trái tim nàng.”

Trọng Tử im lặng, không nói gì.

Tất cả những người trước mặt này, nàng không hề mắc nợ một ai, duy chỉ có憾 là nàng đã mắc một món nợ ân tình vô cùng sâu sắc.

“Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, ta và nàng không còn quan hệ gì nữa, Tố Thu trước sau gì cũng là thê tử của ta, ta không thể báo thù cho nàng ấy là do ta bất lực.” Trác Hạo nói xong, xoay người rời đi.

Ánh sáng ma quái chợt hiện lên, Trọng Tử đã nhanh chóng đi trước một bước, dễ dàng chế ngự Trác Hạo.

Tất cả những người ở đây là ai chứ, sao lại không nhìn ra ý đồ của hắn, rõ ràng hắn đã có ý định tự sát. Mọi người thấy thế thì đều lắc đầu, trầm mặc, không biết nên nói gì mới phải.

Rốt cuộc thì hắn vẫn giữ nguyên vẹn tình cảm với nữ ma đầu này! Mẫn Vân Trung vừa cảm tức vừa đau xót, nghiêng răng nghiêng lợi định tiếp tục thóa mạ nhưng cuối cùng lại nghẹn lời, đành thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.

Cặp lông mày lười mác hơi nhíu lại, không còn vẻ tự nhiên, phóng khoáng của năm nào. Trọng Tử chìa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của Trác Hạo. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất nàng thể hiện tình cảm với người hết lần này tới lần khác bị nàng làm tổn thương sâu sắc. Trọng Tử dịu dàng nói nhỏ: “Huynh không thể làm vậy!”

Tần Kha đã mất, ta chỉ còn có huynh, huynh không thể làm vậy!

Đưa trả người đang hôn mê bất tỉnh về cho đệ tử của Thanh Hoa cung, Trọng Tử khẽ nói: “Hắn có báo thù hay không, giờ phút này cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Dù thế nào thì sớm muộn gì Tiên môn cũng sẽ bị tiêu diệt, lục giới sắp nhập ma rồi.”

Ngu Độ cau mày, nói: “Tử Ma, người chết đến nơi rồi mà còn không biết hối cải sao?”

Trọng Tử nói: “Là ai chết còn chưa biết đâu.”

Ngu Độ nói: “Các người nóng vội quá đây, chỉ bằng thực lực của ma cung bây giờ, muốn tấn công Nam Hoa, ta e đó chỉ là vọng tưởng mà thôi. Tiên môn đã bày kiếm trận rồi, các người không sợ thì hãy xông cả vào đây!”

Trọng Tử nhìn người đang đứng ở giữa kia, không nói gì.

Lạc Âm Phàm vẫn lẳng lặng quan sát mọi chuyện, không bày tỏ thái độ gì.

Trọng Tử cười yếu ớt, nói: “Tấn công như vậy thì khác nào dồn người ta vào chỗ chết.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Ta giao đấu với nàng.”

Kể từ đêm Lạc Âm Phàm nói sẽ đưa nàng đi trước mặt bao nhiêu người, chính miệng nàng đã thừa nhận là nàng yêu chàng, mối quan hệ sư đồ mập mờ đã không còn gì phải nghi vấn nữa, sự việc này nhanh chóng được lan truyền ra ngoài. Đương nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng chính nàng đã bám riết chàng, còn chàng là bị dồn ép một cách bất đắc dĩ, lại không đành lòng làm tổn thương đồ đệ, giống như chuyện của Tuyết Lăng năm xưa. Chân tướng sự việc như thế nào, chỉ có Ngu Độ và Mẫn Vân Trung hiểu rõ nhất.

Trọng Tử là ma, mọi việc nàng làm không ai có thể ngờ tới. Thế nhưng, với thân phận của chàng lúc này, sao có thể phạm sai lầm được? Đồ đệ đã mang tâm loạn luân, chàng tuyệt đối không thể sai theo nàng, bằng không, nếu để người khác nhìn ra thì chàng còn mặt mũi nào mà đặt chân lên tiên giới nữa? Cách tốt nhất lúc này là giải quyết dứt điểm, không nên có bất cứ quan hệ nào với nàng nữa.

Mẫn Vân Trung lập tức ngăn cản, nói: “Ồ ma cung ngoại trừ nữ ma đầu này, còn có Cửu U, chỉ sợ đây là một cái bẫy, Lạc Âm Phàm, không được tùy tiện ra ứng chiến.”

Ngu Độ cũng định khuyên bảo thì bỗng nghe thấy Vong Nguyệt nói: “Trọng Hoa tôn giả vô địch lục giới, chỉ có hoàng hậu của ta mới đủ tư cách để giao đấu với hắn, chi bằng chúng ta đánh một trận phân định thắng bại. Nếu ma cung thắng thì Lạc Âm Phàm không được nhúng tay vào việc này, còn nếu ma cung bại, ta sẽ lui binh ngay lập tức, các người thấy thế nào?”

Không ai ngờ là hắn sẽ đưa ra biện pháp này, cả người của Tiên môn và ma cung đều cảm thấy rất sững sốt, đến Trọng Tử cũng vô cùng kinh ngạc, giương mắt nhìn hắn.

Yêu Phương Niên vội vàng tiến lên, nói: “Thánh quân, kế sách này cực kỳ bất lợi cho chúng ta.”

Vong Nguyệt liếc nhìn Trọng Tử. “Lần này hoàng hậu tiên công lên núi Nam Hoa, phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới, nàng có nguyện vọng là không đả thương bất cứ người nào, ta làm vậy cũng là thể theo nguyện vọng của nàng thôi.”

Trọng Tử nhìn lại y. “Người đang châm chọc ta sao?”

“Nếu nói đây là châm chọc thì sự châm chọc này quá mạo hiểm, cũng quá ngốc nghếch.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Thuật pháp của người vượt xa ta nhưng người lại để ta ứng chiến, người đang muốn mượn tay giết người phải không?”

“Lời thề của ta vẫn còn hiệu lực, ta sẽ không bao giờ làm hại nàng.”

Trọng Tử không nói nữa.

Bên này, Tiên môn cũng đang do dự, điều kiện của Cửu U có phần có lợi với Tiên môn, quả thực khiến người ta không khỏi nghi ngờ. Phải công nhận Lạc Âm Phàm là vị tôn giả có thuật pháp cao nhất Tiên môn, đã tu đến chức vị Kim tiên, hầu như chưa biết đến thất bại, còn Trọng Tử chỉ mới tu thành Thiên ma chưa đầy ba năm. Trong trận giao đấu này, Lạc Âm Phàm là người nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng chỉ sợ chàng lại mềm lòng với đồ đệ của mình mà không nở xuống tay.

Mẫn Vân Trung quả quyết nói: “Ma tộc quỷ kế đa đoan, không thể dễ dàng tin tưởng như vậy được.”

Ngu Độ cũng hiểu rõ điểm lợi và điểm hại trong chuyện này, ông lên tiếng: “Chuyện này sao có thể để các người định đoạt được chứ? Các người phải bước qua được kiếm trận này đã!”

Vong Nguyệt nói: “Nếu đã như vậy thì các người mau bày trận tấn công đi!”

Chúng đệ tử Tiên môn nghe thấy vậy thì đều gấp rút đề phòng, đám ma binh đồ lữ hai mắt chuẩn bị tiến công. Ngu Độ cùng Ngọc Hư Tử liếc nhìn nhau. Ngọc Hư Tử nói: “Tôn giả, có thể bắt đầu kiếm trận được rồi.”

Lạc Âm Phàm giơ tay ngăn cản rồi chậm rãi bước ra khỏi thế trận, nói: “Cứ làm theo những gì người nói đi!”

Vong Nguyệt chuyển hướng sang Trọng Tử, nói: “Chờ mong hoàng hậu chiến thắng trở về để có thể an ủi trái tim ta.”

Trọng Tử cũng không chối từ, nghiêng người nhận lệnh rồi bay vút về phía trước.

Hai sư đồ họ đứng đối diện nhau, nhưng có một số thứ không biết từ lúc nào đã sớm thay đổi rồi.

Trong Trọng Hoa cung, một đứa trẻ chạy tới chạy lui bung trà pha nước cho chàng, một đứa trẻ nằm cuộn mình trong lòng chàng nũng nịu, một thiếu nữ nhỏ bé, lém lỉnh, một thiếu nữ yêu đương bốc đồng, chẳng biết từ lúc nào những hình ảnh đó cứ khắc sâu trong lòng chàng, không gì có thể xóa mờ.

Nàng từng nói sẽ mãi mãi ở bên bầu bạn cùng chàng, nhưng bây giờ nàng đang đứng đối mặt với chàng.

Chàng từng nói sẽ không bao giờ làm nàng tổn thương, thế nhưng hết lần này tới lần khác chàng vẫn khiến nàng chịu nhiều thương tổn.

“Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt ngươi đâu.”

“Đệ tử nhất định sẽ học tiên thuật thật giỏi, giúp sư phụ đối phó với Ma tộc, bảo vệ sư phụ!”

“Không phải bảo vệ sư phụ, mà là bảo vệ Nam Hoa, bảo vệ chúng sinh.”

“Chúng sinh đã có sư phụ bảo vệ, đệ tử bảo vệ sư phụ, cũng có nghĩa là bảo vệ chúng sinh rồi.”

...

Những lời hứa hẹn xa xưa ấy, cả chàng và nàng đều không ai thực hiện được. Thực sự nàng đã từng bảo vệ biết bao người, nhưng bảo vệ sinh linh bách tính thì chỉ còn lại mình chàng.

Phải sai lầm như thế nào, số phận đã an bài như thế nào mới có thể đẩy họ tới bước đường cùng này?

Trục Ba kiếm hiển hiện giữa không trung, bay tới, nằm gọn trong lòng bàn tay Lạc Âm Phàm, mặt kiếm sáng loáng như mặt nước hồ. Tay phải chàng cầm kiếm, tư thế vô cùng hiên ngang, tự do tự tại, tiên lực mạnh mẽ bao quanh người chàng, cách xa mười mấy dặm vẫn có thể cảm nhận được.

Trọng Tử giờ hai cánh tay lên, trên tay bỗng hiện lên hai thanh kiếm dài mảnh màu đỏ và đen, vô cùng sắc nhọn.

Không nói bất cứ lời nào thừa thãi, nàng xông lên đánh đòn phủ đầu, mũi kiếm chỉ đến đâu, chỗ đó liền xuất hiện hai đóa hoa sen thật lớn, từ nhị

hoa bay lên vô số luồng khí đen, tựa như quần ma loạn vũ^[1], nhanh chóng vây quanh Lạc Âm Phạm rồi chồm lên người như muốn nuốt chửng chàng.

[1] Quần ma loạn vũ: có nghĩa là yêu ma múa may loạn xạ.

Thiên ma vốn mạnh nhất ma giới, quanh người nàng lúc này tràn ngập những luồng ma lực mạnh chưa từng thấy.

Thấy chàng vẫn chưa có ý muốn động thủ, đám người Tiên môn không hện mà cùng giật thót tim, lo lắng.

Một âm thanh đánh gọn khẽ vang lên, Trục Ba mang theo luồng ánh sáng ngũ sắc phá tan ma ảnh, nhanh chóng biến thành một cây kiếm khổng lồ, bổ nhào xuống người Trọng Tử, vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Trọng Tử không lùi nửa bước, hai thanh trường kiếm trong tay phóng lên không trung, bay lượn mấy vòng rồi lao xuống với tốc độ chóng mặt, tạo ra sức ép lớn đến rợn người. Hai dải áo đen như có sinh mệnh, nhanh chóng kéo dài đến mấy trượng, chẳng khác nào xích sắt câu hồn của quỷ Vô Thường, cứ thế lao thẳng về phía trước.

Sự đồ của bao nhiêu năm về trước giờ đã trở thành kẻ thù không đội trời chung, ai có thể ngờ tới kết quả này?

Trong nháy mắt, hai người đã giao đấu quá mười chiêu, họ đều sử dụng những chiêu thức độc địa không gì sánh nổi, dường như không có bất kỳ sự lưu tình nào, chỉ còn lại sự liềm mạng. Tình hình hết sức gay go, những người đứng xem không ai bảo ai, đều không dám thở mạnh, vừa căng thẳng, lo lắng vừa hồi hộp, hưng phấn. Hai nhân vật đứng đầu tiên - ma giao đấu, ngay cả trận chiến giữa Nam Hoa Thiên tôn và Ma tôn Nghịch Luân năm đó cũng không thể nào đặc sắc bằng.

Những luồng khí hội tụ lại tại một điểm, một vòng xoáy lớn lại xuất hiện.

Cuối cùng thì thuật pháp mạnh nhất cũng đã được thi triển, chúng đệ tử Tiên môn reo hò âm ỉ, Ngũ Độ và Mẫn Vân Trung vốn đang thấp thỏm, bất an, lo lắng Lạc Âm Phàm lại không nở ra tay với đồ đệ, thấy chàng sử dụng sát chiêu thì cùng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc chàng cũng đã nghĩ thông.

Chiêu Tịch diệt lại một lần nữa đánh xuống người Trọng Tử, nàng không thể chống chọi được, liền lùi lại vài bước.

Mọi người trong Tiên môn đều nở nụ cười mãn nguyện.

Vừa mới gắng gượng đỡ được một chiêu Tịch diệt, Trọng Tử còn chưa kịp thở dốc thì chiêu Sinh tội liền được tung ra. Lạc Âm Phàm lạnh lùng ngự kiếm bay lên giữa không trung, lăm nhăm đọc tiên chú, kết tiên ấn bao quanh người Trọng Tử, từng bước ép sát, xem chừng chàng muốn chém chết nàng bằng mũi kiếm này.

Trọng Tử vận toàn lực để tiếp chiêu, may mắn sao lại tránh được, nhưng ma lực của nàng đã cạn kiệt không thể tiếp tục chống đỡ, cuối cùng phun ra một ngụm máu.

Trong thoáng chốc, bóng hình trên cao kia dường như cũng lao đảo theo.

Đương nhiên đó chỉ là do nàng hoa mắt thôi vì ngay sau đó, chiêu Vãng sinh thiên lại tiếp tục đánh xuống người nàng.

Đối mặt với con người vô tình cùng những sát chiêu vô tình ấy, Trọng Tử không hề tỏ ra thất vọng hay oán hận, nàng chỉ coi đó là một đối thủ mạnh để đối mặt một cách nghiêm túc và cẩn trọng. Nàng nhanh chóng đưa tay lên lau vệt máu bên khóe môi, ma khí lại mạnh mẽ bao quanh người nàng. Mũi chân khẽ nhún, nàng nhảy lên một đụn mây, giơ hai tay lên trên đỉnh đầu, vỗ một tiếng. Liền sau đó, ma khí từ khắp nơi đổ dồn về phía nàng, nhanh chóng hội tụ. Một tiếng sấm vang lên, rung chuyển đất trời, một ánh sáng đỏ như máu xẹt ngang bầu trời, hai thanh kiếm như có thêm

sức mạnh, nhanh như con thoi quay trở về, nằm gọn trong lòng bàn tay Trọng Tử, kéo theo từng chùm ánh sáng đỏ đen xen lẫn, khắp bầu trời bị bao phủ bởi phong ấn của ma chú, đổi sang màu đỏ tươi, từ trên không chụp xuống.

Người bên dưới không hề tránh né, tu vi mấy trăm năm qua của chàng vẫn có thể chịu đựng được đòn công kích này, thế tiến công trước sau không bị đứt đoạn, Trục Ba quét ngang bầu trời, tạo ra một luồng khí khiến Trọng Tử rơi khỏi đụn mây.

Cánh tay trái bị kiếm khí cắt đứt, máu lập tức chảy ra, ướt đầm vạt áo lụa, may mà thể xác Trọng Tử từ lâu đã bị hủy hoại, hồn phách của nàng chỉ đang trú nhờ trong cơ thể của Ma kiếm mà thôi, vậy nên khi bị thương như thế này, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi chứ không đến mức quá khó khăn để chống đỡ. Rất nhanh sau đó đã cầm được máu, nhưng vì thực lực quá chênh lệch nên nếu cứ tiếp tục đánh như vậy thì sẽ dễ lộ rất nhiều sơ hở.

Đám người Tiên môn thấy Trọng Tử ứng phó một cách khó khăn thì cảm thấy vui mừng khôn xiết, chỉ có Ngu Độ là trầm mặc một lát rồi nói: “Sur đệ... Đệ trúng Tỏa hồn ti sao?”

Vạt áo trắng tung bay trong gió, cánh tay trái hiện lên một vết máu đỏ.

Chàng không bị thương thì sao lại chảy máu?

“Âm Phàm, ngươi làm sao vậy?” Mặt Mẫn Vân Trung chột biến sắc.

Thấy vẻ mặt của Ngu Độ và Mẫn Vân Trung thay đổi, chúng đệ tử Tiên môn liền nhận ra có điều bất ổn, mọi người lập tức trở nên hoảng sợ.

Tỏa hồn ti là báu vật của Nam Hoa, trên toàn tiên giới không người nào là không biết và không hiểu rõ về nó. Đây chính là pháp bảo chuyên dùng để kìm hãm ma đầu, đáng tiếc là năm đó Nam Hoa tổ sư chỉ mới luyện thành được bảy sợi, hiện đã dùng hết năm sợi, vậy nên món đồ này càng trở

nên quý báu hơn bao giờ hết. Đối mặt với những tình huống thông thường, cũng chẳng có ai dùng nó.

Pháp bảo của bản môn, muốn giải trừ thực sự không có gì khó khăn, nhưng ai đã sử dụng Tỏa hồn ti với chàng? Câu trả lời chỉ có một, đó là chàng đã tự sử dụng Tỏa hồn ti trên cơ thể mình.

Việc quan trọng nhất lúc này là tiêu diệt được Tử Ma, thế mà chàng lại dùng Tỏa hồn ti với chính mình! Nếu Tử Ma chết thì có nghĩa chàng cũng sẽ chết, mọi người đều liếc mắt nhìn nhau, không biết phải khuyên giải chàng như thế nào.

Sau trận đánh vừa rồi, Trọng Tử đã bị trọng thương, trên bả vai, máu không ngừng tuôn xối xả.

Thấy Lạc Âm Phàm lại định tiếp tục tung sát chiêu, Mẫn Vân Trung và Ngu Độ không do dự nữa, nhanh chóng xông lên ngăn cản chàng. Mẫn Vân Trung giận dữ quát: “Rốt cuộc thì ngươi muốn làm trò gì đây? Thật hồ đồ!”

Ngu Độ nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Có việc gì thì từ từ sẽ bàn, sư đệ hà tất phải khổ như vậy...”

Y phục màu trắng đã bị máu thấm ướt một mảng lớn, sắc mặt chàng lúc này còn trắng hơn cả màu áo, Lạc Âm Phàm không để ý đến hai người họ, chỉ nhẹ nhàng thốt ra hai từ: “Tránh ra!”

“Vô liêm sỉ! Ngươi... Vì nghiệp chướng kia, ngươi...” Mẫn Vân Trung tức giận đến nghẹn họng, luống cuống xoay người nói với Ngu Độ: “Mau nói cho nó hiểu...”

Không đợi Ngu Độ có phản ứng, một luồng tiên lực mạnh mẽ chọt bùng lên, đánh bật Mẫn Vân Trung và Ngu Độ ra ngoài.

Trên bả vai, khoe môi, máu không ngừng tuôn xối xả nhưng chàng vẫn đứng vững giữa đám mây, như không hề phát hiện ra mình cũng bị trọng thương, chàng giơ cánh tay trái lên, ngưng tụ tiên lực nơi lòng bàn tay. Giữa không trung, một luồng khí nhanh chóng hội tụ, càng lúc càng lớn.

Trọng Tử bật cười ha hả.

Hóa ra chàng đã sử dụng Tỏa hồn ti với chính mình, đả thương nàng bao nhiêu cũng có nghĩa chàng tự đả thương mình bấy nhiêu. Chàng vẫn không thể buông bỏ được trách nhiệm nên dự định hôm nay cả chàng và nàng sẽ cùng chết.

Sớm đã biết chàng là người như thế nào, chuyện đã đến nước này, còn gì để nói nữa đây, thế là quá đủ, quá đủ rồi!

“Ngươi cho rằng làm như vậy thì ta sẽ nhẹ dạ mà cảm kích ngươi sao?” Trọng Tử lại vừa chịu một kiếm nữa, bất giác khựng lại. “Lạc Âm Phàm, ngươi làm như thế chẳng có nghĩa lý gì cả, ta đã từng chết dưới tay ngươi hai lần, bây giờ ngươi làm vậy, chẳng qua là muốn trốn tránh sự áy náy mà thôi. Dùng cái chết để trốn tránh, ta vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho ngươi đâu.”

Không biết chàng có nghe thấy hay không, chàng chỉ lẳng lẳng đi tới trước mặt nàng, tiếp tục giơ kiếm lên.

Trọng Tử không còn nơi để tránh né, ngực bị đâm một kiếm, máu lập tức bắn lên y phục trắng tựa tuyết của Lạc Âm Phàm. Cùng lúc đó, máu từ bên trong bộ y phục trắng muốt của chàng cũng phun ra ngoài, bắn cả lên mặt.

“Tôn giả!”

“Hoàng hậu!”

Hai bên Tiên môn và ma cung đều có người muốn xông lên, nhưng vô hình trung mọi người đều không thể chạm tới vì đã bị ngăn cách phía bên ngoài kết giới mà Lạc Âm Phàm đã tạo ra.

Máu của chàng cũng nóng như vậy ư? Trọng Tử đưa tay sờ lên mặt, mệt mỏi ngã ngồi xuống đám mây.

Tận sâu trong đôi mắt đen láy tưởng như có thể chứa đựng tất cả, lúc này chỉ còn lại một mình nàng. Chàng lẳng lẳng nhìn nàng, không nói một lời.

Thế trận của ma cung kém xa so với tưởng tượng của chàng. Vạn ma chôn hủ thiên đã xuất thế nhưng chẳng thấy chúng đâu, có lẽ chúng đã đến những điểm trọng yếu khác để tấn công, song chàng đã cẩn thận sắp xếp đâu vào đấy rồi, giờ chàng có thể yên tâm cùng nàng đồng quy vu tận, mọi việc về sau cứ để đám người Ngũ Độ tự giải quyết.

Đây chính là kết cục.

Nàng có tội thì tội của chàng còn lớn hơn nhiều, vậy hãy để hai tội nhân này cùng bị trừng phạt!

Trái tim không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có cảm giác trống rỗng, vô cùng quen thuộc. Chàng vẫn còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên chàng xuống tay với nàng, trong trái tim chàng có cảm giác này, cho tới tận bây giờ chàng mới hiểu được, hóa ra đó chính là cảm giác của một trái tim đã chết.

Máu chảy loang khắp nơi, không biết là máu của nàng hay máu của chàng, nhuộm đỏ cả mảng mây trắng dưới chân hai người, tạo thành một đóa sen máu vô cùng thê lương.

Câu nói: “Muốn giết nàng thì hãy bước qua xác ta trước” đã khiến biết bao người cảm động, đáng tiếc hôm nay, câu nói này lại trở thành một phần

trong mưu lược của chàng, nhưng tất cả mọi thứ coi như đã chấm hết, từ lâu chàng đã tự mình quyết định kết cục cho chuyện này.

Trọng Tử cười nhạt, nói: “Ngươi dừng tay lại đi! Làm như vậy có nghĩa lý gì chứ? Cho dù ngươi có chết cùng ta, ta cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, trừ phi núi Nam Hoa sụp đổ, dòng Tứ Hải cạn kiệt.”

Lạc Âm Phàm chậm rãi ngẩng lên, đôi tay không ngừng run rẩy.

Đúng vậy, mỗi lần chàng xuống tay với nàng, chàng biết sớm muộn gì cũng sẽ có kết cục này. Lần nào chàng cũng muốn đả thương nàng một cách triệt để, cũng chính là làm cho bản thân mình tổn thương một cách trầm trọng. Đột nhiên, chàng còn muốn đâm kiếm vào cơ thể mình để chấm dứt tất cả, không chỉ một nhát mà là hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn nhát.

Thế nhưng, chàng vẫn hướng Trục Ba về phía nàng.

Không muốn làm nàng tổn thương nhưng lại không thể không làm tổn thương nàng.

Không sao hết, bởi trong cơ thể chàng lúc này còn có Tỏa hồn ti, đả thương nàng bao nhiêu thì bản thân chàng cũng chịu nỗi đau đớn bấy nhiêu. Nàng có oán chàng, hận chàng thế nào thì cũng không còn nghĩa lý gì nữa, chàng và nàng sẽ chết cùng nhau, nàng mãi mãi là Trọng Nhi của chàng.

“Su đệ!”

“Tôn giả!”

...

“Vạn ma chôn hu thiên là chiêu bài cuối cùng của ma cung!” Trọng Tử vận chút ma lực còn sót lại, thều thào nói, đôi tay chìa ra, nắm chặt lấy Trục

Ba, chóng đỡ lại luồng tiên lực mang theo khả năng hủy diệt vô cùng lớn mạnh. “Người không lo lắng chút nào sao? Có thật là người muốn chết cùng ta không?”

Cuối cùng, chàng cũng lên tiếng: “Tiên môn tự có cách ứng phó.”

“Người quá tự tin vào bản thân mình đấy, Lạc Âm Phàm! Ta muốn sống, người lại một mực muốn ta phải chết, người cho rằng tới tận lúc này ta vẫn mong muốn được chết cùng người sao?” Tiên lực không hề suy giảm chút nào, lòng bàn tay trắng nõn bị mũi kiếm sắc bén cứa vào, máu lập tức tuôn ra từ kẽ hở của vết thương.

“Điều đó không quan trọng.”

“Ma lực của Cửu U mạnh hơn ta rất nhiều.”

Sức ép của thanh kiếm đột nhiên biên mất.

Quả nhiên chàng vẫn vậy, Trọng Tử buông tay, nói: “Người muốn chết cùng ta, không cần ta đồng ý hay không, nhưng thật đáng tiếc là còn có Cửu U, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn, đám người Ngu Độ ngoài kia nắm bao nhiêu phần thắng đây? Người cho rằng mình đã định liệu được tất cả, cùng ta đồng quy vu tận là có thể cứu vớt được lục giới ư? Cửu U tính toán thâm sâu, cao minh hơn người gấp bội, người không thể biết kế hoạch của hắn đâu. Dừng tay lại đi, người thất bại rồi!”

Lạc Âm Phàm lắc đầu.

Không thể như thế được, nàng đang nói dối! Đến Thiên ma, Cửu U cũng chưa tu thành, hắn có thể lợi hại như thế sao? Nàng biết thừa nhược điểm của chàng nên mới cố tình nói như vậy, nàng đang muốn thử lòng chàng, muốn chàng phải chọn lựa, khiến chàng phải vứt bỏ nàng thêm một lần nữa!

“Tin hay không tùy người!” Trọng Tử mệt mỏi rã rời, ý bảo chàng nhanh chóng ra tay đi.

Thanh kiếm trên tay Lạc Âm Phàm khẽ run rẩy, ánh sáng trên thân kiếm phản chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của chàng.

Toàn thân người trước mặt hầu như đã nhuộm đầy máu. Trước ngực, bả vai, cánh tay, sau lưng, không biết đã trúng bao nhiêu nhát kiếm của chàng, vết thương chi chít khắp người, cả cơ thể đã hoàn toàn bị hủy hoại. Chàng khiến nàng bị thương tổn nhiều như vậy nhưng cuối cùng, nàng lại nói cho chàng biết chính chàng đang vọng tưởng, để chàng lại vứt bỏ nàng thêm lần nữa, đây là ý gì chứ?

Là nói dối ư? Nhưng rốt cuộc chàng vẫn không thể chém nhát kiếm này được.

Cuối cùng, chàng hướng mũi kiếm vào người Trọng Tử, sắc mặt không hề thay đổi, nhìn người đang đứng phía ngoài xa kia: “Cử U!”

Trọng Tử cười rộ lên.

Một người đã phải chịu biết bao khổ cực và giày vò để lựa chọn giữa trách nhiệm và tình yêu, đến tận lúc chết vẫn còn đấu tranh tư tưởng như thế sao?

Đứng từ xa theo dõi cuộc chiến, Vong Nguyệt cười, nói: “Muốn ta vì hoàng hậu của mình mà xung trận ư? E rằng không cần thiết. Hoàng hậu của ta, mau quay về thôi, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành rồi.”

Một tiếng kêu gào chột vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng. Tất cả đám đệ tử Tiên môn đều mặt mày xám ngoét, cùng nhìn về một hướng.

Không khí xung quanh đột ngột biến đổi, phát hiện thấy có điều bất thường, Lạc Âm Phàm chậm rãi quay đầu lại nhìn.

Phía sau, cuồng phong bão táp chẳng biết đã ngừng từ lúc nào, ở chỗ giao nhau giữa trời và đất bỗng xuất hiện một áng mây lớn màu tím đậm. Áng mây tím bao quanh một luồng ánh sáng màu trắng vô cùng thánh thiện, hướng thẳng lên chín tầng mây.

Chương 58: Giây phút bên nhau

Áng mây tím vốn mang đến điềm lành, nhưng màu sắc của nó dần thay đổi, sẫm hơn, cuối cùng biến thành ma vân, cả bầu trời như sắp sập xuống.

Sắc mặt Minh cung chủ trắng bệch, ông ta nói: “Tôn giả, ngài nhìn hiện tượng kỳ quái này xem, chẳng lẽ...” Ông ta không dám nói tiếp.

“Thông thiên môn? Ai đã phá hủy thông thiên môn?” Côn Luân quân gàn như hét lên.

Ngu Độ, Ngọc Hư Tử cùng mấy vị chương môn và các vị tiên tôn khác đều quay sang nhìn Lạc Âm Phàm. Lạc Âm Phàm đứng đờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn áng ma vân kia.

Quả nhiên nàng nói không sai, bảo sao Cửu U lại điềm nhiên đến vậy, chẳng trách vạn ma chôn hư thiên rõ ràng đã hiện thế nhưng chưa ai nhìn thấy chúng! Thông thiên môn đã bị phá hủy, với khả năng của vạn ma chôn hư thiên thì việc phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới không cần đến quá nhiều khí lực. Lúc này, ngay cả khi vứt bỏ lại mọi thứ ở đây để trở về ngăn cản thì cũng không thể nào thay đổi được cục diện đó nữa.

Tất cả những nơi trọng yếu của Tiên môn đều được phòng thủ một cách nghiêm mật, cho dù là vạn ma chồn hư thiên cũng không thể nào lên được vào thông thiên môn một cách lạng lẽ đến vậy, rốt cuộc thì ma cung đã làm cách nào?

Chẳng lẽ đây đúng là ý trời sao? Lục giới sắp bị tiêu diệt rồi ư?

“Chúc mừng Thánh quân! Chúc mừng hoàng hậu!” Quân ma vui mừng reo hò âm ỉ, cùng quỳ xuống bái lạy.

Đệ tử Tiên môn thì hoảng sợ, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

“Không thể như thế được!” Sắc mặt trắng bệch, Mẫn Vân Trung nói. “Sao vạn ma chồn hư thiên có thể lên vào Nam Hoa được kia chứ? Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!”

Lạc Âm Phàm nhìn người đang đứng đối diện mình, ngỡ ngàng không thốt nên lời.

Không biết đã bao lần chàng vì sinh linh bách tính mà vứt bỏ nàng, thế nhưng rốt cuộc chàng cũng nhận ra rằng, chàng không chỉ không bảo vệ được nàng mà còn bất lực nhìn lục giới sắp bị diệt vong dưới tay Ma tộc.

Trọng Tử không hề cảm thấy bất ngờ, nàng đứng lên nhìn Vong Nguyệt, nói: “Là con đường thông xuống đáy biển ở Thiên Sơn, man thiên quá hải^[1], thì ra người đã dùng kế sách này!”

[1] Man thiên quá hải: một trong ba mươi sáu sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại. Kế sách này có nghĩa là lợi dụng sương mù để lẫn trốn, hay có thể hiểu là làm một việc nào đó rất kín đáo, che mắt thiên hạ.

Vong Nguyệt “ừm” một tiếng, nói: “Phụ thân Nghịch Luân của nàng đã từng sử dụng kế sách này, ta sử dụng lại kế của người cũng không có gì là kỳ quái. Nếu không có nàng giúp sức triệu hồi vạn ma chồn hư thiên thì cho

dù ta có phá tan lối đi thông xuống đáy biển ở Thiên Sơn ấy cũng không giải quyết được vấn đề gì, bởi vì chỉ bằng thực lực của ma cung bây giờ thì người có thể vượt qua được tiên chương thực sự rất ít ỏi. Chế ngự Thiên Sơn phái đã là một chuyện không hề dễ dàng, huống chi còn phải đối phó với đệ tử của Nam Hoa đang canh giữ, công phá được thông thiên môn không phải là chuyện bất cứ ai cũng có thể làm được.”

Thấy Trọng Tử cau mày, hấn lại mỉm cười, nói: “Nàng yên tâm đi, người của Nam Hoa và Thiên Sơn đều không ai thiệt mạng, chỉ có điều cột mốc ranh giới của lục giới đã bị phá hủy, bọn họ sẽ nhanh chóng biến mất cùng toàn tiên giới thôi.”

Mẫn Vân Trung lớn tiếng quát: “Rõ ràng lối đi xuống đáy biển đó đã được chúng ta bịt kín bằng đá ngũ sắc và tức nhượng, người không thể mở được cánh cửa đó!”

Ngu Độ chậm rãi nói: “Sao ngươi có thể làm được việc đó?”

Có chung một thắc mắc nên hầu như mọi ánh mắt đều hướng vào tên Ma tôn thần bí kia, nhưng từ đầu đến cuối, không ai có thể nhìn ra diện mạo phía sau tấm áo choàng bao phủ cả thân hình hấn.

Bầu không khí bỗng chốc rơi vào im lặng.

“Bởi vì hấn đã thu hồi được tức nhượng.” Giọng nói của Trọng Tử vang lên.

“Nực cười!” Mẫn Vân Trung liên tục lắc đầu. “Tức nhượng vốn là báu vật của thần giới, do Thần tộc sở hữu, mà thần giới đã bị tiêu diệt từ lâu, hấn chẳng qua chỉ là một Ma tôn, sao có đủ năng lực để thu hồi tức nhượng được chứ?”

Kỳ thực, không chỉ có mình Mẫn Vân Trung không tin mà tất cả mọi người có mặt đều không dám tin vào điều này. Ai lại có quyền lực to lớn đủ

để thu hồi được bảo vật của thần giới như thế chứ?

“Thần giới đã bị tiêu diệt, thế nhưng còn có một vị thần không thuộc về thần giới.” Trọng Tử nhìn Vong Nguyệt chăm chăm, nói. “Minh cảnh chôn hu thiên từ lâu đã không có Ma thần, người chính là Ma thần chuyển thế, chỉ có người mới có đủ quyền lực để thu hồi tức nhượng của thần giới.”

Một lần nữa, không gian lại lặng ngắt như thể tất cả đều đã chết.

Vong Nguyệt khẽ cười. “Nàng không nên vạch trần ta như vậy chứ!”

Trọng Tử nói: “Ở trước mặt ta, người đã từng thề nguyện biết bao lần, mỗi lần cất lời thề đều rất dễ dàng, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái. Chỉ có điều chuyện này thật quá sức tưởng tượng của ta. Nói ra chẳng ai tin, ta thậm chí còn chưa từng nghĩ tới việc này. Cho đến cách đây vài ngày, ta mới phát hiện ra người đã dùng ma khí để mê hoặc tâm trí ta. Đó tuyệt đối không phải là loại ma khí tầm thường, lúc ấy ta mới bắt đầu hoài nghi. Chờ tới giây phút này ta mới vạch trần người là vì trước đây, ta vẫn không dám thừa nhận. Giờ đây người thu hồi được tức nhượng, ta mới dám khẳng định suy đoán của ta là đúng. Năm đó, người đã đoán trước được là bọn họ sẽ cướp đoạt tức nhượng, thế nên người cố ý để Âm Thủy Tiên rơi vào bẫy của họ rồi đưa tức nhượng cho Tiên môn, Tiên môn sẽ dùng nó cùng đá ngũ sắc để sửa chữa lại con đường thông xuống đáy biển đó, rồi tự cho rằng từ nay về sau lục giới sẽ được an toàn mà không hề phòng bị, không biết rằng người đang đợi đến ngày hôm nay, lấy quyền lực của thần giới để thu hồi tức nhượng, mở cánh cửa thông xuống đáy biển, khiến Tiên môn trở tay không kịp.”

[©STE.NT](http://STE.NT)

“Chỉ có thần mới có đủ năng lực để cứu hồn phách.” Trọng Tử lắc đầu, nói. “Chẳng trách người biết rõ lai lịch của Thiên Chi Tà đến thế, còn hấn lại chẳng biết gì về người. Người vẫn luôn lập lời thề với chính mình, người

nói không làm hại ta, cũng coi như không phải là giả, chỉ là người muốn mượn tay ta để giúp Ma tộc thống nhất lục giới mà thôi.”

Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu của ta rất thông minh.”

Trọng Tử vẫn còn điều không hiểu, hỏi: “Người là Ma thần, năng lực của người đủ để phá hủy lục giới, bản thân người làm những việc này chẳng phải sẽ dễ dàng hơn ta nhiều sao?”

“Bởi vì đó là quy tắc của thần.” Giọng nói của Lạc Âm Phàm khẽ cất lên. “Thiên thần và Ma thần cùng được sinh ra từ Thần tộc, bởi vì bọn họ vô cùng mạnh cho nên phải có quy tắc thiên địa riêng thì mới có thể kìm hãm được bọn họ.”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Ta có năng lực bảo vệ ma giới chốn hư thiên, bảo vệ con dân của ta, cũng có quyền lực để nghiêm trị bất kỳ ai trong số chúng, nhưng lại không có quyền lực can thiệp vào các giới khác trong ngũ giới còn lại, ví dụ như chuyện Thần tộc bị tiêu diệt, cũng như chuyện không được chủ động xâm phạm ma giới và tiên giới. Năng lực của thần là ở việc bảo vệ và kìm hãm chứ không phải ở việc xâm phạm, thế nên ta mới thông qua nàng để tiêu diệt Tiên môn. Ta không có quyền tự mình động thủ giết bọn chúng, thế nên ta mới muốn giúp nàng hoàn thành sứ mệnh phụ thân nàng để lại, chỉ có như vậy mới có thể kết thúc được trò chơi dai dẳng này. Sự trừng phạt của ông trời dành cho nàng và dành cho ta là như nhau, chỉ khác là các nàng bái lạy ta, còn ta lại bái lạy ông trời.”

Kẻ mạnh thực sự không cần phải đích thân tấn công kẻ khác thì mới chứng minh được bản thân mình. Sức mạnh của thần, sự kiêu ngạo của thần, chỉ cần thông qua những quy tắc của đất trời là có thể nói lên được tất cả. Kẻ càng mạnh càng cần nhiều quy tắc để kìm hãm, trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ chứ không phải xâm lược, kẻ đi xâm lược vĩnh viễn không bao giờ là kẻ mạnh thực sự.

Trọng Tử bỗng nói: “Chẳng trách ngươi chỉ tiếp chiêu, chưa bao giờ thấy ngươi chủ động ra tay với người của Tiên môn.”

Vong Nguyệt nói: “Vốn dĩ tu thành Thiên ma là có đủ tư cách để triệu hồi vạn ma chốn hư thiên, ai ngờ năm đó Nghịch Luân một lòng muốn nắm hết quyền hành trong tay, sợ kẻ khác tu thành Thiên ma rồi sẽ phản lại hắn, bởi thế hắn mới ép vạn ma chốn hư thiên lập lời thề, chỉ được nghe lệnh của Thiên Ma lệnh. Cuối cùng, lúc sắp chết, hắn còn dùng huyết chú để phong ấn Thiên ma lệnh. Việc này thực sự rất bất lợi đối với Ma tộc, lúc đó ma giới chỉ có thể gửi gắm nguyện vọng vào một mình nàng, đây chính là cái nhìn hết sức thiện cận của Nghịch Luân. Tuy ta là Ma thần nhưng cũng không có quyền hủy bỏ lời thề của vạn ma, lần này ta chuyển thể chính là muốn tìm kiếm người có năng lực giải trừ phong ấn cho con dân của ta, người đó chính là nàng.”

Hắn mỉm cười, nói tiếp: “Hôm nay thân phận đã bị vạch trần, ta không có lý do gì để ở lại nữa, nhưng mục đích chuyến đi này của ta coi như đã thành công, đây đều là công lao của hoàng hậu, chỉ mong hoàng hậu cho phép ta ở lại xem nốt đoạn kết của trò chơi này.”

Trong lúc đó, ma vân phía chân trời đã cuộn cuộn dâng lên, phủ kín đỉnh đầu, ánh sáng thiêng liêng của cột mốc ranh giới lục giới càng lúc càng yếu dần.

Trọng Tử điềm tĩnh quay trở về vị trí trước ma quân, hướng ánh mắt về phía đám người Tiên môn đang đứng đối diện.

Nàng không muốn trở thành ma, những người này cũng rất sợ nàng thành ma, nhưng họ lại từng bước từng bước ép nàng trở thành một ma đầu thực sự, kết quả lúc này đúng là một sự châm biếm tuyệt vời. Lục giới sắp bị tiêu diệt thực chất chỉ là một trò chơi của Ma thần.

Vong Nguyệt nói: “Cột mốc ranh giới của lục giới sắp bị phá hủy hoàn toàn, hoàng hậu có thể hạ lệnh được rồi.”

Hóa ra những hiện tượng lạ lùng xảy ra ở tiên giới mấy ngày trước đây không phải là do ảnh hưởng từ chuyện vạn ma chốn hư thiên xuất thế mà là do con đường thông xuống đáy biển một lần nữa bị phá tan. Mọi người không ai nói gì, nhất loạt nhìn về phía người đang đứng chính giữa trận tiền, biết rõ không còn khả năng xoay chuyển tình thế nhưng vẫn không thể không ôm một tia hy vọng dù là mong manh rằng chàng có thể cứu vớt được chúng sinh thoát khỏi cảnh lầm than.

Y phục trắng tựa tuyết đã nhuốm đầy máu tươi, mi mắt hơi sụp xuống, nhìn thấu mọi thứ nhưng lại vờ như không quan tâm, cũng có vẻ gì đó như thương xót xen lẫn âu sầu khi phải bất lực, không thể cứu vớt. Người bảo vệ lục giới đã hao tổn biết bao tâm lực nhưng cuối cùng vẫn phải chấp nhận kết cục Tiên môn và sinh linh bách tính sắp bị hủy diệt trong tay Ma tộc.

Chàng đứng ở phía xa xa đó, không khuyên giải, cũng chẳng nói một lời.

Những sinh linh bách tính nhỏ bé và hèn mọn, đất trời không thương xót họ, cho dù có hủy diệt họ trong nháy mắt thì cũng có một ngày họ lại được tái sinh. Tuy đất trời vô tình là vậy nhưng con người lại sống có tình có nghĩa, ta và người đều giống nhau, chỉ biết mở tròng mắt nhìn những sinh mệnh vô tội này tiêu vong. Trọng Nhi, người có thật lòng muốn nhìn thấy lục giới nhập ma không?

Tất cả những việc này đều là do lỗi lầm của chàng, nếu như nàng muốn báo thù thì chàng nguyện nhận hết mọi sự trừng phạt.

Chàng đang muốn sống chết cùng Tiên môn và sinh linh bách tính sao? Trọng Tử cười cười, nói: “Cột mốc ranh giới của lục giới đã bị phá hủy, nhất định núi Nam Hoa sẽ lở, dòng Tứ Hải sẽ sớm cạn kiệt.”

Muốn ta tha thứ cho người sao? Trừ phi núi Nam Hoa sụp đổ, dòng Tứ Hải cạn kiệt.

Là chàng cần Tiên môn hay chàng muốn nàng tha thứ?

Đất trời vẫn yên lặng.

Lạc Âm Phàm từ đầu tới cuối vẫn là Lạc Âm Phàm, Trọng Tử không hề cảm thấy bất ngờ hay thất vọng, nàng bình tĩnh dời ánh mắt, Thiên ma lệnh từ trong tay áo trượt ra, nàng cầm lấy nó rồi giơ cao lên trên đầu.

Biết nàng đang muốn hạ mệnh lệnh cuối cùng, Ngu Độ, Mẫn Vân Trung cùng mọi người trong Tiên môn đều há hốc miệng, không thốt nổi một lời.

Gương mặt xinh đẹp, kiều diễm hòa lẫn với vẻ lạnh lùng của ánh sáng ma mị phát ra từ tấm lệnh bài, tinh khiết đến cực điểm.

Họ bỗng nhớ lại hình ảnh tiêu cô nương lúc mới lên Nam Hoa, quần áo rách rưới, vá chằng vá đụp, xanh xao, gầy nhẳng, nhưng trên gương mặt hốc hác đó lại có một đôi mắt thật sáng và tinh nhanh, trong trẻo như mặt nước hồ lăn tăn gợn sóng. Một cô bé kiên cường, dù đối mặt với gian khó vẫn cổ vũ bạn đồng hành, giữa thời điểm nguy hiểm dám liều mình che chắn cho người khác, nhưng lại cô đơn lặng lẽ chịu sự oan ức một mình rồi quỳ dưới mặt đất khóc lóc, cầu xin được tha thứ.

Tại sao phải biến thành như vậy? Nhất niệm nhập ma, bắt đầu từ lúc nào nàng đã mắc sai lầm như thế?

Tất cả mọi người đều hoảng sợ khi phát hiện ra vấn đề này quả thực khó có thể trả lời.

Đôi môi mỏng khẽ mở, lầm nhảm niệm chú, vẻ mặt vô cùng thành kính. Trong tiếng niệm chú của Trọng Tử, Thiên ma lệnh từ từ rời khỏi lòng bàn tay nàng, bay lên giữa không trung, ma lực trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, ai nấy đều cảm nhận được luồng khí cường bạo đó.

Ánh sáng chói lọi nhanh chóng bao phủ khắp không gian, một con ma thú màu đen từ từ hiện thân giữa những đám mây, dường như đó là một con hắc long, nó có tám cái móng vuốt, miệng và mũi phì phò thổi ra những luồng ma khí.

Trước tiên, nó tiến đến chỗ Vong Nguyệt, cúi đầu hành lễ rồi “ồ ồ” phát ra hai tiếng: “Chủ nhân!”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Nó là ma thú trấn thủ minh cảnh chốn hư thiên, quản lý vạn ma của hư thiên.”

Trọng Tử nói: “Vạn ma chốn hư thiên đều nghe lệnh của người sao?”

Rõ ràng con ma thú này không có thái độ cung kính đối với Trọng Tử như đối với Vong Nguyệt, nó nghếch cao đầu, nói: “Đúng vậy, cột mốc ranh giới của lục giới đã bị phá hủy, bây giờ người muốn chúng dốc toàn lực tàn phá phải không?”

Vô số ánh mắt bất giác đổ dồn về phía nàng, một câu nói của nàng lúc này có thể quyết định được sự tồn vong của lục giới.

Lạc Âm Phàm không thể kiềm chế được nữa, cất tiếng gọi: “Trọng Nhi!”

Trọng Tử không hề nhìn chàng, thậm chí không nhìn bất cứ kẻ nào, thái độ hoàn toàn xa lạ, không khỏi khiến người ta cảm thấy bất an. Nàng cụp mi mắt, trầm tư trong giây lát rồi mới ngẩng lên, nói: “Mau đưa chúng quay trở về hư thiên!”

Ma thú không tỏ ra kinh ngạc, cũng không hỏi thêm bất cứ điều gì, chỉ đáp một tiếng: “Vâng!” rồi xoay người rống lên một tiếng.

Tiếng rống to đến nỗi phá vỡ cả tầng mây, tầng khí lưu bao bọc xung quanh rung động, một số đệ tử Tiên môn và đám ma binh tu vi thấp kém một chút đều không chịu được phải bịt chặt tai lại, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ đau đớn.

Mọi thứ đã thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Ma khí lan tràn tới đỉnh đầu cột mốc lúc này bị hút ngược trở về rồi nhanh chóng biến mất tựa một cơn thủy triều, lùi xa về phía chân trời, cuối cùng chỉ còn lại một chấm đen nhỏ giữa nền trời xanh thẳm rồi biến mất không còn chút dấu vết.

Trời xanh mây trắng lại hiển hiện, những làn gió mát lành khẽ thổi qua.

Trên đỉnh đầu là ánh mặt trời chói lọi đến lóa mắt.

Phía dưới chân là một vùng sơn hà tĩnh lặng.

Ma thú đã biến mất, tất cả mọi người đều tưởng như mình vừa trải qua một cơn ác mộng, vẫn còn chưa phản ứng kịp.

Vong Nguyệt thở dài, nói: “Cái mà nàng chờ đợi chính là thời khắc này, kết cục này khiến ta vô cùng thất vọng. Hoàng hậu, nàng cũng khiến ta rất thất vọng, nàng không thuộc về ma giới.”

“Sinh diệt tuần hoàn, không ngừng lặp đi lặp lại nào có ý nghĩa gì chứ? Hủy diệt rồi lại tái sinh, chi bằng khiến cho thế giới này trở nên tươi đẹp hơn không phải là tốt hơn rất nhiều sao?” Trọng Tử nhìn hấn, giọng nói trở nên vô cùng cảm kích. “Chẳng phải ngươi đã sớm ngờ tới kết cục này rồi ư? Cảm ơn ngươi!”

Cuối cùng nàng cũng đã nghĩ thông suốt. Nàng vẫn luôn cho rằng người ta nợ nàng, nhưng thực chất nàng cũng nợ họ một mối ân tình, đó là sự bảo

vệ, trân trọng thật lòng, không vì sự ra đi vĩnh viễn của họ mà tan biến. Nàng vốn có thừa khả năng hủy diệt lục giới, thế nhưng trong lục giới vẫn luôn tồn tại những thứ mà nàng không muốn, cũng không đành lòng hủy diệt, đó là vị Ma tôn đã dùng tàn hồn của mình đỡ hộ nàng một chiêu Tịch diệt, chàng thanh niên trẻ tuổi nguyện hy sinh cả tính mạng để đánh đổi linh hồn cho nha đầu xấu xí mà chàng hết mực yêu thương, vậy nên, hôm nay nàng làm như vậy cũng coi như là một chút đền đáp ân đức của họ, không phải sao?

Cánh tay khẽ lật lại, Thiên ma lệnh từ đám mây rơi xuống, chẳng biết đã hạ mình xuống cõi nào giữa chốn trần ai.

Từ vạt áo dài màu đen bắt đầu bốc lên một ngọn lửa màu xanh lam ma mị, cuối cùng, cả người nàng đều bị lửa ma vây quanh.

Vứt bỏ thể xác, chỉ còn lại linh hồn ẩn mình trong thanh kiếm, ma huyết biến mất, từ nay về sau sẽ không còn ai giải trừ được phong ấn cho Thiên ma lệnh, cũng không còn ai triệu hồi được vạn ma chốn hư thiên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong miệng Ngũ Độ và các đệ tử Tiên môn bất giác dấy lên một vị đắng chát.

Vẫn luôn lo lắng lục giới sẽ vì nàng mà bị hủy hoại, đến giây phút cuối cùng, chính nàng lại là người cứu vớt lục giới.

“Đây là kết cục mà hoàng hậu đã tự mình lựa chọn.” Vong Nguyệt nghiêng người, giữa đất trời bỗng hiện lên một chùm ánh sáng màu xanh lam thật lớn, xem chừng cũng đã đến lúc hẳn phải quay trở lại minh cảnh chốn hư thiên rồi.

“Ma thần chuyển thế! Thánh quân! Cầu xin Ma thần hãy ở lại, bảo vệ Ma tộc chúng ta!” Mấy vạn ma binh vội vàng quỳ lạy, khóc lóc van xin.

Vong Nguyệt giơ cánh tay lên, nói: “Ta đi rồi, các ngươi sẽ không có chốn để về, nhưng chỉ cần các ngươi tin ta, luôn sùng bái ta, ta nhất định sẽ phù hộ cho các ngươi. Tiên vì ma mà sinh ra, ma luôn tồn tại cùng tiên, tiên không vong có nghĩa ma bất diệt.”

Chúng ma cùng kêu lên đáp lời, thi nhau la hét, khóc lóc.

Trọng Tử bỗng nói: “Đừng đi vội, vẫn còn có một số chuyện chưa giải quyết xong.”

Vong Nguyệt thở dài, không nói gì.

Trọng Tử chỉ vào chiếc nhẫn thạch anh tím trên ngón tay hắn, khẽ nói: “Đó chính là đôi mắt của ngươi, mắt của Ma thần, việc cá cược giữa ta và ngươi còn được tính không?”

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của nàng, trong phạm vi năng lực của ta, nàng muốn điều gì nào?”

Mọi người vốn đang thương cảm cho số phận của Trọng Tử, nghe vậy thì chuyển từ buồn sang vui, chỉ riêng Lạc Âm Phàm, toàn thân vẫn lạnh ngắt.

Mẫn Vân Trung không kìm được, nói: “Đương nhiên là ban thưởng một cơ thể mới cho con bé, tiêu trừ sát khí, thoát khỏi Ma kiếp.”

Vong Nguyệt làm như không nghe thấy những lời Mẫn Vân Trung nói, hắn hỏi lại Trọng Tử: “Nàng có nguyện vọng gì?”

Mặt Lạc Âm Phàm trở nên xám ngoét. “Trọng Nhi...”

Đừng, đừng làm vậy!

“Trọng Nhi, chúng ta đi...”

Không thể tha thứ cho ta ư? Cũng không sao cả, nhưng nàng đừng làm như vậy...

“Cầu xin Ma thần ban thưởng cho ta tức nhưõng.” Giọng nói của nàng hết sức dịu dàng nhưng đầy quyết đoán.

Câu trả lời vô cùng bất ngờ, tất cả mọi người đều biến sắc mặt. Lời hứa hẹn của Ma thần, năng lực của Ma thần, đây rõ ràng là một cơ hội phục sinh hoàn hảo vậy mà nàng chỉ cần có tức nhưõng!

Mẫn Vân Trung vội hét lên: “Sửa chữa đường thông xuống đáy biển hà tất phải dùng đến tức nhưõng, người... người thật là...”

“Là chúng ta đã nhìn nhầm người, người có trách chúng ta cũng đúng thôi.” Ngu Độ lắc đầu, nói. “Ma kiếm sớm muộn gì cũng sẽ được tịnh hóa, đến lúc đó, hồn phách của người sẽ không có chỗ để nương tựa, chuyện này không thể dời hờn được, vả lại, nhìn... nét mặt của sư phụ người xem, kỳ thực sư phụ người vẫn luôn tận lực bảo vệ người, người hận hấn như vậy, chẳng lẽ muốn hấn phải đau lòng mới chịu sao?”

Trọng Tử nghe những lời nói này, không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Được đón nhận rồi sao? Hóa ra tình yêu của nàng cần phải có những người này chấp thuận sao? Hóa ra sự bố thí của kẻ mạnh bao giờ cũng hữu dụng hơn hẳn sự cầu xin của kẻ yếu, hóa ra tất cả sự việc từ đầu tới cuối lại nực cười đến vậy.

Hận ư? Sự oán hận trước kia không thể nào nhiều bằng tình yêu nàng dành cho chàng, lúc này, tàn dư của nỗi oán hận ít hơn nhiều so với tình yêu còn sót lại. Yêu là gì, hận là chi, đó chỉ là sự đấu tranh giành giật giữa một đám người tội nghiệp mà thôi.

Một khi tình yêu bị vứt bỏ thì nỗi oán hận cũng trở nên dư thừa.

Trọng Tử lặp lại lần nữa: “Cầu xin Ma thần ban thưởng cho ta tức nhượng, lấp kín lối thông xuống đáy biển.”

Vong Nguyệt mỉm cười, nói: “Sẽ làm như ý nguyện của nàng.”

Tức nhượng được ném xuống đáy biển sâu vạn trượng, con đường thông hai giới tiên - ma một lần nữa bị lấp kín, từ nay về sau vĩnh viễn không cần phải lo lắng nữa.

“Hồn phách nàng lúc này chỉ có thể phụ thuộc vào Ma kiếm, cho dù bọn họ không tịnh hóa thì Ma kiếm cũng sẽ nuốt chửng hồn phách của nàng, đó chính là lúc nàng tiêu vong.” Vong Nguyệt trầm ngâm giây lát. “Nếu nàng nguyện ý hiến hồn phách cho ta, theo ta đến minh cảnh chốn hư thiên, nàng sẽ được bất tử.”

Rời xa nơi này ư? Trọng Tử ngẩng mặt nhìn bầu trời, có chút mơ màng.

Thế giới này quá rộng lớn khiến nàng không thể nhìn thấu, thế giới này cũng quá nhỏ bé, không thể dung nạp bất cứ thứ gì. Những việc nên làm hay không nên làm đều đã làm xong cả rồi, số phận định trước đã bước vào giới hạn cực điểm, mọi thứ đều đã có kết cục của riêng nó, nàng không còn lý do nào để lưu lại nơi này.

Một làn sương khói bay vút qua, trong đáy mắt, trong cõi lòng, yêu và hận đều tan biến, chỉ còn lại một mảnh hồn trống rỗng, thanh tịnh.

Vì vậy, nàng nở một nụ cười tươi tắn, nói: “Được!”

Ngu Độ, Mẫn Vân Trung cùng mọi người trong Tiên môn đều căng thẳng đến cực độ, họ cùng hướng mắt về Lạc Âm Phàm. Khắp người toàn

máu, chàng đứng im, đáy mắt trở nên vô hồn, vị tôn giả tuyệt thế năm nào lúc này không khác gì một tử thi.

Nỗi đau thường khiến kẻ khác phải run sợ đã bao phủ khắp đất trời.

Cảm giác đau đớn quá mãnh liệt, vô cùng thâm hiểm, vô cùng tuyệt vọng, khắc sâu vào tận xương tủy, trái tim mọi người như bị ai đó bóp chặt, không biết nên nói gì lúc này, bầu không khí vẫn vô cùng tĩnh lặng.

Không qua nổi cửa ái ái tình, phải chấp nhận một kết cục như vậy, chàng có thể tiếp tục chống đỡ được nữa hay không vẫn còn là một ẩn số. Chuyện đã tới nước này, tốt nhất là khuyên chàng buông tay. Ngu Độ thấy sốt ruột, vội vàng tiến lên an ủi: “ Sư đệ nên nghĩ cho con bé, hôn phách con bé sớm đã bị Ma kiểm giam hãm rồi, khó có thể bảo toàn, để con bé ở lại có lẽ sẽ nguy hiểm, theo ta, nên để con bé đến minh cảnh...”

Luồng tiên lực mạnh bạo bỗng bùng phát, một năng lượng khủng khiếp kích thích luồng khí lưu rung động, tựa như trời long đất lở, rung lắc dữ dội khiến mọi người không ai chịu nổi, phải lùi lại tránh né, Lạc Âm Phàm vẫn đứng im một cách lạnh lùng, Trục Ba kiểm phản chiếu ánh mặt trời, phát ra những tia sáng rực rỡ đến chói mắt.

Ánh sáng bao phủ cơ thể Lạc Âm Phàm, khiến cả người chàng dần không còn nhìn rõ nữa.

“Lấy thân tuấn kiêu!” Ngọc Hư Tử hoảng sợ hét lên. “Tôn giả, người... người muốn nhập ma!”

Ngu Độ cả kinh nói: “Sư đệ!”

Kết giới ngũ sắc hiện lên, ngăn cách mọi người ở bên ngoài.

Buổi tối hôm đó, chính chàng đã nói: “Vi sư chỉ mong người sau này không nên coi nhẹ bản thân, trong lòng luôn có chúng sinh, luôn tỏa sáng như những vì sao trên bầu trời kia.”

Trái tim nàng cho đến bây giờ chưa từng thay đổi, luôn tỏa sáng như những vì sao trên trời cao.

Là chính chàng đã thay đổi, bởi vì chàng luôn quan tâm, chú ý cho nên mới luôn cảm thấy sợ hãi hơn những người khác. Chàng sợ nàng sẽ thực sự hủy diệt lục giới sợ đến mức không dám tin tưởng nàng.

Tình yêu bị khóa chặt dưới đáy lòng rồi cuộc cũng phá tan xiềng xích của lý trí, bất ngờ bùng phát. Nỗi đau xót và hối hận xé nát trái tim chàng, cơ thể chàng như tan ra, khiến chàng sống không bằng chết.

Rõ ràng là chàng rất yêu nàng nhưng lại bắt buộc bản thân đẩy nàng ra xa, hết lần này tới lần khác làm tổn thương nàng. Đến lúc chàng muốn yêu nàng thì nàng đã không bao giờ còn quay đầu lại được nữa.

Nàng không phải là ma, chàng mới chính là ma!

Tất thảy đều đã kết thúc, ở trong mắt nàng, chàng đã hoàn toàn trở thành một kẻ xa lạ sao? Đến cơ hội cuối cùng, nàng thực sự cũng không chịu cho chàng ư? Yêu đến tận cùng của nỗi đau đã khiến chàng khó có thể tiếp nhận, tại sao cuối cùng đến cảm giác hận nàng cũng không có? Lúc khiến nàng chịu nhiều thương tổn như vậy, trái tim chàng gần như tan vỡ, nếu ngay cả nàng cũng rời bỏ chàng thì chàng còn lý do gì để tiếp tục sống trên cõi đời này nữa? Sống và chết đều chẳng còn ý nghĩa đối với chàng.

Đừng như vậy, đừng nghiêm khắc trừng phạt ta như vậy!

Nàng muốn rời đi ư? Vậy thì, hãy để ta đưa nàng đi khỏi đây.

Nàng muốn nghe câu: “Ta yêu nàng” ư? Được thôi, ta sẽ nói.

Nàng không tha thứ cho ta sao? Cũng chẳng vấn đề gì. Nàng nghĩ ta thế nào, hận ta thế nào, ta cũng đều chấp nhận.

Ta không cần sự tha thứ của nàng, ta chỉ cần có nàng thôi.

...

Phía xa xa, Vong Nguyệt chìa tay về phía Trọng Tử, nói: “Hãy dâng hiến bản thân nàng và mọi thứ của nàng cho ta, theo ta rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không hối hận, ta cần sự chấp thuận của nàng.”

“Nàng sẽ không đi đâu hết.” Một giọng nói lạnh băng nhân chìm câu trả lời của nàng.

Ánh sáng chói lòa, kỳ ảo lưu động, xoay tròn giữa không trung, như một dải lụa bông bành trôi, như sợi tơ trái dài vô định, như cánh hoa rơi giữa biển trời, ánh nắng chiều hôm đột nhiên biến mất, đất trời bị bao phủ bởi thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, như quay trở về thuở còn hỗn độn sơ khai, vạn vật đều thiêng liêng và thánh khiết đến bội phần, khiến mọi người không thể không cảm thấy kính sợ mà nhất loạt hướng về.

Đó chính là thuật pháp cực thiên - Kính tâm thuật.

Người nhuốm đầy máu, trên khuôn mặt tuần tú trắng bệch, cứng đờ bắt đầu xuất hiện dáng vẻ của yêu ma, đáy mắt chàng là một màu đỏ rực khiến người ta khiếp hãi, tựa như ác quỷ hiện thân, đáng sợ đến cực điểm. Chưa từng có ai thấy Trọng Hoa tôn giả có ánh mắt độc ác đến vậy, nhìn chàng lúc này như muốn xé nát người ta ra thành trăm mảnh rồi nhai sống nuốt tươi.

Thuật pháp nhân từ nhất rốt cuộc lại mang tới sự hủy diệt kinh khủng nhất.

Khiên núi Nam Hoa sụp đổ, dòng Tứ Hải cạn kiệt, chàng thực sự không thể làm được, nhưng không một ai có thể cướp nàng khỏi vòng tay chàng, cho dù có phải cùng nàng hồn xiêu phách tán, chàng cũng sẽ không để bất cứ người nào đưa nàng đi! Kể cả đó có là Ma thần đi chăng nữa!

Mọi việc diễn ra quá chấn động, Trọng Tử rốt cuộc cũng quay lại nhìn chàng, hoặc cũng có thể là nàng đang nhìn xuyên qua chàng đến một điểm bất định nào đó, nụ cười dịu dàng tựa như thấu hiểu mọi thứ trên đời vẫn lay động lòng người như trước, đáy mắt nàng trống rỗng, nơi đó không hề có chàng, cũng không hề có bất cứ nỗi niềm oán hận nào.

Rốt cuộc chàng cũng dang cánh tay, chậm rãi đi về phía nàng, tựa như quãng thời gian đó, không biết đã bao nhiêu lần vì bướng bỉnh, nghịch ngợm mà nàng khiến cơ thể mình hứng chịu nhiều thương tổn, những lúc ấy, đón nhận nàng luôn là vòng ôm ấm áp này.

Nhưng lúc này, nàng chỉ mỉm cười.

Không có sự vui sướng, không có nỗi chờ mong, nàng chỉ đứng đó và mỉm cười.

Ánh sáng trắng đột nhiên chói hơn khiến mắt ai nấy đều nhưc nhói, nhắm tịt lại trong luồng ánh sáng ngợp trời ấy, chàng ôm chặt nàng vào lòng, mặc dù không thể nhìn rõ vẻ mặt nàng nhưng hai cánh tay chàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, người nàng cứng đờ, không còn chút sinh khí.

Thế nhưng, ít ra lúc này nàng đang ở trong vòng tay chàng.

Là do nàng không hiểu, nàng vẫn luôn là tiểu đồ đệ của chàng, là người mà chàng quan tâm nhất. Chàng vĩnh viễn không buông bỏ trách nhiệm với Tiên môn và sinh linh bách tính, nhưng chàng cũng vĩnh viễn coi nàng là người quan trọng nhất đối với chàng.

Kính tâm thuật, không còn ma, không còn nàng, cũng chẳng còn ta.

Khi tình yêu của nàng đã không còn nữa, lần đầu tiên ta ích kỷ muốn ôm lấy nàng, cùng nhau chịu sự hủy diệt.

Thực ra, ở trước mặt nàng, từ trước đến nay ta chưa lúc nào thực sự là tiên.

...

Khi luồng ánh sáng chói lòa đó tan biến, bóng dáng của Lạc Âm Phàm và Trọng Tử cũng biến mất, chỉ còn lại một thanh trường kiếm hình thù kỳ quái đang bồng bềnh trôi nổi giữa không trung, bề mặt thanh kiếm sáng loáng, hình dáng vô cùng quen mắt.

Trên đó không còn lưu lại chút ma khí, cũng không có bất kỳ dấu vết nào của tiên khí.

Phải gọi nó là Tiên kiếm? Ma kiếm? Hay là Phàm kiếm đây?

Không ai có thời gian để suy nghĩ về vấn đề này, mọi người đều đang ngơ ngác nhìn thanh kiếm đó, chỉ thấy nó láng bóng, đẹp tuyệt trần, trong vắt như băng tuyết lại rực rỡ như những ánh sao trên bầu trời cao vợi vợi.

Vong Nguyệt không nói nửa lời, lặng lẽ biến mất.

Mọi người còn đang sững sờ, thanh kiếm kia bỗng bay vút lên trời, xuyên qua tầng tầng lớp lớp biển mây, trong nháy mắt đã hoàn toàn biến

mắt, không ai còn nhìn thấy nữa.

Phần kết

Năm tháng vô tận, thế sự xoay vần.

Trên sông Hoàng Hà rộng lớn, một con thuyền lá đang nhẹ nhàng xuôi dòng mà đi, hai bên bờ là cánh rừng đào xanh non mơn mớn, trăm hoa đua sắc soi bóng dưới làn nước trong veo, mỗi khi nàng gió kiêu diễm khẽ buông mình lướt qua, những cánh hoa đào lại lìa cành, rụng lả tả xuống mặt hồ yên ả. Con đường phía trước mây nước mịt mờ, không biết sẽ dẫn đến nơi nào.

Một vị tiên nhân y phục trắng tựa tuyết ngồi trước mũi thuyền, đứng bên cạnh là một tiểu cô nương chừng mười tuổi, mặc áo trắng, dây cột tóc màu trắng, dáng điệu uyển chuyển, thướt tha, lay động lòng người.

“Su phụ, chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến một nơi rất xa, phía cuối chân trời.”

“Xa như vậy ư?”

Vị tiên nhân áo trắng khẽ cử động, liếc nhìn cô bé, nói: “Thủy Tiên... không muốn đi cùng su phụ sao?”

“Đâu có ạ!” Nhìn thấy vẻ đau lòng trong đôi mắt của vị tiên nhân, tiểu cô nương vội vàng lắc đầu, đôi bàn tay bé nhỏ lắc lắc cánh tay y. “Su phụ đi đâu, Thủy Tiên sẽ theo đến đó.”

“Thật không?” Vị tiên nhân áo trắng khẽ mỉm cười.

“Thật ạ!”

...

Chẳng ai biết chân trời ở tận nơi nào, giữa chốn mây nước giăng giăng mịt mù này, chiếc thuyền nhỏ cứ lặng lẽ chở hai người trôi đi.

Kiếp trước, nàng đã vì ta mà nhập ma.

Kiếp này, ta vì nàng mà thành tiên.

...

Tuyết Sơn mờ mịt, bên ngoài sườn núi đã bị bao phủ bởi những đám mây lạnh lẽo và sương mù dày đặc, không còn nhìn thấy đỉnh núi đâu nữa, có hai đứa trẻ đứng dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn, đó là một cậu bé và một cô bé.

“Ngọn núi này cao thật đấy, mọi người tới nơi này làm gì?”

“Mọi người đi tìm thần tiên, mọi người nhất định phải làm đệ tử của Tiên môn.”

“Thần tiên ở đâu?”

“Ở trên núi, trên núi nhất định có thần tiên.” Cô bé quả quyết nói. “Tôi nào họ cũng xuống núi rồi đứng đối diện với con sông lớn kia ngắm sao.”

Cậu bé lập tức bóc mẽ: “Mọi người nói linh tinh rồi! Chu nhị thúc nói thúc ấy đã từng đi săn trên Tuyết Sơn, trên ngọn núi này, không hề có người sinh sống, đến một căn nhà còn chẳng có nữa là!”

“Họ không ở trong nhà!”

“Vậy thì họ ở đâu?”

“Họ á? Họ ở trong một thanh kiếm!”

“Thật sao?” Cậu bé kinh ngạc thốt lên.

Vẻ mặt cô bé trở nên nghiêm túc hơn. “Thật mà, muội đã từng nhìn thấy họ.”

Cậu bé không tin, nói: “Thế hình dáng của họ như thế nào?”

Cô bé ngồi xuống một tảng đá nhỏ, hai tay chống cằm, nhớ lại. “Họ rất đẹp, vị ca ca ấy gọi tỳ tỳ ấy là Trùng Nhi, tỳ tỳ ấy là do một con sâu hóa thành, tỳ tỳ ấy không biết nói, không biết cử động, cũng chẳng biết cười.”

“Tỳ ấy không nói chuyện được thì họ làm gì?”

“Thì ca ca ôm tỳ ấy đứng ngắm sao.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chẳng có gì hết.”

“Sao lại chẳng có gì hết?”

“Rồi ca ca lại ôm tỳ ấy biến vào trong thanh kiếm!”

“Muội lừa ta!”

...

Chớp mắt đã lại đến đêm hè, trời cao vạm vỡ, dải ngân hà óng ánh sáng rực nền trời, cậu bé và cô bé sóng vai nhau ngồi trên tảng đá ven sông, cùng hướng mắt nhìn về Tuyết Sơn phía xa xa.

Cô bé bỗng nói một cách thần bí: “Tối hôm qua họ lại tới đây ngắm sao.”

“Họ nào?”

“Chính là thần tiên ấy!”

Cậu bé nửa tin nửa ngờ nói: “Họ làm sao?”

“Tỷ tỷ đã mở miệng nói chuyện, ca ca cười rất tươi, nụ cười ấy đẹp lắm!” Nói xong, trên khuôn mặt cô bé liền hiện lên vẻ si mê.

“Tỷ ấy nói gì?”

“Được!”

“Được cái gì?” Cậu bé thực sự không hiểu.

“Được là được chứ sao!” Cô bé liếc nhìn cậu bé một cái.

“Cái gì được?”

“Được chính là được!”

...

“Mau nhìn kia!” Cậu bé ngược mắt, tay chỉ về phía xa xa, một luồng ánh sáng bạc từ trên Tuyết Sơn lướt qua, xẹt ngang bầu trời đêm, tựa như sao rơi bay về phía con sông dài.

Cô bé mừng rỡ hét lên: “Ca ca, tỷ tỷ thực sự là thần tiên!”

Cậu bé cố tình nói: “Không phải đâu, họ là yêu ma thì có!”

“Huynh nói linh tinh! Họ đúng là thần tiên!”

“Là yêu ma!”

Hai đứa trẻ cãi cọ, bỗng có một ông già râu tóc bạc phơ đứng phía sau chúng tự bao giờ, khuôn mặt vô cùng hiền hậu và thân thiện. Ông lão vỗ vỗ vào vai hai đứa trẻ, nói: “Hai tên tiểu quỷ này, lại chạy đến đây nghịch ngợm rồi!”

“Hành Huyền gia gia!” Hai đứa trẻ nhảy dựng lên, lôi lôi kéo kéo ông lão, vừa cười vừa thi nhau nói.

Ông lão vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, vẻ mặt ôn hòa, hỏi: “Các con lại đang tranh cãi chuyện gì thế?”

Cô bé giành nói trước, kể lại hết mọi chuyện mình nhìn thấy cho ông lão nghe.

Ông lão nghe xong thì gật đầu, nói: “Các con nói đúng, họ tạm thời ẩn náu trong thanh kiếm, họ không phải là người, nhưng một ngày nào đó họ nhất định sẽ quay trở về.”

Cô bé vội hỏi: “Vậy họ là tiên hay là ma ạ?”

Ông lão ngồi xuống bên cạnh hai đứa trẻ. “Thực ra, trên đời này, ma và tiên không thể phân định một cách rạch ròi, trong thâm tâm còn tồn tại thiện niệm thì ma sẽ là tiên, còn sinh lòng ác niệm thì tiên cũng sẽ biến thành ma.”

Cô bé nghi hoặc nói: “Sao ma lại là tiên, sao tiên lại là ma được chứ? Con chẳng hiểu gì cả.”

Ông lão xoa đầu con bé, kiên trì giải thích: “Cũng giống như chúng ta vậy, trên người luôn có thiện niệm của tiên và ác niệm của ma, chỉ cần con thực sự tin người đó là tiên thì có thể người đó sẽ thực sự biến thành tiên, con cũng không thể chỉ vì người đó là ma mà xem họ như một kẻ ác, bởi lẽ như vậy không chỉ có họ là ma mà ngay cả con cũng biến thành ma mất rồi.”

Cậu bé vẫn chưa hiểu, liền hỏi: “Vậy thì chúng ta rốt cuộc là ma hay là tiên?”

Ông lão cười lớn, cốc vào cái đầu bé nhỏ của cậu bé, nói: “Tiểu tử ngốc này! Đến điều này mà con cũng quên rồi sao? Chúng ta là con người!”

Ngoại truyện 1: Câu chuyện về Lạc - Tử

Đêm trăng quạnh quẽ, thê lương. Thị trấn nhỏ tĩnh mịch, điêu tàn.

Một luồng khí đen từ xa lẳng lẳng bay tới, lướt qua bức tường thấp vào trong sân.

Dưới ánh trăng, luồng khí đen đó dần dần ngưng tụ thành hình, hòa vào bóng tối dưới mái hiên, mang theo một cơn gió khiến chiếc giá gỗ cao cao bên trong sân nghiêng ngả rồi đổ nhào xuống mặt đất, kêu “phịch” một tiếng.

Một lát sau, trong nhà liền vang lên tiếng nói chuyện, dưới sự thúc giục của nữ nhân, nam nhân bắt đắ dĩ phải rời khỏi giường, đốt đèn, đẩy cửa đi ra, miệng vẫn không ngớt oán trách: “Làm gì có kẻ trộm nào chứ, bà đúng là thần hồn nát thần tính, nghe lầm rồi... A, hóa ra là vật này!”

Hắn vừa nói vừa khom lưng nhắc cái giá gỗ kia lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt hắt ra từ ngọn đèn bên trong căn phòng, bóng ma dưới mái hiên phía sau lưng nam nhân kia càng hiện rõ, trong bóng tối, đôi mắt màu đỏ lóe lên thứ ánh sáng vô cùng quỷ dị.

Bầu không khí trở nên khác thường, ma khí bao trùm gian nhà nhỏ, nam nhân mơ hồ cảm nhận được có điều gì đó bất thường, lập tức xoay người lại nhìn, đúng lúc này, chợt có một luồng ánh sáng sắc lạnh xẹt qua khoảng không trong cái sân nhỏ với tốc độ cực nhanh, ánh sáng chói lòa đó cứ thế đâm thẳng vào người nam nhân khiến hắn nhắm mắt lại theo bản năng.

Một tiếng kêu khàn khàn vang xa, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Nam nhân sợ hãi, run rẩy nói: “Ai?”

Ánh sáng sắc lạnh đó lóe lên một giây rồi lập tức biến mất, cái sân nhỏ lại chìm trong vẻ tĩnh mịch, tựa như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện kỳ lạ nào.

“Ông ơi, ai kêu cái gì vậy?” Trong phòng vang lên giọng nói căng thẳng, gấp gáp của nữ nhân.

Nam nhân nhìn quét qua mọi góc ngách xung quanh ngôi nhà rồi đặc biệt lưu ý đến góc khuất dưới mái hiên mà ban nãy bóng ma đã ẩn nấp, lát sau hắn lắc đầu, thuận miệng nói: “Là tiếng cú kêu thôi, bà cứ thần hồn nát thần tính!”

“Ông mau vào nhà nghỉ đi!”

“Vào đây, vào đây!” Nam nhân không kìm được, vừa bước vào phòng ngủ vừa lẩm bẩm: “Chắc mình hoa mắt đấy thôi...”

Trong con hẻm bên ngoài, có hai chiếc bóng trắng hiện thân, một nam, một nữ, y phục trắng tựa tuyết, tóc dài đen tựa gỗ mun, dung mạo tuyệt mỹ, giống như những vị thần tiên từ trên chín tầng trời hạ phàm, không dính chút khói bụi hồng trần.

“Su phụ để nó chạy thoát, nó lại đi hại người nữa thì sao?”

“Đó là Thực Mộng ma, nó không làm hại con người đâu.” Chàng nhẹ nhàng ôm vai nàng, ý bảo nàng hãy yên tâm, giọng nói cất lên thể hiện sự cung chiêu vô hạn: “Nó chuyên ăn ác mộng của con người để tu luyện, loại ma này vô cùng hiếm thấy.”

Nàng ngạc nhiên nói: “Hả? Nó ăn ác mộng rồi thì chẳng phải sẽ chỉ để lại cho người ta toàn mộng đẹp thôi sao?”

“Đúng vậy!”

“Đúng rồi, tiên và ma cũng không nên phân định rạch ròi quá, đâu phải cứ là ma thì chỉ làm chuyện xấu đâu, đáng tiếc là chúng ta dọa nó chạy mất rồi.”

“Không hù dọa cho nó chạy thì nó sẽ lại hù dọa con người.” Chàng nhìn sắc trời một lát rồi nói tiếp: “Không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về thôi.”

Đôi nam nữ này không phải ai khác mà chính là hai sự đồ của Nam Hoa phái đã hóa kiếm mà biến mất năm đó.

Nghe thấy hai từ “trở về” mà chàng nói, Trọng Tử bỗng cảm thấy thất vọng, ôm chặt cánh tay chàng, làm nũng: “Nhưng mà Trọng Nhi còn muốn

vào thành đi chợ đêm cơ...”

“Chưa tu thành thân thể thì không được hành động tùy hứng như vậy.”
Lạc Âm Phàm kéo nàng đi.

“Su phụ không đi thì Trọng Nhi tự đi!”

“Vậy ư?”

“Trọng Nhi sẽ lẳng lặng mà đi...”

Không đợi nàng nói xong, Lạc Âm Phàm bỗng dừng bước, nói: “Trọng Nhi!”

Thấy rõ vẻ đau xót ánh lên trong đôi mắt chàng, Trọng Tử biết mình đã nói sai, hối hận vạn phần, vội vàng lắc đầu, giải thích: “Trọng Nhi chỉ nói vậy thôi chứ không dám đi đâu.”

Chàng đột nhiên kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy.

Một trăm năm, tròn một trăm năm, may mà rốt cuộc nàng cũng tha thứ cho chàng, giờ đây chàng sẽ giữ nàng thật chặt, sẽ không để nàng rời xa chàng, dù chỉ là trong lời nói.

Trở thành linh hồn của kiếm, vốn định không bao giờ nhúng tay vào chuyện tiên - ma đối địch nữa, nhưng chính nàng đã kiên trì vùng lên, lúc đó chàng mới đồng ý thỉnh thoảng sẽ âm thầm giúp đỡ, một lần nữa trách nhiệm lại rơi xuống đầu chàng, trở về với con người thật của mình, nhưng chính vì vậy mà chàng càng lúc càng cảm thấy bất an, lo sợ, sợ nàng sẽ rời xa chàng bất cứ lúc nào, nàng sẽ biến mất, không cho chàng cơ hội tìm thấy.

Sau khi trải qua những chuyện khủng khiếp đó, làm sao chàng có thể quên được nỗi đau giằng xé tâm can mỗi khi không có nàng ở bên? Làm

sao có thể nghe nàng nói từ “đi” thêm bất cứ lần nào nữa chứ?

“Không được hù dọa sư phụ như vậy nữa, biết chưa?” Trong giọng nói có sự trách cứ.

“Trọng Nhi không cố ý mà.” Trọng Tử vừa cảm thấy hạnh phúc lại vừa cảm thấy xót xa, nàng liền vòng tay ôm eo chàng, vùi mặt vào ngực chàng, nhỏ giọng nói: “Trọng Nhi không đi đâu hết, trừ phi... trừ phi sư phụ rời bỏ Trọng Nhi trước.”

Nàng cũng sợ hãi ư? Trong lòng Lạc Âm Phàm đau nhói, không kìm nén nổi, chàng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi mềm mại của nàng. “Không đâu, vĩnh viễn không bao giờ có ngày đó.”

Chàng không tiếc hy sinh thân mình để ở lại bên cạnh nàng, vậy thì sao có thể rời bỏ nàng được chứ?

Năm tháng vô biên, vật đổi sao dời, cảnh tượng trên nhân gian từ lâu đã biến đổi, người người vui sống ấm no, ca hát nhảy múa, hân hoan đón cảnh thái bình.

Chợ đêm trong thành vô cùng náo nhiệt, không chỉ có tửu điếm, ca điếm^[1], câu lan hí khúc^[2], hai bên đường lớn tràn ngập những sạp buôn bán nhỏ rục rờ sắc màu, đồ ăn, đồ chơi, cái gì cũng có, thì thoảng còn vang lên những tiếng rao hàng réo rắt, ở một ngã rẽ nơi góc đường, một gánh xiếc đang biểu diễn tuyệt kỹ vô cùng đẹp mắt, thu hút rất nhiều người tới xem.

[1] Ca điếm: nơi uống rượu và ca hát hưởng lạc.

[2] Hí khúc: một loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp với múa hát để diễn một cốt truyện. Câu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Trung Quốc.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi từ cuối phố chợ đi tới, vị cô nương đó vô cùng xinh đẹp, vị công tử đi bên cạnh còn đẹp đến độ khó miêu tả bằng lời, bước chân của chàng rất thông dong, vẻ mặt lãnh đạm, hai con ngươi đen láy, thản nhiên, giống như đang nhìn ngắm mọi cảnh sắc ở phiên chợ đêm này. Họ đi đến đâu, mọi ánh mắt đổ dồn vào họ đến đấy.

Đêm hôm qua thực sự đã quá muộn, Trọng Tử không thể làm gì khác ngoài việc ngoạn ngoạn theo Lạc Âm Phàm trở về trong thân kiếm, nhưng Lạc Âm Phàm cũng không để nàng phải thất vọng, tối nay chàng đưa nàng vào thành dạo chơi. Trọng Tử mừng rỡ vô cùng, chạy hết từ sạp hàng này sang sạp hàng kia, ngắm nhìn mỗi thứ một chút, hết xem cái này lại nhìn cái khác, thỉnh thoảng còn chạy tới bên cạnh chàng hỏi han. Chàng để mặc nàng chạy qua chạy lại chơi đùa, rất ít khi mở miệng, giữa hai hàng chân mày là vẻ dịu dàng không gì có thể so sánh được.

Đột nhiên, Trọng Tử dừng lại, sững sờ nhìn về một hướng.

“Dưới chân thiên tử, sao có thể ra tay đánh người kia chứ?” Đó là một tiểu công tử khoảng mười ba, mười bốn tuổi, hàng mi dài sắc như dao, khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh băng, đi theo sau tiểu công tử đó là mấy người có bộ dạng như thị vệ.

Tiểu công tử đó còn nhỏ tuổi nhưng cách ăn mặc và khí thế lại phi phàm, mấy tên ăn mày cầm đầu biết không thể động vào cậu được, liền kéo nhau tản đi. Đám người đó rời đi, để lộ một khoảng trống, một tiểu nha đầu đang nằm rạp dưới đất, khóc lóc tí tê.

Tiểu nha đầu đó ăn mặc vô cùng rách rưới, tay còn cầm chặt nửa cái bánh bao, ngược đôi mắt sợ hãi, dè chừng nhìn cậu thiếu niên đang đứng trước mặt mình, sau đó lùi về một góc tường, cúi đầu, chậm rãi cắn miếng bánh bao, thỉnh thoảng còn đưa bàn tay bẩn thỉu lên dụi mắt, khiến khuôn mặt nhỏ thó, hốc hác ấy dính đầy bụi đất, trông càng khó coi.

“Đồ nha đầu xấu xí!” Tiểu công tử tỏ vẻ chán ghét rồi dẫn mấy người thị vệ kia rời đi.

Phía sau, tiểu nha đầu òa khóc.

Tiểu công tử mới đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, lát sau nghiêng người nói với đám thị vệ: “Đưa con bé về với ta!”

Mấy tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau vẻ khó hiểu, tên thị vệ đứng đầu tiến lên, nói: “Điều này e là...”

“Mọi thứ đã có ta lo liệu.” Tiểu công tử ngắt lời hần. “Thật không ngờ đất nước thái bình, thịnh trị như vậy mà vẫn còn tồn tại những chuyện này.”

Đám thị vệ buộc lòng phải tuân lệnh, bước qua, kéo tiểu nha đầu kia đứng dậy. Tiểu nha đầu càng sợ hãi, vô thức núp sau lưng tiểu công tử, tìm kiếm một chỗ dựa an toàn có thể bảo vệ nó.

“Đi theo ta!” Tiểu công tử lạnh lùng nói, tiếp tục đi về phía trước.

...

Tầm nhìn bỗng nhiên bị che khuất, Trọng Tử tỉnh táo lại, nhìn người trước mặt. “Su phụ, cậu bé kia...”

Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Hần đã chuyển qua mấy kiếp rồi.”

“Đúng là huynh ấy ư?” Trọng Tử mừng rỡ, muốn chạy đuổi theo đám người vừa rời đi.

Lạc Âm Phàm thân nhiên kéo nàng lại, nói: “Lúc này chúng ta chưa hoàn toàn tu thành thân thể, không thể rời khỏi thanh kiếm quá lâu, giờ nên quay về thôi, ngày mai chúng ta quay lại.”

“Nhưng Trọng Nhi muốn hỏi thăm huynh ấy.”

“Còn nhiều thời gian mà.”

Trọng Tử ủ rũ đi theo chàng vài bước rồi dừng lại, nói: “Su phụ không vui sao?”

Lạc Âm Phàm không đáp.

Trọng Tử chớp đôi mắt trong veo, nói: “Su phụ không muốn Trọng Nhi gặp huynh ấy?”

Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi xấu hổ, nhìn đi chỗ khác, nói: “Chúng ta mau quay về đi thôi!”

“Su phụ không nói thì Trọng Nhi không về.”

“Trọng Nhi!”

“Su phụ sẽ bỏ Trọng Nhi mà đi ư?”

“Không đâu.”

“Trọng Nhi đi đến đâu, su phụ nhất định cũng sẽ theo Trọng Nhi tới đó, đúng không?”

“Đúng!”

“Vậy thì Trọng Nhi cũng giống như vậy.” Trọng Tử cup mắt, kéo cánh tay chàng, khẽ mỉm cười. “Trọng Nhi sẽ không bao giờ rời xa su phụ.”

Lạc Âm Phàm khẽ ho khan một tiếng, bất giác cảm thấy hơi nhức đầu.

Tiểu đồ đệ quả nhiên ngày càng thấu hiểu chàng, có thể nắm bắt được tâm tư của chàng một cách rõ ràng. Những người của năm đó, ai nấy đều vì nàng mà nỗ lực đến cùng, còn những thứ mà chàng dành cho nàng luôn quá ít ỏi. Khắp lục giới, chàng chưa từng sợ bất cứ người nào, duy chỉ có trong chuyện này, chàng hoàn toàn không có chút tin tưởng.

“Nếu như có một ngày Trọng Nhi thực sự rời xa sư phụ thì sư phụ sẽ thế nào?”

“Nếu quả thực có ngày đó, vi sư sẽ lập tức phá tan hồn phách...”

“Sư phụ!” Trọng Tử cuống quýt đến độ vội đưa tay lên che miệng chàng.

Tiểu đồ đệ chỉ đang thử lòng chàng mà thôi, nhưng những gì chàng nói đều là thật. Từ khoảnh khắc hồn phách hồi sinh, chàng hoàn toàn vì nàng mà tồn tại, nếu như không có nàng thì lần hồi sinh này còn có ý nghĩa gì?

“Đương nhiên vi sư sẽ không làm như vậy, vì chí ít cũng phải bắt được Trọng Nhi về, phạt một trận thật nặng cho nhớ đã.”

“Nếu sư phụ muốn phạt Trọng Nhi, Trọng Nhi bỏ đi là xong.”

“Vậy thì cùng nhau hồn xiêu phách tán.”

Hóa ra cái chết cũng ngọt ngào như đường mật vậy! Trọng Tử xăng giọng nói: “Sư phụ thật là ích kỷ!”

Lạc Âm Phàm ngậm thừa nhận.

Trước đây có thể chàng đã quá vô tư, bây giờ chàng mới có thể cho mình quyền được ích kỷ.

“Trọng Nhi muốn cùng sư phụ sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc.”

“Được!”

Thấy chàng giữ vẻ lãnh đạm, không chút hoảng sợ, Trọng Tử nhụt chí, bỗng nhiên áp mặt vào ngực chàng, thấp giọng cười nói: “Nếu Trọng Nhi thực sự biến mất, sư phụ sẽ lại uống nước mắt phượng hoàng.”

Lạc Âm Phàm nghe thấy thế thì vừa bực mình lại vừa buồn cười, mặt bất giác nóng bừng.

Tiểu đồ đệ của chàng đúng là coi trời bằng vung rồi, dám lấy chuyện này ra để chế giễu chàng! Nàng đâu biết rằng, nước mắt phượng hoàng đã sớm mất hiệu lực, chàng có thể khôi phục được ký ức, hoàn toàn không cần uống giải dược.

“Bây giờ Trọng Nhi có thể đi thăm Tàn sư huynh được chưa?”

“Vi sư sẽ đi cùng Trọng Nhi.”

...

Rẽ qua một góc đường, chỉ thấy mấy thị vệ đứng ở một bên phía xa xa, còn tiểu công tử đang đứng nói chuyện với một người. Người đó chừng ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo vô cùng hòa nhã, dễ gần nhưng không hề mất đi vẻ uy nghiêm, bên cạnh là thanh trường kiếm đang bông bông trôi nổi giữa không trung, hiển nhiên đó là một người trong Tiên môn, hơn nữa, địa vị của người này không thấp chút nào.

Một lát sau, tiểu công tử lễ phép hành lễ, không nói thêm lời nào, vị tiên nhân kia nhất thời lộ rõ vẻ thất vọng, lắc đầu thở dài, không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn sang phía bên này rồi ngự kiếm rời đi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Đó là Ngu chương giáo!”

“Đúng vậy!”

Ngu Độ tới tìm cậu bé này rồi cuối cùng lại phải thất vọng rời đi, Trọng Tử đương nhiên đoán ra được lý do, lẩm bẩm nói: “Huynh ấy thực sự... không muốn tu tiên sao?”

“Đó đã là sự lựa chọn của hắn thì hắn sẽ không bao giờ cảm thấy tiếc hận.” Lạc Âm Phàm nhẹ giọng nói. “Đến bây giờ, xem ra nhân gian đã yên bình, nếu sau này Trọng Nhi nhớ hắn thì có thể tới thăm hắn.”

“Trọng Nhi có thể thường xuyên tới thăm huynh ấy được sao?”

“Nhưng phải có vi sư đi cùng.”

Hai người đã từng dành trọn tình yêu cho nàng, một người sau khi chuyển thế đã quên hết những chuyện xảy ra ở kiếp trước, còn một người đã tìm thấy kiếp sau của Mẫn Tố Thu, thực sự toàn vẹn rồi phải không? Trọng Tử nhìn theo bóng tiểu công tử rời đi, bỗng nói: “Ngu chương giáo đã nhìn thấy chúng ta.”

“Đúng vậy!”

“Tại sao ông ấy không tới tìm sư phụ?”

“Huynh ấy biết, nếu ta muốn về thì sẽ tự quay về, không cần huynh ấy tới tìm”

Trọng Tử nhìn chàng, nói: “Sư phụ muốn trở về sao?”

“Như thế này cũng tốt, không nhất định phải quay về.”

“Sư phụ, Trọng Nhi không...”

“Vi sư biết.” Lạc Âm Phàm ngắt lời nàng, không để nàng nói thêm nữa. “Cho dù ta có đồng ý quay lại thì lúc này chúng ta cũng chưa hoàn toàn tu thành thân thể, phải sống dựa vào thân kiếm, thật sự rất bất tiện.”

Nói đến chuyện này, Trọng Tử cảm thấy ngò vức, chớp mắt nói: “Tại sao chúng ta có thể sống ở trên thân kiếm? Trong thanh kiếm kia không hề có tiên khí hay ma khí, sao có thể giữ được hồn phách của chúng ta...”

Lúc đó, chính chàng cũng đã lấy thân tuấn kiếm, lại còn thi triển Kinh tâm thuật, về lý mà nói thì hai người đều đã hồn xiêu phách tán, vì sao cuối cùng lại may mắn biến thành linh hồn của thanh kiếm kia được?

“Ông trời rủ lòng thương xót chúng ta thôi.” Lạc Âm Phàm kéo nàng rời khỏi nơi đó.

Trên thanh kiếm không có tiên khí, không có ma khí nhưng lại có thần khí. Nó đã được một vị thần ban cho linh khí, trở thành một thanh thần kiếm nên hồn phách của hai người mới có thể dựa vào đó mà tồn tại. Kiếm chính là nơi cư trú tạm thời của họ, nhưng cuối cùng họ vẫn phải tu luyện thêm mấy trăm năm nữa để có thể tu thành thân thể.

Tất cả những điều này hiển nhiên là do Ma thần ban tặng.

Lạc Âm Phàm không muốn nói thẳng cho nàng biết.

Nàng vốn nguyện lòng đi cùng Vong Nguyệt, cảnh tượng lúc đó luôn hiển hiện trước mắt chàng, sao chàng có thể nói rõ cho nàng biết được đây? Cửu U thành toàn cho chàng khiến chàng cảm kích vô cùng, nhưng chàng không hề muốn nàng biết chuyện Cửu U đã tốt với hai người như thế nào.

“Vậy chờ đến lúc sư phụ tu thành thân thể rồi, người hãy quay về Tử Trúc phong.”

“Trọng Nhi cũng sẽ về cùng vi sư chứ?”

“Trọng Nhi sẽ trở về cùng sư phụ.” Hai đồng tử của Trọng Tử lay động. “Thế nhưng có một điều kiện.”

Được lắm, nàng càng ngày càng lợi hại đây, lại còn dám ra điều kiện với chàng! Lạc Âm Phàm nheo mắt nhìn nàng, có vẻ tức giận. Đáng lẽ nàng phải chủ động nói, nàng sẽ vĩnh viễn ở bên chàng, vĩnh viễn bầu bạn cùng chàng mới đúng chứ!

Đương nhiên, chàng cũng sẵn lòng đáp ứng mọi yêu cầu của nàng.

“Nói đi, Trọng Nhi còn muốn gì nữa?”

Trọng Tử kéo cánh tay chàng, không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ bừng.

Lạc Âm Phàm cúi xuống nhìn nàng, ý như đang dò hỏi.

Trọng Tử đỏ mặt, chỉ cắn môi dưới. lát sau, bị chàng nhìn chăm chú đến nỗi không kìm được nữa, nàng liền úp mặt vào ngực chàng, cười, nói: “Trọng Nhi muốn... muốn... sư phụ!”

Lạc Âm Phàm cau mày.

Lẽ nào nàng còn chưa rõ, chàng vẫn luôn thuộc về nàng?

Sư phụ đúng là rất có phong cách của thần tiên, chàng khiến nàng tức giận rồi! Trọng Tử giậm chân, dứt khoát ôm lấy cổ chàng, khiến chàng nghiêng hẳn người xuống, nhẹ nhàng nói ra hai từ.

Bên tai truyền đến một luồng khí nóng xen lẫn âm thanh nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu, vừa nghe thấy hai từ kia, trái tim Lạc Âm Phàm bất giác nảy lên, mặt dần ửng đỏ, dờ khóc dờ cười.

Tiểu đồ đệ thường thích ra ngoài rong chơi, vậy mà dạo gần đây, nàng chỉ chuyên tâm vào việc song tu, khi nằm dưới thân chàng, chỉ cần một lát thôi là nàng đã quên hết mọi thứ trên đời, nào có nhớ gì đến tâm pháp song tu lúc trước đã được dạy, cuối cùng, chưa tới một canh giờ, nàng đã cầu xin chàng mở lòng từ bi mà buông tha cho nàng.

Thôi cũng được, năm tháng còn dài, thời gian tu luyện còn nhiều, hà có gì chàng và nàng không thể quên đi vạn sự trên đời?

Nhưng không dạy dỗ tiểu đồ đệ này một chút thì không được!

Chàng nâng cằm nàng lên, hơi nhướn mày, cảnh cáo: “Song tu không thể chỉ trong một canh giờ!”

“Vậy... một canh giờ rưỡi thì sao?”

“Đó cũng được gọi là song tu sao?”

“Nhiều nhất... nhiều nhất là hai canh giờ!” Nàng bất chấp tất cả mà hét lên rồi xấu hổ vùi mặt vào ngực chàng, nhỏ giọng năn nỉ: “Sư phụ...”

Lạc Âm Phàm không thêm quan tâm.

Hôm nay không giáo huấn nàng một trận thì không được, đừng hòng mơ tưởng chàng sẽ mềm lòng!

Một thanh trường kiếm bay tới, đứng trước mặt hai người, thân kiếm lóng lánh, đẹp tuyệt trần, trên thế gian này hiếm có thanh kiếm nào hoàn mỹ đến vậy. Trước mắt bao người, mặt không đổi sắc, Lạc Âm Phàm ôm nàng bước lên thân kiếm, hóa thành luồng ánh sáng trắng rồi biến mất vào trong thanh kiếm.

Trường kiếm trong nháy mắt đã cắt ngang bầu trời, biến mất, không còn chút dấu vết, mọi người xung quanh cuối cùng cũng lấy được tinh thần, nhất loạt kinh ngạc thốt lên. Cũng may mà đệ tử Tiên môn đi qua đây cũng nhiều nên sự việc này cũng chẳng có gì mới lạ, chỉ có điều đôi nam nữ thần tiên này mới thực sự là xuất sắc, xứng đáng là thần tiên quyền lực^[3].

[3] Thần tiên quyền lực: thần tiên chân chính.

“Ân điển của ta, Lạc Âm Phàm không những không nói cho nàng biết mà còn đối phó với con dân của ta không chút nương tình.” Một giọng nói chột vang lên, ngay lập tức bị tiếng ồn ào, huyên náo của chợ đêm bao phủ. “Hai người họ thỏa lòng vừa ý như vậy, còn ta phải ở lại minh cảnh, chịu cảnh một mình vắng lặng, cô đơn.”

“Chủ nhân cảm thấy hối hận ư?”

“Đúng vậy, ta phải đưa hoàng hậu của ta trở về minh cảnh.”

“Đáng tiếc là nàng sẽ không đi cùng chủ nhân đâu.”

“Có tới năm trăm năm hiện thế, ta không thiếu cơ hội để thực hiện việc đó.” Tiếng cười rộ lên giữa bầu không khí trầm lặng.

Ngoại truyện 2: Câu chuyện về Tuyết – Âm

Mặt biển bao la, không nhìn thấy bến bờ, trên bầu trời có vô số chấm đen di động, đó chính là đàn chim hải âu đang bay liệng giữa tầng không. Ráng chiều nhuộm đỏ nền trời, một bóng người đang chấp tay đứng trên một tảng đá bên cạnh bờ biển, dưới ánh mặt trời, cả người chàng như được dát một lớp viền vàng, vô cùng rực rỡ.

Một thiếu nữ ngự kiếm bay đến. Từ xa đã nhìn thấy chàng, nàng có đôi chút ngẩn ngơ.

Chàng chợt phát hiện ra có tiếng động, quay người gọi khẽ: “Thủy Tiên?”

Nụ cười mỉm kia còn dịu dàng hơn ánh nắng chiều bội phần. Khuôn mặt của thiếu nữ được ánh mặt trời đỏ rực chiếu rọi, trông kiều diễm hơn cả những đóa hoa mai vừa hé nở. Nàng chậm chậm tiến về phía trước, e ấp nở một nụ cười vẻ mặt không tự nhiên lắm. “Su phụ!”

Vị tiên nhân mặc y phục trắng tựa tuyết giơ một cánh tay lên, giúp nàng vén những sợi tóc bay lòa xòa trước mặt ra sau vành tai, nhẹ nhàng trách cứ: “Mấy ngày nay đi đâu vậy hả? Khiến su phụ lo lắng không yên!”

Thiếu nữ thuận thế, ôm lấy cánh tay chàng, làm nũng: “Chẳng phải su phụ nói tháng sau mới về sao?”

“Su phụ đợi đệ tử bao lâu rồi?”

“Ba ngày rồi.”

“Người chỉ đứng đây chờ đệ tử thôi sao?”

“Người nói xem?”

Ba ngày nay sư phụ đều đứng ở nơi này chờ nàng ư? Thiếu nữ vừa cảm thấy vui sướng lại vừa cảm thấy áy náy. “Thủy Tiên sẽ không bao giờ dám chạy lung tung nữa.”

Vị tiên nhân áo trắng làm mặt tỉnh bơ, hỏi nàng: “Mấy ngày nay người đi chơi với ai vậy?”

Sao sư phụ lại biết được nhỉ? Thiếu nữ hơi sững sốt rồi thành thực đáp: “Là thiếu chủ của Diệu Âm cốc, tên gọi là Trúc Đình, mấy hôm trước Thủy Tiên có gặp huynh ấy, huynh ấy nói muốn đưa Thủy Tiên tới Diệu Âm cốc chơi vài ngày.”

Thấy nàng không nói dối, sắc mặt vị tiên nhân áo trắng tươi tỉnh hơn một chút, chàng nói: “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không được tự tiện kết giao với người ngoài kia mà.”

“Huynh ấy không phải người xấu.” Thiếu nữ lẩm bẩm rồi lại kéo ống tay áo của chàng. “Ngày mai sư phụ đi gặp huynh ấy cùng Thủy Tiên đi, huynh ấy thực sự rất thú vị.”

“Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Nhanh như vậy sao ạ? Nhưng mà Thủy Tiên đã hẹn huynh ấy ngày mai gặp lại rồi, huynh ấy còn nói sẽ mang tặng Thủy Tiên một cây đàn cổ cầm.”

Vị tiên nhân áo trắng cau mày, nói: “Không nghe lời sư phụ sao?”

Mỗi lần nàng quen được một người bạn mới nào cũng đều bị sư phụ viện đủ mọi lý do để bảo nàng rời đi. Tuy nàng có vẻ buồn chán nhưng

cũng hiểu là sư phụ đang tức giận nên chẳng biết làm gì khác ngoài việc âm ức đáp lại một tiếng: “Vâng!” một cách ngoan ngoãn.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta quay lại thuyền thôi.” Vị tiên nhân áo trắng an ủi nàng: “Ng ngoan nghe lời sư phụ, sau này nhất định sư phụ sẽ tìm cho Thủy Tiên một cây đàn cổ cầm thật đẹp.”

Thiếu nữ đáp lại một tiếng, để mặc chàng kéo tay bước lên thuyền.

Từ nhỏ đến lớn, chàng lúc nào cũng đem lại những thứ tốt đẹp nhất cho nàng, chàng làm vậy là vô cùng sủng ái nàng, thế nhưng từ trước đến nay dường như chàng chưa bao giờ thấu hiểu, thứ nàng mong muốn không phải là cây đàn cổ cầm kia.

Giọng nói của Trúc Đình vẫn vang vọng mãi bên tai, nàng đột nhiên cảm nhận thấy lòng bàn tay bị chàng nắm kia nóng rực lên.

Sáng sớm hôm sau, hai sư đồ ngồi trên chiếc thuyền lớn, tiếp tục cuộc hành trình lang thang vô định, không có điểm khởi đầu, cũng chẳng có điểm kết thúc, trải qua mấy tháng, cuối cùng cũng đến Bắc Hải. Trời đã vào đông, trên mặt biển Bắc Hải có vô số tảng băng dày đang trôi nổi, lúc chạng vạng, hai sư đồ lại ngồi trên một tảng băng quan sát loài báo biển săn mồi.

“Thủy Tiên không thích ở đây sao?”

“Đâu có ạ!”

Mấy tháng nay, nàng lúc nào cũng buồn bã, ỉu xiu, không còn vẻ hoạt bát, vui tươi như trước đây, vị tiên nhân áo trắng trầm mặc giây lát rồi ôm nàng vào lòng. “Sao lại rầu rĩ mãi như vậy? Thủy Tiên vẫn còn giận sư phụ vì chuyện của thiếu cóc chủ kia ư?”

Lâu lắm rồi chưa được chàng ôm thế này, tâm trạng của thiếu nữ đã có vẻ khá hơn, nàng nói: “Tại sao sư phụ không cho Thủy Tiên quen biết, gặp gỡ người khác?”

“Có sư phụ ở bên Thủy Tiên, chẳng lẽ không tốt sao?”

“Tốt ạ... Nhưng những lúc sư phụ không ở đây, chỉ có một mình Thủy Tiên, Thủy Tiên buồn chán lắm!”

“Sau này sư phụ đi đến đâu cũng sẽ đưa Thủy Tiên theo đến đó.”

“Thật sao ạ?”

“Thật!”

Thiếu nữ do dự giây lát rồi lấy hết dũng khí, nói: “Sư phụ cứ giữ Thủy Tiên ở bên cạnh như thế cả đời sao?”

Vị tiên nhân áo trắng sừng sốt.

Mười mấy năm qua, nàng vẫn luôn tỏ ra vô cùng thích thú ở bên bầu bạn cùng mình, lẽ nào bây giờ nàng đã thay đổi suy nghĩ rồi sao?

“Thủy Tiên không muốn ở bên cạnh sư phụ ư?”

“Đâu có ạ!” Thiếu nữ vội lắc đầu, khuôn mặt dần đỏ bừng. “Thủy Tiên... Thủy Tiên chỉ...”

Chàng mỉm cười, ngắt lời nàng: “Thủy Tiên có đồng ý làm giúp sư phụ một chuyện không?”

Trải qua nhiều năm như vậy, sư phụ luôn cưng chiều nàng, vì nàng mà làm biết bao việc, nghĩ lại, mình chưa làm được việc gì cho chàng, thiếu nữ

lập tức ngồi dậy, nói: “Tất nhiên là được ạ, sư phụ muốn Thủy Tiên làm gì cho người?”

“Ở Bắc Hải này mọc rất nhiều cỏ linh chi, từ lâu vi sư đã muốn có một ngọn.”

“Chút chuyện nhỏ này, sao sư phụ không nói sớm?” Thiếu nữ nhanh chóng đứng lên, thi triển Tị thủy quyết^[1], nở một nụ cười với chàng rồi nhảy vào giữa làn nước với tư thế vô cùng kiêu diễm.

[1] Tị thủy quyết: thuật phát rẽ nước băng sông.

Biết chắc nàng đã hoàn toàn biến mất trong làn nước, vị tiên nhân áo trắng mới đứng lên. “Trúc Đình?”

Kết giới được hóa giải, một gã công tử chừng hơn hai mươi tuổi xuất hiện, hành lễ. “Tại hạ là Trúc Đình ở Diệu Âm cốc, xin được bái kiến Tuyệt tiên tôn.”

Vị tiên nhân áo trắng thân nhiên nói: “Ngươi đi theo hai sư đồ chúng ta làm gì?”

Biết mình đã bị phát hiện, Trúc Đình cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng giọng nói lại bình tĩnh vô cùng: “Vãn bối đi theo hai người đến tận đây là muốn được gặp Thủy Tiên muội muội.”

“Con bé không có ở đây.”

“Vãn bối đối với Thủy Tiên muội muội là thật lòng, cầu xin Tuyệt tôn tác thành cho vãn bối.”

Thật lòng ư? Ánh mắt vị tiên nhân áo trắng đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Khuôn mặt Trúc Đình nóng bừng, hấn hành lễ thêm lần nữa. “Vãn bói hiểu tiên tôn lo lắng Thủy Tiên muội muội sẽ bị ức hiếp, nhưng vãn bói bảo đảm...”

“Nể mặt Trúc cốc chủ, hôm nay ta sẽ không tính toán, so đo với ngươi.” Vị tiên nhân áo trắng ngắt lời hấn. “Ngươi còn làm phiền con bé nữa thì đừng trách ta không nể mặt.”

Vì kính nể thân phận của chàng nên Trúc Đình đã buộc mình phải ăn nói nhũn nhặn, không ngờ lại bị cự tuyệt thẳng thừng như vậy. Hấn rút cuộc cũng chỉ là một cậu thanh niên trẻ tuổi và nông nổi, cuối cùng không kiềm chế được nữa, liền cự cãi: “Muội ấy chỉ là đồ đệ của tiên tôn thôi, tiên tôn làm như vậy không hợp tình hợp lý chút nào, người có phần hơi quá đáng rồi đây!”

“Hồn xược!”

“Vãn bói cả gan nói thẳng, muội ấy thực sự không phải là Thủy Tiên sư tử năm xưa...”

Lời còn chưa dứt, một luồng sức mạnh vô cùng lớn đã đánh tới trước mặt hấn. Mặc dù Trúc Đình đã sớm phòng bị nhưng vẫn không thể tránh kịp sức mạnh như vũ bão đó. Hấn bị đánh trúng, văng ra xa đến mười mấy trượng, ngã xuống biển.

“Trúc sư huynh!” Một thân hình áo trắng từ dưới biển nhảy lên, chia tay hấn kéo lên bờ.

Bị thương không nặng, lại được giai nhân tương trợ, Trúc Đình mừng thầm, đang định lên tiếng, bỗng cảm thấy cơ thể treo lơ lửng giữa không trung, sau đó “ùm” một tiếng, hấn lại bị đánh cho rơi xuống biển.

“Ngươi không có sư huynh nào hết.” Giọng nói lãnh đạm vang lên, kết giới lại một lần nữa được thiết lập.

Bị chàng dùng sức mạnh mẽ lôi trở lại, vành mắt thiếu nữ bất giác đỏ hoe, nàng giậm chân, nói: “Tại sao sư phụ lại làm như vậy?”

“Hắn vốn không có ý tốt với ngươi.”

“Huynh ấy chỉ thích đệ tử thôi mà.”

“Vô liêm sỉ!” Vị tiên nhân áo trắng tỏ vẻ giận dữ. “Còn không mau theo ta trở về thuyền!”

Lần đầu tiên bị chàng mắng nhiếc như vậy, thiếu nữ sững sốt trong giây lát rồi vùng ra, vừa chạy vừa khóc.

Màn đêm bao trùm vạn vật, từng cơn gió quét qua mang theo vô số khí lạnh nhưng thiếu nữ vẫn khăng khăng ngồi bó gối ở mũi thuyền, không chịu nói một lời.

Vị tiên nhân áo trắng đứng trước cửa khoang thuyền, không biết phải làm sao.

Thôi quên đi, mọi sự chờ đợi, lo lắng và bảo vệ... nàng đã từng trải qua, giờ đến lượt chàng phải trải qua những giây phút trầm luân này, âu cũng là trời cao nghiêm phạt, chàng đáng phải nhận lại chúng.

Nàng nhất định không thể tu thành tiên cốt thêm lần nữa, nàng tồn tại đến bây giờ hoàn toàn là nhờ pháp lực của chàng, giống như kiếp trước, nàng cũng đã từng vì chàng mà làm như vậy. Nay chàng hành tẩu, bôn ba khắp nơi chỉ với một mục đích tìm mọi phương thuốc để giữ gìn nhan sắc và tuổi thanh xuân cho nàng, bởi vì chàng thấu hiểu khúc mắc trong lòng nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý ở bên chàng với một khuôn mặt già nua và bộ dạng xấu xí lúc già đi.

Nhưng bây giờ, nàng lại nhân lúc chàng không ở đây mà qua lại, gặp gỡ tên Trúc Đình kia, đã mấy tháng trôi qua mà nàng vẫn không quên được hẳn, chẳng lẽ nàng thích tên Trúc Đình đó thật sao?

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo, lòng đầy tức giận, chàng lập tức bước tới, kéo nàng trở về trong khoang thuyền.

Thiếu nữ kinh ngạc, cắn cắn môi rồi lại định đi ra bên ngoài, đáng tiếc là cửa khoang thuyền đã sớm bị thiết lập kết giới, không thể thoát ra được, nàng tức giận đến lớn tiếng cự cãi: “Su phụ giam giữ Thủy Tiên như vậy thì chi bằng giết chết Thủy Tiên còn hơn!”

Chết ư? Nàng dám dùng cái chết để uy hiếp chàng sao? Chàng lạnh lùng nói: “Có phải bây giờ ngươi muốn bỏ đi lắm rồi phải không?”

Nàng giương mắt, nói: “Đúng vậy, Trúc Đình thích Thủy Tiên.”

Chàng ghen hờn, lát sau cả giận nói: “Chỉ cần ngươi bước qua cánh cửa này thôi, sau này đừng mong quay về nữa!”

Nàng tỏ ra giận dữ, nói: “Thủy Tiên sẽ không quay về đâu!”

Chàng giật mình.

Không quay về, nàng đã nói là không quay về ư? Sau khi vì chàng mà làm biết bao việc như vậy, nàng lại không thể thích chàng thêm lần nữa, muốn dứt khoát rời bỏ chàng phải không?

Khuôn mặt tuần tú trở nên trắng bệch, đôi mắt thất thần. Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy bộ dạng này của su phụ, thiếu nữ vừa hoảng sợ vừa đau lòng nhưng không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng sung sướng. Nàng tiến về phía chàng, muốn an ủi: “Su phụ...”

Không ngờ chàng bỗng chìa tay ra, mạnh mẽ kéo nàng vào lòng rồi cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Sư phụ đang làm gì vậy? Trong đầu chỉ còn là một mớ hỗn độn, thiếu nữ mở to mắt, theo phản xạ, nàng giãy giụa muốn thoát ra nhưng đôi môi đã bị giữ chặt, trong miệng chỉ phát ra được những âm thanh “um um” hết sức ám muội.

Thật kỳ quái, giây lát sau cơ thể nàng bắt đầu trở nên mềm nhũn, tựa như không còn chút sức lực, môi và lưỡi quăn quýt trong khoang miệng chàng, dường như rất lâu trước đây nàng đã từng trải qua cảm giác này, không những không muốn chống cự mà còn cảm thấy say mê, nguyện lòng chìm đắm mãi mãi, không muốn tỉnh lại, thậm chí còn mong muốn được nhiều hơn thế...

Hai cánh tay không kiềm chế nổi, vòng qua ôm chặt lấy cổ chàng, chủ động đáp lại.

Sư phụ! Chàng là sư phụ kia mà! Như bị đánh một đòn cảnh cáo, thiếu nữ giật mình tỉnh mộng, có chút hoang mang, liền cắn môi chàng một cái thật đau.

Cảm giác đau nhói cuối cùng cũng đã thức tỉnh lý trí của chàng, chàng vội vã ngẩng mặt lên, rời khỏi môi nàng.

“Sư... sư phụ!” Khuôn mặt thiếu nữ đỏ bừng, không biết nên nói gì vào lúc này.

Chàng nhìn nàng chăm chăm trong giây lát, mặt mũi trắng bệch, lùi dần về phía sau vài bước, sau đó vội vã xoay người, đi như bay chạy ra phía cửa khoang thuyền.

Ngón tay khẽ vuốt đôi môi sưng mọng, vẫn còn lưu giữ mùi vị của chàng, gương mặt thiếu nữ bắt giác nóng bừng.

Nàng không hề cảm thấy tức giận, đó là nàng cố ý làm vậy. Kỳ thực, nàng không giận sự kiểm soát của chàng mà nàng giận chàng đã giam hãm nàng trong trái tim chàng quá lâu nhưng lại không hề biểu hiện ra bên ngoài. Sự theo đuổi của Trúc Đình đã gọi lên nỗi chờ mong từ lâu được cất giấu trong sâu thẳm trái tim nàng, chỉ là nàng vẫn luôn không hiểu bản thân mình rốt cuộc đang chờ mong điều gì mà thôi. Nàng sợ mình sẽ làm chuyện gì đó sai lầm với chàng, bởi vì chàng là sư phụ của nàng, sợ chàng sẽ tức giận, không cần nàng nữa.

Mọi việc xảy ra trước mắt không khỏi khiến nàng vừa kinh ngạc vừa vui sướng.

Hóa ra sư phụ... cũng thích nàng? Sự cự tuyệt ban nãy của nàng có khiến chàng hiểu lầm không?

Cuối cùng thiếu nữ cũng kịp thời phản ứng lại được, nàng vội chạy ra phía cửa, phát hiện trên thuyền trống rỗng, không một bóng người, nàng nhất thời sợ hãi đến run rẩy.

“Sư phụ!”

“Sư phụ, người đang ở đâu?”

...

Tròn ba ngày ba đêm, chàng vẫn bật vô âm tín.

Nhớ lại ánh mắt chàng lúc đó, hoàn toàn không giống với vẻ trấn tĩnh của ngày trước. Dường như chàng đã rất xấu hổ, rất đau lòng, bởi vì nàng là đồ đệ của chàng, phải vậy không? Như vậy thì có sao đâu kia chứ, nàng vẫn luôn thích chàng, mặc kệ người ta chê cười, chỉ cần chàng không cảm thấy

tức giận là nàng đã có đủ sức mạnh để đương đầu với mọi nỗi sợ hãi và ánh mắt của người đời!

Thế nhưng giờ chàng đang ở nơi đâu?

Thiếu nữ bỗng đứng bật dậy, đi tới bên giường, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Chỉ trong chốc lát, một bóng áo trắng đột nhiên xuất hiện ở cửa, gọi nàng: “Thủy Tiên?”

Chàng quả nhiên đã tới rồi, thiếu nữ lên nở nụ cười.

“Thủy Tiên!” Chàng bước nhanh tới bên giường, ngay sau đó liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng. Trên người nàng có tiên ấn của chàng, vừa rồi phát hiện thần khí của nàng đột nhiên biến mất, sợ nàng xảy ra chuyện nên chàng mới vội vã quay trở về, thế nhưng trước mắt... Đây không phải là Tử linh thuật sao?

“Sư phụ!” Chàng còn chưa kịp phản ứng, thiếu nữ đang nằm trên giường đã nhào tới, bám chặt lấy chàng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đặc ý. Mỗi lần nàng gặp chuyện không may, chàng đều trở về đúng lúc, lần này cũng không ngoại lệ.

“Không có việc gì là tốt rồi!” Chàng nhanh chóng đẩy nàng ra rồi lại xoay người, rời khỏi khoang thuyền.

Thiếu nữ đuổi theo, gọi: “Sư phụ! Sư phụ đừng đi!”

“Vi sư không đi!” Sao chàng có thể để nàng ở lại một mình được cơ chứ, thực ra ba ngày qua chàng không hề đi đâu xa.

“Sư phụ!” Thiếu nữ ôm chặt lấy cánh tay chàng, không chịu buông.

Chàng dừng bước, xoay người lại.

Vẻ mặt thiếu nữ bỗng chốc đỏ bừng, hồi lâu sau nàng mới thấp giọng nói: “Thủy Tiên không giận đâu, sư phụ có thể...”

Có thể ư? Nàng căn bản không hiểu điều này có nghĩa gì! Nàng không còn nhớ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, còn chàng lại lợi dụng cơ hội đó mà làm những chuyện xấu xa với nàng! Vẻ xấu hổ trên khuôn mặt tuấn tú càng trở nên rõ nét hơn, chàng khẽ ho một tiếng. “Không còn sớm nữa, người đi nghỉ trước đi...”

Lời nói còn chưa dứt, chàng chợt thấy cổ mình bị níu xuống, không cảm nổi lòng, chàng cúi mặt xuống.

Không cho chàng kịp phản ứng, nàng nhanh chóng kiễng chân, đặt một nụ hôn lên môi chàng.

Một nụ hôn vô cùng ngây ngô, không chút kinh nghiệm nhưng lại đủ để phá hủy toàn bộ lý trí của chàng. Tình cảm bấy lâu vẫn luôn bị đè nén, tựa như một mồi than âm ỉ bỗng chốc gặp lửa cháy bùng lên, vứt bỏ mọi sự kìm kịt trong lòng, rút cuộc một tay chàng cũng vòng quanh hông nàng, một tay giữ chặt gáy, biến bị động thành chủ động.

...

Hơi thở trở nên dồn dập khi hai bờ môi khẽ tách nhau ra, nàng nhẹ nhàng ngã vào ngực chàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, đáy mắt mơ màng, chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc.

“Sư phụ!” Nàng muốn nhiều hơn thế nhưng lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Chàng chỉ ôm lấy nàng, khẽ nói: “Thủy Tiên sẽ không hối hận chứ? Có thể sẽ có rất nhiều người... chê cười Thủy Tiên.”

“Sư phụ sợ sao?”

“Không!”

“Thủy Tiên cũng không sợ.” Nàng xấu hổ, vùi mặt thật sâu vào vòm ngực chàng, nhỏ giọng nói: “Thủy Tiên... yêu sư phụ như vậy...”

“Nếu trước đây sư phụ đã từng làm chuyện có lỗi với Thủy Tiên thì sao?”

“Sẽ không bao giờ có chuyện sư phụ đối xử với Thủy Tiên không tốt.”

“Lỡ như có thì sao?”

“Sau này sư phụ có đối xử tốt với Thủy Tiên không?”

“Có chứ.”

“Thủy Tiên không bao giờ trách sư phụ.”

“Thật sao?”

“Thật mà!”

“Ta ghi nhớ lời nàng rồi đấy!” Chàng nở một nụ cười mỉm rồi lại cúi xuống, hôn lên đôi môi anh đào chúm chím của nàng, rồi không để ý tới vẻ mặt thất vọng của nàng, chàng đẩy nàng ra, nói: “Không còn sớm nữa, nàng đi nghỉ trước đi!”

Như vậy không được, chí ít bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu không thì không công bằng với nàng chút nào. Ba ngày qua, chàng đã suy nghĩ rất kỹ càng, việc quan trọng nhất lúc này là tìm kiếm một thần y có những phương thuốc tốt, giúp nàng trở lại thành Thủy Tiên thực sự của chàng.

Đến lúc nàng nhớ lại rồi, nàng có hận chàng nữa không?

Nàng có hận thì cũng chẳng sao cả, chàng sẽ đối xử với nàng thật tốt, cho dù nàng hận hay không, chàng cũng không bao giờ rời xa nàng thêm một lần nào nữa.

Ngoại truyện 3: Ma thần trở lại (1)

Giữa Tiên Hải mênh mông, những con sóng lớn không ngừng ầm ì xô vào nhau, đá ngầm và cô đảo nhiều vô kể, hiếm thấy có người đặt chân tới nơi đây. Mây đen giăng ngợp trời, một hòn đảo nhỏ u ám lặng im trong khói sương mù mịt, bao trùm xung quanh đảo đến mấy trăm dặm là những cánh rừng rậm u tối, tựa như một con quái thú to lớn đang há miệng giương oai, hết hít vào rồi lại thở ra tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, bên trong cái miệng rộng ngoác đó mơ hồ truyền đến đủ loại âm thanh vô cùng ghê rợn và thê lương, cả hòn đảo toát lên vẻ u ám và quỷ dị không gì sánh nổi.

Một tia sáng bạc chói lọi chợt xẹt qua phía chân trời, ngay sau đó, bên cạnh cánh rừng xuất hiện hai bóng người đứng giữa màn sương.

Một vị tiên nhân trẻ tuổi khoác trên mình chiếc áo bào trắng, vạt áo buông lơi, dài quét đất, tựa như một tầng băng tuyết, khiến cảnh sắc u ám cũng trở nên trong sáng hơn. Thấy rõ tình hình trên đảo, chàng không khỏi cau mày, kéo cánh tay người đang đứng bên cạnh, dặn dò: “Chúng ta chưa

hiểu rõ tình hình và địa thế ở nơi này, e là Ma tộc thường lui tới đây, sau này nàng phải luôn theo sát ta đấy!”

“Su phụ, chúng ta không nhất định phải động thủ với họ chứ?”

“Ừm, chỉ cần bọn họ không ra ngoài làm điều ác thì chúng ta sẽ không động thủ.”

Đã tu thành thân thể ở bên trong thân kiếm, hai sư đồ họ quyết định quay trở về Tử Trúc phong sinh sống, nhưng trải qua trận chiến năm ấy, Ma thần đã quay trở lại minh cảnh, ma cung chôn hư thiên không còn người chèo chống, chẳng mấy chốc đã bị phá hủy trong một kiếp biến sau đó năm năm. Ma tộc không còn chỗ dung thân, đành lẩn trốn, phân tán khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không dám xuống nhân gian tác oai tác quái. Tiên môn và nhân gian vui mừng hưởng thái bình, Tử Trúc phong càng trở nên thanh nhàn hơn, hai sư đồ họ quyết định đi du ngoạn thêm một thời gian nữa.

Đã bao năm trôi qua, nàng thiếu nữ năm nào nay đã trưởng thành hơn rất nhiều. Trọng Tử đồng ý với Lạc Âm Phàm rồi thuận tay lấy tấm bản đồ tiên giới ra để xác định vị trí của khu rừng hắc ám này, một lát sau mới ngờ vực nói: “Trên bản đồ không hề có vị trí của hòn đảo này.”

Lạc Âm Phàm nói: “Trên bản đồ không có hòn đảo này nghĩa là hòn đảo này không thuộc về tiên giới, chỉ có điều không hiểu tại sao nó lại ngẫu nhiên xuất hiện ở Tiên Hải này. Trong việc này ắt có điểm kỳ quái. Đi thôi, trước hết chúng ta hãy tiến sâu vào hòn đảo này xem thế nào đã.”

Lời vừa dứt, một thanh trường kiếm liền hiện hình, chàng lập tức kéo tay Trọng Tử bước lên thân kiếm.

Trong rừng bạt ngàn những cây đại thụ che rợp bầu trời, trên đỉnh đầu có những tán cây cao tới mười mấy trượng, cành lá sum sê, đan chặt vào nhau. Càng tiến sâu, cây cối càng cao hơn, to hơn, chỗ nào cũng có thể trông thấy những gốc cây khổng lồ, mười người ôm không xuể, không biết chúng đã

sống được mấy vạn năm rồi. Trên thân cây là vô số những loại dây leo bám chằng chịt, cũng có những cây rễ trôi cả lên mặt đất, kích thước phải bằng một cái thùng nước, uốn lượn ngoằn ngoèo, giống hệt những con trăn khổng lồ đang trườn mình giữa nền đất.

Trường kiếm phát ra những luồng ánh sáng trắng êm dịu, đưa hai người bay là là sát mặt đất.

Dưới chân là mặt đất ẩm ướt nhưng lại có vẻ rất sạch sẽ, loài cây mây và dây leo thi nhau mọc, thỉnh thoảng lại bắt gặp một vài cây nấm rất to, dưới một số gốc cây đại thụ khác còn mọc lên một lùm cây có những bông hoa vô cùng kỳ quái, trừ những loại cây này ra, hai người không phát hiện được thêm bất cứ loài cỏ dại nào khác. Điều kỳ quái là, rõ ràng bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng dã thú kêu gào thảm thiết, thê lương nhưng không hiểu sao, hai người đã đi lâu như vậy rồi mà tuyệt nhiên không hề nhìn thấy bất cứ con thú nào, đến bóng dáng một con chim cũng không có.

“Sư phụ, hòn đảo này thực sự rất kỳ lạ, nếu nó thực sự không thuộc về tiên giới, lẽ nào do Ma tộc tạo ra?”

“Ma tôn không thể có năng lực di chuyển hòn đảo này.”

Nói xong câu đó, không hiểu sao Lạc Âm Phàm lại giật mình, lẽ nào hòn đảo này là...

Thanh trường kiếm dưới chân phút chốc dừng hẳn lại.

“Có chuyện gì vậy sư phụ?” Trọng Tử không hiểu, liền cất tiếng gọi chàng.

“Không có gì.” Không thể có khả năng đó, Lạc Âm Phàm xua ý nghĩ kia ra khỏi đầu, thầm nghĩ mình đã quá đa nghi. Chàng bất giác nắm tay nàng thật chặt, vẻ mặt vẫn bình thản như trước, nói: “Xem ra hòn đảo này chẳng

có gì kỳ quái, hay là chúng ta cứ trở lại Nam Hoa trước, ta sẽ cho người đến điều tra sau.”

Chàng đã quyết định như vậy, Trọng Tử không thể không nghe theo.

Đúng lúc thanh trường kiếm đang quay về con đường cũ thì ở một nơi sâu thẳm của cánh rừng trước mặt bỗng vang lên một âm thanh rờn rợn.

Âm thanh không lớn lắm, có vẻ cách khá xa, giống như tiếng sấm giữa trời quang. Cành lá của những cây đại thụ bao xung quanh khu rừng đều rung chuyển dữ dội, hai sư đồ thấy thế bất giác sửng sốt nhìn bốn phía.

Một lát sau, dư âm đó vẫn còn quẩn quanh trong cánh rừng.

Trọng Tử bám chặt vạt áo Lạc Âm Phàm, cẩn thận quan sát bốn phía. “Vừa rồi... là cái gì vậy?”

Lạc Âm Phàm nhanh chóng giơ tay lên, vẽ một đường vòng cung, những tán cây đen sì trên đỉnh đầu lập tức rẽ ra hai bên, để lộ bầu trời u ám. Chàng ngẩng mặt quan sát một lúc rồi trầm ngâm nói: “Không thấy ma giới có gì biến đổi, có lẽ là có một vật kỳ quái nào đó mới được sinh ra. Trọng Nhi, nàng có cảm nhận được ma khí xung quanh đây không?”

Đã từng là ma, đối với việc nhận biết ma khí, nàng nhạy cảm hơn Lạc Âm Phàm. Trọng Tử ngưng thần trong giây lát rồi lắc đầu, nói: “Không phát hiện thấy ma khí.”

Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không phải là ma vật, chẳng lẽ... đó là tiên vật?”

Trọng Tử phấn chấn nói: “Không biết là tiên vật gì nhỉ, chúng ta qua đó xem thử đi!”

Đột nhiên xuất hiện một hòn đảo kỳ quái, lại còn phát sinh những hiện tượng lạ lùng, sự việc này có vẻ không bình thường chút nào, nhưng lúc này tạm thời vẫn chưa phát hiện ra bất cứ sự nguy hiểm nào trong cánh rừng này, mà cho dù có nguy hiểm chẳng nữa thì bản thân chàng cũng đủ sức đối phó với nó, chỉ bằng cứ qua đó xem thử, nếu vật này không gây hại gì tới sinh linh bách tính thì có thể bỏ qua, còn nếu không, nhất định phải xử lý mối họa này ngay lập tức.

Suy nghĩ như vậy, Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Được rồi.”

Thanh trường kiếm bay lên giữa không trung, cách mặt đất một khoảng khá cao, hai người thận trọng tiến về phía trước, những cây đại thụ khô cằn nhanh chóng lùi dần về phía sau. Không bao lâu, tầm nhìn trước mặt bị che khuất, phía trước liền xuất hiện một con quái vật khổng lồ. Lạc Âm Phàm thấy thế, lập tức điều chỉnh thanh kiếm hạ dần xuống mặt đất, nhìn kỹ mới phát hiện ra đó là một cái cột khổng lồ làm bằng thân cây, cao khoảng hai người đứng chồng lên nhau, những tán lá trên trụ lúi, như một chiếc bàn tròn lớn màu nâu đen, đủ chỗ cho hơn một trăm người ngồi.

“Cái cây này to quá!” Trọng Tử phấn khích nói. “Trên tiên giới chưa từng có cái cây nào lớn đến vậy.”

Mọi thứ xung quanh hết sức bình thường, ngoại trừ âm khí có vẻ loãng hơn so với những nơi khác, linh khí thì lại có vẻ dư thừa, không cảm thấy sự nguy hiểm, Lạc Âm Phàm cũng thấy yên tâm, buông tay ra, nói: “Thân cây lớn như thế này quả thực cũng ít khi thấy ở trên tiên giới, chúng ta tới đó xem thử!”

Trọng Tử chỉ cảm thấy hết sức mới lạ, không chần chừ mà chạy đến bên cái cột đó.

Thấy nàng như vậy, Lạc Âm Phàm khẽ nhếch khóe môi, chậm rãi tiến tới, nhưng vừa đi được vài bước, phía sau bỗng có một cơn gió thổi tới, làn

gió mát lành, thoang thoảng hương thơm của cây cỏ, vô cùng trong lành và dễ chịu.

Nhưng sự khác thường này há có thể qua được mắt Lạc Âm Phàm? Chàng lập tức dừng bước, nghiêng người nhìn.

Phía sau lưng, ngoại trừ cây cối thì chẳng có thêm bất cứ thứ gì đặc biệt.

[©STENT](#)

Trên đảo có gió cũng không phải là điều gì kỳ quái, nhưng đây là nơi sâu nhất của cánh rừng, trên đỉnh đầu là tầng tầng lớp lớp cành lá sum sê, rậm rạp, gió nào có thể thổi tới được kia chứ? Con gió vừa rồi không phải là một cơn gió tự nhiên, nhưng tuyệt nhiên không cảm nhận được chút ma khí trong đó, ngược lại còn nồng đượm mùi linh khí, không biết nó là tiên vật gì đây?

...

Trọng Tử đang chạy tới bên cạnh cái cột làm bằng thân cây, ai ngờ gần đến nơi thì cái cột đó đột nhiên biến mất, mọi vật xung quanh chợt biến thành một mảng đen kịt, Trọng Tử vô thức kêu lên: “Su phụ?”

Nàng kêu vài tiếng nhưng không thấy có người trả lời, chỉ có tiếng vọng lại vang dội bên tai.

Biết có chuyện bất thường, Trọng Tử nhất thời cảnh giác. Nàng vội thi triển thuật pháp, ngón trở lập tức phát ra những tia sáng màu xanh lam chiếu rọi khắp xung quanh, khiến mọi vật trở nên rõ ràng. Trước mặt, cái cột bằng thân cây vẫn đứng sừng sững, cảnh vật xung quanh tuyệt nhiên không có bất kỳ sự biến đổi nào, tựa như chỉ có một mình nàng ở nơi này.

Sư phụ đâu rồi? Rõ ràng sư phụ đi ngay sau mình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chàng không thể đột nhiên biến mất như thế được, càng không thể bỏ nàng ở lại đây một mình, chỉ có thể có một lý giải duy nhất, đó là... ai đó đã thiết lập một kết giới vô cùng lợi hại và nàng vừa mới sa chân vào cái kết giới này!

Biết rõ nguyên nhân, Trọng Tử không hề cảm thấy hoảng sợ mà trấn tĩnh nói: “Người là ai?”

Trả lời câu hỏi của nàng là một tiếng cười khẽ, trầm trầm, cổ quái nhưng cũng ẩn chứa một loại mỉa mai không gì cưỡng nổi, thậm chí nghe qua còn thấy rất quen tai.

Trọng Tử lập tức liếc nhìn về phía phát ra tiếng cười, ngay sau đó nàng chợt nhìn thấy một người.

Nơi giao hòa giữa ánh sáng và bóng tối có một khối rễ cây to lớn trôi hẳn lên mặt đất, uốn cao thành hình vòng cung, giống như một con mãng xà khổng lồ màu nâu. Bóng một người đang đứng trên cái rễ đó, chiếc áo choàng đen rộng bao quanh người rủ xuống, đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt, giống hệt một u linh trong rừng thẳm tăm tối.

“Hoàng hậu của ta, lại gặp nhau rồi.”

“Người...” Trọng Tử ngờ ngác nhìn hẳn một lát, cuối cùng cũng kêu lên một tiếng: “Vong Nguyệt?”

Hắn quả nhiên chìa một cánh tay ra khỏi vạt áo choàng, trên ngón tay vẫn là chiếc nhẫn thạch anh tím đang phát ra những tia sáng chói lòa. “Nàng vẫn còn nhận ra ta, tốt lắm!”

“Chẳng phải người đã quay lại minh cảnh rồi sao, sao lại ra ngoài rồi?” Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vã nhảy lên rễ cây kia, kéo vạt

áo choàng của hắn, nói: “Lần này ngươi quay lại đây là muốn làm chuyện gì xấu sao?”

Vong Nguyệt nói: “Trong lòng hoàng hậu, ta là người như thế ư? Tathấy đau lòng quá!”

Thấy hắn có ý làm bộ làm tịch, Trọng Tử khó khăn lắm mới nhìn được cười. Biết đó là hắn, nàng không cảm thấy lo lắng cho Lạc Âm Phàm nữa. Suy nghĩ một lát, nàng nói: “Bây giờ ngươi đã bị ta nhận ra rồi, sao còn chưa quay về minh cảnh đi?”

Vong Nguyệt cười rộ lên. “Ai nói với nàng nếu bị nhận ra thì ta phải về minh cảnh chứ?”

Trọng Tử “a” một tiếng rồi nói: “Chẳng phải ngươi bị ta nhận ra mới phải quay trở về minh cảnh đó sao?”

“Đó là ta chỉ nói đùa với các ngươi thôi.” Vong Nguyệt nói. “Dù gì ta cũng là Ma thần, có những bí mật cần được giữ kín.”

...

Thấy nàng ghen họng không nói được lời nào, Vong Nguyệt cười nói: “Tuân thủ ước định, mỗi lần ta ra ngoài đều có giới hạn, phần lớn là để làm một việc, dù thành công hay thất bại, ta cũng phải trở lại.”

Trọng Tử bỗng tỉnh ngộ, nói: “Đúng rồi, lần trước ngươi muốn phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới, cuối cùng thất bại cho nên mới phải quay về.”

Vong Nguyệt nói: “Đúng vậy, hoàng hậu nhẫn tâm lắm, ta đã ban tặng cho nàng và Lạc Âm Phàm cơ hội sống lại, còn nàng lại muốn đuổi ta trở lại minh cảnh, chịu cảnh lẻ loi, cô độc.”

“Ta không hề có ý đó.” Trọng Tử cắn cắn môi, nói. “Ta và sư phụ rất cảm kích ngươi, thế nhưng tiên - ma vất vả lắm mới yên ổn như bây giờ, ngộ nhờ lần này ngươi quay lại đây khơi mào chinh chiến, thiên hạ lại phải trải qua kiếp sống lầm than, ta rất lo sợ.”

Vong Nguyệt nói: “Sao có thể như vậy được, ta là người tốt kia mà.”

“Kỳ thực ngươi không giống người tốt chút nào.” Trọng Tử chăm chú nhìn hắn một lát. “Sư phụ ta đâu? Ngươi dẫn sư phụ ta đi đâu rồi?”

“Hắn ở ngay bên cạnh nàng đấy thôi, chỉ là nàng đang ở trong kết giới nên mới không nhìn thấy.” Vong Nguyệt kéo tay nàng, cúi mặt xuống, nói. “Các người đã làm hại Ma tộc không còn chồn dung thân nhưng ta vẫn giúp các người, có phải bây giờ nàng nên báo đáp ta rồi không?”

Ngón tay của hắn vô cùng lạnh lẽo, Trọng Tử lạnh đến độ giật mình, liền vội vàng gạt đầu. “Đúng vậy, ta và sư phụ đều muốn báo đáp ân tình của ngươi.”

“Bây giờ ta cho nàng cơ hội đó đấy.” Vong Nguyệt nói. “Ta cần sự báo đáp của nàng.”

“Ta phải báo đáp ngươi thế nào đây?”

“Rất đơn giản, lấy của ta một giọt máu.”

Trọng Tử không hiểu, nói: “Chuyện này đơn giản vậy, tự ngươi có thể làm được, sao phải cần đến ta?”

“Nàng quên rồi sao, ta là thần, phải tuân theo những quy tắc giữa trời và đất, ta không thể làm trái thần luật, nếu không sẽ bị trời phạt ngay lập tức.”

Vong Nguyệt nói: “Vì vậy, việc này phải do nàng ra tay, hơn nữa, việc này chỉ có thể làm được ở mảnh đất của thần giới mà thôi.”

Trọng Tử giật mình, nói: “Mảnh đất của thần giới ư? Lẽ nào hòn đảo này là...”

“Đúng vậy, là một hòn đảo của thần giới.” Vong Nguyệt nói. “Tu vi của nàng lúc này chưa thể xâm nhập được vào thần giới, nhưng ta có thể tạm thời di dời hòn đảo này đến tiên giới, hơn nữa, chỉ có thể mượn tạm nơi này một ngày một đêm mà thôi, vì chuyện này mà ta đã mất rất nhiều công sức.”

Quả nhiên sư phụ suy đoán không sai, đây chính là hòn đảo thần giới, chẳng trách trên bản đồ của tiên giới không hề có nó. Trọng Tử “a ha” một tiếng rồi nói: “Tại sao ngươi có thể tùy tiện di dời đất của thần giới như vậy? Thế này không phải là trái với quy tắc của thần giới sao?”

“Hình như không hề có quy định này.” Vong Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói. “Ừm... Dù là quy tắc của thần giới thì cũng có chỗ sơ hở, chỉ cần nàng nguyện lòng nghiên cứu nó thì sẽ thấy tìm kẽ hở là một việc vô cùng đơn giản.”

Trọng Tử không nói gì, lát sau mới hỏi: “Ngươi không cần phải làm như thế, sư phụ ta có thể đi tới thần giới mà, bảo chàng giúp ngươi không phải là tốt hơn sao?”

Vong Nguyệt lắc đầu. “Chuyện này không thể để hãn biết.”

“Vì sao không thể để sư phụ biết?” Trọng Tử cảnh giác nhìn hãn. “Sư phụ rất cảm kích ngươi đã cứu giúp chúng ta, chàng còn nói khi nào gặp được ngươi, chàng nhất định sẽ báo đáp, muốn chàng giúp đỡ thực ra rất dễ, tại sao ngươi không nói cho chàng biết chuyện này, lẽ nào trong đó thực có âm mưu gì sao?”

“Hoàng hậu của ta, nàng không tin tưởng ta chút nào ư?” Vong Nguyệt nói. “Lạc Âm Phạm ngoài miệng thì nói rất cảm kích ta, mong muốn ta trở lại, nhưng thực ra trong lòng hấn lại sợ chết đi được.”

“Sợ cái gì cơ?”

“Hấn sợ ta đưa nàng đi. Nếu như hấn phát hiện ta đã quay lại thì có lẽ hấn không chỉ lấy của ta một giọt máu mà vì ghen tuông, hấn sẽ tìm cách giết chết phu quân của nàng mất.”

Trọng Tử đỏ mặt, giẫm vào chân hấn một cái, nói: “Nói bậy! Sư phụ ta không bao giờ làm như thế!”

Vong Nguyệt đứng im, mặc kệ nàng hành hạ cái chân của mình, nói: “Dù sao thì hấn cũng đánh không lại ta.”

“Không nói cho sư phụ biết, muốn ta giúp ngươi cũng được thôi.” Trọng Tử suy nghĩ giây lát, cuối cùng cũng thỏa hiệp. “Ngươi có thể nói cho ta biết nguyên nhân không? Ngươi muốn lấy máu của mình làm gì?”

“Không thể được, bởi vì ta đã lách luật của thần giới, sự việc này sao có thể để cho quá nhiều người biết được?”

“Vậy thì sao ta có thể tin tưởng ngươi được, máu của ngươi sẽ không gây hại gì cho tiên giới đấy chứ?”

“Ta xin thề với chính mình.”

“...”

Vong Nguyệt nói: “Ta cần giọt máu này là vì tương lai sau này của thần dân ma giới, không ảnh hưởng gì đến tiên giới cả.”

“Vậy thì được.” Trọng Tử yên tâm nói. “Làm thế nào để lấy được máu của người, ngay bây giờ sao?”

“Bây giờ chưa phải lúc, đợi đến ban đêm, khi trăng treo cao trên đỉnh đầu kia, đó chính là cơ hội duy nhất của chúng ta. Bây giờ nàng đi gặp sư phụ của nàng đi, hấn sắp phát điên rồi đó.” Vong Nguyệt nở nụ cười rồi xoay người biến mất.

Cùng lúc đó, kết giới bao quanh Trọng Tử cũng biến mất.

Sư phụ? Trọng Tử nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nàng đã thấy vô cùng hoảng sợ.

Ngọa truyện 4: Ma thần trở lại (2)

Gọi to mấy tiếng nhưng không có ai trả lời, tìm kiếm bốn xung quanh cũng không thấy tung tích của nàng, một người đang yên đang lành đột nhiên biến mất, Lạc Âm Phàm lẻ loi đứng bên cạnh cái cột không lồ làm bằng thân cây, tay nắm chặt vạt áo dài khiến nó trở nên nhăn nhúm, trong đôi mắt như có một màn sương bao phủ, thanh kiếm bên cạnh chàng bắt đầu bất an rung động, thể hiện nỗi nóng lòng, lo lắng của chủ nhân.

“Là ai?” Giọng nói lạnh băng, tưởng chừng không phải từ miệng chàng thốt ra.

Kiểm khí kích động dữ dội, tựa như có thể bùng lên bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, phía sau bỗng vang lên một tiếng gọi khê: “Sư phụ!”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, trong chốc lát đã đánh thức lý trí của chàng. Lạc Âm Phàm lập tức thở phào nhẹ nhõm, thu kiếm, xoay người lại, nói: “Trọng Nhi, nàng lại làm trò gì vậy?”

Trọng Tử vội vã đi ra từ phía sau cây cột, chạy tới bên cạnh chàng, kéo tay chàng: “Trọng Nhi chỉ qua đó xem xét một chút thôi, sư phụ sợ đến vậy ư?”

Ánh mắt yêu mị thẹn thùng, thể hiện rõ sự trách cứ, giọng nói cũng trở nên nũng nịu bất thường.

“Người không phải là nàng.” Giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng, rất nhanh sau đó, Lạc Âm Phàm tung một chưởng.

Trọng Tử trước mặt bỗng kêu lên một tiếng đầy bi thảm, bị chưởng lực mạnh mẽ đánh văng ra xa, trong nháy mắt cả cơ thể bị nứt toác nhưng chỉ thấy vụn gỗ bay lả tả giữa không trung, hóa ra đó chỉ là một cành cây biến thành.

“Mánh khéo này mà cũng đòi qua được mắt ta sao?” Lạc Âm Phàm thu cánh tay lại, lạnh lùng nói. “Còn không mau ra đi!”

“Là Trọng Nhi đây, sư phụ!” Từ sau thân cây cách đó không xa lại xuất hiện một Trọng Tử khác đang đứng nhìn chàng, cười thật tươi.

Biết rõ đó chỉ là ảo ảnh, Lạc Âm Phàm không để ý tới nó, chậm rãi quét mắt nhìn bốn phía, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nhạt, nói: “Muốn đưa nàng đi sao? Đừng hòng!”

“Sư phụ không nhận ra Trọng Nhi ư?” Trọng Tử ghen lời, chực khóc.

Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi bực, ra tay không thương tiếc, pháp lực mang theo một luồng sức mạnh có tính hủy diệt, quả nhiên Trọng Tử kia

nhanh chóng tan biến như một ảo ảnh, cùng lúc đó, “rầm” một tiếng, hai gốc cây cổ thụ vạm vỡ năm đở rạp xuống mặt đất, lá rơi cành gãy, cuốn tung vô số bụi đất mù mịt một khoảng trời.

“Trọng Nhi? Nàng đang ở đâu, trả lời ta đi...”

Không hề nghe thấy tiếng đáp lại, vị tiên nhân gần như đã mất hết lý trí, điên cuồng thi triển thuật pháp. Sức mạnh đáng sợ ấy tàn phá khắp nơi, những nhánh cây khô đổ xuống rào rào, trải đầy mặt đất thành một đồng hỗn độn. Trên đỉnh đầu không còn cành lá bao phủ, để lộ một khoảng trời sáng tỏ.

Bất luận là ai cũng đừng mơ tưởng hảo huyền rằng sẽ mang được nàng đi! Cho dù có phải phá tan hoang hòn đảo này, thiêu trụi toàn bộ cánh rừng này, chàng cũng nhất định phải tìm được nàng, không ai có thể mang nàng đi được!

“Su phụ!” Một giọng nói chát chúa lo âu vang lên bên tai khiến chàng một lần nữa phải dừng tay.

Là nàng thật ư? Hay lại là giả mạo? Chàng không dám nhìn lại, sợ rằng đó không phải là kết quả mà chàng mong muốn.

Vừa ra khỏi kết giới đã nhìn thấy cảnh tượng này, một lần nữa tận mắt chứng kiến chàng điên cuồng như vậy, Trọng Tử vô cùng hoảng sợ, vội vàng chạy tới, vòng tay ôm lấy eo chàng từ phía sau, khẽ nói: “Là ta, su phụ, ta ở đây rồi!”

Hơi thở quen thuộc cuối cùng cũng khiến chàng dần bình tĩnh lại, chàng chậm rãi cầm lấy cánh tay nhỏ bé đang quàng quanh eo mình.

Là nàng, đúng là nàng rồi!

“Trọng Nhi?” Trong nháy mắt, luồng khí lạnh bao quanh người biến mất, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, Lạc Âm Phàm thở một hơi dài nhẹ nhõm, quay người ôm nàng thật chặt, tựa như muốn ghi lấy, để cơ thể nàng và cơ thể chàng hòa làm một.

“Rốt cuộc thì nàng cũng biết đường mà quay lại rồi sao?” Giọng nói có vẻ trách cứ.

“Là ta, ta ở đây rồi.” Trọng Tử vừa sung sướng vừa cảm thấy xót xa, vùi mặt vào ngực chàng.

Lát sau, sắc mặt bỗng lạnh tanh, chàng đẩy nàng ra xa.

“Su phụ?” Trọng Tử cảm thấy khó hiểu.

“Sao lại chạy lung tung chứ?” Nàng không biết vừa rồi chàng đã hoảng sợ như thế nào, lo lắng lại đánh mất nàng như thế nào đâu!

Biết chàng đang nóng giận, Trọng Tử vội vàng kéo tay chàng, nói: “Ta không chạy lung tung nữa.”

Lạc Âm Phàm hỏi: “Vừa rồi nàng đi đâu vậy?”

Trọng Tử trả lời quanh co: “Vừa rồi, ta... ta chỉ ần nấp thôi.”

ần nấp ư? Lạc Âm Phàm nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Giấu giếm chuyện mình đã gặp Vong Nguyệt, Trọng Tử cảm thấy hơi chột dạ, nàng vội vàng kéo chàng đi quanh cái cột làm bằng thân cây kia, lẩm nhảm: “Ta ở ngay sau cái cột này, sao chàng lại không phát hiện ra nhỉ? Xem ra hòn đảo này thực sự rất kỳ quái... Cái cột này to thật đấy nhỉ? Trên đó là cái gì nhỉ?”

Nàng cũng vừa phát hiện ra sự khác thường ở đây, lúc này, quả nhiên đã thu hút được sự chú ý của Lạc Âm Phàm.

“Đó là cái gì vậy?” Trọng Tử định chìa tay ra. “Ta lên đó xem một chút!”

Lạc Âm Phàm lập tức nắm chặt tay nàng, nói: “Ta với nàng cùng qua đó xem.” Kể từ giây phút này trở đi, chàng nhất định sẽ không buông tay nàng nữa.

Ở viền mặt cắt như một bàn tròn đột nhiên mọc lên một cây nấm rất dài.

Đó là một cây nấm ngũ sắc, to bằng cái nắm tay, trông vô cùng đáng yêu.

Trọng Tử thấy hiếu kỳ, kìm lòng không đặng, ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chọc chọc vào thân nó, nhưng không ngờ chỗ ngón tay nàng chạm vào không hề cảm nhận được chút cảm giác của thực vật, cây nấm này mặc dù đã bị ấn cho lồm xồm xuống nhưng sau khi Trọng Tử nhấc ngón tay lên, nó liền khôi phục trạng thái ban đầu, hoàn toàn không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Có thể nói, nó giống như một khí thể có hình dáng cây nấm, chỉ có điều màu sắc hơi sặc sỡ mà thôi.

“Nó... Tại sao lại như vậy?” Trọng Tử ngạc nhiên nhìn chàng. “Su phụ, su phụ có biết đây là cái gì không?”

Lạc Âm Phàm đã lấy lại vẻ lãnh đạm thường ngày, nhìn ngắm kĩ càng trong giây lát, sóng mắt khẽ lay động, nói: “Vật này... có vẻ là địa linh nhân...”

Trọng Tử không hiểu, hỏi: “Địa linh nhân là cái gì?”

Lạc Âm Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe nói địa linh nhân là một vật hấp thụ đủ mọi linh khí của từng vùng mà thành. Khi nó đã đủ lớn, háinó cắm xuống đất là có thể nối thông được linh khí của từng vùng khác nhau, trở thành một cái giếng linh nhân, đem linh khí của từng vùng khác nhau hóa thành một luồng linh khí vô cùng đặc biệt, phóng xuất ra ngoài, cơ bản là giống với linh khí nhật nguyệt trong đất trời. Nó có tính thuần dương, rất giống với tinh hoa của mặt trời. Nếu tiên nhân có được nó thì việc tu hành sẽ tiến triển nhanh chóng, một ngày có thể tiến xa cả nghìn dặm. Còn nếu nơi nào có giếng linh nhân xuất hiện thì núi non phì nhiêu, sông ngòi trù phú, vạn vật xán lạn, muông thú sinh sôi nảy nở nhanh chóng, nhân loại được trường thọ.”

Trọng Tử nói: “Có một vật tốt như thế sao? Chẳng lẽ tiếng động ban nãy là do nó gây ra?”

Lạc Âm Phàm nói: “Kỳ thực, ngay cả ta cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy nó, chỉ căn cứ vào điển tịch đã ghi chép mà suy đoán vậy thôi. Phàm là tiên vật hay thần vật hiện thế thì đều mang điềm lành, cơn chấn động kỳ quái ban nãy chúng ta cảm nhận được chắc chắn do nó phát ra, chỉ là...” Nói đến đây, chàng bỗng ngừng lại.

Trọng Tử nói: “Một vật tốt đến vậy, nhất định là rất hiếm gặp, phải không?”

“Dĩ nhiên vật này vô cùng hiếm gặp.” Lạc Âm Phàm đột nhiên siết chặt lòng bàn tay, nói từng từ: “Điều khiến ta cảm thấy kỳ quái đó là, nó không sinh ra ở tiên giới.”

Trọng Tử không hiểu, hỏi: “Nó không sinh ra ở tiên giới sao?”

“Đúng vậy.” Lạc Âm Phàm thản nhiên nói. “Căn cứ vào những gì ghi chép trong sách cổ, địa linh tinh^[1] được hình thành từ tự nhiên, trên tiên giới và cả nhân giới chưa từng xuất hiện loại địa linh tinh này. Địa linh nhã cũng là vật của thần giới, chúng chỉ sinh sống ở thần giới và cũng chỉ thần

giới mới được dùng chúng, chắc chắn hòn đảo này đến từ thần giới, lúc này đột nhiên lại xuất hiện giữa tiên giới, vừa vặn nhìn thấy nó được sinh ra, vậy thì có thể coi nó là một vật của tiên giới, sau này tiên giới có thể dùng.”

[1] Địa linh tinh: giếng địa linh.

Trọng Tử vui vẻ nói: “Nếu nó là vật của tiên giới thì chúng ta mau đem nó trở về Nam Hoa, vừa hay có thể giúp đỡ các đệ tử Nam Hoa tu hành!”

Lạc Âm Phàm lắc đầu, nói: “Hiện giờ nó mới đang hình thành mà thôi, muốn nó hoàn toàn trưởng thành thì còn phải chờ mấy vạn năm nữa.”

Trọng Tử nhụt chí nói: “Lâu như vậy ư? Đáng tiếc là hòn đảo này sẽ nhanh chóng biến mất.”

Lạc Âm Phàm “hả” một tiếng, nói: “Nhanh chóng biến mất ư? Sao nàng lại biết được điều này?”

Phát hiện mình đã lỡ miệng, Trọng Tử đành lấp liếm: “Ta... Ý của ta là, nếu sư phụ nói hòn đảo này đến từ thần giới, vậy thì chắc chắn nó là vật sở hữu của thần giới, chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện ở tiên giới mà thôi, ta đoán sớm muộn gì nó cũng sẽ trở về với thần giới.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, nói: “Đúng vậy, dám dòi nó tới đây, tất nhiên sẽ phải bỏ công sức đưa nó quay trở về, nếu không, sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức, sao tránh khỏi có nhiều người biết đến kia chứ?”

Biết rõ chàng đã hoài nghi, Trọng Tử đảo mắt, đứng dậy, cười, nói: “Làm gì có chuyện nhiều người biết đến hòn đảo này chứ? Đem đất của thần giới di dời đến tiên giới, ai có thể có được năng lực này nhỉ? Ta thấy việc này không thể do người nào đó làm ra, nhất định là do những biến đổi bất ngờ của lục giới đã đưa nó đến đây.”

Lạc Âm Phàm nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Trọng Tử gọi trường kiếm bay tới, kéo chàng bước lên thân kiếm. “Nếu không thể mang địa linh này theo thì chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

Lạc Âm Phàm quả nhiên không nói gì nữa, thanh trường kiếm chở hai sư đồ bay ra khỏi khu rừng rậm u ám đó.

Ngoại truyện 5: Ma thần trở lại (3)

Sương mù dày đặc vẫn bao bọc xung quanh đảo thần nhưng mây đen trên đỉnh đầu đã dần tan biến, lộ ra ánh sao thưa thớt. Bên ngoài hòn đảo, những cơn gió lướt trên mặt biển rít lên từng cơn âm ì, những con sóng bạc đầu cuộn cuộn đánh vào vách đá, một con thuyền trắng lúc ẩn lúc hiện giữa những tảng đá ngầm, cột buồm rất cao, cánh buồm bị kéo xuống, có hai người đang ngồi phía trước mũi thuyền.

Ngả đầu vào vòm ngực trắng nõn của chàng, Trọng Tử lặng lẽ ngắm sao trời.

Mặc dù đã ở bên nhau lâu như vậy nhưng nàng vẫn có cảm giác mình đang nằm mơ, không thể tin được lại có lúc được nằm trong lòng chàng, cùng ngắm sao, không thể tin mình còn có thể ở bên chàng. Đã từng trải qua bao nỗi đắng cay, tủi nhục để đổi lấy khoảnh khắc yên bình và thỏa mãn này, từ trước đến nay, chưa lúc nào nàng cảm thấy hối hận.

Đã từng hóa thành linh hồn của kiếm trong vòng một trăm năm, trái tim nàng tựa như tro tàn, nhưng ngày nào chàng cũng ôm nàng ngắm sao, ngay cả khi nàng không hề đáp lại chàng vẫn cứ ngây ngốc gọi nàng là “Trọng Nhi” rồi hỏi nàng rất nhiều lần câu: “Tha thứ cho sư phụ, được không?”, đến nàng cũng không nhớ nổi nàng đã tha thứ cho chàng vào ngày tháng

năm nào, nếu chàng không phải là một vị sư phụ có trái tim lúc nào cũng hướng về sinh linh bách tính thì sao nàng có thể yêu chàng nhiều đến vậy? Chàng sẽ không vì nàng mà vứt bỏ sinh linh bách tính nhưng có thể vì nàng mà vứt bỏ bản thân mình. Kỳ thực những thứ mà chàng phải bảo vệ, từ tận đáy lòng, nàng cũng nguyện ý cùng chàng đồng cam cộng khổ.

Nàng hướng mắt nhìn xuống phía dưới, bàn tay nàng vẫn bị chàng nắm chặt. Trọng Tử không kìm lòng được, vùi mặt vào ngực chàng sâu thêm chút nữa, khẽ cười. Từ trước đến nay, sư phụ vẫn luôn là người ít nói, nếu không phải Trọng Tử chủ động bắt chuyện thì e là vài ngày liền chàng cũng không nói một lời.

“Sư phụ đang nghĩ gì vậy?”

“Còn Trọng Nhi đang nghĩ gì?”

Trọng Tử nói: “Trọng Nhi đang nghĩ, không biết giờ này Tuyết tiên tôn và Âm Thủy Tiên đang ở nơi nào?”

Lạc Âm Phàm nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Chắc là họ đang đến Mạt Sơn tìm thuốc.”

Trọng Tử lo lắng hỏi: “Để kéo dài tính mạng cho Âm tiên bối, Tuyết tiên tôn sẽ rất cực khổ, có phải không?”

“Trọng Nhi!” Lạc Âm Phàm cúi đầu, vén những sợi tóc mai lòa xòa trước trán nàng rồi ôm nàng chặt hơn, nói: “Chỉ cần có thể giữ nàng ấy ở lại, cho dù phải chịu khổ như thế nào thì Tuyết Lăng cũng nguyện lòng, cũng giống như chúng ta vậy.”

Trọng Tử hé miệng nói: “Giả sử không phải Âm tiên bối mà là Trọng Nhi, sư phụ cũng sẽ như Tuyết tiên tôn chứ?”

“Đương nhiên rồi!” Lạc Âm Phàm nhíu mày, hồi lâu sau mới nói: “Ta với Tuyết Lăng là bạn cũ.”

Câu nói vô cùng hàm súc, có vẻ bất mãn với việc nàng gọi Âm Thủy Tiên là “tiền bối”. Họ vừa là sư đồ vừa là phu thê, mặc dù mối tình này được tiên giới chấp thuận nhưng vẫn luôn gặp phải những vấn đề như vậy, vì nàng thường không quá để tâm tới chuyện xưng hô này.

Trọng Tử thấp giọng cười rộ lên.

“Trọng Nhi!” Giọng nói vừa trách cứ vừa như nhắc nhở, còn mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Mấy năm nay chàng chưa từng nổi giận với nàng, sao có thể nhẫn tâm trách cứ nàng được chứ? Trọng Tử đang trù tính chuyện mình đã đồng ý với Vong Nguyệt, bỗng nảy ra một kế, khẽ ngẩng mặt nhìn chàng rồi nở nụ cười, làm nũng: “Sư phụ, Trọng Nhi muốn ăn cỏ hải linh chi.”

Lạc Âm Phàm nhìn nàng, “ừ” một tiếng.

Trọng Tử giục chàng “Sư phụ mau đi hái cho Trọng Nhi đi!”

Cỏ hải linh chi mọc ở khe núi nham thạch dưới đáy biển, mấy năm gần đây bị người ta thi nhau hái nên bây giờ chỉ còn lại rất ít, thông thường muốn xuống đáy biển tìm nó thì phải mất đến ba canh giờ mới tìm ra, Trọng Tử lấy cớ này để chàng tạm thời rời xa nàng ba canh giờ, lúc đó nàng sẽ có đủ thời gian để giúp Vong Nguyệt thực hiện ước nguyện của hắn.

Nhưng mọi chuyện lại không phát triển theo hướng suy nghĩ của nàng, Lạc Âm Phàm vẫn ôm chặt nàng, không mảy may có ý muốn đứng dậy. “Nàng muốn ăn bao nhiêu?”

“Trọng Nhi muốn ăn thật nhiều, ba cây.” Trọng Tử lại giục chàng.
“Chàng mau đi đi, ta ở đây chờ chàng.”

Lạc Âm Phàm nhếch môi, nói: “Nàng quên là trên thuyền vẫn còn giấu
cỏ hải linh chi sao? Lần trước ta mới hái, vẫn còn năm cây đó.”

Trọng Tử cảm thấy thất vọng, nói: “Vậy ư? Thì cứ hái thêm, càng tốt
chứ sao...”

“Cất giữ cỏ hải linh chi lâu, ăn không còn ngon nữa đâu.” Không để
nàng có cơ hội mượn cớ nữa, Lạc Âm Phàm lại ôm nàng đứng lên. “Gió
lạnh rồi, chúng ta vào trong thôi.”

“Ta đã không sợ lạnh nữa rồi.”

“Nhưng ta sợ nàng bị lạnh.”

Trọng Tử nghe vậy, trong lòng thấy ấm áp vô cùng, nàng liền choàng hai
tay lên cổ chàng.

Lạc Âm Phàm nói: “Chúng ta nên trở về Nam Hoa thôi.”

Trọng Tử giật mình, nói: “Nhanh như vậy đã quay về rồi sao?”

“Sao vậy?” Lạc Âm Phàm hỏi. “Chẳng lẽ nàng không muốn trở về sao?”

Nàng đã hứa đêm nay sẽ giúp Vong Nguyệt, sao có thể đi ngay bây giờ
được chứ? Trọng Tử vội nói: “Ý của ta là, chúng ta không cần phải rời đi
vội thế. Đêm tối sóng gió lớn, rất nguy hiểm, sáng sớm mai chúng ta sẽ
khởi hành, chàng thấy sao?”

Lạc Âm Phàm nói: “Đêm nay trăng rất đẹp, sao lại có sóng to gió lớn
được kia chứ?”

Trên bầu trời đêm, mặt trăng tròn vành vạnh, Trọng Tử suy t chút nữa đã cắn rách lưỡi. “Thế nhưng... ta cảm thấy hơi mệt.”

Ánh mắt Lạc Âm Phàm khẽ lay động. “Tại sao nàng lại muốn ở lại đây?”

Sợ chàng nghi hoặc, Trọng Tử vùi mặt vào lồng ngực chàng, nói: “Chẳng dễ dàng gì mà gặp đảo thần ở đây, ta muốn ngắm nhìn nó thêm chút nữa, sư phụ cùng ta ở lại đây du ngoạn thêm một ngày nữa, được không?”

“Trọng Nhi!” Lạc Âm Phàm nâng cằm nàng lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ nguy hiểm. “Nàng... Có phải nàng đang giấu ta chuyện gì không?”

Những lúc bình thường, bất kể nàng nói gì, chàng cũng sẽ chiều theo ngay lập tức, thế nhưng lần này lại khác, đột nhiên xuất hiện đảo thần khiến chàng cảm thấy vô cùng bất an. Nàng nói không sai, có thể dễ dàng đem đảo của thần giới đến tiên giới, quả thực không phải ai cũng làm được, từ trước đến nay, chưa từng có một vị thần bình thường nào có đủ năng lực để làm việc này, trừ phi... đó là Thiên thần được thiên địa nhật nguyệt lựa chọn.

Rốt cuộc việc này là ngoài ý muốn hay là do ai đó cố tình tạo ra? Vị thần trong minh cảnh kia rốt cuộc có thân phận gì?

Tuy vị thần kia đã quay về minh cảnh, bao năm qua bật vô âm tín, chàng cũng luôn tin tiêu đồ đệ một lòng một dạ với chàng, thế nhưng ai biết được tương lai sẽ không xảy ra chuyện gì xấu chứ? Chàng vẫn luôn canh cánh trong lòng về thân phận của hoàng hậu ma cung một thời của nàng, hình ảnh nàng quay gót rời đi năm đó thỉnh thoảng vẫn hiển hiện trong đầu chàng, khiến chàng thấy bất an. Ai có thể cam đoan được rằng nàng không còn nhớ những tổn thương đã qua và sẽ không cảm thấy hối hận? Ai có thể biết vị thần kia lúc nào sẽ trở lại? Với năng lực của hắn, hắn sẽ dễ dàng mang nàng rời xa khỏi tầm tay của chàng!

“Không có!” Trọng Tử chợt dạ, vội vã giơ tay lên che ánh nhìn của chàng. “Su phụ lại suy nghĩ lung tung rồi, sao ta có thể nói dối chàng chứ?”

“Có thật là nàng không nói dối ta không?”

“Không có mà.”

“Nàng... nàng sẽ không rời bỏ ta chứ?”

“Đương nhiên rồi, Trọng Nhi sẽ mãi mãi ở bên cạnh su phụ.”

Những lời này giống như một liều thuốc an thần, trăm lần như một, đều có thể tạm thời làm chàng yên tâm, thế nhưng sau đó, chàng vẫn mang nỗi lo lắng đó, chàng cần sự an ủi này, và nàng cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói đó.

Quả nhiên sắc mặt Lạc Âm Phàm đã tốt hơn, chàng nói: “Được, chiều ý nàng, ngày mai chúng ta sẽ rời đi.”

Trọng Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nửa đêm, tiếng sóng ì oạp vỗ ngoài khoang thuyền, chiếc thuyền cũng khẽ lắc lư theo. Nàng đang gói đầu lên cánh tay chàng, cánh tay kia của chàng vòng qua ôm lấy nàng, siết thật chặt vào ngực, không để nàng giãy đạp lung tung, cũng là để lúc nào nàng trở dậy, chàng cũng có thể phát hiện ra. Tư thế này không biết đã được duy trì bao nhiêu năm.

Nụ hôn dịu dàng lướt nhẹ trên trán, trên môi nàng, mang theo sự cung chiều và trân quý.

Chàng muốn để Trọng Tử nghỉ ngơi thêm một chút, nhưng cứ như vậy, Trọng Tử nào ngủ được, cơ thể dần nóng bừng. Đến lúc không kiềm chế

được nữa, nàng khẽ cúi đầu, kêu lên: “Su phụ...”

“Trọng Nhi?”

Tiếng gọi ấy thật quen thuộc, đối với nàng, đó là sự mê hoặc không cách nào trốn tránh được, khiến nàng hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, muốn cùng chàng trầm luân quên hết sự đời.

“Su phụ!” Nàng kim lòng không đặng, nghiêng người đối mặt với chàng, càng lúc càng áp sát cơ thể nóng hổi của mình vào ngực chàng.

Chàng tựa hồ hiểu ra điều gì đó, khẽ cười một tiếng rồi hôn nàng nồng nhiệt hơn.

Ngay lúc này, trong lòng nàng dường như bị vật gì đó nặng nề gõ xuống, lý trí bỗng tỉnh táo hơn. Không được, đêm nay nàng phải đi tới chỗ Vong Nguyệt để giúp hắn! Thời gian sắp tới rồi, nếu không hành động thì sẽ không còn cơ hội nữa!

Trọng Tử đè nén cảm xúc, lặng lẽ đưa tay ra sau đầu chàng.

Một luồng ánh sáng đẹp đẽ chói lòa hiện lên sau gáy chàng rồi dần dần chui vào trong đầu chàng, rất nhanh sau đó, động tác của chàng đã chậm lại, cuối cùng cũng dừng hẳn, chàng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Tiếng thở bên tai vang lên đều đều, ngay cả trong lúc ngủ mê man, hai cánh tay chàng vẫn ôm nàng thật chặt. Trọng Tử phải vất vả lắm mới thoát ra được vòng ôm của chàng, lặng lẽ rời khỏi giường, đắp lại chăn cho chàng, cảm thấy hơi áy náy. Đáng lẽ nàng không nên giấu chàng chuyện này, nhưng chàng và nàng có được ngày hôm nay, ít nhiều cũng nhờ công của Vong Nguyệt, nàng vẫn nên nhớ ân mà báo đáp hắn, chỉ cần trả xong mối ân tình này, chàng và nàng sẽ mãi mãi yên tâm ở bên nhau. Nếu Vong Nguyệt không muốn để cho chàng biết thì nàng cũng chỉ có thể tạm thời dối chàng mà thôi.

Bây giờ chàng đã ngủ say rồi, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Trọng Tử cẩn thận thiết lập kết giới kiên cố xung quanh chàng, sau đó mới chậm rãi rời thuyền, phóng qua những rặng đá ngầm, chạy về hướng đảo thần.

Ngoại truyện 6: Ma thần trở lại (4)

Trong khu rừng rậm chỉ có bóng tối bao trùm, ánh trăng không thể nào chiếu qua, Trọng Tử vội vã ngự phong mà đi, lúc xuyên qua những thân cây lớn, nàng hội tụ linh lực vào đôi mắt, nhìn được mọi vật trong bóng tối, chạy một mạch đến nơi hẹn với Vong Nguyệt mà không gặp bất cứ trở ngại nào, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của dã thú nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của bất cứ con vật nào trên hòn đảo này.

Từ xa đã nhìn thấy Vong Nguyệt đang đứng trên một thân cây cổ thụ, chiếc áo choàng đen trên người hắt dường như hòa làm một với thân thể.

“Hoàng hậu của ta, rốt cuộc thì nàng cũng đã tới.”

“Ta không tới trễ chứ?”

“Vừa kịp lúc, nàng rất giữ lời.”

Trọng Tử nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, may mà nàng đã tỉnh táo đúng lúc, nếu không, có lẽ đã muộn mất rồi. “Chúng ta bắt đầu được chưa?”

Vong Nguyệt dang tay, nói: “Đương nhiên rồi, nàng qua đây đi!”

“Xong việc ta còn phải mau chóng quay về, nếu không, sư phụ sẽ phát hiện ra mất.” Trọng Tử cười híp mắt, nhảy lên thân cây, kéo tay Vong Nguyệt. “Ta làm nhé!”

Cánh tay Vong Nguyệt trắng nõn, sờ vào còn có cảm giác lạnh buốt khiến người ta không thể không liên tưởng đến những tử thi trong hầm mộ, chỉ có điều tay hắn thon dài, rất đẹp, kết hợp với chiếc nhẫn thạch anh tím này, người khác chỉ cần nhìn thôi cũng khó mà quên được.

Trọng Tử bất giác ngẩng lên, len lén nhìn hắn.

Khuôn cằm nhọn của hắn rất đẹp, thỉnh thoảng lại héch lên rồi cúi xuống, toát lên vẻ vô cùng cao quý. Cũng đúng thôi, hắn vốn là một vị thần, thân phận thực sự cũng không tầm thường chút nào, dáng vẻ cũng không đến nỗi tệ...

Thấp thoáng nhìn thấy chóp mũi đẹp của hắn, Trọng Tử tò mò ghé mặt lại gần, muốn nhìn thấy một nửa khuôn mặt đã bị chiếc mũ áo choàng che mắt,

Vong Nguyệt cười, nói: “Nàng nhìn chưa đủ sao?”

“Ta thật sự muốn biết khuôn mặt của ngươi như thế nào.” Xưa kia, lúc ở ma cung, nàng đã từng rất thân cận với hắn nhưng chưa khi nào nhìn thấy khuôn mặt hắn.

“Cho nàng xem ư?”

“Đúng vậy.”

“Không được đâu.”

Rõ ràng là hấn cố ý đùa bỡn nàng! Trọng Tử thấp giọng, “hừ” một tiếng. “Ai thèm chứ!” Sư phụ vẫn đẹp hơn hấn nhiều.

“Ta có thể cho nàng xem.” Vong Nguyệt dừng lại một chút rồi nói: “Với điều kiện, nàng phải rời xa Lạc Âm Phàm, theo ta đến minh cảnh chốn hư thiên, bầu bạn với ta.”

Trọng Tử vội vã xua tay, nói: “Thôi, bỏ đi, ta chẳng muốn nhìn nữa.”

Vong Nguyệt mỉm cười.

Trọng Tử kìm nén cơn tức giận, giơ ngón tay út lên, cắt ngang một đường ở cổ tay hấn như muốn trả đũa hấn đã bỡn cợt, cũng không cảm thấy áy náy vì đã ra tay quá mạnh.

Xem ngươi còn đắc ý được nữa không? Cho ngươi chảy thật nhiều máu luôn!

Đã từng tu thành Thiên ma, pháp lực của nàng không tầm thường chút nào, nhưng thật kỳ lạ, chỗ cổ tay trắng nhợt mà nàng vừa cắt không có bất cứ phản ứng nào, da thịt hấn vẫn vậy, không hề có vết máu.

Trọng Tử “a” lên một tiếng. “Tại sao lại như vậy?”

“Tiên thuật không có tác dụng gì đâu.” Vong Nguyệt nói. “Ta thuộc Thần tộc, tiên và ma sao có thể làm thương tổn đến ta được chứ? Lúc này mặc dù nàng là nửa tiên nửa ma nhưng tiếc là pháp lực vẫn còn quá yếu, thế nên ta mới dời đảo thần này đến đây. Cũng sắp đến giờ Tý rồi, khí Thái Âm đang thịnh, nàng có thể mượn vật của thần giới để làm.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Vật của thần giới?”

“Hòn đảo này đến từ thần giới, từng ngọn cây, cọng cỏ trên đảo này đều là của thần giới.”

Trọng Tử nhanh chóng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Vong Nguyệt, nàng xoay người nhìn ngó xung quanh giây lát, nhất thời nghĩ ra một cách, bèn bay lên, bẻ một nhánh cây rồi tước thành một cái gai sắc nhọn.

“Cái này được không?”

“Nàng thông minh đấy.”

Nghe thấy lời khích lệ, Trọng Tử cũng cảm thấy ngại vì mình có ý định trả đũa hấn. Nàng dùng cành cây sắc nhọn đó đâm vào cổ tay hấn, khẽ ho khan một tiếng, nói: “Ta sẽ đâm đấy... Ngươi không đau chứ?”

“Hoàng hậu đau lòng vì ta, khiến ta cảm động quá!” Vong Nguyệt cười, nói. “Ta càng chờ mong biểu hiện của nàng.”

Cầm cành cây sắc nhọn, Trọng Tử không cảm thấy nhẹ nhàng như khi dùng pháp lực, nàng bắt đầu cảm thấy căng thẳng, dè dặt cứ vài lần nhưng sức lực quá yếu, cánh tay của Vong Nguyệt vẫn trơ ra, không hề bị thương tổn. Cuối cùng, nàng cuống lên, không e dè gì nữa, đành nhắm mắt lại, cắn răng, dùng lực đâm mạnh xuống tay Vong Nguyệt.

Làn da trắng nhợt của hấn toác ra, đã nhìn thấy máu thần.

Đã làm được việc, Trọng Tử hết sức vui mừng, còn chưa kịp hỏi hấn bước tiếp theo nên làm gì, trước mắt nàng đã bị bao trùm bởi một luồng ánh sáng màu đỏ tươi! Ánh sáng máu vô cùng chói mắt, Trọng Tử buộc phải nheo mắt lại, ngưng thần uy xét, mới phát hiện ra ánh sáng máu này chính là từ vết thương của hấn phát ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trọng Tử nhất thời bị dọa cho sợ hãi, luôn miệng hỏi. “Người sao rồi? Người không sao đấy chứ?”

“Nàng đừng sợ, nàng đã làm rất tốt, ta phải cảm ơn nàng.” Tầm nhìn bị che khuất, bóng người đối diện không còn nhìn rõ nữa, chỉ nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hắn.

Phía trên đỉnh đầu Trọng Tử lại có một luồng ánh sáng bạc chiếu xuống.

Trọng Tử vội ngẩng lên nhìn.

Rõ ràng đó là... ánh trăng! Đúng vậy, ánh trăng trên đỉnh đầu sáng tỏ hơn bất cứ lúc nào, một luồng ánh sáng mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng lớp lớp rừng thẳm, chiếu rọi xuống đầu Trọng Tử.

Vong Nguyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ánh trăng bàng bạc bao trùm cả người hắn. Trọng Tử cúi đầu nhìn, phát hiện ánh sáng màu đỏ máu từ vết thương trên người hắn đã biến mất. Một lát sau, ánh sáng đỏ ấy hoàn toàn tan biến, ánh sáng trắng cũng đồng thời tiêu tán, một giọt máu đỏ thẫm rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn giọt máu trong lòng bàn tay mình, chỉ cảm thấy nó lạnh như băng, long lanh và tinh khiết, đẹp tuyệt vời, giống như một viên bảo thạch. Nàng lại nhìn sang cánh tay hắn, trên đó không hề có vết thương nào, cánh tay vẫn thon dài và đẹp đẽ như trước, không nhìn ra vài phút trước đã từng bị thương.

“Vong Nguyệt, rốt cuộc người là ai?” Trọng Tử lẩm bẩm hỏi. “Là ai mà có thể mượn được năng lực của ánh trăng mạnh mẽ đến vậy?”

“Đương nhiên ta là phu quân của nàng rồi.”

“Xì!”

Vong Nguyệt thu tay vào bên trong chiếc áo choàng. “Chuyện tiếp theo giao cho nàng, hoàng hậu của ta, hy vọng nàng sẽ không làm ta thất vọng.”

Trọng Tử vội vàng hỏi: “Bây giờ ta phải làm gì?”

Vong Nguyệt nói: “Đưa nó đến quý giới để luân hồi.”

“Quý giới?” Trọng Tử choáng váng, lát sau mới thất thanh nói. “Sao có thể làm vậy được? Quý môn quan là bức thành che chắn tự nhiên của quý giới, không sinh vật nào của ngoại giới có thể vượt qua được, đến Thần tộc các người cũng không thể, trừ phi đó là tử linh^[1], hơn nữa, một khi tử linh đã vào trong Quý môn quan thì pháp lực sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ có chuyển thế và sống lại thôi, ta làm cách nào để đến quý giới được đây?”

[1] Tử linh: linh hồn người đã chết.

Vong Nguyệt gật đầu, nói: “Không chỉ như vậy, trước tiên nàng còn phải giải quyết những vấn đề khác nữa. Ví dụ như, máu của ta thực sự rất hữu dụng, tiên, ma, yêu, quỷ, người, nhìn thấy nó đều muốn chiếm đoạt. Diêm quân của quý giới một khi đã biết chuyện này thì nhất định cũng không bỏ qua đâu.”

Trọng Tử kêu lên: “Muốn vào được quý giới, còn muốn qua được mắt thần của Diêm quân ư? Người thừa biết việc này là không thể, lại còn muốn ta đi nữa sao?”

Vong Nguyệt nói: “Nhưng hoàng hậu của ta à, nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ nghĩ được cách, đúng không?”

Trọng Tử cả giận nói: “Ta không nghĩ ra đâu.”

“Nàng chỉ có một ngày để làm việc này thôi, nếu không, nhiệm vụ này coi như bất thành.” Vong Nguyệt nói. “Nàng biết rồi đấy, nếu không vui thì ta có thể sẽ gây ra rất nhiều chuyện phiền toái, ví dụ như tiên - ma đại chiến chẳng hạn.”

Người hoàn hảo cái gì chứ, đây quả thực là một lời uy hiếp trắng trợn! Trọng Tử oán hận trừng mắt nhìn hắn, hiểu rõ việc này đối với hắn nhất định vô cùng quan trọng, vì vậy nàng đành hạ giọng nói: “Thế nhưng thời gian ngắn như vậy, sao ta có thể nghĩ ra cách gì chứ?”

Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu, nàng suy nghĩ kỹ một chút, trên đời này chẳng phải có duy nhất một chủng tộc có thể đi vào Quỷ môn quan sao?”

Trọng Tử có vẻ sửng sốt nhưng vẫn chưa hiểu lắm. “Người nói vậy là có ý gì?”

“Có một số việc ta không thể nói thẳng cho nàng biết, chỉ có thể gợi ý vậy thôi.” Vong Nguyệt nói. “Thời gian không còn nhiều nữa, bây giờ ta sẽ đưa nàng đến Quỷ môn quan.”

“Ta sẽ thử xem.” Trọng Tử bất đắc dĩ phải đồng ý, oán hận trừng mắt nhìn hắn. “Vong Nguyệt, người tuyệt đối không phải người tốt!”

Ngoại truyện 7: Ma thần trở lại (5)

Nhìn theo bóng nàng biến mất trong ánh sáng màu xanh lam, Vong Nguyệt thu lại pháp lực, kết giới bao quanh lập tức vỡ vụn, một vị tiên nhân áo trắng đứng ngoài kết giới, vừa nhìn thấy Vong Nguyệt, ánh mắt vốn đã không còn giữ nổi bình tĩnh lập tức lóe lên một tia nguy hiểm.

Vong Nguyệt lại cảm thấy hết sức thỏa mãn khi nhìn thấy biểu hiện của Lạc Âm Phàm, hắn còn tỏ ra vô cùng thân thiết, vươn tay về phía chàng, nói: “Lại gặp nhau rồi, Lạc Âm Phàm.”

“Quả nhiên là người.” Lạc Âm Phàm không đáp trả tấm thịnh tình của hắn, giọng nói rin rít thoát ra từ kẽ răng.

Sao chàng lại không phát hiện ra sự khác lạ của nàng kia chứ? Chỉ là chàng đã bị câu nói: “Sẽ không bao giờ rời xa” của nàng đánh lừa, nếu không chút thuật pháp còn con này sao có thể không chế được chàng? Lúc phát hiện ra nàng đã dối gạt mình chàng tức giận bao nhiêu thì cũng lo sợ bấy nhiêu, nàng dối gạt chàng, tiểu đồ đệ, tiểu thê tử lại nở lòng dối gạt chàng! Chàng lần theo dấu vết của nàng mà tìm đến tận đây, kết quả lại đúng như những gì chàng lo sợ nhất, nàng dối gạt chàng là vì muốn gặp con người này, người có thể mang nàng rời xa chàng vĩnh viễn!

“Dường như người không mấy thích thú với sự xuất hiện của ta thì phải.” Vẻ mặt của Vong Nguyệt vô cùng khoái trá, hắn thu tay vào trong vạt áo choàng, “Người đừng quên, lúc trước ta đã rất nhân từ mới khiến cho các người đạt được ước nguyện, ta nghĩ người nên cảm ơn ta mới đúng.”

Lạc Âm Phàm hỏi thẳng thắn: “Người đưa nàng đi đâu rồi?”

Vong Nguyệt chậm rãi nói: “Ta là thần, mang thân phận và niềm kiêu hãnh của một vị thần, nếu không phải ý nguyện của chính người đó thì bất luận là ai, ta cũng không thể cho họ có cơ hội nhập ma, cũng không thể đưa người ta đi được.”

Trong lòng như bị ai xát muối, mũi kiếm không ngừng run rẩy, người Lạc Âm Phàm như chao đảo rồi từ miệng chàng phun ra một ngụm máu đỏ.

Nàng đã lừa dối chàng, nhân lúc chàng không cảnh giác mà xuống tay, hóa ra nàng đã quyết định ra đi cùng Vong Nguyệt! Nàng quên mình đã đồng ý với chàng chuyện gì rồi sao?

Vong Nguyệt cười, nói: “Người đừng có thổ huyết, mà thổ in ít thôi, ta không cảm thấy thương xót cho người đâu.”

Máu nhuộm đỏ cả vạt áo trắng tinh khôi, Lạc Âm Phàm chống thanh kiếm xuống đất, găng guồng đứng vững, lẩm bẩm: “Ta không tin, ta muốn gặp nàng!” Nàng đã sớm tha thứ cho chàng, nàng không thể nào rời xa chàng được, nàng đã đồng ý với chàng như thế rồi!

Vong Nguyệt nói: “Hiện giờ nàng không muốn gặp người!”

Kỳ thực, chỉ cần lắng tai nghe là có thể phát hiện ra trong những lời hằn nói có vấn đề, nhưng giờ khắc này, trong lòng Lạc Âm Phàm chỉ có sự tức giận và nỗi thất vọng, từ lâu chàng đã đánh mất vẻ bình tĩnh vốn có, đâu còn có thể tỉ mỉ suy xét được kia chứ! Biết rõ cần phải tin tưởng nàng nhưng chàng không thể không hoài nghi, bởi vì chàng không nắm chắc được điều gì, cũng bởi vì quá khứ xa xưa vĩnh viễn không thể xóa nhòa ấy...

Chàng bỗng đứng thẳng dậy, nói gần từng tiếng: “Ta muốn gặp nàng!”

Vong Nguyệt nói: “Ta nói là không được, người có thể làm gì chứ?”

Lạc Âm Phàm không trả lời, chập hai ngón tay lại, linh lực từ hai ngón tay tràn vào thân kiếm, trường kiếm bỗng tuột khỏi tay chàng, bay lên giữa không trung, ánh sáng chói lòa, soi rọi cả rừng cây sáng tựa ban ngày, thế tiến công mãnh liệt khiến người khác không cách nào tránh được.

Vong Nguyệt giơ tay lên, thanh kiếm của Lạc Âm Phàm bỗng dừng lại giữa không trung. “Người hãy buông tay đi, người không đả thương được ta đâu.”

“Đúng vậy, ta không đả thương được ngươi.” Lạc Âm Phàm lạnh lùng nói. “Ngươi là thần, ta chỉ là tiên cận thần mà thôi, luận về pháp lực thì ta thua ngươi, nhưng luận về sức mạnh nắm giữ vạn vật trên tiên giới này, ngươi vĩnh viễn không thể so bì được với ta. Hòn đảo vốn thuộc về thần giới, chắc chắn là ngươi đã lập lời thề với trời để đưa nó đến tiên giới, nếu như không thể trở về đúng lúc... Ta có năng lực hay không, ngươi là người biết rõ nhất, cũng hiểu rõ hậu quả như thế nào rồi, nhưng không nên ép ta.”

“Vậy thì ta sẽ rất thê thảm...” Vong Nguyệt thở dài. “Cũng may ta vẫn còn có thể được chết cùng một mồ với hoàng hậu của ta.”

Lạc Âm Phàm tức giận đến mức huyết thổ thêm lần nữa. “Ngươi dám!”

“Trong lòng ngươi lo lắng không yên như thế, chỉ có thể là ta uy hiếp ngươi, chứ ngươi làm sao có thể uy hiếp được ta?” Vong Nguyệt lại cười rộ lên. “Chi bằng chúng ta đánh đôi để giải quyết chuyện này, ngươi có thể thử bàn điều kiện với ta.”

Lạc Âm Phàm lập tức hỏi: “Điều kiện gì?”

Vong Nguyệt nói: “Phá hủy cột mốc ranh giới của lục giới.”

Lạc Âm Phàm trầm mặc trong giây lát, nói: “Không thể được.”

Vong Nguyệt nói: “Ngươi vẫn không thể vì nàng mà buông xuôi được sao, tình huống lại giống như trước kia, nhưng ngươi vẫn không lựa chọn nàng. Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, nàng sẽ thất vọng như thế nào, đây chính là nguyên nhân khiến nàng rời bỏ ngươi đấy.”

“Không...” Thực sự chàng phải buông tay nàng lần nữa sao? Sao có thể như vậy được? Nàng nhất định sẽ không tha thứ cho chàng nữa, đã nhiều năm trôi qua như vậy, nàng quả nhiên vẫn còn lưu tâm chuyện này, biết câu trả lời của chàng sẽ không thay đổi nên nàng mới lựa chọn Vong Nguyệt ư?

Thế nhưng, chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu ra, đúng là lòng chàng mãi hướng về tiên giới nhưng trái tim chàng đã thuộc về nàng từ lâu, nếu như mất nàng thì trái tim chàng chẳng khác nào đã chết, tiên giới đối với chàng còn có ý nghĩa gì đâu?

Bàn tay cầm kiếm của Lạc Âm Phàm bỗng nắm chặt lại, sắc mặt tái nhợt, chàng nói: “Ta chỉ muốn gặp nàng một lần rồi sau đó ngươi lấy mạng ta cũng được.”

Vong Nguyệt nói: “Ta không cần tính mạng của ngươi, ngươi cũng không phải là con dân của ta, ta cũng không thể lấy tính mạng của ngươi được.”

Thất vọng nói tiếp thất vọng, Lạc Âm Phàm khó khăn lên tiếng: “Ta... xin ngươi đừng mang nàng đi, hãy trả nàng lại cho ta, ta bằng lòng nhập ma.”

“Để ngươi làm con dân của ta thì chỉ mang lại phiền phức cho ta mà thôi, ừm...” Vong Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta thỏa thuận như thế này đi. Trên hòn đảo này có một địa linh nhãn, ngươi đã nhìn thấy nó rồi đấy, nó vốn không nên xuất hiện ở tiên giới nhưng do lần này cơ duyên trùng hợp mới giáng sinh tại đây, sau mấy vạn năm nữa, khi nó thực sự trưởng thành rồi thì sẽ rất hữu dụng đối với tiên giới, đến lúc đó, hòn đảo này lại xuất hiện thêm một lần nữa, địa linh nhãn trưởng thành có thể sẽ bị tiên giới phát hiện ra, lúc đó lại khiến hai giới tiên - ma tranh giành lẫn nhau. Ngươi đường đường là tiên minh thủ tọa được người người kính trọng, bây giờ ngươi hãy để lại di huấn trên hòn đảo, lệnh cho đệ tử Tiên môn không được động vào nó, đây cũng chính là sự lựa chọn thứ hai ta dành cho ngươi.”

Lạc Âm Phàm có vẻ sững sốt, nói: “Là điều kiện này sao?”

Vong Nguyệt nói: “Đúng vậy, nếu ngươi đồng ý làm theo, ta sẽ trả lại nàng cho ngươi.”

Như tro tàn bỗng dung bùng cháy, nhãn thần một lần nữa sáng lên, Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng khôi phục được lý trí, chàng thở phào nhẹ nhõm, lát sau mới cau mày, nói: “Việc này vốn không có gì khó, nhưng theo như ghi chép trong sách cổ thì địa linh nhân vốn là báu vật của thần giới, chỉ có thể dùng được trên đất của thần giới, hôm nay nó giáng sinh xuống lãnh địa của tiên giới có nghĩa là đã trở thành vật của tiên giới, ngay cả Tiên môn cũng bằng lòng từ bỏ, ma giới có được nó thì cũng được ích lợi gì chứ?”

Vong Nguyệt trầm giọng cười. “Trong sách cổ tất nhiên không ghi chép rằng, ma giới vốn sản sinh từ tiên giới, cùng một mảnh đất sinh ra cả tiên và ma.”

Ma giới bắt nguồn từ tiên giới ư? Lạc Âm Phàm có vẻ kinh ngạc, chợt nhớ ra điều gì đó, chàng trầm ngâm nói: “Cuộc trao đổi này khiến ta nhớ tới một việc, ta đã vắt óc suy nghĩ từ rất lâu rồi, nhưng đến nay vẫn chưa có lời giải đáp.”

“Vậy sao?”

“Trong lục giới, người người đều biết rõ, sở dĩ Ma tộc hung ác và khát máu là do sát khí của cõi âm quá nặng, chuyện này có liên quan tới việc bọn chúng quanh năm chỉ biết hấp thụ khí bản của hung thần để tu luyện, dẫn tới thiếu hụt luồng dương khí tinh khiết, đó là lý do chúng thường phải hấp thụ dương khí của người phàm và đệ tử Tiên môn để bù đắp, như vật mới có thể cân bằng được, cũng bởi thế mà chúng đã hãm hại không biết bao nhiêu sinh linh vô tội.”

“Ừm...” Vong Nguyệt không có ý phản đối.

Lạc Âm Phàm nói: “So với tiên giới, khí bản cùng Thái Âm khí của ma giới chôn hư thiên rất nặng, dương khí tinh khiết mặc dù không đủ nhưng cũng không phải là không có, huống chi Ma tộc cũng không hẳn là chỉ có thể tu hành ở hư thiên, bọn chúng cũng thường hành tẩu trên chôn nhân

gian lẫn tiên giới, muốn hấp thụ được luồng thanh khí của đất trời quả thực không khó, mấy năm gần đây ta thấy bọn chúng rõ ràng cũng biết khiếm khuyết trong công cuộc tu hành của mình nhưng lại không chủ động hấp thụ dương khí tinh khiết ở ngoại giới mà chỉ biết hút dương khí trong cơ thể người sống để bù đắp vào chỗ thiếu hụt của mình. Theo như Trọng Nhi nói thì phương pháp tu hành của Ma tộc có điểm bất đồng với luồng dương khí tinh khiết của đất trời, chỉ cần tự ý hấp thụ dương khí của ngoại giới để tu luyện thôi là ngay lập tức sẽ bị Ma thần trừng phạt.”

“Đúng vậy.” Vong Nguyệt nói. “Chỉ cần bọn chúng thề nguyện nhập ma thì ta sẽ tự tay loại bỏ linh khí tự nhiên vốn có trong cơ thể chúng, ban cho pháp thuật tu hành của Ma tộc, cũng là để chúng hiểu rõ một số điều cấm kỵ.”

Lạc Âm Phàm nói: “Ta cũng từng nghiên cứu qua thuật tu hành của Ma tộc, nhưng đến giờ vẫn chưa phát hiện ra nó xung khắc với thanh khí ở điểm nào, rõ ràng là dương khí tinh khiết của thiên địa có thể bù đắp được cho chúng, tại sao Ma thần lại vứt bỏ và cấm đoán chúng không được tu luyện theo cách kia, khiến tiền đồ của chúng bị chậm trễ, còn khiến chúng làm hại tới nhân gian?”

“Tiên minh thủ tọa, đây không phải là điều người nên suy nghĩ.” Vong Nguyệt không muốn tiếp tục chuyện này nữa. “Điều kiện ta vừa nói, người có thể suy xét cho cẩn thận, nhưng thời gian dành cho người không còn nhiều nữa.”

Địa linh nhãn vốn không phải là vật của tiên giới, tuy nó có thể chuyển hóa được địa khí thành linh khí mang tính dương của mặt trời nhưng dương khí của tiên giới và nhân gian vốn rất dồi dào, thực sự không cần thiết phải dùng tới địa linh nhãn, chỉ có ma giới... quả thực nếu ma giới có thể sử dụng nó thì luồng dương khí tinh khiết được sinh ra ở chốn hư thiên sẽ giúp Ma tộc có thể dựa vào đó mà cân bằng việc tu hành, không cần đi ra ngoài làm hại tới sinh linh bách tính nữa, việc này đối với lục giới có thể là một việc tốt...

Điều kiện này rõ ràng là đã rất nhân nhượng, bất luận là Ma thần có dụng ý gì, Lạc Âm Phàm cũng phải đáp ứng, chàng quyết định bỏ qua lợi ích của Tiên môn, nói chàng hành sự theo tình riêng cũng được, chàng chỉ muốn gặp nàng, ít nhất cũng phải hỏi cho rõ ràng, nếu quả thực nàng có ý định rời đi thì chàng chỉ còn cách ngay lập tức đánh tan tiên phách của mình mà thôi!

Lạc Âm Phàm quả quyết nói: “Được, ta đồng ý với ngươi.”

Vong Nguyệt nói: “Cuộc trao đổi cùng thần có hiệu lực bắt đầu từ giây phút này, ngươi không được nói chuyện này cho bất cứ ai, kể cả nàng, nếu không, sẽ bị trời phạt.”

Lạc Âm Phàm nói: “Ta đồng ý.”

Vong Nguyệt nở một nụ cười. “Tốt, đi theo hướng này về phía trước, ngươi sẽ thấy cái cột bằng thân cây hôm qua, đó chính là cây thần trấn giữ hòn đảo này, bất kể gió mưa bão lũ cũng không quật đổ được nó, vạn năm không thay đổi, nó có thể lưu giữ được dấu tích của ngươi.”

Lạc Âm Phàm không nói một lời, nhanh chóng ngự kiếm rời đi.

Ngoại truyện 8: Ma thần trở lại (6)

Không nói tới cuộc đọ sức của hai người trên đảo nữa, lúc này ở một nơi sâu tới vạn trượng dưới lòng đất, trên con đường dẫn tới minh giới bỗng hiện lên một cánh cổng cao sừng sững, chiếc cột trụ hai màu đỏ đen chống đỡ lấy một tấm biển lớn, trên đó có khắc ba chữ: “Quý môn quan” bằng máu đỏ thẫm, toát lên vẻ âm trầm mà quý dị.

Thực ra, Quỷ môn quan danh tiếng lẫy lừng cũng không phải ám chỉ mỗi cánh cửa này, mà nó còn ám chỉ một lớp kết giới giống như bức tường chắn của tự nhiên bao bọc xung quanh quỷ giới, bất kể thần tiên, yêu ma hay người phàm mà còn sống đều không thể đi qua được. Cánh cổng trước mặt này chẳng qua chỉ là lối đi thông giữa minh giới và nhân gian, có thể xem nó là một hình thức để bước vào Quỷ môn. Bên trong cánh cổng tối đen như mực, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, thỉnh thoảng có những đám mây màu vàng ảm đạm lướt qua, tiếng dã quỷ than khóc thê lương vọng tới, đó là những tiếng kêu ai oán của những linh hồn chết oan, không cam lòng mà rơi xuống nơi đây. Trọng Tử chỉ thấy đám quỷ sai dẫn giải những linh hồn người chết không ngừng ra ra vào vào ở nơi đó, bọn họ bập bênh trôi nổi giữa không trung, không hề phát ra một tiếng động, vì dù sao thì quỷ cũng không phải là một thực thể.

Bị Vong Nguyệt làm phép đưa đến nơi này, đáng tiếc nàng không còn đủ năng lực để tiến thêm về phía trước được nữa, trừ khi nàng tự kết liễu cuộc đời mình ngay tại chỗ này rồi lao vào vòng chuyển thế luân hồi.

Trọng Tử nhìn cánh cổng lớn trước mặt mà phiền não vạn phần.

Nàng không thể bước vào Quỷ môn nhưng giọt máu này cũng không thể tự bay đến đó mà luân hồi chuyển thế, cứ cho là một thứ có thể trợ giúp việc tu hành một cách tuyệt hảo, vật tốt như thế này có ai không muốn kia chứ, đừng nói đến Diêm La Quỷ tôn, chính bản thân nàng còn muốn nữa là, chỉ có điều Vong Nguyệt là bằng hữu, sao nàng có thể mặt dày mà làm như vậy được!

Không vào được, phải làm thế nào bây giờ?

Thời gian cứ nhích từng giây một, Trọng Tử vẫn do dự đứng bên ngoài Quỷ môn, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Trong lòng bàn tay, giọt máu tiên đỏ tươi lóng lánh như giọt sương tinh khiết, mỹ lệ, tỏa ra một luồng khí đặc biệt mà nguy hiểm, đó quả thực là

một loại cảm dỗ bí ẩn. Lúc nàng mới tới đây, đã có rất nhiều quý hồn người thấy mùi linh khí, chúng nhanh chóng vây chặt lấy nàng, trong ánh mắt ít nhiều ánh lên vẻ thèm khát, chỉ là chúng e ngại nàng có pháp thuật cao cường nên không dám tới gần, ai bảo quý giới là nơi có thực lực thấp kém nhất lục giới kia chứ, may mà Trọng Tử nhanh chóng nhận thấy điều bất thường của chúng, nàng yểm chú, che giấu luồng linh khí đó đi, bọn quý hồn mới ngừng vục mà tản đi. Quý tộc không cướp đoạt được, không có nghĩa đã được an toàn. Ngộ nhỡ chúng đưa toi đây nhiều yêu ma lợi hại hơn thì sao? Nàng thực sự không muốn bị một đám yêu ma quỷ dị vây hãm và công kích.

Trời sắp sáng, nếu còn chưa nghĩ được cách nào thì tất cả những việc làm lúc trước đều coi như uổng phí...

Bên tai bỗng vang lên tiếng ồn ào, Trọng Tử bất giác quay mặt lại nhìn, một đám quỷ sai đang dẫn giải rất nhiều linh hồn mới từ nhân gian trở về Quỷ môn.

Theo lệ thường, các tân hồn vẫn còn đang quỳn luyện người và vật chốn nhân gian lúc mình còn sống, rất khó để tiếp nhận sự thực là mình đã chết, vì thế bọn họ khóc lóc âm ỉ, không chịu tiến vào Quỷ môn, có người thậm chí còn bám chặt mặt đất, không chịu bước đi. Đám quỷ sai đã quá quen với chuyện này, chúng không chút khách khí, rút roi đánh, giằng mạnh sợi xích sắt đang trói chặt những linh hồn, kéo về phía trước, nửa kéo nửa xua, cưỡng ép dẫn đám tân hồn tiến vào cánh cổng.

“Thả ta quay về, ta không muốn chết!” Tiếng khóc lại rộ lên.

“Cút đi, thả ta ra!”

Đám quỷ sai vừa rút roi vừa dọa nạt: “Đã chết rồi, còn làm loạn cái quái gì hả?”

“Người mới chết ấy, ta muốn đi tìm mẹ ta!” Một giọng nói trong trẻo vang lên, nghe có vẻ vô cùng kiêu ngạo khiến người khác không thể không chú ý. Trọng Tử nhanh chóng tìm ra người đang nói ấy giữa đám tân hôn, phát hiện ra đó là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp, khoảng chừng mười một, mười hai tuổi, nó mặc một bộ xiêm y bằng gấm vóc, đang vừa giơ chân đá vừa mắng mỏ tên quý sai, vẻ mặt vô cùng phách lối, hẳn là lúc còn sống, nó xuất thân trong một gia đình không tồi chút nào, được cưng chiều tới mức ngang ngược, coi trời bằng vung, thế nên nó mới có tính cách thô bạo thế kia, chỉ không biết tại sao nó lại chết yểu.

Một tiểu cô nương lợi hại như vậy thật khiến người ta không thể chịu nổi, đám quý sai cũng rất đau đầu, nhưng vì trước đó đã nhận tiền hối lộ mà cha mẹ con bé đót nên không tiện gây chuyện với con bé, chỉ có thể nín nhịn mà đổ dành nó.

“Trên đời này không phải có một chủng tộc đặc biệt có thể ra vào Quỷ môn quan ư?” Lời nói của Vong Nguyệt bỗng vang lên bên tai.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, Trọng Tử vui mừng, thầm trách mình đến bây giờ mới nghĩ ra, nàng cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, trấn tĩnh lại rồi nhẹ nhàng bước tới, niềm nở chào hỏi đám quý sai: “Các sai đại ca bận rộn quá!”

Đám quý sai đang đau đầu nhức óc, nghe thấy vậy thì cẩn thận quan sát Trọng Tử một lượt, nhìn ra tu vi của nàng không thấp chút nào, hơn nữa mặt mũi lại vô cùng xinh đẹp, nhất thời sắc mặt chúng trở nên hòa hảo hơn, chúng đáp lễ: “Tiên cô tìm chúng ta có việc gì?”

“Không có việc gì cả, ta chỉ đi ngang qua đây thôi.” Trọng Tử nhìn vẻ mặt ảo não thê lương của đám quý hôn, nói. “Công việc này quả thực rất vất vả, công vụ mình giới lại nhiều, khổ cực cho các sai đại ca quá!”

“Đúng là như vậy, nếu không hoàn thành công vụ đúng thời hạn, Diêm quân nhất định sẽ phạt chúng ta rất nặng.” Đám quý sai oán giận kêu khổ.

“Tên quỷ hồn tóit này cũng thật là phiền phức, nó tuyệt nhiên không biết thông cảm cho chúng ta gì hết.”

Trọng Tử cười nói: “Để ta tới giúp các sai đại ca một tay nhé!”

Đám quỷ sai câu còn chẳng được, vội vã hành lễ nói lời cảm tạ, rồi quay người tiếp tục kéo những linh hồn khác.

“Qua đây!” Trọng Tử nhân cơ hội đó kéo tiểu cô nương qua một bên.

“Ngươi là ai?” Về mặt tiểu cô nương hết sức cảnh giác, ra sức đẩy Trọng Tử ra, héch mặt lên, nói. “Ai thềm theo ngươi, ngươi với bọn chúng cùng một phe, muốn lừa gạt ta bước vào cánh cổng kia chứ gì, hừ!”

“Ta không lừa ngươi, ta tới để giúp ngươi.” Trọng Tử thì thầm. “Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp mẹ mình sao?”

Tiểu cô nương hơi sừng sốt, nửa tin nửa ngờ quan sát Trọng Tử. “Ngươi biết mẹ ta?”

Trọng Tử nghiêm mặt, nói: “Đương nhiên, chỉ cần bước vào cánh cổng kia, bọn chúng sẽ đưa ngươi đi gặp Diêm quân. Diêm quân chắc chắn sẽ hỏi ngươi muốn ở lại hay chuyển thế, ngươi phải nói là muốn chuyển thế, bọn họ sẽ cho ngươi trở lại, chẳng phải như vậy ngươi sẽ tìm được mẹ ngươi sao?” Nàng vừa nói vừa giơ một tay lên, vỗ vỗ trán tiểu cô nương.

Tiểu cô nương khẽ nhếch khóe miệng, nói: “Ta không tin, ngươi gạt ta!”

Mắt thấy giọt máu đã dần dần thấm vào trán tiểu cô nương, sau cùng hoàn toàn biến mất, trong lòng Trọng Tử lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng có chút áy náy vì đã nói dối con bé, nàng đương nhiên biết phải nói như thế nào để đối phó với một đứa trẻ ngang ngạnh như con bé, vì vậy nàng đứng thẳng người, vỗ tay nói: “Là thật đấy, không phải ai ta cũng tiết

lộ chuyện này đâu, chẳng qua ta nhìn thấy người xinh đẹp, thông minh lại lanh lợi như vậy nên ta mới nói thôi, người tin hay không thì tùy.” Nói xong, nàng quay người rời đi.

Tiểu cô nương “hừ” một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Trọng Tử cười thâm, làm bộ không để ý tới nó, quay qua khuyên nhủ các tân hôn khác.

Thấy Trọng Tử không quay lại dỗ dành mình nữa, tiểu cô nương không khỏi liếc mắt quan sát nàng, đợi đến lúc đám quý sai tiến lên trước thúc giục lần nữa, nó chỉ nhỏ giọng phản kháng một chút rồi cuối cùng cũng thuận theo chúng đi vào trong Quý môn.

Trọng Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, biết chắc con bé sẽ tin tưởng lời mình nên nàng mới liềm mình giấu giọt máu của Vong Nguyệt trong người con bé, linh khí đã bị nàng làm phép che đi, quý sai có pháp lực cao cường ở minh giới này thực sự rất ít, có lẽ không ai có thể nhận ra được. Diêm quân Quý tôn lại bận rộn như vậy, làm sao có đủ thời gian để chú ý tới một con nhóc con, huống chi con bé này tính tình khó chịu, chẳng mấy ai thích giao du với nó đâu, gửi gắm giọt máu của Vong Nguyệt trên người con bé là an toàn nhất. Còn việc con bé có ngoan ngoãn nghe theo lời nàng lựa chọn việc bước vào vòng luân hồi chuyển thế hay không, Trọng Tử cũng không dám khẳng định, thế nhưng lúc này chỉ có biện pháp đó mới có thể đưa được giọt máu thần vào được Quý môn để luân hồi chuyển thế, ít ra thì nhiệm vụ cũng đã hoàn thành được phân nửa, coi như nàng đã có đường mà ăn nói với Vong Nguyệt.

Thấy đám quý sai mồ hôi mồ kê nhễ nhại chấp tay nói lời cảm tạ. Trọng Tử cười hì hì, nói: “Không cần khách khí.” Rồi nàng hóa thành một luồng ánh sáng bạc, bay vút đi.

Ngoại truyện 9: Ma thần trở lại (7)

Trời đã hửng sáng nhưng trong rừng rậm u tối, cảnh vật vẫn chìm trong đêm đen, những tán cây chằng chịt đan xen, chặn đứng ánh mặt trời, bốn bề vô cùng yên tĩnh, tiếng kêu của dã thú chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Một chiếc áo choàng dài quét đất ẩn hiện giữa rừng cây, Vong Nguyệt vẫn đang đứng trên rễ cây cổ thụ kia, không hề nhúc nhích, dường như từ đêm qua đến giờ hắn vẫn đứng nguyên như vậy, không thay đổi tư thế, nhìn nghiêng, khuôn mặt với sống mũi thật cao càng khiến hắn trở nên quyền rũ và bí ẩn hơn.

Luồng ánh sáng bạc bỗng lóe lên, Trọng Tử xuất hiện bên cạnh hắn, vỗ vỗ vào tay hắn, nói: “Này, ta đã trở lại rồi!”

Vong Nguyệt nhếch khóe môi, nói: “Nhìn vẻ mặt này của nàng, xem ra nàng đã hoàn thành nhiệm vụ một cách suôn sẻ.”

Trọng Tử bỗng cảm thấy chột dạ, ho khan một tiếng, nói: “Nói chung... cũng có thể coi là như vậy, thực ra ta...”

Biện pháp nàng nghĩ ra không biết có thành công hay không, thực ra nhiệm vụ này nàng mới chỉ hoàn thành một nửa mà thôi. Lời gợi ý của hắn, nàng cũng không biết mình làm như vậy có chính xác hay không.

“Nàng không cần phải nói nữa.” Vong Nguyệt giơ một ngón tay thon dài đặt lên môi nàng, ngăn nàng nói tiếp. “Như vậy là trái với quy luật của đất trời, ta không thể tiếp tục tiến hành những chuyện về sau nữa.”

Trọng Tử nghi hoặc hỏi: “Thế nhưng ta không nói cho người thì người sẽ không biết giọt máu kia như thế nào.”

“Ta có thể tự đi tìm nó.”

“Đó chẳng phải cũng giống nhau cả sao?”

“Không giống, nàng không nói cho ta biết, là ta tự tìm được, đó không được coi là trái với quy tắc của thần.” Vong Nguyệt giơ tay vuốt vuốt cằm. “Nàng xem, ta đã dành cả vạn năm để nghiên cứu quy tắc của thần, sao lại không tìm được một, hai chỗ sơ hở chứ?”

Trọng Tử bật cười: “Ngươi thật là một kẻ xảo trá!”

Vong Nguyệt nói: “Cái này không tính là xảo trá, xảo trá sẽ bị trừng phạt, ta không làm gì trái với quy tắc, sẽ không bị trời phạt. Sau nửa canh giờ nữa, hòn đảo này sẽ biến mất, quay về thần giới, trước đó nàng nên rời khỏi nơi này.”

Bây giờ hắn cũng coi như là một bằng hữu tốt. Vừa mới gặp mặt đã phải rời xa, Trọng Tử cảm thấy có gì đó không ổn, nhẹ nhàng kéo vạt áo choàng của hắn, nói: “Ngươi... phải quay về minh cảnh thật sao?”

Vong Nguyệt cầm lấy bàn tay nàng, chiếc nhẫn thạch anh tím lóe sáng. “Hoàng hậu không muốn rời xa ta sao?”

Trọng Tử đỏ bừng mặt, vội rút tay về. “Chẳng qua là ta cảm thấy ngươi một mình ở minh cảnh u ám, tịch mịch, chẳng có gì thú vị cả, hiếm khi được ra ngoài như thế này, ở lại vài ngày cũng không được sao?”

Vong Nguyệt cười, nói: “Mọi việc đã xong, ta không còn lý do để lưu lại nơi này, mà nàng cũng không thể bỏ lại Lạc Âm Phạm để đi theo ta.”

Trọng Tử vội hỏi: “Vậy lúc nào thì ngươi lại trở ra?”

“Năm trăm năm chuyển thế một lần, năm đó ta đã từng giao ước với bọn họ như vậy rồi.” Vong Nguyệt nói. “Nhưng vì chuyện lần này, ta đã bỏ lỡ mất cơ hội, vạn năm nữa mới chuyển thế, đợi đến lúc mấy vạn năm nữa quay lại thì lúc đó chắc nàng cũng biến mất rồi.”

Tiên có tiên kiếp, con đường tu hành càng về sau càng nguy hiểm, chỉ có một số ít mới có thể chân chính tu thành thần, hưởng chi thần cũng có số kiếp của thần. Trọng Tử hiểu rõ đạo lý này, cũng không cầu mong mình sẽ được trường sinh, chỉ là nàng bỗng cảm thấy hụt hẫng: “Vậy là ta không còn cơ hội gặp lại ngươi nữa sao?”

Vong Nguyệt thở dài, xoa đầu nàng, nói: “Bất luận như thế nào, hôm nay nàng đã giúp ta và Ma tộc một việc lớn rồi, để đền đáp công sức của nàng, ta sẽ nói cho nàng một bí mật nhỏ mà không làm trái với quy tắc của thần giới.”

Trọng Tử vội hỏi: “Bí mật gì vậy?”

Vong Nguyệt nói: “Bảy nghìn năm sau sẽ lại xảy ra một cuộc đại chiến tiên - ma nữa...”

Trọng Tử cả kinh, ngắt lời hấn: “Tại sao lại có đại chiến tiên - ma?”

“Các chủng tộc phải tranh đấu để duy trì sự tồn tại, trên đời này không có hòa bình vĩnh viễn, nên hòa bình lúc này chỉ là tạm thời mà thôi.” Vong Nguyệt nói. “Luôn tồn tại những lợi ích đáng để người ta phải tranh giành, mâu thuẫn xung đột giữa tiên và ma mãi mãi không bao giờ thay đổi.”

Trọng Tử nói: “Nguyên nhân tạo ra cuộc đại chiến đó là gì, tiên và ma, ai đúng ai sai?”

“Không có đúng sai ở đây, hoàng hậu của ta ạ!” Vong Nguyệt nói. “Tranh đoạt tài nguyên, dường như chỉ là một trận đánh để bảo vệ quyền sinh tồn, trong đó người tham dự là người của tộc nàng và con dân của ta.”

Trọng Tử lẩm bẩm: “Vậy ai sẽ thắng?”

Vong Nguyệt lắc đầu, nói: “Giao tranh mang tới rất nhiều tổn thất, từ lâu đã vượt qua những lợi ích mà người ta muốn đạt được, vì vậy nói một cách chính xác, không ai là người thắng cuộc trong mọi trận giao tranh.”

“Lẽ nào không có cách nào tránh được sao?”

“Chiến tranh và hòa bình đều là những việc tất lẽ dĩ ngẫu mà bọn họ phải trải qua.”

“Thế nhưng...” Trọng Tử nắm chặt tay hắn, nhìn hắn nói. “Chẳng lẽ người không quan tâm tới con dân của người sao? Bọn họ tôn sùng người như vậy, đại chiến tiên - ma bùng nổ, nhất định sẽ có rất nhiều người chết thảm, người không muốn ngăn cản sao?”

Vong Nguyệt nói: “Không có biện pháp nào khác, không phải ta không muốn mà là không thể làm được gì, ta không thể ngăn cản nhu cầu tìm kiếm quyền lợi thông qua chiến tranh của bọn họ, bởi vì năm đó nàng quá mềm lòng nên đến tận hôm nay bọn họ vẫn đang sinh tồn một cách khó nhọc.”

Trọng Tử cảm thấy vô cùng áy náy, thấp giọng nói: “Ta và sư phụ cũng đâu muốn giết bọn họ... Ai bảo bọn họ chuyên đi làm việc xấu chứ!”

“Bọn họ có lý do để làm chuyện xấu.” Vong Nguyệt xoa đầu nàng, thở dài nói. “Hoàng hậu, trận đại chiến này chỉ là sự khởi đầu của đại nạn, một vạn năm sau, ngày mặt trăng và mặt trời giao nhau, đó chính là lúc xảy ra đại kiếp nạn giữa tiên và ma, lúc đó nàng và Lạc Âm Phạm có thể tới nhân gian để tỵ kiếp.”

“Không phải là tiên - ma đại chiến sao? Sao lại biến thành đại kiếp nạn của tiên - ma?” Mặt Trọng Tử vàng như nghệ. “Chẳng lẽ sự trừng phạt của

đất trời trong truyền thuyết là có thật?”

Đại kiếp nạn tiên - ma chính là hình phạt của đất trời được ghi chép lại trong sách cổ, nhưng đó mới chỉ là nghe nói mà thôi, từ trước đến nay chưa ai từng chứng kiến. Có người nói năm đó thần giới đã từng trải qua đại kiếp nạn này, trước lúc trời phạt, Thần tộc còn tự cao tự đại cho rằng mình có thể dư sức bảo toàn được thần giới, không thèm tới nơi khác để tránh họa, kết quả là toàn thần giới đã bị tiêu diệt, gần như chỉ còn lại Ma thần ở minh cảnh chốn hư thiên, may mà Thần hoàng trước đó đã di dời cột mốc tranh giới của lục giới tới tiên giới, vậy nên lục giới mới không xảy ra đại nạn.

Vong Nguyệt nói: “Kết thúc cũng có nghĩa là bắt đầu, sau cuộc đại chiến, tất cả lại có một sự khởi đầu mới, giọt máu của ta chính là hy vọng của con dân ta sau này.”

“Có được sự bảo vệ của ngươi, Ma tộc đương nhiên sẽ không bị diệt vong.” Trọng Tử cắn môi, vội vàng nói. “Thế nhưng Tiên môn phải làm thế nào bây giờ? Ai cứu được Tiên môn đây?”

Vong Nguyệt nở nụ cười. “Hoàng hậu của ta, sao nàng vẫn ngốc như vậy? Sinh mệnh tiêu vong là quá trình tất yếu của lục giới, đến thần còn có thần kiếp, cho dù không có đại chiến giữa tiên và ma thì tiên và ma cũng không thể có được sinh mệnh vĩnh cửu, ma chính là sự minh chứng tồn tại của tiên, có tiên ắt có ma, có ma ắt có tiên, người bảo vệ và kẻ đánh phá vĩnh viễn không bao giờ biến mất.”

“Cứ cho là Tiên môn sẽ không bị diệt vong nhưng còn cột mốc ranh giới của lục giới thì sao?” Trọng Tử nói. “Thần hoàng đã mất rồi, không có ai có đủ năng lực để di dời nó, đến lúc đại kiếp nạn của tiên - ma xảy ra thì phải xử trí nó thế nào đây?”

Vong Nguyệt nói: “Ta là Ma thần, không nên quan tâm tới chuyện của tiên giới các nàng, cũng không thể nhúng tay vào việc của tiên giới. Đến lúc

đó, nàng và sư phụ của nàng có thể đưa người của Tiên môn đến nhân gian để tỵ kiếp.”

Trọng Tử âm trầm hồi lâu rồi lắc đầu, giọng nói rất nhẹ nhưng vô cùng kiên định: “Ta và sư phụ sẽ không rời khỏi tiên giới, mặc kệ là ai đúng ai sai, nhiệm vụ của Tiên môn vốn là bảo vệ thiên hạ thái bình, cột mốc ranh giới của lục giới không thể để kẻ khác phá hủy, chúng ta sẽ ở lại bảo vệ nó đến cùng.”

Vong Nguyệt “ùm” một tiếng, rồi buông tiếng thở dài, nói: “Như vậy, ta chỉ có thể chúc nàng và Tiên môn may mắn mà thôi, thời gian không còn nhiều nữa, nàng hãy mau đưa Lạc Âm Phàm rời khỏi đây đi.”

Trọng Tử bất giác cảm thấy hoảng sợ. “Sư phụ đã tỉnh lại rồi ư?”

Vong Nguyệt bật cười kỳ quái. “Hắn tới đây tìm nàng, chúng ta đã gặp nhau.”

“Thật sao?”

“Có vẻ như hắn hiểu lầm ta thì phải, hắn cũng rất tức giận với hành động của nàng đấy.”

Trọng Tử luống cuống nói: “Ta đã sớm biết chàng sẽ rất tức giận mà, làm thế nào bây giờ?”

Vong Nguyệt nói: “Hắn đúng là vô cùng tức giận, thế nhưng hắn lại sợ nàng rời xa hắn nên không có tâm trạng nào mà trách cứ nàng đâu, chỉ cần nàng lợi dụng tốt điểm ấy là được. Thời gian không còn nhiều nữa, hắn đang ở chỗ hôm qua chờ nàng đấy!”

Không đợi nàng hỏi lại, một luồng ánh sáng màu xanh lam lóe lên, bao trùm cả cơ thể Vong Nguyệt, mờ ảo mà trắng lệt, cuối cùng luồng ánh sáng

đó cùng hình bóng Vong Nguyệt biến mất vào không trung.

Trọng Tử liên tục giậm chân tức giận.

Đừng tưởng nàng không biết, nhìn biểu hiện của hấn vừa rồi, nhất định là hấn đã đùa bỡn sư phụ. Hừ, đã thế nàng nhất định sẽ không bao giờ nói cho hấn biết, nàng đã làm cách nào để đưa được giọt máu của hấn qua Quỷ môn quan!

Ngoại truyện 10: Ma thần trở lại (8)

Cây cột đại thụ vẫn đứng yên lặng trong bóng đêm, cảnh vật xung quanh không thay đổi nhiều lắm. Lúc này, một vị tiên nhân áo trắng tựa tuyết đang đứng dưới gốc cây cột ngón tay toác ra, rướm máu, vô cùng nghiêm túc, mỗi nét rạch là trên mặt gỗ lại hiện thêm một chữ, những giọt máu đỏ tươi cứ thế thấm vào trên thân gỗ, không thể nào xóa sạch.

Cái cột làm bằng thân cây này nhìn qua thì có vẻ tầm thường nhưng với tiên thuật đứng đầu tiên giới như chàng mà cũng không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mình nó, chàng đã nghĩ nát óc mới tìm ra được cách này. Cuối cùng cũng có thể hoàn thành lời trao đổi giữa chàng và Vong Nguyệt, sẽ rất nhanh thôi, nàng sẽ quay trở về bên chàng!

Viết xong chữ cuối cùng, dòng chữ đó đột nhiên sáng lên, ánh sáng chói chang, rực rỡ, ngay sau đó nó khắc sâu vào thân cây rồi biến mất.

Bất đắc dĩ phải làm việc này, chàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn với tiên giới, nhưng chàng tuyệt nhiên không cảm thấy hối hận.

“Sư phụ!”

Tiếng gọi vô cùng quen thuộc văng vẳng bên tai, xóa tan chút áy náy trong lòng chàng, cuộc trao đổi giữa chàng và Ma thần, dù có phải đánh đổi bằng cả tính mạng, chàng cũng không hề hối tiếc, chỉ mong sao được gặp lại nàng. Cuối cùng thì nàng cũng thực sự trở về!

Lạc Âm Phàm bỗng xoay người, tiến lên vài bước rồi ôm chặt lấy nàng. “Trọng Nhi? Trọng Nhi?”

Lừa dối chàng để giúp Vong Nguyệt, nàng những tưởng chàng sẽ tức giận, không ngờ chàng lại lo lắng hơn cả nàng, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nàng gật đầu, nói: “Là Trọng Nhi đây, sư phụ!”

“Nàng đã thực sự quay trở về rồi sao?”

“Ừm, ta đã về rồi đây.”

“Nàng gạt ta!” Chàng chột đẩy nàng ra, hai bàn tay siết chặt lấy tay nàng, giọng nói trầm xuống. “Có phải nàng vẫn còn trách ta không? Nàng muốn bỏ đi cùng hắn sao?”

“Không có!” Trọng Tử vội vã xua tay. “Ta... Ta chỉ là đi...” Đột nhiên nhớ tới bí mật mà nàng đã hứa với Vong Nguyệt, Trọng Tử lập tức ngừng lại, không nghĩ được ra cách nào giải thích cho chàng hiểu.

Sắc mặt trở nên tái nhợt, Lạc Âm Phàm chăm chú nhìn nàng giây lát, hai cánh tay bắt lực rũ xuống, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm chột lóe lên một tia cô độc. Chàng đã đoán đúng, Vong Nguyệt nói không sai, nàng đã nguyện lòng cùng hắn rời đi, nàng vẫn còn muốn rời khỏi nơi này, phải rồi, nàng vẫn luôn hận chàng, chỉ là không có cơ hội trốn thoát khỏi chàng mà thôi.

Chàng chậm rãi lùi lại.

Trọng Tử cảm thấy khó hiểu, bị điệu bộ của chàng dọa cho sợ hãi, nàng vội vàng tiến lên hai bước, gọi chàng: “Su phụ?”

“Nàng vẫn muốn bỏ đi như vậy sao?” Giọng nói của chàng như chết lặng, giống hệt biểu hiện trên gương mặt chàng.

“Ta... ta không có...” Nàng vẫn không hiểu chàng muốn nói gì.

“Vậy nàng đi đi!”

Trọng Tử vốn đang lo lắng, vắt óc suy nghĩ xem nên giải thích với chàng như thế nào mới phải, vậy mà đột nhiên chàng lại nói ra câu này, nhất thời nàng như ngây dại. “Chàng nói cái gì?”

Chàng dờ dẩn nói: “Không phải là nàng muốn đi sao? Nàng đi đi!”

Sợ, thực sự rất sợ, mấy năm nay không có lúc nào là chàng không cảm thấy sợ hãi, sợ nàng bị thương, sợ nàng vẫn còn hận chàng, sợ nàng bỏ đi, sợ nàng đột nhiên biến mất... Những thứ này đều là kết quả chàng không thể nào chấp nhận được, nhưng bây giờ nàng vẫn muốn rời bỏ chàng mà đi! Hóa ra chàng đã sớm mất nàng, như thế, chàng ép nàng ở lại nhiều năm như vậy còn có ý nghĩa gì?

Nếu khó có thể bù đắp được, chi bằng tất cả nên dừng lại ở đây.

Đôi mắt trống rỗng, sắc mặt không chút thay đổi, chàng nói rõ ràng từng tiếng: “Nàng muốn đi thì đi đi!”

Trong chớp mắt, Trọng Tử còn hoài nghi mình đang nghe lầm.

Chàng nói vậy là có ý gì? Chàng dám để nàng đi sao? Chàng vẫn có dũng khí để nàng rời xa chàng sao?

“Chàng... bảo ta đi sao?”

“Đúng!”

Nước mắt rung rung, Trọng Tử cắn chặt môi nhìn chàng hồi lâu, quả thực không nói được một lời, xoay người rời đi.

Nàng tức giận rời đi, người ở sau lưng vẫn không nhúc nhích, dường như cũng đang ngẩn ngơ, đăm đăm nhìn bóng lưng của nàng, sự tuyệt vọng bao quanh người chàng càng lúc càng đậm.

Một bước...

Mười bước...

Chưa đi được bao xa, Trọng Tử rốt cuộc không kìm được, chậm rãi dừng bước.

Chàng vô duyên vô cớ nói nàng như vậy, nàng đương nhiên tức giận, vốn định làm ra vẻ một chút, nhưng chàng tuyệt nhiên không có ý đuổi theo níu giữ, cứ như vậy mà để nàng đi thật sao? Lẽ nào chàng thực sự không định giữ nàng lại?

Phát hiện thấy có điểm bất thường, Trọng Tử nhanh chóng quay người lại.

Vị tiên nhân áo trắng đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân hình dường như đã trở nên mơ hồ, tiên hồn sắp lìa khỏi thân thể.

“Su phụ!” Trọng Tử sợ hãi đến độ mặt cắt không còn giọt máu, nàng không kịp suy nghĩ, vội vã nhào qua, ôm lấy chàng. “Chàng đang làm cái gì thế này, mau dừng lại! Dừng lại, ta bảo chàng dừng lại!”

“Muốn đi...” Chàng thều thào nói. “... thì nàng đi đi!”

“Ta chỉ lừa gạt chàng thôi, ta không đi đâu hết, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời đi, chàng đừng làm như vậy!”

Bất luận là nàng kêu khóc như thế nào, dường như chàng cũng không thể nghe thấy, căn bản là chàng không để ý tới nàng.

Làm thế nào bây giờ? Sự giận dữ của nàng đã giết chết chàng rồi ư? Nếu chàng chết đi, nàng sống trên đời này một mình còn có nghĩa lý gì? Trọng Tử vừa hối hận lại vừa sợ hãi, hận không thể lập tức giết chết chính mình, từ lúc biết được đại kiếp nạn tiên - ma thực sự tồn tại, nàng đã từng thề sẽ trân trọng từng giây phút được ở bên chàng, cho đến ngày đại kiếp nạn tiên - ma kéo đến, nàng biết chàng tuyệt đối sẽ không rời bỏ cột mốc ranh giới của lục giới, như thế cũng không sao cả, khi đó nàng nguyện cùng chàng chôn chung một nấm mồ, đâu ngờ... lúc này nàng đã hại chết chàng rồi!

Biết rõ trong lòng chàng vẫn luôn có những khúc mắc, biết rõ chàng không thể quên những ký ức năm xưa, vậy mà nàng còn cố tình làm vậy!

Trong cơn tuyệt vọng, Trọng Tử bỗng giơ tay lên, cắn răng nhìn chàng. “Lạc Âm Phàm, nếu chàng còn dám tiếp tục, ta sẽ chết trước mặt chàng, hồn xiêu phách tán ngay lập tức!”

Nghe thấy nàng nói đến từ “chết”, chàng mới tỉnh táo lại, bất giác nắm chặt tay nàng ngăn lại: “Đừng...”

Cuối cùng cũng khiến chàng hoàn hồn, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, mặt mũi đã rã rời, nhào vào lòng chàng, nói: “Vậy thì chàng cũng không được

làm như vậy, không được bỏ ta lại đây một mình.”

“Ta... không được như vậy ư? Nàng... không đi nữa sao?” Lúc này chàng mới chậm chạp phản ứng lại được, cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt nàng, lẽ nào Vong Nguyệt đã nói dối sao? Nàng vẫn còn lo lắng cho chàng, vẫn còn quan tâm đến chàng?

“Cho tới tận lúc này, ta chưa bao giờ muốn rời xa chàng.” Trọng Tử mở to mắt nhìn chàng. “Ta không đi đâu hết, vĩnh viễn không bao giờ rời xa sư phụ!”

Chàng bỗng đẩy nàng ra. “Nàng lại gạt ta?”

“Không có mà!” Trọng Tử lắc đầu nguầy nguậy. “Vong Nguyệt lừa gạt chàng đó, ta chỉ gặp hắn... rồi đứng nói chuyện với hắn mà thôi.”

Chàng ngây ngốc. “Thật sao?”

Trọng Tử giậm chân, nói: “Rõ ràng chàng biết hắn không phải người tốt, thế mà còn tin hắn.”

Là bởi vì trong lòng chàng không chắc chắn cho nên mới dễ dàng tin Vong Nguyệt như vậy, nhìn bộ dạng của tiểu đồ đệ không giống như đang nói dối, Lạc Âm Phàm rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, nghiêng răng nói: “Vong Nguyệt!”

Quả nhiên là chàng đã bị Vong Nguyệt lừa gạt, Trọng Tử vừa bực mình vừa buồn cười, hỏi: “Hắn đã lừa sư phụ như thế nào vậy?”

Lạc Âm Phàm khẽ ho khan, xoay mặt nhìn thân cây trăn đảo kia.

Tu hành đã nhiều năm như vậy, kết quả vẫn bị Vong Nguyệt lừa gạt, xoay như chong chóng, còn đồng ý cuộc trao đổi không công bằng này nữa

chứ, chàng có chút xấu hổ, nhưng bất luận thế nào, lời hứa của Ma thần không phải là giả. Từ nay về sau, chàng sẽ không phải lo lắng sẽ có người đưa nàng đi nữa, kỳ thực đây cũng có thể coi là một chuyện tốt!

Chàng nhìn nàng, nói: “Không có gì, sau này đừng lừa dối ta nữa!”

Trọng Tử vội gật đầu. “Nếu ta còn lừa dối chàng, ta sẽ...”

Nàng chưa thề non hẹn biển xong, bên tai chợt vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Hai sư đồ không ngờ sẽ phát sinh biến cố này, nhất thời sửng sốt.

Lạc Âm Phàm trấn tĩnh trước, thoáng rùng mình.

Hòn đảo này vốn ở thần giới, Vong Nguyệt đã dùng sức mạnh của hắn để di dời nó đến tiên giới, dường như lúc này đã đến lúc nó phải quay trở về rồi, nếu hai người không rời đi ngay thì sẽ bị nó mang đi theo. Với tu vi của chàng, có đến thần giới cũng không vấn đề gì, nhưng tu vi của Trọng Tử vẫn còn rất non kém, nếu bị hòn đảo này cuốn theo thì sẽ nguy hiểm như thế nào, hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi!

Không được, chàng phải nhanh chóng đưa nàng rời khỏi đây! Chàng phải bảo vệ nàng!

Trọng Tử vẫn còn ngỡ ngàng, kéo tay áo chàng, hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì vậy?”

“Nơi đây không thích hợp để ở lại nữa!” Lạc Âm Phàm lấy lại vẻ điềm tĩnh, ôm chặt eo nàng, phát tay gọi trường kiếm.

Có pháp lực thúc giục, trường kiếm vận hết công sức đưa hai sư đồ bay lên giữa không trung, trong nháy mắt đã phá tan những tán lá rậm rạp trên

đỉnh đầu, trốn chạy khỏi đảo thần.

Hai người vừa rời đi chưa được bao lâu, mọi sự rung chuyển trên đảo dường như biến mất, không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Một lát sau, trên ngọn cây cao cao, những tán lá không ngừng rụng xuống mặt đất.

“Chủ nhân, hình như chưa đến lúc chúng ta phải rời đi?” Một giọng nói thô trầm vang lên, có vẻ rất cung kính.

“Ừ, người nhớ không lầm đâu, là ta cố tình tạo ra sự rung chuyển đó đấy.” Vong Nguyệt hiện thân tại cây cột trấn thủ đảo thần, giơ tay lên đón lấy một phiến lá đang rơi xuống. “Ta đã hóa giải mọi hiểu lầm giữa hai sư đồ họ để từ nay về sau, Lạc Âm Phàm có thể yên tâm mà sống, thế mà nàng ấy còn mắng ta không phải người tốt, thật là không công bằng chút nào.”

“Người đừng quên, mọi hiểu lầm giữa họ là do người tạo ra.”

“Vậy ư? Ta quên rồi.” Vong Nguyệt xoa tay lên thân cột, thoáng chốc dòng chữ bằng máu trên thân cột lại hiện lên, hấn hải lòng nhìn chăm chú rồi nói: “Lần này ra ngoài vốn chỉ để hoàn thành một việc, xem ra ta cũng thông minh đấy chứ, có thể dễ dàng khiến họ làm giúp ta thêm một việc khác, mà cả hai lại còn nguyện giữ bí mật với ta nữa chứ, chỉ mong dấu tích này của Lạc Âm Phàm sẽ hữu dụng cho tương lai về sau.”

“Chủ nhân, người đóng vai một nhân vật phản diện, đúng là ảnh hưởng xấu tới hình tượng của Thần tộc.”

“Hình tượng có thể thay ta làm được việc không?”

“Đa số mọi thời điểm, hình tượng vẫn là điều cần thiết nhất.”

“Việc này trừ người và ta ra, không có người thứ ba biết, vì hình tượng của ta, ta đang nghĩ xem có nên để cho người từ nay về sau bị câm vĩnh

viễn hay không.”

“Thực ra người nói rất đúng, hình tượng không quan trọng lắm, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thừa chủ nhân!”

Ngoại truyện 11: Sư huynh xấu xa

Trên Nam Hoa phong, từng đám mây lững lờ trôi vô định, thụy khí vờn quanh, bao bọc cả ngọn núi. Máy nghìn đệ tử tập trung trước đại điện của ngọn núi cao nhất Nam Hoa, gương mặt ai nấy đều tỏ ra hết sức vui mừng.

“Ta mới nhận được tin, hôm nay Lạc sư huynh sẽ trở về!”

“Mấy năm nay huynh ấy theo chân Tuyệt tiên tôn hành tẩu khắp nơi, nghe nói thuật pháp tiên bộ rất nhiều rồi.”

“Tuyệt tiên tôn không nhận huynh ấy làm đồ đệ sao?” Một đồ đệ phản kích hỏi.

“Trọng Hoa tôn giả muốn huynh ấy bái Tuyệt tiên tôn làm sư phụ nhưng Tuyệt tiên tôn lại nói thuật pháp của Tử Trúc phong cao minh hơn, có điều, kiếm thuật của Thiên Sơn phái cũng có chỗ độc đáo nên huynh ấy theo Tuyệt tiên tôn học nghệ vài năm.”

...

Mọi người đang xôn xao bàn tán thì bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng bạc từ trên trời hạ xuống, tới khi sắp chạm mặt đất thì đột nhiên ngừng lại. Một cô bé tầm mười một, mười hai tuổi đang ngự kiếm đứng đó, mái tóc

dài đen mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn sáng long lanh, nước da trắng hồng, vô cùng đáng yêu.

“Lạc Nghi!” Chúng đệ tử đã quen với sự xuất hiện này nên không cảm thấy hoảng hốt, vây lấy con bé, trong giọng nói tràn ngập yêu thương.

“Là muội đây!” Con bé vô cùng dịu dàng, ngoan ngoãn chào hỏi mọi người.

Sự ồn ào, náo nhiệt bên này đã kích động đến gã thanh niên áo trắng đang đứng bên kia, hắn xoay người nhìn qua, giọng nói trầm ổn mà đầy sức mê hoặc, vô cùng êm tai: “Là ai vậy?”

Con bé vội vàng trốn ra sau lưng mọi người, liên tục dùng tay ra hiệu. Trước mặt người khác thì nó chẳng e ngại gì, chỉ duy nhất đối với vị chủ tọa sư huynh này, nó luôn cảm thấy kính sợ, bởi vì địa vị của hắn quá cao, lại luôn được chưởng giáo coi trọng, con bé tuyệt nhiên không dám chọc giận hắn.

Chàng thanh niên áo trắng đã phát hiện ra con bé, liền nói: “Lạc sư muội? Tại sao muội lại tới đây? Tôn giả có biết không?”

Con bé bắt đắc dĩ thò đầu ra, cười hì hì rồi gật đầu. “Biết ạ, phụ thân biết muội tới đây rồi!”

“Còn dám nói dối ư?” Chàng thanh niên áo trắng sầm mặt.

Vẻ mặt con bé lập tức ủ rũ.

Tại sao mỗi lần con bé nói dối đều bị hắn phát hiện vậy? Rõ ràng là những người khác đều bị con bé qua mặt cơ mà!

Chàng thanh niên áo trắng lại lên giọng dạy bảo: “Còn không mau quay về? Tôn giả mà biết, nhất định sẽ phạt muội rất nặng đấy!”

“Thủ tọa sư huynh, Trác sư huynh...” Con bé vội vàng nhảy qua, ôm chặt cánh tay hắn, lay lay, nói. “Đã lâu muội không được gặp ca ca rồi, muội muốn đi đón huynh ấy...”

Những lúc bình thường, mỗi khi con bé làm nũng thì ai cũng phải mềm lòng, nhưng chàng thanh niên áo trắng này lại không hề động tâm, hấn dứt khoát giơ tay lên.

Trong âm thanh xé gió, một thanh trường kiếm màu tím xuyên qua những đám mây bay tới, còn mang theo một quang sáng màu tím đậm phía sau, tựa như một đám mây tím diễm lệ, rơi xuống trước mặt hai người, người ngoài nhìn vào chỉ thấy thân kiếm kia trong suốt như một viên ngọc màu tím nhưng lại không biết nó bền bỉ và phi thường ra sao.

Con bé tròn tròn mắt, hỏi: “Đây là Cửu Nghi kiếm của Trác sư huynh sao? Đẹp quá đi... A...”

Chàng thanh niên áo trắng không chút khách khí, xách cổ áo sau gáy của con bé lên, ngự kiếm rời đi.

Dưới chân là mây khói phiêu đảng, thấy đã sắp về tới Tử Trúc phong, con bé tỏ ra bối rối. Nếu trở lại lúc này, nhất định nó sẽ bị phụ thân trách phạt, con bé còn muốn đi đón ca ca nữa mà!

Quay đầu nhìn về phía sau, con bé không khỏi sửng sốt.

Hai hàng lông mày lưỡi mác chênh chếch giương cao, đôi mắt anh tuấn trong sáng, cử chỉ vô cùng tự nhiên, phóng khoáng, thường nghe người ta khoa trương kể về vị thủ tọa sư huynh này, mọi lần tiếp xúc con bé chẳng mấy để ý, hôm nay ở gần như vậy, mới phát hiện hắn quả thực rất đẹp. Mặc

dù cùng là thần tiên nhưng hẳn hoàn toàn khác phụ thân và ca ca của con bé!

Con bé thử gọi: “Trác sư huynh?”

Đưa cô bé nghịch ngợm này trở về, đối với chàng thanh niên áo trắng, đó hiển nhiên đã trở thành một nhiệm vụ không tên, hẳn chỉ “ừ” một tiếng lấy lệ.

Lạc Nghi nhỏ giọng nói: “Muội lén chạy đến đây.” Con bé vừa nói vừa sụt sịt, hàng mi dài cong vút rủ xuống, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Giọng nói của chàng thanh niên áo trắng quả nhiên dịu hẳn đi. “Thôi được rồi, huynh sẽ nói đỡ cho muội.”

Lạc Nghi cười híp mắt, ôm lấy cổ hắn, nói: “Trác sư huynh thật tốt!”

Thật gian xảo! Chàng thanh niên áo trắng không bị mắc lừa, nhanh tay nắm chặt lấy cổ tay con bé, cảnh cáo: “Sư muội còn gây chuyện nữa thì đừng trách ta đi bẩm báo với tôn giả đấy!”

Vị thủ tọa sư huynh này nổi tiếng lợi hại, trong lòng Lạc Nghi biết không thể chạy thoát được, nhất thời cả giận nói: “Chẳng phải trước mặt Trác sư huynh, các tỷ muội khác vẫn xin gì được nấy sao? Tại sao sư huynh cứ luôn làm khó muội thế?”

Thanh kiếm dưới chân bỗng dừng hẳn lại, chàng thanh niên áo trắng dường như vừa bị sặc nước bọt, ho sù sụ.

Lạc Nghi thấy thế thì mừng rỡ nói: “Bị muội nói trúng tim đen rồi phải không?”

Sắc mặt của chàng thanh niên áo trắng trở nên cổ quái vô cùng. “Những lời này muội nghe ai nói vậy?”

Lạc Nghi đặc ý nói: “Bọn họ đều nói thủ tọa sư huynh nổi tiếng phong tình, rất thích những cô gái xinh đẹp, muội đã sớm phát hiện ra, các vị sư tử lúc nào cũng như mây khói, quần quýt quanh huynh không rời đây thôi.”

Khóe miệng chàng thanh niên áo trắng giật giật, hắn nói: “Việc này thì có liên quan gì tới muội?”

Lạc Nghi vênh mặt, nói: “Muội nhìn đâu có đến nỗi xấu chứ!”

Chàng thanh niên áo trắng nghe thấy vậy thì có vẻ sừng sốt, tựa hồ hiểu ra hàm ý trong lời nói của con bé. Hắn nhướng mày, trong đôi mắt hiện lên ý cười giễu: “Lẽ nào sư muội cũng muốn được ta thích sao?”

Hắn vừa nói vừa nhìn con bé từ đầu xuống chân.

Dáng vẻ của hắn lúc này hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ nghiêm túc ban nãy, Lạc Nghi nhìn nụ cười dương dương tự đắc đó, nhìn sòng mắt không ngừng lưu chuyển đó, rồi lại nhìn vạt áo trắng đang tung bay trước gió của hắn, lần đầu tiên con bé hiểu thế nào là “phong lưu, phóng khoáng”. Con bé nhất thời không giấu nổi vẻ xấu hổ, khuôn mặt nóng bừng, cũng không hiểu tại sao nó chỉ biết nói quanh co: “Đôi với các sư tử khác, huynh rất dễ dãi, sao chỉ có mỗi muội là huynh khát khe như vậy? Phụ công mẫu thân muội đã làm sư phụ của huynh! Chỉ cầu xin hộ muội một chút thôi mà huynh cũng không làm được.”

Chưa bao giờ thấy thái độ con bé e thẹn thế này, chàng thanh niên áo trắng rút cuộc không kìm được nữa, cười rộ lên, gõ vào đầu con bé, nói: “Không sai, trước mặt sư huynh, các cô gái xinh đẹp đều xin gì được nấy, ai bảo muội vẫn còn là một đứa trẻ!”

Thiện cảm trong phút chốc đã biến thành nỗi xấu hổ tột cùng, Lạc Nghi giậm chân, nói: “Huynh dám khinh thường muội còn nhỏ ư? Muội sẽ mách phụ thân!”

Vì thấy con bé tuổi còn nhỏ, ăn nói lại đáng yêu, hấn mới không kìm được, trêu chọc con bé đôi câu, lúc này nghe con bé nói: “Sẽ mách phụ thân”, chàng thanh niên áo trắng chợt tỉnh ngộ. nhớ lại thân phận đặc biệt của cô bé này, hấn bỗng giật mình, mồ hôi lạnh túa ra. Nếu để Trọng Hoa tôn giả biết con gái yêu của người bị hấn trêu chọc thì chỉ cần một phong thư hấn sẽ gặp xui xẻo. Huống chi, hiện giờ hấn đã là đệ tử của Nam Hoa phái, chỉ sợ tôn giả không cần nói nhiều, trực tiếp xuống tay trừng phạt cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, hấn nhanh chóng thu lại nụ cười, rút tay lại, chấp tay sau lưng, nói: “Được thôi, nói cho tôn giả biết chuyện muội bất kính với sư huynh nữa nhé? Nghe đâu được những câu chuyện linh tinh rồi trách mắng sư huynh chứ?”

Lạc Nghi quả nhiên im lặng, không nói được lời nào.

Đoán con bé sẽ không dám nói ra, chàng thanh niên áo trắng ngượng kiếm đáp xuống trước Tử Trúc phong, cung kính nói: “Tôn giả, đệ tử đã đưa tiểu sư muội về rồi!”

“Làm phiền ngươi rồi, mau đưa nó lên đây đi!” Một giọng nói lãnh đạm vang lên.

Nghe thấy giọng nói ấy, Lạc Nghi nhất thời trở nên ử rữ.

Chàng thanh niên áo trắng lén nở nụ cười. “Tiểu sư muội, đi thôi!”

Trên dòng Tứ Hải, từng làn khói trắng nhẹ nhàng bay lên, dưới mặt đất, mây trắng vờn quanh, bao quanh những thân trúc xanh biếc, tĩnh mịch mà vô cùng mỹ lệ.

Trong đại điện, một vị tiên nhân áo trắng đang ngồi trước án, bên cạnh là một thiếu phụ đang giúp chàng mài mực, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ bình an không gì tả xiết.

Khung cảnh trước mắt đẹp như tranh vẽ, lại hết sức hài hòa, đầy sức sống, chàng thanh niên áo trắng hơi sững sốt rồi tiến lên hành lễ. “Tôn giả, sư phụ!”

Vị tiên nhân áo trắng khẽ gật đầu, rất nhanh đã đưa mắt nhìn sang phía Lạc Nghi. Lạc Nghi lúc này trở nên vô cùng ngoan ngoãn, cúi đầu không lên tiếng, vị thiếu phụ kia chỉ mỉm cười, nói: “Trác Diễn, lại làm phiền người rồi.”

Trác Diễn cười, nói: “Sao sư phụ lại nói thế ạ? Đệ tử là sư huynh thì phải có nhiệm vụ trông coi sư muội rồi.”

Vị tiên nhân áo trắng ra lệnh: “Đi ra kia quỳ cho ta!”

Lạc Nghi không dám phản kháng, đứng lên, nói thật to: “Vâng, sư tổ...”

Sắc mặt vị tiên nhân áo trắng nhất thời xám xịt.

Lạc Nghi cực kỳ đắc ý, ba chân bốn cẳng chạy như bay ra ngoài.

Trác Diễn vội vàng dời ánh mắt, len lén nở nụ cười. Trọng Hoa tôn giả và sư phụ vốn là sư đồ, hai người kết làm phu thê, lúc xưng hô thật khó tránh khỏi có điểm xấu hổ, lúc này còn bị chính con gái mình chọc giận.

Thiếu phụ nhin cười, khuyên nhủ: “Chàng thôi đi, tức giận với con thì được cái gì! Từ lúc Kỳ Nhi đi, hai huynh muội nó đã năm năm không gặp nhau rồi, cũng khó trách con bé nhớ nhung đến vậy.”

Vị tiên nhân áo trắng bắt đầu lắc đầu, nói: “Nàng xem những việc con bé đã làm đấy, mới hôm trước nó còn nhuộm lông linh hạc như lông quạ đen, hôm qua còn dám tự tiện di dời các bảng chỉ đường, hại các đệ tử đi nhầm đường. Nếu để con bé tự do ra ngoài thì nó còn gây ra những chuyện động trời nào nữa?”

Thiếu phụ cũng biết con gái mình tính tình bướng bỉnh, cũng không có ý cầu xin nữa, quay sang Trác Diễm nói: “Tháng sau là đại thọ tổ phụ của ngươi, sao chưa thấy Thanh Hoa cung gửi thư đến nhỉ?”

Trác Diễm cười nói: “Đúng vậy ạ! Chắc là tổ phụ của đệ tử đã gửi thư mời tôn giả và sư phụ rồi!”

Thiếu phụ nói: “Tất nhiên là chúng ta phải đi rồi. Đợt này Kỳ Nhi về, hai huynh đệ các ngươi từ nhỏ tình cảm đã gắn bó, mấy ngày nữa, hai đứa đến Thanh Hoa cung trước đi, cũng đúng dịp mừng thọ Trác cung chủ.”

Trác Diễm nói: “Đệ tử cũng đang định nói, trong thư tổ phụ con cũng nhắc đến Kỳ sư huynh, gặp huynh ấy lần này chắc tổ phụ đệ tử sẽ vui mừng lắm đây!”

Vị tiên nhân áo trắng hỏi: “Pháp thuật mới dạy hôm trước, ngươi học đến đâu rồi?”

Trác Diễm còn chưa kịp trả lời, vị thiếu phụ đã xẵng giọng, nói: “Ta là sư phụ, sao chàng cứ lo lắng giùm ta như vậy? Đồ đệ của ta cũng bị chàng đoạt mất rồi sao, ba ngày hỏi, năm ngày kiểm tra.”

Trác Diễm vội nói: “Được tôn giả chỉ bảo, Trác Diễm cầu còn không được, học giỏi thuật pháp cũng là giữ thể diện cho sư phụ mà.”

“Những lời này mà ngươi cũng nói được!” Thiếu phụ nói. “Cũng được thôi, ngươi với phu quân ta cứ từ từ mà nói chuyện, bên Côn Luân mới gửi tặng hai trái dưa ngũ hành, để ta đi chuẩn bị, chờ Kỳ Nhi về rồi cùng ăn.”

Vị tiên nhân áo trắng gật đầu, đang muốn nói gì đó thì phía ngoài cửa bỗng vang lên tiếng khóc ỉ ôi, ban đầu còn tí tê sau càng lúc càng to hơn, nghe hết sức thảm thương.

“Phụ thân, con... con sai rồi...”

“Đau quá, chân con đau quá... Mẫu thân, sư huynh...”

...

Trác Diễn hơi sững sốt, nói: “Sư muội, muội ấy...”

Vị tiên nhân áo trắng hơi nhú mày, nhìn về phía thiếu phụ.

Mặt thiếu phụ đỏ bừng, nàng chột dạ, nhìn đi nơi khác. “Có liên quan gì tới ta, chàng nhìn ta làm gì?”

Trác Diễn do dự giây lát rồi mở miệng cầu xin: “Sư muội còn nhỏ, cầu xin tôn giả bỏ qua cho muội ấy lần này!”

Vị tiên nhân áo trắng và thiếu phụ liếc nhìn nhau, không nói gì.

“Ngươi không ở Tử Trúc phong, mấy năm nay lại liên tục bế quan tu hành nên không biết tính tình con bé đây thôi.” Vị tiên nhân áo trắng khẽ ho một tiếng, nói. “Mà thôi, Kỳ Nhi đã về rồi, ngươi đi đón thẳng bé trước đi, hôm khác ta sẽ kiểm tra trình độ thuật pháp của ngươi.”

Bên ngoài cửa, Lạc Nghi vừa khóc lóc vừa lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, không may bị người vừa bước ra nhìn thấy.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có giọt nước mắt nào, Trác Diễn nhất thời hiểu ra, lẩm bẩm: “Quả nhiên là không ai hiểu con gái bằng cha.”

Lạc Nghi nhìn thấy Trác Diễn thì khóc to hơn. “Sư huynh...”

Trác Diễn gắng nhin cười. “Sư muội có việc gì cần sai bảo?”

“Chân của muội đau quá...”

Trác Diễn nghiêm mặt, nói: “Chỗ sư huynh có bài thuốc trị thương cực kỳ tốt, đợi huynh ở đây, huynh sẽ về lấy cho muội.”

“Này, này, huynh mau vào cầu xin phụ thân hộ muội đi... Đồ sư huynh xấu xa!”

Lời tác giả

Lại thêm một thiên truyện xưa cũ được viết xong, tác giả cũng thở phào nhẹ nhõm, ha ha! Viết dưới sự hồi thúc của độc giả quả thật rất căng thẳng! Hỏi tôi vì sao lại nghĩ đến chuyện viết về sư đồ luyện ư? Bởi vì lúc viết truyện Thiên mệnh tân nương, có một độc giả đã viết là rất thích sư phụ, muốn đọc một câu chuyện về tình yêu bị cấm đoán giữa thầy và trò, chính vì thế tác giả đã đặc biệt viết về thiên truyện này để bù đắp sự tiếc nuối của các bạn độc giả. Kỳ thực bối cảnh của câu chuyện này vốn đã được định là võ hiệp, nhân vật Vạn Kiếp nguyên bản được xây dựng là một ma đầu, tội đồ của võ lâm, phải chịu nhiều bi kịch, nhưng sau một hồi suy đi tính lại, chuyển dời kết cấu của câu chuyện, tác giả lại xây dựng thành chuyện tiên hiệp, cũng chỉ vì chịu ảnh hưởng bởi nguyện vọng của độc giả, xem ra chính tôi cũng bị ảnh hưởng bởi trào lưu này rồi.

Về hình tượng vị sư phụ trong truyện này, chỉ với hai từ “sư phụ” thôi, ấn tượng đầu tiên là một người tài hoa, nho nhã, vô cùng khoan dung, độ

lượng, có một tấm lòng nhân ái bao la, đương nhiên đây chỉ là những biểu hiện bên ngoài thông qua khảo sát thôi, chứ như tác giả đây, đã từng trải qua những tháng ngày bị một thầy giáo “không chút khoan dung, độ lượng” chinh đốn và rèn giũa “đến nơi đến chốn”. Cuộc sống vẫn là cuộc sống, lý tưởng và hiện thực rốt cuộc vẫn luôn tồn tại những khoảng cách nhất định, tác giả tuyệt đối không ủng hộ việc thầy giáo có tình cảm với nữ sinh chút nào.

Cuốn tiểu thuyết lấy bối cảnh thời cổ đại, hình ảnh sư phụ là người vẫn còn độc thân, như vậy cũng tránh được phần nào chuyện sẽ bị người đời phê phán, ha ha!

Trên sách có đề là truyện tiên hiệp nhưng thực chất là mượn tiên viết phàm, trong truyện là tiên giới và ma giới nhưng ngoại trừ những cảnh giao tranh sức mạnh hơi khoa trương thì với nhân gian cũng chẳng khác là bao.

Trong truyện này, tôi không chỉ đơn giản muốn nói về tình yêu, mà còn muốn làm nổi bật cái nhân tính, không phải là nhân tính kiểu nhất niệm nhập ma, nhất niệm thành tiên mà chúng ta vẫn thường nói với nhau. Tôi có một suy nghĩ, tiên và ma vốn là hai nửa cực đoan luôn tồn tại trong nhân tính, tiên vì quá hoàn mỹ mà bị trói buộc bởi quá nhiều thứ lễ giáo, chịu mất đi hạnh phúc của bản thân, ma thì lại quá phóng túng, quá ngu muội và làm than, cũng không thể có được hạnh phúc vốn có. Con người có tiên tính và ma tính mới là một con người đích thực. Trong cuộc sống này, thực ra chúng ta không cần phải là một con người quá hoàn hảo, quá khắt khe với bản thân, chỉ cần chúng ta biết khống chế và khắc phục những điểm chưa hoàn mỹ, thế là đủ.

Tiên tốt hay ma tốt? Nếu phải trả lời, tôi sẽ nói đương nhiên là tiên tốt rồi.

Cuốn sách này hết sức tôn sùng tính chân thực của thời đại, thường thường những nhân vật phản diện có một địa vị rất cao, còn chính phái lại

được miêu tả vừa thấp hèn vừa vô sỉ, thật không đúng chút nào, điều này thực ra có chút hơi quá đà. Nhưng không thể phủ nhận rằng, nhân vật phản diện có những đặc điểm riêng của họ, cái ác không thể bị diệt vong nhưng thế giới vẫn luôn thuộc về cái thiện, cho dù đó chỉ là giả nhân giả nghĩa đi chăng nữa. Trong truyện này, Tiên môn đã khiến nhân vật nữ chính cảm hận vô cùng, nhưng cũng phải thừa nhận là bọn họ làm thế thực sự có ích cho nhân gian. Bạn nói đó là giả dối ư? Đúng vậy, tiên giới trong câu chuyện này có hơi giả dối, nhưng tôi tuyệt đối không có ý định viết tiên giới là một bè lũ hoàn toàn dối trá, cho dù Mãn Vân Trung có chấp pháp một cách nghiêm khắc, có hơi quá đáng khi xử trí nữ chính của chúng ta thì tất cả những việc ông ta làm đều không phải vì bản thân ông ta. Thiết nghĩ, nếu mọi người đều trở thành ma, ác niệm bùng phát, chẳng có việc gì những chỉ cần người khác thấy ngứa mắt là đã có thể vung đao chém người, vậy thì thế giới này thật đáng sợ! Tựa như những bi kịch xảy ra cách đây không lâu trong xã hội chúng ta, những con người đó không không chế nổi ác niệm mà làm thương tổn người khác, kể cả là bọn họ có nỗi khổ riêng đi chăng nữa, chúng ta đồng tình nhưng tuyệt đối không dung túng cho những hành vi đó, ngay quân tử chính là phi pháp, chúng ta phải có những luật lệ cũng như những quy tắc chung để không chế những việc đó.

Tác giả vẫn luôn tự hỏi hết lần này tới lần khác, khi không để nam chính vì nữ chính mà trở thành một người buông bỏ trách nhiệm thì sẽ khó có thể chiếm được nhiều sự đồng tình cũng như cảm thông của độc giả. Trong con mắt của tác giả, trách nhiệm cần phải lớn hơn tình yêu, vì tình yêu mà ruồng bỏ trách nhiệm, tất nhiên sẽ khiến các bạn nữ vô cùng cảm động, nhưng điều này cũng làm giảm bớt sức quyến rũ của nam chính, ví dụ như trên chiến trường, một chiến sĩ vì vợ mà đầu hàng quân địch, hay một đức ông chồng vì theo đuổi “tình yêu chân chính” mà vứt bỏ người vợ đầu ấp tay gối chẳng hạn. Khi xảy ra những việc như vậy, sợ rằng các em gái xinh đẹp sẽ cảm thấy khinh bỉ nhiều hơn là ngưỡng mộ như lúc ban đầu. Trách nhiệm này không chỉ là trách nhiệm đối với xã hội mà còn là trách nhiệm đối với gia đình, tác giả luôn luôn thán phục hững con người đặt gia đình và đất nước lên hàng đầu, bởi vì người như vậy trên đời này thực sự không nhiều, cũng chính bởi vì so với những người bình thường, họ khổ hơn rất nhiều nên tác giả mới muốn họ luôn gặp hạnh phúc và may mắn. Chính vì

thế, kết thúc thiên truyện này mới là một kết cục vô cùng viên mãn, đương nhiên cũng không được gọi là ngọt ngào, thế nhưng đối với tác giả, như vậy cũng là hạnh phúc rồi.

Qua cuốn tiểu thuyết này, tác giả hy vọng độc giả sẽ thuận lợi và may mắn tìm được hạnh phúc của đời mình.

Cảm tạ các bạn độc giả đã luôn ủng hộ Thục Khách!

Thục Khách

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.luv-ebook.com>